

Tâm Chi Sở Hướng

Contents

Tâm Chi Sở Hướng	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	30
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	41
22. Chương 22	43
23. Chương 23	45
24. Chương 24	47
25. Chương 25	49
26. Chương 26	51
27. Chương 27	53
28. Chương 28	55
29. Chương 29	58
30. Chương 30	60
31. Chương 31	62
32. Chương 32	64
33. Chương 33	66
34. Chương 34	68
35. Chương 35	70
36. Chương 36	72
37. Chương 37	74
38. Chương 38	76
39. Chương 39	78
40. Chương 40	80
41. Chương 41	82

42. Chương 42	84
43. Chương 43	86
44. Chương 44	88
45. Chương 45	90
46. Chương 46	92
47. Chương 47	94
48. Chương 48	98
49. Chương 49	102
50. Chương 50	105
51. Chương 51	109
52. Chương 52	112
53. Chương 53	116
54. Chương 54	120
55. Chương 55	123
56. Chương 56	127
57. Chương 57	130
58. Chương 58	133
59. Chương 59	137
60. Chương 60	141
61. Chương 61	144
62. Chương 62	148
63. Chương 63	151
64. Chương 64	155
65. Chương 65	158
66. Chương 66	162
67. Chương 67	166
68. Chương 68	170
69. Chương 69	174
70. Chương 70	176
71. Chương 71	179
72. Chương 72	183
73. Chương 73	186
74. Chương 74	190
75. Chương 75	194
76. Chương 76	197
77. Chương 77	200
78. Chương 78	204
79. Chương 79	208
80. Chương 80: Pn1: Phản Công Trong Truyền Thuyết	212
81. Chương 81: Pn2: Lễ Vật May Mắn Nhất	215

Tâm Chi Sở Hướng

Giới thiệu

Thể loại: xuyên không, Titanic đồng nhân văn, chủ công, niên thượng, 1×1, HE. Nhân vật chính: Ca

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-chi-so-huong>

1. Chương 1

Thứ quý giá đương nhiên đeo trên người mới là an toàn nhất.

Cal mơ mơ màng màng mở mắt, hắn cảm thấy đầu mình vô cùng đau nhức, mọi vật trước mắt không rõ ràng, ngược lại xuất hiện lớp màng xanh xanh xám xám. Hắn che trán, cúi đầu rên rỉ, cổ sức lắc lắc đầu, sau đó gắng gượng thân thể suy yếu, ngồi dậy.

Nhìn cảnh tượng xung quanh, hắn đang ở phòng khách xa hoa, ngập tràn hơi thở cổ điển, bài trí bên trong thoát nhìn rất xa xỉ, thậm chí cả bức họa trên tường...

Thượng đế ơi! Hắn đang nhìn thấy chính là tác phẩm của Picasso đấy ư ??? Cal tựa lưng vào sofa ổn định lại tâm trí, cái cảm giác mê mang dần biến mất, hắn chậm rãi đứng lên đến trước bức tranh, mở mắt nhìn chăm chăm vào nó.

“Thật thần kỳ, quả thực là kỳ tích!!!” Cal thấp giọng nói, hắn tuy không rõ tình huống trước mắt của bản thân nhưng không quá lo lắng, bị bắt cóc và vợ vết tài sản cũng không phải lần đầu tiên, Cal đã từng trải qua. Thế nhưng đem nhốt hắn một mình trong căn phòng này có thể chứng minh kẻ bắt cóc không định thương tổn đến tính mạng của hắn, chỉ vì tiền mà thôi.

Cal không hiểu rõ tình huống của mình, hắn như cũ chỉ cảm thấy một chút về bức họa trong phòng. Khoá cửa đột nhiên vang lên, một người phụ nữ trung niên mặc lễ phục cổ điển bước đến, bà nhìn Cal, trên mặt lộ nụ cười may mắn, trong nét cười thập phần thân thiện.

Nhưng người phụ nữ này là ai? Cal lục lại trí nhớ của chính mình, hắn phát hiện bản thân đối với người phụ nữ này hoàn toàn không biết gì cả. Người xa lạ thì không thân mật tươi cười như vậy đi? Cal trong lòng nghi hoặc, ngồi xuống sofa, lễ phép gật đầu chào hỏi người phụ nữ trung niên đối diện.

“Cal, ngài tỉnh lại thì tốt quá, bác sĩ vừa khám qua, ông ta nói ngài chỉ bị bức tranh đập vào đầu, cũng không đáng ngại lắm, Thượng Đế phù hộ.” Người phụ nữ nói xong phát hiện Cal chỉ mỉm cười nhìn bà, tươi cười trên mặt thoáng chút xấu hổ, bà nắm chặt khăn lụa trong tay hạ giọng nói: “Cal, tôi thực xin lỗi, Rose thật không hiểu chuyện, ngài đừng trách nó, hai người về sau còn cả đoạn đường cùng nhau vượt qua.”

“Rose”. Cái tên này tiến vào đầu Cal, ngay lúc hắn cảm nhận được đau đớn, nó lập tức chui vào trong đầu, rất nhiều rất nhiều hình ảnh không ngừng đè ép đầu óc hắn, từng chút từng chút một đau đớn khiến Cal không khỏi nhắm mắt lại, chân mày nhíu chặt, vịn vào sofa dồn dập thở dốc.

“Cal, Cal, ngài khỏe không?” Người phụ nữ trung niên tiến tới đỡ lấy Cal, bà lấy tay đặt lên trán Cal, hơi lạnh từ bàn tay làm cho đau đớn có chút giảm đi, Cal thở dài nhẹ nhõm.

“Cám ơn bà, phu nhân, đầu tôi còn hơi choáng váng, tôi muốn vào trong nằm nghỉ một lát.” Cal mở to mắt hướng người phụ nữ trưng ra nụ cười có chút suy yếu, bà ta hiểu ý nghe theo lời hắn cười cười rời khỏi phòng.

Cal thất hồn lạc phách bước vào phòng ngủ, hắn thả người lên giường, những đoạn ký ức phức tạp trong đầu hắn không hoàn toàn thấy rõ, nhưng cũng đủ để Cal phát hiện ra bản thân đang đối mặt với một tình huống cực kỳ khủng bố — hắn thể nhưng biến thành người khác, tuy rằng vẫn là con nhà hào phú danh giá nhưng tiền đã không thể kiếm lại mặc dù tiền đối với hắn không quá quan trọng.

Vấn đề ở chỗ — con tàu mà hắn đang ở lại là ‘tàu titanic’ trong truyền thuyết, mà chủ nhân của khối thân thể này có người vợ chưa cưới tên Rose Dewitt Bukater. Theo trí nhớ nhỏ nhoi mà hắn thấy thì trong kết sắt có sợi dây chuyền hắn vừa mua gọi là ‘Trái tim đại dương’ để làm lễ vật cho lễ đính hôn vào tuần sau.

“Đúng thật là bi kịch.” Cal nằm trên giường lăm bầm lâu bâu.

Rõ ràng việc này đối với Cal là một đại bi kịch, vị hôn thê có hay không hắn chẳng quan tâm, dù sao hắn là Gay đối với phụ nữ không hề hứng thú, càng không nghĩ tới việc có vợ. Nhưng bất luận là ai vừa mới tỉnh lại liền phát hiện chính mình sẽ bị chìm thuyền và bị vợ cầm sừng thì tâm tình đều dị thường trầm trọng thôi.

Mà đây không phải một chuyện đùa.

Tàu titanic chắc chắn sẽ chìm!

Hắn sẽ không chết ở Đại Tây Dương mệnh mông này đấy chứ??

Cal phiền não xốc xốc mái tóc ngắn của mình, cảm tạ trời đất nhờ vào truyền thông hắn đã nghe qua bộ phim ‘Titanic’, nhưng hắn chỉ biết nội dung sơ lược là một cô gái xinh đẹp bỏ vị hôn phu của mình chạy trốn theo một người con trai khác, sau đó cô gái được cứu vớt còn chàng trai thì chết – tất cả chỉ có thể mà thôi.

Caledon Hockley – chủ nhân của thân thể này và cũng chính là hắn bây giờ — Cal không có bất cứ một ấn tượng nào về mình, hắn trước giờ chỉ quan tâm đến công việc còn đối với chuyện tình cảm không có hứng thú là mấy. Hiện tại hắn tuyệt vọng, ai có thể nói với hắn rằng hắn sẽ không chết trên biển đi? Hoặc là nói cách chạy thoát cũng được.

Cal cảm thấy bản thân thực sự gặp phiền toái, hắn tập trung sắp xếp lại trí nhớ mà chủ nhân khối thân thể này để lại. Caledon Hockley – người thừa kế ông vua Thép, tài năng hơn người.

Cal thừa nhận năng lực của chủ nhân thân thể này, hắn quả thực tự mình kiếm được không ít tiền. Trái tim đại dương cũng chính hắn dùng tiền kiếm được mà mua. Thế nhưng không thể thay đổi được việc – hắn hết lòng với người vợ tương lai xinh đẹp lại bị chính nàng cầm sừng.

Cal lục lại trí nhớ, mắt nhìn người của hắn không tồi –ban đầu đối với vị hôn thê khá hơi hợt, nhưng Rose tiểu thư quả thực là một cô gái tuyệt vời, có học thức hơn nữa còn có nội tâm sâu sắc. Tuy rằng tương lai sẽ có cái sừng mọc trên đầu của hắn

“Xin lỗi tiểu thư Bukater, nếu tôi đã không cần một người vợ, mà cô lại nhất định bỏ trốn, như vậy chúng ta có thể vui vẻ mà huỷ bỏ hôn ước.” Cal nói những lời này trong lòng không hề áy náy, có lẽ hắn về sau sẽ cần một người thừa kế, nhưng hắn thà ra ngoài bỏ tiền thuê một người đàn bà sinh con cũng không nguyện ý bị cầm sừng, lại còn vứt bỏ một sợi dây chuyền kim cương vô giá.

“Sống sót, đúng vậy, tôi muốn sống sót, cứ để Rose đến với Jack đi, chỉ có sinh mệnh cùng tiền tài mới là chân thật.” Cal hung hăng phán một câu rồi xoay người vào phòng trong.

Bên trong mọi thứ sắp xếp rất quy củ, két sắt nằm gọn một phía, Cal nhắm mắt lại cố nhớ mật mã két sắt, và đương nhiên, hắn dễ dàng nhớ ra, tuy vậy Cal vẫn không khỏi nhíu mày. Chủ nhân của thân thể này thật rất ái mộ vị hôn thê cầm sừng cho hắn, hắn dám đem mật mã két sắt đưa cho Rose tiểu thư — nếu cô ta là người ham tài ham lợi thì sớm đem két sắt của Cal trộm đi, làm gì còn lưu lại tới thời điểm này.

Cal không đứng đắn miên man suy nghĩ, kết sắt ‘ba’ một tiếng mở ra, một hộp màu xanh huyền bọc nhưng nằm bên trong, Cal không chút do dự lấy nó.

Khi mở nắp hộp ra, một vầng sáng màu lam vọt vào mắt Cal.

“Oh, thượng đế ơi! Nó thật mê người.” Cal đem ‘Trái tim đại dương’ trong chiếc hộp ra, đeo lên cổ mình, sau đó kéo áo sơmi che khuất lại sự tồn tại của nó.

Thứ quý giá đương nhiên đeo trên người mới là an toàn nhất.

2. Chương 2

0o0—0o0

“Rose tiểu thư, thật vinh hạnh nơi này nhìn thấy cô. Cô làm tôi hôn mê, sau đó thay vì chăm sóc tôi thì cô lại ra ngoài dạo chơi, tôi nghĩ nên có cách nhìn khác đối với cô, cô khiến tôi cảm động tới mức trào ra nước mắt.”

Cal đi dạo vòng vòng trong phòng của chính mình sau đó đem toàn bộ bảo thạch và trang sức trong kết sắt đeo lên người. Làm Gay, hẳn trời sinh đối với trang sức có chút đam mê — cũng không phải mua lấy lòng mấy người phụ nữ, mà lòng thường thức xuất phát từ nội tâm. Sống lại trong thân thể này, Cal tuy thân mang vài món trang sức tinh tế.

“Năm 1912, năm 1912. Đáng chết! Lẽ ra phải có điện thoại, trên thuyền phải có điện thoại chứ! Mình nhớ rõ là năm 1843 điện thoại đã được phát minh!”. Cal nhìn lại bức hoạ cùng các vật vô giá bên người, trong lòng tuyệt vọng.

Cal nhớ rõ kịch bản, vị hôn phu kia sau khi thuyền chìm thì phá sản. Chẳng lẽ vì tàu Titanic chìm mà Cal phá sản đi? Nhưng.. Cal đã kiểm tra bên trong tủ sắt, tuy rằng bên trong đầy tiền bạc và châu báu, nhưng hiển nhiên đó là một quý tộc giàu kiêu người thừa kế nên có, như vậy rốt cuộc tại sao Cal bị phá sản?

Đối với nội dung phim có hiểu biết nhất định, nhưng chi tiết bên trong thì lại hoàn toàn không biết, Cal căn bản không nghĩ tới nguyên nhân chủ nhân cơ thể này gặp nguy cơ về tài chính, hiện tại chìm tàu đối với Cal đang là cú sốc tâm lý quá lớn, tư duy của hắn không thể bình tĩnh sáng suốt để suy nghĩ cận kề. Cal gộp chung phá sản và chìm tàu với nhau kỳ thực là một sai lầm.

Hắn phiền toái vuốt tóc chính mình, đối với kiểu tóc này không chút hảo cảm, Cal quen với mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái — không vuốt hay keo xịt tóc linh tinh, chỉ đơn giản là tóc ngắn. Cal quyết định đi cắt tóc, có lẽ hiện tại thoạt nhìn rất quái dị, nhưng những người có tiền thì có quyền khác người, mà hắn thừa tư cách hơn cả.

Ngay lúc này, Cal muốn đi dạo giải sầu, gặp tai nạn trên biển đang đè nặng trong lòng hắn, Cal không phải thiện nam tín nữ gì, hẳn cũng không có lý tưởng cao đẹp cứu vớt thế giới, lại còn ngăn cản tai nạn trên biển phát sinh. Những gì Cal biết cũng chỉ là ‘Tàu Titanic đụng phải núi băng nên chìm nghiêm’. Câu chuyện hoang đường này dù nói ra mấy ai tin tưởng chứ?

Đây là tàu Titanic vĩnh viễn không chìm! Khoé miệng Cal giương ra nụ cười băng lãnh, trong đó tràn ngập hương vị châm chọc. ‘Tàu Titanic vĩnh viễn chìm vào đáy biển.’ Có lẽ nói như vậy phù hợp hơn. Bất quá chuyện này không trọng yếu, chỉ cần Cal có thể lên thuyền cứu nạn.

Nhưng hắn làm cách nào có thể lên thuyền cứu nạn? Đây mới là vấn đề quan trọng.

Nếu phải có người chết thì Cal chỉ cần không có tên mình trong danh sách tử vong. Hắn muốn sống, nhất định phải sống sót! Cal, một linh hồn cô liêu tồn tại trên thế giới này, nếu như hắn chết trong tai nạn trên biển, sẽ còn mấy ai nhớ tới hắn.

Ngay cả khối thân thể này – Caledon Hockley – cha của hắn cũng chỉ hoài niệm đến đứa con của ông, hắn nhận được điều gì? Hắn bất quá chỉ là thay thế chủ nhân khối thân thể này chết một lần, chẳng hay ho gì cả. Cho nên hắn muốn sống, chứng minh sự tồn tại của bản thân, hắn nhất định phải sống sót – cho dù không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Cal sửa soạn lại quần áo của mình, nhìn vào gương mỉm cười. Bất đồng với vẻ ngạo mạn vô lễ ngày xưa, Cal hiện tại thoát nhìn mười phần là một quý ngài ôn hoà, cơ trí. Một người đàn ông đem sự thông minh tháo vát trưng lên mặt có lẽ trông thập phần cường đại, nhưng khi họ gặp rủi ro có ai nguyện ý vươn tay cứu giúp người từng dùng lỗ mũi để nhìn người cơ chứ?

Cal thuận lợi tìm được thợ cắt tóc, tuy hắn không phải chủ nhân thân thể này, nhưng đối chiếu với trí nhớ còn lưu lại cùng với việc đi dạo xung quanh, Cal dễ dàng tìm thấy nơi phục vụ khách. Hắn giơ tay ngăn một tên phục vụ, đưa cho hắn ta vài tờ đôla – biểu thị trong túi Cal có giá trị — sau đó lộ ra chiêu tươi cười.

“Vui lòng giúp tôi mời một thợ cắt tóc giỏi, tôi ở phòng B52-56 khoang hạng nhất. Tôi tên là Caledon Hockley, cảm ơn cậu.”

Cal tươi cười ôn hoà phi thường có sức hút, tên phục vụ có chút bất ngờ, ngay lập tức đáp lời: “Vâng, thưa ngài, tôi ngay lập tức đưa thợ cắt tóc đến cho ngài, xin ngài chờ một lát.”

Cal xoay người trở lại phòng, cửa đóng lại trong nháy mắt hắn khôi phục biểu tình băng lãnh. Đây là quý tộc ở khoang hạng nhất trên tàu Titanic sao? Chỉ cần một chút tươi cười lễ phép đã khiến cho người phục vụ phi thường ân cần săn sóc, như vậy bình thường bọn họ là bộ dạng như thế nào đây? Ngạo mạn, ngẩng cằm lên trời, không cười nổi một cái, sai bảo nhân viên phục vụ như nô lệ sao?

Thật sự là đám ngu ngốc! Chìm tàu là chuyện hiển nhiên — sống hoàn toàn mơ màng, ý mình là quý tộc khinh thường những nhân viên thuộc tầng dưới chót xã hội. Được rồi, hiện tại bây giờ tàu chưa kịp đắm, cố đạt được hảo cảm của những nhân viên trên tàu, có lẽ sẽ nhận được hồi báo, mặc dù Cal không biết khi nào mới nhận được hồi báo ấy, cứ coi như vụ đầu tư phiếu lưu đi.

Nhân viên phục vụ rất nhanh dẫn người thợ cắt tóc đến phòng Cal, gã ngẩng đầu nhìn Cal mỉm cười: “Thưa ngài, đây là ngài Duban, thợ cắt tóc giỏi nhất trên tàu, nhất định sẽ khiến ngài hài lòng.”

“Cảm ơn cậu, tên của cậu là?”

“James Seth, thưa ngài.”

“Cảm tạ sự phục vụ của cậu, James.”

Cal cười, đặt vài tờ đôla vào tay gã, sau đó hắn chuyển tầm mắt nhìn về phía người thợ cắt tóc được James dẫn tới. Liếc mắt đánh giá từ trên xuống một lượt, Cal liền xác định vị Duban này là thợ có tay nghề. Mặc dù tóc tai của ông không được săn sóc kỹ nhưng râu lại được chỉnh sửa cực kỳ tao nhã, chỉnh chu.

Cal trao cho James một ánh mắt hài lòng, hắn mỉm cười ngồi xuống ghế: “Duban, phiên ông, tôi muốn một kiểu tóc nhẹ nhàng khoan khoái, không cần chải chuốt cũng có thể khiến tóc mang hình thái tự nhiên, hơn nữa tôi không cần xịt keo kiểu cọ.”

Duban lộ ra biểu tình khó xử, nhưng ngay lập tức lấy ra bộ dụng cụ đồ nghề: “Ngài Hockley, ngài xác định muốn cắt như vậy? Kiểu tóc mà ngài nói quá mức kinh thể hãi tục.”

“Đúng vậy, tôi xác định, tôi cần thay đổi một chút, vui lòng ông cứ cắt theo yêu cầu của tôi, ông Duban”. Cal nhìn người trong gương mỉm cười, từ hôm nay trở đi hắn chính là Caledon Hockley.

Hắn sẽ thay thế chủ nhân khối thân thể này vượt qua tai nạn trên biển, sau đó sống sót, chặn đứng nguy cơ phá sản, tiếp tục giàu có. Không có gì có thể đánh bại hắn, bất luận thể nào hắn – Caledon đều là một người thành công.

Duban lấy ra cây kéo, di chuyển trên tóc của Cal, không bao lâu Cal liền biến thành hình dáng khác, hơi thở hiện đại xuất hiện thông qua kiểu tóc này của Cal, hắn mỉm cười hài lòng, đứng lên, lấy ra 20\$.

“Duban, cảm ơn, tay nghề của ông rất giỏi.”

“Rất vinh hạnh được phục vụ ngài, ngài Hockley, nhưng số tiền này quá nhiều.”

“Không, đây là số tiền mà ông đáng được nhận, kiểu tóc này là kiểu tóc tôi vừa lòng nhất trong đời”. Cal nói xong một lần nữa lộ ra nụ cười nho nhã, vì chúc mừng chính mình có cuộc đời mới, Cal rất thích ý nên dùng nhiều hơn một ít tiền.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một mỹ nữ thoát nhìn xinh đẹp, hấp dẫn xuất hiện trước mắt Cal. Nàng kinh ngạc nhìn người đàn ông tao nhã đang mỉm cười đối diện, nàng không dám tin, đề cao âm lượng: “Cal?!”

“Chào ông Duban, hẹn gặp lại!”

Cal không hề quan tâm đến mỹ nữ bên cạnh, hắn tự mình tiến Duban ra cửa, sau đó quay đầu nhìn Rose, khuôn mặt vốn tươi cười chuyển thành lạnh lùng.

“Rose tiểu thư, thật vinh hạnh ở nơi này nhìn thấy cô. Cô làm tôi hôn mê, sau đó thay vì chăm sóc tôi thì cô lại ra ngoài dạo chơi, tôi nghĩ tôi nên có một cách nhìn khác đối với cô, cô khiến tôi cảm động tới mức trào ra nước mắt.”

3. Chương 3

0o0—0o0

Cal lập tức nảy sinh hứng thú với cậu nhóc này, y có vẻ thực đặc biệt.

Gương mặt Rose trắng bệch, không chút huyết sắc, nàng dùng ánh mắt không dám tin nhìn Cal. Hắn lại phát phát tay: “Xin mời quay về phòng của cô ngay đi, chúng ta hiện tại vốn không muốn gặp mặt nhau, vậy cứ để cho hai bên thanh tĩnh là tốt nhất.”

Cal nói xong liền đẩy cửa bước ra khỏi phòng. Hắn quyết định đi bộ giải sầu, thật là muốn giải sầu. Tàu Titanic vô cùng xa hoa, hoành tráng, trên đường đi có rất nhiều người chào hỏi hắn. Có lẽ thân phận của Caledon Hockley so với hình dung ban đầu của Cal có phần tôn quý hơn hắn.

Bất quá cái gì là tôn quý? Đương nhiên là tiền tài – tiền tài có thể khiến hai kẻ đối địch ôm hôn nhau. Mà chủ nhân của khối thân thể này cũng dùng tiền để mua một người đàn bà không hề có chút tình cảm nào đối với mình.

“Thật ngu xuẩn! Một vụ đầu tư không có lãi. Một người vợ không yêu thương gì mình, một bà mẹ vợ trông cậy vào mình để giải quyết nợ nần gia đình.” Cal lầm bầm lầu bầu lắc đầu.

Hắn lại thấy một người xa xa hướng hắn mỉm cười. Cal bên ngoài tươi cười ân cần thăm hỏi, trong lòng lại cảm thấy thực phiền toái và cũng rất áp lực.

Không một ai có thể bình tĩnh đối mặt với tai ương ngập đầu sắp xảy ra.

Tuỳ tiện xoay người, Cal theo lối dành cho dân bình dân bước xuống lầu, hắn đưa tay tháo chiếc nơ trên cổ xuống, cởi áo khoác làm cho nó nhăn nhúm rồi mới mặc lại người. Khi tới một tấm gương gần đó, Cal dừng bước, hắn tà tà cười nhìn hình ảnh chính mình phản chiếu trong gương, trực tiếp cởi ba khuy áo.

“Tốt lắm, bây giờ trông giống người bình thường rồi.” Trong lúc Cal mỉm cười với chính mình trong gương thì phía sau bỗng truyền đến tiếng cười ‘haha’. Hắn quay đầu lại, một cậu nhóc tóc vàng mặc bộ đồ rẻ tiền tựa vào hành lang, nhìn Cal mỉm cười.

“Ngài có đem quần áo làm nhăn cách mấy thì ngài vẫn là một nhà quý tộc như cũ.” Cậu nhóc hiển nhiên là tên bần cùng, nhưng cái cách y cười sáng khoái không chút âm trầm thật khác – khi đối mặt với người giàu, người nghèo vốn có thái độ chột dạ.

Cal lập tức nảy sinh hứng thú với cậu nhóc này, y có vẻ thực đặc biệt. Hắn tựa người vào tấm gương, khoanh tay trước ngực, nhướn mày mỉm cười. Hắn từng xác định chủ nhân trước đây bảo dưỡng thân thể rất tốt, thoát nhìn cao gầy nhưng cường tráng. Động tác của hắn có thể nói là khoe ra cơ ngực hoàn hảo của mình – tràn đầy vẻ mị lực nam tính .

“Tôi nơi nào lộ ra sơ hở, cậu bé?” Cal theo thói quen nói, hắn so với chủ nhân thân thể này lớn hơn mười tuổi, như vậy cậu nhóc đối diện ít nhất cũng thua hắn mười lăm tuổi là ít.

Cậu nhóc tóc vàng đang cười tươi tựa hồ đối với cách xưng hô ‘cậu bé’ này cảm thấy buồn cười, y lộ ra vẻ tươi cười, đôi mắt màu lam mê người cũng toát ra vài phần mỉa mai: “Quần áo của ngài vừa nhìn đã biết là hàng thượng đẳng, áo sơmi bằng lụa, còn có mái tóc vừa mới cắt, và quan trọng là quần của ngài, ống quần thẳng tắp quá mức, đôi giày kia vừa nhìn đã biết là giày da đặc chế thủ công. Người nghèo không ai được trang bị như vậy.”

“Được rồi, nếu cậu đã đoán được ta sẽ không giả bộ người thường nữa. cậu bé, cậu biết nơi nào không khí trong lành và không ai nhận ra thân phận của tôi không?”. Cal biết trong túi áo mình có rất nhiều tiền, nếu yêu cầu một kẻ bần cùng nào giúp đỡ hắn cũng sẵn lòng thưởng tiền. Nhưng cậu nhóc này, y khiến hắn cảm thấy thoải mái, Cal muốn thử chút.

Cậu nhóc đối diện khi nghe thấy cách xưng hô của Cal thì biểu tình một lần nữa trở nên kỳ quái, nhưng y chỉ khời khời khoé miệng, ngữ khí mang theo chút bướng bỉnh nói: “Dám đến sao?”

“Đi thôi.” Cal không chút do dự đuổi kịp cước bộ của cậu nhóc, hắn hoàn toàn không lo lắng sẽ bị cậu nhóc uy hiếp linh tinh, đây là trên tàu, cho đến khi tàu cập bờ thì không một ai có thể thoát khỏi. Hơn nữa, hiện tại cũng không phải là niên đại ‘Bình đẳng’, ‘Tự do’, ‘Nhân quyền’ gì cả, chỉ cần hắn chỉ tay vào cậu nhóc đối diện nói rằng y ăn cắp, thì cậu ta sẽ ngồi tù cho tới chết.

Đi qua bảy tám ngã rẽ, cậu nhóc tóc vàng dẫn Cal tới tầng thấp nhất, nơi này người không nhiều, có khá nhiều phụ nữ dắt theo con nhỏ trong này giải sầu. Nhìn ánh mắt của họ, Cal có thể nhận ra những người này trước đây chưa từng ngồi tàu. Nụ cười trên mặt họ phi thường động lòng người, đó là nụ cười chân thành, tràn đầy tình thương người mẹ.

Cal không tự chủ lộ ra ánh mắt hâm mộ, cậu nhóc dẫn hắn tới nơi này quay đầu lại định nói điều gì đó, y giương khoé môi nhưng một lúc sau lại chỉ tươi cười dùng khuỷu tay huých vào cánh tay Cal: “Này, ngài cũng thấy họ cười rất mê người phải không?”

“Đương nhiên, có gì có thể so sánh với đôi mắt ngập tràn tình yêu thương mà người mẹ nhìn con mình cơ chứ?”

“Nhưng ngài vừa rồi có vẻ hâm mộ, chẳng lẽ ngài chưa từng trải qua loại tình cảm này?”

Cậu nhóc tóc vàng nói những lời này quá mức lễu lỉnh, Cal khẽ nhíu mày, thoáng hạ ánh mắt nhìn thẳng vào người đối diện. Cậu nhóc tóc vàng tuần tú có đôi mắt màu xanh lam, sâu bên trong không chứa một tia trêu chọc hay ác ý gì cả , Cal rất tự tin về cách nhìn người của mình, bởi vậy hắn lộ ra chút cười tiếc nuối: “Bà ấy đã qua đời.”

Lúc nói lời này Cal không có chút áy náy. Mẹ của chủ nhân khối thân thể này cũng đã qua đời, thân là đứa con duy nhất, Cal nhất định rất trân trọng bà. Tựa vào tay vịn bên cạnh, cậu nhóc tóc vàng lộ ra ánh mắt xin lỗi nhìn Cal, Cal chỉ mỉm cười.

“Cậu nhất định từng thấy không ít gièm pha từ các quý tộc.”

Cậu nhóc tóc vàng thoáng sững sốt, nhưng ngay sau đó liền nở nụ cười: “Đúng vậy, không ít dơ bẩn, tôi cảm thấy những kẻ có tiền so với người nghèo chúng tôi còn không bằng.”

Cal gật đầu, hắn nhìn về phía đại dương mênh mông, những bất an trong lòng lại biến mất thần kỳ: “Theo một trình độ nào đó thì đúng vậy, trong xã hội thượng lưu, quan hệ nam nữ thật sự hỗn loạn, cậu nhìn xem phụ nữ bây giờ đều như nhau, không gì bất đồng, bọn họ sẵn sàng buôn bán tuổi thanh xuân và thân thể của chính mình để được hôn nhân với một người đàn ông giàu có, tình yêu chỉ là cái vỏ che mắt thiên hạ, bọn họ chỉ cần một cơ hội thì sẽ không bao giờ từ bỏ núi tiền”.

“Ngài cũng mua một người như vậy?” cậu nhóc không chút khách khí hỏi, Cal cũng phát hiện ra điều này. Càng kỳ lạ hơn là, Cal hồi tưởng lại tất cả những phản ứng của mình và hẳn nhận ra bản thân không hề tức giận đối với cậu nhóc này.

Cal nhún nhún vai tiếc nuối, hờ hững đáp: “Có lẽ tốt hơn nhiều, hôn thê của tôi là một cô gái khá hoàn hảo, xinh đẹp, có khí chất, có học thức, biết nghệ thuật, hơn nữa tư tưởng linh động, khuyết điểm duy nhất có lẽ là cô ấy không thích tôi, nàng lựa chọn gả cho tôi cũng vì tiền, à không, là mẹ cô ấy muốn tiền, còn cô ấy thì khuất phục trước mẹ mình.”

“Vậy ngài may mắn hơn nhiều còn gì.” cậu nhóc tóc vàng cũng xoay người về phía đại dương xanh, thanh âm của y thản nhiên lộ ra tiếu ý.

Cal giương ra nụ cười khinh thường đặc hữu của đàn ông: “Tôi thà tìm một người phụ nữ khác, cậu không hiểu được một người phụ nữ ở trên giường dù không muốn nhưng vẫn cố không phản kháng bộ dạng trông như thế nào đâu, rất tệ.”

Cậu nhóc lập tức quay lại nhìn Cal, đôi mắt mở to, tựa hồ không thể tin mình vừa nghe cái gì, đề tài hạ lưu như vậy, nhưng sau đó y liền nở nụ cười.

“Ồ, Thượng đế của tôi ơi, tôi thật không dám tin lại có một quý tộc như thế này.”

“Rất may mắn, cậu vừa mới gặp được.” Cal cười, tay vỗ vỗ người cậu nhóc, sau đó nhìn vào đồng hồ nói: “Thực vinh hạnh được quen biết cậu, hẹn gặp lại, giờ tôi phải khôi phục thành một nhà quý tộc bại hoại tham gia yến hội.”

Cal nói xong không chút lưu luyến xoay người rời đi.

Cậu nhóc xinh đẹp này rất hợp ý Cal, nhưng đây là tàu Titanic, bọn họ có thể sống sót hay không còn chưa biết, cho nên dù hợp ý hẳn cũng không đụng vào y.

Hơn nữa, thời đại này gay không nhiều lắm, được rồi hẳn thừa nhận hẳn muốn tìm hiểu cậu nhóc tóc vàng tuần tú kia.

4. Chương 4

0o0—0o0

Khuôn mặt Cal lộ ra nụ cười quyến rũ, hẳn ôn nhu vén vài sợi tóc ở hai bên má Dewitt phu nhân ra sau vành tai

Khi Cal trở lại phòng thì mẹ vị hôn thê của chủ nhân thân xác này – Dewitt phu nhân, đang duyên dáng bưng tách trà ngồi trong phòng khách, bà trông có vẻ u buồn. Tất nhiên việc con gái và vị hôn phu phát sinh mâu thuẫn trước ngày cử hành hôn lễ Dewitt phu nhân đã biết.

Về phần làm sao Dewitt phu nhân biết được, Cal hoàn toàn hiểu rõ. Thời điểm Cal và Rose khắc khẩu có không ít người hầu ở đó. Cal trước đây cũng xuất thân từ nhà phú quý, hẳn sớm quen với sự có mặt của người hầu, mà Rose xuất thân cũng là con gái quý tộc, nàng có lẽ so với Cal càng thêm quen thuộc cảm giác người hầu vây quanh.

Những người hầu này tuy do Cal bỏ tiền ra thuê, nhưng ai cũng rõ, trong một gia đình thì người quản nội vụ là nữ chủ nhân, bởi vậy là nữ chủ nhân tương lai Rose cùng Dewitt phu nhân so với Cal có tiếng nói hơn. Cal không chút thành ý, nhìn Dewitt phu nhân mỉm cười hành lễ, khác với lúc mới tỉnh táo có chút cảm động, Cal hiện tại hiểu được Dewitt phu nhân quan tâm hẳn bất quá cũng chỉ tiền tài.

Cảm tình mà dùng tiền bạc mua về còn có thể gọi là cảm tình sao?

Thái độ khinh thường của Cal lập tức bị Dewitt phu nhân phát hiện. Bà đứng dậy tươi cười cản bước Cal, hần nghiêng đầu, hơi nhíu mắt nhìn về phía Dewitt phu nhân. Người phụ nữ trung niên nâng cằm nhìn Cal: “Rose luôn không hiểu chuyện như vậy, cậu thông cảm cho nó, tuy rằng tôi cũng không thích nó tùy hứng như vậy, nhưng dù sao nó vẫn còn rất trẻ.”

Khuôn mặt Cal lộ ra nụ cười quyến rũ, hần ôn nhu vén vài sợi tóc hai bên má Dewitt phu nhân ra sau vành tai, cười ha hả nói: “Đương nhiên, đây là một vụ giao dịch, bà đem Rose bán cho tôi làm vợ, tôi gánh vác nợ nần của cha Rose, chồng của bà. Tôi hiểu rất rõ chuyện này, vì vậy, Dewitt phu nhân, bà không cần vì thế mà lo lắng.”

Nghe Cal nói xong, Dewitt phu nhân như bị sét đánh, đứng yên bất động. Những lời Cal nói đương nhiên Dewitt phu nhân hiểu rất rõ, đây là chủ ý ngay từ đầu của bà, nhưng với bà mà nói là một vụ mua bán an toàn bởi Cal rất say mê Rose. Dewitt phu nhân chưa từng nghĩ đến Cal sẽ đem chuyện này nói ra ngoài, dù sao việc này cũng liên quan tới tôn nghiêm của một người đàn ông, huống chi theo bà biết Cal còn là một người đàn ông dị thường cao ngạo.

Dù cho Cal không sợ Rose không thích hần thì hần cũng không nên trước mặt nhiều người nói thẳng ra như vậy chứ!

Dewitt phu nhân quay sang nhìn người hầu ra ra vào vào, các cô ngoài mặt như chưa nghe bất cứ điều gì chỉ chuyên tâm vào công việc của mình nhưng thái độ rõ ràng có chuyển biến – các nữ hầu về sau đối đãi Dewitt phu nhân và Rose không hề ân cần như trước nữa.

Cal thật sự quay trở về tắm rửa giống như hần nói, sau đó thay bộ tây trang sạch sẽ hơn. Nhìn thoáng qua đồng hồ bỏ túi, Cal xác định từ giờ tới giờ cơm trưa còn rất nhiều thời gian, hần không phong độ tới mức đứng ngốc trong phòng khách chờ Rose trang điểm rồi xuất hiện trước mặt hần. Tuy rằng Rose quả thật là một mỹ nhân mê người, đáng tiếc, hần căn bản không thích phụ nữ.

Cal nhìn lão quản gia Lovejoy, lão lập tức xuất hiện bên cạnh Cal, nhẹ giọng hỏi: “Cậu chủ, có gì sai bảo?”

“Tôi muốn ra đầu tàu một chút, hít thở không khí trong lành, sẵn tiện xem cá heo. tới giờ ông tới đó gọi tôi kéo trẻ hẹn dùng bữa trưa với ngài Andrew cùng Ngài Ismas.” Cal nói xong, lão quản gia liền gặp người hành lễ.

“Vâng, xin cậu chủ yên tâm.”

Nghe được lời cam đoan, Cal lập tức rời phòng. Có lẽ là thời gian dùng cơm trưa của những người nghèo nên đầu thuyền không có ai, trống rỗng chỉ có tiếng sóng biển rì rào. Cal tiến lên phía trước tựa tay vào thanh vịn nhìn xuống dưới, một đàn cá heo không ngừng đuổi theo tàu Titanic.

Khoé miệng Cal giơ lên tiểu ý nhợt nhạt, hần là một thương nhân lãnh khốc không sai, nhưng hần thích động vật, tất cả những động vật hoang dã hần đều thích. Động vật hoang dã có thể khiến Cal cảm nhận được sức sống mãnh liệt, vì sinh tồn chúng nó có thể bộc phát ra toàn bộ tiềm lực, cũng không buông tha bất kỳ một cơ hội nào để có thể sống sót – đúng là triết lý chém giết của Cal trên thương trường.

“Này, ngài như thế nào lại ở trên này? Không phải là đi yến hội sao?”

Một thanh âm tràn đầy sức sống truyền tới tai Cal, quay đầu lại thì thấy cậu nhóc tóc vàng mà hần vừa mới chia tay không bao lâu, theo sau y còn có một cậu nhóc tóc đen uốn khúc, cả 2 người đều mang vẻ mặt tươi cười vui vẻ. Cal mỉm cười, đứng xích ra một bên.

“Bữa trưa quý tộc luôn rườm rà như vậy, chỉ cần phụ nữ còn trang điểm vài giờ đồng hồ thì đàn ông vĩnh viễn không bao giờ dùng cơm đúng giờ. Cậu thì sao? Sao lại không đi ăn cơm trưa, ngược lại chạy lên đây?” Cal thấy khá kỳ lạ chuyện này.

Cậu nhóc tóc vàng sang sảng cười: “Chúng tôi đã ăn xong bữa trưa, tàu Titanic thật không uống danh, nếu nó không nhắc nhở thời gian dùng cơm chắc chúng tôi sẽ đói chết.”

“Đương nhiên, không gì có thể so sánh với nó về sự xa hoa, tao nhã, hơn nữa phục vụ, cung cấp phần ăn chỉ là một trong những điểm tốt của nó, cậu sẽ thích nó...” Cal đang nói bỗng dừng lại, hần chợt nhớ ra một vấn đề quan trọng mà hần chưa từng chú ý tới.

Caledon Hockley nắm trong tay không ít cổ phiếu định mức của White Star , mà tàu Titanic là do công ty White Star sản xuất, tai nạn trên biển không thể tránh khỏi, như vậy công ty White Star sẽ phải bồi thường bao nhiêu tiền vì làm chết đi bao người dân vô tội? Gia tộc Hockley có đủ tiền bồi thường hay không khi đã bỏ vốn đầu tư con tàu?

“Cảm ơn cậu có lời khen ngợi tàu Titanic, hẹn gặp lại.” Nét cười trên mặt Cal biến mất, hần lập tức chuyển ngữ điệu nói chuyện , hai cậu nhóc vì ngữ khí của Cal mà mất tự nhiên, Cal xoay người rời đi.

Cậu nhóc tóc đen uốn khúc nhìn thấy Cal rời đi liền tránh ra lập tức nói: “Tôi có thể nhìn thấy tượng nữ thần tự do, nó thật nhỏ.”

Cậu nhóc tóc vàng cũng nắm lấy lan can, hướng về phương xa hét lớn: “Ta là chúa tể của thế giới!”

Cal quay đầu lại, hai cậu nhóc đang điên cuồng quát to, nhìn thấy bộ mặt tươi cười chờ mong của họ, Cal lại hoàn toàn không cười nổi.

Tai nạn trên biển sẽ nhanh tới, nó sẽ cắn nuốt bao nhiêu giấc mộng trẻ thơ như vậy?

“Không, Cal, bình tĩnh lại, mày còn phải suy xét tương lai của bản thân mình.” Cal quay đầu, ôn nhu trong mắt chậm rãi biến mất, thay vào là thần sắc dã thú vốn có.

5. Chương 5

“ Rose, tôi nghĩ Dewitt phu nhân đã nhắc nhở cho cô biết, hôn nhân của tôi và cô rốt cục là cái gì, như vậy mời cô tôn trọng tôi.”

Lúc Cal quay lại phòng, Dewitt phu nhân như cũ ngồi uống trà. Nhìn bộ dáng không nhanh không chậm của bà, Cal kết luận vị hôn thê xinh đẹp của hần đang sử dụng trang phục nịt eo. Kỳ thật Cal không thể hiểu nổi, nếu nàng muốn một vòng eo hấp dẫn, vì cái gì mà Rose không chịu ăn uống điều độ để giảm cân? Hần nhớ rõ đã từng đọc được đâu đó rằng áo nịt có nguy cơ làm vài nội tạng bị lệch vị trí.

Bất quá điều này không quan trọng , dù cho Rose tiểu thư toàn bộ nội tạng đều bị lệch cũng không liên quan gì đến hần, hần đang muốn tìm cơ hội cắt đứt quan hệ với Rose – không phải Cal tàn nhẫn, mà là đối với người không yêu mình, chính mình cũng không yêu người đó, Cal không muốn tự chuốc lấy rắc rối, hần không nhân hạ tới mức nhân nhượng Rose, một tiểu thư tâm tính đang trong giai đoạn phản nghịch.

Cal đã có chủ ý riêng, hần tương lai sẽ không cưới một phụ nữ về nhà làm bà hoàng, hần cũng không cưới loại phụ nữ như Rose, cái hần cần là một nữ chủ nhân ôn thuận, nghe lời, không cần dung mạo xinh đẹp hay tài năng tuyệt vời, chỉ cần biết quý trọng gia đình là đủ.

Vẫn là câu nói kia, Rose tiểu thư rất tốt, nhưng bọn họ không hợp nhau, thật sự không thích hợp.

Nhưng trước khi huỷ bỏ hôn ước, Cal nguyện ý giữ mặt mũi cho Rose, hần sẽ cùng nàng đi dự tiệc, vũ hội, dùng bữa... Cal không hề kính yêu gì Dewitt phu nhân và Rose tiểu thư, hần chỉ làm bốn phận một người đàn ông, nếu huỷ bỏ hôn sự, hần không muốn bị chỉ trích là kẻ bạc tình, bất nghĩa. Bởi vậy hần phải làm bộ như một người có nỗi khổ riêng.

Một người đàn ông khổ sở được người đồng tình so với người đàn ông lưng đeo nợ nần nhà vợ, hữu danh vô thực thì vẫn tốt hơn. Chưa kết hôn mà đã chia tay nhất định sẽ bị gièm pha, nên Cal hạ quyết tâm giữ cho bản thân một chút thanh danh.

Cal lộ ra nụ cười ôn hoà mê người, gõ cửa nhẹ vài cái, đến khi trong phòng truyền ra thanh âm “mời vào.” Cal mới bước vào. Rose quả nhiên bị các nữ hầu nịt eo, Cal có chút không đành lòng, nhưng hần rất nhanh thu hồi tầm mắt: “Rose, nhanh hơn một chút được chứ? Chúng ta chỉ còn nửa tiếng!”

Trên mặt Rose kinh ngạc, Cal cười nhìn về phía Rose, ôn nhu hỏi: “Rose, làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Cal, anh vừa rồi đợi tôi cho phép mới vào đúng không?”

“Có cái gì đặc biệt sao?” Cal không chút để ý xoay người rời khỏi phòng: “Đừng chú ý tới những chi tiết nhảm nhí, Rose, trẻ hện không phải thói quen tốt.”

“Nhưng đây là lần đầu tiên anh tôn trọng tôi.” Thanh âm của Rose bị Cal nhốt lại trong phòng, hần không đáp lại, nhưng sau lưng hần toát mồ hôi lạnh.

Thói quen quả là một điều đáng sợ. Có thể Rose thông minh tinh ý mới nhận ra sự bất đồng của Cal, thế nhưng ai có thể cam đoan là những người khác sẽ không phát hiện ra, nhất là người nhà Hockley. Cal bất đắc dĩ cười, dù cho cha mẹ chủ nhân thân thể này có hoài nghi thì bọn họ không thể làm gì được, hần có toàn bộ trí nhớ của Caledon Hockley, hơn nữa thân thể này cũng là của Caledon Hockley.

Đến lúc đó chỉ cần Cal nói với lão cha ngài Hockley là chính mình gặp đại nạn, vị hôn thê lại ngoại tình, lão Hockley sẽ hiểu con trai tại sao lại thay đổi như vậy.

Cal ‘nho nhả lễ độ’ thật sự kích thích đến nơron thần kinh của Rose tiểu thư. Từ khi Cal nhắc nhở, Rose tiểu thư rất nhanh xuất hiện ở phòng khách. Váy dài màu xanh nhạt bên ngoài điểm tơ lụa, trông nàng quả vô cùng hấp dẫn. Cal vươn tay để Rose tiểu thư nhẹ nhàng khoác vào, chậm rãi vào nhà ăn – váy rất chặt, dù Rose tiểu thư muốn chạy nhanh cũng không có khả năng.

Ngài Andrew và ngài Ismas đã ngồi trong nhà ăn, Cal hướng bọn họ tươi cười xin lỗi: “Xin lỗi ngài Andrew và ngài Ismas, con gái là vậy, trang điểm kỹ càng mới chịu bước ra khỏi phòng.”

“Không sao, các nàng luôn có quyền đến muộn.” Andrew ân cần nói, Cal liếc mắt nhìn sơ cảm thấy vị Andrew này khá được, một kẻ ôn hoà, khiêm tốn.

“Chà, thật xin lỗi tôi đến muộn một chút, trong phòng rất rối loạn, tôi phải giải quyết khá nhiều chuyện.” Từ phía ánh sáng đi tới là một phụ nữ trung niên bộ dạng có chút mập mạp. Bà ta nhiệt tình cất tiếng cười to.

Người phụ nữ này một thân màu tối, nhưng mặt mày hồng hào. Cal suy đoán đây là một quý tộc mới nổi – cười không ‘mất tự nhiên’.

Bất quá Cal lại thích giao tiếp với những người như thế. Quý tộc mới nổi tốt nhất bởi vì bọn họ rất nóng lòng dung nhập vào xã hội thượng lưu, chân thành hơn một ít, chủ yếu họ đều từng là những người khổ cực, bọn họ hơn ai hết hiểu được chân lý cuộc sống. Cal lục nhanh trong trí nhớ thông tin về phụ nữ trung niên này –Brown phu nhân. Bà quả thật là nhà quý tộc mới nổi.

Cal chu đáo tiến lên giúp Brown phu nhân kéo ra ghế tựa, Brown phu nhân có chút giật mình tươi cười nói: “Ồ, Cal, cảm ơn ngài, tôi đã lâu không được đãi ngộ của các cô gái trẻ.”

“Không cần khách khí, Brown Phu nhân, đây là việc một người đàn ông lịch thiệp phải làm.” Cal ôn hoà đáp lời Brown phu nhân. Hần quay đầu lại thì thấy Dewitt phu nhân nhìn mình với ánh mắt khinh miệt. Cal nhú mày, có một người mẹ vợ như vậy, khó trách Cal chẳng hay ho gì.

Trên thực tế, Dewitt phu nhân càng khiến người khác khinh bỉ, đem hạnh phúc chung thân con gái mình ra bán chỉ vì duy trì cuộc sống xa hoa bản thân.

Cal làm như không phát giác điều gì trở về vị trí ngồi xuống, trong lòng hạ quyết tâm nhanh chóng huỷ bỏ hôn ước với Rose tiểu thư. Không khí bữa trưa khá ổn, Andrew cùng Ismas đều vì mình có tham dự thiết kế tàu Titanic mà tự hào, bọn họ ca ngợi lẫn nhau, trên mặt Rose lại hiện lên thần sắc nhảm chán.

Rose rút ra một miếng thuốc lá, ngậm vào đôi môi đỏ mọng, nàng hít sâu vào một hơi, trên mặt biến thành biểu tình hưởng thụ. Cal quay đầu lại, vô tình trông thấy màn này. Theo trí nhớ của Caledon Hockley, Rose mọi mặt đều tốt đẹp. Được rồi, có lẽ những gì hần thấy trong trí nhớ về Rose đã được thần tượng hoá lên.

Cal cũng không kỳ thị phụ nữ hút thuốc, nhưng hần không thích biểu tình hiện tại của Rose, nhìn không giống một tiểu thư khuê các, quá mức lẳng lơ, giống đám đàn bà thượng lưu hám của. Dewitt phu nhân dĩ

nhien cùng Cal có suy nghĩ giống nhau, bà khom người về phía trước nhỏ giọng nhắc nhở Rose: “Con yêu, con biết rõ mẹ không thích con hút thuốc.”

Rose tạm dừng động tác, sau đó nàng gọi lên khoé miệng, phun khói thuốc vào mặt Dewitt phu nhân, quá xấu hổ, bà không biết làm gì hơn là quay mặt đi. Cal xem không thuận mắt, đưa tay nắm lấy điều thuốc hung hăng dụi vào gạt tàn, không chút khách khí nói: “Rose, tôi nghĩ Dewitt phu nhân đã nhắc nhở cho cô biết, hôn nhân của tôi và cô thật chất là vì cái gì, như vậy mời cô tôn trọng tôi.”

Trong khi mọi người gọi thức ăn, Rose tiểu thư lại hút thuốc, thật sự là người con gái dũng cảm!

Trong lòng Cal khó chịu đánh giá, sau đó hẳn không chút do dự gọi một phần cơm trưa, dựa vào trí nhớ gọi những món mà Rose không thích ăn.

Đúng vậy, Cal thừa nhận mình là người có lòng dạ hẹp hòi vô cùng.

6. Chương 6

0o0—0o0

...phương pháp tốt nhất trả thù một cô gái là đem cô ta vỡ bèo.

Mặc kệ tốn bao nhiêu tiền, chỉ cần Rose hạnh phúc thì đều đáng giá

Rose tiểu thư khá kiêng ăn, nhưng Cal thì không kiêng món gì, nhìn nàng bộ dạng kiêng cử, khoé miệng Cal gọi lên đường cong nhu hoà. Cal xấu xa đặt vào đĩa Rose chút bơ, giả mù sa mưa nói: “Rose, em ăn nhiều một chút, gần đây em gầy đi, nếu say tàu thì có thể ở trong khoang nghỉ ngơi, không cần theo anh dự yến hội.”

Rose tiểu thư có lẽ chưa từng nghe qua, phương pháp tốt nhất trả thù một cô gái là đem cô ta vỡ bèo. Rose tuy cau mày khó chịu nhưng vẫn đem thức ăn nuốt xuống. Quý ngài Ismas tiếp tục khoe thành công của tàu Titanic. Trong lúc bực bội, lại nghe sự khoe khoang Rose lập tức chuyển nông súng về Ismas.

“Ngài Ismas, tôi cảm thấy ngài và ngài Freud rất hợp nhau, ngài ấy từng phát biểu luận văn nói qua những điều ảnh hưởng đến đường sinh dục của đàn ông, ngài cũng cảm thấy đúng, phải không?”

Đề tài mà Rose tiểu thư nói tại thời điểm này có chút hạ lưu. Andrew cùng Brown phu nhân đều nghiêng người đi, nên cười. Quý ngài Ismas bởi lời nói của Rose mà sững sờ bất động. Hẳn không nghĩ tới một tiểu thư danh giá lại nói ra những điều như vậy.

Rose nói xong, đem khăn ăn phủ trên váy ném đi, rời khỏi bàn. Ismas cũng rời đi theo Rose ra ngoài, hẳn muốn biết Rose tiểu thư bắt măn gì về hẳn cùng với bản thiết kế tàu. Cal cũng không ngăn lại.

“Xin lỗi Brown phu nhân, Rose đến từ một địa phương nhỏ, nên thích những gì lạ.” Cal nói xong lộ ra nụ cười khinh khỉnh “Bất quá điểm này rất tốt.”

Brown phu nhân ngồi đối diện nở nụ cười, đây là điểm tốt của quý tộc mới nổi, bọn họ chưa bao giờ vì những lời hạ lưu của người khác mà thẹn thùng, có Brown phu nhân không khí rất náo nhiệt. Bà ta cười ha hả trả lời Cal: “Cal, Rose nóng bỏng như vậy, ngài như thế nào thu phục nàng?”

“Tuy rằng không lý tưởng lắm, nhưng tôi thật sự không can thiệp vào những bộ sách Rose thường xem.” Cal vừa cười vừa nói, hẳn nhấp một ngụm rượu vang đỏ tiếp tục nói “Chỉ cần nhắc nhở nàng về tiền nợ của gia tộc Bukater, không bao lâu Rose sẽ trở thành một phu nhân đúng nghĩa.”

“Vì tiền tài!” Cal nâng ly rượu lên, vì tàu Titanic thành công ngài Andrew, vì chồng Brown phu nhân kiếm được núi tiền mà giàu có cùng nhau nâng ly.

Chỉ có Dewitt phu nhân cảm thấy xấu hổ từ đáy lòng, nhưng bà không nóng tính như Rose, vì bất lực chi trả nợ nần nên thành thật ngồi tại chỗ gờ ly lên, mọi người đồng thanh: “Vì tiền tài.”

Dewitt phu nhân vô cùng lo lắng cho tình cảnh hiện tại của con gái, con rể tương lai không phải một hai lần biểu đạt sự bất mãn đối với con gái bà. Dewitt phu nhân hướng mọi người nở nụ cười xin lỗi, bà nhìn ngoài cửa rồi nhẹ giọng nói: “Tôi đi xem Rose thế nào, xin vui lòng chờ một chút.” sau đó rời khỏi bàn ăn.

Cal thậm chí không liếc mắt nhìn Dewitt phu nhân một lần, Brown phu nhân nhìn cảnh này thì nở một nụ cười thâm úy: “Cal, ngài không phải rất yêu thích Bukater tiểu thư sao?”

Cal ôn hoà mỉm cười: “Rose thích mua sắm này nọ, nhưng nhà nàng vướng nợ nần, ta nghĩ mọi người cũng đều biết. Trừ bỏ thói quen tiêu tiền thì nàng không một khuyết điểm nào cả, tuy rằng nàng không ôn thuận không giúp gì tôi trong giao tiếp, nhưng Brown phu nhân, bà là phụ nữ đã kết hôn, tôi nghĩ bà so với tôi càng hiểu rõ nếu chỉ cần một mỹ nữ, tôi hoàn toàn có thể dưỡng một tình nhân. Tôi thừa nhận bản thân rất yêu thích Rose, đáng tiếc dù có yêu thích nhiều như thế nào cũng không thể chịu nổi tính bốc đồng của nàng, nói thật tôi bắt đầu có chút mệt mỏi.”

“Đúng rồi, mọi người có biết người nào muốn mua cổ phiếu của công ty WhiteStar không? gần đây vận may không tốt.” Cal thở dài, lộ ra ánh mắt bất đắc dĩ “Tôi thừa nhận chuyện này cùng chuyện của Rose có chút quan hệ, tôi gần đây đầu tư vài vốc ở Anh, chưa kể còn nông sản, tốn rất nhiều tiền. Nên có chút giận chó đánh mèo với Rose.”

Isma cùng Andrew tiên sinh lộ ánh mắt không dám tin, bọn họ khuyên bảo: “Ngài Hockley, công ty WhiteStar đang kiếm được nhiều tiền từ tàu Titanic, ngài không cần phải đem cổ phiếu bán tháo ra ngoài, cái này mất nhiều hơn được.”

Cal xoa tay gờ ly lên, ánh mắt xuyên qua tấm cửa thủy tinh nhìn về phía Rose và Dewitt phu nhân ở xa, giọng tiếc nuối nói: “Thời điểm cầu hôn Rose, tôi đã đáp ứng Dewitt phu nhân sau khi kết hôn sẽ thay gia tộc Bukater trả toàn bộ tiền nợ, khi đó tôi đã mua một tuyệt thế trân bảo để làm lễ đính hôn mà ngày đính hôn chỉ còn lại mười ngày. Tôi không đủ thời gian để kiếm tiền!”

Nói xong Cal thở dài, giống như kiên cường cười nói: “Mặc kệ tốn bao nhiêu tiền, chỉ cần Rose hạnh phúc thì đều đáng giá. Tôi tin tưởng sau khi kết hôn, chúng tôi sẽ lấy lại, à không, tôi không tính đem toàn bộ cổ phần công ty bán hết.”

Nhiều cổ phiếu như vậy mà bán đi thì thật sự quá mức hấp dẫn. Mục đích của Cal là cho bản thân mình một đường lui, đến khi đến tiền chỉ có những đại cổ đông không hay biết gì mới bị trách móc nặng nề. Cal muốn mình giảm bớt số tiền bồi thường.

Isma cùng Andrew lập tức quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, Rose tiểu thư đứng ở lan can, gió biển thổi tóc nàng bay phất phới, cả người mang một phong tư mê người. Nhìn thấy cảnh tượng này, Isma cùng Andrew liền đồng cảm với Cal, bọn họ nguyện ý trong vòng một ngày giúp Cal tìm được người mua.

“Cái này không phải quá khó khăn, chỉ là ngài muốn bán bao nhiêu tiền?”

“Cứ dựa vào giá thị trường hiện nay là được.” Cal nói không chút suy nghĩ “Isma, Andrew, thật vất vả hai người, tôi sẽ chuyển giao 5% hoa hồng cho 2 người.”

Vì tàu Titanic khai trương, giá cổ phiếu công ty WhiteStar luôn tăng, Cal không thể cho người khác thấy cổ phiếu có vấn đề, bằng không sau đợt đại nạn này, những kẻ mua được cứu trợ, hoặc lỗ như những phụ nữ được cứu thành goá phụ, bọn họ nhất định sẽ phát hiện Cal nóng lòng bán cổ phiếu kỳ thực là có vấn đề, sâu xa hơn họ sẽ nghĩ Cal có ác ý làm chìm tàu, như vậy hẳn sẽ bị nhóm người này phân thân. Cal phải làm cho chuyện này trông thật bình thường.

“Hai người cũng biết tôi cần tiền gấp, nên tôi chỉ bán với giá như vậy.” Cal nhìn về phía Rose đang đi tới chỗ mẹ, lộ ra ánh mắt chuyên chú mà mê luyến: “Vì cô ấy, mọi thứ đều đáng giá. Vì mỹ nhân!”

Quý ngài Isma và Andrew cũng đồng thời nhìn về phía mẹ con Rose, sau đó nâng ly: “Vì mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.”

Bữa trưa dài dòng, không thú vị cuối cùng cũng kết thúc sau đoạn đối thoại kia. Cal tự mình đưa mẹ con Rose về phòng, Dewitt phu nhân có chút an tâm nhìn bóng hân rời đi.

Cal cảm thấy mỗi một hân muốn tìm một đàn ông để thư giãn.

Có lẽ hân nên đi xuống khoang dưới tìm cậu nhóc tóc vàng xinh đẹp kia.

7. Chương 7

0o0—0o0

Cal thuận thể giữ chặt cánh tay cậu nhóc, đem y kéo về bên người mình, sóng vai cùng nhau tựa vào thanh vịn.

Y và hân hai khuôn mặt cách nhau không quá 10cm, Cal thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ phát ra từ khuôn mặt y.

Cal nói với quản gia Lovejoy là muốn ra ngoài sau đó liền xoay người đi, hân đến hành lang khoang dưới tàu, nếu cậu nhóc tóc vàng không ở đó cũng không sao, đại dương bao la hoà với ánh sáng mặt trời cũng khiến tâm tình hân khá lên một ít. Cal không muốn khắc sâu chuyện chìm tàu, lúc nào cũng nhớ về nó, nhưng hân căn bản không có khả năng mặc kệ tánh mạng của mình.

Tại hành lang tàu sau bữa trưa hiện tập trung khá nhiều người tản bộ sau khi ăn, bọn họ đại bộ phận là bình dân, trên thực tế, loại người thượng đẳng như Cal không nên xuất hiện ở hành lang khoang hạng ba này, đám người kinh ngạc nhìn Cal như động vật quý hiếm, hân đương nhiên nhìn thấy ánh mắt bọn họ, hân chỉ quay đầu lại nhìn từng người phụ nữ mỉm cười.

Toàn thân toát ra mị lực mê người cộng với vẻ ngoài điển trai, bất luận là thiếu nữ hay thiếu phụ đều phải đỏ mặt bối rối, trộm nhìn theo bước chân của hân. Cal một lần nữa mỉm cười, các nàng mặt đỏ rực chạy về khoang thuyền. Nụ cười của Cal hoàn toàn chân thành, tuy rằng hân gay nhưng hân không ngần ngại cho thấy mị lực nam tính của mình.

Được rồi, trên thực tế Cal mỉm cười chung quanh phát ra mị lực vì muốn tìm cậu nhóc tóc vàng mà hân nhìn trúng kia. Cal phát hiện có rất nhiều người, căn bản không thể nhanh chóng tìm thấy mục tiêu của mình, nam nữ tóc vàng số lượng nhiều vô kể, ánh mặt trời sáng chói khiến Cal đau mắt.

Cal trên mặt tươi cười bất đắc dĩ, trong lòng nghĩ, có lẽ là ý của Thượng đế, ngài không muốn hân tìm được nơi ký thác tâm hồn trong lúc trầm mặc này.

“Thưa ngài, ngài có phải hay không đã bị lạc, trở lại khoang hai rồi rẽ trái, tôi có thể giúp ngài dẫn đường.” Một đám người hầu như một bầy thú nuôi quây quanh Cal cung kính hỏi, xoay người nhìn nhân viên phục vụ tuổi còn trẻ nói

“Không cần, cảm ơn cậu, tôi chỉ muốn ngắm nhìn kết cấu tàu. Xin lỗi, có phải tôi không tiện tới nơi này?”

Nhân viên phục vụ giải thích: “Không, không, thưa ngài, ngài có thể đi bất kỳ nơi đâu, chúng tôi chỉ lo lắng nơi này không an toàn.”

Về lo lắng trên mặt Cal biến mất, hân một lần nữa ôn hoà mỉm cười: “Tôi sẽ đi ngay, các cậu cứ tiếp tục công việc của mình.”

“Vâng thưa ngài, hẹn gặp lại.” Nhân viên phục vụ khom lưng cúi chào. Cal cười nói: “Hẹn gặp lại.” Sau đó cũng rời đi.

“Ồ, kẻ có tiền như quý ngài như thế nào lại chạy lên đây?” Cal tìm một nơi vắng vẻ trên hành lang tựa tay vào thanh vịn lộ ra nụ cười tiếu nhố thì nghe được thanh âm trêu chọc pha chút lỗ mãng.

Hắn quay đầu lại thấy người đàn ông tóc đen cuốn khúc có chòm râu đậm, đậm tới mức có thể lưu lại dấu vết sau khi cạo. Cal thiện ý mỉm cười: “Đúng vậy, thật nhàm chán, tôi muốn thử cùng sinh hoạt với những người nghèo khổ coi sao!”

“A, là anh!” Theo sau Cal truyền tới giọng nói trong trẻo, ngay lập tức nụ cười trên mặt Cal chân thành hơn rất nhiều, thời điểm hắn xoay người trên khoé mắt còn vương vài nếp nhăn khi cười.

“Đúng vậy, rất vinh hạnh có thể gặp lại cậu một lần nữa, nếu tôi nói là tôi cố tình tìm cậu thì có mạo muội lắm không?” Cal nhíu mi nhìn cậu nhóc đối diện, trong tay y đang ôm một tập vẽ. Cal chỉ cuốn tập vẽ hỏi: “Cậu có thể cho tôi xem qua một chút được không?”

Cậu ta kinh ngạc, sau đó thật cao hứng đem tập vẽ mà mình ôm trong ngực đưa qua, Cal thuận thế giữ chặt cánh tay cậu nhóc, đem y kéo về bên mình, sóng vai cùng nhau tựa vào thanh vịn.

“Có thể giới thiệu cho tôi những bức vẽ này sáng tác khi nào không?”

Cal nhận lấy tập vẽ, lật vài trang thấy phía trên đề ‘Dawson’, có lẽ là họ của y. Hắn tự giác ghi nhớ cái họ này, cũng không có ý hỏi tên y. Cal chưa hạ quyết tâm sẽ ra tay với cậu nhóc ‘Dawson’ này, y thoát nhìn không giống hắn, mà Cal cũng không có ý nghĩ bề cong một thẳng nam.

“Được, không thành vấn đề.” cậu nhóc lập tức theo Cal, động tác thông thả bắt đầu giải thích cho Cal những bức vẽ phác thảo của mình.

Cal nói vào trọng tâm: “Tôi cảm thấy cậu thích phác hoạ phụ nữ, cậu đối với các nàng tràn ngập cảm tình, làn da mịn màng, thân hình mềm mại, khuôn mặt tuyệt đẹp.”

“A, vậy ư?” Nụ cười trên mặt cậu nhóc xuất hiện nét ngượng ngùng, y vò vò mái tóc của mình, sau đó cắn môi tựa hồ không biết nên nói gì.

Cal nhìn bộ dạng của cậu nhóc, trên mặt nụ cười càng thêm ôn nhu, bản thân là người đàn ông, đương nhiên Cal hiểu rõ những gì có thể thu hút sự chú ý của người đàn ông. Cal nói xong quay đầu lại, cậu nhóc tóc vàng đang chỉ cho hắn xem y vẽ ở đâu, vẽ trong tình huống như thế nào, y và hắn hai khuôn mặt cách nhau không quá 10cm, Cal thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ phát ra từ khuôn mặt y.

“Cậu không nghĩ tới chuyện vẽ thứ khác sao, ví dụ tranh sơn dầu chẳng hạn?” Cal nhìn vào cậu nhóc, đôi mắt xanh thăm mang theo chút ảm đạm nói: “Tôi đương nhiên nghĩ tới, nhưng chưa kể tiền học phí, tiền mua màu và giấy vẽ cũng rất đắt rồi. Anh không biết tôi phải chi bao nhiêu tiền cho việc vẽ đâu.” cậu nhóc nói những lời này không chút ngại ngùng, y chỉ như đang kể lại câu chuyện, một sự thật mà thôi.

Cal khẽ thở dài, hắn cảm thấy có chút tiếc nuối cho hoàn cảnh của cậu nhóc, nhưng Cal không nói những câu động lòng người đại loại như ‘tôi sẽ giúp đỡ cậu.’, hắn chỉ chuyển đề tài: “Trong khoảng thời gian ở Anh quốc, cậu làm gì?”

“Làm gì?” cậu nhóc vuốt mũi cười ra tiếng, quay đầu nhìn về toàn bộ hành lang nói “Đương nhiên là làm bất cứ việc gì, chỉ cần lấp đầy bụng là được, khuôn vác, đi vẽ mướn, hoặc làm trong các nhà xưởng. Hừ, Ông chủ các anh cũng quá độc ác, tôi ở nhà xưởng làm việc mỗi ngày chỉ được ngủ 5 tiếng.”

Cal trên mặt tươi cười không thay đổi, hắn sáng khoái trả lời: “Đương nhiên, vì tiền tài đáng thương, tôi phải ra sức bóc lột công nhân.”

Nói tới đây, Cal lập tức chú ý đến chuyện khác – ‘thời đại hoàng kim’, kinh tế nước Mỹ bắt đầu khủng hoảng, còn mười năm, hắn có thể trong khoảng thời gian này nắm bắt bao nhiêu cơ hội đây?

Cal đành chỉ suy nghĩ bản thân nhưng lại phát hiện cậu nhóc bên cạnh đang nhìn về phía xa xuất thần. Nhìn theo ánh mắt ‘Dawson’, hắn phát hiện Rose từ khi nào xuất hiện ở hành lang, hắn mỉm cười: “Có phải cảm thấy nàng rất đẹp đúng không?”

“Ừm, đúng vậy, nàng rất đẹp.” cậu nhóc như cũ nhìn Rose xuất thần.

Cal bất đắc dĩ cười, quả nhiên là một thẳng nam, chẳng qua....

“Tiểu thư quý tộc nội tâm đều ngập lửa, thích lãng mạn, chỉ cần cậu nhiệt tình, không cố kỵ thì cậu nhất định sẽ thành công.” Cal bỏ lại những lời này rồi bước đi.

Không thể đứng tới thẳng nam, để y cùng vị hôn thê của mình yêu nhau cũng tốt, ai biết cái tên ‘Jack’ kia chừng nào xuất hiện, vạn nhất sai sót ngẫu nhiên bỏ lỡ Rose, hẳn như thế nào bỏ vị hôn thê này được.

8. Chương 8

0o0—0o0

Cal không chút thành ý đem cậu nhóc tóc vàng mà mình hứng thú đưa vào bẫy rập

Cal đem cậu nhóc tóc vàng mà mình hứng thú đưa vào bẫy, cứ thế rời khỏi hành lang khoang dưới. Hẳn tin tưởng bản thân có rất nhiều việc phải làm, tỷ như vũ hội đêm nay, hẳn tin rằng Ismas và Andrew đã liên hệ với người nóng lòng muốn mua — tối thiểu cũng khiến bọn họ nguyện ý mua.

Thời điểm Cal trở lại phòng thì Rose biến mất không thấy đâu, phu nhân Dewitt cũng không thấy đâu. Cal quái lạ nhìn quét một vòng căn phòng, chỉ còn lại hắc và quần gia Lovejoy sống nương tựa vào nhau ư ???

“Lovejoy, Rose và Dewitt phu nhân đâu?”

Lão quần gia xoay người hành lễ, lão cung kính đứng phía sau Cal nhẹ giọng nói: “Cậu chủ, hai người họ đang trong phòng riêng trang điểm chuẩn bị cho vũ hội tối nay.”

Cal không dám tin quay đầu lại, hẳn lấy đồng hồ bỏ túi ra xác nhận thời gian vài lần rồi nói: “Lovejoy, đồng hồ của tôi không sai chứ, hiện tại là 2h chiều, mà tôi nhớ không lầm thì vũ hội tối nay 10h mới bắt đầu.”

Lão quần gia cung kính trả lời thanh âm không chút phập phồng: “Thưa cậu chủ, Rose tiểu thư phải thay bộ lễ phục mặc lúc dùng bữa trưa, đổi bộ váy dài khác.”

“Nhưng từ lúc này tới đó còn những 8 tiếng! Lovejoy, ông không nói đùa với tôi đó chứ?”

“Rose tiểu thư đồng thời phải điều chỉnh quần áo nịt một lần nữa, mặc vào người bộ váy dày 16 tấc, cậu chủ, tôi cho rằng khoảng thời gian này không dài lắm.”

Quần gia Lovejoy nói giọng điệu phi thường bình tĩnh, Cal cảm thấy trước mắt như biến thành màu đen, đem chính mình xuyên vào bộ váy 16 tấc, phụ nữ thời đại này cũng quá.....

“Lovejoy, ông thay tôi chuyển lời tới Rose, tôi hy vọng nàng học được cách ăn uống điều độ kết hợp vận động để giảm cân chứ không dựa vào những bộ quần áo nịt không đáng tin.” Cal rất để ý chuyện này, hẳn không tài nào lý giải được thẩm mỹ của đầu thế kỷ 20 này, thật sự khác xa trong truyền thuyết.

“Vâng, thưa cậu chủ, tôi sẽ nhắc nhở Rose tiểu thư vấn đề này.”

Cal phát phát tay: “Dem toàn bộ giấy tờ, giấy chứng nhận cho tôi xem, tôi muốn tính toán mình còn có bao nhiêu tiền.”

Cal muốn làm không phải chuyện này, hẳn trước tiên xác định bản thân 10 năm sau khi nền kinh tế thoái hoá hẳn còn có thể phát triển sản nghiệp tăng trưởng liên tục hay không. Tỷ như hợp tác với chính phủ kinh doanh mặt hàng quân sự — chiến tranh thế giới thứ II đem Mĩ khôi phục nền kinh tế tốt nhất.

Caledon Hockley đầu tư đủ lĩnh vực, theo phía tây nước Mĩ khai thác mỏ, dầu khí, đến phía Đông nước Mĩ kinh doanh các loại hình xí nghiệp, hẳn là nhà đầu tư xuất sắc – Cal đánh giá về chủ nhân thân thể này, sau đó khoẻ miệng gọi lên một mặt cười. Tài chính thoạt nhìn không thuận lợi như thế, một khi nảy sinh vấn đề trọng đại, sẽ xâu lại thành một chuỗi phong ba.

“Ừm, mình đã tìm ra.” Cal lăm bằm lâu bàu, chiêm được đáp án vừa lòng, hẳn chuyên tâm xử lý chuyện khác. Chìm tàu đối với Cal đã kích không chỉ là chuyện sống chết hay chuyện phải bồi thường với tư cách một đại cổ đông. Hẳn thân là con trai ông trùm Thép, tàu Titanic lại sử dụng thép do gia tộc Hockley sản xuất, như vậy một khi chìm tàu, mọi người sẽ truy cứu nguyên nhân chìm tàu.

Nhất định rất nhiều người sẽ nghĩ rằng chất lượng thân tàu có vấn đề, mà không quy mọi trách nhiệm cho núi băng. Đến lúc đó, sau khi trải qua tai nạn trên biển, các thương nhân, quý tộc sao dám sử dụng thép nhà Hockley? Bọn họ sẽ cảm thấy thép nhà Hockley không đáng tin cậy, ngược lại sẽ sử dụng thép của các công ty khác.

Công chúng đối với công ty gia tộc Hockley không tín nhiệm cũng tức là đường làm ăn của nhà Hockley gặp tổn thất nặng nề. Phải có cách phát triển công ty mới có thể an tâm. Cal nhắm mắt lại yên lặng hồi tưởng trí nhớ trong đầu hần, ý đồ đem công ty điều chỉnh lại trọng tâm sản nghiệp cùng toàn bộ phương hướng đầu tư theo ý mình.

“Kinh tế khủng hoảng, kinh tế đại suy thoái..... Đáng chết, lúc ấy chính phủ đã đưa ra chính sách gì?” Cal phiền toái lục lại những tri thức bị quên trong trí nhớ của mình, hần đột nhiên nhớ tới nước Mỹ thời kỳ khủng hoảng là thời kỳ tổng thống Roosevelt, đúng vậy là Franklin.D.Roosevelt!

Cal cảm thấy bản thân đã được cứu. Lịch sử nước Mỹ từng nổi danh ‘Chính sách mới Roosevelt’ A! Chỉ cần nhớ lại chính sách cải chính của Roosevelt dựa vào đó mà đầu tư thì sẽ không chết vì bồi tiền. Nền kinh tế khủng hoảng ảnh hưởng trước hết là xí nghiệp, công ty và ngân hàng. Cal đưa tay chống lên trên mặt bàn, khuôn mặt tươi cười ôn hoà nguy trang hoàn toàn biến mất.

Cal hiện tại đã khôi phục lại bộ dạng lãnh huyết vốn có của mình. Vào lúc đó hơn 5000 triệu đôla cổ phiếu hoá thành hư ảo, cổ phiếu đóng băng, trữ hàng chất cao như núi, công nhân thất nghiệp, vô số công ty, xí nghiệp, ngân hàng đóng cửa, sản phẩm xuất khẩu đọng lại — đây chính là cảnh tượng mà 10 năm sau hần phải đối mặt ư?

Cal phát hiện ra nước Mỹ mà hần phải đối mặt mới chính là nước Mỹ trong trí nhớ của hần – nước Mỹ có luật pháp, quy phạm xã hội. Còn nước Mỹ hiện tại có nền kinh tế thị trường tự do, hết thấy đều dựa vào thị trường, việc này hoàn toàn bất lợi, hần không quen quy tắc này.

Cal chú ý hần đã suy nghĩ quá xa, hiện tại hần nên chú ý nguy cơ trước mắt – tàu Titanic bị chìm là cú đánh mạnh vào công ty thép gia tộc Hockley. Chế tạo máy móc nông nghiệp là sự lựa chọn khôn ngoan, chiến tranh Nam Bắc vừa kết thúc không lâu, Cal may mắn trong khoảng thời gian nước Mỹ bước vào thời kỳ cơ giới hóa nền nông nghiệp – máy kéo, máy gặt, máy cấy mạ, máy toàn canh.....v.v.....tất cả mọi thứ đều dùng máy móc.

Hơn nữa chiến tranh thế giới thứ nhất nhất định chiến đấu vũ trang, đến lúc đó quân nhu vật tư sẽ là nhu yếu phẩm, hần kinh doanh mặt hàng này thì doanh thu không tệ, tuy rằng đại chiến thế giới đến khủng hoảng kinh tế thời gian khá xa, nhưng không ảnh hưởng gì đến kế hoạch của Cal.

Cal đã được đồng ruộng, xưởng may, xưởng sản xuất thực phẩm, hần chỉ cần thêm một xưởng chế tạo máy móc thiết bị sản xuất nông nghiệp. Đến lúc đó hần có thể liên kết tất cả lại – thu hoạch từ đồng ruộng có thể sản xuất lương thực cùng quần áo, đệm chăn, hần trước tiên bán những hàng hóa này đó, đến khi kinh tế khủng hoảng mọi người điên cuồng mua máy thứ này sẽ đem chúng ném vào kho hàng chờ trận chiến bắt đầu rồi ngồi thu tiền là xong.

“Cậu chủ, người nên đi thay quần áo, vũ hội còn một giờ nữa là bắt đầu.” Quản gia Lovejoy lặng yên không tiếng động vào thư phòng, lão đứng cạnh cửa nhắc nhở Cal về thời gian vũ hội. Hần lập tức dẹp suy nghĩ của mình, tập trung tinh táo, đi vào phòng, tùy tiện thay bộ tây trang, xịt chút nước hoa lên người rồi bước ra khỏi phòng.

Vị hôn thê yêu dấu của hần, Rose tiểu thư vận bộ váy màu đỏ thắm viền đen, phi thường mê người, đây là công sức tỉ mỉ mấy tiếng liền. Đáng tiếc Cal chẳng chút để tâm đến. Cal để Rose quàng tay qua tay mình tiến vào vũ hội. Hần lập tức phát hiện thân ảnh của Ismas và Andrew, bên cạnh họ là vài vị phu nhân và quý ngài. Bọn họ cười rất thoải mái.

Cal cước bộ vững vàng đến bên cạnh họ, xuyên qua tấm thủy tinh song cửa nhìn thấy thân ảnh quen thuộc hướng đuôi thuyền đi đến, y có một mái tóc vàng ngắn, mặc duy nhất một chiếc áo khoác kiểu cổ.

9. Chương 9

0o0—0o0

“Tôi tên là.....”

“Tôi không cần biết tên của cậu.”

“Xin chào các quý ngài và quý phu nhân xinh đẹp, mọi người khoẻ cả chứ? Đây là ngài Hockley, tôi nghĩ mọi người đều biết nhau.” Ismas giới thiệu bọn họ. Cal không muốn chậm trễ thời gian, hắn nghiêng người nhìn Rose.

“Vị mỹ nữ kia một tuần sau sẽ đính hôn với tôi, thế nhưng tôi vẫn chưa chuẩn bị tốt lễ vật cho nàng, nên tôi tính bán đi cổ phiếu Công ty White Star trong tay mình. Tôi nghĩ mọi người đều đã biết nó vẫn luôn tăng giá, và vẫn còn tiếp tục tăng giá mạnh. Vậy nên nếu mọi người muốn mua cổ phiếu trong tay tôi thì xin nhanh chóng.” Cal trực tiếp hướng các quý ngài, quý bà biểu lộ thần sắc tự nhiên, bọn họ rất nhanh cùng Cal cò kè mặc giá — có dê béo mà không làm thịt đó là nảo tàn!

Cal cũng không đồng ý những mức giá quá thấp mà bọn họ đưa ra, hắn như phần nộ cự tuyệt giao dịch: “Thật sự rất đáng tiếc, tôi nghĩ chúng ta không có biện pháp hoàn thành giao dịch!”

Cal nói xong lời này liền tiếp nhận áo khoác trong tay quản gia rồi khỏi khoang thuyền ẩm áp, hướng đuôi thuyền đi đến.

“Này, cậu nhóc, buổi tối tốt lành!”

Cậu nhóc tóc vàng nằm trên ghế lập tức ngồi dậy, y nhìn Cal sau đó lộ nụ cười sang sảng mà Cal rất thích: “Hi, kẻ có tiền, buổi tối tốt lành.”

Ở đuôi thuyền ban đêm gió biển thổi mạnh như đòi mạng người, nếu không phải Cal trước khi ra đây mặc áo khoác lông dê dày thì hiện tại bản thân đã bị đông cứng. Nếu đã không lạnh hắn liền bỏ qua những lễ nghi vô nghĩa, trực tiếp ngồi vào chỗ mà người ‘hạ đẳng’ mới có thể ngồi, cạnh cậu nhóc tóc vàng.

Cal vỗ vỗ chân, nói: “Cậu không phải mới vừa nằm sao?”

Cậu nhóc tóc vàng chống lấy thân thể, nhìn đôi chân trước mắt mình, xóc tóc nói: “Anh để tôi nằm lên chân anh? Anh không sợ tôi làm bẩn vải sao?”

Cal chỉ mỉm cười: “Cậu không không gọi đầu trong suốt mấy tuần à ? Hay trên người có bọ chết? Hoặc là mang theo con chuột thú cưng?”

Cậu nhóc nghe Cal nói xong không chút khách khí nằm lên đùi hắn, miệng không chịu yếu thế, mở miệng giễu: “Ừm, kỳ thật tôi là bị lão chuột đường, chúng so với tôi còn giàu có hơn, ít nhất chúng có lương thực.”

Ngón tay Cal giống như lơ đãng tiến vào sau mái tóc vàng của cậu, nhẹ nhàng xoa xoa đầu y: “Cậu thường ăn không đủ no sao?”

“Hiện tại quần áo trên người tôi là tất cả gia tài của tôi. À, đúng rồi tôi còn có 10 dolar 15 cents.” cậu nhóc tóc vàng nói xong liền tươi cười, không vì chính mình bần cùng mà cảm thấy xấu hổ: “Nếu túng quá không đủ ăn cơm, tôi đi đến đầu đường vẽ cho người ta, một bức họa một cents, tôi cũng có thể nuôi sống bản thân.”

“Tối hôm nay cậu đã ăn cơm rồi sao?” Cal nhìn thân hình gầy gò của cậu nhóc, nhin không được quan tâm hỏi một câu, y dường như không chút để ý nói:

“Tàu Titanic đồ ăn không tồi, tôi buổi tối ăn nhiều, bắt quả hiện tại có chút đói bụng.” Nói xong cậu nhóc sờ bụng của mình, lúc này đây y mới lộ ra một chút ngưng ngừng.

Cal nhích hông lại, thu hẹp khoảng cách của mình và cậu nhóc: “Cậu thích ăn cái gì?”

“Thịt bò!” cậu nhóc không chút do dự nói ngay, Cal nhất thời hơi sững sốt, sau đó lại bị đáp án này làm cho cười không ngừng.

“Còn cái gì khác không? Hải sản? Hoặc là cậu thích ăn những món có vị ra sao?”

Cal cẩn thận hỏi, sau đó giúp cậu nhóc kéo cổ áo lại, ngón tay Cal theo nút thắt trên áo từng nút từng nút từ dưới lên trên, đơn giản là đem áo khoác khép lại. Đầu ngón tay Cal lưu luyến tại cổ áo sơ mi của cậu, hấn buộc nút thắt lại đồng thời không quên cơ hội vuốt ve cổ y vài cái, y lại nhịn không được bật cười khanh khách.

“Này, kẻ có tiền, đừng đụng vào cổ tôi, rất nhột!”

Cal giả bộ đạo mạo nhẹ giọng nói: “Tôi thắt lại nút thắt cho cậu, hấn là cậu cũng cảm thấy lạnh, đừng lộn xộn, cẩn thận kéo móng tay tôi làm cậu bị thương.”

Cậu nhóc nướng mi, miệng lầu bầu một câu: “Kẻ có tiền các người thực thích đem nút áo thắt tới cổ, chẳng lẽ không cảm thấy khó chịu?”

“Cậu đã muốn đông lạnh, cả người run run, vì thân thể chẳng lẽ không thể buông tha chút tự do sao?” Cal thẳng thắn nói ra vấn đề, khoe môi mang theo nụ cười thản nhiên, mỹ mãn đặt tay lên mặt cậu nhóc, thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại oán giận nói: “Mặt của cậu thật lạnh.”

Hơn nữa làn da không tẻ, sờ vào thực thích.

“Tay của anh thật ấm áp.” cậu nhóc cọ cọ vào tay Cal, sau đó nhịn không được nói: “Tay lại còn nhẵn nhụi như vậy, cùng với tay của các tiểu thư thật giống nhau.”

Cal bị lời nói làm ngẩn cả người, hấn nâng tay lên nhìn vào lòng bàn tay, sau đó nhịn không được nở nụ cười: “Đúng vậy, bình thường không cần làm việc nặng, tay được bảo dưỡng khá tốt, nếu tôi nói vất vả nhất mà bản thân từng cảm qua đó là tiền, cậu có tin không?”

“Vậy anh nhất định bị đè chết !” cậu nhóc trêu chọc, y nhìn lên bầu trời nói: “Tôi có thể ở giữa biển khơi bao la tìm được phương hướng, những kẻ có tiền các người làm được không?”

“Dùng sao xác định phương hướng à? cậu học được từ ai? Tôi nghĩ cậu cũng không đọc qua sách vở.” Cal không kiêng dè vấn đề này, đây là sự thật, hấn cảm thấy hứng thú với cậu nhóc hẳn cùng, nếu y đã không để ý, hấn cần gì phải để tâm.

“Thời gian làm việc trên tàu một lão thuyền viên đã dạy tôi, tôi hiểu được, một chút cũng không sót.” y nói xong tự giễu cười cười: “Có khi tôi thực ghen tị với những kẻ có tiền các người, trong số các người có rất nhiều tên vừa không có lương tâm, vừa không có trí tuệ, nhưng không rõ sao lại có rất nhiều tiền.”

“Dawson, cậu muốn đi học không?” Ngón tay Cal như cũ qua lại mái tóc y, hấn hỏi, Cal muốn hồi báo y. Bất luận bọn họ về sau có thể phát triển thành mối quan hệ khác hay không, nhưng không thể nghi ngờ, cậu nhóc tóc vàng này đã giải cứu Cal khiến hấn tỉnh táo trong lúc bối rối vì tai nạn chìm tàu. Hấn hy vọng có thể báo đáp y – chỉ sợ y cả đời cũng không rõ ràng chuyện này.

“Anh muốn giúp đỡ tôi sao? Ngày hôm qua anh xem tranh của tôi cũng không có quyết định này, đừng phủ nhận, tôi tự nhận tôi là một người khá sâu sắc, cũng không phải không rõ đạo lý đối nhân xử thế. Buổi tối hôm nay điều gì đã đá động đến tâm tư của anh?” y dời tầm mắt về phía Cal, vì muốn thấy rõ biểu tình trên mặt Cal, y không thể không ngửa đầu ra sau, lộ ra làn da trắng nõn nhẵn nhụi ở cổ. Khoe miệng Cal mang theo tươi cười, chuyển dời tầm mắt.

“Tôi đối với cậu cảm thấy áy náy, Dawson.” Cal phi thường bình tĩnh nói, đúng vậy, hấn ngày hôm qua có ác ý chỉ dẫn y, Cal nhìn ra kinh diễm cùng mê muội trong mắt y khi nhìn thấy Rose, nên hấn đã dùng ý tưởng của mình đả động nỗi khát khao của một cậu nhóc đang trong thời kỳ trưởng thành.

“Tôi tên là.....”

“Tôi không cần biết tên của cậu.” Cal đánh gãy lời nói của cậu, nếu hấn đã tính toán lợi dụng y thì tuyệt đối không muốn biết tên y. Hấn tuy rằng không từ thủ đoạn nhưng cũng không phải không có nhân tính, nếu trong lòng nhớ kỹ tên cậu, hấn sẽ mềm lòng. Hấn đã quyết định tránh xa một thẳng nam, đồng thời xử lý vị hôn thê của mình – một mũi tên trúng hai con nhạn, còn có mẹ của vị hôn thê, các nàng sẽ không là vương bận trước mắt của hấn. Thế nhưng Cal không hy vọng đi tới bước này, hấn hy vọng bản thân có thể duy trì điểm mấu chốt của mình.

“Được rồi, vậy anh muốn đưa tôi đến nơi nào?”

“Học viện mỹ thuật Paris, học viện mỹ thuật Repin, học viện mỹ thuật Florence, học viện mỹ thuật Hoàng gia Anh, học viện mỹ thuật Hamburg... Hoặc là trường nào cậu thích, chỉ cần cậu muốn đi, tôi đều có thể giúp.” Thời điểm Cal nói những lời này không chút gì là tự hào, cậu nhóc tóc vàng lại mở to 2 mắt nhìn

“Vậy cần số tiền rất lớn đi?”

“Với tôi mà nói chỉ là số tiền nhỏ, cậu muốn đi chứ?”

“... Khoan khoan, tôi vẫn chưa hiểu được, anh làm gì mà áy náy với tôi?”

‘Cộp cộp cộp’ tiếng bước chân truyền đến, từ rất xa Cal thấy Rose tiểu thư lệ rơi đầy mặt, nàng không ngừng đưa tay lau nước mắt. Cal lập tức xoay người, cúi đầu xuống, tiếng bước chân biến mất, hần mở mắt, hần và cậu nhóc tóc vàng cách nhau quá gần, thậm chí thấy rõ lông mi của y.

“..... Xin lỗi, tôi phải rời đi.” Cal lập tức đứng lên, y thiếu chút là té lăn quay ra đất, nhú mày nhìn Cal vội vã chạy đi, sau đó phát hiện cô gái vừa mới chạy tới là mỹ nhân mà mình thấy chiều hôm qua, y vội vàng đuổi theo.

Cal từ xa nhìn thấy màn này, lập tức đi tới phòng cảnh vụ, thông báo vị hôn thê của mình nhảy xuống biển tự sát.

10. Chương 10

0o0—0o0

Cal càng cảm thấy hủy hôn ước với Rose là việc phải làm, có như vậy một thân trần đầy mị lực với phụ nữ như hần sau này có yêu thích nam đi chăng nữa thì có thể đổ trách nhiệm về phía Rose.

Rất nhiều thuyền viên xông ra ngoài, quản gia Lovejoy đi tìm Cal. Hần tươi cười nháy mắt với lão, hần không hy vọng cậu nhóc tóc vàng tuần tú kia biết quan hệ giữa hần và Rose – ít nhất không phải hiện tại, một người đàn ông có vị hôn thê muốn tán tỉnh một người đàn ông khác khác càng thêm gian nan – quản gia Lovejoy xuất hiện rất đúng lúc, để lão giải quyết vấn đề này.

“Lovejoy, Rose vừa rồi muốn tự sát, có một cậu nhóc trên dưới 20 tuổi cứu nàng, ông thay tôi cảm tạ cậu ta ...À không cần đề tên của tôi.” Cal nói xong câu đó cười cười, hần từ túi tiền lấy ra một xấp tiền mặt “Đưa cho y làm quà cảm tạ, 100\$, đừng cho Rose biết.”

Đúng vậy 100\$ này không thể để vị hôn thê mình biết, bằng không nàng vừa trải qua kinh hách phát hiện vị hôn phu của mình như vậy cảm tạ ân nhân cứu mạng mình nhất định cảm thấy phi thường cảm động... Rose sẽ cảm thấy mình rất quan trọng, mà không biết là vị hôn phu của mình vốn chỉ muốn lấy lòng cậu nhóc tóc vàng kia.

“Vâng, thưa cậu chủ. ”Là một quản gia chuyên nghiệp , Lovejoy không hỏi một câu, lão tiếp nhận tiền nhanh chóng chạy tới đuôi tàu.

Cal thị lực phi thường tốt, đứng ẩn nấp, hần có thể thấy rõ cậu nhóc tóc vàng cùng với nhóm thuyền viên đã cứu Rose lên. Tuy rằng không thấy rõ lắm biểu tình trên khuôn mặt của Dawson, nhưng theo động tác tay chân của y, Cal có thể dễ dàng phỏng đoán khuôn mặt của y khi đứng trước Rose. Dawson chính là thiếu niên phổ thông mới lớn, y nhất định sinh ra cảm xúc ái mộ đối với Rose.

Bất luận tương lai ‘Jack’ có hay không xuất hiện, Cal đều tin tưởng đợi chờ Rose với ân nhân cứu mạng cùng nhau soạn ra một câu chuyện tình, chẳng qua Cal biết trong lòng mình rất không dễ chịu, hần có loại ảo giác rằng có người xâm nhập lãnh địa của mình, chỉ sợ cậu nhóc tóc vàng kia không thuộc về hần.

Cal cảm thấy hủy hôn ước với Rose là việc phải làm, có như vậy một thân trần đầy mị lực với phụ nữ như hắn sau này có yêu thích nam đi chăng nữa thì có thể đổ trách nhiệm về phía Rose.

Đây thật sự là suy đoán trần đầy bi kịch.

Lovejoy không hổ là quân gia xuất sắc, lão không biết từ chỗ nào tìm được áo choàng nữ khoác lên vai Rose, hơn nữa không hề kinh động Rose mà đã cung kính nhét vào túi áo y tiền tạ lễ. Khóe miệng Cal nhìn không được nhếch lên một đạo đường cong. Thật sự là một cậu nhóc thật thà. Nếu như có người muốn hãm hại y thì hiện tại nhất định đã bị vu oan – bên trong túi y có một số tiền rất giá trị.

Cal xoay người rời đi trở lại hội trường vũ hội, mỉm cười nhu hòa kêu một nhân viên phục vụ đang tính rẽ đi hướng khác – một người quen “James?”

“Vâng, thưa ngài Hockley, tôi có thể giúp gì cho ngài?”

“Vui lòng chuẩn bị cho tôi một ít thức ăn mang ra ngoài, cảm ơn.” Cal nói xong đem 1\$ bỏ vào tay James. Tên nhân viên phục vụ hớn hử cúi đầu rời đi, không bao lâu gã mang tới một phần thức ăn đóng gói sẵn: “Ngài Hockley, đây là thức ăn ngài cần, không biết ngài có hài lòng hay không?”

“Cảm ơn, rất tốt!” Cal nhìn vào hộp thức ăn, rồi đưa cho James một tờ tiền khác, sau đó mang theo nét ôn hòa xoay người rời đi.

Cal hướng đuôi tàu đi tới, Lovejoy đã đưa Rose còn chưa định thần quay về phòng nghỉ ngơi, mà nhóm thuyền viên cũng không vây quanh một cậu nhóc. Nhưng Cal nhớ rõ y còn đói bụng, hắn cho rằng sau khi hưởng thụ cảm giác ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ xong y sẽ vui vẻ thưởng thức bữa ăn khuya nóng hổi hấp.

Quả nhiên còn ở đuôi tàu, y quay trở lại nằm trên ghế dài, trên mặt đỏ ửng mang theo một ít hưng phấn, đôi mắt lam tỏa sáng. Nụ cười trên khóe miệng Cal lạnh đi vài phần, hắn đột nhiên cảm thấy suy nghĩ của mình thật sự quá chính xác. Trên thế giới này duy nhất chỉ có một cậu nhóc cùng hắn tùy tâm trao đổi, và sẽ bị chính hắn mang vào lốc xoáy gièm pha, mà cái hắn gọi là hứng thú cùng bồi thường có lẽ đối với y không có dù là một điểm giá trị.

“Dawson, cho cậu.” Cal nói xong đưa cho cậu nhóc đang nằm dài ảo tưởng về tương lai, y liền ngồi dậy, trên mặt lộ ra nụ cười kinh hỉ, vội vàng mở ra hộp cơm, bất quá khi nhìn thấy dao nĩa động tác của y hơi cứng ngắc.

“Anh vừa rồi là đi lấy thức ăn cho tôi?” y nhìn Cal, mặt phi thường chân thật hỏi. Cal chỉ mỉm cười, đem toàn bộ thức ăn đưa cho y.

“Ăn đi, cậu đói bụng không phải sao?”

“Kể có tiền, các người ăn cơm có phải hay không một chết đi, dao nĩa kia dùng như thế nào đây?”

Nhìn vào hai má y, Cal nở nụ cười, hắn cầm lấy dao nĩa trong tay, một bên vừa cắt thức ăn vừa giảng giải, một bên đem thức ăn đút vào miệng y, đồng thời không quên dùng thanh âm ôn hòa giải thích công dụng của từng dụng cụ ăn. Lúc thức ăn toàn bộ đều bị nhét vào bụng, y đã ngả lưng vào ghế, thở ra.

“Oa! Thượng đế của tôi ơi, quá no!” y che bụng lại, lộ ra biểu tình vừa hưởng thụ vừa khổ sở: “Tôi cả đời chưa bao giờ được ăn nhiều như vậy, tôi có cảm giác dạ dày muốn trướng lên!”

“Nhờ vậy cậu mới học được cách sử dụng bộ dao nĩa này.” Cal không chút để ý, đưa tay đem thức ăn thừa bỏ vào trong hộp, hắn đứng dậy ngồi bên cạnh y, nhẹ nhàng chậm rãi xoa bụng y nói.

“Đương nhiên! Đoán không ra sử dụng một thanh dao nĩa lại rắc rối như vậy, nếu là anh đối mặt với tình huống này cũng sẽ học được cách sử dụng, bất quá, kể có tiền, phương pháp của anh thật sự rất hữu hiệu.”

Cal đắc ý gợi lên khóe miệng, hắn luôn biết cách khi dễ người khác. Hắn nhướng mi sát lỗ tai y nói: “Tôi còn có nhiều biện pháp hiệu quả khác để có thể dạy cậu, bất quá tôi nghĩ cậu không muốn thử.”

Cậu nhóc hiện tại khá no, không thể tránh ra, y xoa xoa lỗ tai của mình, trên mặt là nụ cười quen thuộc: “Oa, kể có tiền, đừng dán sát vào lỗ tai tôi nói chuyện như vậy, rất ngứa! Quý tộc các người có rất nhiều chiêu thiếu đạo đức hiệu suất cao.”

“Đương nhiên, Dawson, buổi tối ngày mai tôi mời cậu cùng dùng bữa, có hứng thú không?” Cal nhìn hai lỗ tai y đỏ lên, hần đột nhiên đề nghị, y quay sang nghi hoặc nhìn Cal.

Cal cảm thấy yết hầu chính mình phát khô, hần ho nhẹ một tiếng, sau đó nói: “Tôi sẽ dạy cậu lễ nghi, cũng sẽ chuẩn bị lễ phục cho cậu, còn có khiêu vũ giao tiếp trong giới thượng lưu, cậu muốn tới không?”

“Tôi vì sao phải tham dự vũ hội của những kẻ có tiền các anh? Anh ngay cả một cái tên cũng không nguyện ý trao đổi với tôi, hơn nữa anh không thấy rằng chênh lệch giữa chúng ta quá lớn sao?” Nghi hoặc biến thành buồn cười, y giấu cợt Cal, đồng thời không chút khách khí vạch ra chênh lệch giữa bọn họ.

Cal hạ thấp mi, che khuất đi ánh mắt, hần một lần nữa tươi cười ôn hòa, vỗ vỗ bả vai cậu nhóc: “Cậu bé, vị tiểu thư quý tộc mà cậu vừa mới cứu cũng sẽ tham dự buổi yến hội tối mai. Nếu cậu muốn tham dự thì sáng mai tới tìm tôi, tôi ở phòng b52-54 khoang hạng nhất.”

“Oa!” cậu nhóc nghe Cal nói dãy phòng thì kêu lên một tiếng kinh hô, Cal bắt đắ dĩ cười cười, hần vô cùng chân thành nhìn vào mắt y: “Cal, tôi là Caledon Hockley.”

Nói xong những lời này, Cal nhắc hộp cơm gần như trống rỗng rời đi, y là một thẳng nam, như vậy dùng Rose làm mỗi câu là hợp lý.

Nhất cử lưỡng tiện, hần không làm ăn lỗ vốn bao giờ.

11. Chương 11

0o0—0o0

Cal cười cười ôn tồn nắm lấy tay Rose, không chút do dự xuyên tạc ý tứ của nàng

Đêm nay Cal ngủ không được ngon giấc lắm, trên thực tế, mỗi đêm Cal đều không ngủ ngon. Vào ban ngày, tại yến hội Cal thà rằng chịu nóng đến mức cả người đổ mồ hôi cũng muốn mặc quần áo chất liệu lông cừu, đến buổi tối hần lại càng sợ tai nạn trên biển xảy ra. Ban đêm độ ẩm xuống thấp, tầm nhìn không tốt, như vậy nếu tai nạn phát sinh thì nguy hiểm gấp mấy lần ban ngày.

Vì không mang tính mạng của mình ra đùa, Cal lúc ngủ cũng không cởi quần áo, thậm chí lúc tắm rửa Cal cũng không dám thả lỏng phao nước ấm. Hần thực sự chỉ trong một giây phút ngắn ngủi, tai nạn sẽ xảy ra.

Khoác lên người bộ lễ phục ở yến hội phi thường anh tuấn, nhưng khi mặc nó nằm ở trên chiếc giường mềm mại thì không thoải mái. Mà nếu mỗi đêm đều như vậy thì đối với Cal là khó có thể chịu được.

Nhưng dù có khó chịu cũng phải chịu!!!

Cal muốn sống, hần vốn không có sự lựa chọn nào khác, trừ bỏ luôn nhắc nhở bản thân cẩn thận, hần không còn sự lựa chọn nào khác.

Mất ngủ ăn mòn nội tâm yên tĩnh của Cal, hần rời giường, đứng dậy đi ra phòng khách. Nhóm người hầu còn bận rộn dọn dẹp phòng, bọn họ luôn tại những thời điểm thích hợp tìm cho mình việc làm, sau đó trước mặt chủ nhân thể hiện công lao. Cal đối với điều này rất quen thuộc, hần cũng không vạch trần tiểu xảo này của bọn họ.

Dewitt phu nhân cùng Rose cũng chưa nghỉ ngơi, hai mẹ con các nàng đang ngồi không biết bàn chuyện chi, bất quá Cal biết nội dung cuộc trò chuyện không mấy vui vẻ — chỉ cần nhìn Dewitt phu nhân nâng cao cằm cùng với Rose tiểu thư khuôn mặt lạnh lùng là có thể phỏng đoán ra.

Cal không nhịn được thở dài, hần thừa nhận mình là một gã đàn ông không thú vị, cho tới nay trừ bỏ xã giao là tất yếu cũng không thích sống về đêm, bởi vậy giờ khắc này hần không thể nào hiểu nổi vì cái gì

Dewitt phu nhân cùng Rose tiểu thư thà rằng ngồi mất to trường mất nhỏ với nhau cũng không trở về phòng mình ngủ bảo dưỡng nhan sắc.

Không phải nói phụ nữ đều trân trọng dung mạo còn hơn sinh mệnh sao? Vì cái gì phụ nữ gia tộc Bukater lại đặc biệt khác người?

“Quý bà quý cô yêu quý, có chuyện gì đã xảy ra sao?” Cal không thể không cười ôn hòa để đối phó với vị hôn thê và mẹ vợ tương lai – tuy rằng hẳn hy vọng cái ngày Rose trở thành vợ mình sẽ mãi mãi không đến.

“Không! Không có chuyện gì cả!” Rose tiểu thư quả quyết cự tuyệt Cal quan tâm, nàng quay mặt về phía khác, biểu tình trên mặt là một cô bé quật cường.

Bất quá vẻ mặt này xuất hiện trên mặt một mỹ nữ thì Cal xem nó như ‘Nghiêm nghị khó xâm phạm’, Dewitt phu nhân biểu tình trở nên ôn hòa hơn nhiều, Cal đã nhắc nhở bà, hiện tại lúc nào bà cũng lo lắng Cal sẽ trở mặt vô tình, bản thân phải bán đi toàn bộ sản nghiệp tổ tiên để trả món nợ quá lớn của chồng.

Dewitt phu nhân mới là người không muốn mất Cal.

Dewitt phu nhân nhìn thấy nụ cười ôn hòa của Cal thì trở nên mềm yếu, nhìn vào đứa con gái chuyên quyền độc đoán của mình: “Rose bình thường không hiểu chuyện, tính cách lại bốc đồng, tôi đang dạy nó một quý cô danh giá thì nên làm những gì.”

Cal trong lòng bĩu môi, trên mặt tươi cười càng thêm ôn hòa, hẳn trịnh trọng nói: “Dewitt phu nhân, thật vất vả cho bà, tôi tin sẽ giúp Rose học được cách trở thành một phu nhân, tựa như mẹ của tôi vậy.”

Cal vừa nói xong, biểu tình trên mặt Rose càng thêm khó coi. Hockley phu nhân tại Anh quốc vô cùng nổi tiếng, bất luận là dòng máu vương thất chảy trong người hay là gia thế giàu có, thậm chí còn làm người ta hâm mộ chính là tình cảm của bà và ngài Hockley. Nhưng hết thấy không thể che giấu khuyết điểm của Hockley phu nhân – một phụ nữ ngạo mạn, vô cùng khinh thường người nghèo, cũng như không thích bất cứ một cô gái nào có tư tưởng phản nghịch.

Nếu Hockley phu nhân còn sống, Cal tin rằng Rose tiểu thư sẽ không nhận lời cầu hôn của hẳn – Thượng đế, nếu mẹ của khối thân thể này còn sống thì tốt quá, bất quá tất cả chỉ là vọng tưởng.

Bất luận Hockley phu nhân có khuyết điểm gì, bà vẫn là một người mẹ yêu thương con, bởi vậy dù cho Rose trong thâm tâm không cảm thấy bà tốt thì nàng cũng không nói gì với Cal – dù sao cũng là mẹ Cal, mà Rose là một người thiện lương.

“Tôi chỉ nghĩ tới tự do nhân sinh thôi.” Rose quay sang nhìn Cal nói, hẳn cười cười ôn tồn nắm lấy tay Rose, không chút do dự xuyên tạc ý tứ của nàng.

“Đương nhiên, chúng ta đều cao quý như vậy, tôi không chỉ có huyết thống hoàng tộc mà còn có tài sản đếm không hết. Rose, bất luận em muốn mua cái gì, tôi cũng không tiếc tiền mua tặng. Chỉ sợ những thứ em thích đều là bất tài – Picasso hoặc giống bệnh nhân tâm thần – Freud Sigmund.”

Cal vờ như kẻ tiền nhiều mà ngu dốt, tuy vậy hẳn vẫn chột dạ, tin rằng không người nào dám hạ thấp giá trị của hai danh nhân này, nhưng vì chộc giận Rose, hơn nữa muốn Rose nghĩ mình là tên quý tộc vô lễ thô tục – Thượng đế ơi! không biết Rose sẽ kết luận về hẳn như thế nào – Cal không chút do dự lựa chọn hủy đi hình tượng chính mình.

Rose tiểu thư quả nhiên ra vẻ chán ghét, nàng thất lễ đứng dậy, vội vàng bỏ lại một câu “Tôi không thoải mái, về phòng nghỉ ngơi trước.” Liền nhanh chóng rời khỏi phòng.

Cal giả vờ ngạc nhiên, hẳn vô tội nhìn Dewitt phu nhân, bà là một phụ nữ hám giàu cũng không cảm thấy Cal nói sai điều gì – dù sao hai vị danh nhân kia bây giờ còn đang gian nan cầu sinh – bà lập tức lộ ra biểu tình áy náy, lấy khăn che mặt, đau đớn nói: “Thượng đế của tôi ơi! Rose, nó quả thật quá tùy hứng!”

“Tôi nghĩ hôm sau Rose sẽ tốt hơn.”

Lời nói của Cal trấn an cảm xúc của Dewitt phu nhân, bọn họ hai người lại hàn huyên một lúc sau đó bà ta hài lòng quay trở về phòng ngủ. Cal không có việc gì đi dạo một vòng trong phòng khách xa hoa, rồi đẩy cửa phòng đi về phía đuôi tàu.

Cậu nhóc tóc vàng vẫn còn nằm trên ghế dài, co thân thể lại ngủ. Cal nhìn bộ dạng của y khóe miệng chậm rãi hiện lên nụ cười, quần gia Lovejoy không biết khi nào đi theo phía sau, Cal vừa quay người lão liền đưa áo khoác cho hắn – phòng ngừa cậu chủ vì lạnh mà nhiễm bệnh.

Cal tiếp nhận áo khoác hướng Lovejoy phát tay, Lovejoy hiểu ý lui đi. Hắn không mặc áo khoác mà lấy nó nhẹ nhàng đắp lên người cậu nhóc tóc vàng.

Cậu nằm trên ghế thoải mái cọ cọ áo, sau đó đột nhiên mở mắt.

Cal hơi cúi người, đầu bọn họ muốn chạm vào nhau, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp hòa trong gió biển mát lạnh. y mơ hồ chớp mắt không hiểu tình huống trước mắt.

Cal lui về sau một bước, mỉm cười: “Xin lỗi, làm cậu tỉnh giấc.”

12. Chương 12

0o0——0o0

“Muốn thử ngủ cùng với tôi không?”

Cậu nhóc chà chà xoa xoa tay, không để ý nói: “Rất ấm áp, cảm ơn áo khoác của anh.”

Cal nhìn y cũng không khách khí, nếu hắn muốn tính toán dùng y giúp mình thoát khỏi vị hôn thê, vậy hắn sẽ để lại những cảm xúc khác trong mình, tận tâm chiều cổ. Cũng không phải đối trá nhân từ hay nước mắt cá sấu linh tinh, Cal chỉ hy vọng ngoại trừ sự việc sắp xảy ra có thể vui vẻ khoái hoạt.

“Này, kể có tiền, anh không lạnh sao?” y ngẩng đầu nhìn Cal đối diện. Thoáng thất thần, hắn không nghĩ tới có thể nhận được sự quan tâm của cậu nhóc, điều này làm cho nụ cười trên mặt càng thêm ôn nhu.

“Có chút lạnh, đúng lúc trên đây không có ai, muốn học khiêu vũ của giới thượng lưu tà ác không? Vũ hội ngày mai, cậu sẽ cần tới.” Cal nói xong khom người, hướng y đưa tay, làm động tác mời như đối với phụ nữ.

“Ặc, anh cũng thật.....được rồi, đến đi, dù sao hiện tại tôi cũng không ngủ được, chúng ta học tập đi.” y thô lỗ làm cong mái tóc vàng của mình, sau đó dùng lực nắm lấy tay Cal nhảy khỏi ghế. Cal có chút lão đạo, cậu nhóc lại vui sướng phát ra tiếng cười..

Hắn nhịn không được lắc đầu, vươn tay dùng sức kéo y vào lòng, một cánh tay siết khế eo cậu nhóc – mềm dẻo thon gọn, xúc cảm dâng tràn. Cal thanh thanh cổ họng nói: “Cậu và tôi phải đồng điệu trong từng bước di chuyển, tất cả đều có bí quyết, ví dụ như động tác kế tiếp là sang phải như vậy tôi trước khi bước qua phải cậu phải điều chỉnh mình bước sang trái, dùng thân thể để cảm nhận, biên độ lớn nhỏ cùng động tác kế tiếp có liên hệ.”

Cal nói xong dẫn y đi chuyển một bước, hắn phát hiện y có vẻ cứng ngắc, không tương xứng với thân thể mềm mại vốn có.

“Dawson, dừng tại thời điểm thân thể chưa vững mà bước!” Cal cảnh báo đã chậm, hắn và y đã muốn ngã xuống, hơn nữa y sẽ nằm dưới thân hắn.

Cal buộc chặt cánh tay đem hai má cậu nhóc đặt trên vai mình trong lúc ngã dùng lực xoay người ‘Oành’..một tiếng, bọn họ rơi xuống đất – Cal hiện tại nằm dưới, y nằm trong lòng hắn.

“.....Ặc kể có tiền, anh thật sự là một người lịch thiệp, tôi không phải phụ nữ, anh lại bảo vệ tôi.” y trong lòng Cal buồn bực cười một hồi, không chút khách khí trêu chọc Cal.

Cal bất đắc dĩ nhún vai, hắn dùng sức muốn đứng lên thì y ở trong lòng hắn đè lại khiến hắn không thể ngồi dậy, vài lần như vậy hắn vẫn chưa đứng lên được. y rõ ràng ngăn chặn Cal. Hắn nhìn vào đỉnh đầu tinh quái của cậu nhóc, khóe môi cong lên

“Cậu không đứng dậy?”

“Anh không đẩy tôi ra sao?”

“Đứng lên đi, tôi cảm thấy có chút lạnh.” Cal đưa tay xoa gáy y, sau đó nâng eo y dậy giúp y nâng thân thể dậy, y cũng chủ động giữ chặt bàn tay của Cal kéo hẳn lên.

Cal đứng lên thì phát hiện ra bộ tây trang màu trắng đã bị dơ, trên mặt đất nhìn sạch sẽ nhưng nằm trên đó cọ cọ một hồi thì toàn bộ lưng, đùi của Cal đều lấm lem vệt đen. y không chút khách khí nhìn Cal vui vẻ cười: “Ha ha ha, tôi vẫn cảm thấy những kẻ có tiền thích mặc tây trang là một phiền toái lớn, hiện tại xem ra quả thế, ha ha ha, khiến tôi liên tưởng đến một chú chó lấm lem!”

Cal dừng lại động tác phủi quần áo, đem y ôm lại: “Cho nên động tác quan trọng là lên xuống, xoay tròn, hơn nữa phải dẫn dắt bạn nhảy của cậu.”

“Anh không lạnh sao?”

“Thân thể của cậu thực ấm áp.”

“.....nhưng mà vì sao mà anh lại dẫn tôi khiêu vũ, lẽ ra cái chúng ta nên học phải là dạy tôi cách dẫn mới đúng chứ?” y nhìn động tác của Cal, một lần nữa nghi ngờ. Cal trong lòng tiếc nuối thở dài, hẳn chiếm tiện nghi còn chưa đủ, nhưng nếu y đã phát hiện ra thì hẳn không còn lý do mà giấu giếm.

Cal tươi cười xin lỗi: “Xin lỗi, tôi quên mất điểm này, được rồi, cho cậu ôm tôi.”

Ai ôm ai đều có thể, đều là Cal chiếm tiện nghi. y thử ôm lấy eo Cal, rồi ngồi phịch xuống ghế: “Anh nói đùa với tôi à, anh so với tôi cao hơn, cường tráng hơn. Ôm anh tôi nhảy thế nào được.”

“Được rồi, ngày mai cậu tới tìm tôi, tôi sẽ cho một vị tiểu thư am hiểu khiêu vũ hỗ trợ.” Cal gật đầu, căn bản không gì khó, hẳn thậm chí có thể suy xét trực tiếp cho mượn vị hôn thê của mình. Rose sẽ hứng thú với một Dawson vừa sáng sủa, nhiệt tình, lại điển trai pha lẫn chút ngại ngùng.

Ở phương diện nào đó mà nói, Cal không thích vị hôn thê của mình, bởi vì bọn họ đều là thợ săn – con mồi nhiều như vậy đều bị Rose đoạt đi, hẳn lấy cái gì mà ăn?

“Đúng rồi, vì sao cậu không quay về khoang thuyền ngủ?” Cal kỳ quái hỏi, tàu Titanic chìm cậu nhóc không biết, thời tiết lạnh như vậy y lên đây làm gì?

Cậu nhóc bĩu môi, ngượng ngùng gãi gãi mái tóc nói: “Tôi ngủ rất dễ bị đánh thức, người trong phòng lại ngáy rất lớn.

“Như thế nào, cậu không ngáy ngủ sao?” Cal trêu chọc hỏi.

“Đương nhiên không! Anh không nghĩ là tất cả người khoang hạng ba đều ngáy ngủ à?”

“Ồ không, nhưng tôi nhớ rõ trên tàu Titanic có quy định rằng cấm khách hạng khoang hạng ba tiến vào khu quý tộc, hóa ra là vì một nguyên nhân – bọn họ đều ngáy ngủ, đây quả là một việc thô lỗ.” Cal nói xong nở nụ cười.

“Muốn thử ngủ cùng tôi không?” Cal nhìn y khơi khơi cầm, y chỉ chần chờ một giây, sau đó nhanh chóng nhảy dựng ra khỏi ghế.

“Đi thôi, Thượng đế a, tôi đã chịu đựng quá đủ cái ghế cứng rắn này!”

Trở lại phòng ngủ của nam chủ nhân, Cal chỉ vào giường nói: “Chỉ có một giường, cậu ngủ thành thật một chút, đương nhiên trước khi đi ngủ, phải tắm rửa sạch sẽ. Tôi ngủ trước.”

Cal nói xong trực tiếp xoay người cởi bỏ quần áo bẩn. y nhìn dáng người cường tráng của Cal xoay người đẩy cửa phòng tắm. Cal loáng thoáng nghe được thanh âm của cậu nhóc: “Rõ ràng không làm việc gì cả, thế mà lại có cơ bắp.”

13. Chương 13

0o0——0o0

Ngón tay Cal nhẹ nhàng xoa nhẹ tai cậu nhóc, động tác thông thả cọ xát cột sống, thẳng đến hông, vị trí mẫn cảm thì dừng lại. Hắn từ phía sau vuốt ve cánh tay y, cuối cùng cầm lấy bàn tay y.

Cal nhìn y đứng giữa phòng ngủ của mình từng cái từng cái cởi bỏ trang phục, áo khoác, quần áo, đai lưng, hắn thừa nhận bản thân không thể tránh khỏi sinh ra tà niệm. Rốt cuộc khi y chỉ mặc mỗi quần lót đứng ở đó, Cal từ tủ đem ra bộ quần áo mới tinh: “Quần áo tắm rửa.”

Cậu nhìn nhìn bộ quần áo kia sau đó nở nụ cười: “Cal, như thế nào đều là màu trắng, dễ bẩn.”

“Quý tộc có tiền không sợ giặt quần áo, nhanh đi tắm rửa đi, đừng để bị lạnh.” Cal đem quần áo đặt trên móc treo cửa phòng tắm, y lắc đầu, không chút ngưng ngừng cởi bỏ mảnh vải sau cùng đi vào phòng tắm.

Cal tựa vào tủ quần áo, trong đầu tràn đầy bóng dáng cậu, bả vai tinh tế có chút gầy, lưng thẳng, hai chân thẳng tắp, nhưng trọng yếu là... móng của y cong vút. Cal vuốt mũi thở dài, đây là cực phẩm khiến người động tâm, mà hắn sẽ đóng gói đưa cho vị hôn thê của mình, thật uổng mà.

Tóc còn ẩm hơi nước, y liền từ phòng tắm đi ra, Cal mang theo tươi cười dùng khăn tắm bao lấy đầu y, động tác mềm nhẹ giúp y sát tóc. Bên trong độ ẩm rất cao, y tựa hồ hoàn toàn không để ý tới tầm mắt của Cal không đặt trên đầu của mình, mà lại đặt ở thân thể trơn mịn của y.

“Tắm nhanh như vậy, cậu xác định đã chà rửa kỹ?” Cal cúi đầu nương theo động tác trong tay, dán môi vào bên tai y nói.

Cậu nhóc cười, giơ tay đẩy hắn ra: “Còn muốn kiểm tra sao?”

Ngón tay Cal nhẹ nhàng xoa nhẹ tai y, động tác thông thả cọ xát cột sống, thẳng đến hông, vị trí mẫn cảm thì dừng lại. Hắn từ phía sau vuốt ve cánh tay y, cuối cùng cầm lấy bàn tay. Cal đứng sau lưng y, nơ của hắn cọ vào cổ, y hiện tại cũng cảm thấy tình hình có chút kì lạ, nhìn không được rụt lui bả vai.

Khóe miệng Cal gợi lên nụ cười hài lòng, hắn như chẳng chú ý tới y xấu hổ, buông tay y ra: “Tốt lắm, tắm rửa rất sạch sẽ, thay áo ngủ đi.”

Cậu nhóc có điểm co quắp cười cười, sau đó lay lay tóc vàng của mình tựa hồ muốn nói cái gì, Cal lộ ra ánh mắt lẫn lộn nhìn, đồng thời không quên đem áo ngủ đẩy qua chỗ y, y rốt cuộc trở nên tự nhiên, nhanh chóng mặc áo ngủ vào.

Cal không nhanh không chậm đi đến tủ quần áo, hắn lấy ra bộ vest sạch sẽ đặt trước ngực xoay người mỉm cười nhìn cậu: “Cậu không thích màu trắng, vậy thì màu xám thế nào?”

Cậu nhóc dùng vẻ mặt chán chường nhìn bộ tây trang, biểu tình có cũng được không có cũng không sao, gật gật đầu: “Làm dáng quả thật không tồi, bất quá anh không biết nóng sao? Trong phòng ngủ mà anh lại mặc đồ vest làm bằng lông cừu.”

“Cơ thể tôi không được tốt lắm, có chút sợ lạnh.” Cal nói xong vươn tay ra, hắn đặt bàn tay nhẹ phủ lên cổ tay y, hạ mắt xuống là có thể thấy rõ biểu tình trên mặt: “Ngón tay rất lạnh, đúng không?”

Cal chủ động buông cổ tay y ra, tươi cười trên mặt hắn hết sức ôn hòa tự nhiên: “Cho nên tôi thích mặc nhiều đồ, buổi tối lúc đi ngủ cũng không thích đem quần áo cởi ra, có điểm quái dị, xin lỗi, có thể sẽ dọa đến cậu.”

Cậu nhóc lắc đầu, dạo qua một vòng giường sau đó đổ sập xuống một bên giường, trên mặt mang theo nụ cười xin lỗi: “Chuyện này thực vất vả, tôi cảm thấy vô cùng tiếc nuối.”

“Ừm, ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm.” Cal mặc lên người một bộ vest thật dày, sau đó một bên tự hỏi một bên treo bộ quần áo khác lên “Sáng mai sẽ mặc bộ này đi, buổi tối cậu sẽ tham dự vũ hội không phải sao?”

Kỳ thực không phải nguyên do này, Cal như cũ chỉ là lo lắng chìm tàu, hẳn không rõ ràng khi nào thì phát sinh chuyện, vì sao phát sinh, hết thấy đều không rõ ràng, hẳn chỉ biết kết quả sau cùng là ‘Chìm tàu’. Nếu có bằng chứng thực tế, Cal đã có thể nói ra việc chìm tàu, như vậy nhân viên trên tàu sẽ bắt đầu chuẩn bị đủ thuyền cứu nạn cho mọi người. Nhưng tất cả chỉ là ‘nếu’.

Cal hiện tại như cũ lo lắng cho tính mạng của mình, hơn nữa có chút bất đắc dĩ phát hiện ra hẳn bắt đầu lo cho tánh mạng của vật nhỏ bên cạnh hẳn. Bởi vậy Cal lựa chọn cho mình một lý do chẳng cao minh, đem quần áo thật dày đặt bên cạnh cậu nhóc, ban đêm một khi xảy ra tai nạn, Cal tin tưởng mình sẽ ép y mặc bộ quần áo này vào, sau đó mang y lên thuyền cứu nạn – cho dù phải trả bao nhiêu tiền đi chăng nữa.

Cal đổi bộ quần áo khác đặt bên người cậu nhóc, y lúc này hô hấp đã vững vàng, một chút cũng không lo lắng cho an nguy của mình, được rồi, Cal không nề hà thừa nhận hẳn tuy không phải người tốt, nhưng vẫn có những điểm mà con người phải có, ít nhất đối với cậu nhóc mà mình nhìn trúng, hẳn sẽ kiên nhẫn.

Cal bất tri bất giác ngủ say, đây là lần duy nhất hẳn yên giấc kể từ khi vào con tàu trứ danh Titanic. Sáng sớm khi Cal tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao, nằm trên giường không muốn nhúc nhích. Cal nghiêng đầu nhìn về vị trí của cậu nhóc, y đã rời khỏi phòng hẳn, thậm chí còn không mặc bộ quần áo hẳn chuẩn bị.

Quả là một cậu nhóc quý củ, cũng không ham hư vinh. Hẳn rất nhanh đánh giá hành vi của y, nhưng mà y đã đi đâu? Cal khó có được giấc ngủ ngon, huyết thái dương có chút đau, xoa nhẹ đầu, thông thả ngồi dậy.

“Lovejoy?”

“Vâng thưa cậu chủ, người có gì phân phó?”

“Cậu nhóc ngủ ở phòng tôi đêm qua đâu? Lúc trước ông hẳn đã gặp qua, ừm, cái người cứu Rose tiểu thư.”

“Xin lỗi cậu chủ, cậu ta sáng sớm rón ra rón rén từ phòng ngủ của cậu đi ra, tôi nghĩ cậu ta là kẻ cắp.”

“Cho nên?”

“Cho nên tôi hỏi người hầu, bọn họ nói cậu chủ dẫn cậu ta về.”

“Vì thế?”

“Cậu ta thoát nhìn không quá vui.”

“Đương nhiên, y bị mạo phạm không phải sao?”

“Cuối cùng cậu Dawson tỏ vẻ phải về khoang hạng ba ăn sáng.” Lovejoy nói xong câu đó ngừng lại, Cal nhìn lão quản gia theo chủ nhân khối thân thể này từ nhỏ tới lớn xua tay, ý bảo chuyện này coi như qua.

“Về sau vui lòng đối đãi lễ phép với cậu ta, tôi thực thích Dawson.”

“Vâng thưa cậu chủ.” Lovejoy cúi người tỏ vẻ phục tùng, Cal vừa lòng gật đầu sau đó đi về phía phòng ăn, nơi đó ánh sáng mặt trời sáng lạn, hơn nữa có một vị mỹ nữ đang ngồi dùng cơm.

Rose cũng đã cảm tạ ân nhân trẻ tuổi, anh tuấn cứu mạng mình, Cal ngồi ở phòng ăn cảm thấy thật thần kỳ, hẳn phát hiện ra vị hôn thê của hẳn thể mà lại diện váy tơ lụa trân quý. Ở đầu thế kỷ XX tơ lụa so với vải ren phiền phức thì giá trị hơn nhiều. Mà Cal tỉnh táo nhớ lại thì Rose tiểu thư chưa bao giờ nghĩ tới vì vị hôn phu của mình mà ăn mặc sang trọng một lần.

Nói như vậy mục đích của hẳn đã thành công một nửa.

Cal lắc đầu cười cười, khoe miệng giương lên một tia châm chọc. Người đàn ông vội vã cảm sùng cho chính mình, chắc duy nhất chỉ có hẳn.

14. Chương 14

Hắn tính dùng y phá vỡ hôn nhân của mình, nhưng hắn không định đem y lên giường Rose!

“Tôi muốn ra ngoài một lát.” Rose đem miếng thịt bò từng chút từng chút cho vào miệng, như không để ý đối với Cal nói. Nghe khẩu khí như thế chân mày Cal tự dưng nhướng cao.

Hắn đương nhiên nhìn ra Dawson sau khi cứu Rose đã cùng nàng có một đoạn đối thoại không ngắn, nhưng lúc đó hắn không để ý đến chuyện này, nhưng hiện tại thì khác. Nếu Rose coi trọng việc gặp mặt Dawson như thế, vậy hắn vì cái gì mà không châm dầu vào lửa? Với tính cách kịch liệt của Rose sẽ không chịu nổi kích thích, hắn chỉ cần biểu hiện sự khinh thị cùng thô lỗ vô lễ, tin rằng không lâu sau Rose sẽ cho hắn biểu hiện vừa lòng.

Cal hung hăng đập mạnh xuống bàn, hắn đứng lên thái độ phi thường táo bạo: ” Cô ra ngoài? Cô nghĩ rằng tôi không biết cô đi gặp ai sao?

Cal nói xong đi một vòng, cố ý trước mặt nhiều người hầu dề cao thanh lượng: ” Ngày hôm qua khi tôi vội vã chạy báo bảo vệ, cô đã cùng một gã trai trẻ dựa vào lan can nói chuyện phiếm! Thời điểm y cùng cảnh sát cứu cô lên, áo khoác y không mặc, giày bị cởi bỏ, các người đã làm gì? Chẳng lẽ cô còn không thành thật với tôi?”

Rose tiểu thư hiển nhiên đã bị Cal làm cho kinh hách, nàng thoáng run run, thân thể tựa vào lưng ghế. Cal lộ ra bộ dáng không khổ tự trách, hắn tới tới lui lui tại đại sảnh phòng ăn, ngẩng đầu, có điểm vô lực nói: ” Được rồi, cô đi cảm ơn gã kia đi, y cứu cô, tôi cũng cảm kích y.”

Nói xong, Cal sắc mặt âm trầm bước nhanh khỏi phòng ăn, ‘Oành’ một tiếng, đóng sầm cửa phòng lại. Cal ngồi xuống sofa, biểu tình phần nộ cực độ trên mặt nháy mắt biến mất vô tung, hài lòng nhếch khóe miệng, hắn tin tưởng Rose tiểu thư bụng đầy bực tức sẽ nói chuyện với Dawson thật lâu, mà hắn sẽ có thời gian làm những chuyện khác.

Bỏ tiền ra bảo toàn tính mệnh là đường sống cuối cùng của Cal, hiện tại hắn phải làm là theo sát thuyền trưởng và Ismay, họ đối với con tàu này có quyền quyết định rất lớn, đương nhiên, hắn cũng là cổ đông lớn. Ngón tay Cal qua lại trước tủ quần áo, hắn dừng lại mấy lần cuối cùng lắc đầu rút ra một bộ đồ không phải màu trắng.

Cậu nhóc tóc vàng ảnh hưởng tới hắn nhiều hơn hắn nghĩ, hiện tại khi hắn chọn đồ vest theo bản năng không chọn khoác màu trắng. Cal tùy tiện thay đổi đồ hướng khoang thuyền đi tới, thuyền trưởng Smith đang ngồi cùng Ismay, bọn họ rất nghiêm túc, không biết đang khắc khẩu gì.

Cal mỉm cười chủ động kéo ghế ngồi chung: “Ngày lành, thuyền trưởng Smith, Bruce. Các ngài đang nói chuyện gì vậy? ”

Ismay nhìn thấy Cal, lập tức nhìn thuyền trưởng Smith với ánh mắt bắt buộc: “Tôi đang khuyên bảo Edward cho tàu Titanic tăng tốc, suy nghĩ một chút đi, nếu sau hai tuần chúng ta có thể xuất hiện tại cảng NewYork sẽ làm mọi người kinh hỉ như thế nào chứ? Cổ phiếu công ty White Star sẽ điên cuồng tăng giá, Cal, lúc đó ngài không cần bán cổ phiếu ra, tiền kiếm được cũng đủ ngài mua cho tiểu thư Bukater bất cứ loại châu báu nào.”

“Ừm, đương nhiên, đó là một ý kiến hay, nhưng thuyền trưởng, ông đang lo lắng gì à? Tôi thấy ông hình như không đồng ý với ý kiến của Bruce, ông là người có kinh nghiệm ngoài biển, về phương diện chuyên môn tôi tin tưởng ý kiến của ông, hơn nữa tôi là đại cổ đông của White Star Line.” Cal vỗ vai trấn an Ismay, sau đó quay đầu nhìn thẳng vào thuyền trưởng Smith.

“Tôi không khởi động bốn nồi hơi cuối cùng, tốc độ tàu Titanic đã đủ nhanh, quan trọng nhất là động cơ, tôi phải khiến tàu chạy một cách thuận lợi nhất.” Lời thuyền trưởng Smith nói Cal thấy vô cùng chính xác, nhưng Ismay tuyệt đối không nghĩ vậy, hắn là chủ tịch công ty White Star — tuy rằng cổ phiếu trên tay hắn đã bán ra gần hết — Ismay chỉ quan tâm dưới hiệu ứng quảng cáo Titanic, công ty có thể thu vào bao nhiêu lợi nhuận.

“Các người ngấm lại đi, Titanic được toàn cầu chú ý, nhưng mọi người chỉ biết đến nó là một con tàu xa hoa, chúng ta cần khiến cho cả thế giới biết về tốc độ của nó. Edward, ông vốn đã về hưu, điều gì khiến ông làm thuyền trưởng tàu Titanic? Đương nhiên là vinh quang, nếu tàu cập bến NewYork sau hai tuần, toàn bộ báo chí sẽ đưa tin chuyện này, tên của ông sẽ được toàn thế giới biết đến!”

Lời nói của Ismay có sức thuyết phục. Thuyền trưởng Smith đã muốn động tâm, trên thực tế đối với đàn ông mà nói không gì sánh với vinh quang. Nhưng Cal, hẳn tuyệt đối không đồng ý điểm này! Tương lai còn sợ có người không biết tàu Titanic đụng bằng mà chìm sao?

Tốc độ càng lớn, xung lượng lại càng lớn!

Cal không rõ tàu Titanic khi nào mới đụng phải tảng băng, hẳn cũng không biết vì sao tàu Titanic không phát hiện ra tảng băng mà đụng vào, nhưng Cal không cho phép phát sinh chuyện này!

“Không, tôi không đồng ý, Ismay, ngài biết rõ động cơ tàu Titanic có bao nhiêu sang quý đi? Nếu vì danh tiếng mà làm cho tàu chạy không thuận lợi, như vậy tôi lập tức dùng điện tín báo cho công ty, là một đại cổ đông, tôi tuyệt đối không cho phép chuyện này phát sinh. Không đề cập tới chuyện tới NewYork trước lịch trình, tàu Titanic cũng đủ lên đầu đề, mà ngài làm như vậy, xin mời chủ động gánh vác bồi thường động cơ hư tổn đi! ” Cal nói xong làm ra bộ dáng hăm hừ, hẳn đứng dậy, muốn rời khỏi.

Ismay muốn níu kéo Cal thuyết phục hẳn, Cal thoát khỏi dây dưa của Ismay, hẳn nghiêm túc nói: “Ngài nếu vẫn muốn duy trì ý tưởng tổn hại công ty, tôi lập tức đem tin tức này nói cho các cổ đông trên tàu.”

Cal uy hiếp ngắn gọn nhưng hiệu quả, cổ phiếu trong tay Ismay dù nhiều cũng không có quyền khống chế cổ phần, mà trên khoang hạng nhất bao gồm Cal, tất cả bọn họ đều là cổ đông tàu Titanic, bọn họ càng thêm để ý lợi ích, càng thêm tính toán tỉ mỉ, quyết không cho phép tiền tài trong tay mình thiếu mất dù là một xu.

Cal thắng, nhưng quan hệ trước mắt của hẳn cùng Ismay cũng sụp đổ.

Nhưng Cal không tốn sức để ý chuyện này, hẳn thành ý xoay người hành lễ với thuyền trưởng Smith, đã đắc tội một người, không thể lại đắc tội một người nữa: “Thuyền trưởng Smith, thực vinh hạnh được quen biết ông, ông là một nhà hàng hải xuất sắc. Đoạn lữ trình này nhờ ông tàu Titanic chạy thực vững vàng.”

Thuyền trưởng Smith tươi cười nói lời từ biệt với Cal, sau đó hẳn vội vàng ra hành lang, đi tìm cậu nhóc tóc vàng, bằng không tối nay hẳn tạo ra kinh diêm bằng cách nào đây? Cal không chút lo lắng gặp vị hôn thê thân yêu của mình, vì để có thể mặc bộ váy, các cô gái đều đã sớm đi nịt eo.

“Buổi chiều tốt lành Brown phu nhân, thật không nghĩ lại gặp bà ở chỗ này.”

“Đây không phải là Cal sao? Tìm tiểu thư Bukater?”

“Không, tôi đến tìm Dawson, tôi cần dạy cậu ấy một ít lễ nghi trước buổi tiệc tối nay.”

Nghe Cal nói xong, Brown phu nhân cười ha hả: “Tôi vốn tính mang đứa nhỏ này đi thay quần áo, bất quá nếu ngài đã chuẩn bị tốt, như vậy các người đi thôi, tôi cũng phải chuẩn bị.”

“Như vậy buổi tối gặp, Brown phu nhân.” Cal ôn hòa nói lời từ biệt với Brown phu nhân, sau đó quay đầu nhìn cậu nhóc tóc vàng mặt mày đỏ ửng hưng phấn.

Cal biết kế hoạch của hẳn thành công, nụ cười trên mặt trở nên nguy hiểm hơn rất nhiều.

Hắn dùng cậu nhóc này phá vỡ hôn nhân của mình, nhưng hẳn không định đem y lên giường Rose!

15. Chương 15

0o0——0o0

‘Ba’ một tiếng, quần dài rơi xuống đất, thân thể y dưới cái nhìn không chuyển của Cal chậm rãi đỏ ửng.

“Dawson, đi theo tôi.” Cal nói xong không đợi y thối mác đã nắm lấy tay y dùng sức kéo về phòng mình.

Rose tiểu thư và Dewitt phu nhân đã sớm về phòng nịt áo váy. Quần gia Lovejoy theo sau Cal tiến vào phòng nam chủ, Cal hướng lão vươn tay, Lovejoy lập tức đưa bộ tây trang qua. Cal nhướng mày nhìn cậu: “Chuẩn bị cho cậu, tôi nghĩ cậu cũng không thích bộ quần áo sáng sớm, và nó cũng không vừa người, vì vậy, tôi bảo quần gia Lovejoy chuẩn bị riêng cho cậu, thử xem.”

“Tôi không thấy cách ăn mặc của mình có vấn đề.” y trưng ra vẻ mặt vô tội. Cal hiểu được y không đem những vật ngoài thân để vào mắt, nhưng Cal không thể khiến cho kế hoạch của hắn thất bại, cũng không để y bị cười nhạo trong yến tiệc.

Liếc mắt nhìn Lovejoy, lão quần gia lập tức xoay người hành lễ, sau đó rời khỏi phòng. Cal từng bước một tiến tới trước mặt cậu, hắn chỉ cao hơn y một tấc, Cal lộ ra ánh mắt xâm lược khiến y không ngừng lui về phía sau, cho đến khi sau lưng là vách tường, Cal dừng bước.

Lúc này khoảng cách giữa bọn họ chỉ có một bước chân, Cal nhào về phía trước, hô hấp của hắn phả trên mặt y, y tựa hồ đối với không khí đột nhiên trở nên ái muội khó tiếp nhận, nghiêng mặt tránh đi. Cal không nói câu nào, đưa tay cởi khăn choàng của y ra.

Cal vươn một tay đặt lên bả vai cậu nhóc ấn y lên tường, tay kia thì nắm lấy sườn cánh tay y, từ cánh tay vượt xuống cổ tay. Làm xong động tác này, Cal rút cuộc buông lỏng áp chế cậu nhóc, hắn một bên tiếp tục cởi bỏ quần áo cậu nhóc, dùng sức một chút đã có thể đem toàn bộ áo khoác ngoài của y xả xuống.

“Đúng vậy, tôi không cảm thấy cách ăn mặc của cậu có vấn đề gì, nhưng bữa tối của giới thượng lưu cậu nên thay một bộ quần áo thích hợp, mang theo nụ cười xã giao. Rose tiểu thư sẽ không vui khi nhìn thấy ân nhân cứu mạng của nàng quần áo không chỉnh tề xuất hiện tại buổi tiệc, như bộ dạng hiện tại của cậu vậy.” Cal nói xong đưa hai tay đặt ở eo cậu nhóc, mơ hồ có thể thấy được đường cong thân thể, nhưng không quá gầy yếu.

Phi thường tốt, Cal đối với những nơi mình chạm đến đều vừa lòng. Hắn vờ như không biết y đứng không yên, đưa tay tự nhiên mở dây nịt, sau đó nhanh chóng cởi bỏ toàn bộ cúc quần .

“Này, anh làm gì vậy!?” Vẻ mặt y bối rối hẳn lên, Cal mỉm cười, buông lỏng tay.

‘Ba’ một tiếng, quần dài rơi xuống mặt đất, thân thể y dưới cái nhìn không chuyển của hắn chậm rãi đổ ụp. Cal trong lòng đắc ý, nụ cười trên khóe miệng càng thêm nhu hòa, làm ra biểu tình chính nhân quân tử nắm lấy cánh tay y kéo vào phòng tắm.

“Đi thôi, cậu tự tắm rửa một chút, nhất là tóc, tôi nghĩ cậu cần phải đổi kiểu tóc.” Cal nói xong đóng cửa phòng tắm lại, hắn cũng không quên trêu chọc: “Có cần tôi tắm giúp cậu không?”

“Không! Cám ơn anh!” Nghe được giọng kích động của cậu nhóc , khóe miệng Cal chậm rãi dần ra, hắn bắt đầu đi lặc đầu, phát hiện mình ngày càng thấy thú vị với y.

Thừa dịp y tắm rửa, Cal đổi một bộ vest khác, đương nhiên vẫn chất liệu vải như cũ, tuy rằng đã ngăn lại quyết định của Ismay và thuyền trưởng Smith, không đẩy nhanh tốc độ, nhưng không thể cam đoan tàu Titanic không xảy ra tai nạn, càng không thể chắc tại nạn xảy ra hắn sẽ không bị chèn chết trên thuyền cứu nạn.

“Này, anh là đàn ông mà đeo vòng cổ?” y đột nhiên đẩy cửa phòng tắm ra, toàn thân mang theo hơi nước, vừa rồi tựa hồ muốn hỏi Cal gì đó, nhưng bị châu báu trên thân thể cường tráng hắn làm chần chừ.

Nút áo sơ mi của Cal còn chưa kịp cài lại, hắn để nguyên ***g ngực trần xoay người, ánh mắt cao thấp đánh giá làn da sáng bóng dưới ánh đèn của y một vòng, rồi mới chậm rãi mở miệng: “Nó đẹp?”

“Rất đẹp, ngọc bích sao? Một khối thật to.”

“Không, là kim cương, năm mươi sáu cara, rất nặng.”

“... Tôi muốn hỏi anh một người đàn ông vì sao lại đeo trang sức?” y nghi hoặc hỏi, bất quá hiện tại y đã bị khối bảo thạch này làm cho hứng thú.

Cal đạp lên thảm bước tới trước mặt cậu nhóc , một bên cài nút tay áo, một bên ngưỡng cằm ý bảo y có thể sờ vào khóa kim cương này, y chần chờ, nắm lấy viên kim cương trên vòng cổ trước ngực Cal nhìn nhìn

xoay xoay vài cái, sau đó đứng trọng tâm đánh giá: “Cổ của anh nhất định rất đau.”

“Đúng vậy, nó từng thuộc về Louis 16, gọi là ‘trái tim đại dương’, tôi thích viên kim cương này, cực kỳ sang quý, hoàn toàn xứng với huyết thống hoàng thất của tôi.” Cal nói xong lộ nụ cười ngạo mạn, y nhàm chán buông viên kim cương ra.

“Ừm, thực quý giá, có khăn tắm mới không?”

Vấn đề của y khiến Cal bật cười, trong khi hắn hết sức triển lãm ưu việt đàn ông của mình trước mặt y. Cal bất đắc dĩ lắc đầu, thuận tay mở cửa phòng tắm, cùng y đi vào, các ngăn tủ trong phòng tắm khép lại vô cùng kín, y không thấy thay đổi gì.

Đánh giá của Cal đối với y lại tốt hơn nhiều, hắn kéo ngăn thứ hai lấy khăn tắm mới tinh đưa cho cậu: “Nhanh đi tắm đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Cal nói xong người rời khỏi phòng tắm, hắn thừa nhận bản thân tự mình đi vào là muốn nhìn ‘toàn cảnh’ của cậu nhóc, xác thực có hơi bất chính. Cal cảm nhận được thân thể của mình đang sinh ra loại biến hóa không ổn. Mở cửa sổ phòng ra, gió lạnh nhanh chóng ùa vào, hắn cứ như vậy ngực trần đứng trước gió.

Một lúc sau, Cal nhẹ nhàng thở ra, khép cửa lại, sau đó cài nút áo. Làm một người không có hứng thú với phụ nữ, Cal đột nhiên cảm thấy sinh hoạt tương lai của mình thực bi thảm, thời đại này có đàn ông làm nghề thỏa mãn đàn ông không? Mà nếu có loại đàn ông này, Cal cũng không dám lấy tánh mạng mình ra đùa, lạm giao hậu quả không thể giải quyết- tật bệnh.

“Này, Cal, độ ẩm trong phòng lại giảm xuống?” y trong phòng tắm đi ra, quần một chiếc khăn tắm bên hông, lau mái tóc vàng của mình.

Cal đứng ở cửa sổ, mặt không đổi sắc quay đầu lại, giọng trấn định: “Cậu mới tắm xong nên mới thấy vậy, nhanh thay quần áo đi.”

Cậu nhóc nhún nhún vai đồng ý lời Cal, xoay người đi, Cal lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

16. Chương 16

0o0——0o0

Cal nhin không được cảm thấy mình có lỗi với Rose tiểu thư, bất quá không còn cách nào khác, so với việc có lỗi với chính mình thì đành có lỗi với Rose

Đàn ông thay đồ so với phụ nữ nhanh hơn rất nhiều. Cal cùng y chưa tới một giờ đã hoàn hảo xong xuôi. Hắn cầm keo xịt tóc trong tay nhìn y hồi lâu, cuối cùng vẫn không nỡ đem cái thứ này về loạn trên đầu y.

Thuận tay đem keo xịt tóc ném lên mặt bàn, dùng lược sửa sang lại tóc cậu, Cal vỗ vỗ vai y nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Lovejoy, tôi mang cậu Dawson tới yến hội trước, phiền ông thông báo cho phu nhân và tiểu thư tự mình tới.” Cal không chút để ý nói, biểu hiện vô lễ, thô lỗ khiến cho Rose khinh thường. Hắn sẽ không vì hủy bỏ hôn ước làm ra chuyện ấu đả với Rose, nhưng hắn không ngại tùy ý làm bậy đúng thời điểm mấu chốt.

“Vâng thưa cậu chủ.” Quản gia Lovejoy không hỏi dụng ý gì, lão chỉ cần theo đúng bổn phận của mình làm tốt là được — một quản gia hoàn toàn đủ tư cách.

Cal dẫn Dawson đến hội trường gần nhất, y vốn đang trấn định đột nhiên hơi khó chịu, đối với không khí nơi xa hoa lãng phí mà đám người quý tộc vênh váo xây dựng nên này không thích ứng. Cal để y yên một chỗ, hắn không có khả năng dẫn theo “bạn trai” đi dạo, hơn nữa Cal còn có những chuyện xã giao trên

thương trường với các quý tộc nhiều tiền mà y hiện tại không thể đảm đương tốt vai trò ‘hậu cần ngoan hiền’ được, Cal cũng không muốn làm khó y.

“Dawson, y trước tiên hãy gặp Brown phu nhân sẽ xuất hiện gần đây, đương nhiên, Rose tiểu thư cũng sẽ xuất hiện, cậu có thể nhờ người nào trong các nàng giúp đỡ.” Cal nhẹ giọng nhắc nhở: “Đứng thẳng người, nắm tay đặt sau người, tự nói với mình rằng cậu đang có một quặng kim cương, tốt lắm, chính là cái dạng này.”

Nói xong, Cal bước bên cạnh nữ bá tước: “Buổi tối tốt lành, nữ bá tước Robert, không biết tôi có vinh hạnh trở thành bạn nhảy đêm nay của người hay không?”

“Ồ, Cal ~như thế nào ngài không làm bạn nhảy với tiểu thư Bukater à ?” Nữ bá tước một bên đặt tay quàng vào cánh tay của Cal, một bên đưa tay vuốt nhẹ cằm hắn, ám chỉ phong tao trong mắt không cần nói cũng biết.

Cal mỉm cười không phản ứng, ngược lại choàng tay qua chiếc eo nhỏ của nữ bá tước, tới gần sát lỗ tai bà nhẹ giọng nói: “Trái tim mỹ nhân khó dò, tôi mong đến ngày hôn lễ với Rose, nhưng nàng hy vọng tối nay trở thành bạn nhảy của ân nhân cứu mạng nàng, rất đáng để người tiếc nuối không phải sao?”

“Ồ, dĩ nhiên là như vậy. Tiểu thư Bukater thực mạng lớn, ân nhân cứu mạng của nàng chắc cũng đẹp trai mê người ” Nữ bá tước ung dung nở nụ cười, bà có chút đồng tình nhìn Cal: “Cal, ngài lại một lần buôn bán thua lỗ, tiểu thư Bukater là thiếu nữ mới lớn, nàng yêu thích cuộc gặp định mệnh, tôi hoài nghi hôn lễ của ngài khó thành được!”

Cal làm bộ dạng thâm tình không hối hận tươi cười, ngữ khí kiên định nói: “Không, Rose sẽ trở thành Hockley phu nhân.”

“Cal đáng thương, nếu ngài thương tâm, tôi sẽ an ủi ngài

” Nói lời này, nữ bá tước cười duyên, bà cùng Cal đi dạo quanh hội trường một vòng, sau đó nàng cẩn thận nghiêng đầu hạ giọng hỏi Cal: “Ngài sao lại muốn bán cổ phiếu công ty White Star? Tôi nghe nói vậy.”

“Tôi tính mua ‘Trái tim đại dương’ làm lễ vật đính hôn tặng Rose, nhưng gần đây dầu tư khá nhiều, tạm thời không thừa tiền. Mà tuần sau đã đính hôn, tôi không có biện pháp.” Cal đột nhiên phát hiện chuyện chủ nhân thân thể này ái mộ Rose là một cái cớ tốt, bất luận vấn đề gì cũng có thể đổ lên người cô ta, hơn nữa còn vô cùng thích hợp.

Ý tưởng vừa đến, Cal nhận không được cảm thấy chính mình có lỗi với Rose tiểu thư, bất quá không còn cách nào khác, so với việc có lỗi với chính mình thì chỉ đành có lỗi với Rose.

Nữ bá tước Robert lộ vẻ tiếc nuối vỗ cánh tay Cal: ” Ngài, đứa nhỏ này thực là.... tùy tiện mua châu báu gì mà chẳng được, mua lễ vật trân quý như vậy làm quà đính hôn, vậy đến lúc kết hôn, ngài có thể tặng gì? Đồ dành phụ nữ giao ra chân tâm không thể làm như vậy, thật không biết cha ngài sao lại có đứa con ngốc thế.”

“A? Tôi thật không biết chuyện này, lúc mẹ còn trên đời, cha cũng là người đàn ông ngu ngốc.” Cal ha hả cười lái sang chủ đề này, nữ bá tước quả nhiên bị hắn đánh lạc hướng, nói về chuyện tình yêu năm đó của Hockley tiên sinh.

Cal nghe nữ bá tước thuật lại chuyện, không ngừng lộ ra thần sắc kinh ngạc và kính nể. Một lúc sau bên người nữ bá tước xuất hiện một đám quý tộc nhà giàu, bọn họ cười đùa với nhau. Cal thừa dịp đi lấy rượu quay đầu lại nhìn về phía Dawson.

Khóe miệng Cal hiện ra tươi cười, không hổ là cậu nhóc hắn nhìn trúng, cánh tay cậu Dawson đang đồng thời được Brown phu nhân và Rose tiểu thư quàng lên. Trải qua khoảng thời gian trao đổi với giới thượng lưu, Cal đúng lúc về tới bàn cơm. Hắn chu đáo kéo ghế cho nữ bá tước Robert, sau đó là Dewitt phu nhân và Rose tiểu thư, Cal tin tưởng với diễn xuất của mình, sẽ không một ai tin rằng trong đầu hắn hiện tại ngoài trừ nghĩ cách để không bị đám mình trong biển, mong muốn lớn nhất là bỏ vị hôn thê.

Dewitt phu nhân cũng không còn trẻ, bà hiểu được ánh mắt con gái mình lúc nhìn về phía vị Dawson lại lịch không rõ này vô cùng nóng bỏng. Đây là vấn đề nghiêm trọng! Dewitt phu nhân trước kia đã từng bắt

gặp vị Dawson này ăn mặc quần áo thô ráp, cử chỉ thô lỗ kéo con gái mình đứng ở hành lang lầu hai nhỏ nước bọt xuống biển. Lúc ấy bà tuyệt không hy vọng con rể có tiền của mình bắt gặp – tuy rằng tương lai có thể bị phát hiện ra bị gièm pha – bà muốn dồn vào khả năng phát sinh này.

Khỏe môi Dewitt phu nhân tươi cười, trong mắt lại tràn đầy chanh chua: “Cậu Dawson, khoang hạng ba ở quen không? Tôi nghe nói khoang hạng ba của tàu Titanic bố trí rất thoải mái.”

Cậu tươi cười: “Quả thật không tệ, lão chuột cũng không có nhiều chỉ mấy con.”

Có tư cách ngồi trên bàn này đều là những người giàu nhất, bọn họ phát ra tiếng cười thiện ý, lời nói của y kỳ thực là một lời khen đối với tàu Titanic. Hiện tại bên trong cano nào mà không có chuột? ‘Không có nhiều chỉ mấy con’ là khích lệ tốt nhất, chứng minh tàu Titanic rất sạch sẽ.

Cal lập tức bắt lấy thời cơ giới thiệu làm nổi bật Dawson lên, là người mời, đây là chức trách của hắn: “Cậu Dawson tuy rằng từ khoang hạng ba tới nhưng đêm qua y đã cứu mạng tiểu thư Bukater, bởi vậy tôi mời cậu Dawson tới tham dự tiệc cùng chúng ta, đúng rồi, tài hội họa của cậu Dawson cực xuất sắc, tác phẩm phi thường giàu cảm xúc.”

Ngài quý tộc Astor lộ ra biểu tình nghi hoặc: “Gia tộc Dawson ở Boston sao?”

“Không, tôi chỉ là Dawson bình thường, Jack Dawson.”

” À, nguyên lai là một gia tộc tầm thường.” Astor giật mình không nói gì. Cal cũng sững sờ tại chỗ.

Jack Dawson?

.....Jack?!!

17. Chương 17

0o0——0o0

Jack Dawson, y thuộc về hắn.

Cal thấy có một tiếng sấm rền nổ vang bên tai mình, khiến đầu óc hắn ong ong đau. Nếu cậu nhóc trước mắt là ‘Jack’ kia vậy...hắn từ trước tới nay đang làm gì vậy chứ? A, không phải chứng tỏ hắn là người rất có mắt nhìn sao? Người đầu tiên nhìn trúng lại là nhân vật nam chính trong tác phẩm điện ảnh lừng danh?

Cal cố áp chế cảm giác bị vận mệnh trêu chọc, nếu không vì sao trên con tàu sắp chìm nhiều người như vậy, cố tình để hắn gặp và động lòng với cậu ‘Jack’ kia! Cal nhin không được cảm thấy mọi việc đã trải qua thực vớ vẩn, hắn lại động tâm với người con trai sẽ cấm sự mình, còn đem y đưa đến mặt vị hôn thê của mình.

Cal sớm nói qua hắn không cần biết Rose tiểu thư lên giường với ai, hắn cũng nhắm được thời điểm cô ta ngoại tình mà hủy bỏ hôn ước với cô ta ngay lập tức. Nhưng điều kiện tiên quyết là — không thể là cậu nhóc hắn coi trọng! Cal cảm thấy châm chọc với sự động tâm của mình nhưng hắn không thể tìm được từ nào để diễn tả cảm xúc lúc này của hắn.

Hít sâu một hơi, hắn cố gắng không chế biểu tình trên mặt, quay sang cười với người mang thân phận ‘Jack’, kết quả hắn ‘kinh hỉ’ phát hiện y đang mang vẻ mặt tươi cười ngọt ngào liếc mắt đưa tình với Rose tiểu thư.

Trong lòng Cal ngập tràn lửa giận — chính xác hơn là đồ kị — hùng hực bùng cháy. Nhưng cảm xúc trong Cal ngay lập tức bị dập tắt bởi cậu nhóc, Jack nhìn thấy một bàn đầy ắp thức ăn thì ngây ngẩn cả người, sau đó hắn ngẩng đầu nhìn Cal mỉm cười. Nụ cười của Jack nhắc nhở Cal mọi chuyện phát sinh lúc trước giữa bọn họ đều là chân thật.

Đúng vậy, có hẳn tồn tại, đây vốn không là câu chuyện tình yêu đắm tàu nguyên bản nữa. Tâm tình Cal chậm rãi bình tĩnh trở lại, muốn nói gì đó điều tiết không khí, hoặc khích lệ Jack một câu. Cal hạ quyết tâm tiếp tục kế hoạch của hắn, dù cho Rose và Jack xảy ra chuyện gì hắn sẽ không để nó có cơ hội xảy ra.

Jack Dawson, y thuộc về hắn.

Là Cal phát hiện ra y, phát sinh tình cảm với y trước, nhưng quan trọng nhất là : hắn có thể dễ dàng dùng tiền tài và quyền thế của mình khiến cho ‘Rose và Jack’ tách ra — Cal tính đến tình huống xấu nhất có thể xảy ra, bất quá xé rách da mặt đem mẹ con Bukater tống ra ngoài, hắn không phải là một kẻ yếu sĩ diện.

Nhưng so với Cal thì Dewitt phu nhân lại càng sợ hãi hơn nhiều, bà đã muốn thấy được tương lai của mình, đem bán hết sản nghiệp tổ tiên như cũ vẫn không lấp vào khoản nợ mà người chồng đã mất để lại, không thể có một cuộc sống sung sướng nữa!

Dewitt phu nhân quan sát sắc mặt trầm xuống của Cal, hoàn toàn hiểu lầm ý tứ của hắn. Khuôn mặt bà tươi cười cố ý làm khó Jack: “Cậu Dawson, hiện tại cậu đang ở đâu?”

Jack biểu hiện như thời điểm lần đầu y gặp Cal vậy, y chỉ mỉm cười bình tĩnh nói: “Hiện tại trên khoang tàu, còn về sau thì để Thượng đế an bài vậy.”

“Ồ? Như vậy à, vậy cậu Dawson, cậu lấy đâu ra tiền để đi du lịch vậy? ” Dewitt phu nhân từng bước ép sát hỏi.

Cal biết sắc mặt của hắn hiện tại rất kém, hắn càng muốn nhanh chóng hủy bỏ hôn ước với Rose, mẹ của cô ta thật khiến người khác không thể chịu được.

“Tôi bình thường làm công đây đó, ngồi lên các thuyền hàng tới quốc gia này thành phố kia.” Jack nói xong có chút thô lỗ đưa tay xoa xoa cánh mũi của mình “Vé tàu Titanic là do tôi đánh bài thắng, rất may mắn.”

Jack nói xong thì cùng Rose tiểu thư thâm ý nhìn nhau cười. Cal nâng ly rượu lên uống một ngụm áp chế lại, hắn căn bản không có biện pháp tỉnh táo, Cal lúc nào cũng lo lắng Jack bị xấu mặt, hắn không có tâm tình tốt như Rose mất đi mây lại với Jack. Tại đây đủ loại quý tộc, nói sai một câu có thể ảnh hưởng cả đời.

Cal có thêm một xác định, tình cảm của hắn đối với Jack so với vị hôn thê của mình sâu đậm hơn nhiều — Rose tiểu thư cảm nhận được là sự hưng phấn mạo hiểm mới lạ, còn cái Cal quan tâm là lòng tự trọng và tự tôn đàn ông của Jack.

Người luôn dựa vào vận khí để đầu tư, ngài Guggenheim lập tức nâng ly rượu nói: “Cuộc sống con người dựa vào vận may là chính.”

Cal liền nâng ly cười nói: “Đàn ông tự tạo ra vận may cho mình không phải tốt lắm sao?”

Nói xong Cal không quên nhìn thoáng qua Jack mang theo chút ẩn ý, Jack lập tức mở to mắt, rất vui vẻ tươi cười “Ừm” một tiếng. Cal hiện tại đã bình tĩnh lại, Jack so với suy nghĩ của hắn tài giỏi hơn nhiều, y kỳ thực rất ưu tú.

Dewitt phu nhân tuyệt đối không buông tha bất cứ cơ hội nào làm Jack bẽ mặt, bà không ngừng cố gắng nói: “Cậu thích cuộc sống lang thang mỗi ngày đúng không, cậu Dawson? ” Lời này vừa nói ra ngay cả người tính tình luôn luôn tốt như Brown phu nhân cũng trầm mặc, Jack hơi rũ đầu, trong mắt hiện lên mặt âm đạm, hoàn toàn mất đi quang mang hy vọng, ngay cả tươi cười trên khóe miệng cũng trở nên nhợt nhạt vô lực, nhưng Jack rất nhanh trấn áp cảm xúc, lộ ra tươi cười: “Đúng vậy phu nhân, tôi rất thích lang thang đây đó khắp nơi. Ý tôi là toàn bộ gia sản tôi đều mang theo bên người, tôi có thân thể khỏe mạnh, có đầy đủ giấy vẽ. Mỗi ngày rời giường đều suy nghĩ xem hôm nay sẽ có điều gì tốt đến với mình, hoặc nghĩ có thể đến nơi nào để tìm linh cảm sáng tác. Tôi rất thích cảm giác này. Có đêm tôi còn qua đêm ở gầm cầu, hiện tại lại cùng các ngài đây, những người thành công ngồi uống champagne. Sinh mệnh là do thượng đế ban cho, tôi tuyệt đối không lãng phí nó! Thế sự khó mà đoán trước, tôi chỉ có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, nắm chắc mỗi một cơ hội.”

Nghe xong những lời này, Cal mỉm cười, hắn là một thương nhân giàu có, nhưng tài sản phần nhiều đều do chính mình kiếm được. Hắn thích câu Jack nói, cuộc sống hoàn toàn do bản thân phấn đấu, hơn nữa cũng

không quên tận hưởng lạc thú trước mắt.

Ánh mắt Rose thay đổi, nàng chuyên chú nhìn Jack nâng ly: “Kính cho nắm chắc mỗi một cơ hội.”

Cal tuy rằng nâng ly nhưng trong lòng lại cưỡng chế ngọn lửa một lần nữa bốc lên. Bữa tối rất nhanh kết thúc, Cal rút một điều thuốc lá sau đó ném hộp thuốc cho Jack, mỉm cười, lại phát hiện chính mình tránh không khỏi vận mệnh, Jack thế nhưng lại đem hộp thuốc nhét vào túi.

Cal thở dài, Jack rõ ràng là một người hút thuốc, hắn quan sát ngón tay cậu, đầu ngón tay ngả vàng đặc trưng cho người hút thuốc. Nhưng hiện tại Jack chỉ vội muốn đối diện với Rose. Bữa tối kết thúc các quý tộc đều có hội họp khác, bọn họ rời khỏi vị trí của mình.

Cal khẽ liếc Rose tiểu thư, nàng vẫn dùng ánh mắt triền miên với Jack, Cal nhú mày quay đầu nói với quản gia Lovejoy: “Lovejoy, giám sát bọn họ chặt chẽ, đừng làm lỗi chuyện của ta.”

Nói xong Cal đến đối diện Jack, hai tay đè lại bả vai cậu nhóc, tiến nhanh đến vành tai y nói khẽ: “Nếu buổi tối vẫn thấy phòng cậu tranh cãi âm ỉ thì tới phòng tôi ngủ. Giường của tôi rất lớn, hơn nữa tương ngủ của tôi tốt lắm.”

Nói rồi Cal ung dung rời khỏi hội trường, lưu lại Jack có điểm ngây người nhìn thân ảnh hắn rời đi.

18. Chương 18

0o0——0o0

Kỳ thực thủ đoạn ti bỉ vô sỉ cũng không có gì không tốt

Cal đi là lúc tâm tình hắn hoàn toàn không thể bình tĩnh, nhưng là hội họp của giới quý tộc hắn không thể không tham gia — bao nhiêu người muốn mà không thể vào. Không chỉ vì việc kinh doanh, Cal còn muốn thông qua các buổi tụ hội quý tộc như thế này để hiểu hơn về xã hội hiện tại — cuộc sống ở thế kỉ 21 không hề giống cuộc sống thế kỉ 20 này.

Cal cần những thông tin thuộc dạng ‘đồ cổ’, những thứ mà hắn từng cho rằng không đáng để nhớ vào đầu.

“Hey, Cal, ngài nghĩ luật ‘chống lưng đoạn’ sẽ lưu hành chứ?” Một quý tộc vỗ nhẹ Cal cười nói. Cal theo bản năng mỉm cười: “Luật sư của tôi sẽ giải quyết hết thấy những vấn đề này.”

Nói xong những lời này, nét cười trên mặt Cal càng thêm nghiền ngẫm, hắn nhớ không lầm thì bộ luật này sẽ được thông qua, bằng không vì sao nhiều công ty hàng năm đều phải bồi thường tiền cho chính phủ như vậy. Nói đến luật chống lưng đoạn Cal chỉ tỏ vẻ bất đắc dĩ, nó đương nhiên có ích cho xã hội, chẳng qua luật chống lưng đoạn chưa bao giờ phù hợp với tinh thần người Mỹ.

Gã quý tộc đối diện bất mãn lộ ra vẻ mặt nhàm chán, như Cal đang lừa gạt gì gã: “Đúng vậy, đúng vậy, Rockefeller cũng nói như vậy, nhưng pháp viện tối cao căn bản không nói lý, bọn họ chẳng lẽ chê chúng tôi kiếm tiền còn chưa đủ nhiều sao?”

Bộ mặt tươi cười của Cal càng thêm mê người, ‘Rockefeller’ sao? Tài nguyên khí đốt, loại tài nguyên có sức cạnh tranh mạnh nhất cũng là loại tài nguyên dễ cạn kiệt nhất ở thế kỉ 21. Cal cảm thấy việc kinh doanh bất đồng với nền kinh doanh đế quốc cũng không phải chuyện gì quá khó khăn, hắn biết tương lai phải đầu tư như thế nào để thành công.

Đàn ông, nhất là đàn ông giàu có tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm thì đề tài vĩnh viễn không gì khác ngoài tiền tài, chính trị và phụ nữ, những đề tài này là an toàn nhất cũng hứng thú nhất. Cal rất nhanh nhập cuộc, qua một khoảng thời gian trò chuyện, Cal càng thêm kiên định với quyết tâm bán đi cổ phiếu công ty White Star trong tay.

Cal rút cuộc đã nhớ công ty White Star là gì, nó cần bản vài ba lần gặp phải nguy cơ phá sản, cuối cùng bị lão đối thủ, công ty Canard thu mua mất – Công ty hàng vận White Star — bị thu mua quá sớm, khó trách hẳn nghĩ mãi cũng không nhớ ra.

Loại công ty này chuyên kiến tạo tàu biển chở khách qua Đại Tây Dương theo định kì, không có ích lợi gì đáng nói, đời nguy cơ tài chính bùng nổ, vé tàu sang quý chỉ có thể kéo White Star xuống bờ hủy diệt. Mà chẳng sợ công ty White Star hiện tại không phá sản, Cal cũng không muốn vì tàu chìm mà trở mặt với công ty bảo hiểm của tàu Tiatanic. Quả nhiên cần phải bán đi mớ cổ phiếu trong tay.

“Ngài Ismay, nghiêm túc mà nói chẳng lẽ ngài không thể giúp tôi...ha ha, muốn một đao chém người sao?” Cal mượn cơ hội tựa gần vào Ismay bên cạnh nhỏ giọng nói. Ngài Ismay lập tức lộ ra tươi cười.

“Ai gặp ngài ở tình huống như vậy mà không hung hăng bỏ một đao đâu? Muốn tôi giúp, ngài nên thành thật chờ chuyển đi kết thúc, về tới New York cổ phiếu cũng bán được giá hơn không phải sao?”

Cal không nề hà lộ ra nụ cười chua xót: “Chẳng lẽ ngài không thấy Rose không muốn gả cho tôi sao? Tôi ngoài việc không ngừng lấy lòng nàng còn có thể thế nào? Mau giúp tôi tìm vài người mua đi, hay là thế này, không bằng ngài thu về cổ phiếu trong tay tôi, thế nào? Không tính đến giá gốc, tôi giảm ngài 2%.”

Cal đối với lời mình nói rất đắc ý, có bao nhiêu hấp dẫn trong đó hẳn biết rõ, Ismay quả nhiên động tâm. Trông mắt gã xoay tròn đảo vòng, cuối cùng tiến lại gần Cal, cố gắng nói nhỏ chỉ hai người nghe thấy: “Cal, ngài nói thật hay chỉ nói đùa? ”

“Tôi có trong tay 25% cổ phần công ty, nếu ngài nguyện ý, như vậy tối nay chúng ta đến thư phòng của tôi ký kết ổn thỏa, dù sao trên tàu Titanic có máy điện báo tiên tiến nhất không phải sao?” Cal nói xong vỗ vỗ bả vai Ismay, hẳn làm ra bộ dạng thần bí: “Ngài chẳng lẽ không biết gần đây công ty Canard luôn tìm cách thu mua cổ phiếu công ty White Star sao? Tôi có thể không đề cập chuyện này với ngài, tàu cập bến liền giao dịch với bọn họ, nhưng chúng ta là bạn bè đã lâu, không thể không bàn luận với ngài”

Lời của Cal lập tức đã động tới Ismay, gã giữ chặt Cal đang định ra ngoài, biểu tình khẩn trương nói: “Đi thôi, chúng ta đến thư phòng của ngài.”

So với tưởng tượng của Cal càng thuận lợi, hẳn rất nhanh tổng đi mớ cổ phần công ty. Cal lộ ra vẻ mặt đau khổ, trừng mắt nhìn Ismay: “Bạn tốt, tôi cho ngài một món hời lớn rồi.”

“Thì ngài cũng được trái tim mỹ nhân đó thôi.”

Cal thở dài, sau đó một lần nữa lộ ra vẻ mặt si tình và may mắn: “Đúng vậy, Bruce, ngài biết tôi muốn tặng Rose lễ vật gì không? Trái tim đại dương, tôi đã tìm được nó.”

“Ôi, thượng đế của tôi ! Cal, ngài quá điên cuồng.” Ismay cảm khái một câu, sau đó gã như sợ Cal hối hận, nhanh chóng nói lời từ biệt với Cal.

Nhìn Ismay biến mất tại khoang thuyền của mình, nụ cười ôn hòa đối trá trên mặt Cal rốt cuộc tiêu thất, hẳn nhìn tờ giấy mỏng manh trong tay thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hẳn cuối cùng cũng đem tổn thất tài sản trong tai nạn trên biển lần này giảm đến mức thấp nhất. Dù cho không xảy ra tai nạn, hẳn cũng muốn đem cổ phiếu White Star bán lấy tiền đầu tư cái khác.

Cal mệt mỏi xoa xoa bả vai, quyết định tạm thời vứt bỏ nỗi sợ chìm tàu qua một bên hưởng thụ cảm giác ngâm mình thả lỏng một chút. Hẳn nằm trong nước làn ấm, ***g ngực phun ra bọt khí, bất đắc dĩ cười cười, ‘Trái tim đại dương’ đang trước ngực hẳn nhưng trong lòng hẳn là hình ảnh cậu nhóc có lẽ đang vui vẻ bên Rose.

Rose sẽ là tình yêu chân thật của Jack, hoặc là tình yêu cuối đời của y — nếu tai nạn biển xảy ra thật, thì Jack, cậu nhóc tóc vàng sẽ phải chết.

“Trái tim đại dương? Trái tim của tôi đâu?” Cal lắc đầu, lại thở dài. Hẳn hiện tại không cảm thấy phần nợ hay mất mặt đàn ông gì hết, chỉ đột nhiên sinh ra cảm giác vô lực đối với mọi chuyện. Jack rõ ràng là một thằng nam, đối với việc đụng chạm tay chân với đàn ông tuy rằng xấu hổ, nhưng không quá miễn cưỡng, dù động tác của Cal đã ái muội đến cực điểm, Jack chỉ cảm thấy không được tự nhiên mà thôi.

Mà ánh mắt lúc Jack nhìn Rose, cái loại ánh mắt thực khiến Cal lâm vào điên cuồng –trong mắt y ngập lửa, tựa hồ như muốn đem sinh mệnh mình thiêu đốt đi vậy.

Cal cảm thấy đoạn tình này của mình như không có đường sống vậy. Có lẽ hẳn nên suy xét thật kĩ, kỳ thực thủ đoạn vô sỉ cũng không có gì không tốt. Mặc kệ như thế nào, được là được, được so với mất tốt hơn nhiều không phải sao?

Cal nghĩ nên chậm rãi điều giáo cậu, có lẽ bắt đầu từ thân thể!

19. Chương 19

0o0——0o0

Cal muốn cho Jack biết Rose tiểu thư có thể vì tiền tài mà rời y một lần, thì nàng có thể vì lý do đó mà rời đi y lần thứ hai.

Nội tâm Cal nặng nề, sau khi tắm xong hẳn không ngủ được, mặc dù đã phái Lovejoy giám sát Jack và Rose, Cal vẫn không an tâm. Hẳn phiền muộn rời giường, nhanh chóng thay bộ đồ để hoạt động, sau đó âm trầm đi xuống khoang hạng ba.

Lovejoy theo lời Cal phân phó núp ở cầu thang nhìn trộm Rose tiểu thư. Làm một quản gia, ý nghĩ trong lòng Lovejoy hoàn toàn sai lệch với ý Cal — Lovejoy cho rằng Cal lo lắng vị hôn thê của mình ngoại tình, thực ra Cal lo lắng Jack ‘ngoại tình’ thì đúng hơn.

Lovejoy nhìn thấy Cal thì lập tức xoay người hành lễ, lão chỉ cho Cal vị trí mà Rose và Jack đang đứng, bọn họ cười to ra tiếng, đứng ở sân nhảy, cùng nhau khiêu vũ. Cal trầm mặc nhìn vẻ mặt tươi cười của Jack, y hoàn toàn chìm đắm trong vũ khúc vui tươi giữa màn đêm.

“Lovejoy, ông mang Rose tiểu thư về, nói rằng phu nhân Dewitt nhắc nhở nàng về món nợ của gia tộc Bukater — nhớ rõ trước mặt cậu Dawson nói thật lớn vào.” Cal mặt không chút thay đổi nói, Lovejoy lập tức xoay người thôi lui sang một bên.

“Cậu chủ, như vậy còn cậu Dawson?”

“Ta còn chuyện khác với y, ông chỉ cần mời Rose tiểu thư về ngủ sớm một chút và không trở ra là được.”

“Vâng thưa cậu chủ.”

Lovejoy hoàn mỹ chấp hành nhiệm vụ Cal giao phó, lão rất nhanh đến sân nhảy, theo đúng quy củ thỉnh Rose tiểu thư về, trên mặt Rose ẩn nhẫn phẫn nộ, nàng đối với hành vi giám thị mình của vị hôn phu hoàn toàn không thể chấp nhận, nhưng những câu Cal nhắc nhở nhiên chạm trúng chỗ đau của Rose, rốt cuộc nàng chấp nhận mệnh lệnh vị hôn phu, trở về phòng nghỉ ngơi.

Nhìn Rose theo quản gia rời đi về khoái hoạt tươi cười vừa rồi trên mặt Jack biến mất, thất vọng trong mắt y không thể che giấu, chênh lệch tiền tài là thứ mà Jack vĩnh viễn không thể bỏ khuyết được — Lovejoy làm theo chỉ thị của Cal, đem số tiền nợ của gia tộc Bukater nói rõ ràng ra.

Cal muốn cho Jack biết rõ Rose tiểu thư có thể vì tiền tài mà rời y một lần, nên nàng có thể vì lý do đó mà rời y lần thứ hai.

Cal muốn thấy như thế này, hẳn muốn Jack tiêu tan ý định với Rose, làm cho tình yêu của họ chưa kịp đâm rễ nảy mầm đã bị bóp nát.

Đội một hồi, tạo ra bộ dạng mờ mịt vô thức chen vào đám người. Cal muốn biến mình thành một kẻ vô thức rất dễ dàng, nơi này rất náo nhiệt, rất nhiều người uống rượu, bọn họ bung ly bia rượu giá rẻ lảo đảo đi lại trong sân nhảy.

Cal biết rõ Jack đang đứng ngăn người tại đâu, nhưng hắn cố ý để mấy gã cường tráng uống say đụng phải ngã trái ngã phải ngã đến trước mặt Jack, mà hắn còn làm bộ không nhìn thấy Jack. Một cô bé kéo ống quần Cal, mở to mắt hồn nhiên nhìn về phía Cal.

Cal ngồi xuống như một quý tộc lễ tiết, hắn khẽ hôn mu bàn tay cô bé, ôn hòa hỏi “Công chúa xinh đẹp, tôi có vinh hạnh được biết tên nàng hay không?”

“Kara.”

“Công chúa bé nhỏ, em thật xinh đẹp, không biết tôi có thể mời em một điệu nhảy chứ?”

Cô bé nghiêng đầu chớp chớp mắt, sau đó mỉm cười thật tươi kéo váy khuy chân hành lễ: “Sẵn lòng thưa ngài.”

Cal cười tủm tỉm dịu cô bé khiêu vũ, thời điểm hắn đọc sách cũng tham dự không ít những giờ như vậy, các cô y bé luôn đùa vui rất cao hứng. Cal dịu cô bé nhảy một vòng, cố ý đụng phải Jack, hắn lập tức điều chỉnh thành vẻ áy náy sau đó xoay người.

“A, Jack, hóa ra cậu ở trong này, tôi vừa rồi không tìm thấy cậu, bất quá vô cùng may mắn, gặp được một vị công chúa xinh đẹp này đây.” Cal nói xong ôm cô bé đứng lên, cô bé nhìn Jack đối diện lộ ra tươi cười thoải mái, vươn tay đòi Jack ôm một cái.

“Nguyên lai hai người biết nhau?” Cal lại một lần nữa nở nụ cười, Jack cảm thấy tình huống trước mắt có chút khó giải quyết, y tiếp cô bé ôm lấy rồi đặt xuống đất, Jack không ngừng gỡ mái tóc vàng của mình.

“Cal, anh sao lại ở đây? ”

“Tôi tìm cậu.” Cal nói vô cùng tự nhiên, tự nhiên tới mức làm cho Jack không dám tin.

“Anh cố ý tới tìm tôi? ”

“Tôi có chút lo lắng cậu ngủ không được tốt.”

Jack nhìn ánh mắt quan tâm của Cal, biểu tình từ thông thả trở nên mê mang: “Chúng ta biết nhau còn không đến hai ngày.”

Cal nhún nhún vai giả vờ khó hiểu: “Rất tiếc, tôi không thể giải thích vấn đề này, Jack, nhưng tôi tin đây là Thượng đế chỉ dẫn, tôi vừa nhìn thấy cậu liền cảm thấy thân thiết. Nếu cậu có thể chấp nhận lý do này.”

Mê mang trong mắt Jack không hề tiêu giảm, nhưng nhìn vào ánh mắt chuyên chú của Cal, Jack vươn tay về phía hắn: “Đêm nay đẹp như vậy anh không thấy về ngủ thì thật lãng phí sao?”

“Ồ? Vậy cậu muốn dạy tôi khiêu vũ sao? Những điệu này tôi không rành lắm.” Ngực khí của Cal hơi chần chờ, nhưng nụ cười thì phi thường chân thành: “Là chủ nhân nơi đây, Jack, cậu muốn chiêu đãi tôi à.”

“Tôi? Không, tôi không phải chủ nhân gì cả, nhưng, đến đây đi! ” Jack vòng qua cánh tay Cal lôi kéo hắn hòa cùng một đám nam nữ tạo thành một vòng lớn, bọn họ theo nhịp nhạc nhảy vòng quanh, tiếng cười của Jack quanh quẩn bên tai Cal.

Cal mỉm cười nhìn Jack, hắn có thể theo kịp nhạc nhưng lại cố ý vấp té ngã nhào lên người Jack. Người đàn ông trưởng thành cường tráng trực tiếp đè lên cậu nhóc gầy yếu, kết quả không cần suy đoán, Cal được đền bù như mong muốn áp đảo Jack, hai má bọn họ kề sát một chỗ, môi Cal vừa vịn lướt qua khóe môi Jack.

Thân thể Jack cứng ngắc. Cal vẫn cười mặt không đổi sắc đứng dậy khỏi người Jack, hắn thuận tay kéo y đứng lên, sau đó lộ ra ánh mắt quan tâm nhìn Jack: “Jack, cậu làm sao vậy? Vừa rồi có phải hay không bị thương? Xin lỗi, tôi khá nặng.”

Jack vừa tỉnh táo lại, nụ cười trên mặt vô cùng cứng ngắc, ánh mắt chăm chú nhìn vào môi Cal. Hắn vờ khó hiểu, chân thành mà chuyên chú nhìn Jack, hơi nường mi phát hiện Jack một mực yên lặng không nói. Cal nắm cánh tay Jack kéo y ra khỏi đám người.

Cal đưa Jack lên nơi yên tĩnh trên lầu rồi hỏi: “Cậu có khỏe không? Có bị thương? Trên tàu có bác sĩ, nếu cậu cần tôi đi tìm, cậu ở chỗ này đợi tôi. Không, cậu theo tôi về phòng tôi đi, tôi gọi bác sĩ tới.”

Jack cuối cùng cũng thanh tỉnh lại: “Không, tôi ổn, chúng ta tìm nơi nào đó ít người uống chút rượu đi, người nhiều, dễ dàng ra...ách...chuyện khác.”

“Được, trong phòng tôi có rất nhiều rượu ngon, Tequila hay Vodka?” Cal xoay người dẫn Jack về phòng mình, khoe miệng hiện lên một đường cong âm hiểm.

20. Chương 20

0o0——0o0

Jack vuốt ve thân thể Cal, miệng phát ra vài tiếng mơ hồ

Trước cửa phòng Cal, Jack lần nữa gặp quản gia Lovejoy, y nhìn lão quản gia với ánh mắt phức tạp. Thái độ của Lovejoy đối với Jack hoàn toàn do Cal quyết định. Lúc Lovejoy nghĩ Jack là tình địch của Cal, lão dùng ánh mắt miệt thị nhìn cậu nhóc, mà hiện tại thấy cậu chủ nhân thân mật đối đãi Jack, thái độ Lovejoy đối đãi với Jack cũng vô cùng cung kính.

“Lovejoy, phiền ông đem mấy chai rượu quý tôi cất lại đây, Tequila, Whisky, Vodka đều được. À, đúng rồi, sáng sớm mai đừng gọi tôi dậy, tôi và Jack dự định uống say một bữa.” Cal như cũ mỉm cười ôn hòa, nhưng ngữ điệu có chút cao hứng.

“Vâng thưa cậu chủ, tôi sẽ mang ly tới.” Lovejoy làm việc vô cùng hiệu quả, bên trong phòng ngủ nam chủ rất nhanh bày một loạt rượu quý.

Cal không chút tiếc rẻ đứng dậy bật nắp rượu, nháy mắt cả phòng ngập tràn hương rượu: “Jack, vì buổi tối vui vẻ vừa rồi, cùng ly.”

Cal và Jack trò chuyện một hồi, không lâu sau trước kỹ xảo mời rượu của Cal, Jack đã uống hơn nửa chai Whisky. Sắc mặt y đỏ lên, sắc hồng lan dần khắp bờ má thanh tú, hai mắt của y cũng trở nên mờ lung, ngập sương mờ. Cal từ phía sau ôm Jack vào ***g ngực mình, hắn khẽ sát lỗ tai y thổi một hơi, y chỉ rụt cổ, mê mang cười cười, trong mắt căn bản không có tiêu cự.

“Jack, Jack cậu uống say à? ” Nét cười trên mặt hắn càng thêm ôn nhu, đỡ y nằm xuống, ngón tay từng chút từng chút cởi bỏ nút áo của y. Cal nhẹ giọng nói: “Cưng à, quần áo của cậu là do tôi tự tay mặc vào năm tiếng trước, hiện tại đương nhiên do tôi cởi nó ra.”

“.....Ách, ừm? Cal? Trong phòng hơi nóng, mở cửa sổ ra được không?” Jack nửa khép mắt, cánh tay vung lung tung lên không trung.

Cal giữ chặt cánh tay y lại trên giường, nhẹ nhàng hôn lên vành tai y, còn không quên giải thích — hoặc có thể nói là che giấu hành vi của mình: “Còn nóng sao? Tôi giúp cậu cởi bỏ quần áo ra, cửa sổ đã mở rồi, cậu không nhận ra sao?”

“....A? Vậy....cởi quần áo đi! ” Cánh tay Jack bị Cal đè chặt cử động không tài nào nhúc nhích được, y thì thào lẩm bẩm: “Vẫn rất nóng, hiện tại không phải là tháng tư sao? Nóng quá.....”

“Đúng vậy, thực nóng, tôi giúp cậu cởi áo sơ mi ra, được không?”

Ngón tay Cal đặt lên móc khóa đai lưng của Jack, nhẹ nhàng mở ra, ‘Đát’ một tiếng đai lưng tháo xuống. Cal đưa tay rút vạt áo sơ mi, chậm rãi cởi bỏ nút áo, khoe miệng cong lên mang biểu tình hưởng thụ đem áo sơ mi cởi ra.

Vòng eo thon gầy không mềm mại như phụ nữ, trên bụng hiện lên cơ nhục, ***g ngực mới trưởng thành tuy rằng còn khá đơn bạc nhưng thập phần rộng lớn. Ánh mắt Cal sáng lên nhìn chăm chăm vào đường cong xương quai xanh duyên dáng trải dài đến cánh tay rắn chắc.

Cal nằm trên người Jack, một tay chống đỡ thân thể chính mình, tay kia lần xuống quần dài, lột sạch toàn bộ những mảnh vải còn sót lại. Cal cảm thấy kinh ngạc khi tay chạm vào thân dưới cậu, lập tức hấn nở nụ cười. Thật sự là một cậu nhóc có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, vì hấn không chuẩn bị quần lót cho y thế nên y cũng không mặc quần lót?

“Ách,... Ừm~~” Cal cầm lấy côn thịt mềm mại của y nhẹ nhàng vuốt ve, lập tức một giọng mũi liên tiếp truyền vào tai Cal, hấn cười thuận thể hôn lên cổ y, như trong tưởng tượng của Cal, không, cảm giác so với hấn tưởng tượng còn tuyệt hơn nhiều lắm.

Cal ngậm lấy đầu kết Jack, mút vào. Jack muốn nhúc nhích, tay chân y bị Cal chặt chẽ kìm dưới thân, Cal hạ xuống thân thể Jack hàng loạt nụ hôn nóng bỏng, hấn tiếc nuối thở dài, rốt cuộc hấn thống chế được bản thân không lưu lại dấu vết trên người y.

Cal nhắm nháp hương vị cậu y, lực đạo trên tay vẫn duy trì không ngừng vuốt ve bộ phận nơi hạ thể, tiếng rên rỉ đứt quãng hòa với tiếng thở dốc vang vọng trong phòng ngủ nam chủ tạo nên một không gian kiểu diễm. Cuối cùng Jack kêu lên một tiếng, sau đó y mở to mắt mơ hồ nhìn về nơi ánh sáng nhàn nhạt trong phòng.

“Ngủ đi, không có chuyện gì cả.” Cal dùng bàn tay sạch kia của mình phủ lên mắt cậu, che khuất đi tia sáng cuối cùng trong mắt, sau đó đem bàn tay dính đầy tro bụi chà lên grap giường. Jack phát vài vài tiếng mơ hồ rồi trở mình ôm chầm ngủ.

Cal cười khỏ đứng dậy, hấn làm cho y thoải mái, nhưng lại khiến hấn càng thêm khó chịu, vừa rồi y dùng đôi mắt xanh thăm ngáp nước hàm chứa mê mang cầu khẩn nhìn hấn, mà hấn....Cal bỏ qua cơ hội thưởng thức mỹ vị lần này chẳng qua là vì những cơ hội tốt hơn về sau.

Rượu vào loạn tính, một cụm từ thật tuyệt

~~Cal đứng trong phòng tắm, mở to vòi nước lạnh. Dòng nước lạnh băng tuôn xuống thân thể đang khát cầu của hấn, trong lòng hấn cảm thấy vô cùng vui sướng, đối phó với loại chính nhân quân tử nhiệt tình sáng sủa như Jack thì biện pháp tốt nhất chính là ‘áy náy’. Cal muốn không phải một đêm kích tình, hấn muốn y cả đời bên cạnh hấn, luôn tươi cười hạnh phúc, bọn họ có thể vui vẻ bên nhau, trái tim tương thông mới là kết cục hấn muốn.

Cal đứng trước tấm gương, mỉm cười, sau đó dùng tay tạo ra vài vết bầm trên cổ. Ra khỏi phòng tắm, ôm lấy y đang ngủ say trên giường, hấn dùng lực hôn lên môi, y nhanh chóng đáp lại, môi lưỡi bọn họ quấn quít lấy nhau, y đột nhiên xoay người đè lên thân thể Cal.

Cal nhướn nhướn mày, thói quen của y so với hấn nghĩ còn hỗn loạn hơn...

Về sau có thời gian, Cal quyết định thảo luận thật tốt với Jack vài vấn đề... – dùng phương thức Cal thích, tỷ như trên giường, hoặc là trên thảm....

Jack vuốt ve thân thể Cal, miệng phát ra tiếng mơ hồ, sau đó nửa đè lên Cal chìm vào giấc ngủ say. Cal lờ mờ bỏ túi ra nhìn thoáng qua thời gian, cho dù như thế nào hấn vẫn không quên đặt bên cạnh một bộ quần áo thật dày, quyết định ngày mai dậy sớm một chút.

Cal nằm một hồi thì ngồi dậy, hấn giả hoạt cười cười, một quyền đánh vào khoe miệng Jack, sau đó lấy máu tươi chảy ra trên miệng cậu nhóc bôi xuống giường. cậu nhóc chỉ kêu đau một tiếng nhỏ, y ngủ say hơn Cal nghĩ. Làm tốt hết thấy, Cal an tâm nhắm mắt lại. Không có gì quan trọng hơn giấc ngủ, ngày mai Cal còn một trận chiến lớn cần phải đánh.

21. Chương 21

0o0——0o0

Ta bỏ tiền ra mua cô, hãy học cách trung thành, với số tiền đó tôi thừa sức mua một phụ nữ khác tốt hơn, đừng không biết xấu hổ mà lên mặt!

Cal hôm qua có giấc ngủ ngon, sáng sớm hần rất nhanh tỉnh dậy, nhẹ nhàng rời giường. Đứng trước gương nhìn những dấu hồng lộ ra ở cổ, cười hài lòng, hần chọn cái áo cổ không quá cao mặc vào, khoác thêm áo khoác, rời khỏi phòng ngủ.

Quản gia Lovejoy đợi sẵn ngoài cửa, khi ánh mắt lão nhìn đến dấu hồng trên cổ Cal thân thể trở nên cứng ngắc, Cal lại không hề có ý giải thích dù chỉ một câu, hần nâng tay ý bảo Lovejoy lại gần mình, sau đó hạ giọng nói: “Đợi cho Dawson tỉnh táo lại thì dẫn y ra ngoài bằng cửa phụ, đừng cho Dewitt phụ nhân và Rose tiểu thư thấy. Một hồi khi chúng ta ở đại sảnh, đừng cho Dawson vào, tốt nhất khiến y nhục nhã đi ra.”

“Vâng, thưa cậu chủ.” Lovejoy cung kính tiếp nhận mệnh lệnh từ Cal, nhưng nhìn vào sắc mặt vị quản gia nhà mình Cal biết trong lòng lão đang oán thầm Jack trở mặt, ăn sạch sẽ rồi muốn bỏ chạy.

Cal hiện tại không quan tâm đến chuyện đòi lại công đạo gì hết, hần ngồi trong phòng từ kệ sách rút ra một quyển. Kỳ thực Cal đang ngăn người, hần hiện giờ đã đem toàn bộ cổ phiếu công ty White Star bán cho Ismay, đồng nghĩa với việc đem công sức của mình từ trước đến nay vì White Star trả cho Ismay, về phần Ismay xử lý mở cổ phiếu ấy như thế nào là chuyện của gã, hần không quan tâm.

Ngược lại, vấn đề chính là số tiền trong tay Cal bây giờ, ngành ngân hàng không đảm bảo. Chưa bao giờ kinh tế đi theo hướng như thế này, chính phủ Mỹ vẫn tỏ thái độ dă kích ức chế sự phát triển ngành ngân hàng, sự chênh lệch hiện tại khiến ngành tài chính lộn xộn — mọi quy tắc không được chế định nghiêm ngặt.

Thái độ trước mắt của chính phủ Mỹ làm sự tình càng thêm bất đắc dĩ, chiến tranh Nam Bắc kết thúc chưa được mấy chục năm, lúc trước chiến tranh nguyên nhân chính là do tranh đoạt quyền chính trị —phía Nam chuyên về nông nghiệp, còn phía Bắc là công thương nghiệp. Trải qua trận phá hủy cường liệt của Bắc Mỹ, kinh tế Nam Mỹ vẫn chưa gượng dậy nổi, cho dù tương lai Mỹ được xưng là cường quốc, Nam Mỹ cũng chỉ có vài nước nổi bật.

Ý của Cal không phải nói lúc trước không đúng, một nước nông nghiệp không thể sánh bằng nước công nghiệp, lợi ích mang lại từ công nghiệp cũng nhiều hơn so với nông nghiệp. Chính phủ muốn sản lượng và kỹ thuật thăng cấp, dựa vào việc xâm phạm tri thức quyền tài sản Anh quốc là không đủ, chính phủ cần phải đánh cao thuế nhập khẩu, tránh những sản phẩm Châu Âu giá rẻ thông qua tự do mậu dịch thâm nhập sâu vào nước. Cho nên những tập đoàn nông nghiệp phía Nam suy yếu, ai bảo bọn họ phản đối nâng thuế nhập khẩu, tự mình làm mình tổn thất.

Kinh tế phát triển theo hướng công thương nghiệp làm các tệ nạn ở phía Nam giảm mạnh, nhưng lưu lại một vấn đề thực nghiêm trọng — đất đai. Cal đối với phiên đất khô cằn phì nhiêu này có chút động tâm. Chỉ cần kiến thiết cơ cấu sản xuất nông nghiệp hợp lý, kết hợp công nghiệp, đồng thời thu hút quần thể công nhân có nghề, hơn nữa dốc lòng nghiên cứu kỹ thuật, Cal có thể tạo ra một đế quốc sản nghiệp của riêng mình.

Bất quá, trước mắt chỉ là ý tưởng trống rỗng, điều đầu tiên Cal phải đối mặt chính là gia đình, ngài Hockley sẽ không vui khi thấy cậu con trai duy nhất chạy tới nông thôn nghịch bùn!

Cal còn đang tính toán hướng đi chính trị và tài chính trong tương lai thì Rose tiểu thư chậm rãi đến, dưới mắt nàng mang theo vệt đen, hiển nhiên là mất ngủ. Cal đưa quyển sách trên tay cho nữ hầu, sau đó để Rose tiểu thư khoác tay lên tay hần, cùng nàng tới phòng ăn, trên bàn cơm hai người ngồi đối diện hưởng thụ bữa sáng.

Chủ nhân khối thân thể này không phải tốt tính, hần sẽ phát hỏa với Rose ngay, tuy rằng hiện tại Cal cũng thích uy hiếp Rose, nhưng so với những thủ đoạn thô bạo trước đây mà nói Cal quá ôn hòa.

Rose tiểu thư ngày hôm qua bị quản gia Lovejoy ‘mời’ trở về phòng, trong lòng nàng còn nhớ rõ lời Cal uy hiếp, ngồi trên bàn có vẻ lo sợ bất an. Nàng trộm nhìn nụ cười trên mặt Cal, hần càng bình tĩnh, Rose tiểu thư ngược lại càng thêm nôn nóng.

“Rose, đêm qua em lại chạy tới nơi hạ đẳng chơi.” Cal đặt tách hồng trà xuống, nói rất thản nhiên, khuôn mặt kiêu diễm của Rose tiểu thư trong nháy mắt hiện ra sự phẫn nộ bị xúc phạm, nàng cố gắng áp chế xúc động xuống.

“Tôi biết ngài luôn phái người theo dõi tôi.”

Cal không phản bác lời Rose, sự thực là như vậy, là gia tộc Bukater dựa vào tiền của hấn mà sinh tồn. Cal không bận tâm đến tôn nghiêm Rose tiểu thư, quay đầu để nữ hầu châm cho hấn một tách cafe, nhẹ hớp một ngụm rồi nói: “Em yêu, em về sau không được làm như vậy nữa.”

Rose tiểu thư chán ghét quay đầu, đêm qua là lần đầu tiên cũng là duy nhất nàng được cảm nhận thế nào là tự do vui vẻ, yêu cầu của Cal chẳng khác nào bắt nàng cắt đi sắc màu cuộc sống của mình. Rose cất lực khắc chế xung động, giọng nàng có vẻ đông cứng: “Tôi mệt, Cal, tôi không phải nữ công trong nhà xưởng, cũng không phải nô tài, tôi là hôn thê của ngài.”

Cal nhướng mày nghiêng ngẫm, ý tứ của Rose đang ám chỉ hấn vì nàng dùng sắc đẹp, tuổi thanh xuân cùng hôn nhân để đổi lấy việc Cal trả nợ cho gia tộc, hơn nữa Caledon Hockley vô cùng ái mộ nàng, luôn không chút do dự xuất tiền mua những thứ mà nàng yêu thích, cho nên hấn nên dễ dàng tha thứ cho nàng về chuyện vui chơi ‘nơi hạ đẳng’ sao?

Cal không thể quên tại khoang tàu hạng ba Rose tiểu thư vui vẻ cỡ nào tự do ra sao — cười đùa với đàn ông, còn vén váy lên khoe khoang sự cường đại của mình, với thời đại này mà nói, quá khác người không phải sao?

Cal rất thích phụ nữ tài năng, nhưng bất luận Rose hoàn mỹ ra sao, Cal chán ghét bởi nàng không hiểu hoàn cảnh hiện tại của bản thân, hơn nữa chỉ với việc nàng khiến Jack mê luyến, Cal đủ lý do không vừa mắt với Rose.

Cal nhìn bộ dạng quật cường không chịu thua của Rose, hấn xoa trán chậm rãi cười ra tiếng, sau đó cười to: “Vị hôn thê!”

“Rose, tiểu thư Bukater, không phải tôi đã không ngừng nhắc nhở cô trong hôn ước của chúng ta xảy ra chuyện gì sao? Cô dùng sắc đẹp trẻ trung và thân thể lấy lòng tôi, mẹ cô luôn miệng nói với tôi cô đáng thương cỡ nào, một tiểu thư có học thức nhưng bất hạnh. Tôi bỏ tiền ra mua cô, hãy học cách trung thành, với số tiền đó tôi thừa sức mua được một phụ nữ khác tốt hơn, đừng không biết xấu hổ mà lên mặt! Để tôi thấy một lần nữa cô dùng thân thể chính mình đi lấy lòng bọn người hạ đẳng khoang hạng ba, cô và mẹ cô cút đi.”

Cal hung hăng giơ tay đập xuống bàn, sau đó mang theo vẻ mặt phẫn nộ rời đi. Ra khỏi nhà ăn hấn liền khôi phục lại bộ dáng tao nhã — hấn vốn không tức giận, nói khó nghe như vậy chỉ vì muốn kích thích tâm lý phản nghịch của Rose. Cal hiểu những cô tiểu thư quý tộc thường không hiểu thế sự, cuộc sống gian khổ.

Rose tiểu thư có hiểu biết nhưng không hiểu rõ sự thật là gia tộc Bukater căn bản không đủ khả năng chi trả nợ nần

“Thật là một tương lai tốt đẹp.” Cal hít sâu một hơi, có thể trước vụ chìm tàu giải quyết vị hôn thê thì quá tốt, tin rằng nhóm người hầu buôn lê sẽ đem toàn bộ lời nói hôm nay của hấn ‘nhắn gửi’ đến toàn thể xã hội thượng lưu.

22. Chương 22

0o0——0o0

“Tôi đến không phải tìm Rose, tôi chỉ muốn gặp Cal một lát.”

Đối với những lời nói phần nộ của Cal, so với Rose, phản ứng của Dewitt phu nhân càng thêm mãnh liệt. Thời điểm Cal trở về phòng khách, Dewitt phu nhân lập tức điềm đăm thân tình, khoe mắt bà hàm chứa nước, dùng ánh mắt bị người cô phụ nhìn Cal.

Cal sinh ra loại ảo giác — người đính hôn cùng hắn là Dewitt phu nhân. Cal không dùng thái độ mất kiên nhẫn với bà, đối đãi với hai mẹ con này cần dùng hai thái độ khác nhau, giá trị của hai người quá mức bất đồng, so với con buôn háms giàu như Dewitt phu nhân, Cal vẫn thích Rose tiểu thư hồn nhiên thiện lương hơn một ít — Dewitt phu nhân rất khó đối phó, da mặt bà ta quá dày.

Được Cal ôn hòa đối đãi, Dewitt phu nhân lập tức thả lỏng tâm tình, thoát nhìn Cal vẫn rất say mê Rose như trước, hắn không tính hủy bỏ hôn ước. Dewitt phu nhân thở dài nhẹ nhõm, bà không tiếp tục dây dưa với Cal, điều này khiến hắn thoải mái một chút.

“Chuẩn bị cho Rose thật hoàn hảo, tôi sẽ chờ nàng tham dự buổi xướng ca.” Để lại lịch trình hôm nay, Cal mang theo nụ cười giả dối rời khỏi phòng khách.

Bên trong phòng nam chủ trống rỗng, drap đệm sớm đã được thay mới, bộ vest Jack mặc ngày trước cũng bị y vứt ở phòng tắm không mang đi. Cửa sổ mở toang thoáng khí, đã không còn hương vị nam tính đặc hữu sau khi hưng phấn, không gian trống trải thoáng đảng khiến tâm tình cũng yên lặng theo.

Cal vuốt ve drap giường trắng muốt một lần nữa nở nụ cười, cậu nhóc của hắn sau khi tỉnh lại nhất định hoài nghi đêm qua bản thân đã làm gì, y sẽ như thế nào đây, ảo não hay là mê mị? Cal không cho y tiếp cận mình, trên người hắn trừ cổ, thân thể hoàn toàn không có ‘dấu hôn’ nào, sẽ lộ tẩy. Cal cần y áy náy thật nhiều.

Ngẫm lại, một người luôn thân mật đối đãi, dạy y lễ nghi, chuẩn bị tây trang, còn đem gia nhập vào giới thượng lưu, cho y tiếp cận nữ thần trong lòng mình, lại bị chính y tự tay thương tổn, có bao nhiêu đả kích? Hiện tại Cal đối đãi hà khắc, bài xích y càng tôn thêm ‘tính chân thật’ cho câu chuyện Cal tạo ra.

Dù cho thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, cũng đủ để Cal biết y là một cậu nhóc vô cùng tốt, y chính trực lại nhiệt tình sẽ muốn ‘giải thích’, ‘chịu trách nhiệm’, ‘bồi thường’, đến lúc đó đến phiên Cal thu hồi lại ‘phí tổn’, Cal bất luận muốn như thế nào, y sẽ cắn răng phối hợp.

Đây mới là mục đích cuối cùng Cal muốn có!

Cal cảm thấy mĩ mãn ngồi vào sofa, hắn lật cuốn sách mới đọc phân nửa tiếp tục nghiên cứu, chủ nhân cũ thân thể này để lại không ít thứ tốt. Đại khái một giờ trôi qua, Rose tiểu thư cùng với Dewitt phu nhân đổi mới lễ phục xong gõ cửa phòng Cal. Bọn họ cùng nhau vào đại sảnh khoang hạng nhất, bàn được đặt qua một bên, thuyền trưởng và các quý tộc cùng xướng thánh ca.

Cal cố ý đứng ở mé ngoài cùng, tầm mắt hắn không tập trung vào nhạc phổ trong tay, thời điểm tiếng ca xướng lên cao, Cal liếc thấy thân ảnh quen thuộc ngoài cửa. Jack hiển nhiên nhìn thoáng thấy Cal. Biểu tình trên mặt rất phức tạp. y như muốn vọt vào.

Đám người phục vụ túm lấy cánh tay Jack, ngăn y đến gần cửa, quản gia Lovejoy nhận được ánh mắt của Cal lập tức đứng dậy ra ngoài cửa chấp hành nhiệm vụ của mình.

Jack gặp được Lovejoy quả nhiên bình tĩnh trở lại, y nhìn Lovejoy, chờ được giải thích, quản gia lạnh lùng nghiêm mặt lấy ra mấy sấp tiền mặt: “Ngày lành, cậu Dawson, Dewitt phu nhân nhờ tôi chuyển cậu, bà không muốn thấy cậu dây dưa thêm với con gái bà, hơn nữa tiền này đưa cậu.”

“Tôi đến không phải tìm Rose, tôi chỉ muốn gặp Cal một lát.” Jack sốt ruột nói, ánh mắt y vẫn lướt qua thân ảnh Lovejoy nhìn về phía Cal đang cau mày đứng ở hội trường, thân thể có vẻ không mấy thoải mái.

“Cậu Dawson, nếu cậu muốn gặp cậu chủ vậy tôi sẽ thay cậu chủ chuyển lời đến cậu: cậu chủ không chào đón cậu xuất hiện trong tầm mắt, cậu chủ đối với hành vi của cậu cảm thấy rất không khổ.”

“Nhưng tôi từ sớm đã tới nơi này, chỉ cần cho tôi gặp mặt anh ấy một lát là được.”

“Cậu Dawson, cho phép tôi nhắc nhở cậu, cậu ở khoang hạng ba, không có cậu chủ giúp đỡ, cậu căn bản không nên xuất hiện trong này.” Quản gia Lovejoy nói xong đem sấp tiền mà Jack không chịu nhận chia làm

hai đứa cho hai tên phục vụ trông cửa, giọng lạnh như băng: “Phiền đưa cậu Dawson trở về nơi cậu ta nên xuất hiện, hơn nữa cam đoan cậu ta sẽ không xuất hiện trong này một lần nào nữa.”

Jack bị hai tên phục vụ khỏe mạnh lôi ra ngoài, ở bên trong khoang miệng Cal chậm rãi cong lên, Dewitt phụ nhân nhìn Cal với ánh mắt như nói ‘tôi đều hiểu được’, trong lòng Cal chỉ cảm thấy buồn cười — một phụ nữ ngạo mạn cái gì cũng không rõ.

Có lẽ vì Cal đem toàn bộ cổ phần công ty White star bán cho Ismay khiến gã cảm thấy mình quá ‘hời’ nên ngưng ngừng. Vào buổi sáng gã dẫn theo Andrew chủ động mời ‘cả nhà’ Cal tham quan phòng điều khiển tàu Titanic. Cal vui vẻ chấp nhận lời mời — nếu không hẳn không biết nên làm gì.

Cal không nghĩ chủ động kéo Rose hoặc phụ nhân Dewitt, hẳn đi theo Ismay, Andrew đi đầu tận lực giải thích cấu thành của tàu: “Những thứ này là thuyền cứu hộ”

“Ngài Andrew, tôi tính qua số lượng hình như không đủ.” Rose tiểu thư đột nhiên xen vào nói. Andrew liền lộ ra tươi cười ‘tri kỉ’, hẳn gật đầu đồng ý với nàng.

“Đúng vậy, nếu sử dụng thêm hành lang thì có thể chứa đủ thuyền cứu hộ, nhưng có người nói làm vậy sẽ ảnh hưởng đến mỹ quan của tàu Titanic, hiện tại thuyền cứu hộ chỉ đủ cho một nửa số người trên tàu. Bất quá nàng cứ yên tâm, tàu Titanic rất an toàn.” Andrew nói xong, Ismay vừa lòng nở nụ cười, gã thích nghe người khác ca ngợi tàu Titanic.

“Không, tôi đồng ý với quan điểm của Rose, thuyền cứu nạn càng nhiều càng tốt, sẽ có cảm giác an toàn hơn.” Mi tâm Cal nhíu lại, hẳn thấy Ismay mất hứng rất nhanh bởi thêm một câu: “Bất quá tàu Titanic là hoàn mỹ, tôi tin tưởng nó hoàn toàn vững chắc.”

Cal nói xong quay đầu bày ra tư thái nhìn về xa xa, trong lòng âm thầm thở dài một tiếng — chỉ có một nửa thuyền cứu nạn, dựa vào tiêu chuẩn tai nạn biển, phụ nữ và trẻ em được lui trước.

Vạn nhất xảy ra tai nạn trên biển, bọn họ làm cách nào để rời khỏi tàu Titanic đây?

23. Chương 23

0o0——0o0

Cal xuất hiện như sự kinh hãi mà Thượng đế mang lại hoặc như một giấc mộng đẹp

Cal thả lỏng suy nghĩ của mình, dù sao cái mà quý ngài Ismay cần bắt quả là Cal mỉm cười gật đầu sau đó tỏ vẻ ‘Ồ, tàu Titanic thực sự là kỳ tích, chuyện này quá đơn giản. Thậm chí Cal âm u phỏng đoán rằng Ismay thịnh tình khoản đãi hẳn như vậy vì Cal bán sạch cổ phiếu để mua lễ vật tặng vị hôn thê — nói trắng ra là quý ngài Ismay vì Cal mà chuẩn bị bữa tối cuối cùng của Juses và mười hai môn đồ.

Cal không cần phụ họa cho Ismay, bọn họ đi tới đi lui đột nhiên nghe Dewitt phụ nhân hét lên một tiếng: “Ồi Thượng đế của tôi ơi! Rose! Rose chạy đâu rồi?”

Cal nhìn số người ít ỏi xung quanh, mi tâm dùng sức nhíu lại, chẳng lẽ Jack không hết hy vọng đối với Rose, không áy náy với hắn đến mức tìm mọi cách giải thích xin tha thứ sao? Không, không giống với tính cách của Jack, có lẽ đã xảy ra chuyện gì khác.

Nguyên lai Jack theo rào chắn khoang hạng ba đến hành lang khoang hạng nhất, y biết cách ăn mặc của mình người ta nhìn một cái là biết không phải người của khoang hạng nhất, đầu óc Jack linh hoạt, y cởi bỏ áo khoác, mũ, trực tiếp chờ ở một góc hành lang.

Vận khí Jack phi thường tốt, thời điểm ngài Ismay mời bọn người Cal tham quan vừa lúc đi qua nơi Jack đứng chờ. Nhưng tới đây thì dừng lại, Cal bị kẹp giữa Ismay và Andrew, chỉ có Rose tiểu thư sau cùng là y có thể đụng tới, bởi vậy Jack chỉ có thể kéo Rose đi.

“Rose tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“Jack, không được, tôi không thể tiếp tục gặp anh nữa, tôi sắp phải đính hôn. Đúng vậy, tôi là vị hôn thê của Caledon Hockley.”

“... Cái gì? ” Jack không dám tin, Rose hạ mi mắt gian nan gạt đầu, biểu tình trên mặt Jack còn khó xem hơn Rose.

“Các người đính hôn... cô và... anh ta? Cal, đính hôn... Thương đế ơi ! “

“Đúng vậy, chúng tôi đính hôn.” Rose tiểu thư lặp lại một lần nữa.

Jack hít sâu một hơi: “Rose, giúp tôi một chuyện, giúp tôi gặp ngài Hockley.”

Jack nôn nóng nhìn Rose, nàng nhìn Jack với ánh mắt phi thường kỳ quái, cường điệu nói: “Tôi yêu Cal, chúng tôi ở chung rất tốt.”

Bỏ lại những lời này, Rose bỏ chạy thật nhanh, Jack mất đi toàn bộ khí lực tựa người vào vách tường, trên mặt như mất đi huyết sắc, trong đầu y không ngừng vang vọng tiếng của Rose – ‘Bọn họ tốt lắm’. Như vậy y áy náy có ý nghĩa gì? y vất vả chạy đến khoang hạng nhất có ý nghĩa gì?

Sự thật hung hăng tát thật mạnh vào Jack, có một số việc không phải y muốn bồi thường liền có cơ hội, huống chi thái độ của Cal đã rất rõ ràng. Lúc Jack tỉnh táo lại, bị giường hỗn loạn làm cho hoảng sợ, y không phải xử nam, hơn nữa đàn ông có hay không ‘làm’ qua bản thân cảm giác rất rõ, bất luận là dịch nhầy trên drap hay vết máu đỏ sậm đều nhắc nhở Jack đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Jack rối loạn sưng sờ trên giường, y muốn chờ Cal xuất hiện để nói gì đó, nhưng hơn một giờ trôi qua Cal không xuất hiện. Jack thừa nhận trong nháy mắt kia y cảm thấy chột dạ và sợ hãi, cho nên y thậm chí không kịp tắm rửa liền mặc vào bộ quần áo cũ của mình, chạy trốn trước ánh mắt khinh bỉ của lão quản gia.

Jack vô tri vô giác ngồi trong khoang thuyền của mình, y cố gắng hồi tưởng lại mọi chuyện sau khi mình uống say, sau đó máu trên mặt biến mất sạch sẽ, y loáng thoáng cảm thấy chính mình ngày hôm qua chạm vào cái gì đó ấm áp, thân thể co dãn thoải mái.

Trong phòng trừ anh ta ra còn ai nữa chứ?!

Jack vẫn không muốn chấp nhận ‘sự thật’ đáng sợ này nên y vọt tới khoang hạng nhất muốn tiến vào nhà ăn gặp Cal một lần — thị lực của Jack tốt lắm, y chú ý thấy mỗi lần Cal cử động hay di chuyển đều nhíu mày nhăn mặt.

Jack lúc sau không có biện pháp lừa gạt chính mình, y cũng không đủ khả năng thừa nhận chuyện mình làm. Nhưng Jack cũng không phải chưa bao giờ biết qua chuyện đó giữa đàn ông — những người chơi nghệ thuật không ít người có đam mê này, mà Jack suy xét lại khuynh hướng hội họa mình say mê, y rất nhanh đem mình xếp vào quần thể này — Jack cảm thấy lúc trước mình nhất định là chưa gặp qua người nào khiến y nổi thú tính cho nên đam mê này mới bị cất giấu đi.

Trải qua một loạt đả kích, Jack rốt cuộc tiếp nhận sự thật rằng y đã làm chuyện xấu xa. Tính tình Jack không cho phép y tiếp tục lừa gạt chính mình, y cũng không thể quên chuyện này, ‘rượu vào loạn tính’ là chuyện Jack chưa từng gặp qua, huống chi bị y ‘loạn’ lại là người đàn ông cực kỳ anh tuấn.

Đương nhiên vấn đề trọng yếu là — Cal đối với y rất tốt.

Jack mười lăm tuổi mất đi cha mẹ, y sớm nếm đủ ấm lạnh nhân gian, chưa từng có người nào ôn nhu với y mà không cần y trả giá gì, Cal xuất hiện như sự kinh hỉ mà Thượng đế mang lại hoặc như một giấc mộng đẹp — là đàn ông mà nói, Cal có hết thảy những thứ mà Jack khát khao.

Jack khó mà tưởng tượng việc đêm qua bản thân đem mộng đẹp của mình đặt trên giường, hơn nữa còn làm Cal bị thương...

Jack hiện tại rất muốn thấy Cal, nếu có thể, y hy vọng được Cal tha thứ – tuy rằng khả năng này gần như tuyệt vọng. Nhưng hôm nay nghe Rose tiểu thư nói, trong lòng Jack ‘gần như tuyệt vọng’ biến thành ‘tuyệt vọng’ — lúc trước mê muội Rose tiểu thư, Jack không thấy mình có điểm nào thích hợp làm tình nhân của Cal hơn so với Rose.

Jack cứ như vậy tựa vào vách tường nhìn ánh dương chuyển về hướng tây, hành lang truyền đến tiếng cười của bọn nhỏ, từ trong suy nghĩ rối rắm của mình tỉnh táo lại, y đẩy cửa ra chậm rì đến đầu tàu. Nhìn phía trước khỏe miệng tươi cười của Jack hoàn toàn biến thành chua xót, y như mất đi toàn bộ khí lực ngồi sụp xuống mặt đất.

Hoàng hôn nhuộm những đám mây thành màu đỏ rực, Jack chậm rãi đến rào chắn đầu tàu, thân thể vô lực dựa vào, y hiện tại cảm thấy nội tâm vô cùng chua xót — một con tàu nhiều người như vậy, vì sao y đầu tiên là mê luyến Rose, sau đó lại đến với hôn phu của nàng?

“Cậu Dawson, cậu đang nhìn cá heo sao?” Giọng của Cal từ phía sau vang lên, Jack lập tức vui mừng cười tươi xoay người.

Cal đứng cách Jack khoảng ba thước, mặt Cal không chút thay đổi, nhưng trong lòng Jack cảm thấy thật vui — giấc mộng thành sự thật sung sướng bất quá cũng chỉ như thế!

24. Chương 24

0o0——0o0

“Cậu phá hủy danh tiết vị hôn thê của tôi, như vậy dùng y để bồi thường, thế nào?”

“A, đúng vậy, có rất nhiều cá heo, anh xem nơi này còn có một đàn, đôi lúc chúng nhảy dựng lên!” Jack đưa tay nắm chặt cánh tay Cal, nhìn Cal nhú mày nhìn bàn tay mình khoát lên trên người hắn, y ngưỡng ngừng thu hồi tay lại, Cal lập tức phát ra một hơi thở như được giải thoát.

Jack cẩn thận quan sát sắc mặt Cal, phát hiện từ khi y buông ra, không đụng đến Cal, thân thể Cal không còn cứng ngắc nữa, ngay cả biểu tình trên mặt điều hòa hoàn không ít, khiến Jack thêm kết luận chuyện đêm qua y sử dụng phương thức bắt buộc mới làm được — Cal không phải đã nói sao, thứ nặng nhất hắn từng cầm chính là tiền, mà tiền thì nặng bao nhiêu đâu? Cal khẳng định bị cậu, một người có sức mạnh áp đảo trên giường... Ừm....

“Ánh nắng chiều rất đẹp, không phải sao?” Cal không nhìn theo hướng ngón tay Jack chỉ, cúi người, hắn chắp tay ra sau, hơi hơi ngưỡng cằm nhìn về khoảng trời xa xa, Cal cảm thấy hiện tại thích hợp để hắn và cậu nhóc của hắn bồi dưỡng độ thân mật.

“Cal?”

Cal và Jack cùng quay người lại, bọn họ thấy Rose tiểu thư đứng ở đầu tàu vẽ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm Cal, hắn lập tức hiểu ra đây là Rose tiểu thư hiểu lầm chuyện hắn đang làm. Cal cùng Jack đứng mặt đối mặt, mà Cal thoáng ngẩng đầu, tư thế thế nào đều là dùng cằm ngạo mạn đối đãi một kẻ hạ đẳng, hơn nữa sáng sớm hôm nay Cal đã cảnh cáo Rose tiểu thư — nên hiển nhiên hiểu lầm.

Rose tiểu thư bước nhanh lên tàu, nàng như muốn bảo vệ người thoát nhìn yếu thế – Jack, hành lang đầu tàu hẹp tí xiu, không ngoài ý muốn, Rose tiểu thư đụng vào Cal. Hắn lập tức nhú chặt mày làm ra một bộ dáng thống khổ thuận thế lui về phía sau mấy bước, Jack muốn đỡ Cal lại bị Rose tiểu thư ngăn trở đường đi, y nhìn thấy Cal ổn định tư thế mới thở dài nhẹ nhõm.

Cal lập tức lộ ra ánh mắt miệt thị nhìn Rose tiểu thư và Jack, khẩu khí thập phần đông cứng nói: “Xin lỗi, tôi còn một số việc phải đi trước xử lý, chúc hai vị ở chung vui vẻ. Nhất là cô, Bukater tiểu thư.”

Rose lộ ra biểu tình quật cường, nhếch cằm. Cal xác định trạng thái tâm lý hiện tại của Rose sẽ khiến cô ta tìm phiền toái, kế hoạch muốn đập ngã vị hôn thê của hắn, cơ bản thành công, hắn chỉ cần chậm rãi chờ đợi.

Khóe miệng Cal lộ ra nét cười giảo hoạt, Rose xuất hiện rất đúng thời điểm, hắn đang lo nên như thế nào phá hư không khí để rời đi, Rose liền giúp hắn giải quyết. Hơn nữa, càng sâu xa nghĩa mà nói, Cal “phần nộ sâu đi” sẽ làm Jack càng thêm sốt ruột muốn nhìn thấy hắn, đối Cal hiểu lầm cùng áy náy cũng càng tăng.

Cal vừa lòng rời khỏi hành lang trở lại phòng mình, DeWitt phu nhân thường xuyên không ở trong phòng, bà hiện tại mỗi ngày cùng các nhóm phu nhân tiểu thư khác nhau tụ hội, sau đó một lần lại một lần giảng thuật bà như thế nào dùng cô con gái tuổi trẻ mỹ mạo nắm lấy cậu con trai vàng của ông trùm Thép, hơn nữa Cal thật sự rất ái mộ Rose, không ngừng vì nàng chi trả nợ nần, còn mua châu báu trang sức và vật liệu may mặc sang quý.

Thoạt nhìn DeWitt phu nhân trừ bỏ thích khoe càng thêm thích chứng tỏ, bà đem hết số người hầu trong phòng mang đi. Cal trở lại phòng chỉ còn lại quần gia Lovejoy — vì DeWitt phu nhân không tài nào sai khiến được lão quần gia, chứ không phải bà muốn để lão lại.

“Lovejoy, mấy ngày nay đã vất vả, hãy bảo phục vụ chuẩn bị mấy bộ áo cứu hộ, còn có, tôi muốn thật nhiều mảnh bố lớn rắn chắc chống nước. Chuẩn bị cho tốt những thứ này rồi trực tiếp mang đến phòng, tôi đi nghỉ ngơi, có chút đau đầu.” Cal dặn dò xong những lời này cước bộ không ngừng hướng phòng mình đi đến, thời điểm hắn trở về tiện đường đến hỏi qua thuyền trưởng Smith, dựa theo ý tứ lão thuyền trưởng, bọn họ còn hai ba ngày sẽ đến nước Mỹ.

Nói cách khác, nếu không tai nạn trên biển thì sẽ như vậy!

Hướng chi... Cal nghĩ đến đây liền nở nụ cười châm chọc, từ khi hắn đem cổ phần công ty WhiteStar trong tay chuyển nhượng cho Ismay, gã lập tức dùng danh dự gây xích mích hối thúc thuyền trưởng Smith tăng tốc, Cal không điên mà nói các người sẽ chìm thuyền, nhưng hắn vẫn có thiện ý nhắc nhở qua thuyền trưởng Smith như thế này không an toàn — sáng sớm thời điểm bọn họ còn đứng cùng nhau, khi đó Cal đã thấy cảnh báo núi băng, hắn biết tàu Titanic va phải núi băng mới chìm nghiêng, mà thời gian hắn có thể là buổi tối hôm nay hoặc rạng sáng ngày mai.

Cal hiện tại cần bổ sung thể lực, nếu đối sách diễn ra hoàn mỹ, hắn bảo đảm mình có thể ngồi trên thuyền cứu nạn! Mục tiêu của Cal chẳng qua từ chủ yếu bản thân sống sót biến thành muốn dẫn cậu nhóc của hắn cùng nhau sống sót.

Cal nằm thẳng trên giường nhắm mắt dưỡng thần, Lovejoy rất nhanh chuẩn bị tốt áo cứu sinh và mảnh bố lớn chống thấm nước Cal căn dặn, Cal lộ ra tươi cười, hắn lại một lần ra lệnh nói: “Lovejoy, tới phòng ngài Andrew hỏi thăm xem khoang hạng nhất và bên trong hai bậc khoang tàu tổng cộng có bao nhiêu phụ nữ nhi đồng, tôi muốn con số xác thực.”

Lovejoy không hỏi Cal hàm nghĩa gì trong lời nói, nhưng ánh mắt lão nhìn Cal lộ ra hoài nghi, Cal vô lực cười cười: “Lovejoy, ông tin tưởng trực giác không?”

“Cậu chủ, tôi không rõ ý tứ của cậu.”

“Tôi đêm qua mơ thấy tàu Titanic đụng vào núi băng, buổi sáng hôm nay tôi nhìn thấy thuyền trưởng Smith nhận được cảnh báo có núi băng, chúng ta hiện tại cần bắt đầu tính toán đường thoát thân. Phòng ngừa cũng tốt.” Cal chỉ có thể giải thích như vậy, hàng ngàn hàng vạn người đều rõ ràng mơ thấy chìm tàu rất không tốt, sắc mặt Lovejoy càng thêm nghiêm túc, lão nhẹ nhàng mà nhanh chóng rời đi.

Cal mở tủ quần áo của hắn, lấy một bộ dày ầm lại nhẹ, tay thoáng dừng lại, sau đó lấy ra thêm một bộ khác. Quần gia Lovejoy một hồi liền chạy trở về, lão xoay người hướng Cal báo cáo: “Cậu chủ, số lượng phụ nữ nhi đồng không vượt qua sáu trăm người.”

“Mười sáu chiếc thuyền cứu nạn, mỗi chiếc thuyền cứu nạn cũng đủ chứa bảy mươi sức nặng người, nói cách khác nếu có thể mỗi chiếc thuyền cứu nạn chất đầy cũng đủ người, như vậy hành khách khoang hạng nhất có thể không có bất cứ nguy hiểm.” Cal nói như vậy tâm lý an ủi không ít, hắn đem mảnh bố lớn chống thấm đưa cho quần gia Lovejoy, bình tĩnh nói: “Nếu đụng vào băng sơn, trước dùng nó bao lấy thân, buộc

chặt bên ngoài áo, nếu không ngồi được lên thuyền cứu nạn, tìm chút đồ bằng gỗ gì đó cột vào nhau sức nổi có thể chống đỡ đến khi được cứu viện.”

Cal dặn dò quần gia vạn nhất tai nạn trên biển phát sinh cần làm cái gì. Trong phòng khách vang lên tiếng Rose: “Đây là phòng khách không có vấn đề gì, ánh sáng ra sao?”

“Cũng không tệ lắm.”

“Như vậy tôi muốn họa một bức – không mặc gì cả. Hãy vẽ tôi thật xinh đẹp. Đẹp như búp bê ấy.”

“Vị hôn phu của cô không phải sẽ trở về sao?” Cal đột nhiên nghe được Jack đưa ra vấn đề này, khóe miệng hần lập tức gọi lên đường cong.

“Cal? Yến hội không chấm dứt hần sẽ không xuất hiện. Tốt lắm, chúng ta bắt đầu đi.” Thanh âm Rose tiểu thư truyền ra.

Cal ngăn Lovejoy từ đầu đã muốn xông ra ngoài, đợi cho không gian toàn bộ an tĩnh lại sau, Cal mặt mang theo băng lãnh tươi cười yên lặng nhìn kim đồng hồ bỏ túi, hai mươi phút sau, Cal một cước đá văng cửa phòng. Hần làm ra biểu tình nổi giận lôi Rose tiểu thư đang nằm trên sô pha, mở cửa phòng bên cạnh, đem cô nàng đang lơ đãng tiếp quản ra hành lang.

“Cô thực thích như vậy phải không? Tốt lắm, hôn ước của chúng ta kết thúc ở đây, mẹ con ngu xuẩn các người rút ra khỏi khách phòng của tôi ngay !” Cal rống giận xong những lời này lập tức hung hăng đóng sầm cửa phòng, ngoài cửa vang lên tiếng Rose tiểu thư thất kinh hét chói tai.

Cal không chút quan tâm tiếng hét của nàng, bình tĩnh đi đến trước mặt Jack, Cal đưa tay chống hai bên bao lấy Jack đang ngồi trên sô pha, hần tràn ngập tính áp bách tiếp cận hai má Jack, thẳng đến khi khoảng cách hai người biến mất tại đôi môi.

“Cậu phá hủy danh tiết vị hôn thê của tôi, như vậy dùng chính bản thân cậu để bồi thường, thế nào?”

25. Chương 25

0o0——0o0

“Như vậy nhóc cưng, em tính toán dùng cái gì bồi thường tôi? Là, chính em sao?”

Lời này Cal vừa nói ra khỏi miệng, trên mặt Jack liền ‘đùng’ một phát nổi lên mảnh ửng hồng, y quay mặt đi đem lỗ tai đỏ bừng triển lãm cho Cal quan sát. Tiếng hét chói tai của Rose tiểu thư còn tiếp tục ở ngoài cửa, Cal không tính trên du thuyền hưởng thụ đại tiệc của hần, nhanh buông lỏng ra đôi tay đang khống chế Jack.

Cal nhấc lên áo ngủ bán trong suốt màu đen một bên, hần không nhanh không chậm ra khỏi phòng, ngoài hành lang đã có rất nhiều quý tộc thượng lưu vây xem, trên người Rose tiểu thư khoác cái thảm Brown phu nhân lấy đến, nhưng tất cả mọi người có thể dễ dàng nhìn thấy bả vai mướt mà và hơn phân nửa bộ ngực nàng, thậm chí đùi Rose cũng lộ bên ngoài.

Cal tiếp tục làm vẻ mặt phần nộ, đem ném áo ngủ Rose tiểu thư ra ngoài, ánh mắt khinh miệt cao thấp quét nhìn: “Rose · DeWitt · Bukater tiểu thư, tôi nghĩ trước khi cùng tôi đính hôn cô đã rõ ràng yêu cầu của tôi đối với vị hôn thê, nếu ngang nhiên đem một người đàn ông giấu ở phòng khách làm ra sự tình không biết xấu hổ, hôn ước chúng ta chỉ đến đây mà thôi. Lovejoy sẽ mang người hầu kiểm kê tài sản các người, những gì tôi đã mua cho mẹ con các người tôi không đòi lại, nhưng mà lời tôi hứa thay các người hoàn trả tiền nợ, vì chúng ta hủy hôn ước nên nó cũng bị hủy bỏ theo.”

“Bukater tiểu thư, hẹn gặp lại, tôi không hy vọng một lần nữa tại khoang hạng nhất nhìn thấy bóng dáng mẹ con các người. Vui lòng tự mình chi trả vé tàu đi.” Cal nói xong xoay người một lần nữa trở lại phòng

của mình, trên thực tế, hấn trốn sẵn trong phòng, cũng không vì đùa giỡn Jack, Cal đang chờ những người có tiền đều biết rất cuộc vì sao hấn hủy bỏ hôn ước với Rose tiểu thư

Cal tuyệt không để DeWitt phu nhân tìm được cơ hội tiếp tục dây dưa, hấn không phải thằng ngốc, ai lại nguyện ý thay một người đàn bà không hề có cảm tình còn thích chống đối mình chi trả món nợ không đếm được đâu chứ.

Tốc độ truyền bá gièm pha ở xã hội thượng lưu tuyệt đối vượt quá mọi người tưởng tượng, DeWitt phu nhân không biết vui chơi nơi nào hiện tại đeo lớp da mặt ngập tràn nước mắt, một đường nghiêng ngả lão đảo chạy về. Bà nhìn thấy bộ dáng Rose tiểu thư áo rách quần manh thì phát ra tiếng thét chói tai, sau đó “đùng” một cái té xỉu.

“Cal, ngài như vậy không tốt, ít nhất cũng nên để Rose tiểu thư trở về thay quần áo.” Brown phu nhân hết sức che chắn thân thể Rose.

Cal thừa biết Brown phu nhân thiện lương, nhưng mà chuyện này Cal tuyệt đối không nhượng bộ, hấn thật vất vả mới tống khứ mẹ con Bukater, như thế nào lại để bọn họ có thêm cơ hội vào cửa cơ chứ? Cal đành chỉ hô hấp, hơn mười giây sau hấn đỏ bừng mặt, bộ dáng như rất giận dữ.

Cal không ngừng vung cánh tay mình: “Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, Brown phu nhân! Bukater tiểu thư giẫm lên tự tôn và danh dự đàn ông của tôi, tôi tuyệt đối không cho phép cô ta bước lên bất cứ vị trí thuộc về tôi, vĩnh viễn!”

Brown phu nhân tuy rằng thiện lương nhưng rất cuộc vẫn là phụ nữ quy củ thời đại này, lời nói của Cal cũng không quá phận, bà đối với việc này không hề nề hà, mà Lovejoy không hổ là quản gia xuất sắc, lão rất nhanh đã thu thập tốt hành lý mẹ con Bukater, lễ phép chất đống ở trước cửa, làm tốt công tác này đó, Cal mang theo người hầu trở lại phòng hơn nửa khóa nhanh cửa phòng.

DeWitt phu nhân đang giả bộ ngủ, Cal sau khi đóng cửa phòng, hấn im lặng đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, ngoài cửa quả nhiên truyền tới giọng DeWitt phu nhân. Cal làm vẻ mặt bi thương thống khổ hướng nhóm người hầu phát phát tay: “Các người đều đi nghỉ ngơi đi, ta muốn yên lặng một chút.”

Cal nói xong nhìn quản gia Lovejoy truyền ánh mắt, lão quản gia lập tức đứng cạnh Cal ở cửa phòng, trong lúc đó, ngoài cửa truyền đến tiếng khóc la tê tâm liệt phế của DeWitt phu nhân. Nghe thật sự thống khổ! Cal châm chọc nghĩ, bắt quả bà quả thật thích biểu diễn, hiện tại không chỉ lôi kéo con gái mình chửi ầm lên, còn không ngừng nói tình cảnh chính mình có bao nhiêu đáng thương.

Cal thở dài, đại cục đã định — Brown phu nhân thu lưu mẹ con bọn họ, như vậy cũng tốt. Cal đem tầm mắt tập trung trên người Jack, một lúc lâu sau lần nữa mở miệng, hấn nói với lão quản gia: “Lovejoy, tiếp tục đi thu thập hành lý, thật gọn nhẹ, đem văn kiện, con dấu thu hồi đến, những cái khác toàn bộ đều không cần.”

Lovejoy nhận được mệnh lệnh của Cal cung kính khom người rời đi, bên trong phòng khách toàn bộ trống trải chỉ còn lại Cal và Jack – hai người. Jack thần sắc bất an, áy náy y đối với Cal càng thêm nghiêm trọng. Vừa rồi Jack muốn giải thích với Cal chuyện vừa nãy giữa y cùng Rose tiểu thư, nhưng y lại cảm thấy giải thích cũng không ý nghĩa, mà Cal vẫn hạ mi mắt không nói một chữ.

Trong không gian im lặng đột nhiên truyền tiếng Cal thở dài, Jack ngẩng đầu nhìn về phía hấn, y thấy chỉ thấy thân ảnh Cal rời đi – Cal căn bản không hề nhìn Jack – dù là một cái liếc mắt. Hối lỗi nháy mắt bao phủ, Jack lập tức từ sofa nhảy dựng lên nhằm phía phòng Cal chạy đến.

“Cal! Tôi...” Jack lấy tay chặn tại cửa phòng, y thành công ngăn lại động tác Cal, theo dõi ánh mắt hấn, trong ánh mắt ngập tràn đầy sầu lo.

“Cậu Dawson, đối với những chuyện cậu làm ra có vừa lòng hay không? Nếu không hài lòng, tôi cũng có thể cởi sạch quần áo cho cậu họa.” Tươi cười trên mặt Cal tràn ngập ngạo mạn hòa châm chọc, ánh mắt hấn hiện tại nhìn Jack giống như nhìn một mớ rác rưởi.

“Ngài Hockley, được rồi, ngài muốn tôi xưng hô như vậy, tôi liền làm như vậy. Ngài trước tiên bình tĩnh được không? Tôi với sự tình thực xin lỗi, tôi nghĩ đến ngài lúc trước rất thương thức những bức họa của tôi, cho nên không để ý đến việc vẽ Bukater tiểu thư. Không đúng, tôi muốn nói không phải chuyện này,

đây không phải điều quan trọng nhất. Tôi muốn nói ...” Jack nhìn thấy Cal băng lãnh nghiêm mặt mở cửa, y vội vàng đi theo vào, nói đến đề tài muốn nói, sắc mặt sốt ruột trên mặt Jack vừa rồi lại lần nữa trở nên đỏ ửng.

Cal lấy ra một chai rượu, đúng lúc là loại rượu từng một lần hạ gục Jack – Brandy, hồng nhuận trên mặt Jack lập tức tràn vào bên trong áo. Jack đỏ mặt, thanh âm nghẹn trong cổ họng.

Cal đến trước mặt Jack, đem ly rượu nhét vào trong tay y : “Cậu Dawson? Như thế nào, cậu không thích Brandy sao? Còn có, cậu vừa rồi muốn nói cái gì vậy? Cậu uống rượu thật dễ dàng,... Hoặc nên nói là cậu uống say sau đó lại không thể không được hành vi của chính mình?”

Jack bị Cal chèn ép đến cúi thấp đầu xuống, y đem một ngụm rượu uống ực, cuối cùng cố lấy dũng khí, Jack nắm lấy hai tay Cal: “Cal · Hockley, tôi biết anh là quý tộc có tiền, tôi biết anh có huyết thống rất cao quý và cũng rất cao ngạo, hơn nữa tôi cũng biết anh không phải người tốt gì. Bộ dáng anh trở mặt vừa rồi tôi đã thấy qua, tôi không rõ thân mình anh máu lạnh bao nhiêu, nhưng chúng ta trong lúc đó đã xảy ra một chuyện — tôi không có biện pháp giả bộ không biết gì và cho rằng việc này không phát sinh. Cho tôi một cơ hội được không? Để tôi bồi thường cho anh.”

Tươi cười trên mặt Cal rốt cục ôn hòa không ít, hần đưa tay nâng cằm Jack nhẹ nhàng vuốt ve: “Như vậy thân ái, em tính toán dùng cái gì bồi thường tôi? Là, chính em sao?”

26. Chương 26

0o0——0o0

Đáp ứng tôi, sống sót, chúng ta cùng nhau sống sót

“Cal · Hockley, anh cho là nói vài câu có chút hạ lưu hoặc ái muội là đủ để lái sang chuyện khác? Tôi mười lăm tuổi đã bắt đầu lưu lạc, vài năm này tôi vẫn tự mình nuôi sống bản thân, tôi hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, quý tộc có tiền như anh nếu thật sự muốn đưa tôi vào chỗ chết, như vậy chỉ cần nói cho cảnh sát trên tàu Titanic rằng tôi ăn cắp một bộ đồ không thuộc về mình, khẳng định tôi có thể bị anh giết chết — trực tiếp bị bỏ lại Đại Tây Dương cũng không biết chừng! Tôi đối với anh làm ra loại chuyện này nhưng anh không làm như vậy! Anh bảo tôi như thế nào tin tưởng anh, kỳ thật một chút cũng không có...”

Jack nhanh chóng nói lời này, giọng của y không tự chủ được đề rất cao, ánh mắt cũng hiện ra thập phần nôn nóng. Cal đánh gãy lời nói của y, hần một tay đem Jack đặt trên tường, kề sát khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn hỏi: “Em muốn nói cái gì đây? Tôi đối với em thật nhân từ, hay là tôi động lòng với em? Jack · Dawson, có chuyện tôi nghĩ không thể không nhắc nhở em, nhìn bộ dáng hiện tại của em mà xem, thời điểm tôi tiếp cận em, em luôn né tránh, hơn nữa vừa rồi còn một khắc không ngừng nhìn về ngoài cửa. Hành vi của em hoàn toàn không có biện pháp khiến tôi tin tưởng vào sự chân thành của em, đã hiểu không?”

Cal nói xong buông lỏng Jack ra, mắt thấy Cal muốn kết thúc cuộc đối thoại, Jack trực tiếp vươn tay nắm vai Cal vội vàng hôn lên môi. Trên môi Cal phủ một mảnh ẩm ướt ươn ướt, đầu lưỡi Jack mềm mại liếm mát bờ môi của hần, ý đồ đột phá rào cản tiến vào khoang miệng Cal.

Cal nhướn nhướn mi, khóe môi hần đột nhiên gợi lên độ cong nhợt nhạt, thoát nhìn cậu nhóc của hần so với tưởng tượng hần còn muốn thẳng thắn xúc động hơn nhiều. Chẳng qua, Jack có phải hay không hiểu lắm cái gì, chẳng lẽ nghĩ lầm hần bị áp một lần, cho nên quan hệ sau này liền nhất định là người bị động, hay là hần biểu diễn quá thành công cho nên Jack mới nghĩ rằng hần cần được bảo hộ, được theo đuổi?

Cal vươn hai tay đặt lên chiếc eo tinh tế của Jack, hần nhanh chóng đẩy ra vạt áo, luồn tay vào. Cal không chút khách khí kéo áo trên người Jack lên khỏi bụng, hai tay hơi lạnh dán tại da y. Dưới bàn tay là cơ bụng

đặc hữu của chàng trai trẻ tuổi — co dân mười phần. Hắn từ bụng Jack hướng về phía trên đi đến ***g ngực, làn da bóng loáng cứng cỏi, Cal vừa lòng nhếch khóe miệng.

Jack nhin không được cứng cả người, Cal lập tức dừng lại động tác của mình, y vẫn tròn mắt, hiện tại biểu tình trên mặt Jack có vẻ phi thường khó xử. Cal lộ ra biểu tình ‘Quả thế’, đẩy cậu nhóc đang ở trên người mình ra. Jack lập tức biết chính mình lại lãng phí cơ hội không dễ mà có, y gia tăng lực đạo trên tay muốn đem Cal một lần nữa áp đảo trên vách tường hôn môi hắn.

Trên thực tế, Jack không cảm thấy hôn môi có cái gì khó tiếp nhận, y lúc trước đã chấn chỉnh tâm lý, không ngừng nhắc nhở mình rằng khả năng bản thân thích nam tính phi thường cao, mà môi Cal ấm áp mềm mại, thân là “Người Thượng đẳng” thói quen cũng khiến trên người Cal tỏa ra hương khí nước hoa — bất luận theo xúc giác hay là khứu giác mà nói, thời điểm Jack hôn môi Cal đều là phi thường hưởng thụ.

“Được rồi, nhóc, em làm không được, đừng nghĩ muốn khai triển bất kỳ mối quan hệ gì cả.” Biểu tình Cal trở nên mất hứng, hắn rũ mi mắt che giấu thành công vui sướng trong mắt mình — những vị trí Cal vừa cố ý chạm đến hết thấy là những điểm mẫn cảm của Jack, thân thể không cứng còng cơ hồ là không có khả năng, Cal chỉ muốn tìm lý do cho bước tiếp theo trong kế hoạch của mình mà thôi.

Jack quả nhiên xuất hiện thần sắc thất kinh, y nắm chặt cánh tay Cal yên lặng không nói, hiện tại y thật sự không biết nên nói gì cả. Cal an ủi vỗ vỗ bàn tay Jack, hắn bày ra tư thái ôn nhu yên lặng ôm trụ bả vai Jack, sau đó mỉm cười bao dung cố ý an ủi Jack.

“Nhóc, đừng nghĩ nhiều, em có thể nói với chính mình rằng đêm qua không có phát sinh cái gì là được, em không phải rất muốn ra ngoài cửa nhìn Rose sao? Đi thôi.” Jack đứng ở trong phòng vẫn không nhúc nhích, y cảm thấy chính mình giống một thằng ngốc, vừa rồi lúc Rose tiểu thư bị Cal bắt lấy, y vốn định cùng đi ra ngoài giúp đỡ nàng, nhưng nhìn sắc mặt Cal, y đã biết một khi chính mình đi ra ngoài liền không có khả năng tiến vào gian phòng này một lần nào nữa. Kết quả khi y cố đè nén lương tâm xuống, y vẫn thất bại — Cal đang mời y đi ra ngoài.

Trên thực tế Jack hoàn toàn bị tình huống trước mắt đánh sâu vào đầu óc không mấy rõ ràng, y còn nhớ rõ ngay từ đầu, bộ dáng Cal có chút như nói đùa với y là theo đuổi Rose tiểu thư, y cũng nhớ rõ lão quản gia tôn kính xưng hô Cal và Rose tiểu thư phân biệt là “Cậu chủ” và “Tiểu thư”, cho dù sau này lại biết dòng họ bọn họ không giống cũng không nghĩ đến bọn họ là anh em cùng cha khác mẹ — dù sao Cal và Rose tiểu thư tuổi tác cách nhau xa đến thế.

Nhưng tình huống hiện tại... Jack phát hiện bản thân xem nhẹ bỏ sót nhiều chi tiết lắm.

Cal nói xong những lời này đẩy cửa rời khỏi phòng, quản gia Lovejoy cung kính chờ ngoài cửa, Cal vừa thấy lão đến sắc mặt liền khôi phục thái độ bình thường, chỉ vào hướng đáy thuyền nói: “Đi khoang hạng ba tìm hai đứa nhỏ lại đây, tuổi càng nhỏ càng tốt, bất luận bao nhiêu tiền, lập tức!”

Cal nghĩ đến sự tình càng thêm xa xôi, hắn vừa rồi đột nhiên ý thức được một vấn đề — cơ hội đàn ông độc thân rời tàu chìm so với đàn ông có gia thất càng nhỏ, dù sao bọn họ thoát nhìn không có ràng buộc.

Vạn nhất tổ chức cứu viện bất lực, không kịp đợi đến lúc mười sáu thuyền cứu nạn đến thì tàu đã chìm, tính sao? Đến lúc đó hắn sẽ bị lưu lại trên tàu, thời tiết hiện tại trong nước biển bao nhiêu độ, hơn nữa bên trong đại dương khả năng có động vật săn mồi nguy hiểm, Cal đột nhiên cảm thấy cơ hội sinh tồn của mình xa vời.

Nhưng nếu là đàn ông có con nhỏ sẽ khác, hắn sẽ là người thân duy nhất của đứa nhỏ này, như vậy ai nhẫn tâm cứu một đứa bé lại khiến nó trở thành cô nhi không thân không thích đâu? Như vậy, cơ hội chạy trốn gia tăng rất rất cao rồi — Cal không phải không biết ý nghĩ của chính mình phi thường ích kỷ, hắn hiện tại đã không còn là cổ đông công ty Whitestar, Ismay không chút coi trọng lời Cal nói, gã đối những lời Cal cảnh cáo mất điếc tai ngơ thậm chí còn tỏ ra trào phúng, Cal chỉ có thể lựa chọn trước hết bảo vệ tốt bản thân. Hơn nữa không khách khí mà nói, hai đứa nhỏ Cal “thuê” đến cũng sẽ không chết ở tai nạn trên biển, hắn kỳ thật coi như là làm chuyện tốt, tuy rằng điểm xuất phát vô cùng ích kỷ.

Suy nghĩ xong xuôi đầu đó Cal thở dài, tai nạn không biết khi nào sẽ tới, an ủi duy nhất Cal có lúc này chính là thuyền trưởng Smith rất kiên trì quan điểm mấu chốt của mình, ông cũng không có ra lệnh đem bốn động cơ cuối cùng tăng tốc đi tới. Chuyện còn lại, Cal chỉ có thể phó mặc cho Thượng Đế an bài.

“A, đáng chết, mình quên mất!” Cal đột nhiên trừng lớn mắt, hấn lại nghĩ tới máy điện báo trong phòng mình— tính là đùa vui ác ý, chẳng lẽ thân là con một ông trùm Thiết, Cal lại không có tư cách khiến cho canô phụ cận nhanh chóng chạy tới sao?

Cal chạy vội tới thư phòng, hấn dùng máy điện báo nhanh chóng tìm kiếm tín hiệu xung quanh hải vực, tàu cứu nạn Carpathia hồi lâu cuối cùng cũng đáp lại, nhưng bọn họ tựa hồ không thể chấp nhận Cal — được rồi, Cal thừa nhận lý do hấn đưa ra không thể thuyết phục người khác — bởi vì tàu Titanic tiến vào khu vực có núi băng mà không giảm tốc độ, lý do này thật sự có chút cổ tình gây sự.

Cal thất bại thở dài, hấn cũng không vui khi phát sinh sự kiện chìm tàu, nhưng điều có thể làm đều đã làm rồi, nhưng không có kẻ nào cảm thấy tai nạn đang đánh đến nơi, đây là hiện thực không phải là thứ cá nhân Cal muốn là có thể thay đổi.

“Cal, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Xem anh phi thường bối rối, không giống anh.” Vốn đã phải ra ngoài, Jack không biết khi nào thì xuất hiện bên cạnh Cal, ánh mắt xanh lam xinh đẹp của y toát ra cảm xúc lo lắng.

Cal hậm hực cười cười, hấn đem điện báo chính mình đánh ra đưa cho Jack, huyết sắc trên mặt cậu nhóc cũng đồng dạng biến mất sạch sẽ: “Anh căn bản không phải loại người thích vui đùa, chẳng lẽ bên trong tàu Titanic có gì bí mật?”

“Dự cảm, tôi chỉ có thể nói là dự cảm mãnh liệt. Đây là cơ hội cuối cùng, nếu em muốn bồi thường tổn thất cho tôi, như vậy trở về phòng, đem quần áo dày tôi chuẩn bị mặc vào. Đáp ứng tôi, sống sót, chúng ta cùng nhau sống sót — sống sót em mới có cơ hội bù lại.” Cal hít sâu một hơi sau đó hấn mở to mắt nắm chặt cánh tay Jack đi trở về phòng.

“Cái gì cũng đừng nói, nếu em muốn có ‘Tương lai’ cùng tôi, như vậy em trước tiên phải sống, đáp ứng tôi, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, làm cho chính em được sống!” Cal dùng sức nắm chặt bả vai Jack, hấn nhìn sâu vào ánh mắt Jack.

Nhìn ánh mắt Cal, biểu tình của Jack cũng trở nên nghiêm túc, y trịnh trọng gật đầu đáp ứng những gì Cal yêu cầu.

“Bé ngoan.” Cal lập tức nở nụ cười, hấn siết nhẹ eo Jack, thưởng cho y một cái hôn môi, liên tiếp đả kích sau nên thưởng một ít sẽ khiến cậu nhóc của hấn càng thêm mạnh mẽ.

27. Chương 27

0o0——0o0

Không biết ai chủ động hơn, đầu lưỡi bọn họ dây dưa cùng một chỗ, vuốt ve lẫn nhau, thăm dò những điểm mẫn cảm như xa như thuộc của người đối diện.

Cal lôi kéo Jack trở về phòng, đến cửa hấn gặp lão quản gia cùng hai đứa nhỏ đang bất an, Cal nhấp mí môi rồi nói: “Chăm sóc bọn họ, Lovejoy, đi nghỉ ngơi đi, thời gian vô cùng quý giá.”

Lão quản gia xoay người hành lễ sau đó mang theo hai đứa bé vào phòng cách vách phòng Cal, Cal và Jack hiện tại cái gì cũng không làm. Khẩn trương có thể lây bệnh cho nhau, trạng thái Cal khiến thần kinh Jack dị thường buộc chặt. Cal cười cười, hấn tự tay đưa bộ quần áo dày thật dày cho Jack thay, sau đó đem mảnh bố lớn chống thấm quần quanh người, mong rằng sẽ không bị nước biển xối ướt, cuối cùng đem áo khoác treo tại nơi mà tay có thể với tới.

“Ngủ đi, dù là ngủ không được, chúng ta cũng phải nhắm mắt lại nghỉ ngơi một hồi.” Cal nằm thẳng trên giường nhắm hai mắt, hấn đưa tay nắm lấy bàn tay Jack, mười ngón tay đan vào nhau, khoe miệng Cal nhếch lên đường cong nhợt nhạt, lo lắng khôn cùng trong lòng dần dần hạ xuống.

Jack có chuyện gì đó muốn hỏi Cal, lại phát hiện Cal đã nhắm mắt nên im lặng, y cũng nhắm mắt theo, nhẹ nhàng hấp.

Cal và Jack cứ như vậy nhắm mắt lại, nằm cùng nhau, ánh trăng chỉ cong cong một đường chỉ tuyến, trên bầu trời lóe ra vô số ánh sao, nhưng trên tàu vẫn sáng đèn, ánh sáng ngọn đèn men theo khe cửa sổ chiếu xạ vào, chói lọi giục người thanh tỉnh. Không biết qua bao lâu, Jack đột nhiên buông bàn tay Cal ra.

“Nếu xảy ra chìm tàu, anh chỉ có thể một mình chạy đi, anh sẽ đi sao.” Jack đột nhiên nói.

Cal xoay người, mở to mắt nhìn thần sắc chân thật của cậu nhóc, khóe miệng gợi lên một chút thần nhiên tươi cười: “Đương nhiên, nếu chỉ có một cơ hội, tôi sẽ để cho mình sống sót, Jack, tôi phải thành thực với em, tôi không là người đàn ông vì ái tình mà buông tha cho sinh mệnh. Ích kỷ là thiên tính của tôi, tôi không có thiện lương và nhiệt tình như em. Bất quá, tôi có thể cho em một lời hứa hẹn, lúc này đây, chúng ta đều sẽ sống sót, chúng ta – hai người cùng nhau sống.”

Nói xong câu đó, Cal vươn tay xoa rối mái tóc vàng của Jack: “ Trong buổi tiệc tối tôi muốn làm như vậy, kiểu tóc ngay ngắn chỉnh tề không thích hợp với em.”

Cal lặng lẽ đứng ở ánh mắt Jack, hai người bọn họ trên mặt đều mang tươi cười, chậm rãi bốn phía môi dán vào nhau trần trọc ngẫu nhiên. Không biết ai chủ động hơn, đầu lưỡi bọn họ dầy dụa cùng một chỗ, vuốt ve lẫn nhau, thăm dò những điểm mẫn cảm như xa như thuộc của người đối diện.

“Oành ” Một tiếng nổ, thân tàu xảy ra một trận kịch liệt lay động, Jack hung hăng ngã vào lòng Cal, ánh mắt bọn họ đối diện nhau như biết tai nạn trên biển đã xảy ra! Dù sao trên đại dương mệnh mông trừ bỏ đụng vào núi băng còn có phát sinh gì lay động được tàu Titanic – loại tàu to lớn như thuyền chở dầu này chứ?! Cal và Jack nhanh chóng từ trên giường đứng lên, họ đem bộ áo cứu sinh dày rộng mặc vào, gắt gao thắt chặt nút thắt, theo cửa sau lao ra ngoài.

Quản gia Lovejoy động tác hiển nhiên đồng dạng nhanh chóng, lão lôi kéo hai đứa bé đã ở trước cửa. Nhìn thấy Cal xuất hiện, lão lập tức tới trước mặt Cal: “Cậu chủ, tôi đi hỏi thăm tin tức.”

“Không, mặc áo cứu sinh, chúng ta trực tiếp đến hành lang đi lên.” Cal nói xong đưa cho Jack một ánh mắt, bọn họ một người ôm một đứa nhỏ, lão quản gia theo phía sau bọn họ. Trong số hai đứa bé này có một cô bé vào buổi tối hôm đó đã khiêu vũ cùng Jack và Cal, bé mở to mắt hồn nhiên ngây thơ, trong ánh mắt có chút sợ hãi.

Cal hôn nhẹ hai má Kara, hân ôn hòa tươi cười nói: “Bé cưng, đừng sợ, chỉ là sóng gió trên mặt biển lớn hơn một chút mà thôi. Chúng ta đi lên hành lang tầng bốn được không?”

Kara nhu thuận gật gù đầu, bé đem khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào trong lòng Cal vươn tay ôm cổ Cal. Nhiệt độ cơ thể ấm áp của cô bé dán bên gáy Cal, hân hít sâu một hơi đi về nơi vận mệnh không biết tới. Không ít khách nhân khoang hạng nhất còn chưa ngủ đều tập trung trên hành lang, bọn họ thậm chí còn đá vào núi băng khiến nó rớt ra vài mảnh vụn, chơi đùa đến vui sướng, tiếng cười mơ mơ màng màng khiến lòng Cal cơ hồ hoảng sợ đến run rẩy.

Cal cũng không khách khí, hân trực tiếp mang Jack và quản gia Lovejoy đi tới phòng điều khiển, thuyền trưởng Smith sắc mặt đồng dạng tái nhợt, hân nhìn Cal xuất hiện lộ ra một nụ cười cứng ngắc. Ismay còn đứng một bên vung cánh tay hô hào “Tàu Titanic vĩnh viễn sẽ không chìm!” vô nghĩa, nhưng là vẻ mặt của gã Cal nhìn ra được bất quá chỉ là đang cứng rắn chống đỡ mà thôi.

Tổng thiết kế sư tàu Titanic, ngài Andrew sắc mặt trắng bệch ôm một đồng bản vẽ vội vàng chạy vào phòng điều khiển, hân mở ra bản vẽ run rẩy nói: “Tàu Titanic bốn khoang thuyền dày đặc đều bị núi băng cắt qua, hơn nữa một tuabin phụ cận cũng xuất hiện những lỗ hỏng không nhỏ, tôi đã hạ lệnh cho máy bơm bắt đầu bơm nước. May mắn hơn, chỗ miệng vỡ tuabin phi thường to, máy bơm chỉ cần liên tục bơm nước không ngừng, chúng ta sẽ có tám tiếng chạy trốn, nhiều nhất là chín tiếng – nhưng tàu Titanic nhất định sẽ chìm !”

“Không, điều đó không có khả năng! Tàu Titanic là thành tựu và cũng là giấc mộng cả đời tôi ,nó sẽ không chìm!” Ismay đột nhiên như phát điên rống lên, Andrew không chút do dự xoay người nhìn Ismay.

“Nó được chế tạo bởi sắt thép, nó sẽ chìm.” Andrew nói xong câu đó quay đầu nhìn thuyền trưởng Smith, lão thuyền trưởng sáu mươi hai tuổi vô lực khoát tay áo, nhìn về pho tàu của mình.

“Mood , lập tức đánh điện báo cho toàn bộ các con thuyền phụ cận hải vực cầu cứu, báo cho bọn họ nhanh chóng tới cứu viện. Lập tức đem toàn bộ hành khách đánh thức, bảo bọn họ mặc áo cứu sinh vào chờ đợi cứu viện.” Lão thuyền trưởng nói xong lời này đoạn nhìn về phía Ismay, khoe môi ông lộ ra nụ cười lạnh: “Hiện tại ngài vừa lòng? Tàu Titanic sắp được lên đầu đề!”

“Cal, cảm tạ ngài, nếu không phải ngài khuyên can, tôi đã đem bốn động cơ cuối cùng vận hành, lúc ấy hậu quả không thể tưởng nổi.” Lão thuyền trưởng nói xong câu đó đứng ở phòng điều khiển lưu luyến sờ sờ bánh lái, sau ông bình tĩnh nói: “Nếu tàu Titanic chìm, tôi sẽ giữ vững cương vị của mình, làm bạn cùng nó chìm vào Đại Tây Dương.”

Cal mang theo Jack, Lovejoy và bọn nhỏ tới hành lang, hẳn cũng không yên tâm như vậy, cho dù có thuyền khác tới cứu viện, bọn họ bao lâu mới đuổi tới đây? Thuyền đó có tải lượng là bao nhiêu chứ ? Hiện tại bất cứ một sai lầm dù là nhỏ nhoi đều khiến Cal gặp phải cục diện càng thêm không xong.

Cal đứng ở hành lang nhìn mặt biển như bình tĩnh, hẳn biết con tàu này lập tức sẽ bị nuốt chửng, thời gian một giây một giây trôi qua, Cal chưa từng có cảm giác chính mình gần sát tử vong như thế, các quý tộc đứng ở hành lang rất nhiều người đã mất bình tĩnh , bọn họ điên cuồng khổ bức hét chói tai, thậm chí có người còn liều lĩnh xông lên thuyền cứu nạn, hết thấy trò hề đều lộ rõ.

Cầu thang thông tới khoang hạng ba hoàn toàn bị khóa, trong tai Cal tràn đầy tiếng khóc phụ nữ trẻ em của các hộ gia đình trong khoang hạng ba, tiếng người cha, người chồng bọn họ phần nộ chửi bậy, xen lẫn là đoàn thanh âm vô cùng bi thảm, cùng với tiếng bơm nước ‘ ù ù ’ kêu. Tất cả khiến mọi người liên tưởng tới thanh âm Tử Thần đang vung lưới hái.

Vừa qua khỏi ba giờ, tàu cứu nạn Carpathia mà Cal từng đánh điện báo đã xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Hai chiếc canô thông thả tiếp cận, chúng chậm rãi ổn định trụ lẫn nhau rồi cục liên tiếp đứng cạnh nhau. Mood – phó lái trên Tàu Titanic la lớn: “Xếp thành một hàng, phụ nữ và trẻ em hãy đi trước!”

Cal nắm lấy cánh tay Jack, hẳn ngăn chặn động tác của cậu nhóc, không cho phép Jack nổi máu thiện tâm đem hai đứa bé hẳn cố ý “thuê” đến đây lên thuyền trước, đây là tấm phao cứu nạn của bọn họ! Thời gian một giây một giây chảy qua, rồi cục đến phiên Cal , bọn đàn ông, Cal thở dài nhẹ nhõm một hơi, lòng bàn tay siết lấy tay Jack đã muốn tràn đầy mồ hôi.

Đã bình an được cứu vớt, nhưng Cal nhìn vào ánh mắt Jack, hẳn biết mối quan hệ vừa mới khởi sắc của bọn họ thế là xong.

Đúng vậy, lúc trước đối với Cal đã có hoài nghi, hơn nữa Jack lúc này không tiếp thụ được hành vi máu lạnh của Cal — hẳn đem đứa nhỏ vô tội kéo vào âm mưu cứu viện của hắn.

28. Chương 28

0o0——0o0

Caledon · Hockley, tôi như cũ vì hành vi không từ thủ đoạn của anh mà cảm thấy xấu hổ, nhưng hiện tại — hôn tôi

Cal và Jack tuy rằng thoát khỏi hiểm cảnh, nhưng không phải tất cả mọi người đều an toàn như thế. Tàu Carpathia tải trọng có hạn, nó bất quá chỉ có thể đem hành khách ở khoang thượng đẳng và khoang hạng hai rời đi, nhưng không thể tất cả, còn những người khác, gần một ngàn hành khách cùng toàn bộ thuyền viên đang nôn nóng đợi chiếc ca nô tiếp theo xuất hiện, nhưng thời gian càng ngày càng nguy cấp — khách

nhân khoang hạng nhất và khoang hạng hai từ tàu Titanic đi lên tàu Carpathia đã tiêu phí gần hai giờ đồng hồ.

Sắc trời muốn sáng dần lên, thông đạo bị khóa trụ cũng đã bị thuyền viên mở ra. Khách nhân khoang hạng ba bắt đầu điên cuồng lao ra khỏi khoang tàu, bọn họ muốn vượt qua ngăn trở của thuyền viên lên con tàu an toàn- Carpathia. Thuyền viên trên tàu Carpathia thấy sự tình không tốt, hoang mang rối loạn thu hồi thang, khiến không ít hành khách vốn đang leo té nhào xuống biển, mặt biển tràn đầy tiếng khóc hòa tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng — không phải ai đều có tư cách mặc áo cứu sinh.

Đầu tàu Titanic đang thông thả chìm xuống, làm cho tiếng kêu khóc của di dân tràn ngập tại hành lang càng thêm vang dội, bọn họ lựa chọn rời Ireland đến nước Mỹ bất quá là vì sống sót, ai cũng chưa nghĩ chờ đợi bọn họ là chuyến hành trình tử vong.

Cal không biết thuyền trưởng Smith có hay không hạ lệnh, đứng ở mũi tàu Carpathia hẳn có thể rõ ràng nhìn hết thấy sự tình phát sinh trên tàu Titanic, thuyền viên bắt đầu buông thuyền cứu nạn xuống, có rất nhiều rất nhiều phụ nữ trẻ em được đưa lên thuyền cứu nạn, bọn họ gắt gao ôm lấy nhau, sít lại gần nhau, các cặp vợ chồng, bố con hôn môi nói lời từ biệt, trong mắt tất cả đều là tuyệt vọng.

Mà những cảnh tượng tốt đẹp bất quá chỉ là ngắn ngủi, vì cơ hội sinh tồn cuối cùng, rất nhiều hành khách đã muốn hoàn toàn đánh mất nhân tính, bọn họ điên cuồng hối thúc những ai đang nói lời từ biệt, ý đồ khởi chạy thuyền cứu nạn, thậm chí vì chạy trốn, không tiếc hết thấy đại giới bắt đầu cắt đứt dây thừng cho thuyền cứu nạn chạy đi.

Gió bão bập bùng, một con thuyền cứu nạn chứa số lượng lớn phụ nữ trẻ em bị lật đổ, thuyền cứu nạn chìm vào trong nước, mà tất cả sinh mệnh tinh tảo mê mê trên đó không một người nổi lên mặt biển... Trên hành lang tàu Titanic bắt đầu hỗn loạn, những người chồng người cha của những phụ nữ trẻ em bị lật thuyền, bọn họ bắt đầu trả thù đầu sỏ gây nên, trên hành lang đánh nhau loạn thành một đoàn, tiếng khóc hỗn tạp hòa tiếng phẫn nộ khiến người nghe sinh đau.

Rốt cục, một tiếng súng kinh vang trên tàu Titanic đang hỗn loạn, để duy trì trật tự, phó tàu Mood kết thúc cuộc phản nộ để bắt đầu chỉ huy cứu viện. Nhóm Thuyền viên, toàn bộ cầm trong tay súng ống chỉ về hướng các đàn ông tán loạn phía trước, bọn họ rốt cục quy củ đổ bên ngoài, công tác cứu viện lâm vào đình trệ có thể tiếp tục.

Cal nhắm hai mắt, hẳn không muốn nhìn tình hình đối diện dù chỉ cái liếc mắt, Cal rất rõ ràng dù thuyền cứu nạn toàn bộ ngồi đầy, cũng không đủ số người. Nhất định có người chết trong tai nạn trên biển, Đại Tây Dương nhanh chóng nuốt hết một đám người gian nan cầu sinh.

Tàu Carpathia dần dần rời xa — tàu Titanic nhất định chìm ngấm, như vậy thời điểm nó chìm xuống mang lốc xoáy đủ để đem con thuyền phụ cận đều hút vào lòng biển — vì an toàn, tàu Carpathia không thể không làm như vậy. Thuyền trưởng tàu Carpathia – Arthur · Roth Trent xuất hiện trước mặt hành khách, hẳn với các thuyền trưởng khác cũng không khác biệt, đầu tiên hướng mọi người cam đoan tính an toàn của tàu, sau đó tỏ vẻ vì bọn họ cung cấp chỗ ở, thức ăn.

Ngọn đèn loá mắt trên Tàu Titanic dần dần tắt, Cal cúi đầu nhìn đồng hồ bỏ túi, hẳn phát hiện hiện tại vừa qua sáu giờ, nhưng tàu Titanic đã muốn chìm ngấm, thanh âm sóng biển vỗ vào mép thuyền dần dần bao phủ tiếng thét chói tai hòa tiếng kêu cứu của mọi người — trên thực tế dù nghe được cũng không thể làm gì hơn, bọn họ căn bản không có năng lực tiếp tục cứu viện.

Jack khi vừa lên thuyền liền tiếp nhận Kara trong lòng Cal, y mang theo hai bé gái tránh xa ở một góc khác trên tàu. Áo ngoài của Jack đã sớm bị y cởi ra bọc lấy hai đứa bé, vải không thấm nước cũng bị Jack ném một bên, y im lặng mà trầm mặc ôm hai đứa nhỏ, miệng không biết đang nói gì, toàn bộ hai má rét lạnh đỏ au.

Vì trong thời gian nhanh nhất chạy tới, tàu Carpathia đóng cửa, bật động cơ tối đa, thuyền trưởng sớm hạ lệnh đem toàn bộ nhiệt lực cung ứng chạy hết tốc độ. Lúc này tàu Carpathia lạnh băng như nước biển Đại Tây Dương — Jack hứng gió, bị đông lạnh hơn hai giờ.

Sắc mặt Cal lập tức trầm xuống, hẳn quay đầu nhìn về phía nhân viên phục vụ bên người: “Vui lòng giúp tôi lấy mấy tấm thảm nhưng, đứa nhỏ của tôi đông cứng cả rồi.”

Nhận lấy chút tiền boa của Cal, phục vụ sinh mặt mày hớn hở nhanh chóng rời khỏi hành lang, không bao lâu toàn bộ hàng khách có tiền đều nhận được tắm lông dê dày, thuyền trưởng Roth Trent bắt đầu dựa theo địa vị xã hội bắt đầu phân phát phòng — có lẽ không giống tàu Titanic xa hoa, nhưng bọn họ đủ nước ấm tắm, hơn nữa có thể ngủ một giấc thật ngon.

Trên thực tế, tàu Carpathia ngay từ đầu định vị không là du thuyền xa hoa, nó chưa từng có khoang hạng nhất, cho dù khoang hạng hai cũng vô pháp so sánh với tàu Titanic. Phương tiện trên tàu Carpathia phi thường đơn giản, không có một chút gì là trang sức vật phẩm dư thừa.

Cal cầm tấm thảm đến bên Jack, không để ý động tác chống cự của cậu nhóc, trực tiếp đem Jack đẩy ngã trên vách tường dùng tấm lông phủ vây y lại, Jack sớm lạnh đến phát run, mặt cứng còng, thậm chí, tay chân không còn linh hoạt, nhưng y không nguyện ý nhận sự giúp đỡ của Cal.

“Lovejoy, thay tôi chiếu tốt hai vị tiểu thư, tôi muốn cùng cậu Dawson thương lượng chút chuyện.” Cal nói vậy, nhưng dùng sức kéo Jack đang vì rét lạnh mà thân thể run rẩy bước nhanh đến phòng được phân bố, Cal hung hăng đóng sầm cửa phòng, nhắc lấy Jack đem y đẩy mạnh vào phòng tắm.

Thuyền trưởng đã muốn dốc hết toàn lực, dựa vào thân phận Cal nhưng tàu Carpathia chỉ có thể cung cấp phòng giống khoang hạng hai ở tàu Titanic mà thôi, phòng tắm không tính nhỏ hẹp, nhưng thể tích bồn tắm tuyệt đối không đủ chứa thân thể hai đàn ông trưởng thành. Cal không khách khí đem Jack đặt dưới thân, hấn đè bả vai cậu nhóc lại, khống chế động tác của Jack.

Jack không ngừng giãy dụa, không ngừng phản kháng Cal, Cal một quyền dùng sức đánh vào khoe miệng Jack, nắm lấy cổ áo Jack rống lớn: “Em không phải biết tôi không là người tốt sao? Hiện tại không tự nhiên cái gì? Làm chính mình bị thương khi phát hiện ra âm mưu tội nghiệt của tôi? Jack · Dawson, em tốt nhất làm chính mình khỏe mạnh, bằng không tôi đem hai bé gái kia ném vào Đại Tây Dương!”

Jack phần hện nhìn chằm chằm Cal, nhưng y quả thật không còn chống cự. Jack cả người co rút, ngón tay thậm chí nắm lại thành nắm đấm. Cal nhìn bộ dáng Jack rốt cục khuất phục lại lộ nụ cười vừa lòng, hấn vươn tay nhanh chóng cởi bỏ cúc áo y, đem tây trang, cravat, áo sơ mi cùng đồ lót giữ ấm toàn bộ lột trần.

Khi bàn tay Cal đặt trên cúc quần dài, thân thể Jack không tự chủ được càng thêm cứng ngắc, y cuộn hai chân né tránh động tác Cal. Cal nhún vai, dùng một tay bắt lấy cổ tay Jack khóa chặt lên đỉnh đầu, tay kia linh hoạt cởi bỏ cúc quần dài.

Cal buông thả khống chế Jack, hai tay giơ lên đỉnh đầu rời khỏi phạm vi bồn tắm: “Tôi chỉ là muốn đem quần em cởi ra, đừng nghĩ đến chuyện khác.”

Động tác Cal như là cam đoan vậy, hấn không làm bất cứ động tác không ý nghĩa nào khác, chỉ là đem Jack lột sạch. Cal không ngừng mát-xa tứ chi cứng ngắc lạnh băng của Jack, xác định chúng dần dần khôi phục độ ấm và độ linh hoạt, Cal mở vòi nước ấm. Nước róc rách chảy ra, nhìn hơi nước bốc hơi lên, Cal thở dài nhẹ nhõm một hơi — thoát nhìn phương tiện giữ ấm quả thật như thuyền trưởng cam đoan— một lần nữa đã khởi động.

Jack vừa rồi đông lạnh đến mức cả người phát run, trên tàu Carpathia thoát nhìn như không có đầy đủ thiết bị chữa bệnh, Cal thật sự phi thường lo lắng Jack sẽ sinh bệnh — ở thời đại này, tỉ lệ tử vong bởi sốt cao phi thường lớn.

Làn da xanh tím tái nhợt của Jack chậm rãi khôi phục vẻ hồng hào khỏe mạnh, Cal rốt cục vừa lòng mỉm cười đứng lên, đem dầu gội đổ vào lòng bàn tay, Cal vòng sau lưng Jack nâng đầu y lên, nhẹ nhàng mát-xa da đầu Jack, trên tay không ngừng xoa nắn mái tóc vàng vừa mềm vừa nhuyễn.

“Jack, mẹ tôi cũng có mái tóc vừa mềm vừa nhuyễn, bà từng nói người nào sở hữu mái tóc vàng mềm mại tính cách thẳng thắn nhiệt tình lại ôn nhu. Tôi lúc trước không tin tưởng lời bà, biết đi nơi nào để tìm mái tóc như thế chứ? Nhưng mái tóc vàng của em khiến tôi mê muội.” Cal nói xong mở vòi hoa sen, dùng bàn tay che kín ánh mắt Jack phòng ngừa bọt vào mắt.

Jack nhắm mắt lại chậm rãi hướng phía trước nâng đầu lên, lông mi chạm lòng bàn tay, môi chậm rãi kề sát bàn tay Cal, thân thể cận kề. Dòng nước cuốn đi toàn bộ bọt biển trên tóc, đôi mắt xanh thăm mở ra, Jack chăm chú nhìn thẳng vào mắt Cal.

“Caledon · Hockley, tôi như cũ vì hành vi không từ thủ đoạn của anh mà cảm thấy xấu hổ, nhưng hiện tại — hôn tôi.”

Cal nghe được Jack yêu cầu, hấn gục đầu xuống lần theo chớp mũi thông thả hôn vụn, bốn phiến môi nhẹ nhàng quần lấy nhau, Cal vươn đầu lưỡi liếm hôn môi Jack.

Cal bất đắc dĩ buông Jack ra, tiếc nuối nhìn cậu nhóc lại nhìn chiếc giường đôi không mấy thoải mái trong phòng: “Này quả thật rất đáng tiếc, giường quá cứng rắn.”

Jack nhất mực trầm mặc, y bất động thanh sắc quan sát biểu tình Cal, đột nhiên nói: “Cal, thời điểm tôi gặp Bukater tiểu thư, anh liền tính kế chúng tôi đúng không?”

Cal nhìn ánh mắt chân thật của Jack, bất đắc dĩ cười cười: “Luôn cho tôi kinh hỉ đấy, Jack. Em đã vậy còn quá thông minh. Đúng vậy, tôi muốn bỏ người vợ chưa cưới kia, sự xuất hiện của em hoàn toàn thỏa mãn điều kiện tôi cần khiến nàng ngoại tình, nhưng mà thật xin lỗi, tôi đã hối hận, em nên thuộc về tôi.”

29. Chương 29

0o0——0o0

Jack yêu, nhanh khỏe đi chỉ cần em tỉnh lại..... trong nhà hết thấy đều do em làm chủ...

Jack không nói gì nữa, Cal thấy sau này căn bản không có gì để tiếc nuối!

Jack tuy rằng lập tức tắm nước ấm thật lâu, nhưng chỉ mặc tây trang đứng trong lạnh gió thấu xương mấy giờ đồng hồ, phát sốt là khó tránh, bên ngoài bầu trời trong xanh chiếu lên khuôn mặt đỏ bừng vì nóng sốt của y. Phương tiện trên tàu Carpathia quả thật không bằng tàu Titanic, không khách khí mà nói độ rộng của hai gian phòng gộp lại cùng thiết bị giữ ấm nơi này còn kém so với tàu Titanic một bậc!

Cal một mặt đưa tiền cho Lovejoy bảo lão không ngừng tìm đệm chăn mang đến cho Jack giữ ấm, một mặt vội vàng kêu nhân viên phục vụ tìm một bác sĩ giỏi nhất. Ngày hôm qua sắc mặt Jack lạnh băng lúc xanh lúc tím, hôm nay triệt để sốt cao chuyển thành màu đỏ. Nhìn Jack bởi phát sốt đã có chút mơ hồ nằm trên giường phát ra thanh âm hừ hừ mỏng manh, Cal chỉ có thể không ngừng phân phó nữ hầu dùng cồn lau trán Jack.

Bác sĩ rốt cục xuất hiện, dưới tiền tài quyền thế, bác sĩ Anthony đương nhiên là ân cần, nhưng những hạn chế trong việc chữa bệnh đầu thế kỷ hai mươi, Cal thật sự không dám đặt niềm tin quá lớn vào bác sĩ Anthony, hấn sốt ruột nhìn Anthony tiên: “Bệnh tình của Jack có chuyển biến tốt không?”

“Tôi đã kê đơn thuốc cho ngài Dawson, nhưng nhiệt độ cơ thể ngài ấy thật sự rất cao, sau sáu giờ nữa nếu nhiệt độ cơ thể vẫn không hạ xuống, rất có khả năng chuyển thành viêm phổi.” Anthony tiên sinh nghĩ, tiếp tục nói: “Ngài Hockley, phương thức hiện tại để hạ nhiệt là phi thường tốt, nhưng nếu như vẫn không khá lên, tôi đề nghị sử dụng đá băng.”

Cal sắc mặt âm trầm đến lợi hại, nhưng hấn vẫn giả tươi cười tiễn bác sĩ Anthony ra khỏi cửa. Anthony vừa rời khỏi phòng, tươi cười trên mặt Cal liền biến mất, hấn đuổi toàn bộ người phục vụ ra khỏi phòng, đích thân cởi hết quần áo trên người Jack, dùng rượu độ cồn cao xoa được trên thuyền lau chà toàn thân y.

Ánh mắt xanh lam xinh đẹp của Jack vô thần nửa mở, hốc mắt bắt đầu phiem tụ nước mắt sinh lý, miệng mơ mơ hồ hồ lẩm bẩm: “Mẹ, con khó chịu quá.”

Trong lúc nhất thời đau lòng cùng áy náy khiến Cal không biết nên biểu đạt như thế nào, thời điểm Jack xuất hiện trước mắt hấn vẫn luôn là nhiệt tình sang sảng, kiên cường lạc quan, cho dù phần nộ cũng phi

thường trực tiếp, y chưa từng giống như hiện tại – lộ ra vẻ bất lực, kỳ thật y vốn chỉ là một cậu nhóc mới trưởng thành mà thôi.

Cal thở dài, hần phiền não cởi bớt áo ngoài ra. Cal nghĩ tới đêm tiệc hôm ấy, bộ dáng Jack lúc bị DeWitt phu nhân chưa ngoa hỏi “Cậu thích cuộc sống phiêu bạt đây đó sao?” – khi ấy y cúi đầu trong ánh mắt tràn ngập âm đạm, cậu nhóc rõ ràng đã bị thương tổn, y luôn chờ mong chính mình có thể có một gia đình an ổn, bên trong còn có người bạn đời cùng những đứa con, nhưng Jack không phản bác dù chỉ một chút, chỉ là một lần nữa ngẩng đầu mỉm cười dùng ngôn ngữ che dấu tâm tình của mình.

Cal vuốt ve hai má Jack, ngón tay hần nhẹ nhàng vuốt bờ môi Jack, cuối cùng Cal cúi đầu khẽ khàng hôn lên đôi môi ấy: “Jack yêu, nhanh khỏe đi. Em nên tỉnh lại, tôi chưa giải thích cho em toàn bộ chuyện lừa gạt không phải sao? Hiện tại tôi cho em một cơ hội, chỉ cần em tỉnh lại, tôi lập tức đem kế hoạch của mình nói rõ ràng. Tôi cũng giao mình cho em, về sau chờ em kiếm tiền nuôi dưỡng gia đình thế nào? Chúng ta mặc kệ là tài sản của tôi hay em, trong nhà hết thủy đều do em làm chủ.”

Thượng Đế tuyệt không nghe đến lời cầu nguyện chân thành của Cal, có lẽ đây là thời khắc cả đời này hần thành tín nhất, nhiệt độ cơ thể Jack không chút biến chuyển, về mặt y càng ngày càng khó chịu, hơn nữa càng làm Cal nôn nóng, tay chân Jack thậm chí xuất hiện bệnh trạng run rẩy – triệu chứng này phi thường không tốt!

Cal hung tợn nhìn chăm chăm đồng hồ bỏ túi, thời gian càng ngày càng gần đến “Sáu giờ” mà bác sĩ Anthony căn dặn, hần hít sâu một hơi, trong mắt tràn đầy chần chờ. Cal xác định đây là lựa chọn gian nan nhất của mình trong cuộc đời này, hần lúc trước bàn chuyện làm ăn kinh doanh chưa bao giờ chần chờ, so với hiện tại càng không thể không thừa nhận quả thật thất bại.

Cal nhắm mắt đợi một hồi, ngón tay hần men theo khoeo mắt Jack, mũi rời môi nhẹ nhàng phác họa, cuối cùng hần mở to mắt. Ánh mắt Cal trở nên kiên định, hần đắp chăn kín cho Jack rồi mở cửa phòng ra. Quản gia Lovejoy trước sau như một cung kính, trung thành đứng ở ngoài cửa, lão mỗi thời mỗi khắc đều đợi chủ nhân phân phó.

“Lovejoy, đi lấy một khối băng đến, chuẩn bị nước lạnh, ta muốn áp dụng phương pháp vật lý hạ nhiệt cho Jack.”

Cal nói xong câu đó liền mất đi toàn bộ dũng khí, dùng sức nắm chặt tay nắm cửa, gân xanh nổi hần lên cánh tay, nhưng Cal vẫn đứng thẳng lưng, trừ bỏ con đường cuối cùng này, hần không có lựa chọn nào khác — nếu Jack sốt cao chuyển thành viêm phổi, Cal không thể xác định thời điểm tới New York Jack còn sống hay không.

“Vâng, cậu chủ.” Lovejoy nhanh chóng rời khỏi khoang thuyền, Cal lập tức tựa vào vách tường, dùng hai tay đưa lên mặt, che đi biểu tình chính mình, Cal không muốn bộ dạng yếu đuối của mình bị bất cứ kẻ nào phát hiện.

Bất luận thời điểm nào, quý tộc vĩnh viễn đều được đặc quyền, bên trong bồn tắm lớn phòng Cal rất nhanh đã được đổ đầy băng đá, Cal nhìn bên trong tản ra hơi lạnh, chần chờ vươn tay nhúng thử, nháy mắt ngón tay hần cảm nhận được rét lạnh, cùng sự lạnh lẽo còn có nội tâm Cal.

Cal quay đầu lại nhìn Jack mấp máy trên giường, hần không thể do dự nữa. Cal đến trước giường ôm lấy thân thể trơn trụi của Jack, nhanh chóng đặt vào nước băng. Jack đang phát sốt, nhưng y không phải té xỉu mà không hề có năng lực hành động, trên thực tế, thời điểm bản thân mất đi khống chế thân thể tiềm năng ngược lại càng dễ dàng bị kích phát ra, Jack hiện tại chính là như vậy.

Jack nằm ở trong nước băng kịch liệt giãy dụa, y không ngừng tránh đi kiểm chế của Cal, trốn khỏi bồn tắm lớn đầy băng ấy, Cal chỉ có thể cắn chặt răng dùng hết khí lực kìm chặt thân thể Jack, hần không thể lựa chọn. Jack không phải bé nhỏ nhu nhược, cũng không phải lão già suy yếu, y hiện tại trẻ trung tràn đầy sức sống, không thiếu chính là khí lực, bởi vậy Jack phản kháng càng ngày càng kịch liệt.

Cal rất muốn một quyền đánh y ngất xỉu đi, nhưng hần không xác định như vậy có phải hay không làm bệnh tình Jack tăng thêm, hần chỉ có thể hao hết khí lực áp chế thân thể Jack, rất nhanh Cal liền so với Jack càng thêm hại hơn, tây trang cả người hần đã muốn bị chất hỗn hợp giữa nước băng cùng mồ hôi thấm đẫm, trên mặt xuất hiện đầy những vết thương Jack dùng quyền và móng tay lưu lại.

“Lovejoy, còn bao lâu đến sáu giờ?” Cal thở hổn hển hỏi, hắn không biết hiện tại đã qua bao lâu, nhưng Jack rốt cục đã hết phản kháng. Cal vuốt ve trán Jack, không biết có phải ảo giác hay không, Cal cảm thấy Jack hạ sốt!

“Thiếu gia, còn kém mười phút là sáu giờ.” Thanh âm Lovejoy đáp lại bên tai Cal.

Cal ngẩng đầu hô to: “Mời bác sĩ Anthony đến, lập tức!”

Đúng vậy, không phải hấn sinh ảo giác, hấn vừa rồi lau mồ hôi đột nhiên ý thức được điểm này, độ ẩm trên trán Jack đã muốn xấp xỉ hấn, Cal không biết tiếp tục ngâm mình bên trong nước bằng như vậy, Jack có lạnh hay không.

Đáng chết, đợi đi đến nước Mỹ, nhất định phải cố gắng phát triển ngành y cùng thuốc men! Cal trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

30. Chương 30

0o0——0o0

Cảm giác cơ nhục mỏng manh ẩn hiện dưới tay cơ hồ khiến Cal điên cuồng

Cal đoán hoàn toàn chính xác, khi bác sĩ Anthony mang dụng cụ chữa bệnh tới đã chứng thực những gì Cal đoán, nhiệt độ cơ thể Jack hạ một lèo từ bốn mươi xuống còn ba mươi lăm độ, hơn nữa thoát nhìn tựa hồ có xu hướng tiếp tục hạ xuống. Cal nhìn bác sĩ Anthony lau nước muối sinh lý cho Jack, sau đó dặn dò Cal chiếu cố Jack, rằng giữ bình ổn nhiệt độ cơ thể của y. Cuối cùng bác sĩ Anthony tuyên bố Jack may mắn tránh khỏi căn bệnh viêm phổi.

May mắn khỉ gừ! Jack bị tra tấn thê thảm như vậy!

Cal tức giận bất bình nghĩ, hấn để Lovejoy mang theo người hầu ra khỏi phòng, Jack bình tĩnh nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt ngay cả đôi môi phấn hồng ngày xưa đều mất đi huyết sắc, trán luôn đổ mồ hôi lạnh, thân thể dù bị mấy tầng chăn nặng nề vẫn còn run rẩy nhìn thấy rõ ràng.

Cal nhìn cậu nhóc trên giường, hung hăng mắng một tiếng, sau đó lập tức cởi áo khoác ngoài của mình ra leo lên giường, hấn và Jack dính sát nhau cùng một chỗ. Mồ hôi trên người Jack rất nhanh làm ướt áo sơ mi Cal, Cal chỉ suy tư một giây liền cởi hết quần áo của mình, vào phòng tắm bưng một chậu nước ấm lau khô thân thể Jack, tiếp theo hấn một lần nữa nằm trên giường ôm lấy thân thể mềm rũ vô lực của Jack.

Mồ hôi lạnh trên người Jack dần dần biến mất, nhiệt độ cơ thể tăng trở lại phi thường rõ ràng, trong chăn độ ẩm rất cao, Jack không thành thật đá chân đi. Cal nhìn bộ dạng mơ hồ của y, khóe miệng rốt cục lộ ra ý cười, hết bệnh là được, tùy tiện Jack muốn như thế nào, Cal cũng không để ý, hấn ngồi dậy triệt để đem mớ chăn đệm dư thừa bỏ đi.

Chắn đối với Jack mà nói tuyệt đối không thoải mái bằng cái ôm của Cal, mà với nhân loại thời điểm đang ngủ thì thân thể là thành thật nhất. Jack vươn tay sờ soạng mò tìm Cal, y ôm chặt lấy thân thể Cal, cả người dán sát lại. Thân thể Cal càng ngày càng cứng ngắc, hấn đương nhiên biết không nên sinh ra tà niệm đối với người bệnh, nhưng Jack bám chặt thân thể hấn, bàn tay cứ vuốt ve ***g ngực hấn, thân dưới cũng không thành thật cọ cọ xát xát hấn.

Cal là một người đàn ông thân thể phi thường khỏe mạnh, hấn đang độ tráng niên, có nhu cầu cũng là vô cùng bình thường. Chủ nhân lúc trước của thân thể này mặc kệ như thế nào còn có Rose tiểu thư hỗ trợ giải quyết, nhưng Cal vào nơi này bốn ngày hoàn toàn không có khả năng đi tìm phụ nữ giải quyết vấn đề,

hơn nữa Cal còn chịu đựng áp lực tâm lý cực lớn “Chính mình bất cứ lúc nào cũng có thể chết bởi chìm tàu”, hẳn khi đó cũng không rảnh đi suy xét vấn đề này.

Nhưng tình huống hiện tại bất đồng, Cal cùng cậu nhóc tóc vàng mà hắn thích đang cùng nhau nằm trên giường, cậu nhóc còn có biểu tình thoải mái như vậy, cứ luôn cọ xát thân thể hắn, ngay cả trong lúc ngủ mơ động tác tựa hồ đều mang theo ám chỉ.

Cal biết, hẳn cũng ...

Cal chỉ tự hỏi một giây, lập tức lật người đem Jack đặt ở trên giường, hôn lên đôi môi cậu nhóc, mềm mại co giãn mười phần, Jack thậm chí còn thập phần phối hợp hé miệng, y ngưỡng cổ chờ đợi sự âu yếm tiếp theo từ Cal. Chút bản khoả cuối cùng của Cal biến mất, tay hắn nắm giữ bả vai Jack thông thả lún xuống phía dưới vuốt ve, Jack tuổi trẻ làn da bóng loáng mềm mại, cảm giác cơ nhục mỏng manh ẩn hiện dưới tay cơ hồ khiến Cal điên cuồng.

Cal không ngừng mút mát đầu lưỡi Jack, bệnh làm cho Jack mơ mơ màng màng, từ xoang mũi và trong cổ họng phát ra thanh âm mơ hồ, tay thế nào lại chủ động vòng qua cổ Cal. Cal dừng nụ hôn lại, hắn nâng người dậy nhìn Jack như cũ bộ dạng nửa mê nửa tỉnh, trên mặt nở nụ cười lắc lắc đầu.

Tuy đã tới điểm cực hạn, nhưng Cal không cần một lần như thế này, bạn giường của hắn hiện tại là ai đang âu yếm y, thậm chí là nam hay nữ đều không phân biệt rõ ràng. Chiếm được thì có vẻ ti bỉ vô sỉ, ăn như vậy thả không ăn, Cal cảm thấy lòng tự trọng của mình bị đá kích. Cal dùng chăn bọc kỹ Jack lại, bản thân sáng khoái bỏ xuống giường đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ‘ào ào’, Cal dựa vào vách tường lát gạch men sứ, trên đỉnh đầu vòi hoa sen mang theo nước ấm tuôn xuống, hắn nhắm mắt lại, trong đầu tất cả đều là hình dạng Jack duỗi thân mở rộng tay chân cho hắn tùy ý xâm phạm. Cal tự an ủi thân thể của chính mình, ở trong lòng lại tự giấu, hẳn rồi cuộc bao nhiêu lâu không qua lại với đàn bà, một khi chạy về một trăm năm trước thế nhưng lại bắt đầu sinh hoạt vất vả như vậy.

“Ưm ưm... A!” Cal thoát lực lớn tiếng thở hổn hển, lúc hắn mở mắt cũng không khỏi cứng ngắc thân thể.

Đối diện Jack so với Cal càng thêm cứng ngắc, thời điểm Cal hôn môi vuốt ve kỳ thật Jack cũng không hoàn toàn tỉnh táo, y chỉ cảm thấy người hôn môi mình phi thường mạnh mẽ, cái loại cảm giác thân thể bị kẻ khác khống chế rất mới lạ — Jack lúc trước trải qua dù sao đều là phụ nữ, các nàng bình thường đều nhu thuận mà nhiệt tình, nhưng tuyệt không có dục vọng tràn đầy khống chế như Cal.

Thời điểm Jack nghênh đón nụ hôn của Cal, y không hề e dè thậm chí có thể nói chính mình phi thường chờ mong hành động kế tiếp, nhưng Cal là một gã đàn ông mất hứng — khi Jack cảm thấy chính mình nóng lên, đôi tay khống chế thân thể y biến mất, chăn bông tuy rằng thoải mái, nhưng làm sao có thể so sánh với thân thể ấm áp mềm mại của con người.

Sau khi Cal rời đi thân thể Jack, y mới tỉnh lại, y vô tri vô giác nằm trên giường hồi lâu mới biết rõ ràng chính mình vì sao mà cả người thoát lực — lúc trước tại hành lang lạnh buốt kinh người, Jack không nghĩ tới mình sau đó lại trải qua cơn sốt cao và mấp mé nguy cơ bệnh nặng, y chỉ cảm thấy bản thân hôn mê thật lâu, đại khái là do rất đói bụng mới không có khí lực.

Thời điểm Jack rốt cục suy nghĩ cẩn thận xong tình trạng thân thể của mình, mới chú ý tới phòng tắm đóng chặt cửa truyền ra tiếng hô hấp mơ hồ, không hề nghi ngờ đó là tiếng đàn ông trong cơn kích tình. Jack đột nhiên liền hiểu được tại sao chính mình khi tỉnh táo lại thân thể hơi hơi hưng phấn, cùng với cái hôn triền miên nóng rực kia cũng không chỉ là mộng.

Cal hiện tại có lẽ trong phòng tắm, với sự kịch liệt đáp lại vừa rồi của y căn bản không tránh khỏi quan hệ. Luôn luôn sang sảng nhiệt tình, nhưng khi Jack nghĩ vậy đột nhiên đỏ mặt, nguyên lai y đối với thân thể đàn ông thật sự có thể hưng phấn. Đầu lưỡi Jack chuyển một vòng trong khoang miệng, cảm giác nóng bỏng lúc này một lần nữa đã trở lại, y nghĩ y cũng cần chỗ để hạ hỏa.

Jack kiên nhẫn nằm ở trên giường đợi Cal ra khỏi phòng tắm, nhưng thời gian cứ một giây một giây trôi qua, tiếng thở dốc tiếng ngâm khăn khăn không ngừng truyền ra, không hề có dấu hiệu Cal xong việc. Đàn ông đều là động vật thích ảo tưởng, Jack nằm ở trên giường thân thể lại bị kích thích càng ngày càng hưng

phần, y không khỏi nghĩ đến cái đêm mơ hồ lúc trước trải qua cùng Cal, y tựa hồ là đề lên khối thân thể kia... Còn có cảm giác thoải mái sau khi phóng thích vào ngày hôm sau

Cal lâu như vậy còn không 'ra', y lúc trước là làm như thế nào? Thời gian dài cũng đủ cho tư duy Jack biến hóa, trong đầu suy xét vấn đề triệt để biến thành bộ dáng hiện tại. Jack có điểm ghen tị lết thân thể vừa khôi phục một chút khí lực đi đến cửa phòng tắm, thời điểm y đẩy cửa ra vừa lúc nhìn thấy biểu tình Cal khi phóng thích.

... Rất gợi cảm ...

Jack nghe thấy tiếng lòng mình, sau đó chỉ có thể nhìn vào ánh mắt xuyên thấu của Cal lộ mặt tươi cười xấu hổ.

31. Chương 31

0o0——0o0

Một nam một nữ nhất định sẽ được mọi người chúc phúc sao? Romeo cùng Juliet cũng yêu nhau, bọn họ thậm chí đều là quý tộc, không phải cũng bị hai gia tộc ngăn trở sao. Chúng ta như vậy không có gì là không tốt.

Cal mặt không đổi sắc dưới vòi hoa sen rửa sạch sẽ chất dịch trắng trong tay, sau đó nhanh chóng lau khô thân thể rồi bước ra khỏi phòng tắm. Hắn cẩn thận đến mức rửa sạch cả bốn tấm, mới vươn tay đỡ Jack lúc này thân thể vẫn đang suy yếu chậm rãi ngồi vào. Jack không nhớ được chính mình bao lâu không có hưởng thụ cảm giác được người khác cẩn thận săn sóc chiếu cố như vậy, y xấu hổ vươn tay muốn tự mình tắm rửa, Cal đè lại cánh tay y, nhướng mi.

“Bệnh của em còn chưa khỏi hẳn, nghe lời, ngoan một chút.”

Jack thực cảm động, nhưng cái giọng điệu dỗ dành con nít này y thật sự phi thường không thích ứng. Jack cầm bàn tay Cal dùng chất giọng khàn khàn của người vừa khỏi bệnh nói: “Tôi không phải phụ nữ, đừng đối đãi tôi như thế, không quen.”

Cal nghe được thì khóe miệng lộ ra nụ cười, hắn cầm vòi hoa sen chủ động gọi đầu cho Jack, không chút chần chừ nói: “Tôi cũng không thể xem em là phụ nữ. Em lúc ấy sốt mê man, có lẽ không nghe lời cầu nguyện của tôi với Thượng Đế, chỉ cần em hạ nhiệt độ, tôi sẽ đáp ứng yêu cầu trước đây của em, đối xử với em thật tốt — tôi muốn đem em trở thành gia đình để yêu thương.”

Cal đem giọng của mình ép xuống thật trầm thấp, chất giọng Anh nòng đậm uyển chuyển, vốn vô tình, ngạo mạn, hiện tại nghe tới rõ ràng cảm động như là tiếng đàn violon vậy. Cal từ phía sau thăm dò hôn hai má Jack: “Tôi cũng không dùng phương thức yêu chiều một cô gái bé nhỏ để đối đãi em, nếu không tôi đã cho em thật nhiều đồ ăn, cho em thỏa sức tiêu xài, sau đó quản giáo cách ăn nói hành động của em, hơn nữa cũng không chấp thuận em đi khỏi nơi ở của tôi.”

Jack mang theo ánh mắt mê hoặc quay đầu, Cal cười xoa xoa mái tóc vàng của Jack, thanh thanh cổ họng nói: “Em tự do, cũng không bị tôi ép suốt ngày ở nhà chờ đợi đàn ông âu yếm.”

Những lời phủ định của Cal khiến Jack cười tươi, y phi thường vui vẻ đón nhận sự thân mật hiện tại của Cal, thái độ của Cal là sự mong đợi của Jack — tại thời điểm vô luận như thế nào y cũng đều không thể tiếp cận Cal. Bởi vậy Jack lập tức biểu lộ thái độ của mình: “Đương nhiên. Cal, chúng ta thử thân mật ở chung, xem chúng ta có hay không thích hợp ở bên nhau.”

Động tác trên tay Cal tạm dừng, hần nghĩ tới thân phận bản thân, làm một thương nhân tốt nhất là cả đời hần cũng không nên bại lộ tính hướng của mình. Người làm kinh doanh dù sao cũng rất khác biệt với người làm nghệ thuật, mọi người có thể chấp nhận một nghệ nhân có tính cách đam mê cổ quái, thậm chí điên cuồng dôi theo người đó, nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận một người như thế cùng mình bàn chuyện làm ăn.

Cal suy xét một lượt, hần rốt cục vẫn lựa chọn thành thực với Jack: “Jack, thân phận của tôi buộc tôi phải làm việc phù hợp với quy tắc quý tộc. Đối với điều này tôi không thể không nói cho em một hiện thực — em nếu xác định ở bên tôi, như vậy cả đời em rất có thể sẽ không thể cùng tôi quang minh chính đại mà nhận lời chúc phúc. Đây là mối quan hệ trong bong bóng tôi.”

Cal không nghĩ tới việc hần lo lắng thoát nhìn căn bản không là vấn đề gì, y khẽ cười một tiếng, ngón tay chôn dưới làn nước trong bồn tắm cử động, giọng nói không chút âm trầm: “Tôi nói rồi từ năm mười tám tuổi tôi đã bắt đầu cuộc sống tự lập, tôi đã trải qua cuộc sống dưới tầng thấp kém nhất trong xã hội và những giao dịch dơ bẩn nhất của hiện thực. Tôi và anh, không, tôi thậm chí so với anh còn rõ ràng hơn việc hai người đàn ông ở bên nhau có bao nhiêu khó khăn. Dù anh không phải là một kẻ quý tộc lắm tiền, khi tôi đưa ra quyết định này thật sự không nghĩ tới việc được người người chúc phúc — huống chi một nam một nữ nhất định sẽ được mọi người chúc phúc sao? Romeo cùng Juliet cũng yêu nhau, bọn họ thậm chí đều là quý tộc, không phải cũng bị hai gia tộc ngăn trở. Chúng ta như vậy không có gì là không tốt.”

Cal cảm thấy hốc mắt hần lên men, hần đem Jack đặt trong bồn tắm lớn dùng sức hôn môi cậu nhóc, khi hai người thở hồng hộc tách ra, Cal nói: “Cảm ơn em, Jack.”

Jack chẳng để ý, gật đầu tiếp nhận lời cảm tạ của Cal, sau đó Cal không nói tới đề tài khác, bọn họ hai người đều có ý xem nhẹ việc Cal lấy hai đứa bé làm lợi thế để được lên thuyền trước hoặc là những hoài nghi lúc trước. Kỳ thật cũng không có gì phải so đo, Jack biết, nếu đến bước cuối cùng, bản năng sinh tồn của y cũng sẽ che khuất lương tâm, trừ bỏ người mình yêu nhất, ai mà không đem cơ hội sống sót lưu lại cho chính mình chứ? Con người chỉ ở thời điểm an toàn, mới có thể không ồm mà rên.

Tắm rửa xong thân thể Jack càng thêm thoát lực, y đã hai mươi bốn giờ không ăn cơm, huống chi còn bị rét lạnh và sốt cao tra tấn. Cal đem Jack đặt trên giường, ôn nhu trên trán Jack hôn hôn vài cái, sẵn sốc thông báo mình đi ra ngoài làm chút chuyện phòng ngừa cậu nhóc một mình nằm trong phòng miên man suy nghĩ: “Trước năm một hồi, tôi đi phân phó người hầu lấy một ít thức ăn để tiêu hóa lại đây, còn có, mặc áo ngủ vào, tôi đi mời bác sĩ Anthony đến xem tình trạng thân thể của em.”

Jack buồn cười gật gật đầu, y đã dần dần bắt đầu tiếp nhận Cal cẩn thận chiếu cố, Cal vừa lòng nhìn sắc mặt Jack khôi phục huyết sắc, mỉm cười rời khỏi phòng. Cal ra khỏi phòng đương nhiên không chỉ đơn giản là muốn đi chuẩn bị thức ăn và tìm bác sĩ, hần hiện tại chuẩn bị đi gặp nhóm quý tộc đã bị chôn vùi vô số tiền bạc theo con tàu Titanic ‘giống như’ hần vậy, bọn họ lúc này đây nhất định đang vội vàng tìm vài chiến hữu giúp công ty mình chống đỡ chấn động cổ phiếu.

Cal đầu tiên tìm được là quý ngài phong lưu – Guggenheim. Ngài Guggenheim vốn từ lão cha — trùm kinh doanh Meyer, kế thừa gia sản, nhưng không kế thừa đầu óc kinh doanh khôn khéo của ông. Cal vừa biết Guggenheim đầu tư hơn trăm vạn đôla đều trôi theo dòng nước, tài sản của gã có lẽ chỉ còn lại bốn vạn đôla.

Nhưng hần ta lại là ông trùm ổng dẫn, ngay cả công ty dầu mỏ nổi danh Rockefeller, đại bộ phận ổng dẫn sử dụng cũng là do xí nghiệp gia tộc Guggenheim sản xuất. Việc Cal cần làm là khi bọn họ chưa có ý thức được vấn đề, nhanh chóng nắm giữ cổ phần trong tay bọn họ, cơ hội này là ngàn năm có một.

“Xin chào, xin hỏi nơi nào có máy điện báo công cộng có thể sử dụng được, tôi có chút việc làm ăn cần xử lý.” Cal lại một lần dùng hình tượng ngụ ý ôn hòa nói với nhân viên phục vụ, tuyệt không thể thiếu đô la kèm theo.

“Thưa ngài, xin hỏi ngài ở phòng nào? Tôi sẽ lập tức hỏi thuyền trưởng chuyện này, sau đó sẽ mang qua cho ngài.” Bộ dạng nhân viên phục vụ nhìn đô la khiến cho Cal biết hần thành công.

Cal bước lên phía trước một bước, kề sát vào tai tên phục vụ nói: “Đừng nói cho những người khác chuyện này, tốt nhất cả thuyền trưởng cũng không nên biết, tôi ở phòng E29, như vậy, vất vả cho cậu.”

Cal nói xong câu đó không chút đau lòng đem đũa nhét vào túi tên phục vụ, sau đó hần thản nhiên tiếp tục dặn dò: “Vui lòng chuẩn bị cho tôi một ít soup để tiêu hóa và bánh mì nướng, trong phòng của tôi có một vị bệnh nhân.”

Sau đó Cal đi vào phòng ngài Guggenheim, mặc dù trước khi tai nạn trên biển diễn ra, gã luôn biểu hiện mình là một quý tộc chính thống cao quý, nhưng Cal biết, vị quý tộc hần muốn đi ‘bòn’ tài sản này — căn bản cũng không có bao nhiêu tài sản. Một nụ cười tự tin xuất hiện trên khóe môi Cal, hần cảm nhận rõ được vương quốc kinh doanh của hần sắp được thành lập.

32. Chương 32

0o0——0o0

Cal tiếp nhận ẩm trà từ nữ hầu, chậm rãi điều chỉnh tỉ lệ giữa hồng trà và sữa trong chén trà, hần không chút hoang mang đem hồng trà đưa lên môi nhấp một ngụm, sau đó nâng mắt đầu tiên nhìn về phía phu nhân Obadet đang cười duyên trong lòng quý ngài Guggenheim, liếm môi. Obadet phu nhân tựa vào lòng ngài Guggenheim, lại nháy nháy mắt với Cal.

Quý ngài Guggenheim hiện tại quả thật rất không bình tĩnh, gã cho đến bây giờ chưa từng là người có thiên phú buôn bán, từ khi cha của Guggenheim mất, gã vẫn luôn lặp lại vòng tuần hoàn chết “Đền tiền — đầu tư — nuôi người tình — đền tiền — mù quáng đầu tư”. Cho dù trong số các quý tộc được cứu vớt chỉ có Guggenheim là vội vã lo bàn chuyện kinh doanh, chứ không phải tát tiền trên tàu Titanic, thì ngài Guggenheim cũng sắp rơi vào tình cảnh phá sản.

Cal thản nhiên gọi lên nụ cười thiện lương, hần vô cùng tự hào tự nói với bản thân, kỳ thật hần đang giúp ngài Guggenheim đây nuôi vợ, con gái và người tình. Cal lễ phép gõ cửa phòng ngài Guggenheim, mở cửa là một vị nữ hầu phong tình lả lơi, Cal nhìn nụ cười đầy ám chỉ của cô ta, nét cười trên mặt cũng đồng dạng lộ ra hàm ý sâu xa nào đó.

Guggenheim quả thật là quý ngài phong lưu, trừ bỏ người tình là ca sĩ nước Pháp Leon Tina Obadet ở ngoài ra thì ngay cả nữ hầu cũng đều là loại có thể tùy ý kéo lên giường, khó trách hần phải đền tiền, căn bản chính là đem đầu óc để dưới vấy đàn bà. Độ tin tưởng của Cal dành cho bản thân tăng mạnh, hần đem tươi cười trên mặt điều chỉnh càng thêm thành khẩn.

Quý ngài Guggenheim ngồi ở trên sô pha, người tình xinh đẹp của gã ngồi ở tay vịn đang hôn môi đem hoa quả dứa cho gã, Cal làm như không thấy, trong quá trình hoạt động đàm phán có trường hợp còn vượt xa cảnh tượng *** mãnh liệt này. Thú vui của quý ngài Guggenheim đây cũng không mấy kích thích.

“Buổi chiều tốt lành, Cal, ngài như thế nào có thời gian rảnh lại đây?” Vẫn chưa biết Cal đã đem cổ phiếu công ty WhiteStar xử lý đi ra ngoài, Guggenheim lộ ra ánh mắt đồng tình, hần chỉ vào chiếc ghế sô pha đối diện ý mời Cal ngồi, tự cho là đúng nói: “À, ngài còn trẻ, hướng chỉ gia tộc ngài còn rất nhiều tiền, tàu Titanic cũng là đầu tư nhỏ, lúc này đây tổn thất sẽ không quá lớn.”

Cal tiếp nhận ẩm trà từ nữ hầu, chậm rãi điều chỉnh tỉ lệ giữa hồng trà và sữa trong chén trà, hần không chút hoang mang đem hồng trà đưa lên môi nhấp một ngụm, sau đó nâng mắt đầu tiên nhìn về phía phu nhân Obadet đang cười duyên trong lòng quý ngài Guggenheim, liếm môi. Obadet phu nhân tựa vào lòng ngài Guggenheim, lại nháy nháy mắt với Cal. Cal mặt không đổi sắc buông chén trà, ánh mắt hần chuyển hướng về phía ngài Guggenheim, giống như hần vừa mới cùng Obadet phu nhân căn bản chưa từng trắng trợn tán tỉnh nhau.

“Benjamin, tôi muốn mua công ty ống dẫn của ngài, dù sao gần đây không phải ngài rất muốn bán nó đi để đầu tư sang ngành khác sao?”

Guggenheim lập tức mở to hai mắt nhìn, gã cười to ra tiếng: “Ồ, Cal, ngài đang nói gì vậy? Sẽ không vì tàu Titanic chìm nghỉm mà khiến ngài chịu đả kích đến phát điên rồi đi? Liền tính muốn kiếm mối khác, ngài cũng không nên muốn thu mua sản nghiệp tổ tiên của tôi chứ, đi tìm Rockefeller hợp tác có lẽ là lựa chọn hợp lý hơn, cha ngài không phải đang có vụ hợp tác mở đầu với ngài ấy sao?”

Cal tiếc nuối mở hai tay ra: “Benjamin, không, tôi nghĩ ngài hoàn toàn hiểu lầm tình cảnh của tôi, trước khi tàu chìm, ngài Ismay vừa thu mua toàn bộ cổ phần công ty WhiteStar trong tay tôi, ngài ấy muốn tự mình trở thành cổ đông mà không bị chúng tôi quản thúc, tôi vừa lúc cũng muốn đầu tư sang ngành sản xuất khác, cho nên chúng tôi mỗi người đi một ngã. Hiện tại ngài có hứng thú đem công ty ông dẫn bán cho tôi chứ?”

Guggenheim có chút ngạc nhiên trước lời nói của Cal, gã đem điều xì gà đặt vào gạt tàn, không dám tin đề cao âm lượng: “Ngài thật quá may mắn?! Ôi, Thượng Đế của tôi! Chuyện này thật sự là kỳ tích, công ty WhiteStar cho dù được công ty bảo hiểm đền tiền, phỏng chừng cũng không đủ vượt qua cửa ải khó khăn này, dù sao ngài Ismay mua bảo hiểm của công ty bảo hiểm Portha, từ nay về sau ngài ấy chính là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của công ty ấy.”

Cal cũng lộ ra ánh mắt sáng tỏ, mọi ngành sản xuất lúc trước đều từng điên cuồng diễn kịch, cơ hồ mỗi công ty hiện tại đều lũng đoạn hình thức kinh doanh, tàu Titanic chìm nghỉm khiến công ty bảo hiểm Portha phải đền một số tiền khổng lồ — tuy rằng là chủ tịch công ty WhiteStar vay tiền ngân hàng — như vậy từ nay về sau ngài Ismay đã đem công ty bảo hiểm biến thành kẻ thù rồi.

Tàu Titanic chìm thoát nhìn thật sự giống như lừa tiền bảo hiểm vậy.

“Ha ha ~ Mấy người đàn ông các ngài cứ thích thảo luận mấy chuyện không thú vị chút nào, Benjamin, chúng mình trở lại nước Mỹ không phải vì trừ tính tiền mặt đầu tư sao? Nếu ngài Hockley đây đã có thành ý mua công ty ông dẫn mà ngài đang chán như vậy, vì cái gì mà không thẳng thắn bán nó đi.”

Obadat phu nhân hợp thời xen mồm vào, nàng bưng ly rượu từ phía sau ôm lấy cổ Guggenheim, một mặt hôn lên lỗ tai gã một mặt nũng nịu nói, Guggenheim hiển nhiên là phi thường yêu thương vị nhân tình này, Cal nhìn ánh mắt Guggenheim thì biết gã đang thận trọng tính toán việc bán đi sản nghiệp tổ tiên. Nếu Guggenheim nguyện ý đem toàn bộ nhà xưởng bán đi thì không còn gì tốt hơn, dù sao hợp tác với quý ngài Guggenheim đây nhìn sao cũng đều là tai hoạ ngầm, nhưng Cal không sót ruột ra giá, hiện tại người cần tiền mặt để dùng gấp không phải hần.

Guggenheim không tới một phút đã phân phó nữ hầu đem hồng trà đổi thành ly rượu, Cal biết hần sẽ thành công, nhưng mà hần như cũ ôn hòa bình tĩnh mỉm cười, quả nhiên Guggenheim hướng hần giơ lên ly rượu: “Cal, ngài đã có thành ý như vậy, tôi đây cũng không làm khó dễ ngài, nhà xưởng gia tộc này giá trị một trăm vạn đô la.”

Cal bưng ly Champagne lên cùng Guggenheim chạm cốc, hần không chút khiêm nhượng nói: “Bốn mươi vạn đô la, Rockefeller đã muốn tự kiến tạo công ty ông dẫn cho công ty mình. Thật tiếc nuối, ngài Guggenheim, sản nghiệp tổ tiên của ngài hiện tại sắp mất đi lượng người mua đáng kể.”

Sắc mặt Guggenheim trở nên tối sầm, gã tràn đầy tự tin trở lại nước Mỹ chính bởi vì biết giá trị công ty của mình và người mua lớn mạnh sau lưng, không nghĩ tới lão già Rockefeller đã vậy còn quá keo kiệt khiến gã lãnh đủ như vậy. Nhưng Guggenheim không có lựa chọn nào khác, nếu không thừa dịp tin tức này vẫn chưa phát tán ra đem công ty bán đi đổi thành tiền mặt, hoặc là nói gã không có dựa theo tâm ý Cal bán đi, tin rằng đợi đến khi đặt chân lên đất Mỹ, công ty của gã sẽ bị chen ép phá sản.

“... Bốn mươi vạn đô la, thành giao, nhưng tôi muốn tiền mặt.” Guggenheim siết chặt ly rượu trong tay, Cal nhẹ nhàng chạm cốc với gã: “Đây là đương nhiên. Như vậy, hẹn gặp lại ở New York, ngài Guggenheim, quản gia Lovejoy của ta một hồi sẽ đem hiệp ước lại đây mời ngài ký tên. Chào tạm biệt.”

Cal đạt được mục đích sáng khoái rời khỏi phòng Guggenheim, hần lấy đồng hồ bỏ túi ra nhìn thoáng qua, xác định hiện tại người hầu hần là đem thức ăn và máy điện báo đưa đến phòng hần, hần phải trở về nhìn xem cậu nhóc của mình có hay không ngoan ngoãn nằm ở trên giường ăn cơm.

Cal đẩy cửa phòng ra, nét cười trên mặt hần lập tức bị âm trầm thay thế, Jack mặc bộ quần áo hần là bộ đồ bần chưa giặt ngồi trong gian phòng khách cũng không rộng lắm, mà DeWitt phu nhân lại mang bộ

biểu tình dào dạt đặc ý quay sang nhìn Cal.

Cal lạnh lùng mỉm cười nói: “Lovejoy, gọi thuyền trưởng Roth Trent và nhân viên phục vụ đến, tôi muốn bọn họ giải thích vì sao người phụ nữ nhếch nhác hơn nữa còn là kẻ mưu mô lại có thể vào khoang thuyền hạng hai này.”

Nói xong Cal âm trầm nở nụ cười, DeWitt phu nhân biểu tình chuyển thành hoảng sợ.

33. Chương 33

0o0——0o0

“Có lẽ chúng ta nên thảo luận toàn bộ nghi vấn trước khi sinh bệnh, tôi không thể ôm hoài nghi mà sống được.”

Cal tự nhiên, tao nhã tiến đến ngồi bên cạnh Jack, hần nâng bàn tay đặt trên trán Jack, nụ cười giả dối trên mặt rốt cục chuyển sang chân thành: “Bác sĩ Anthony đã đến đây sao? Ông ta nói tình trạng thân thể của em hiện tại thế nào?”

Jack cũng không là người để ý đến ánh mắt người khác, thể lực của y vẫn còn chưa khôi phục, có chút vô lực tựa vào sofa: “Quản gia Lovejoy vừa rồi đã đi tìm bác sĩ Anthony, nhưng mà chủ cửa hàng Messi, ngài Strauss cũng đồng dạng sốt cao không lùi, ngài ấy hiện tại như cũ không có hạ sốt, bác sĩ Anthony không thể rời đi, ông ấy bảo quản gia Lovejoy chuyển lời đến tôi, nếu nhiệt độ cơ thể đã gần khôi phục bình thường thì không có bất cứ vấn đề gì, còn lại chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày. À, đúng rồi, vị phu nhân này đi theo nhân viên phục vụ đưa đồ ăn cùng vào, tôi không xác định bà ta có phải hay không có chuyện làm ăn cần bàn bạc với anh.”

Nói xong những lời này Jack hạ giọng nói: “Bà ta có phải là mẹ Rose tiểu thư hay không, tôi xem có chút giống, nhưng mà các phu nhân trên đầu thường có nhiều trang sức, đều lấp lánh nhìn không rõ, tôi cũng không xác định được.”

“Dem người phụ nữ chui vào cửa đuổi ra ngoài không phải là việc một người lịch sự nên làm, không cần phải để ý đến bà ta là được.” Cal không quan sự tồn tại của DeWitt phu nhân, bà chưa bao giờ là người trọng yếu gì cả, cũng không có khả năng khuấy lên sóng to gió lớn, hần chỉ là đo độ ấm trên trán Jack, sau đó lộ ra nụ cười vừa lòng: “Tốt lắm, triệt để chuyển biến tốt.”

Jack đặc ý cười lộ lên: “Tôi còn trẻ, khỏe mạnh cường tráng.”

“Thưa ngài Hockley, cơm trưa của ngài, hy vọng ngài có thể vừa lòng.” Tên nhân viên phục vụ Cal gặp được hồi nãy đẩy xe thức ăn đưa đến phòng Cal, tên đó ám chỉ đem ánh mắt dừng lại ở tầng xe thức ăn vài giây, Cal sáng tỏ, cười cười lấy ra vài tờ tiền.

“Cám ơn cậu, tôi dùng bữa xong sẽ gọi cậu.”

“Vâng, thưa ngài, hy vọng ngài dùng cơm ngon miệng, hẹn gặp lại.” Tên phục vụ rời khỏi phòng.

DeWitt phu nhân cũng không thừa dịp có người ngoài mà náo loạn lên, bà ta so với Cal càng coi trọng thanh danh hơn — bất quá Cal rõ ràng, đó là bởi vì Bukater gia tộc trừ bỏ “thanh danh” bên ngoài ra thì cũng chỉ có hai bàn tay trắng. Cal kỳ thật có chút vì Rose tiểu thư cảm thán, hần tuy dùng loại phương thức kịch liệt không chờ đợi sống để kết thúc hôn ước với Rose tiểu thư, đương nhiên cũng đồng thời hủy diệt danh dự thực nữ thượng lưu của nàng, nhưng điều này cũng không đại biểu Cal đối với Rose tiểu thư có cái gì thành kiến, hần thậm chí là thương thức đặc điểm nữ tính tân thời trên người Rose tiểu thư.

Bất quá, cô gái giống Rose tiểu thư tận đáy lòng còn lưu lại nhân tính có bà mẹ vô sỉ như DeWitt phu nhân trong mắt chỉ có tiền tài, cuộc đời chỉ có thể liên tiếp đón nhận bị kịch. Cal hoàn toàn có thể thiết tưởng

hành động sau này của DeWitt phu nhân, một khi bà phát hiện mất đi Cal – phiếu cơm kim cương, hành động kế tiếp sẽ một lần nữa tìm kiếm một gã đàn ông ngu ngốc, dùng tuổi trẻ, mỹ mạo, học thức của con gái mình để chi trả mớ tiền mua quần áo trang sức.

Cal thậm chí không bài trừ khả năng sau khi gia tộc Bukater phá sản, DeWitt phu nhân vì duy trì lối sống sinh hoạt xa hoa của mình mà đem Rose tiểu thư đẩy vào hố lửa — trên thực tế, khả năng này thật sự là rất cao.

Cal trong lòng nghĩ đến chuyện của mình, tay vừa cắt thịt dê, chúng nó phi thường tươi mới, hơn nữa rõ ràng để chiều cổ dạ dày của bệnh nhân là hoàn toàn thích hợp. Thức ăn được cắt nhỏ bị Cal để trước mặt Jack, đồng thời hắn còn đưa qua bát canh thịt gà hầm bơ nắm thật ngon. Hương vị thơm ngon từ trong phòng phát ra, Jack và Cal cùng nhau ăn bữa cơm đầu tiên kể từ sau khi bọn họ được cứu viện, lúc này Cal mới phát hiện bản thân đã đói bụng lắm rồi, hệ thống tiêu hóa của hắn đều phát ra cảm giác đau đớn.

Loại cảm giác này thật không ổn!

Cal oán thầm, lại phát hiện Jack khi ăn biểu tình phi thường hưởng thụ, cảm giác không khỏe do thân thể mang đến đã bị Cal vớt lên chín từng mây, hắn chậm rì ăn cơm đồng thời hưởng thụ biểu tình thỏa mãn trên mặt Jack, đây mới là chân chính mỹ thực — hương sắc đầy đủ.

DeWitt phu nhân triệt để bị xem nhẹ cảm thấy vô cùng không tốt, bà muốn nói vài điều, nhưng Cal căn bản xem bà là không khí, điều này lại khiến bà không biết nên mở miệng thế nào. DeWitt phu nhân rối rắm vấn đề hình tượng của bản thân, quản gia Lovejoy đã mời thuyền trưởng Roth Trent và quản lý phụ trách hai bậc khoang thuyền vào trong phòng.

Cal buông dao nĩa, lấy khăn lau khóe miệng, rồi không chút hoang mang ngẩng đầu, hắn cũng không vừa mở miệng đã lập tức chỉ trích sai lầm với thuyền trưởng, Cal rất tự nhiên mỉm cười nhìn thuyền trưởng Roth Trent: “Thuyền trưởng Roth Trent mời ngồi, hành trình thuận lợi sao?”

“Đúng vậy, thời tiết vô cùng sáng sủa, tiếp qua ba ngày là mọi người có thể đến cảng New York, tôi vì các vị được cứu vớt mà cảm thấy cao hứng tự đáy lòng.” Thuyền trưởng Roth Trent lộ ra tươi cười may mắn. “May mắn ngài đã đánh tới điện báo, mà tôi cũng tin chuyện này không phải một trò đùa dai, ngài Hockley chúng ta hẳn nên cảm tạ Thượng Đế.”

“Đương nhiên, ca ngợi Thượng Đế đồng thời ta còn muốn vì chính mình được cứu vớt cảm tạ sự quyết đoán của thuyền trưởng ngài đây.” Cal khen tặng thuyền trưởng Roth Trent, cùng thuyền trưởng Smith của tàu Titanic khác xa nhau, thuyền trưởng Roth Trent thoát nhìn là một người đàn ông phi thường hào sảng, ông nghe xong lời Cal nói liền cười to.

“Ngài Hockley, ngài cho mời tôi và Adair đến là có chuyện gì? À, xin lỗi, tôi quên thông tri cho ngài biết, thuyền Californian đã xuất hiện ở phụ cận hải vực, bọn họ cứu vớt nhóm người cuối cùng, bất quá số người chết trên tàu Titanic phỏng chừng như cũ hơn hai trăm người.”

Cal đưa mắt nhìn về phía DeWitt phu nhân một cái, lộ ra mặt cười như có như không: “Thuyền trưởng Roth Trent, yêu cầu của tôi cũng không cao, chỉ là hy vọng lúc rời thuyền có thể đem tôi và khách ở khoang hạng ba tách ra.”

Thuyền trưởng Roth Trent theo ánh mắt Cal thấy được người một ngày còn chưa đổi quần áo, DeWitt phu nhân – trên bộ đồ được may bằng vật liệu hoa quý tràn đầy nếp nhăn, cùng Cal một thân tây trang giầy da đúng là một trời một vực. Thuyền trưởng Roth Trent lộ ra ánh mắt “sáng tỏ”, hoàn toàn hiểu lầm DeWitt phu nhân thành một quý tộc nhỏ mới nổi. Quản lý hai khoang thuyền cao cấp, Adair, sắc mặt liền trở nên xấu đi, hắn đi đến trước mặt DeWitt phu nhân như thường lễ phép đưa ra nghi vấn.

“Vị phu nhân này, xin hỏi trên tàu Titanic người ở phòng nào?”

DeWitt phu nhân lập tức hé môi, Cal mang theo tươi cười cách khoảng hướng bà giơ lên ly rượu, những lời DeWitt phu nhân muốn nói bị sắc ở trong họng – bà nếu dám nói chính mình ở phòng của Cal, như vậy Cal nhất định sẽ nói chuyện của Rose tiểu thư ra, khiến DeWitt phu nhân không mặt mũi gặp người.

“Tôi ở cùng với Brown phu nhân.”

Adair lộ ra ánh mắt kỳ quái, hắn cung kính xoay người rời khỏi phòng Cal, không lâu sau đã quay lại, lúc này đây đi theo sau hắn thật sự là Brown phu nhân. Cal mỉm cười với Brown phu nhân, thực thân thiết tiếp đón: “Hi., Molly ~ nhìn thấy người khỏe mạnh thật là quá tốt.”

“A, đúng vậy, chúng ta đều khỏe mạnh thật sự là quá tốt. Đúng rồi thân thể cậu Dawson đã tốt hơn chút nào chưa ? Tôi vừa rồi đến thăm ngài Nathan Strauss thì gặp bác sĩ Anthony, ông ấy mới nói cho tôi biết bệnh tình của cậu Dawson.” Brown phu nhân rất nhanh đi đến trước mặt Jack đưa tay đặt lên trán y, sau đó Brown phu nhân vừa lòng nở nụ cười: “Cậu bé, cậu thật may mắn đã chuyển biến tốt, ngài Strauss đã chuyển sang viêm phổi, tôi muốn trở về an ủi Strauss phu nhân.”

“Molly, hẹn gặp lại, bà không đem DeWitt phu nhân đang tạm trú trong phòng bà đi sao?” Cal cười tủm tỉm hỏi, biểu tình trên mặt Brown phu nhân lập tức trở nên khó coi, bà thấy bộ dạng DeWitt phu nhân vênh vào tự đắc, từ trong xoang mũi phát ra một tiếng ‘Hừ’ đông cứng.

Quản lý Adair cảm thấy chính mình đều đã hiểu mọi thứ, hắn lễ phép thay Brown phu nhân mở cửa tiễn bà, quay sang nhìn DeWitt phu nhân quần áo nhẵn thành một nhúm nói: “Vị phu nhân này, khách khoang hạng ba không thể cùng khách hai bậc cao cấp ở chung một chỗ, mời bà trở lại chỗ của mình đi.”

Sắc mặt DeWitt phu nhân xanh mét đi ra, miệng bà vẫn không quên nhắc đi nhắc lại lịch sử huy hoàng đã mất đi của gia tộc Bukater, Cal nhìn thuyền trưởng Roth Trent cười cười xin lỗi, thuyền trưởng cũng rời khỏi phòng Cal.

Jack này giờ vẫn không nói được một lời, nhìn tất cả mọi người rời khỏi khoang thuyền, Jack buông đồ ăn nói: “Có lẽ chúng ta nên thảo luận toàn bộ nghi vấn trước khi sinh bệnh, tôi không thể ôm nghi vấn mà sống được.”

Cal quay đầu nheo mắt nhìn biểu tình của Jack, hắn biết chính mình đang ghen tị, Jack không suy nghĩ sẽ cùng Rose tiếp tục tình duyên đây chứ?

34. Chương 34

0o0——0o0

“Nếu như, tôi về sau trở thành một danh họa muốn vẽ bộ dáng *** của anh thì sao đây?”

Cal tự nhiên tiếp nhận dao nĩa trong tay Jack, giúp y tiếp tục công việc cắt xẻ gian khổ, hắn hạ tầm mắt nhìn miếng thịt muối xông khói trong đĩa, bình thần nói: “Tiểu thư Bukater thực không tồi, tôi nhớ rõ thời điểm vừa gặp, đã từng cùng em thảo luận qua vấn đề này — nàng có văn hóa có học thức, diện mạo xinh đẹp hơn nữa còn cá tính độc đáo. Tôi ở nông thôn Ireland kết bạn với nàng, tự nhiên mà hợp thành, tôi có tiền, nàng có mạo, nhưng mà tiểu thư Bukater có một bà mẹ như vậy, hơn nữa nàng quá mức tùy tính ... Sau hơn một lần nàng đắc tội bạn hợp tác làm ăn của tôi, mẹ nàng còn ra sức thúc giục tôi thay gia tộc Bukater trả tiền nợ, bởi vậy tôi cảm thấy hôn ước này là một sự trói buộc.”

Jack thấy tò mò, miệng nuốt xuống nốt khối thịt, nhin không được hỏi một câu: “Rose không phải có tiền sao? Cứ cho là hủy bỏ hôn ước với anh, về sau cuộc sống chắc cũng không vất vả mấy.”

Cal đưa người kề sát hai má Jack, hắn đem nước sốt dính trên khóe miệng cậu nhóc liếm sạch: “Em không nghĩ đến việc gia thế của một mình tiểu thư Bukater không đủ để gánh vác nổi châu báu, trang sức, vật liệu may mặc, phấn son, họa chân dung, tiền tiêu xài của hai mẹ con nàng mỗi ngày?”

Ánh mắt Jack trở nên phi thường mờ mịt, y nhìn vào mắt Cal biểu hiện ra y đối với điều này quả thật hoàn toàn không biết gì cả: “Sinh hoạt mà thôi, chẳng lẽ bọn họ mỗi ngày đều phải mặc quần áo mới sao?”

Cal lập tức tựa vào sô pha cười lớn ra tiếng: “Đương nhiên, đương nhiên là như vậy! Phụ nữ xã hội thượng lưu sao lại nguyện ý khi tham gia yến hội mặc mỗi một bộ lễ phục, mang cùng một bộ trang sức, đây là sỉ nhục lớn nhất của các nàng! Thời điểm lên tàu Titanic, tôi mang theo mười hai rương hành lý, chỉ có hai rương là chứa quần áo, giấy tờ thuộc về tôi và Lovejoy, còn lại ... ưm, tôi nghĩ em nhất định hiểu được, ha ha ha.”

“Cả mười thùng quần áo? Thượng Đế của tôi ơi! Điều này cũng quá khoa trương, cần bản sao mặc hết mở quần áo đó chứ.” Lúc Jack nói chuyện thanh âm cũng nhẹ nhàng cao lên, Cal cười tủm tỉm đánh gãy lời y nói.

“Không, bên trong mười cái rương đương nhiên không chỉ có quần áo, còn có giấy, mũ, trang sức, thậm chí có vài vị tiểu thư thích chơi đùa thì một ít vật phẩm trò chơi nhỏ các nàng cũng mang theo bên người. Đúng rồi, tôi vẫn chưa giải thích xong, ngài Bukater đã tạ thế — cha của Rose — ông khi còn sống thiếu một số tiền lớn, nhiều đến mức cũng đủ đảo điên dòng họ Bukater. Bukater phu nhân lúc trước vội vã bức bách Rose tiểu thư nhận lời cầu hôn của tôi vì muốn trả hết nợ nần. Trên thực tế, gia tộc Bukater dù bán sạch sản nghiệp tổ tiên thì không tài nào trả nổi món nợ khổng lồ kia.” Cal nói xong vươn tay đặt ở cổ Jack, kéo cậu nhóc đến bên miệng mình, hẩn nhẹ nhàng chạm vào môi Jack sau đó thở dài.

“Jack, tôi biết em và tiểu thư Bukater tính cách phi thường hợp, nhưng hãy vì tôi mà cách nàng xa một chút được không? Tôi không muốn lại cùng gia tộc Bukater dây dưa với nhau, em nhất định nhìn ra DeWitt phu nhân hiện tại lòng như lửa đốt hy vọng nắm được nhược điểm của tôi, bắt tôi một lần nữa cưới Rose làm vợ. Đương nhiên, tôi gặp em, sau đó từ bỏ Rose tiểu thư, đó là một sự thật — và đây là nhược điểm của tôi.”

Lời Cal nói quả thật đánh rớt tâm tư muốn gặp Rose tiểu thư của Jack, cho dù nàng đồng dạng thưởng thức các bức họa của mình, nhưng mà phi thường bất hạnh, Jack nhớ tới mỗi lần xúc tác cho Rose tiểu thư và Cal giải trừ hôn ước — tranh khoả thân. Ở bên trong lòng Jack vì đối với Rose tiểu thư tồn tại áy náy và thống khổ, không khỏi nhìn thẳng vào mắt Cal, y một chữ một chữ hỏi: “Cal, anh đã nói anh thưởng thức tác phẩm của tôi, anh không phải là lừa gạt tôi đấy chứ? Tôi nhìn thấy lúc ấy, thái độ anh đối với Rose tiểu thư dị thường thô bạo ngang ngược.”

Cal phát hiện Jack muốn chấm dứt bữa cơm hồi lâu, xác định y không định tiếp tục ăn cơm, Cal tự mình thu thập sạch sẽ mặt bàn ăn, đem máy điện báo ôm đến trên bàn trà. Tiếp sau, Cal ngồi xuống trước mặt Jack, hẩn đặt cái trán mình gối lên trên vai Jack ngữ điệu thoải mái nói: “Jack, chuyện này với tôi mà nói là hai chuyện hoàn toàn bất đồng. Tôi thưởng thức tác phẩm của em dưới góc độ bình luận nghệ thuật, nhưng là một người đàn ông có danh vọng, tôi không thể chịu được vị hôn thê của mình lơ lửng thân thể để cho người đàn ông khác xem, hơn nữa để người đàn ông đó đem thân thể lơ lửng ấy họa lại — Rose tiểu thư lúc ấy không phải chỉ đại diện cho một mình nàng, nàng còn đại biểu cho thể diện gia tộc Hockley. Bất quá, tôi thừa nhận bản thân vô sỉ lợi dụng chuyện này mượn cơ hội hủy bỏ hôn ước.”

Jack vươn tay ôm lấy eo Cal khiến hẩn càng thêm thoải mái dựa vào thân thể của mình, y trêu chọc Cal: “Nếu như, tôi về sau trở thành một danh họa muốn vẽ bộ dáng *** của anh thì sao đây?”

Cal phụt cười, hẩn xoay người nằm ở bên người Jack nhìn trần nhà nói: “Jack yêu, tôi không biết là em có năng lực nhìn thấy bộ dáng *** của tôi đấy.”

“Vì sao không có khả năng, chúng ta đều đã thân mật như thế.” Jack nói xong giật giật thân thể không cho Cal dựa nữa, Cal mở ra hai tay tùy ý khống chế được động tác của y.

“Em còn nhớ rõ quá trình sao?”

Một vấn đề của Cal đã khiến Jack phải suy nghĩ, y ngã xuống giường nghiêng thân thể quan sát đến biểu tình giả dối của Cal, tiếc nuối tuyên bố: “Tôi quả thật nghĩ không ra, bất quá tương lai sẽ có rất nhiều cơ hội.”

Khóe miệng và chân mày Cal đều nhếch lên, hẩn sáng khoái nói: “Tôi mỗi mắt mong chờ. Nhưng mà, Jack yêu, xin hãy đáp ứng tôi — em cả đời cũng không được lơ lửng thân thể xuất hiện trong những bức họa của người khác.”

Lời Cal nói khiến Jack ngây ngẩn cả người, y ngay lập tức gật đầu chấp nhận thỉnh cầu của Cal: “Được, tôi hướng Thượng Đế cam đoan.”

Cal vươn tay che ánh mắt Jack lại, hấn dấn vào tai Jack thấp giọng nói: “Ngủ đi, cậu nhóc của tôi, em nên ngoan ngoãn nghỉ ngơi, đợi đến bữa tối tôi sẽ gọi em rời giường.”

Jack không phản kháng yêu cầu của Cal, y nghe lời nhắm hai mắt lại, sau cơn bệnh nặng thân thể Jack quả thật kém đi không ít, y cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian dài mới có thể triệt để khôi phục khỏe mạnh lại. Cal nhắm mắt lại nghe được tiếng hít thở đều đều truyền đến từ cậu nhóc bên cạnh, liền lập tức rời khỏi giường, hấn không chút do dự dùng máy điện báo liên hệ với tổng giám tộc tại New York của mình — Lucas, phân phó anh ta hiện tại bắt đầu lan truyền tin tức chủ của hệ thống cửa hàng Messi, ngài Nathan Strauss đã mất trong vụ tai nạn trên biển — nhờ anh ta tìm cách nói lái sang chuyện khác, bằng không Cal thật sự không có biện pháp giải thích chuyện hai đứa bé gái.

Lucas ngồi ở bên trong văn phòng nhìn phần điện báo này, chỉ cảm thấy vô cùng quái lạ. Cửa hàng Messi là hệ thống cửa hàng lớn nhất nước Mỹ, chế độ hoạt động của nó phi thường hoàn thiện, thái độ phục vụ cũng đủ hấp dẫn khách hàng, Lucas thật sự không thể hiểu được đã kích một cửa hàng nổi danh như vậy thì có được lợi thế gì, nhưng điều này cũng không gây trở ngại việc Lucas dựa theo lời Cal phân phó mà thi hành.

Cal ngay sau đó gửi cho lão cha mình một phong điện báo, nội dung phi thường đơn giản, hấn muốn thu mua một xưởng máy móc hơn nữa hy vọng cha có thể xuất ra tiền bạc hỗ trợ hấn tại ở miền Tây mua một lượng lớn đất đai và nông trang. Đang ở Italia, ngài Henry nhìn bí thư từ New York phát tới điện báo nhận được — tờ điện báo không đầu không đuôi của con trai — ánh mắt quái dị nhìn hồi lâu.

Từ khi vợ mất đi, việc trao đổi giữa cha con bọn họ liền cơ hồ không còn. Ngài Henry hồi tưởng lại thời điểm mà con trai liên hệ với mình, có lẽ là tám năm trước, vào thời điểm kia vợ ông vừa mới mất, ngài Henry lựa chọn tư thái phi thường phóng túng dùng đàn bà và rượu để quên đi nỗi thống khổ đau thương trước cái chết vợ mình, mà cha con họ sau một trận kịch liệt khắc khổ mỗi người đi một ngã.

Ngài Henry có chút châm chọc cười, quả nhiên là lâu lắm không liên hệ, nếu không con trai vì sao có thể nghĩ đến ông còn ở New York mà không biết cha mình đã sớm chạy đến Italia an dưỡng tuổi già chứ? Chẳng qua Cal đột nhiên liên hệ ông chính là bởi vì tiền sao, việc này không giống phong cách của Cal.

Ngài Henry nhớ lại lúc Cal rời khỏi nhà đã rống giận: “Con không cần cha cũng có thể sáng tạo nên một khoảng trời riêng!”. Lúc ấy vẻ mặt lộ ra nụ cười kiêu ngạo đặc hữu của ông — con ông, tính cách luôn ngạo mạn như vậy. Vậy, đứa con vẫn luôn làm ông kiêu ngạo, tám năm sau sẽ mang đến cho ông kinh hỉ gì đây?

Ngài Henry nghĩ nghĩ, quay đầu lại phân phó người hầu: “Chờ bọn họ đến New York liền liên hệ quản gia Lovejoy, kêu lão đem mọi hành động gần đây của Cal nói cho ta biết.”

“Vâng, thưa ngài.” Người hầu thành thành thật thật lui ra ngoài, Cal lúc này còn không có nghĩ đến một vở ‘Vô gian đạo’ sẽ xảy ra với hấn.

35. Chương 35

0o0——0o0

“Tôi chỉ muốn độc chiếm em một khoảng thời gian là đủ rồi, sau này tôi sẽ đưa em đến bầu trời thuộc về em.”

Cal chuyên chú tự hỏi bản thân việc kinh doanh tương lai nên phát triển theo hướng nào, trên thực tế, tàu Titanic chìm với hấn mà nói là một cơ hội phi thường tốt, các cổ đông lớn của công ty Whitestar thậm chí là mọi người trên thế giới đều biết đến sự tồn tại của một tập đoàn tài chính tham dự trong đó — tập đoàn tài chính Morgan.

Quý ngài Ismay lúc trước sở dĩ khẳng khái nhận cổ phiếu công ty WhiteStar trong tay Cal, tự thấy việc đối kháng với tập đoàn tài chính Morgan là không thể, Ismay là một gã có dục vọng chiếm hữu và không chế phi thường mãnh liệt, gã đương nhiên chịu không nổi tập đoàn tài chính Morgan không ngừng thu mua công ty WhiteStar sau đó từng bước ép sát gã — hiển nhiên tập đoàn tài chính Morgan muốn tự tay mình điều khiển phương hướng phát triển tương lai của công ty WhiteStar, bọn họ không hề cần thuê một quản lý bù nhìn. Bởi vậy Cal lợi dụng tâm tính phòng bị của Ismay thuận lợi đem gánh nặng cổ phiếu công ty WhiteStar trong tay quăng đi ra ngoài.

Càng bất ngờ là một nhà kinh doanh, Cal có lẽ sẽ không nhớ rõ công ty WhiteStar về sau có bị thu mua hay không, nhưng hẳn phi thường rõ ràng chủ tịch tập đoàn tài chính Morgan — John · Pierre Bande · Morgan, đúng là bởi vì thu mua một công ty gặp tai nạn trên biển mà bị quốc hội nước Mỹ lên án trở thành kẻ khả nghi không chế nền tài chính nước Mỹ.

Cal trầm tư, hẳn còn hơn hai tháng thời gian, phi thường ngăn ngừa, nhưng nếu được lão cha giúp đỡ tiền vốn, như vậy hẳn có thể thành công ung dung tiến vào tập đoàn tài chính Morgan — đây mới là tiền chân chân chính chính, chỉ cần chiếm được cổ phiếu tập đoàn tài chính Morgan, như vậy Cal trong phương diện đầu tư chính là một vốn bốn lời, hẳn sau này chỉ cần không ngừng thu tiền lãi là đủ rồi.

Khóe miệng Cal hiện ra nụ cười tham lam giống như dã thú, ai lại ghét bỏ bản thân kiếm được nhiều tiền chứ? Cal tính toán mở ra đế quốc kinh doanh của mình, cũng cần có quỹ lúc đầu, tập đoàn tài chính Morgan thật sự là một đối tượng hợp tác phi thường tốt. Cal đưa tay che khuất mặt mình, hẳn che khuất ánh sáng trong phòng, trong lòng lại càng cảm thấy tai nạn và tiền tài là một đôi tình nhân thân mật, chúng nó chưa từng rời xa nhau — thời điểm người người trên tàu Titanic gặp tai nạn, Cal lại chiếm được khối tiền không đếm xuể, điều này không phải là chứng minh tốt nhất sao?

Cal nghĩ lại có chút do dự, hẳn nên làm như thế nào để tìm được cơ hội hợp lý cùng tập đoàn tài chính Morgan hợp tác đây? Tự hỏi hành động gần nhất của mình, Cal chỉ có thể bắt đầu từ đầu, hẳn thiếu nhất vẫn là tiền — bán đi cổ phiếu công ty WhiteStar đổi lấy đô la đại bộ phận đều dùng đổi lấy nhà xưởng ống dẫn của ngài Guggenheim, còn thừa một phần, Cal cũng quyết định thu mua đất đai và nhập máy móc nghiên cứu.

Còn lại vài bước kế hoạch đều từng bước dính với nhau, Cal không thể xác định chính mình có thể từ trong tay lão cha của chủ nhân thân thể này mượn được tiền hay không, cha con bọn họ lúc trước cãi nhau một trận thoát nhìn loạn cả nhà lên — nhưng mà không có phương pháp nào khác, trừ bỏ lão Hockley, Cal thật đúng là tìm không ra một phương án nào an toàn, hơn nữa có thể vô điều kiện tín nhiệm hợp tác với hắn, bỏ ra một khoản tiền khổng lồ như vậy.

“Được rồi, không phải là con trai hiếu thuận tìm cha mình cúi đầu xin sao? Coi như đây là một vụ làm ăn, cũng không có cái gì khó khăn.” Cal che mắt lại lẩm bầm lầu bầu nở nụ cười, trong trí nhớ lưu lại của chủ nhân khối thân thể này, kỳ thật hẳn ngược lại cảm thấy lão Hockley là một lão già khả ái — so với cha Cal có nét tương tự.

Trong lòng có sự đối lập, Cal cảm thấy nhận một người cha trống rỗng xuất hiện thì dễ dàng hơn, hẳn đối với tương lai một lần nữa tràn ngập tin tưởng. Cal buông bàn tay che ánh mắt, một lần nữa đem tầm mắt chuyển đến Jack đang ngủ trên giường, sắc mặt cậu nhóc vẫn còn chút tái nhợt, hai mươi tư giờ bệnh nặng tiêu hao đáng kể sức khỏe của Jack, Cal đối với việc này vô cùng tự trách.

Trước đây Cal kỳ thật có thể ngăn cản Jack đem áo khoác của mình đắp cho hai đứa bé, hẳn cũng chú ý tới chi tiết này, nhưng lúc ấy Cal dao động. Cuộc sống đã sớm đem quan điểm “Vì lợi ích của bản thân” biến thành tính cách của Cal, thời điểm kia Cal nhìn hành động của Jack trừ bỏ đau lòng ra, càng nghĩ đến nếu y sinh bệnh sẽ cho hắn lợi ích gì?

Tâm lý bệnh nhân hầu hết đều phi thường yếu ớt, nếu Cal lúc ấy ngăn trở Jack hành động, như vậy Jack hiện tại nhất định là khỏe mạnh ngồi ngồi ngồi trong khoang thuyền. Bọn họ hai người đều có người là điểm mấu chốt, nhưng điểm mấu chốt của Cal với Jack hoàn toàn bất đồng, hoặc có thể nói điểm mấu chốt của Jack so với Cal nhiều hơn rất nhiều, nhân cách của y so sánh với hắn thì cao thượng hơn hẳn.

Nếu nhân cách Jack cao thượng, như vậy nếu y không mắc bệnh, đối mặt với Cal nhất định là khắc khẩu, hơn nữa là ai cũng chưa có biện pháp thuyết phục một người khác khắc khẩu. Đây là cục diện Cal tuyệt

đôi không muốn đối mặt, trụ cột tình cảm của hắn và Jack trong lúc đó — nếu thật sự có thể dùng trụ cột tình cảm để hình dung thì — phi thường yếu ớt, trụ cột này có được bất quá là do Jack hiểu lầm mình xâm phạm Cal mới có, loại quan hệ này vô cùng không ổn định.

Một khi Jack phát hiện Cal là một kẻ mưu mô, hơn nữa đối với những người không quan hệ không chút thiện lương, không đồng tình với hoàn cảnh người khác, thì mọi ấn tượng tốt đẹp lúc trước đều sẽ tan biến, áy náy trong lòng cũng sẽ tan thành mây khói.

Nhưng, nếu Jack sinh bệnh thì sao? Tựa như ngay từ đầu đã nói qua, khi sinh bệnh lòng người phi thường yếu ớt. Cha mẹ Jack từ khi y mười lăm đều đã qua đời, Cal có thể đoán ra trong nội tâm Jack cỡ nào hy vọng có người yêu thương chiều chuộng y. Như vậy Jack bị tật bệnh tra tấn thống khổ không chịu nổi, khi đối mặt với Cal cẩn thận săn sóc chiếu cố cùng với cái ôm ôn nhu, nụ hôn ngọt ngào, cậu nhóc trẻ tuổi còn có thể có bao nhiêu sức chống cự? Jack rõ ràng đang ở độ tuổi khát khao tình yêu nhất, Cal đến lúc đó còn không phải dễ như trở bàn tay!

Cal lúc trước đoán hoàn toàn chính xác, nhìn thái độ Jack hiện tại đối với hắn so với ban đầu không biết thân mật hơn bao nhiêu thì biết y đã muốn đem hắn chậm rãi bỏ vào trong lòng. Bất quá Cal thừa nhận, Jack lúc này sinh bệnh nghiêm trọng khiến hắn bất ngờ, càng bị Cal xem nhẹ chính là trình độ phát triển y học vào thời điểm này!

Jack thiếu chút nữa chuyển thành viêm phổi, cuối cùng chết trong cái kịch bản bệnh tật Cal soạn nên. Cũng bởi vì chuyện này, Cal mới tự trách như vậy, hắn nguyện ý thế với Thượng Đế, trước khi hai người bọn họ bởi vì cảm tình hao cạn mà tách ra, Cal nhất định sẽ dùng hết mọi thứ mình có để bảo hộ Jack khỏe mạnh khoái hoạt, hắn nguyện ý triệt để thành thực với y.

Cal chịu không được cái cảm giác một lần nữa đối mặt Jack đang giãy dụa trước bóng ma Tử Thần, hắn chưa bao giờ sợ hãi tử vong như thế. Cal muốn cho cậu nhóc của hắn một cuộc sống khỏe mạnh khoái hoạt, hơn nữa không phải bị hắn tù cầm trong nhà trung mà sống, Jack có thiên phú, y hẳn nên thuộc về khoảng trời rộng lớn hơn.

Cal quỳ một chân xuống trước giường Jack, hắn nâng bàn tay cậu nhóc đưa lên miệng hôn nhẹ mu bàn tay y — làn da một chút cũng không bóng loáng, tràn ngập bóng dáng của cuộc sống mưu sinh. Cal nhẹ giọng nói: “Tôi chỉ muốn độc chiếm em một khoảng thời gian là đủ rồi, sau này tôi sẽ đưa em đến bầu trời thuộc về em.”

Jack tựa hồ nghe được lời Cal, y nhắm mắt lại xoay người, khoe miệng mang theo tươi cười cợt cợt xoa tung gối đầu.

“Nhưng mà trước đó, em phải cho tôi ăn nó, cậu nhóc của tôi ạ.”

36. Chương 36

0o0——0o0

Bàn tay Jack trực tiếp tiến vào bên trong quần ngủ rộng rãi của Cal nắm lấy tinh khí của hắn

Cal buông bàn tay Jack ra, đứng dậy đi đến trước tủ quần áo cởi bỏ bộ lễ phục đã trói buộc hắn mấy ngày đêm qua, hắn chỉ mặc mỗi quần ngủ liền trèo lên giường, tàu Carpathia ngay từ đầu đã không là một du thuyền xa hoa, bởi vậy giường của hai khoang tốt nhất cũng không rộng rãi cho lắm, một nam một nữ thì vừa đủ chỗ, còn hai gã đàn ông trưởng thành nằm cùng nhau thì có chút chật chội.

Khoe miệng Cal mang theo tươi cười, hắn vươn tay đem Jack gắt gao kéo vào trong lòng, tiếp đó hai chiếc chân nhanh chóng phủ trùm lấy hai người. Tính cách Cal có lẽ ảnh hưởng đến nhiệt độ cơ thể hắn, độ ấm

bàn tay hần không ấm áp giống như tay Jack, lúc hần đặt một tay khoát lên bên hông Jack, kích thích đột ngột làm Jack lui thân thể càng sát vào lòng Cal để trốn.

Cal cười tủm tỉm nắm bàn tay đặt trên người chính mình, đến khi độ ấm tay cùng nhiệt độ cơ thể như nhau lại một lần nữa ôm lấy Jack, áo ngủ không gài nút đã sớm bị Jack cọ cọt tụt xuống bả vai, ***g ngực bóng loáng kề sát cơ ngực Cal. Bàn tay Cal lần theo áo ngủ của Jack chui vào, hần vuốt ve bờ lưng đơn bạc của Jack, cơ nhục hai sườn xương sống và cột sống tạo thành đường cong tuyệt vời, khiến Cal lưu luyến không thôi.

Hơi thở ấm áp mềm mại của Jack phả lên mặt Cal, khoe môi hần hàm chứa ý cười rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Cal ngày hôm sau không chút nào ngoài ý muốn khi hần tỉnh lại cảm nhận được lửa nóng của thân thể, nhưng Jack cũng đồng dạng phản ứng khiến cho hần cảm thấy phi thường ngạc nhiên. Trong mắt Cal thoát nhìn Jack vẫn là thằng nam, Cal lúc trước cũng không thấy bất cứ chi tiết nào nhìn ra Jack có tiềm chất tiếp nhận đàn ông, chẳng qua Cal động tâm, cho nên hần để Jack ném thữ, khiến cậu nhóc từng bước một đi vào bên trong cạm bẫy.

Nhưng mà tình huống hiện tại...

Được rồi, Cal nhin không được khoe miệng xuất hiện tươi cười, cứ cho là vài ngày không có phóng thích mới dẫn đến Jack thân thể trẻ trung sinh ra phản ứng, nhưng việc này đối với Cal mà nói cũng là một chuyện đáng để cao hứng. Cal đưa xuống phía dưới tìm kiếm, Jack vẫn đang say ngủ bởi vậy bỏ lỡ cơ hội tốt gần cận Cal.

Cal cầm ‘cậu bé’ của Jack cao thấp triệt động, khí quan nguyên bản chỉ là hơi cứng rắn liên thức tỉnh. Jack như cũ tựa vào lòng Cal, y mơ mơ màng màng theo động tác trên tay Cal trước sau cử động vòng eo, miệng mơ hồ phun ra tiếng rên “A, ưm ~ a ư...”. Cal nâng người dậy đem Jack đặt ở trên giường, hần ngăn chặn bả vai Jack, mút lấy đầu kết cậu nhóc.

Thân thể càng đốt thêm lửa nóng, Jack khàn khàn kêu muốn tỉnh dậy, bàn tay rõ ràng dính dịch nhầy đang cầm lấy ‘cậu bé’ của mình khiến Jack vừa mới tỉnh ngủ lập tức tỉnh táo lại, y vừa chuyển đầu liền đón nhận lấy môi Cal. Cal đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, hần cùng với Jack chia sẻ một nụ hôn nóng bỏng, khi bọn họ thở hổn hển tách ra, trên khuôn mặt trắng nõn của Jack hiện ra mặt đỏ ửng.

Cal chấm dứt sự phục vụ cho Jack, hần vốn định nằm một hồi trên giường chờ đợi thân thể rối loạn tự động dừng lại—không phải Cal không muốn, mà hần không biết có nên áp bức một bệnh nhân thể lực chưa hoàn toàn khỏe lại hay không. Jack xoay người quỳ gối trên người Cal, y từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt Cal.

Cal nâng bàn tay sạch sẽ lên vuốt ve khuôn mặt Jack, hần dè dặt gáy cậu nhóc xuống trao nhau nụ hôn sâu. Thời điểm nhấn nạy hôn môi chỉ có thể là kéo dài sự tra tấn đối với thân thể, nhưng Cal cũng không vội vàng, hần dây dưa đầu lưỡi mềm mại của Jack nhẹ mút vào, chậm rãi cọ xát hàm trên, khiến cậu nhóc chỉ có thể run rẩy thân thể mở miệng lớn tùy ý hần khiêu khích.

Jack cũng là đàn ông con trai, y so với Cal hưởng thụ trận vui vô chừng mực này thì vội vàng hơn nhiều lắm. Bàn tay Jack trực tiếp tiến vào bên trong quần ngủ rộng rãi của Cal nắm lấy tính khí của hần, Cal trừng phạt dùng sức hút mạnh đầu lưỡi liên kết thúc cái hôn này, Cal dùng sức đem Jack ấn sâu vào trong lòng, hần thở phì phò đùa với Jack.

“Cậu bé, đây là phạm quy.”

“Anh cũng đã phạm quy rồi.” Bàn tay Jack bị kẹt giữ thân thể hai người, y cảm giác được thân thể vừa được phục vụ của mình lại lần nữa nóng lên.

Cal đương nhiên cũng cảm giác được thân thể Jack biến hóa, hần không khách khí cười đem tầm mắt hạ xuống, đồng thời không quên tiếp tục trêu chọc Jack: “Cho nên, em cố ý muốn làm dơ quần ngủ của tôi sao?”

“Chúng ta có thể...”

Jack hưng trí bừng bừng đề nghị bị Cal phủ bỏ: “Tôi cảm thấy điều này không phải một đề nghị hay, em hôm qua mới vừa mới hết bệnh, hiện tại thân thể phi thường suy yếu, thành thành thật thật ngoan ngoan nằm xuống, tôi đi tắm rửa.”

Jack rất ư là bất mãn chặn thân thể Cal lại, y hôn lên môi Cal ý đồ thay đổi quyết định của hắn, Cal một tay đè lấy cổ Jack hưởng thụ cảm giác gắn bó quấn quýt tuyệt vời, một bên cử động thân thể bắn khoắn có nên nghĩ một đằng nói một nẻo không. Đáng tiếc, khi Jack nghĩ y thành công thuyết phục Cal, người đàn ông ấy liền mạnh mẽ đem y ấn lại lên giường, sau đó dường như không có việc gì thẳng tiến phòng tắm.

Cal lúc này đây không tắm rửa lâu, ngay từ đầu hắn liền điều chỉnh nhiệt độ nước xuống thật thấp, bởi vậy khi hắn chỉ quấn một cái khăn tắm bên hông bước ra khỏi phòng tắm, Jack còn nằm nghiêng trên giường giải quyết vấn đề thân thể của chính mình, tiếng thở dốc khàn khàn khiến Cal ngáy ngẩn cả người, hắn không suy xét đến khả năng sau cơn bệnh thân thể Jack còn suy yếu không nên phóng thích lần thứ hai ...

Nên nói, tuổi trẻ thật tốt chăng ?

Cal đứng ở đầu giường nhìn chằm chằm Jack, Jack ngượng ngùng càng đem chính mình cuộn mình thành một đoàn. Cal phát hiện hành động của mình quá mức chậm trễ, hắn vội vàng xoay người xem như không có việc gì đi đến tủ quần áo gần đó lấy một bộ quần áo bắt đầu mặc vào người. Jack đã dừng động tác của bản thân, cảm giác bị người khác nhìn thật xấu hổ, hắn phát hiện của mình đã mềm xuống.

Nhận ra điều này, người Jack càng đỏ thêm, y bùm mặt quay người lại ngồi ở đầu giường, lại kinh hỉ phát hiện động tác lúc này của Cal phi thường có lực hấp dẫn. Quần tây chưa cài kỹ thả rơi bên hông Cal, áo sơmi trên người cũng chưa kịp mặc lên để ở khuỷu tay, toàn bộ ***g ngực và cơ bụng dưới ánh đèn khoe sự tồn tại của chúng, quan trọng nhất là trên mặt Cal mang theo biểu tình hồ hững, hắn hoàn toàn không chú ý tới chính mình gợi cảm mê người đến dường nào.

Jack không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng, toàn thân Cal đều tỏa ra vẻ đẹp cường tráng của người đàn ông trưởng thành, khiến Jack lần đầu biết nhìn đàn ông cũng có thể làm miệng khô lưỡi khan: “Cal, đừng nhúc nhích!”

Cal dừng động tác lại, hắn hơi nhấc cao mày nhìn Jack, trong mắt lộ ra sự khó hiểu. Jack đã tìm được cây kẹp vẽ của y, đây là hành lý duy nhất y mang ra từ tàu Titanic. Jack ngẩng đầu cẩn thận quan sát Cal: “Hiện tại bắt đầu thực hiện lời hứa của chúng ta trong lúc đó đi, tôi muốn vẽ anh, đừng lộn xộn.”

Cal ngạo mạn gợi lên khóe miệng: “Vẽ tôi? Đến đây đi, tôi nghĩ về sau em nhất định luyện tiếc đem bức họa này đi ra ngoài.”

“Tên đàn ông ngạo mạn.” Jack lầu bầu một câu, bàn tay nhanh chóng múa trên giấy phác họa ra một người đàn ông.

37. Chương 37

0o0——0o0

“Về sau tôi nhất định đem em đặt trên giường, làm cho em phải sượng mặt.”

“Tôi mỗi mắt mong chờ.”

Cal duy trì tư thế này cũng không vất vả, không qua bao lâu Jack liền tỏ vẻ bức họa đã hoàn thành. Cal không nhanh không chậm đem tây trang chỉnh tề mặc vào, sau đó đến phía sau Jack, cậu nhóc đối với bức họa vẫn đang làm công tác sửa chữa sau cùng. Cal có chút kinh hỉ khi thấy thần tình của hắn bên trong bức họa rất sống động, phát hiện này khiến Cal rút cây kẹp vẽ trong tay Jack ra, hắn không chế không được ý nghĩ của chính mình lật thêm một tờ, quả nhiên bức họa một nửa của Rose cũng được Jack vẽ một cách xuất sắc như vậy.

Dẫu biết Jack lúc này không có ý đem hắn trở thành người mẫu duy nhất, nội tâm Cal vẫn tránh không khỏi cảm giác thất vọng, khi hắn khởi động tươi cười đem kẹp vẽ trả Jack, hôn nhẹ hai má y mịt mờ biểu đạt yêu cầu của mình: “Jack yêu, em thật khiến tôi kinh hỉ, tôi phát hiện bản thân mình phi thường gọi cảm. Nếu em về sau nguyện ý đem bức phác họa này hoàn chỉnh thành bức tranh, tôi đây nhất định bỏ ra nhiều tiền đem nó treo trong phòng ngủ của tôi.”

Jack bướng bỉnh nở nụ cười: “Đúng vậy, vẽ thành người thật, treo trong phòng ngủ nhất định sẽ vô cùng vui vẻ, khi về già, anh còn có thể nói: ‘A, mình năm đó cường tráng cỡ nào!’ a ha ha ha!”

Cal thuận thế căn vành tai Jack, hắn hạ giọng hung tợn uy hiếp: “Về sau tôi nhất định đem em đặt ở trên giường, làm cho em sượng mặt.”

Jack giống như nghe được cái gì buồn cười, y đắc ý nhếch mày tuyên bố: “Tôi mỗi mắt mong chờ.”

Cal nhìn vẻ mặt cậu nhóc đã biết Jack không có hoài nghi vấn đề ‘trên dưới’ đêm đó, hắn buồn cười đút hai tay vào trong túi quần gật gật đầu: “Tôi cũng không khi dễ bệnh nhân, chờ em hết bệnh, hơn nữa đến khi có chiếc giường lớn thoải mái và mấy thứ cần thiết, tôi cũng mỗi mắt mong chờ tình hình lúc ấy.”

Jack không thềm nhắc lại, y dùng ánh mắt ‘cứ cây mạnh’ nhìn Cal, Cal cười lắc lắc đầu. Lúc này vang lên tiếng đập cửa, Cal cao giọng nói: “Mời vào.”

Quản gia Lovejoy đẩy xe toa ăn xuất hiện giữa phòng ngủ Cal, trên khuỷu tay lão treo bộ quần áo được giặt sạch của Jack cùng kính đưa tới: “Cậu chủ, đây là bữa sáng của cậu và cậu Dawson cùng với quần áo của cậu Dawson.”

Jack liền từ trong ổ chăn chui ra, Lovejoy lập tức nhíu mày lại, trong nháy mắt chặn bị xốc lên hương vị mãnh liệt đặc hữu nam tính cùng với dấu vết dính ở vị trí thấp trên quần ngủ của Jack biểu lộ rõ ràng những chuyện đã xảy ra trước đó. Về mặt Jack lập tức trở nên xấu hổ, nhưng không đợi y nói cái gì, biểu tình trên mặt Lovejoy đã biến chuyển trở về đạm mạc nghiêm cẩn như cũ, lão xoay người hành lễ rời khỏi phòng.

Jack vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, lời nói của Lovejoy lại khiến y cứng ngắc tại chỗ: “Cậu chủ, cậu Dawson, một lát sẽ có người hầu đến quét dọn phòng, xin không cần lo lắng vấn đề thanh lý đệm chăn.”

Nhìn thân thể Jack cơ hồ muốn hóa thạch, Cal ôm bụng cười to, hắn từ đầu đã biết chuyện hắn cùng với đàn ông không thể gạt được quản gia và người hầu, Cal cũng không tính toán gạt bọn họ. Tuy rằng nói có một tình nhân là đàn ông thì hơi khó được quang minh chính đại tiếp nhận, nhưng nếu có quan hệ sâu đậm xen lẫn chút ái muội tình cảm với một người bạn nam cũng là giấc mộng mà rất nhiều quý tộc theo đuổi.

“Jack, đừng khẩn trương như vậy, việc này không có gì, chỉ cần chúng ta không đến giáo đường nhờ Thượng Đế chứng kiến tình yêu và kết hôn, tôi nghĩ không có vấn đề gì đâu.” Cal chẳng hề để ý nói. “Được rồi, thay quần áo rồi rời giường, hay là em muốn tiếp tục nằm trên giường để tôi đút em ăn cơm?”

Jack nhanh chóng vọt vào phòng tắm, hơn mười phút sau y một thân tóc vàng ướt thẫm nhẹ nhàng khoan khoái từ phòng tắm đi ra, Cal đã đem thức ăn cắt nhỏ cho Jack. Quần áo của Jack được đặt trong tủ quần áo, y mở tủ ra trực tiếp lấy bộ quần áo cũ đã được giặt ủi sạch sẽ, không cho Cal bất kỳ ánh mắt dư thừa nào.

“Oa, Thượng Đế, quản gia của anh thật đáng sợ, tôi lần đầu biết cổ áo sơ mi có thể cứng đến như vậy!” Jack nhe răng trợn mắt ngồi vào bàn ăn, y nhanh chóng cởi toàn bộ nút cổ áo sơ mi, ống tay áo đều bị y xấn thành một cục kéo lên trên khuỷu tay.

“Một hồi đi dọc hành lang tham quan đi, từ khi em sinh bệnh chưa ra khỏi phòng, không khí trong khoang thuyền thật không tốt, tôi cảm thấy em nên ra ngoài dạo một chút, nhưng mà, nhất định phải mặc áo khoác vào, em không thể để bản thân chịu lạnh nữa.” Cal nói xong hạ thấp ánh mắt, thấp giọng, nghe giống như là thấp phần hồi hận: “Jack, tôi đoán em rất lo lắng cho hai đứa bé kia có phải không? Lovejoy đang chăm sóc hai bé, các bé ăn giống chúng ta, quần áo tôi cũng bảo Lovejoy chuẩn bị một ít áo khoác dày cho chúng thay.”

“Không, Cal anh không rõ nguyên nhân tôi nổi giận.” Jack nhìn Cal, trong ánh mắt nổi lên lửa giận: “Anh không nên vào thời điểm tàu sắp chìm lôi kéo hai đứa bé gái vô tội vào, vạn nhất tàu Carpathia không thể

chịu được nhiều người như vậy, như vậy các bé phải theo chúng ta chờ đợi đợt cứu viện tiếp theo không biết có hay không! Tôi hy vọng chúng ta đều có thể thoát hiểm, nhưng không phải lấy cơ hội sinh tồn của người khác để đổi lấy.”

Cal lúc này rất cục nghênh đón ánh mắt Jack, hắn cầm lấy bàn tay kích động vung lên của cậu nhóc: “Jack, chúng ta không thể chết được. Cứ cho là không lên được tàu Carpathia, trên tàu Titanic vẫn có cano thoát hiểm. Không hề nghi ngờ, có thể đầu tiên được cứu viện là những quý tộc có tiền ở khoang hạng nhất và khoang hạng hai, lúc ấy trong số những kẻ có tiền có thể càng nhanh chóng được cứu hộ là phụ nữ và trẻ em. Chỉ cần em đi theo bên cạnh tôi, bất luận thế nào, chúng ta tối thiểu đều có cơ hội lên thuyền cứu nạn, nhưng tôi không thể cam đoan trên thuyền cứu nạn chúng ta sẽ nhanh chóng được cứu viện, càng không thể cam đoan thuyền cứu nạn sẽ không bị lật thuyền cũng không bị sinh vật biển to lớn công kích, tôi muốn bảo đảm chúng ta hai người an toàn — chúng ta phải cùng nhau sống sót.”

Jack trầm mặc một trận, lửa giận trên mặt y biến mất vô tung, giọng trở nên đặc biệt khô sáp: “Anh nói nếu không thể bắt lấy cơ hội đi lên tàu Carpathia, như vậy thuyền cứu nạn cũng rất nguy hiểm?”

“Độ ẩm bên ngoài em rất rõ ràng, Jack, chúng ta mặc dày cỡ nào, có năng lực hứng chịu băng lạnh trong bao lâu đây? Em chỉ bị đông lạnh trên tàu Carpathia thì thiếu chút đã biến thành viêm phổi, tôi thật không dám tưởng tượng cảnh tượng giữa băng tuyết mịt mù em tựa vào lòng tôi suy yếu sắp chết đi. Hơn nữa ảnh hưởng của dòng hải lưu, ai cũng không biết hành khách ngồi ở thuyền cứu nạn sẽ chạy đi đâu hoặc có thể hay không được cứu viện. Huống chi... cho dù là thuyền cứu nạn đều ngồi đầy cũng không đủ chỗ cho toàn bộ nhân viên.”

Máu trên mặt Jack nháy mắt rút sạch sẽ, y có chút đại ra lặp lại: “Không đủ?”

“Đúng vậy, còn thiếu ước chừng ba trăm đến bốn trăm vị trí, điều này vẫn là thu hoạch lớn hơn nữa không xảy ra tình huống lật thuyền. Jack, nếu cha mẹ hai đứa bé không còn, như vậy tôi sẽ phụ trách nuôi dưỡng các bé lớn lên — các bé vốn ngay cả sống chết cũng chưa biết, ít nhất hiện tại các bé đều sống.”

Lời Cal nói rất cục thuyết phục được Jack, nhưng khi bọn họ cùng đi lên hành lang, tái nhợt trên mặt Jack như cũ vẫn chưa hồi phục lại hồng nhuận. Cal tiếc nuối nghĩ, có lẽ con số này đối với Jack đã kích có chút lớn đi.

38. Chương 38

0o0——0o0

“Thượng Đế, tôi thật sự không có biện pháp tưởng tượng chính mình như một ả tình nhân mỗi ngày tiêu xài tài sản của anh, ở một chỗ trong trang viên chờ đợi bong bóng anh xuất hiện, đáng sợ.”

Bệnh trên người Jack quả thực vì muốn trừng phạt Cal mà đến. Cal vừa đem lý do tại sao hắn lãnh huyết vô tình như thế thuyết minh với Jack, Jack đồng thời cũng đã khảo vấn lương tri của mình, bọn họ gặp Rose tiểu thư trên hành lang — mẹ Rose tiểu thư đứng bên cạnh nàng không ngừng nói đầu đầu.

DeWitt phu nhân quả thật khiến Rose tiểu thư chán ghét, nhưng vừa mới trải qua vụ chìm tàu, đồng thời hai mẹ con lại mất đi chỗ che chở, Cal không có biện pháp kết luận Rose tiểu thư có thể giữ lại cơ trí và lý trí của cô. Cal mang theo Jack còn đang ngăn người chuyển hướng đến đầu thuyền, một ngày mới luôn làm con người có nhiều chờ mong hơn, bất luận là ánh mặt trời tươi đẹp hay bầy cá heo bơi dọc theo con tàu.

“Chúng nó thật tự tại.” Cal dựa lan can nhìn xuống phía dưới, đại dương xanh biếc dần khôi phục lại sự yên tĩnh của ngày xưa, trải qua tai nạn trên biển mọi người cũng nên quên đi nỗi kinh hoàng mấy ngày hôm trước.

“Nơi đó còn có một đàn, nhảy, chúng nó nhảy!” Tâm tình Jack quả nhiên tốt hơn rất nhiều, tràn ngập sinh khí đến mức có thể đả động lòng người, Cal nhìn bộ dáng cao hứng của Jack lúc này giống như trẻ con vậy, trong lòng lại chậm rãi bịt kín một tầng bóng ma.

Jack không thích hợp với xã hội thượng lưu, sức sống và điểm hấp dẫn mê người của y là ở chỗ y giống như là loài linh dương chạy giỡn trên thảo nguyên bao la rộng lớn, mang vẻ đẹp dã tính, vẻ đẹp đơn thuần, lối sống của xã hội thượng lưu thối nát âm u chỉ có thể khiến Jack chậm rãi trở nên tầm thường, đây tuyệt đối không phải mục đích của Cal.

“Jack, tôi ở miền Tây có một trang, thời điểm đi tỉnh dưỡng thuận đường ghé chơi không?” Cal đem tầm mắt tập trung trên mặt Jack.

Jack quay đầu lại nhìn nhìn Cal, y lộ thần sắc quái lạ: “Anh muốn đem tôi dưỡng trong trang viên miền Tây?”

“Không hoàn toàn như thế.” Cal nói xong một lần nữa đem tầm mắt chuyển hướng về phía đàn cá heo quần theo con tàu chở khách chạy định kỳ, hần cần thận giải thích quyết định của mình: “Trong buổi tiệc tối hôm ấy tôi chú ý thấy em cũng không quen với xã hội thượng lưu, chỉ sợ dù em có học xong lễ nghi xã giao cơ bản cũng không thể bỏ mặc ngoài tai lời nói của thiên hạ. Nhưng nếu ở trang viên miền Tây thì khác, nơi đó là đất là trời của em, em có thể tự do sáng tác, tôi không muốn bóp chết thiên tính của em.”

“Cal, tôi là một người đàn ông, tôi nghĩ tôi đã cường điệu quá điểm này. Được người khác cẩn thận nuôi dưỡng cũng không thích hợp với tôi, nếu như bị anh dưỡng bên trong trang viên, tôi thà rằng ra công trường khuân vác, dù đổi lấy bánh mì cứng ngắt như đá cũng không có gì tệ, ít nhất tôi dựa vào chính mình mà sống sót. Không, việc này cũng không phải lòng tự trọng nhằm chán gì đó, tôi chỉ hy vọng chính mình đừng mất đi bản thân dấu cho trải qua bất kỳ giai đoạn nào.” Jack nói xong nở nụ cười: “Thượng Đế, tôi thật sự không có biện pháp tưởng tượng chính mình như một ả tình nhân mỗi ngày tiêu xài tài sản của anh, ở một chỗ trong trang viên chờ đợi thân ảnh anh xuất hiện, đáng sợ.”

“Được rồi, như vậy nghe lời một chút, tôi sẽ an bài em đến trường học tập, bây giờ vẫn chưa muộn, tôi nghĩ qua vài năm... Đúng rồi, Jack, em năm nay rốt cuộc bao nhiêu tuổi?” Cal nói xong đột nhiên phát hiện sự hiểu biết của bọn họ với nhau ít đến đáng thương.

Vấn đề này khiến Jack cũng ngây ngẩn cả người, y lập tức cười to ra tiếng: “Tôi năm nay hai mươi ba tuổi, còn anh, Cal?”

“Tôi đã sắp ba mươi tuổi, được rồi, năm năm, tôi cho em thời gian năm năm Jack. Trong năm năm này em phải đi học tìm được phương hướng và mục tiêu sống cho bản thân em, bất luận là em muốn đi học mỹ thuật hoặc bất cứ gì khác. Tôi hy vọng năm năm sau em có thể nói cho tôi biết, em không hề chờ mong một mình một người, mà muốn cùng tôi trải qua cuộc sống kinh doanh bên nhau.” Cal dựa lưng vào lan can, giọng hần cũng không lớn, nhưng Jack lại cảm thấy từng chữ từng câu Cal nói ra đều đập vào trái tim y, chấn động phát đau cả người.

“Bởi vì tôi không muốn bị anh nuôi, cho nên anh đưa tôi rời đi, ở cách xa?” Jack vẫn duy trì tư thế xem cá heo, trong lòng lại không có chút hưng trí với loài động vật này.

“Tôi tôn trọng em, Jack. Tôi hy vọng năm năm sau em sẽ dùng đầu óc kiếm tiền, mà không phải sử dụng sức lực. Em hiện tại thân thể khoẻ mạnh, nhưng em có thể có khí lực bao lâu đây? Em đã không muốn nhận tiền của tôi, như vậy năm năm sau đem tài hoa của em, kiếm gấp bội cho tôi, hiệp nghị này thế nào?” Cal cười tủm tỉm đề nghị.

Jack xoay người tựa vào lan can, y dừng một chút rồi nói: “Tôi như thế nào cảm thấy ngược lại mình bị lừa?”

“Đương nhiên” Cal nói không chút chột dạ: “Trong vòng năm năm không gặp được một người đàn ông nào tốt với em như tôi, hơn nữa năm năm sau em sẽ vì quyết định lỗ mãng thời trẻ của mình mà phải chịu trừng phạt trả giá bằng tiền, tôi chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn Jack ạ.”

“Gian thương.”

“Cám ơn, đây là lời ca ngợi đối với tôi.” Cal nói xong nói, hai người cùng nhau nở nụ cười.

“Hắc, những người trẻ tuổi, các cậu sao lại đều ở trong này tán dóc?” Brown phu nhân khoác chiếc áo khoác lông cừu dày cười ha hả xuất hiện trên đầu tàu, Cal và Jack đều nở nụ cười, vị phụ nhân béo này cho tới nay đều thực có thể làm cho bọn họ thấy hảo cảm.

“Molly, thật vinh hạnh, tôi nghĩ không bao lâu chúng ta sẽ trở thành hàng xóm.” Cal đưa tay lên không khí làm ra động tác chạm cốc, Brown phu nhân cười lớn cũng khoa tay múa chân.

“Vậy thật sự là quá tốt, tôi vẫn nghĩ đến xuất thân cao quý như ngài hẳn không thích ở nông thôn.” Brown phu nhân nói xong lại cười ha ha: “Ngài đây là muốn định cư ở đó luôn sao?”

“Không, tôi hàng năm đều ở vài ngày trong trang viên. Kỳ thật người Anh vẫn thích cuộc sống nông thôn, nó làm người ta thỏa mãn vui vẻ, chúng ta có thể tùy ý vứt bỏ thành thị lạnh lùng ích kỷ. Tôi đã rất lâu không có thư thả qua.” Cal nói xong cảm khái thở phào nhẹ nhõm, hẳn nâng bàn tay Brown phu nhân lên khề hôn: “Đến lúc đó hy vọng Brown phu nhân có thể giúp tôi sống tốt nơi nông thôn đã lâu chưa đến.”

“Cal, ngài thật sự là quá khách khí. Ngài nếu thích sống ở nông thôn, thì hãy tới căn biệt thự của nhà tôi ở tạm đi, tôi nuôi mấy con ngựa dòng Anh thuần khiết, chúng nó thật sự rất xinh đẹp.” Brown phu nhân kiêu ngạo nói, Cal đồng ý gật đầu, nuôi ngựa cũng là cách ăn tiền hay nhất, không phải chỉ mua về là xong, càng là ngựa tốt càng khó nuôi.

“Khó trách môn Polo bà đánh tốt như vậy.” Cal ca ngợi, Brown phu nhân vui vẻ lại cười ra tiếng, bà rút cục đem đề tài chuyển tới trên người Jack.

“Bé con, còn cậu? xem ra cậu so với ngày hôm qua tốt hơn nhiều, sắc mặt hồng nhuận không ít, thật muốn cảm tạ Thượng Đế. Ngài Strauss bị chẩn đoán chính xác là viêm phổi, phu nhân của ngài ấy thoát nhìn vô cùng khổ sở.” Brown nói xong liền thương cảm, bà rất nhanh thu thập tâm tình của mình một lần nữa lộ ra tươi cười mời Jack: “Cậu bé, cậu và Cal thoát nhìn quan hệ không tồi nha, các người không vì chuyện Bukater tiểu thư mà biến thành kẻ thù thật sự rất đáng để ăn mừng.”

“Không, tôi vẫn phi thường thưởng thức cậu Dawson, chuyện của Bukater tiểu thư sẽ không ảnh hưởng sự thưởng thức của tôi đối với cậu ấy.” Cal rất nhanh biểu lộ thái độ của mình.

“Cậu gọi là Jack đúng không? Cùng Cal tới nhà của tôi làm khách đi, tôi cam đoan hoàn cảnh tự nhiên ở miền Tây sẽ làm cho các người chấn động.”

Đối mặt với lời mời thịnh tình của Brown phu nhân, Jack sẵn khoái tiếp nhận ý tốt: “Vâng, Brown phu nhân, tôi sẽ tới.”

“Tôi đây đi trước, tôi còn muốn đi thăm ngài Strauss, làm bạn với vợ ngài ấy, các người đùa vui vẻ, đúng rồi, buổi tối có yến hội, nhất định nhớ rõ tham gia.” Brown phu nhân nói xong rồi ha ha cười đi khỏi.

Jack nhìn Cal đột nhiên tò mò “Anh sẽ không phải ngay từ đầu liền cảm thấy hứng thú với tôi đó chứ.”

Cal nhìn biểu tình của cậu nhóc, cười mà không nói.

39. Chương 39

0o0——0o0

Cal muốn có một đứa con ruột cũng chỉ có thể đi tìm một phụ nữ rồi tự mình lên sân khấu cày cấy.

Đều không chịu ngồi yên, Cal và Jack trên hành lang nghỉ ngơi một lúc sau liền tách ra, Cal còn phải xử lý việc làm ăn của hẳn, Jack thì cần yên tĩnh để tìm đáp án cho câu hỏi nên làm gì cho cái gọi “kế hoạch năm năm”. Cal trước khi đi mỉm cười nhìn Jack ôm cây kẹp vẽ nhằm phía đám người bước tới, hẳn đổi bộ vest mới càng thêm trầm ổn thành thực, không có bất cứ do dự dưng thừa nào, Cal chuẩn bị một ít lễ vật đi đến phòng bệnh của ngài Strauss.

Vốn thân thể rất khỏe mạnh, ngài Strauss giờ đây tinh thần uể oải nằm trên giường, hô hấp dồn dập xác thực biểu hiện ông ta đang sốt cao, nhưng trên gương mặt Strauss lại lộ một loại sắc thái xám trắng đáng sợ, cánh mũi không ngừng chớp động, lúc hô hấp có vẻ vô cùng cố hết sức.

Cal dối trá xoay người đi đến bên cạnh Strauss phu nhân, dùng thần sắc lo lắng nhìn ông ta, hần cầm bàn tay lão phu nhân nói: “Phu nhân, xin bà bảo trọng thân thể của chính mình, ngài Strauss cần người chăm sóc, ngăn lại các con của hai người, bọn họ còn chờ hai người bình an trở về Mĩ quốc đoàn tụ.”

Lão phu nhân suy yếu cười cười, vẻ mặt của bà tiết lộ cho Cal một tin tức vô cùng quan trọng — tình trạng sức khỏe của ngài Strauss phi thường không tốt. Tin tức này là chính là kết quả Cal hy vọng, hần buông lỏng bàn tay Strauss phu nhân ra. Giọng Strauss phu nhân phi thường bình tĩnh, bà hiển nhiên đưa ra quyết định tốt nhất: “Tôi và Nathan chưa từng tách ra, nếu ông ấy muốn đi hết đoạn hành trình này, chắc chắn sẽ có tôi làm bạn.”

Cal nghe được lời Strauss phu nhân không thể không hâm mộ ngài Strauss đang nằm trên giường, ông có được một người vợ hoàn mỹ. Tiếp đó Cal rất nhanh khống chế lại cảm xúc của mình, an ủi Strauss phu nhân vài câu rồi rời khỏi phòng, cước bộ của hần có chút chần chờ, khi Cal trở lại phòng, Jack cũng không ở trong phòng đợi hần.

Cal ngây người một hồi, sau đó hần bắt đầu cười lắc đầu. Jack vốn không phải là một người đàn bà, theo địa vị mà nói Jack với hần là ngang hàng, bất luận cảm tình khắc sâu hay không, hần cũng không hy vọng thời điểm hần mất đi Jack cũng sẽ chấm dứt sinh mệnh mình theo hần— có lẽ bọn họ nên có vài đứa nhỏ.

Không, đây không phải chủ ý tốt, Cal một lần nữa phủ quyết ý nghĩ trong lòng mình, hần tuy rằng không để ý thu dưỡng một đám nhỏ nuôi lớn để kế thừa tài sản, nhưng mà lão Hockley vẫn rất khỏe mạnh, là lão quý tộc cổ hủ, ông không thể chấp nhận con trai mình vì sống cùng một người đàn ông mà ngay việc có một đứa con như mọi gia đình bình thường cũng không có. Cal nếu lựa chọn thu con nuôi chẳng khác nào đối địch với lão cha nhà mình, thực lực của hần không đủ ứng phó cha hần— dù sao ông trùm thép vẫn là lão Hockley, chứ không phải Cal.

Nghĩ đến gia đình mình, Cal không khỏi cảm thấy đau đầu, hần cho tới bây giờ chưa từng thích phụ nữ. Vấn đề này trước khi xuyên việt thời không cũng không vấn đề gì, chỉ cần có tiền, hần tìm được rất nhiều rất nhiều phụ nữ nguyện ý đẻ mướn, sinh con, đối với các cô ta mà nói bất quá cũng chỉ là một giao dịch. Nhưng mà hiện tại là năm 1912, loại công việc đẻ thay này sợ còn chưa có xuất hiện, lui một bước mà nói, Cal muốn có một đứa con ruột cũng chỉ có thể đi tìm một phụ nữ rồi tự mình lên sân khấu cày cấy.

Jack có thể chấp nhận sao? Việc này căn bản chính là không có khả năng, chính hần cũng làm không được.

Với Jack tội đồ trong chuyện tình cảm không thể tha thứ, rõ ràng y chính là một cậu nhóc đơn thuần dễ xúc động, muốn thuyết phục cậu nhóc như vậy chấp nhận một mối quan hệ có sự phản bội bên trong, đồng nghĩa với việc hủy diệt đoạn tình cảm này. Cal tin tưởng nếu hần mất đi Jack sau này vẫn có thể tìm được một bạn trai hợp nhãn, nhưng hần có thể xác định người bạn trai ấy giống y, đối với hần không có bất kỳ đòi hỏi nào— phải biết rằng thẳng nam cũng có thể làm con, bất luận là sinh lý hay tâm lý đều không khó thuyết phục như vậy.

“Cal, anh đang suy nghĩ cái gì? Mặt mày nhăn cả lên.” Jack không biết khi nào thì đi vào trong phòng, nhìn thấy biểu tình của Cal, hần bị biểu tình nghiêm túc ngăn người của Cal kích thích đến ngây ngẩn cả người.

Cal nhìn Jack, chậm rãi thả lỏng mi tâm đang nhúu chặt của mình, hần vươn tay về phía Jack, ý bảo y nhỏ đem cây kẹp về lấy ra. Jack tựa hồ rất muốn tránh né yêu cầu này của Cal, y khó xử đứng trong phòng. Cal ban ngày đã xảy ra chuyện gì đó mà hần tuyệt không hội muốn đối mặt, cho nên, hần lựa chọn xem nhẹ vấn đề này.

Cal cũng không kiêng dè mối tình mà hai người trong cuộc có khoảng cách, cho đối phương có thể đủ tự do để hô hấp, nếu Jack hy vọng duy trì khoảng cách không thân mật quá, như vậy hần sẽ tôn trọng Jack. Cal đứng lên ôm lấy Jack, hần hôn vành tai Jack, thấp giọng nói: “Nếu không muốn cho tôi xem, trực tiếp cự tuyệt tôi là được, em không cần khó xử như vậy.”

Jack nghe xong Cal nói lời này, biểu tình trên mặt không hề khó xử, y rõ ràng xuất hiện áy náy. Cal ôm eo Jack mang y về phòng, bọn họ ngồi trên sofa, Cal vuốt ve mái tóc vàng của Jack, bình tĩnh nói: “Nếu em

cảm thấy chuyện bản thân mình làm mà ngay cả chính mình đều khó có thể nhận, như vậy về sau không nên làm ra lựa chọn này nữa. Hơn nữa, tôi muốn nhấn mạnh, tôi không ép em đem hoạt động của mình toàn bộ đều nói cho tôi biết, em hoàn toàn có thể giữ lại riêng tư cho mình.”

Jack giật giật thân thể, y đem kẹp vẽ ném qua một bên sofa, vươn tay vòng quanh eo cường tráng của Cal, giọng nói nghe có chút áp lực: “Tôi gặp Rose tiểu thư, tôi nói dối giữa chúng ta là quan hệ bạn bè, mà nàng so với tôi giấu lại càng thêm kiên cường thanh tỉnh, nàng thể nhưng lại tha thứ tôi. Cal, tôi vừa rồi vì Rose một lần nữa vẽ một bức họa làm bồi thường.”

Cal nhíu chặt mày, hần trầm mặc không nói. Jack từng thấy qua Cal giận dữ, nhưng chưa từng nhìn thấy Cal trầm mặc thế này, y cuống quýt giải thích: “Tôi không có nói với nàng quan hệ chân chính của chúng ta, tôi biết loại quan hệ này cũng không được người hoan nghênh. Tôi cảm thấy có lỗi với anh là vì anh từng nhắc nhở tôi nên cách xa hai người phụ nữ nhà Bukater, nhưng là tôi kiên trì hoàn thành bức vẽ của Rose tiểu thư—nàng lúc trước đã trả tiền cho tôi.”

Cho nên, kỳ thật là cãi lời hần cảnh cáo, cảm thấy hần khi biết sẽ tức giận, mà không phải muốn cùng Rose tiểu thư nói lại tình duyên?

Cal vì phân tích đi đến kết quả của mình mà vô cùng vui vẻ, nhưng hần chỉ gật gật đầu, ra vẻ đạo mạo nói: “Cùng à, tôi nói rồi em có thể có riêng tư cho mình, không cần giải thích với tôi, tôi hoàn toàn có thể hiểu em.”

Lời Cal nói khiến cho người còn chưa đủ hiểu hết bản chất Cal cảm thấy vực vui, y cao hứng gật gật đầu, nắm cổ Cal chủ động cho hần một nụ hôn nhiệt tình. Cal bị phản ứng của Jack biến thành ngây ngẩn cả người, đây là lần đầu tiên Jack chủ động hôn môi hần.

Cal lúc trước vẫn vì phản ứng của Jack cảm thấy thật bất an, y chưa bao giờ biểu hiện ra mình đối với nam tính có tính thú. Cùng Cal hôn môi cũng là Cal chủ động, số lần Jack đáp lại thậm chí cũng không quá nhiều. Jack lúc này chủ động rất cực khiến Cal đối với tính ổn định trong mối quan hệ của bọn họ triệt để yên tâm.

Chỉ cần không phải một triệt triệt để để thẳng nam, hết thấy đều dễ làm.

40. Chương 40

0o0——0o0

Cal lộ ra nụ cười nguy hiểm, hần đuổi toàn bộ người hầu ra khỏi phòng, trực tiếp đem Jack áp lên giường dùng sức hôn lên môi y

Jack không tham dự bữa tối của nhóm quý tộc cùng Cal, vì điều này Cal thả dãi nhẹ nhõm một hơi, lúc trước trên tàu Titanic Jack có thể thành công toàn thân trở ra, trong đó không thể không kể đến sự giúp đỡ của Brown phu nhân và Rose tiểu thư. Nhưng hiện đang trên tàu Carpathia tình hình hoàn toàn bất đồng, có thể chạy trốn khỏi cái quần thể các quý tộc vừa mới tổn thất vô số tiền tài, trước mắt người mà bọn họ không hy vọng nhìn thấy nhất đại khái chính là Brown phu nhân và Rose tiểu thư.

Brown phu nhân trong nhà có một mỏ vàng lượng khai thác ổn định, hơn nữa mọi người đều biết, bà cũng không phải cổ đông công ty Whitestar, nói trắng ra, Brown phu nhân trừ bỏ đã bị một ít kinh hách thì không có bất cứ tổn thất nào cả. Về phần Rose tiểu thư, chỉ có thể phi thường tiếc nuối mà nói, mọi người không hẹn mà cùng nhớ tới nguyên nhân chấm dứt hôn ước giữa Cal và Jack trước khi tàu chìm — thời điểm tâm tình không tốt thì thường có thói quen xấu là đem người khác ra giận chó đánh mèo.

Thời điểm tiệc tối diễn ra quả nhiên là một mảnh mây đen mù sương, Cal nhìn bộ dạng ưỡn ngực mỉm cười của quần thể quý tộc phải đền không ít gia sản, chỉ cảm thấy nực cười. Kể khiến cho Cal cảm thấy nực cười nhất đại khái chính là quý ngài Guggenheim, gã còn lại bao nhiêu tài sản Cal là người rõ nhất, nếu Guggenheim tiếp tục ôm người tình xinh đẹp hưởng thụ ăn chơi như vậy, không đến hai năm, mớ gia sản cuối cùng còn sót lại của gã sẽ bị ném vào vực thẳm không đáy.

“A, Cal, cậu Dawson sao lại không ra cùng ngài?” Astor như cũ xem Jack là một quý tộc mới, khi hắn phát hiện bên người Cal không có Jack trôi chảy hỏi một câu.

DeWitt phu nhân lập tức dùng xoang mũi “Hừ” một tiếng, Cal làm bộ như không nghe thấy, nếu bàn về da mặt hắn có thể dày hơn DeWitt phu nhân. Cal tự nhiên nuốt xuống thịt cá trong miệng: “Jack đang ở trong phòng tiến hành sáng tác, cậu ấy bình thường đam mê rất nhiều công việc tay trái, hơn nữa luôn bận rộn đến mức quên chính sự.”

Ngài Astor vô cùng chấp nhận, chính hắn trừ bỏ là một thương nhân có tiền thì đồng thời cũng là một nhà phát minh và tác giả xuất sắc. Astor tiên sinh hoàn toàn ủng hộ Jack “không làm việc đàn hoàng”, hắn đồng ý gật đầu cười nói: “Điểm này tốt lắm, mấy người trẻ tuổi bây giờ trừ bỏ kiếm tiền ra thì không có đam mê gì khác, tôi luôn luôn không thích những người như vậy.”

Cal giống như bất đắc dĩ cười: “Trừ bỏ kiếm tiền, tôi chỉ thích cưỡi ngựa, bắt quá trên tàu thật sự là không thể làm.”

Astor ôm lấy vòng eo cô vợ trẻ, tự đắc nói: “Cal, tôi nói ngài nên tham gia vũ hội nhiều một chút, không cần chỉ vì phi ngựa thoải mái liền nổi hứng về ở nông thôn, ngài xem Madeleine của tôi, nàng xuất sắc cỡ nào.”

Astor phu nhân có chút thẹn thùng mỉm cười gỡ bàn tay ông chồng đang vuốt ve bên bụng mình, Cal giơ lên ly rượu hướng Astor kính rượu, Astor lập tức hiểu hàm ý trong ly rượu này, hắn dương dương tự đắc nâng cốc uống một hơi cạn sạch, không có một gã đàn ông nào lại không vì chính mình càng già càng dẻo dai mà không cao hứng, sinh mệnh bé nhỏ trong bụng Madeleine chính là chứng minh tốt nhất cho sức thanh xuân của quý ngài Astor đây.

Bữa tối kết thúc dưới khuôn mặt găng gượng tươi cười thoải phòng nhau của phần đông các quý tộc lớn nhỏ, Cal vừa lòng trở lại phòng nghỉ ngơi của mình. Jack đang lật xem một quyển sách ngồi đợi, Cal thay bộ quần áo mặc ở nhà thoải mái chủ động bước đến sau lưng Jack. Hắn ngoài ý muốn phát hiện đây là một quyển sách kinh tế học.

“Em cảm thấy hứng thú với cái này?” Cal cảm thấy kinh ngạc hỏi, Jack đem sách ném Cal, y thả lỏng thân thể lười biếng vắn eo.

“Không, tôi đối với những thứ này không hề hứng thú, nhưng giá sách của anh chỉ có thứ sách này, ngẫu nhiên rút ra đọc vẫn có thể xem.” Jack nói xong nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của Cal, y cười nói với hắn: “Anh không tin sao?”

“Quả thật có chút khó có thể tin, tôi tin tưởng trước đây em được dạy qua, nhưng đây đều là những bộ sách có chút chuyên nghiệp, bên trong có rất nhiều từ ngữ lạ.” Cal nói xong đem sách thả lại giá sách, lúc hắn quay đầu lại phát hiện Jack đã nằm trên giường.

Jack ghé vào gối đầu lười biếng nhìn Cal, khoe miệng y hàm chứa ý cười thần nhiên, bởi vậy hắn đoán y cũng không có giận. Jack chỉ vào một quyển sách nói: “Tôi từng trải qua cuộc sống ở rất nhiều nơi, công việc tính toán linh tinh tôi cũng làm qua, nhưng mà loại công tác này thật không dễ tìm.”

“Jack, em rất có tài năng.” Cal cũng đồng dạng nằm trên giường, hắn thuận tay đem cậu nhóc kéo vào trong lòng.

“Đây là đương nhiên, bằng không tôi như thế nào khả năng từ năm mười lăm tuổi tự mình nuôi sống chính mình cho đến bây giờ.” Jack có điểm đắc ý cũng cũng thần thể, nhưng mắt y càng ngày càng không mở ra được, thẳng đến cuối cùng hô hấp cũng trở nên mềm nhẹ đều đều.

Cal nhìn bộ dạng này của Jack không tiếng động lộ ra tươi cười, hắn nhẹ nhàng đứng dậy tắt đèn, sau đó một lần nữa nằm bên người Jack. Bắt đầu từ ngày hôm đó, Cal mỗi ngày cố định rút ra một ít thời gian

xử lý sản nghiệp của mình, đem toàn bộ buổi chiều và buổi tối, dùng thuyết pháp sinh động thú vị giảng giải cho Jack một ít nội dung dễ hiểu về kinh tế học và quản lý tài chính chuyên nghiệp.

Cal trong quá trình dạy phát hiện Jack đối với quản lý cũng có thiên phú, lại nói thật sự làm người ta cảm thấy thần kỳ, Jack thể nhưng như là trời sinh đối với quản lý học tràn ngập lý giải cá nhân, hơn nữa có thể thần kỳ từ một suy ra ba. Tựa hồ nhìn ra ý đồ của Cal, Jack mấy ngày nay học tập vô cùng nghiêm túc.

Hai ngày sau, tàu Carpathia cuối cùng cũng cập bờ, nó ngừng ở cảng New York đem toàn bộ hành khách trên tàu Titanic an toàn đưa lên, sau lại nhanh chóng quay về tuyến vận hành vốn có của nó. Toàn bộ tài sản của Cal chỉ còn lại quần gia Lovejoy ôm theo một rương đồ, đương nhiên những tư liệu quan trọng, con dấu đều bình yên vô sự.

Một thuyền viên của cảng giúp phần đông hành khách có tiền đăng ký, hơn nữa chúc mừng bọn họ may mắn sống sót sau tai nạn trên biển. Cal mang theo hai bé gái đi đến quầy đăng ký địa chỉ của hắn, hơn nữa nhắc nhở đăng ký viên nếu có người nhà tìm đến mời bọn họ đến nhà riêng của Cal nhận lãnh con, hơn nữa hy vọng đăng ký viên nhấn mạnh rằng hai bé gái đều được chăm sóc tốt. Ô tô của nhà Hockley chở Cal ba người hướng về tòa nhà chính của gia tộc Hockley, Cal quay đầu nhìn Jack chưa suy xét được tương lai gian nan bất đắc dĩ thở dài, hắn chỉ có thể quay đầu phân phó lái xe đi đến chỗ ở khác trên danh nghĩa của hắn.

“Gibran, đi đến số 19 Manhattan, tư trang của tôi.”

Lái xe dựa theo lời Cal phân phó, quay đầu xe, hắn dùng ánh mắt lo lắng quan sát biểu tình trên mặt Jack, cậu nhóc tựa hồ sức hiểu ra, may mắn, không có bất cứ âm trầm nào. Cal vươn tay nắm lấy bàn tay Jack, làn da tay y cũng không lạnh nhụi, tựa như Jack đã từng nói qua y lúc trước làm không ít công việc lao động dùng sức, Jack cũng nắm lấy tay Cal, mười ngón đan vào nhau, Cal yên tâm tươi cười.

Không hổ là cậu nhóc hắn chọn.

Cal dựa theo trí nhớ quen thuộc đi đến phòng ngủ chính, hắn lập tức phân phó Lovejoy bảo nữ hầu dọn dẹp lại phòng ngủ nữ chủ cách vách, đem những thứ viền hoa lúc trước chuẩn bị cho Rose tháo sạch, đổi thành những món đồ trang trí, vật phẩm sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái. Jack ngồi ở trên giường lớn trong phòng nam chủ nhìn Cal vì y bận trước bận sau, bộ dáng sút đầu mẻ trán không lương tâm cười ha ha.

Cal lộ ra nụ cười nguy hiểm, hắn đem người hầu toàn bộ đuổi ra khỏi phòng, trực tiếp đem Jack áp lên giường dùng sức hôn môi y: “Thành thật một chút, bằng không cho em ngày mai không xuống giường được!”

Cal làm ra bộ dáng hung ác uy hiếp, Jack không có chút linh hội trình độ thật của Cal, y chỉ lo cười ha ha trốn tránh bàn tay Cal đang cù nách y.

41. Chương 41

0o0——0o0

Từ trước đến nay Jack chưa bao giờ cảm thấy bộ dạng bản thân có cái gì không tốt, kỳ thật hiện tại Jack cũng không cảm thấy cuộc sống đơn giản là chuyện đáng sỉ nhục, nhưng nhất cử nhất động của lão quần gia đều nhắc nhở Jack thân phận của y không xứng với Cal.

Jack thở hổn hển nằm trên giường, trên gương mặt còn lấm tấm mồ hôi do vừa rồi cười đùa lưu lại, Cal đã qua phòng chứa quần áo một lần nữa thay bộ quần áo tơ tằm mới — hắn phải về nhà gặp cha, đương nhiên không thể mặc bộ đồ tràn đầy nếp nhăn thoạt nhìn liền có thể đoán là đã cùng tình nhân lần qua lần lại trên giường mà đến được.

“Nhóc cưng, ngày mai gặp. Tôi đại khái buổi tối sẽ về, có chuyện gì cứ căn dặn Lovejoy.” Cal trước mặt quần gia dặn dò những lời này.

Lovejoy hơi hạ thấp người, ý tứ trong lời nói của Cal phi thường rõ ràng, nhà chính không cần lão trở về, chỉ cần chiếu cố “phu nhân” thật tốt là được. Quần gia Lovejoy cũng không cao hứng, từ khi Cal và ngài Henry, hai cha con nháo nhào một trận, Cal liền dọn ra khỏi nhà chính, mà ngài Henry bắt đầu chạy loạn khắp thế giới một mặt lo việc kinh doanh một mặt khôi phục bản tính phong lưu.

Lúc ngài Henry đi đã lựa chọn quần gia Lovejoy ở lại chăm sóc đứa con trai. Lovejoy liền đi theo Cal dọn đến ngôi nhà riêng, nhưng nơi này làm sao có thể so sánh với tòa nhà chính huy hoàng sang trọng của gia tộc Hockley — đương nhiên, điều quan trọng nhất là cho đến bây giờ tiền lương của quần gia Lovejoy vẫn do ngài Henry chi trả, hơn nữa Lovejoy cũng phi thường tưởng niệm ngài Henry. Bởi vậy, Cal một chút cũng không chú ý tới nhất cử nhất động của hắn kỳ thật đều nằm trong lòng bàn tay của cha hắn, cho dù hiện tại Cal vẫn chưa kịp ý thức được vấn đề này.

“Vâng, thưa cậu chủ.” Lovejoy xoay người hành lễ, cung kính tiễn Cal ra cửa phòng.

Jack là một cậu nhóc trẻ tuổi rất lạc quan, nhưng mà y cũng không ngốc. Ánh mắt quần gia Lovejoy nhìn y rất rõ toát ra ý không hy vọng y tiếp tục ở trong phòng ngủ nam chủ. Jack xấu hổ lấy tay gãi gãi đầu vài cái, lập tức từ trên giường nhảy xuống sàn đứng thẳng chờ đợi Lovejoy an bài.

Jack thức thời chiếm được Lovejoy tán thưởng, lão thu lại bất mãn nổi lên trên mặt lão, cung kính dẫn Jack đi dạo vòng quanh nhà riêng của Cal giới thiệu từng phòng một, cuối cùng đưa Jack vào phòng nữ chủ: “Cậu Dawson, đây là phòng ngủ của cậu, cậu có thể tự do sử dụng phòng sách và phòng vẽ tranh. Mỗi ngày sáng sớm tám giờ, giữa trưa mười một giờ rưỡi, buổi tối sáu giờ sẽ bày biện thức ăn, mời cậu đứng giờ có mặt tham dự. Xin hỏi thiết kế của phòng này cậu vừa lòng không?”

“Bên trong phòng sách có loại sách về hội họa chứ?”

“Không có, cậu Dawson. Nếu cậu cần, tôi sẽ dựa theo lời cậu chủ căn dặn lập tức chuẩn bị cho cậu, sáng mai cậu có thể nhìn thấy chúng ở bên trong phòng sách.”

“... Ừm, kia hay là thôi đi.” Jack gãi gãi tóc, sau đó vuốt bụng nói: “Nhanh đến bữa tối đi, tôi có hơi đói bụng.”

“Xin chờ chốc lát, cậu Dawson, tôi lập tức chuẩn bị bữa tối, xin hỏi cậu có yêu cầu gì hay không?”

Thắc mắc của Lovejoy làm khó Jack, y đến bây giờ mới biết chẳng qua chỉ là ăn một bữa cơm, còn cần ‘yêu cầu’ gì nữa sao, chẳng lẽ các quý tộc mỗi ngày đều lãng phí thời gian trên mớ ‘yêu cầu’ này ư? Jack lắc lắc đầu: “Tùy tiện dọn đại vài món có thể đầy bụng là được.”

“Vâng, cậu Dawson, tôi sẽ lập tức chuẩn bị tốt.”

Lovejoy nói xong rời khỏi phòng, Jack rốt cục nhẹ nhàng thở ra. Thời điểm Cal đối mặt, y luôn mang khuôn mặt tươi cười hơn nữa thái độ phi thường tự nhiên, rất nhiều chuyện Cal tự đưa ra quyết định, Jack chỉ cần hưởng thụ thành quả cuối cùng là được, đối với y vô cùng quan tâm săn sóc dù là những hành vi nhỏ nhặt vặt vãnh. Jack cũng không cảm thấy nhất cử nhất động của bản thân bị người khác khống chế, y chỉ cảm nhận được sự ầm áp Cal mang đến, nhưng lão quần gia vừa ra mặt lại khiến cho Jack cảm giác được sự khác biệt quá lớn giữa lão và Cal.

Jack không hiểu thời điểm ăn cơm cần chú ý những gì, y không phân biệt nổi cái gì là món khai vị, món chính, rượu ngọt và điểm tâm sau khi ăn xong, y cũng không hiểu được khi nào thì lựa chọn món gì để phối hợp ăn kèm, lại càng không hiểu được mấy món phức tạp nên ăn như thế nào. Từ trước đến nay, Jack chưa bao giờ cảm thấy bộ dạng bản thân có cái gì không tốt, kỳ thật hiện tại Jack cũng không cảm thấy cuộc sống đơn giản là chuyện đáng si nhục, nhưng nhất cử nhất động của lão quần gia đều nhắc nhở Jack thân phận của y không xứng với Cal.

Jack ngã vào nệm, y có chút châm chọc nở nụ cười. Lúc ban đầu, Cal nói những lời này cũng không sai, Cal quả thật không cần y làm ra bất cứ chuyện gì để bồi thường. Kỳ thật chỉ cần giả vờ như hết thấy cái gì cũng chưa phát sinh, khiến Cal đêm đêm kia trở thành một chuyện ngoài ý muốn ngược lại là tốt nhất. Hiện tại y hô hào muốn bồi thường Cal, nhưng trong trận tai nạn trên biển là Cal làm quý tộc mang theo

y, mới khiến y được cứu trợ. Tại thời điểm y nhiễm bệnh trên tàu Carpathia cũng là Cal chăm sóc, y mới có thể thoát hiểm. Hiện tại sinh hoạt cũng thấy rõ Cal mới là người gánh vác gia đình.

Jack đột nhiên cảm thấy chính mình cùng với những cậu trai xinh đẹp bị đàn ông lén lút nuôi dưỡng không có gì bất đồng, thân phận bọn họ đều không thể để người ngoài biết, nói ra thì cũng tuyệt đối xem như một loại sỉ nhục — đây không phải là cuộc sống mà Jack theo đuổi. Jack hy vọng chính mình có thể đường đường chính chính sống sót.

Cal lúc trước nói quả nhiên là chính xác, y nên nghiêm túc tự hỏi tương lai y nên đi con đường nào, y không thể cả đời sống dựa vào Cal, một tháng tiền lương của y so ra kém quá xa Cal, nhưng y đã hứa hẹn một ngày nào đó sẽ do y – Jack · Dawson nuôi gia đình — làm một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất.

Nghĩ vậy trên mặt Jack có chút phiếm hồng, biểu hiện mấy ngày này của Cal luôn phi thường khát cầu, nhưng nhìn thân thể y không tốt nên chưa bao giờ thật sự làm đến cuối cùng. Cho nên, Cal là tỏ vẻ từ nay về sau đều là y ở mặt trên đi? Ôm ý tưởng táo bạo này, thẳng đến khi bữa tối bắt đầu Jack không còn tự hỏi về “tương lai” nữa.

.

.

Tình cảnh của Cal so với Jack cũng không khá hơn bao nhiêu. Được thẳng con của chính mình mấy năm qua lần đầu tiên diện báo ngài Henry ôm ấp nhiệt tình và quan tâm không gì sánh kịp bay nhanh từ Italia chạy về Mỹ, thời gian ông đến nơi thậm chí so với Cal còn sớm hơn một giờ. Trong khoảng thời gian này cũng đủ để ngài Henry bảo nhóm người hầu đem nhà cũ quét dọn sạch sẽ như thể luôn luôn có mặt chủ nhân ở đây, thời điểm Cal đến nơi căn bản không nghĩ tới ‘cha’ trong trí nhớ chủ nhân cũ của thân thể này những năm gần đây vẫn không ở nước Mỹ.

Nhìn đứa con trai anh tuấn cường tráng của mình, hốc mắt ngài Henry hơi chút chua xót, diện mạo con ông và ông thực tương tự, vẻ đẹp của đôi mắt lại cực kỳ giống người vợ đã qua đời nhiều năm. Tính tình không tốt giống nhau, cha con hai người gây một trận, ngài Henry không ngoài ý muốn, ông chỉ là không nghĩ tới cha con bọn họ lại kín miệng nhiều năm như vậy không gặp nhau.

Ngài Henry nở nụ cười vui mừng, ông vẫy vẫy tay với Cal, giống như mới trước đây đối đãi hân. Ngài Henry lập tức dừng lại động tác của mình, Cal tựa hồ không thích bị đối đãi như vậy thì phải? Tươi cười trên mặt ngài Henry trở nên có chút xấu hổ và cứng nhắc, Cal đồng thời đã quan sát thấy biểu tình của ngài Henry.

Nhìn thấy một loạt biến hóa trên mặt cha, Cal đồng dạng cũng không được tự nhiên — thể này với trong trí nhớ không quá giống nhau, chẳng lẽ trừ bỏ một lần khắc khẩu ra cảm tình cha con cũng thật không tốt sao?

Hai cha con đều khô cổ cười, sau khi vào cửa đều tự bùng tách trà của mình lên, một chữ cũng chưa nói với đối phương, ngài Henry nhìn thấy con trai cảm xúc sung sướng nháy mắt đã bị đánh vỡ.

42. Chương 42

0o0——0o0

“Cha, con không bao giờ muốn có vợ nữa, cho con yên tĩnh một chút đi, con không bao giờ có thể tin tưởng đàn bà nữa, aizz!”

Cuối cùng Cal quyết định tự mình hướng ngài Henry biểu đạt tình cảm, hân suy tính đánh thật chính xác, nếu cần ngài Henry đồng ý bỏ tiền tài trợ hân đầu tư, còn cần ông về sau đồng ý nhận Jack làm ‘con dâu

traí', như vậy lấy lòng ông là điều hiện tại phải làm. Cal tuyệt đối sẽ không ôm ảo tưởng tốt đẹp gì cả, bất cứ người cha nào cũng không dễ dàng chấp nhận sự thật con trai mình thích một người đàn ông.

“Cha, con rất nhớ cha, thân thể của cha có khỏe không?”

Cal nói những lời này kỳ thật rất bình thường, mỗi một người con cùng cha mình có thể nói gì đó bất quá cũng chính là nội dung này, hẳn chẳng qua lựa chọn cách nói ôn nhu từ thân thể khỏe mạnh mà bắt đầu. Nhưng trọng tâm chính là ngài Henry trước khi chạy về New York mất cả chân mới bị thương, hẳn không khỏi quá mức miễn cảm bắt đầu hoài nghi bên người mình cũng có người như quần gia Lovejoy.

Ý nghĩ con trai mấy năm nay đều vụng trộm quan tâm thân thể sức khỏe của mình quá mức tuyệt vời, cứng rắn trên mặt ngài Henry không lan rộng ra, ông lập tức biến thành người cha hiền từ, một phen cầm tay Cal: “Anh nhiều năm như vậy cũng không liên lạc với cha, mất cả chân cha bị trật thương, nhận được điện báo của anh thì chưa gì đã lo đòi tiền. Aiz, cha thật sự là thương tâm mà!”

Một lão quý tộc khi cười lộ lên đều có vẻ cứng ngắc nói ra liên tiếp những câu oán giận mang theo khí chất của mấy bà phụ nữ trung niên làm Cal chần động, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm ngài Henry, ngài Henry tựa hồ cũng ý thức được hành vi của mình không mấy thỏa đáng, ông giả vờ tăng hắng vai cái, biểu tình trên mặt cũng một lần cứng lên: “Khụ khụ, cha là nói, anh là một người đàn ông đỉnh thiên lập địa, muốn học đầu tư sản nghiệp, không cần lâu không liên lạc với cha, sau câu đầu tiên nói lại chính là con thiếu tiền.”

Được rồi, vẫn là oán giận, nhưng là nghe có vẻ quang minh chính đại hơn. Ngài Henry đối với biểu hiện của mình vẫn phi thường vừa lòng, ông dù sao cũng nhiều năm không gặp con, có chút thất thổ là bình thường, ông đã lớn tuổi không phải sao? Nghĩ đến tuổi tác của mình, ngài Henry tự giác nghĩ đến tuổi con trai, ông có chút phiền não hỏi: “Cal, anh tuổi cũng không nhỏ, vì sao không cưới một tiểu thư danh môn? Anh không thích mấy cô bé chỉ biết ngây ngô cười cha biết, nhưng vẫn có rất nhiều tiểu thư được giáo dục bài bản.”

Ngài Henry kỳ thật là đang ám chỉ Cal mau mau cưới vợ. Lúc ngài Henry còn trẻ là một người đàn ông cực phong lưu, gặp mẹ Cal còn bị nhiều đóa hồng Anh quốc mê hoặc, hai mươi mấy năm lần đầu ngóng trông về nhà, vợ mất ngài Henry liền khôi phục thái độ bình thường. Bởi vậy, làm một người đàn ông phong lưu, kỳ thật ngài Henry rất là thoáng, chỉ cần sinh ra người thừa kế, ông không ngại con trai có hay không ly hôn với vợ — đứa nhỏ mới là trọng điểm lão quý tộc chú ý đến.

Cal lúc trước bị một đóa hồng Anh ngạo mạn mê hoặc đến thất điên bát đảo, lão Henry không phải không rõ ràng, ông khi đó chỉ là cao hứng vì con trai của mình. Đương nhiên, nguyên nhân cao hứng trừ bỏ khả năng lập tức sẽ xuất hiện người thừa kế ra, hôn lễ con trai phải mời ông tham dự cũng là nguyên nhân trọng yếu.

Nhưng sự kiện tàu Titanic chìm thành tin tức nổi tiếng quốc tế, cách thời gian ông biết Cal có vị hôn thê mới không vài ngày, nếu không phải vài giờ sau con trai điện báo đến, có thể chứng minh Cal vẫn còn trên nhân thế, ngài Henry có lẽ đã phát bệnh tim — tuy rằng ông còn mang bệnh đa nghi.

Ngài Henry cũng không là kẻ ngốc, thời gian con trai về nhà tuy rằng không sai biệt lắm với tính toán của ông, nhưng nhìn hắn bộ dáng cô độc, còn có cái gì không rõ ràng. Henry tiên sinh tâm tâm niệm niệm con dâu! Liền tính không có con dâu, có cháu trai hoặc là cháu gái cũng tốt! Ông có thể bỏ tiền tìm bảo mẫu và giáo sư tốt nhất giáo dục đứa nhỏ!

Cal còn không làm được! Lão quý tộc nhịn không được ở trong lòng thâm oán giận, chỉ có cha con hai người ở đây, sự thật khiến ngài Henry ngăn không được liền thả lỏng tâm lý phòng tuyến, đem tâm tình mất hứng của mình biểu hiện ra trên mặt. Cal nhìn cha mình càng lúc càng phát ra biểu tình khắc nghiệt, trong lòng rất phiền muộn, hẳn cũng biết chính mình đã ba mươi tuổi, không có con có thể nói hẳn quá mức cẩn thận, hiện tại ngay cả tình phụ cũng không có quả thật có vẻ không thể nào bình thường được.

Nhưng Cal đối với phản ứng của cha mình không phải không có chuẩn bị, hắn đã sớm nghĩ ra phương pháp ứng đối tốt nhất. Cal trên mặt biểu lộ giống như đã bị nhục nhã quá mức, hắn cắn giận buông tách trà, đồ sứ va chạm cùng một chỗ kêu lên “đang” một tiếng, bên trong phòng khách lập tức liền im phăng phắc.

Ngài Henry chưa kịp nhận được tin tức mới nhất mà quần gia Lovejoy đưa tới, nhưng ông đoán con trai mình và Bukater tiểu thư hủy bỏ hôn ước nhất định là có chuyện gì đó khiến con mình hoàn toàn không

thể chấp nhận đã phát sinh. Nghĩ đến khả năng này, ngài Henry lập tức quyết định hung hăng trả thù gia tộc Bukater không biết phải trái.

Cal nản lòng ngã lưng ra sofa, dùng bàn tay che khuất hai mắt của mình, giọng hần nghe có chút mơ hồ vô lực: “Cha, Rose ở trong phòng khách của chúng con để cho một người đàn ông vẽ tranh thỏa thân cô ta.”

“Bang” một tiếng, ngài Henry đem tách trà trong tay mình hung hăng ném vào mặt đất, ông đoán được Bukater tiểu thư không quy củ, nhưng lại không nghĩ tới cô nàng lại quá quắc như vậy — chuyện này quả thực chính là con dao xé rách tôn nghiêm con trai ông!

“Anh nói cô ta đã làm vậy? Cô ta làm sao dám làm như vậy! Bukater tiểu thư không phải là tiểu thư được nhận một nền giáo dục danh giá sao? Cô ta học tập không phải là cái gì triết học đó sao?” Ngài Henry so với đứa con biểu hiện càng thêm tức giận, ông quả thực không thể tin tưởng con trai ông vĩ đại như vậy, điều kiện tốt như vậy, thế nhưng sẽ bị một đứa con gái lừa bịp.

“Đúng vậy, cô ta đem quần áo cởi hết, tư thái phóng túng nằm trên sofa cho một người con trai không biết vẽ vẽ họa họa.” Cal không khách khí đổ thêm dầu vào lửa vào cơn phẫn nộ của ngài Henry— đem hành vi của Rose tiểu thư càng nói càng không chịu nổi. Nhưng Cal không quên chú ý tới nội dung quan trọng trong lời nói mà ngài Henry để lộ ra đến, tư liệu của Rose tiểu thư ngài Henry tiên sinh căn bản không thể biết, bên cạnh hần có nội gian ?

Cal phát ra một tiếng thở dài trầm trọng, hần vô lực khoát tay : “Cha, con không bao giờ muốn có vợ nữa, cho con yên tĩnh một thời gian đi, con không bao giờ có thể tin tưởng đàn bà nữa, aiz!”

Cal vừa nói xong mấy lời này, ngài Henry liền phản ứng ngay, ông âm trầm trừng mắt với con trai, trong lòng không ngừng tự hỏi Cal là thật sự khổ sở đến mức không nghĩ cưới vợ, hay là cố ý làm ra đạn khói khiến ông cảm miêng. Cuối cùng, ngài Henry quyết định tin tưởng Cal là thật sự khổ sở — nguyên nhân chủ yếu ngài Henry không tưởng tượng được con ông vì không muốn kết hôn liền tự đem tôn nghiêm và danh dự của bản thân ném xuống đất cho người ta chà đạp.

“Được rồi, Cal, lên lầu nghỉ ngơi chút đi, buổi tối cha con chúng ta dùng một bữa no nê, sau đó đến thư phòng của cha, cha cần thảo luận với anh về những hành vi gần đây của anh.” ngài Henry vỗ vỗ bả vai Cal.

Cal thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng hần vẫn là duy trì hình tượng như mình suy sụp tinh thần trầm trọng hướng phòng ngủ đi đến.

Sau khi thân ảnh Cal biến mất, một người hầu vội vàng đem một phong thơ đưa cho ngài Henry, ngài Henry xem xong nội dung dùng sức đem tách trà mới pha lại một lần nữa hất xuống mặt đất.

43. Chương 43

0o0——0o0

Không có một người cha nào có thể ngay lập tức liền sung sướng thừa nhận sự thật con trai mình là một tên đồng tính!

Cal thật không hổ là con ông, nếu không phải ông ngày thường bảo quản gia Lovejoy luôn đem tin tức con trai truyền tới đây, hiện tại đoán không ra thật thật giả giả trong lời nói của hần, mà lại còn cất chứa một người con trai — ông nghĩ đến thằng con cao ngạo lại cùng một người con trai đến với nhau, xem Cal tính toán tựa hồ còn thật sự muốn chọn người đó làm vợ !

Đây là Cal lúc trước nói qua tìm một người có thể thật lòng yêu nhau, đối đãi thật tốt với hẳn cả đời đây ư ?! Cho dù là không tìm được một cô gái tốt nhưng ít ra phải mạnh hơn so với người đàn ông khác chứ — ở đây người bị áp lại là con của ông!

Ngài Henry cầm thư vuốt phẳng, ông hung tợn chờ nội dung rõ ràng mà quản gia viết, lại một lần nữa phần nộ vô bản. Ngài Henry lập tức từ trên sofa đứng lên nôn nóng tới tới lui lui vòng quanh phòng khách, ông thật sợ hãi chính mình một khi nhện không được sẽ lập tức vọt vào phòng ngủ đem Cal kéo đến bắt hẳn cam đoan với ông— lập tức cắt đứt mối quan hệ mất danh dự này!

Người hầu bên trong phòng khách bị dọa đến nhanh chóng lui ra ngoài, bọn họ một chút cũng không nguyên ý nhận lấy cơn phần nộ của lão chủ nhân. Nửa giờ sau ngài Henry mới miễn cưỡng tỉnh táo lại, ông biết chính mình tuyệt đối không thể đối nghịch với con trai đang cao hứng, bằng không tám năm kế tiếp, ông nhất định lại không thấy mặt con.

Tám năm này mà làm không tốt chính là đánh mất toàn bộ phần đời còn thừa lại của ông, ngài Henry tuyệt đối không cho phép chính mình cảnh đêm thê lương! Chỉ có lão già ngu ngốc công ty Ford mới có thể bức bách con của chính lão ta, làm hại cháu trai phá vỡ cảm tình với lão!

Bình tĩnh, ông phải tỉnh táo lại lên kế hoạch thật tốt. Ngài Henry trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại lời này, hít sâu vài lần sau đó ông rốt cục triệt để khôi phục bình tĩnh. Đàn ông nha, thời điểm cảm tình gặp ngoại lực suy sụp phản ứng thứ nhất là phần nộ, này cũng không chỉ giữ tình yêu ổn định vô nghĩa gì đó, bên trong còn bao gồm tự tôn đàn ông và năng lực khẳng định bản thân.

Nếu không thể một hơi phá hủy sự nghiệp con trai, cuối cùng vô lực phản kháng cha mình, như vậy ngài Henry biết ông tốt nhất áp dụng phương thức ôn hòa để cho con trai ông và tình nhân hẳn bao dưỡng tạo thành mâu thuẫn không thể hòa giải, cuối cùng mỗi người một ngã. Ngài Henry vì bản thân hiểu biết chính xác mà nghênh nghênh tự đắc, ông không phải lão già ngu xuẩn, dùng tiền tài và quyền lực to lớn của mình áp bách con mình? Điều này quả thực chính là chê cười năng lực người con bị nghi ngờ lọt vào xã hội thượng lưu đối với toàn bộ gia tộc đều là đả kích lớn nhất.

Huống chi, cảm tình cha con bị phá hư đối ông không chỗ nào tốt, cho dù hiện tại con ông và người con trai kia tách ra, đợi cho sau khi ông qua đời, Cal không phải còn có thể đem người con trai đó một lần nữa nuôi dưỡng? Thứ ông muốn là một lần vĩnh viễn giải quyết triệt để toàn bộ khả năng xuất hiện trong tương lai nhúng chàm danh dự đàn ông của Cal.

Chỉ có thể tìm một cơ hội, cho Cal biết tình nhân của hẳn mưu đồ là tài sản của hẳn, khiến tình cảm hẳn dành cho cậu trai kia nản lòng thoái chí mới là biện pháp giải quyết tốt nhất. Ngài Henry lộ ra nụ cười vừa lòng, đến lúc đó thân là một người cha tốt, ông sẽ giới thiệu cho Cal một vị tiểu thư tính tình ôn thuận, mỹ mạo đoan trang con nhà danh giá, để nàng dùng tình cảm mềm mại ôn nhu gia đình hết lòng an ủi tâm linh tổn thương của Cal, chỉ cần làm được điểm này, Cal tương lai sẽ triệt để vứt bỏ chuyện mất danh dự này đi.

Chiếm được kết quả suy luận lý tưởng, ngài Henry vừa lòng khoát tay áo bảo người hầu thu dọn cặn bã trong tách trà trong phòng khách, chính ông cũng trở lại phòng trên lầu thay quần áo chuẩn bị lễ phục bữa tối — lão quý tộc đam mê chính là mỗi ngày ép buộc mình ra ngoài, luôn khoe ra tài phú của mình.

Cal về tới phòng thư thư phục phục mở nước ấm tắm, trước phản ứng của ngài Henry hẳn không thể cảm thấy vui mừng — thời điểm lão quý tộc Henry nghe nói Rose tiểu thư và hẳn hủy hôn ước thì quá mức kích động. Cal không thể không suy đoán nếu ngài Henry phần nộ lựa chọn trả thù gia tộc Bukater, như vậy DeWitt phu nhân không chút do dự kéo Jack liên lụy vào để cứu vãn thanh danh gia tộc của bà ta, Cal thậm chí có thể đoán DeWitt phu nhân sẽ nói đây là âm mưu hẳn cùng với Jack hợp tác bày ra.

Phản ứng tiếp theo của ngài Henry có thể đoán, nếu nhìn ra được ông ấy phi thường yêu thương con trai mình, như vậy ông tất nhiên sẽ trở về điều tra nguyên nhân Cal và Rose tiểu thư hủy bỏ hôn ước là cái gì, cứ như vậy những chuyện Cal làm lúc trước hết thấy bị ngài Henry nắm rõ — không có một người cha nào có thể trước tiên liên sung sướng thừa nhận sự thật con trai mình là một tên đồng tính!

Cứ như vậy người phải đón nhận lửa giận của ngài Henry chỉ có thể là Jack, tình cảnh của Jack sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.

Nếu muốn bắt lấy nhược điểm của một cậu nhóc trẻ tuổi một không có tiền hai không có thế là vô cùng dễ dàng, nhất là Jack thuộc loại nhiệt tình sáng sủa, ngẫu nhiên thích cực một ván. Cal không nắm chắc hẳn có thể dưới sự vây đồ của cha mà bảo vệ tốt Jack. Đây là sự tình làm người ta uể oải, Cal thở dài, có lẽ đến lúc hẳn nên tiến bước Jack.

Đương nhiên, trước đó, hẳn nhất định phải từ trên người Jack đem toàn bộ lợi tức hẳn vì y lo lắng hải hùng thu hồi lại, Cal quyết không thể chịu được Jack dưới sự an bài của hẳn mà tâm tình khoái trá, hơn nữa là không chút nào lưu luyến vượt đến cuộc sống mới, cho dù là rời khỏi đất Mỹ, Jack cũng phải nóng ruột nóng gan đối với hẳn!

Cal bỏ đi về âm trầm nhìn gương lộ ra một nụ cười, sau đó hẳn điều chỉnh nụ cười của mình trở về hàng ngũ quý ngài hào hoa phong nhã Từ trong bồn tắm lớn đi ra, Cal nhanh chóng chuẩn bị đi xuống lầu, lúc này, ngài Henry đã xuất hiện tại nhà ăn chờ đợi Cal.

Nhìn đứa con xuất hiện lão quý tộc mỉm cười thực hiền lành, Cal không hiểu sao cảm thấy phía sau lưng rét run, hẳn cũng không xem nhẹ loại trực giác này. Trực giác nghe thì có vẻ phi thường không khoa học, nhưng chính loại trực giác không khoa học gì đó này đã giúp Cal tránh thoát không ít rắc rối ngấm ngầm hay công khai, hẳn cẩn thận đem cảm giác lúc này của mình thu vào trong lòng, tiếp tục duy trì tươi cười đơn thuần trên mặt.

“Cal, thử xem, hôm nay chủ yếu đều là hải sản mà anh thích.” Ngài Henry phi thường săn sóc tại bữa cơm đầu tiên gặp lại của hai cha con đều dựa vào sở thích của con trai, Cal có hiểu biết, lộ ra biểu tình cha hiền con thảo cùng ngài Henry diễn vở kịch tối này.

“Cha, cảm ơn người, con rất thích. Nhiều năm như vậy, làm khó cha còn nhớ rõ mọi thứ như thế.” Cal nói xong tựa hồ phi thường cảm khái thở dài, hẳn không chút do dự đem đề tài chuyển dời đến trên người lão phu nhân Hockley: “Con nhớ rõ lúc mẹ còn trên đời ngẫu nhiên sẽ đích thân tự xuống bếp, con thật sự vô cùng hoài niệm món tôm hùm hấp bơ mẹ làm.”

Nhắc tới người vợ đã mất rất nhiều năm, ngài Henry chỉ có thể ngậm miệng, làm một người đàn ông vợ mất mới hơn một tháng liền sống mơ mơ màng màng trong vòng vây đàn bà, ông biết con trai rất chán ghét chính mình đi theo hồi ức về mẹ mà âm trầm nở nụ cười. Không chút nào quá phận mà nói, mỗi lần ngài Henry chủ động nhắc tới người vợ đã mất, đều châm lên lửa giận của đứa con.

Bởi vậy, sau đó ngài Henry không có trách nhiệm lòng thầm oán đầu bếp chính, hẳn vì cái gì lại đề nghị ông giới thiệu vài món mà con ông thích ăn chứ, chẳng lẽ đầu bếp này không rõ con trai thích nhất đều là người mẹ tự tay làm gì đó sao? Ngài Henry xấu hổ tươi cười chống đỡ, ông làm bộ như tự nhiên nói: “Cal, thích không khí trong nhà thì ở thêm vài ngày đi, vừa lúc anh có thể cùng cha thưởng lượng ý tưởng đầu tư lúc trước của anh, cha không quá hiểu được điện báo anh điện cha có thâm ý gì.”

Nhắc tới chuyện kiếm tiền, Cal nếu không muốn cùng chính mình phụ thân hư lấy ủy xá cũng chỉ có thể đủ dả khởi tinh thần, hẳn dùng ánh mắt chân thật nhìn ngài Henry nói: “Đúng vậy, thưa cha, như vậy sau bữa tối, chúng ta đi tới thư phòng của cha nói chuyện đi.”

44. Chương 44

0o0——0o0

Con trai ông thật sự vĩ đại, lừa gạt ông – cha mình mà hoàn toàn không có chút cảm giác tội lỗi nào.

Ngài Henry không thể không gật đầu đồng ý đề nghị này, ông chưa bao giờ phản đối đề nghị kiếm tiền của con trai. Trong mắt ông trên thế giới này trừ bỏ vợ và con trai ra tiền tài chính là tồn tại đáng yêu nhất, có cơ hội kiếm tiền thì ai đem cơ hội đó mà vứt ra ngoài chứ? Lúc ăn cơm, ngài Henry lên nhìn trộm sắc

mặt bình tĩnh của con trai, trong lòng không khỏi cảm thấy con trai ông thật sự vĩ đại, lừa gạt ông – cha mình mà hoàn toàn không có chút cảm giác tội lỗi nào.

Thật không hổ là con của ông!

Nội tâm ngài Henry có chút rối rắm khích lệ, Cal chú ý tới ánh mắt cha hắn — không ngừng dắc ý rồi lại thờ dài, biến hóa trong ánh mắt — hắn trong lòng hơi hoảng, trên mặt lại mang vẻ tươi cười. Cal chỉ vào món cá trên bàn, ca ngợi: “Cha, người tìm đầu bếp thật tài, thịt cá rất mềm.”

Ngài Henry nghe được con trai ca ngợi, lập tức đem ý định đuổi cổ đầu bếp vừa rồi xóa bỏ, ông dắc ý vuốt vuốt cằm râu trên mép nói: “Anh thích là được rồi, đây là đầu bếp từ Pháp mời đến.”

Cal nghe xong câu này chỉ có thể lựa chọn bữa tối hôm nay phải cố ăn nhiều một chút, bằng không lời nói dối của hắn sẽ bị vạch trần. Sau khi ăn xong, Cal và ngài Henry bưng tách hồng trà ngồi trong thư phòng, ngài Henry cười tủm tỉm triển lãm tài sản với Cal, hắn thờ dài trong lòng — ngài Henry đây là ám chỉ hắn nên đem kế hoạch của mình trình bày rõ ràng ra?

“Cha, con gần nhất có mấy hạng mục đầu tư, tài chính không đủ, cho nên mới cần nhờ cha cho mượn một ít tiền, sau này, con sẽ dựa theo lãi suất cho vay của ngân hàng mà trả lại cho cha. Đương nhiên, nếu cha không muốn cho con mượn, con cũng có thể đi vay ngân hàng.” Cal không nhanh không chậm nói ra kế hoạch của mình, chỉ là kế hoạch vay tiền, bên trong một chút cũng không có nói Cal rốt cuộc muốn kiếm tiền như thế nào, cũng không nói ý đồ đầu tư của Cal.

Ngài Henry cảm thấy ông bị con trai làm cho tức giận đến mức đầu căng ra, nói cho cùng con trai trao đổi “kế hoạch” với ông chỉ là cho ông biết nên cho hắn vay tiền, sau đó chờ thu lãi về sao?! Ngài Henry nuốt nhanh ngụm hồng trà xuống ngăn cản bất mãn trong lòng, ông nhìn thẳng Cal nói: “Anh không tính toán đem kế hoạch đầu tư của mình nói cho cha biết? Cha có thể cùng tham gia vào hạng mục đầu tư của anh.”

Cal một chút cũng không cảm thấy đề nghị của cha mình có gì hay, ngài Henry nếu tham dự vào kế hoạch của Cal, như vậy ông danh chính ngôn thuận trở thành cổ đông, đối với hết thảy kế hoạch buôn bán tương lai của hắn đều có quyền quyết định. Nhìn ngài Henry cũng không giống mấy người già thích ở nhà hưởng thụ an nhàn, nếu như về sau ông không thể hiểu những quyết định của Cal dựa vào “tiên tri” mà đưa ra, khả năng lớn nhất là một tay chặn ngược làm cho kế hoạch của hắn bị hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Cal lộ ra nụ cười ôn hòa dùng loại ngữ khí phi thường ôn nhu nói: “Không, thưa cha, con muốn tự mình tạo nên sự nghiệp, làm sao có thể để người khác sau lưng nói ‘Nhìn kìa, thằng con nhà Hockley có thể thành công tất cả đều dựa vào cha hắn, ai chẳng biết tiền kiếm được đều do cha hắn làm ra.’ những lời này con tuyệt không thể chịu được, cha à. Người đã là ông trùm Thép, nhưng con không hy vọng bản thân trong mấy chục năm tương lai khi được người khác nhắc tới vẫn luôn nói ‘Đó là con trai ông trùm Thép Henry Hockley’, con muốn là chính con — Cal — không phải bất luận là con trai kẻ nào.”

Ngài Henry nghe thế không thể nề hà nữa, thân là quý tộc cái mớ bị kịch bên trong ông hoàn toàn có thể lý giải, chính ông năm đó chẳng phải cũng gian nan mưu sinh từ bóng ma của cha mình sao? Ngài Henry quyết định chấp nhận thuyết pháp của con ông, nhưng ông vẫn như cũ phi thường muốn biết kế hoạch đầu tư của Cal rốt cuộc là cái gì, nếu có khả năng như lời hắn nói, ông càng muốn vụng trộm gánh chút bận rộn nho nhỏ cho hắn.

Cal nắm tay ngài Henry, giọng có vẻ phi thường chân thành tha thiết: “Cha, con đã ba mươi tuổi, không còn là một đứa nhỏ mỗi bước đi đều nhờ người giúp đỡ. Con hy vọng có một ngày cha có thể nhìn mọi người mà kiêu ngạo, khi cha chết đi có thể an tâm đem đế quốc kinh doanh của mình giao cho con, mà không phải đến một khắc cuối cùng của sinh mệnh còn lo lắng cho dòng họ của mình có một ngày sẽ bị chìm xuống. Cho nên, cha, buông tay con ra đi, cha nên tin tưởng năng lực của con không phải sao?”

Ngài Henry nhìn đứa con anh tuấn của mình, chỉ có thể thờ dài, rốt cuộc đã thành thực, Cal đã không còn giống lúc hai mươi tuổi gặp chuyện không hài lòng chỉ biết la hét với ông, hiện tại Cal cũng học được cách thuyết phục người của ông lúc trước. Được rồi, ông còn có cái gì có thể nói nữa chứ? Cal đối với ông động để lấy tình, hiểu để lấy lý, cuối cùng còn học xong im lặng lấy lợi, ngài Henry còn có thể có lựa chọn gì khác sao.

Ngài Henry vô lực khoát tay, ông mở két an toàn ra từ bên trong lấy ra văn kiện, bút máy đặt vào hời: “Cal, anh cần bao nhiêu tiền?”

“Năm triệu đô la Mĩ, cha, trong vòng sáu năm con sẽ trả lại cho người.”

Cal nói phi thường bình tĩnh tựa hồ yêu cầu của hắn bất quá chỉ là năm đô la, nhưng ngón tay ngài Henry đã dụi xì gà không ngừng, ông lặp lại: “Năm triệu?”

“Đúng vậy, thưa cha, năm triệu.”

“Anh có nắm chắc trong vòng sáu năm sẽ trả lại cho cha, bao gồm tiền lời? Cal, con trai yêu quý của cha, anh rốt cuộc tính toán làm được gì đây? Cảnh nội Mĩ quốc hiện tại cơ bản đã muốn định hình, cha không thể không biết anh có thể tìm được ngành sản xuất nào có thể càng kiếm thêm tiền.” Ngài Henry hiện tại thật sự vì con trai mình mà khấn trương, Cal sẽ không tính toán mang theo cậu trai kia ném bỏ hết thảy bỏ trốn đấy chứ? Tựa như rất nhiều nữ quý tộc trẻ ý loạn tình mê, vứt bỏ gia đình, dòng họ, mang theo tài sản bỏ chạy vậy.

“Không, thưa cha, con cam đoan chính mình có thể kiếm tiền.” Cal nói kiên định mười phần, ngài Henry như cũ nửa tin nửa ngờ, nhưng cuối cùng ông vẫn khuất phục con mình, ông lập tức viết xuống số tiền, sau đó ký tên lên.

Thời điểm Cal tiếp nhận văn kiện, ngài Henry còn không quên nhắc nhở: “Cal, cha hy vọng anh có thể thành công mà không phải đầu cơ trục lợi.”

“Đây là đương nhiên, thưa cha.” Cal ký tên, đem văn kiện còn lại giao cho ngài Henry.

“Ngày mai tối tập đoàn tài chính Morgan lĩnh tiền đi, tiền mặt của cha đều đặt nơi đó.” ngài Henry nói xong lại khoát tay, ông cảm thấy khí lực toàn thân mình đều cạn sạch. Lúc trước, ông không đánh giá cao con mình? Tàu Titanic chìm nghỉm, Cal rõ ràng phải đền không ít tiền, nhưng sao hắn ngược lại không chút ý thức đến vấn đề này còn có thể đủ tự tin vay tiền xác định chính mình có thể kiếm tiền chứ?

Ngài Henry quyết định tiếp theo sẽ mỗi mắt mong chờ Cal. Cal rời khỏi phòng ngài Henry liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn ngài Henry không tiếp tục truy hỏi tiếp, nếu không hắn một chút cũng không có biện pháp giải thích mình làm là do “tiên tri” như thế nào. Trong tay cầm chi phiếu trị giá năm triệu đô la Mĩ, Cal không hề cười, kế tiếp mới là trận đánh chân chính ác liệt.

Cal không có tư cách thất bại, điều này ảnh hưởng đến toàn bộ cuộc sống sau này của hắn.

45. Chương 45

0o0——0o0

– Có tiền mà không kiếm thì thực có lỗi với lương tâm bản thân –

Sáng sớm hôm sau, Cal xuất hiện khá sớm tại phòng ăn, hắn uống hồng trà nhìn tờ báo trong tay, trong mắt ẩn sâu ý cười, hắn đối với đầu đề bài báo mà thấy cực vừa lòng, tin tức ông chủ cửa hàng bách hóa Messi, ngài Nathan Strauss viêm phổi chuyển biến xấu một khi ồn ào sẽ náo động vô cùng, Strauss phu nhân bởi vì luôn chăm sóc ngài Strauss hiện tại thân thể cũng suy sút không ngừng nằm viện. Hết thảy những điều này cũng không là nguyên nhân chủ yếu khiến Cal vừa lòng, trọng yếu nhất chính là, bách hóa Messi bởi vì cả nhà ông chủ gặp đại nạn mà bắt đầu lung lay.

“Judy, bữa sáng của ta chuẩn bị phong phú một chút.” Cal thêm ăn một bữa lớn, hắn với việc nhìn người không hứng thú ngược lại tâm tình khá lên một chút, tâm lý gánh nặng đều không có, đó là thời tốt để phát tài, trên chiến trường ai để ý mặt đối thủ cơ chứ?

Ngài Henry thức dậy cũng rất sớm, ông nhìn đứa con mới sáng sớm đã đói bụng, trong lòng đối với đầu bếp mới với sự hài lòng nâng cao một bậc. Cal dùng xong bữa sáng thì nói lời từ biệt ngài Henry, đầu tiên hắn đi đến tập đoàn tài chính Morgan từ ngân hàng rút ra năm triệu đô la Mỹ, sau đó không chút do dự đem công ty ông dẫn mình mới thu mua từ tay Guggenheim và một ít sản nghiệp khác toàn bộ thế chấp vay hơn một triệu đô la Mỹ, đương nhiên Cal phi thường lý trí đem kỳ hạn vay vài chục năm—hắn muốn đem tiền kéo dài tới khi đô la bị sụt giá rồi sau đó mới trả lại.

Cal tiếp đó trở về công ty của hắn, nhóm quản lý cấp dưới đều đang chờ đợi. Cal lễ phép ân cần thăm hỏi mọi người sau đó bắt đầu cùng bọn họ hội nghị, hắn giơ tờ báo trong tay lên phi thường kiên quyết nói: “Hiện tại bắt đầu tập trung quyền lực thu mua cổ phiếu bách hóa Messi, ta muốn nắm hơn 30% cổ phần công ty.”

“Ngài Caledon, điều này không quá chính xác. Công ty bách hóa không chỉ có mỗi bách hóa Messi, cổ phiếu bách hóa Messi sắp tới đang trượt giá nhanh chóng, thị trường của bọn họ cũng đang bị thu hẹp, khiến người khác không có cảm giác an toàn.”

Cal không sao cười cười, sức sống của bách hóa Messi có bao nhiêu mạnh mẽ hắn so với những người đang ngồi đây càng thêm rõ ràng, không thừa dịp chính mình thật vất vả sáng tạo ra cơ hội tốt để thu mua cổ phiếu bách hóa Messi, về sau không bao giờ có thời cơ tốt thế này nữa. Cal bình tĩnh nói: “Theo lời ta mà làm, trong vòng một tuần ta muốn nhìn thấy kết quả.”

“Thưa ngài, những người thừa kế bách hóa Messi đến giai đoạn cuối sẽ phát hiện ra ý đồ thu mua của chúng ta.”

“Abner, cho nên ta không cần toàn bộ cổ phiếu bách hóa Messi, ta chỉ cần 30% như vậy đủ rồi.” Cal ung dung nở nụ cười: “Bọn họ chỉ cảm thấy đây là chuyện người rung chuyển tạo thành cổ phiếu đầu cơ. Còn có 10% cổ phiếu thực an toàn không phải sao?”

“Nhưng mà, ngài Caledon, tài chính của chúng ta cũng không đủ.” Abner nhìn bảng báo cáo tài vụ công ty, không thể không tiếc nuối nhấn mạnh kế hoạch của Cal tính thực thi không cao.

Cal đem văn kiện mình mang đến đưa cho Abner, hắn nhìn người quản lý đối diện mở to hai mắt nhìn rất cục lộ ra tươi cười: “Cho nên nói, Abner, mau một chút thu mua bách hóa Messi đi, từ hôm nay trở đi, chúng ta bắt đầu trải qua những ngày vất vả.”

Người quản lý đặc lực nhất của Cal rốt cục chịu không nổi trắng mắt nhìn Cal: “Cal, tôi không thể không nhắc nhở cậu, đem cơ hồ toàn bộ tài sản của mình thế chấp để vay tiền mặt là quyết định phi thường mạo hiểm, một khi cậu đầu tư thất bại, như vậy những thứ này cũng không trở lại thành sản nghiệp của cậu. Cậu cẩn thận, sau khi Lucas từ Tennessee trở về sẽ rít gào với cậu.”

“Biện pháp Rockefeller vẫn luôn không sai, hơn nữa tín dụng của tôi luôn luôn đầy.” Cal vỗ vỗ bả vai Abner, tiếp tục nói ra kế hoạch của mình: “Ta sắp tới sẽ thu mua không ít đồng ruộng phía nam, còn có một ít máy móc cải tạo. Trong vòng cuối năm nay, ta sẽ kiến tạo một đoàn đội, hiện đại hoá cải cách máy móc nông nghiệp là một mệnh đề vô cùng tốt.” Cal nói xong đắc ý nở nụ cười, dẫm nát trên vai người khác, phong cảnh quả nhiên phi thường tuyệt vời.

“Cal, nhưng tôi tìm không thấy việc này với việc cậu thu mua bách hóa Messi có quan hệ gì hết, cậu không muốn mở một công ty bách hóa, rồi đem sản phẩm tạo ra nhập vào đấy chứ? Cho dù nói xong cậu lập tức đuổi việc tôi, là bạn học lâu năm, tôi muốn nhắc nhở cậu, chuyện này thật sự rất mạo hiểm.” Abner thở dài, hắn có chút không nề hà nói: “Từ sau khi trải qua sự cố chìm tàu Titanic, quyết định của cậu càng ngày càng điên cuồng, Cal.”

“Đúng vậy, đây là tính toán của tôi. Ông bạn học thân mến, tưởng tượng đi, công ty bách hóa của ta không chỉ xoay quanh buôn bán đồ dùng sinh hoạt, ở đó còn có thể tìm được ô tô, nông cụ, thậm chí còn có sách, chỉ cần cậu tưởng tượng đến hết thấy sản phẩm, tôi đều làm chúng xuất hiện trong công ty bách hóa của ta” Cal thuyết pháp khiến Abner lâm vào trầm tư, hắn rốt cục tán thành ý tưởng của Cal.

“Được rồi, đây quả thật là một ý kiến hay, nhưng đầu tiên cậu cần xây dựng một công ty bách hóa rộng lớn, việc này lại là mục tiêu khác. Trước tiên chúng ta đem bách hóa Messi thu về tay đi, tốt nhất là ăn cắp

bí mật kinh doanh bên trong bách hóa Messi luôn.” Abner nói xong lộ ra nụ cười âm hiểm không khác biệt lắm so với Cal.

“Làm bằng kế hoạch chi tiết đi, Abner.” Cal nói xong, thực yên tâm đem hết thầy đều giao cho cậu bạn học, phần mình thì tiêu sái rời khỏi công ty, hẳn còn có chuyện khác cần phải làm.

Bên trong bản đồ kế hoạch kinh doanh của Cal tuyệt không chỉ bắt lấy cơ hội mà hẳn đã biết trước thu mua mấy công ty kiếm tiền lãi đơn giản như vậy, hẳn cần thành lập một đế quốc do hẳn làm chủ, sáng tạo nhất định phải vượt qua ngòi mát ăn bát vàng. Nhưng không thể phủ nhận hiện tại cơ hội giống như là Thượng Đế ban cho, Cal sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào — có tiền mà không kiếm thực có lỗi với lương tâm bản thân, tuy rằng lương tâm của Cal chính là không lương tâm.

Mang theo tâm tình bay bổng, Cal một thân thoải mái trở lại nhà riêng ở Manhattan, Jack quả thật không hề khách khí với hắn, thoát nhìn y hoàn toàn tiếp nhận vị trí ngang hàng trở thành một vị chủ nhân khác cùng Cal sinh hoạt. Căn phòng nhỏ dùng ánh sáng ít ỏi từ những ánh đèn bị Jack cải tạo thành phòng vẽ tranh, Cal sáng sớm gọi điện thoại đặt hàng vải vẽ tranh sơn dầu, màu nước và bút vẽ đã sớm bị Jack mang ra sử dụng thật tốt.

Ánh sáng xuyên thấu qua cánh cửa thủy tinh chiếu vào người Jack, mái tóc vàng của y lờ lờ tỏa sáng. Cal nhìn khuôn mặt Jack lại thầm muốn cười to ra tiếng, chóp mũi Jack dính một mảng màu xanh lớn, cũng có nghĩa trên cánh mũi còn đọng vài màu khác đã nhìn không ra màu gốc là gì nữa.

Jack vẽ mặt vô cùng chuyên chú, Cal tựa vào khung cửa thấy không rõ lắm Jack đang vẽ cái gì, nhưng mà hắn thích thưởng thức biểu tình của Jack. Không biết qua bao lâu, Jack vừa lòng lại một lần nữa vươn tay dụi dụi cánh mũi của mình, vốn đã có hỗn hợp nhiều loại màu lại càng thêm nồng đậm sắc thái. Jack thở dài nhẹ nhõm một hơi, thần sắc y thả lỏng xuống.

“Cal, anh đến khi nào? Tôi thực thích màu nước, lần đầu thử dùng vẽ tranh, ừm, cảm giác này rất kỳ diệu.” Jack nói xong lộ ra nụ cười tươi khoái trá, Cal đã sớm rót hồng trà đưa cho Jack, sau đó đưa tay quét qua mũi y, nhìn đầu ngón tay dính màu nước Cal cười rộ lên.

“Quả thật phi thường kỳ diệu, chính em cũng biến thành một bức tranh rồi.” Cal cười quơ quơ ngón tay dính màu nước, Jack nhìn Cal vươn đầu ngón tay, xấu hổ cười rộ lên theo.

“Lần đầu tiên thử vẽ tranh bằng màu nước, dính một ít màu là bình thường.”

46. Chương 46

0o0——0o0

“Cal · Hockley, anh thật sự là đồ khốn.”

“Cám ơn em khích lệ nhóc cưng.”

Cal vươn tay nắm bàn tay cậu nhóc, kéo y đến trước giá vẽ nhìn kỹ nét vẽ trúc trắc trên đó, Cal nở nụ cười: “... thời gian chiếu sáng bất đồng phản chiếu qua song cửa thủy tinh tạo nên hiệu ứng?”

Ánh mắt Jack lập tức sáng lên, y cười đến phi thường vui vẻ không ngừng gật đầu: “Đúng vậy, ánh sáng từ cửa sổ chiếu xuống bất đồng với quang ảnh ảo giác thật sự là tuyệt vời.”

“Phương pháp vẽ của Claude · Monet, Jack, em yêu thích vị danh họa người Pháp này à?” Cal đứng phía sau Jack, hắn nhìn cậu nhóc khi y nhìn về phía mảnh vải tranh sơn dầu ánh mắt kiên định khóe miệng gọi lên tươi cười, đàn ông quả nhiên vẫn là thời điểm phấn đấu vì ước mơ thì càng thêm mê người, hiện tại Jack anh tuần đến mức khiến người không đành lòng dời đi tầm mắt.

“Anh gọi Monet là ‘danh họa’? Hiện tại quốc tế đánh giá Monet cũng không cao.”

Jack đối với lời Cal nói phản ứng rất mãnh liệt, y phi thường cao hứng vì chính mình có thể cùng Cal trong lĩnh vực nghệ thuật có chung con mắt thẩm mỹ, Cal lại cảm thấy hân hoan cười có chút cứng ngắc, là một người của tương lai, hân nhìn thấy các tác phẩm của mấy danh họa được đấu giá hoặc trưng bày trong viện bảo tàng rất nhiều, cho nên nói “danh họa ” đương nhiên sự thật là vậy. Cal lập tức khôi phục tươi cười, hân đột nhiên ý thức được đây là trời cao lại cho hân thêm một chỉ dẫn để ‘một vốn bốn lời’ Thừa dịp mấy danh họa này còn chưa chết — nói đúng hơn là mấy bức họa vẫn chưa đáng giá như vậy — nhanh chóng tích góp từng tí từng tí một nha!

“Không, Jack, tôi cảm thấy một ngày nào đó mọi người sẽ hiểu được giá trị của Monet, tôi dám cược một thể kỷ sau tác phẩm của ông ta có thể bán được hai ngàn vạn đô la Mỹ.” Cal nói đoạn này không chút nào chột dạ — một trăm năm sau bức vẽ của Monet quả thật bán được cái giá này, tuy rằng đôla bị giảm giá trị nghiêm trọng — Jack nghe xong lời Cal nói y đặc biệt cao hứng đưa tay nắm cổ Cal, cho Cal một cái hôn môi.

Cal nhướng nhướng lông mi, Jack đây là ám chỉ hân có thể thân mật tiếp xúc thêm sao? Hay là cậu nhóc của hân cho đến bây giờ còn tưởng rằng trong mối quan hệ của bọn họ là do Jack chủ đạo? Cal nhớ tới loại khả năng này nghiêng ngả nỡ nộ cười, hân dùng một chút lực quay người đem Jack đặt trên vách tường, không cao mấy khiến Cal có thể vừa cúi đầu liền hôn vào môi Jack.

Jack không phải cậu nhóc khác người, y phi thường nhiệt tình hé miệng chủ động nghênh đón Cal hôn môi, đầu lưỡi bọn họ rất nhanh dây dưa một chỗ vuốt ve nhau, mút vào, Cal xấu xa dùng đầu lưỡi cọ xát hàm trên Jack. Y lập tức bại trận, Cal đã sớm trong mấy lần hôn môi phát hiện ra nhược điểm của Jack. Cal cảm thấy mỹ mãn dạo một vòng trong khoang miệng Jack, qua một hồi lâu mới chịu buông tha y.

Jack có đôi chút suyễn tựa vào trên vách tường, thân thể Cal cũng đồng dạng không dễ chịu, bọn họ thân thể kề sát một chỗ, đối với phản ứng thân thể đối phương đều rõ như lòng bàn tay. Cal hôn nhẹ lỗ tai Jack tràn ngập ám chỉ nói: “Tối hôm nay, em hoan nghênh tôi ở lại chứ, hử?”

Cal có chút khẩn trương đợi Jack phản ứng, không nghĩ tới cậu nhóc một chút cũng không ngượng ngùng lập tức gật đầu đồng ý vấn đề này: “Buổi tối cùng nhau ngủ, anh sẽ tự rửa sạch mình?”

Cal lập tức bị Jack chọc cho nỡ nộ cười, hân dùng lực mổ vài cái lên môi Jack, bắt chước khẩu khí của y nói: “Nhóc cưng, tôi nghĩ đây là điều tôi nên nói với em mới đúng.”

Nói xong câu này, Cal kéo Jack trở lại khu vực hai phòng chủ đem y đẩy vào phòng tắm trong phòng nữ chủ: “Đi tắm rửa đi, chờ em tắm rửa sạch sẽ xong thì vừa đến giờ cơm.”

Cal nói xong trở lại phòng mình, cánh cửa chung nối hai phòng lại với nhau không bị hân đóng lại, Cal không rõ ràng chính mình xuất phát từ tâm tính gì, nhưng hân cảm thấy không đóng cửa sẽ có bất ngờ lớn hơn nữa. Hân tự nhiên đi vào phòng tắm mở nước ấm tắm, đây là việc Cal yêu nhất, nước luôn có thể khiến Cal thả lỏng tâm tình, càng thêm thần kỳ chính là thời điểm hân tắm tư duy có thể càng thêm minh mẫn.

Cal nhắm mắt lại tựa vào bồn tắm, lúc trước kế hoạch mở ra sự nghiệp phía nam bị hân gác lại bây giờ chậm rãi vẽ phác thảo ra rõ ràng trình tự, khoe miệng Cal lộ ra nét cười. Một ngón tay âm áp đột nhiên khoát lên cánh tay Cal, hân mở to mắt thấy được Jack mặc quần áo ở nhà về mặt tò mò.

“Cal, anh đang nghĩ gì vậy? Trên mặt tươi cười thực... Đắc ý...” Jack tựa hồ vì tìm từ để hình dung biểu tình trên mặt Cal mà cảm thấy chần chờ, Cal vươn tay vuốt ve hai má Jack, nét cười trên khóe miệng biến thành ngạo mạn.

“Đế quốc của tôi, trong vòng mười năm tôi muốn thành lập đế quốc kinh doanh của chính mình, không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội khống chế cuộc sống của tôi. Jack, lúc trước, tôi đã không nhắc nhở cho em biết ở bên tôi thì em phải đối mặt với những gì, xin lỗi, tôi đã cố ý xem nhẹ điều này, em nguyện ý tha thứ cho tôi chứ?”

Jack trực tiếp ngồi trên mặt đất phòng tắm, y cầm tay Cal nhìn vào mắt hân, chờ đợi Cal giải thích. Cal cũng xoay tay nắm lấy bàn tay Jack, chậm rãi giải thích: “Jack, nếu cha tôi phản đối chúng ta bên nhau, tình cảnh của em sẽ phi thường nguy hiểm. Không, trên thực tế, tôi hiện tại nên nói với em là, tôi hoài nghi cha tôi đã biết chuyện của tôi và em, tôi có chút lo lắng vấn đề an toàn của em, bất cứ một người nào trong căn nhà này cũng không đáng tin.”

“Bao gồm... Lovejoy. Xin lỗi, Jack, tôi đã làm em bị cuốn vào vòng phiền toái, cũng không thể cam đoan an toàn của em.”

Cal áy náy nói, hẳn ngay từ đầu quả thật hoàn toàn xem nhẹ an toàn của Jack, Cal huyền cho dù hiện tại cảnh nôĩ Mĩ quốc cũng có không ít người đồng tính bởi vì tính hướng mà bị kỳ thị, thậm chí còn có án mưu sát vì nguyên nhân này. Jack tuy rằng hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, rốt cuộc vẫn là một cậu nhóc vừa trưởng thành không bao lâu, y không thể lường được nguy hiểm, Cal vốn nên thay y suy xét, mà không nên chủ động đem Jack thả vào phiền toái. Hơn nữa, hiện tại Jack toàn tâm tín nhiệm hẳn, càng làm Cal thêm phần áy náy.

“Cal, tôi cảm thấy anh luôn lo lắng mấy chuyện không đâu. Nước Mĩ lớn như vậy, tôi đi nơi nào sống mà không được? Cha anh đâu có tiền cũng không thể không chế toàn bộ nhà xưởng trong nước Mĩ, trường đua và sòng bạc, với khí lực làm việc của tôi, ông ấy căn bản không thể làm gì tôi. Được rồi, đừng lo lắng, chúng ta đi ăn cơm nào.” Jack không thềm để ý an ủi Cal, y buông bàn tay đang đan vào nhau của hai người đem Cal từ trong làn nước dần dần biến lạnh kéo ra.

“Được rồi, cậu nhóc của tôi, tôi nghe lời em.”

“Thế này mới đúng, là một người đàn ông trụ cột của gia đình, đương nhiên là do tôi làm chủ.” Jack nhếch khóe miệng đối với thân phận này phi thường đắc ý.

Cal mang theo một thân ướt sũng ôm lấy Jack, trực tiếp làm ướt áo sơmi mới thay của y: “Tôi nghe nói chỉ có nữ chủ nhân mới có thể quản lý hết thảy mọi chuyện trong nhà.”

Khuôn mặt Jack lập tức ửng hồng— không biết là vì ngưỡng ngừng hay là tức giận — y cao giọng nói: “Cal · Hockley, anh thật sự là đồ khốn.”

“Cám ơn em khích lệ nhóc cưng.” Cal nhân cơ hội hôn hôn hai má Jack, sau đó hẳn buông thân thể y ra, hai người tự trở lại phòng mình đối một thân quần áo sạch sẽ.

Lovejoy là một quản gia đủ tư cách, lão biết chủ nhân cần gì. Cal vừa lòng hưởng thụ bữa tối lão quản gia chuẩn bị, vẫn dùng ánh mắt tràn đầy thâm ý dừng ở Jack, dù là Jack cho rằng chính mình mới là vào bên trong người kia, cũng không thể không thấy xấu hổ, y không ngừng né tránh tầm mắt Cal, Cal càng thêm vừa lòng.

“Jack, em hôm nay lần thứ hai đỏ mặt.” Cal xấu xa vạch trần sự thật.

Jack đang mang giày da không chút do dự đá mạnh vào giữa hai chân Cal.

47. Chương 47

0o0——0o0

“Jack, em hy vọng tôi buông em ra sao? Đừng lo lắng, qua một hồi, tôi sẽ cởi bỏ. Tôi có thể cam đoan với Thượng Đế, tôi sẽ không làm em đỏ máu.”

Cal nhe răng trợn mắt mặc kệ cái gọi là “phong độ quý ngài”, hẳn trực tiếp ném dao nĩa trong tay che phần dưới lại, chỗ bị Jack đá trúng sẽ nhanh chóng bầm xanh một mảnh, Cal thậm chí tưởng tượng ra lúc hẳn che chân kêu đau thì Jack đã cười trộm — có phải hay không thái độ hẳn đối với Jack rất thả lỏng, vì thế nên căn bản quên mất đó là một loài động vật to lớn họ mèo chứ không phải một chú mèo hoa?

“Jack, em muốn mưu sát chồng mình ư?” Cal cố ý đem lời nói cho thật đặc biệt ái muội, dao ăn trên tay Jack phản chiếu một chút ánh sáng, Cal lập tức giơ hai tay lên trấn an: “Được rồi, em cũng là chồng tôi.”

Bộ dáng Cal cố ý đùa giỡn bảo vệ mình rất cục khiến Jack nở nụ cười, Cal không để ý hình tượng hoàn toàn lau sạch đi không khí trầm trọng hồi nãy trong phòng tắm, quá trình dùng bữa tối còn lại vô cùng thuận lợi.

Sau bữa cơm Cal trở lại thư phòng xử lý văn kiện một hồi, nửa giờ sau, hần mới xoa bả vai có chút cứng ngắc tiến vào cửa phòng Jack.

“Jack, em lại vẽ?” Nhìn bộ dáng Jack vệt sáng đầy người, Cal chỉ có thể lắc đầu thở dài, độ miễn cảm cậu nhóc của hần rất vô dụng, Jack đặt hết toàn bộ thể xác và tinh thần tựa hồ vì mỹ thuật mà tồn tại, vì vậy chỉ cần có chút thời gian cũng rút ra để vẽ, Cal không khỏi đối với nhiệt tình của Jack có chút cảm khái.

“Đúng vậy, hoàng hôn thật đẹp, phòng ngủ này kết cấu thật không tồi, từ cửa sổ sát đất có thể nhìn thấy toàn bộ quang cảnh mặt trời lặn.” Jack nói xong kéo Cal đứng trước giàn hoa y trồng, Cal nhìn bức họa, ý cười trên mặt hần vốn không hề dừng lại.

“Với người khác hoàng hôn luôn dẫn theo hương vị tráng lệ hoặc là tiếc nuối, nhưng Jack này, bên trong hoàng hôn của em lại tràn ngập hy vọng, đây là vì sao?” Cal nhìn sắc thái màu sắc của bức tranh sơn dầu hỏi, Jack đã cao hứng cười ra tiếng.

“Thật khiến tôi ngoài ý muốn, anh thế nhưng có thể hiểu được.”

Cal mở ra hai tay làm ra bộ dáng bất đắc dĩ: “Nhóc cưng, tuy rằng tôi đối với hội họa hoàn toàn không rành rồi, nhưng thưởng thức cũng không cần kỹ thuật cao siêu, tôi cũng nhìn danh họa lớn lên.”

“Ừ, tôi muốn đem hoàng hôn và bầu trời đêm kết hợp cùng nhau, từ thái dương màu vàng biến thành chanh hồng, biến thành đỏ hồng, lan nhiễm màu lam ... Tôi luôn luôn tưởng tượng đây là một bức tranh tuyệt vời cỡ nào.” Jack nhắm mắt lại nói, Cal có chút ngạc nhiên.

“Em chưa bao giờ ngắm hoàng hôn sao?”

“Hắc, nhà đại tư bản, vào buổi tối tôi còn bị anh bóc lột làm việc bên trong nhà xưởng, khi tôi tan tầm thì chỉ sót lại có ánh trăng và sao thôi, ngắm hoàng hôn là chuyện phi thường xa xỉ.”

Cal nghe được Jack oán giận, trực tiếp đem bút vẽ từ trong tay y rút ra đặt một bên, hôn lên môi cậu nhóc, tranh thủ trong lúc đó còn không quên tìm cho chính mình một lý do danh chính ngôn thuận: “Jack yêu, hiện tại có thể cho em tới bóc lột tôi.”

Động tác của Jack thoáng chút cứng ngắc, nhưng y rất nhanh hòa mình vào trận hôn môi vuốt ve. Cal thuận thực cởi bỏ từng cái cúc áo của chiếc áo sơ mi độc nhất Jack mặc, áo sơ mi bị cởi ra sau khóa ở hai tay Jack, hai tay cậu nhóc lập tức mất đi năng lực phản kháng, Cal trực tiếp đem y đặt trên vách tường, ngón tay động vài cái đã cởi bỏ hết dây thắt lưng và quần dài y ra.

Cùng với tiếng “cốp” của dây nịch mang theo quần dài rơi xuống đất, Jack cả người trơn tuột đứng trong phòng khách. Ánh hoàng hôn màu đỏ chiếu vào lưng Cal, Jack thấy không rõ lắm biểu tình của người đàn ông đang áp bách hôn môi y, cảm xúc bất an như bị bắt làm tù binh, y vận vẹo thân thể ý đồ giãy khỏi sự trói buộc.

Ngón tay Cal cao thấp vuốt ve thân thể Jack, hần có thể cảm giác được Jack giãy dụa và phản kháng, lại cố ý xem nhẹ mấy vấn đề này. Cal dùng một chút lực trực tiếp khiêng Jack trên vai, hần một cước đá văng cửa phòng tắm ra, đem Jack bỏ vào trong bồn tắm, bên trong bồn tắm không biết từ khi nào thì đổ đầy nước ấm, lúc này nằm vào độ ấm vừa vặn.

“Anh đã sớm chuẩn bị tốt?” Jack hơi thở đứt quãng hỏi, trong mắt tràn đầy hoài nghi.

Cal vừa lòng lộ ra một nụ cười giảo hoạt: “Tôi đã sớm nói qua Lovejoy tuy rằng chẳng phải người đáng tin cậy nhưng là một quần gia phi thường chuyên nghiệp, lão bố trí hết thảy luôn có thể khiến người khác vừa lòng.”

Áo sơ mi cột trên cổ tay bị nước thấm ướt lại càng không dễ dàng giãy thoát, Jack bị Cal ném vào bồn tắm, bồn tắm bóng loáng căn bản không thể sinh ra chút lực ma sát nào với thân thể Jack cả, y muốn tự mình đi ra căn bản là không thể thực hiện. Cal trước mặt Jack nhanh chóng cởi bỏ hết quần áo trên người, bước vào trong nước áp chế Jack đang quẫy lung tung.

Cal cũng không trực tiếp làm gì Jack, ngược lại, Cal phi thường sẵn sàng giúp Jack tẩy rửa thân thể, màu vẽ trên người Jack rốt cuộc triệt để biến mất. Cal lúc này mới lộ ra mục đích của mình, hần quỳ gối trong bồn

tắm nâng cổ Jack đang vô lực lên, dùng sức hút lấy bờ môi và đầu lưỡi của y, tay kia thì vuốt ve lên xuống từ ***g ngực tới eo Jack.

“Cứng à, em cứng rồi.” Cal dán vào lỗ tai Jack nói.

Trải qua một phen giãy dụa, toàn thân Jack đã sớm trong làn nước ấm hồng thành một mảnh, y thở hổn hển buông tha giãy dụa, thể lực của Jack như bị rút cạn.

Cal nói xong câu đó liền nở nụ cười, hần chủ động rời khỏi thân thể Jack bước ra bồn tắm. Ôm Jack ra khỏi bồn tắm, hần dùng một cái khăn tắm mềm mại bao trùm lấy toàn bộ thân thể y, cúi xuống ôm lấy y trở về phòng ngủ. Giường lớn xoã tung giống như một đám mây, Jack phát hiện chính mình rơi vào căn bản sẽ tìm không thấy cơ hội xoay người đi ra.

Cal cười khê nham lấy mắt cá chân Jack, hần mở hai chân cậu nhóc ra nằm đè lên người Jack. Cal khê cắn lỗ tai và cổ y, lưu lại trên đó một loạt dấu màu đỏ, Jack lại một lần nữa bắt đầu giãy dụa, y không ngừng lắc lắc thân thể tựa hồ muốn xoay người thoát khỏi sự khống chế của Cal. Cal nhướn mày, hần vươn tay nắm lấy cái mông mềm mại của Jack, ám muội nói: “Cứng à, em thích tư thế sau lưng?”

“Cal, buông, việc này làm cho tôi cảm thấy vô cùng không tốt.” Jack thở dốc bên trong mang theo cảm xúc bất lực kích động.

Cal theo động tác của mình lúc này để Jack xoay người quỳ gối trên giường, y vô lực dùng hai chân chống đỡ thân thể, nửa người trên lại căn bản không có khí lực chỉ có thể gục trên giường. Hai tay Jack bị chiếc áo sơ mi ướt đầm buộc sau lưng, Cal cười tủm tỉm ở trên vuốt ve vài cái: “Jack, em hy vọng tôi buông em ra sao? Đừng lo lắng, qua một hồi, tôi sẽ cởi bỏ. Tôi có thể cam đoan với Thượng Đế, tôi sẽ không làm em đổ máu.”

‘Đổ máu’ hai chữ vừa ra khỏi miệng, Jack không phản kháng nữa, y thành thật ngậm miệng, trong lòng yên lặng nhớ lại quá trình mình đã “làm” — tuy rằng cái kia căn bản là không tồn tại. Cal từ phía sau đè lên Jack, hần hôn lên cổ y, Jack hoảng hốt trong lòng cảm thấy như có một con sư tử đang liếm cổ, y cơ hồ sẽ bỏ mạng dưới miệng sư tử. Nhưng thật quỷ dị, Jack đồng thời lại có cảm giác bị người khống chế, ***g ngực nóng rực kể sát lưng y, từng vị trí khoái cảm cũng bị Cal nắm giữ.

Jack trợn tròn mắt lại chỉ thấy mảnh nệm tuyết trắng còn lại cái gì cũng đều nhìn không tới. Cal đưa một bàn tay lên trước tham nhập vào trong miệng Jack, ngón trỏ và ngón giữa qua lại khiêu khích đầu lưỡi Jack, rên rỉ đứt quãng từ trong miệng Jack thoát ra, Cal lại tựa hồ đối với hết thảy còn chưa đủ thỏa mãn.

“Jack, thích hoa tươi đúng không? Tôi mua một mảnh vườn hoa, tinh dầu sản xuất ra toàn bộ là chuẩn bị riêng cho em.” Rút ngón tay đưa bốn đầu lưỡi Jack ra, Cal tràn ngập ám chỉ lấy ngón tay tách hai bờ mông đang vênh lên của Jack, lấy bàn tay đồng thời dùng sức xoa nắn đỉnh nhọn ở phía trước.

“A, a ~ tôi không thích, cái loại này này nọ... Cal, buông, a, ư~ buông...”

Cal trực tiếp xem nhẹ yêu cầu của Jack, hần đẩy học tử đầu giường ra, bên trong chỉnh tề xếp một loạt bình thủy tinh tinh xảo, Cal tùy ý rút ra nắp một bình, nồng đậm mùi hoa nháy mắt tràn ngập khắp gian phòng ngủ. Cal đưa tay quệt ít chất lỏng, hần ấn nhẹ vào trong thân thể Jack, động tác thông thả chen vào thân thể y.

Cảm giác ấm áp lại nhanh chóng ập đến, Cal vừa lòng nở nụ cười, dục vọng chiếm hữu khiến hần không thể không vì Jack chưa từng có bất kỳ người đàn ông nào mà cao hứng. Động tác trên tay càng thêm cẩn thận săn sóc, Cal tuyệt đối sẽ không quên đồng thời trấn an bộ phận phía trước của y. Trong cơn khoái cảm dần ông xem nhẹ rất nhiều thứ, một ngón, hai ngón, ba ngón tay chậm rãi tạo ra thông đạo phía sau Jack. Ngón tay Cal theo nội bích bắt đầu chuyển động, thân thể Jack đột nhiên chấn động mạnh mẽ, nét cười trên khóe miệng Cal càng thêm vui vẻ.

“Đừng sợ, tôi sẽ không thương tổn em, Jack.” Cal hôn lên sườn mặt Jack, từng chút từng chút cẩn thận chen vào thân thể y. Thân thể Jack không ngừng run rẩy, mặc kệ là sinh lý sợ hãi hay là cảm giác sinh lý không thích hợp, đều khiến y đối với lần đầu tiên tiếp nhận đàn ông tiến vào tràn ngập mâu thuẫn, hai tay Jack bị trói ra sau lưng thời điểm này càng tăng thêm sự sợ hãi.

“Cal, buông, van cầu anh, buông.”

Giọng Jack lộ ra sợ hãi, rốt cục khiến Cal nhìn thẳng vào vấn đề này, lúc hai tay Jack được phóng thích, đồng thời cảm thấy một cổ lực lớn nắm lấy eo y, giây tiếp theo Jack thét chói tai, cả người bị Cal lật lại, hai tay y vung lung tung ý đồ muốn bắt lấy cái gì đó, khoái cảm quá mạnh cơ hồ bao phủ Jack. Cal bắt lấy cánh tay Jack một lần nữa đè chặt trên giường.

“Jack, không có việc gì, anh sẽ cho em vui sướng, đừng sợ, anh sẽ không làm em bị thương.” Cal thở hỗn hển cam đoan, hắn không ngừng hôn môi Jack, đồng thời động tác dưới thân cử động thật cẩn thận.

Jack cùng Cal mười ngón nắm chặt vào nhau, y mở to ánh mắt tràn ngập nước ngẩng đầu nhìn Cal hai má lấm tấm mồ hôi, đau đớn bị tạo ra trên thân thể dần dần biến mất thay thế là một cơn khoái cảm mãnh liệt, y chậm rãi thả lỏng thân thể. Cal cảm nhận được Jack khuất phục, lập tức chuyển động, hắn chịu đủ thông thả rồi, điều này căn bản không đủ thỏa mãn hắn.

“A, a a~ ư, Cal, chậm một chút... Không, không, em kêu anh chậm một chút... đồ khốn, a!” Jack bị Cal công kích trong tư thái như đánh cho quân lính tan rã, y không ngừng quát to.

Hoàng hôn đã sớm bị màn đêm thay thế, Jack không biết từ khi nào thì ngủ, chỉ biết là chính mình không ngừng bị Cal bức bách hứng chịu từng đợt công phạt mãnh liệt, y cuối cùng mê man trong lòng Cal, bên tai nghe được tựa hồ là “Nhấn nài một chút, chỉ cần thêm một lần nữa là tốt rồi”...

.

.

.

Thể xác và tinh thần hoàn toàn được thỏa mãn, Cal ngày hôm sau cũng không nằm lại giường, hắn như cũ duy trì thói quen sinh hoạt tốt ngủ dậy sớm. Nhìn cậu nhóc ngủ mơ màng vẻ mặt mệt mỏi bên cạnh, Cal cười cúi xuống hôn lên hai má Jack, hắn nhẹ nhàng trở lại phòng mình tắm rửa, công ty còn có rất nhiều công việc đang chờ hắn, Cal tiếc nuối vì mình không thể bên Jack thêm.

Cal viết một tờ dặn dò đặt ở đầu giường, sau đó nhanh chóng giải quyết bữa sáng rồi chạy tới công ty, được rồi, Cal trong lòng kỳ thật tính toán là đến giữa trưa thì sẽ chấm dứt toàn bộ công công việc, hắn muốn trước khi Jack tỉnh lại thì kịp về nhà với y. Quản lý đặc lực nhất kiêm ông bạn học Abner đã sớm ở công ty chờ Cal, hắn ngày hôm qua căn bản không có về nhà, hắn tin rằng Cal tuyệt đối sẽ vừa lòng bằng kế hoạch của hắn.

“Cal, cậu rất sớm nha.” Abner nhìn Cal có chút vội vàng trêu chọc một câu, Cal lại trả cho hắn một khuôn mặt tràn ngập tươi cười hạnh phúc, Abner cơ hồ đứng hình tại chỗ, Cal vốn chán ghét nhất chính là bị người khác mang sinh hoạt cá nhân ra trêu chọc! Abner không dám tin nói: “Thượng Đế, Cal, trên người cậu đã xảy ra chuyện gì, thật không giống cậu chút nào!”

“Được rồi, đừng thảo luận sinh hoạt cá nhân của tôi nữa. Tìm cho tôi một nhóm công nhân có tài khai phá máy móc đi, xưởng máy móc nông cụ của ta cần; lại đi xung quanh các trường đại học tuyển một nhóm học giả vi sinh vật và nhà hóa học đồng ý đến Tennessee nghiên cứu, vườn ươm ở phía nam của tôi cần nghiên cứu chế tạo cơ cấu phát triển phù hợp sinh thái.” Cal liên tiếp giao công việc, trên tay Abner chất đầy kế hoạch của Cal, hắn nhìn kỹ nội dung có chút ngây người, vội vàng cắt đứt lời Cal.

“Cal, cậu đang nói cái gì? Cái gì mà ‘cơ cấu phát triển phù hợp sinh thái’? Đây là cái gì vậy?”

Caledon ngây ra, hắn đột nhiên phát hiện tư tưởng của mình phù hợp với hoàn cảnh yêu cầu vệ sinh của nước Mỹ trong tương lai, nhưng hiện tại mà nói tư tưởng này đã có chút quá mức vượt trội — nhưng điều này lại phi thường tốt, Cal quyết định xây dựng đế quốc kinh doanh mà hắn cho là hạng nhất về sau phát triển khẩu hiệu — Công ty bảo vệ môi trường.

“Nông nghiệp và chăn nuôi sẽ tích góp được rất nhiều phân, tỷ như nói sau khi thu gặt rế cây và phân động vật, thông qua lên men, ừ có thể chuyển hóa thành khí mê-tan, dùng khí đó cung cấp công ty phát điện và phương tiện sưởi ấm bên cạnh, lên men qua đi chính là phân tự nhiên, có thể lại một lần nữa bón ruộng đất — thế này hoàn toàn phù hợp yêu cầu thiên nhiên, công ty chúng ta về sau hãy dùng công thức này làm bí quyết chính. Abner, đối với chuyện này nhất định phải giữ bí mật, thời điểm qua mấy trường đại học

danh tiếng tìm kiếm nhân viên nhất định phải ký hiệp nghị giữ bí mật.” Cal dặn dò kỹ tầm quan trọng của chuyện này, Abner tự hỏi sau đó gật đầu đồng ý ý tưởng của Cal.

Ý tưởng này của Cal đối với xã hội hiện đại rất có sức đánh sâu, chính xác và hiệu quả, chưa triệt để thành công, bọn họ tuyệt đối không thể đem chuyện này để lộ ra ngoài.

“Cal, đây là kế hoạch thu mua cổ phần bách hóa Messi, cậu xem đi.” Abner nói xong đem bảng kế hoạch đặt lên bàn, Cal lập tức mở ra bắt đầu lật xem, đại khái nửa giờ sau hắn trả lại bảng kế hoạch cho Abner, biểu tình nghiêm túc hẳn lên.

“Nội dung rất hoàn thiện, vạch rõ kế hoạch của công ty trong tương lai, đúng rồi, Trước mắt bách hóa Messi vẫn chưa có chế độ tích điểm — Làm cho những khách hàng thẻ thành viên, mỗi một lần mua sắm tích lũy điểm lại, vượt qua bao nhiêu điểm thì cho bọn họ đổi quà tặng, đồng thời đừng quên hoàn thiện tư liệu của khách hàng, vào ngày sinh nhật gửi tặng họ những món quà nhỏ. Đương nhiên, còn có chuyện này, công ty chúng ta nhất định phải triển khai tính tiền bằng thẻ tín dụng.” Cal nói xong âm hiểm nở nụ cười: “Đem tiền bên trong túi tiền của bọn họ trong tương lai tiền đều thu vào hết!”

“Cal, nói như vậy, cậu cần phải hợp tác với ngân hàng rồi.” Abner nói xong ngạc nhiên hỏi một câu, không có ngân hàng, ý tưởng của Cal chỉ có thể là không tưởng.

Cal hai tay chống đỡ ra một hình tam giác, hắn tràn đầy tự tin mỉm cười: “Ngân hàng? Rất nhanh ngân hàng sẽ không thể không cùng chúng ta hợp tác rồi.”

48. Chương 48

0o0——0o0

Jack nếu đã là trân bảo duy nhất Cal đặt trong lòng, hắn tuyệt đối sẽ không hủy diệt cuộc đời và lý tưởng của Jack

Abner nhìn biểu tình của Cal như đã định liệu trước nghi hoặc nhíu lại mi tâm, cuối cùng hắn không có hỏi Cal từ nơi nào thu được tin tức, mà trực tiếp tin vào tính chính xác trong lời Cal. Abner thu bằng kế hoạch của mình lại, nhanh chóng bên cạnh đem những nội dung Cal nêu lên ghi nhớ, sau đó rời khỏi văn phòng, so với Cal, ông chủ chỉ cần đưa ra ý tưởng, bàn giao là xong, mỗi lần đều cần phải làm bằng kế hoạch Abner cảm thấy chính mình mới là người vất vả nhất.

Cal không khách khí với ông bạn học, hắn ngồi sau bàn công tác, triệt để sửa sang lại tài sản của chủ nhân khối thân thể này. Tuy rằng hiện tại những thứ này đều đã thuộc về Cal, nhưng đối với hắn mà nói chúng đều không cần thiết — biết tương lai ngành nào kiếm ra tiền, không có nghĩa là Cal tham gia đầu tư vào ngành sản xuất đó thì nhất định sẽ kiếm được tiền.

Cal bây giờ còn đang vay nợ, hắn không có tư cách tiêu xài, mỗi một đồng tiền Cal đều phải xác định mình có thể thu vào được bao nhiêu nếu bỏ ra. Cal nghĩ như vậy, trong lòng cảm thấy khá trầm trọng, ngòi bút đang ghi trên trang giấy lực nhấn cũng mạnh hơn. Một giờ sau Cal thở dài nhẹ nhõm một hơi, có rất nhiều sản nghiệp “tao nhả” nhưng lại không thể kiếm tiền được, hắn xác định phải xử lý ra ngoài, việc này có thể giảm bớt tình cảnh tài chính quay vòng khó khăn trước mắt của Cal.

Tại một thời đại không quen thuộc, đem một cậu nhóc vốn xa lạ đặt trong lòng, trong lúc không ngừng lo lắng vì sự nghiệp của mình còn lo lắng cho y, đây là một chuyện vô cùng hạnh phúc, Jack cho Cal lòng trung thành và cảm giác tồn tại. Y là vương bản quan trọng nhất của Cal trên thế giới này, ngay từ lúc bắt đầu Cal cũng không xem mối quan hệ của họ quan trọng như vậy, hắn thậm chí còn suy xét vui vẻ đánh chén no nê rồi, sau đó chấm dứt ngay quan hệ với Jack.

Nhưng cậu nhóc này luôn khiến cho hấn kinh hãi, kinh diễm của thuở đầu dần dần biến thành cảm tình mềm mại bao vây linh hồn hấn, cho dù trong thời đại của mình, Cal có lẽ cũng chưa nghĩ đến cái thứ sang quý mang tính hàn lâm – “tình yêu”, không ngờ tới đến một trăm năm trước, hấn thế nhưng lại chiếm được tình cảm trân quý ấy.

Càng coi trọng, càng không thể phớt bầy mối quan hệ của hai người bọn họ ở hiện tại, đây không phải là một xã hội thoáng, năng lực của Cal cũng không đủ bảo vệ Jack trước bất cứ chỉ trích nào. Jack tuy rằng đối với tương lai của bản thân y vẫn còn tỉnh tỉnh mê mê không có phương hướng cụ thể, nhưng theo y miêu tả thì mục tiêu trong tương lai là hướng tới một “người đàn ông độc lập”

Jack nếu đã là trân bảo duy nhất Cal đặt trong lòng, hấn tuyệt đối sẽ không hủy diệt cuộc đời và lý tưởng của Jack, Cal sẽ không nói “Anh yêu em, cho nên anh muốn em vì anh mà chặt đứt tương lai của mình”. Đó là một tình yêu quá mức ích kỷ, Cal thậm chí lo lắng có một ngày tính cách ti tiện bên trong hấn sẽ làm ra quyết định này, lúc ấy đoạn tình cảm này sẽ hoàn toàn thay đổi, Jack cũng không hề biết là y hiện tại ngập tràn tình yêu.

Thời điểm ấy Jack sẽ biến thành bộ dáng gì đây? Y có lẽ sẽ hết lòng theo đuổi nghệ thuật đắm chìm bên trong hội họa, nhưng nguy hơn nữa có thể là, Jack sẽ ở trong căn nhà này, chậm rãi tiêu tán linh tính của mình, trở thành một tên “tình nhân” tục tũn không có gì bất đồng với những tên tình nhân khác, mỗi ngày ngóng trông ông chủ giàu có đến, chờ chủ nhân sủng ái. Nhưng vô luận là loại nào, cũng không phải là tương lai Cal chờ mong, hấn hy vọng Jack có thể quang minh chính đại đứng dưới ánh mắt trời, ngẩng đầu uốn ngực không chút nào lùi bước nhìn kẻ khác.

“Ai, nhóc cưng, em khiến anh phải làm một cuộc mua bán lỗ vốn rồi.” Cal che hai mắt lại phát ra tiếng thở dài trầm thấp, nhưng trong đó không có chút áp lực chỉ tràn đầy hạnh phúc.

Cal nhanh chóng sửa sang lại mấy sản nghiệp cần bán ra, mang theo văn kiện rời khỏi văn phòng, những chuyện hôm nay cần hấn xử lý đã xử lý gần xong, còn lại có thể mang về nhà xử lý. Cal gõ nhẹ vài cái cửa phòng Abner, sau đó đem văn kiện toàn bộ đưa cho hấn: “Giúp tôi bán hết những thứ này, với tôi mà nói chúng một chút giá trị đều không có.”

“Cal, cậu xác định? Tôi nhớ rõ cậu lúc trước thích nhất chính là trường đua ngựa này, còn có mục trường ở Australia, tôi nói này ông bạn, cậu xác định thật sự muốn đem chúng bán hết sao?”

Nhìn ánh mắt không thể hiểu nổi của Abner, Cal đóng cửa văn phòng lại, hạ giọng nói: “Sớm làm cho chúng rời khỏi tay đi, trong nước và Mexico sớm hay muộn cũng đánh một hồi, trại ngựa cạnh Mexico có thể có kết cục tốt gì chứ, huống chi nuôi hơn mười bảy con ngựa tốt thật quá lãng phí tiền, tôi hiện tại là một người nghèo nha.”

“Vậy còn mục trường Australia thì sao? Lúc trước cậu lãng phí bao nhiêu khí lực, Cal, hiện tại buông ra thì rất đáng tiếc.”

Đối mặt với Abner khuyên bảo, Cal chỉ có thể xòe tay tỏ vẻ chính mình bất lực: “Anh quốc vẫn không chế được Australia, tiền lời từ mảnh đất ấy cũng không quá tốt, cũng đầu tư như vậy, tôi đem mục trường chuyển dời đến phía nam hiện tại không người tụ tập hoàn toàn có thể có hồi báo tốt hơn, hơn nữa bản địa còn có rất nhiều tài nguyên lao động nhập khẩu, tiết kiệm tiền khiến tôi không thể không động lòng.”

Suy xét kỹ thì năm 1897 hiến pháp được thông qua, từ mười hai năm trước đó Australia cũng là thuộc địa của Anh quốc, Abner rốt cục đồng ý quan điểm của Cal. Ai lại trên mảnh đất của mình lại là thuộc địa của quốc gia khác mà trút bạc đầu tư chứ? Abner thậm chí hoài nghi tại thời điểm hấn không biết, Cal ở Australia đã ăn không ít đắng.

“Được rồi, ông bạn già, tôi gần nhất sẽ đem mấy thứ này vứt ra khỏi tay, bắt quá cậu thu mua đất ở phía Nam thật sự thuận lợi sao?” Abner vỗ vỗ bả vai Cal, Cal thuận thế ngồi ở trên bàn làm việc của Abner, hấn chỉ vào bản đồ nước Mỹ treo trong văn phòng nở nụ cười.

“Mảnh đất ở bang Tennessee thực không tồi, địa lí mà nói thì bình nguyên rất nhiều, bên trong còn có sông Mississippi, đương nhiên đây cũng không phải là nguyên nhân tôi nhìn trúng bang Tennessee.” Cal nói xong nở nụ cười, Abner lại càng thêm không hiểu ra sao.

“Nguyên nhân chính?”

“Nơi đó phong cảnh không tệ, phù hợp với tiêu chuẩn sở thích của tôi.” Cal không chút khách khí cười ha hả, tương lai vườn quốc gia Great Smoky Mountains ở bang Tennessee. Sắc mặt Abner tụ thành một mảng đen, Cal khoát tay mang theo văn kiện mình cần xử lý tiêu sái rời khỏi công ty.

Bị lưu lại kẻ được xem là con trâu cần cù và thật thà, Abner, hung hăng cắn răng thề với Thượng Đế, hẳn về sau nhất định phải đi ăn máng khác!

Cal về đến nơi vừa kịp giờ, lúc này còn chưa tới giữa trưa mười một giờ, mà Jack vẫn đang ôm gối ngủ say. Cal nhìn bộ dáng cậu nhóc nở nụ cười thập phần ôn nhu, hẳn vươn tay vén mái tóc vàng qua một bên, ngón tay cẩn thận miêu tả ngũ quan Jack.

“Ừm~” Ngoại giới gây rối làm Jack đang trong cơn say bị đánh thức, từ trong xoang mũi y phát ra liên tiếp tiếng hừ hừ bất mãn, Cal buông tay ra, quyết định tha cho Jack, thống khổ không ngủ no chỉ cần hẳn một người chịu là được. Jack vẫn tỉnh lại, ánh mắt y đại ra nhìn ngó chung quanh, tựa hồ nhất định phải tìm được người phá rối y, mà khi Jack nhìn thấy Cal đối diện, ánh mắt y liền biến thành vô tội...

Cal cúi đầu trao đổi một chiếc hôn môi với Jack, nhẹ nhàng nói một câu rất cục cựa đem Jack chấn động đến tỉnh táo: “Em là muốn đi ăn cơm trưa sau đó đi về, hay là trên giường nằm thêm một lát? Lần đầu tiên qua đêm với đàn ông, thân thể không thể nào thoải mái.”

Biểu tình vô tội của Jack lập tức biến thành hung ác, y vươn tay đâm về phía Cal: “Anh đêm qua muốn giết em sao?”

“A, đáng chết...” eo Jack hiển nhiên không biện pháp nào phối hợp với cánh tay, trải qua một đêm bị chà đạp, vòng eo không hề chút lực cản bản không thể kéo toàn bộ thân thể, ngược lại trực tiếp theo cú đâm ngã sấp xuống. Cal tiến lên ôm lấy thân thể Jack đem y thả lại trên giường, trực tiếp đè Jack lại lật người y qua.

Mười ngón tay dùng sức nhẹ nhàng xoa ấm vòng eo nhỏ bủn rủn vô lực, tiếng oán giận của Jack liền tiêu thất, y ôm lấy gối đầu phát ra liên tiếp tiếng thở dài thoải mái, Cal cúi đầu cắn cắn vành tai Jack, không khách khí nói: “Đừng kêu như vậy, anh sẽ muốn lại đem em đặt lên giường.”

“... Anh quen thuộc với đàn ông như vậy, buổi tối hôm đó em không có làm cái gì với anh hết đúng không?” Jack trầm mặc một lúc lâu rồi cục cựa hỏi, Cal cũng không nghĩ đem vấn đề này che giấu thật lâu, có hay không có khả năng che giấu, hẳn cũng sẽ không khách khí hào phóng thừa nhận — đương nhiên, Cal giải thích vô cùng có kỹ xảo.

“Buổi tối hôm đó em uống say đề lên cơ thể của anh, vô cùng mãnh liệt muốn phát sinh gì đó, cho nên anh dùng tay giúp em, cổ của anh có thể cho thấy, em phản ứng thật là nhiệt tình như lửa.”

“Thương nhân gian trá âm hiểm. Cho nên, hiện tại anh liền xin vui lòng nhận cho?”

“Đúng vậy, bắt anh phục vụ sao có thể không trả nợ chứ? Anh còn sẵn sàng giúp em đem lợi nhuận đều tính toán ra.” Cal nói xong vỗ vỗ cái mông Jack: “Được rồi, đứng lên đi, em phải ăn cơm trưa. Anh biết em không có bị thương, anh vẫn rất cẩn thận, sau đó cũng lập tức tẩy sạch cho em.”

Jack đẩy bàn tay Cal ra, y nhìn thẳng vào mắt Cal: “Anh cho tới bây giờ cũng không thích phụ nữ đúng không? Vậy vì sao lại đính hôn cùng với Rose?”

Cal không tạm dừng một giây nào liền cho Jack một đáp án: “Anh đã từng say đắm Bukater tiểu thư.”

Cal tiền nhiệm từng yêu Rose tiểu thư, hẳn không tính toán gạt bỏ sự tồn tại của đoạn tình cảm kia, tuy rằng thủ đoạn Cal trước đây đối đãi với người phụ nữ hẳn ta thích quá mức thấp kém thô ráp, nhưng kia cũng là loại phương thức biểu đạt tình cảm. Chẳng qua Cal của quá khứ đã triệt để tiêu thất, Cal không muốn tiếp nhận cục diện rối rắm của hẳn ta, mà hẳn muốn tự tìm một người tình đầu ý hợp với mình.

“... Cal, nếu là như thế, em chỉ có thể nói thủ đoạn anh dùng để muốn cùng Rose hủy bỏ hôn ước thật quá đáng.”

“Jack, anh cũng không dám nói mình là một thương nhân có nhân cách cao thượng. Nếu Bukater tiểu thư chỉ là một mình một người, như vậy anh muốn hủy bỏ hôn ước chỉ cần nói một tiếng với cô ấy là được, nhưng mà cô ấy có người mẹ biết bày mưu tính kế, anh vô duyên vô cớ chấm dứt hôn ước với Bukater tiểu thư, DeWitt phu nhân sẽ đem món nợ khổng lồ của gia tộc Bukater ném lên đầu anh, công bố là anh bội thường vì vũ nhục danh dự con gái bà ta — anh sao phải chịu thiệt chứ? Huống chi, nếu Rose tiểu thư thậm trọng từ lời nói đến việc làm của bản thân, cô ta sẽ không chủ động đem nhược điểm đưa tới trong tay anh, làm anh có cơ hội làm xấu mặt cô ta đồng thời không hề có gánh nặng chấm dứt quan hệ.”

Cal giải thích, hần nắm bàn tay Jack. Cal rất rõ ràng một việc, dùng một cách nói khác sẽ thu được hiệu quả tuyệt đối khác: “Jack, anh không có cố ý hãm hại Bukater tiểu thư, anh chỉ là dựa theo chuyện cô ta làm ra chiếm được kết quả mình muốn thôi. Điểm này mà nói, cho dù anh không thể nói mình cao thượng, ít nhất cũng là quang minh chính đại.”

Đúng vậy, việc Cal làm chỉ có thể nói quá phận, không thể nào nói là sai lầm, hần không cố ý áp bức mẹ con Bukater — đây là trong con mắt Jack, không phải chân tướng. Jack tự hỏi một lần, y tiếp nhận lời giải thích của Cal. Không đợi Jack muốn nói gì đó, Cal đã cầm hai tay của y, hôn lên môi Jack: “Jack, anh có thể cam đoan với em, chỉ cần anh còn sống, sẽ không cho phép bất cứ một người phụ nữ nào mang họ anh.”

Không có bất cứ lời tâm tình nào có thể động lòng người hơn thế, Jack là một người trẻ tuổi có tính lãng mạn trời sinh y lập tức liền đem cảnh ngộ của Rose tiểu thư quăng ra sau đầu, chuyên tâm cùng Cal trao đổi hơi thở. Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa đều đều, Cal rút cục cũng buông Jack ra tiến đến mở cửa, thân thể Jack vốn cứng ngắt đã có thể tự do hoạt động, tuy rằng động tác có vẻ chậm chạp một chút...

Jack coi như là nhanh chóng vọt vào phòng tắm, Cal xác định cửa phòng tắm đã đóng thì bước ra mở cửa phòng. Quản gia Lovejoy biểu tình khá đủ trấn định tự nhiên, từ khi Cal phân phó lão sắp xếp cho Jack trong phòng nữ chủ, Lovejoy liền hiểu được thân phận của Jack trong ngôi nhà này, bốn gã giúp việc và nữ hầu cũng bị Lovejoy dạy dỗ hiểu được cái gì nên cái gì không nên nói.

“Cậu chủ, đêm qua ông chủ gọi điện thoại hỏi cậu có về nhà ăn cơm hay không, vừa rồi ông ấy lại hỏi về điều này lần nữa.”

“Được, buổi tối hôm nay tôi sẽ trở về.” Cal bình tĩnh nói, sau đó hần nhìn biểu tình nghiêm túc của lão quản gia mặt lộ ra ý cười: “Lovejoy, tiền lương vẫn là do cha tôi trả cho ông đúng không? Kể từ hôm nay, tôi sẽ trả gấp đôi tiền lương cho ông, rút từ trong tài khoản của tôi, ông có thể không cần đi tìm cha tôi đòi tiền.”

“Vâng, thưa cậu chủ, Lovejoy trước sau như một vì gia tộc Hockley mà làm việc, không biết cậu chủ tăng tiền lương cho tôi thì có yêu cầu đặc biệt gì hay không?”

Nụ cười của Cal bị lời nói bình thản nhưng ẩn chứa thâm ý của lão quản gia làm cho thiếu chút nữa phát nghệt, hần bắt đầu dĩ khoát tay áo: “Đương nhiên, Lovejoy, tôi đối với ông yêu cầu luôn luôn rất nhiều, thay tôi bảo vệ tốt sinh hoạt của Jack, chú ý y cần gì cho việc vẽ, sách cùng với tâm tình, quan trọng nhất là, bữa tối giám sát bữa ăn, quá béo.”

“Vâng, thưa cậu chủ.” Lão quản gia bình tĩnh khom lưng rời khỏi phòng, trước khi đóng cửa không quên nhắc nhở Cal: “Cơm trưa còn mười lăm phút nữa là bắt đầu, cậu chủ, mời ngài và cậu Dawson đứng giờ xuất hiện.”

Cal rút cục thừa nhận lão quản gia của mình là vô địch, không có gì có thể đánh bại lão, chẳng sợ sự thật rằng chủ nhân lão có bạn đời đồng tính. Jack lau tóc từ phòng tắm đi ra, nhìn y trên mặt tươi cười đã biết lúc này cậu nhóc đã nghe được đầy đủ đoạn đối thoại của Cal với quản gia, có lẽ là vì trả thù ngày hôm qua bị đề đến thăm hại, Jack không chút do dự trêu chọc Cal.

“Cal thân yêu, anh nên trở về phòng thay quần áo, một hồi chồng của anh muốn dẫn anh tham dự cơm trưa.”

Cal nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của Jack, hần cũng trêu chọc lại: “Đương nhiên, thưa ngài Dawson, buổi tối hôm nay không thể phục vụ ngài là tiếc nuối lớn nhất của tôi, tôi sẽ bù lại thật hoàn hảo tổn thất của mình vào chiều nay.”

“... Không, em nghĩ không cần. Lão quý tộc Hockley nhất định càng tưởng niệm anh hơn.” Nhìn Jack nhăn

nhỏ, tâm tình buồn bực của Cal tốt hơn nhiều.

49. Chương 49

0o0——0o0

Không cần mấy câu tán tỉnh phiền phức hoa mỹ, không cần quà cáp tinh xảo sang quý, cũng không cần lửa nóng dây dưa, Cal chỉ cần ôm lấy thân thể Jack, mới có thể thỏa mãn tưởng niệm đang chiếm đầy nội tâm hắn lúc này.

Cal xem Jack như con nít mà xoa xoa mái tóc vàng của y, mặt tươi cười mang theo túi văn kiện ngồi trên ô tô đến nhà chính, bên trong ngài Henry tựa hồ một chút cũng không sốt ruột — điều này cùng với những gì Lovejoy miêu tả cho hắn thoát nhìn hoàn toàn bất đồng, nhưng nếu thật sự không nóng nảy, nào có người cha nào lại liên tục hai ngày gọi điện yêu cầu con trai về nhà chứ?

“Cal, anh trở về thì tốt quá. Cha tuổi không còn trẻ, luôn hy vọng hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc lúc tuổi già sớm một chút, anh không phải nên bỏ qua mẫu thuẫn giữa cha và anh lúc ấy, suy xét tiếp nhận công ty thép Pittsburgh sao.” ngài Henry nói giống như một cha hiền quan tâm con cái, nhưng Cal đoán ý của lão quý tộc này tuyệt không đơn thuần như vậy.

Cal vội vàng làm ra biểu tình thật may mắn rồi lại cố gắng tự kiềm chế, hắn cẩn thận dò hỏi: “Cha, nhưng con vừa mới cùng cha ký một hiệp nghị mượn năm triệu đôla, con đã bắt đầu dựa theo ý tưởng của mình mà đầu tư. Nếu gia nhập công ty của cha, con chỉ sợ thời gian không đủ.”

Ngài Henry cười cười đem xì gà trong miệng đặt qua một bên, ông tự hào vờ vai Cal nói: “Con trai yêu, không cần lo lắng nhiều như vậy, cha đã thay anh suy tính, dù sao sản nghiệp của anh gom lại cũng không đủ năm triệu đôla, nhưng chúng ta là cha con máu mủ, cha sẽ không so đo với anh nhiều như vậy. Anh chỉ cần đem công ty của anh nhập vào công ty thép Pittsburgh là được.”

Nguyên lai như vậy, ý đồ triệt để khống chế tài sản của hắn vào tay, rồi khống chế lực ảnh hưởng của hắn luôn ư? Cal trong lòng cười lạnh một tiếng, biểu tình trên mặt lại làm ra thái độ bướng bỉnh của trẻ nhỏ bước vào giai đoạn phản nghịch, hắn nổi giận đùng đùng trừng ngài Henry: “Cha, nguyên lai cha vẫn luôn ôm chặt ý nghĩ này, cha cần bản không tín nhiệm năng lực của con. Con thật vì ý tưởng lúc trước mà cảm thấy thống khổ. Cha không cần tiếp tục thuyết phục con, con thà rằng sáu năm sau phá sản, cũng không nguyện ý đùng vào công ty thép của cha!”

Ngài Henry không nghĩ tới con trai mới vừa rồi còn hòa khí nhưng lại trở mặt nhanh chóng như thế, ông đối với điều này cảm thấy bất ngờ, nhưng nhiều hơn là phần nộ — từ khi ngài Henry biết Cal cùng với một người con trai làm thành một khối ông vẫn ghen một ngum ác khí trong lòng, chẳng qua thân là cha vĩnh viễn đều nghĩ rằng “là người khác làm hỏng con ta rồi” mới cho Cal chiếm được rất nhiều thời gian để thở, hiện tại, Cal không nghe theo rốt cục làm cho ngài Henry cảm thấy “con trai đã bị người khác làm hỏng thật rồi.”

Con trai đòi bại nên giáo dục như thế nào đây? Đương nhiên giáo huấn hắn, cho hắn biết trời cao đất rộng!

“Cal! Ngày mai thu xếp một chút rồi tới công ty thép làm!”

“Tuyệt không, thưa cha! Trong vòng một năm, con sẽ cho cha thấy năng lực của con, người không thể gạt bỏ cơ hội con được chứng minh mình!” Cal rống giận một tiếng, bước lên cầu thang, hắn nhanh vọt vào phòng mình. “Oành” một tiếng đóng ập cửa phòng.

Đứng dưới lầu, ngài Henry tức giận đến mức ná thở, ông quả thực vừa yêu vừa hận con trai và vợ ông cố chấp như nhau, hiện tại ông chỉ có thể chờ mong cậu trai con ông dường mau một chút ra khỏi cửa, lúc Lovejoy truyền tin tức này, ông chỉ muốn đem cậu trai này đánh bay.

Tương lai của Cal tuyệt đối không thể hủy trên thân một người con trai không tên tuổi!

Ngài Henry ngồi trở lại sofa, nữ hầu lập tức bưng cà phê thơm lừng lên. Ngài Henry nhẹ nhàng nhấp một ngụm sau đó dừng động tác lại, ông kỳ thật thích hồng trà, mà năm đó sau khi Cal và ông gây xon ông lại không muốn uống hồng trà, ông tựa hồ lại yêu thích hương vị cà phê trong đêm đó.

Mấy ngày nay Cal ở nhà đều uống hồng trà, kỳ thật đã muốn tha thứ cho ông sao? Vừa rồi còn nổi giận đùng đùng, vì phát hiện của mình mà nở hoa trong lòng, ngày Herry cảm thấy sau khi trải qua tai nạn trên biển Cal đã trưởng thành, có lẽ con ông thật sự cần thời gian chứng minh năng lực của mình, mà không phải vì che giấu việc nuôi trai.

Ừm, coi như hết, Henry ~ ngài Henry cười tủm tỉm khuyên chính mình, Cal nếu như đã triệt để thành thực, hấn sớm hay muộn cũng sẽ trở về xã hội thượng lưu, biến thành một quý ngài đạo mạo — kết hôn sinh con đương nhiên là con đường mà bất kỳ một quý ngài nào cũng đi. Nếu như vậy, hấn dường như một người con trai tựa hồ cũng không quá nghiêm trọng như vậy, bất quá chỉ là một món đồ chơi.

Tươi cười thích ý trên khóe miệng ngài Henry biến thành châm chọc, bên trong xã hội thượng lưu mà ông thấy qua chẳng lẽ còn thiếu sao? Con ông tương lai sẽ được công ty thép lớn nhất nước Mỹ, nuôi một hai món đồ chơi cũng không có gì là không được. Như vậy, một năm sau, Cal, cha sẽ lẳng lặng chờ xem anh có thể mang đến kinh hỉ gì.

Ngài Henry nghĩ như vậy tâm tình vui vẻ trở lại phòng làm việc của. Vừa rồi làm bộ như phần nộ trốn trở về phòng, Cal cả người phủ đầy mồ hôi lạnh, hấn hiện tại rất cực xác định cha hấn đã biết đến sự tồn tại của Jack. Jack ở tại nhà riêng của hấn không an toàn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn Cal tìm không thấy địa phương nào an toàn hơn để che dấu Jack, mỗi một người hầu bên trong ngôi nhà riêng kia đều không đáng tin cậy.

Một khi Cal làm ra hành động gì che dấu Jack, Cal lo lắng giây tiếp theo sẽ có điện thoại hoặc là thư tín đưa đến trên mặt bàn cha mình. Nhớ tới chuyện này khóe miệng Cal tươi cười biến thành cười khổ, hấn đã bao lâu chưa từng bất lực như vậy? Từ khi nào thì bắt đầu, hấn cũng tự nói với chính mình “hành động không bằng yên tĩnh”?

Quyền lực và tiền tài có thể thay đổi hết thảy, Cal trong lòng yên lặng nhắc đi nhắc lại, hấn hít sâu vài giây sau đó mở to mắt, do dự vừa rồi biến thành kiên định. Nếu vô luận như thế nào hấn cũng không thể đảm bảo an toàn cho Jack, như vậy cứ mạo hiểm để Jack tiếp tục ở trong căn nhà kia, chỉ cần một năm sau, hấn có thể hoàn thành lý tưởng của chính mình khiến ngài Henry không bao giờ có thể nhúng tay vào chuyện của hấn nữa — ít nhất dựa vào tiền, không bao giờ có thể tùy ý khống chế hấn nữa.

Cal nghĩ vậy, biểu tình trên mặt biến thành bất đắc dĩ, hấn có thể tránh thoát hiện tại một lần, sớm hay muộn cũng ngã bài với ngài Henry. Ngài Henry dù gì vẫn là cha ruột của thân thể Cal, ông để Cal tự do chọn người kết hôn còn âm thầm giúp đỡ những đầu tư của con mình, chịu không ít bận rộn, hấn hiện tại lại muốn dùng phương thức này báo đáp tấm lòng người cha hiền của ngài Henry. Cal không khỏi cảm thấy tội lỗi, theo lập trường mà nói, hấn quả thật quá mức vong ân phụ nghĩa, chiếm thân thể con trai người ta, lại còn không thay Cal thật sự hiếu thuận cha hấn.

“Chỉ có chuyện này, trừ bỏ an toàn và trung thành của Jack, mình sẽ không đổi nghịch với ngài Henry nữa.” Cal lẩm bầm lầu bầu nói, đây đã là điểm mấu chốt của hấn.

Cal thở dài, hấn thủy chung cảm thấy điểm mấu chốt cũng là ngài Henry không thể chấp nhận, nếu như vậy, hấn trước mắt chỉ tự lừa mình dối người đem hết thảy giao cho tương lai quyết định. Cal cầm lấy bút máy bắt đầu phê duyệt văn kiện công ty, hai giờ sau, ánh mắt xót buốt, Cal cũng kết thúc công tác.

Tùy tay từ trên bàn làm việc rút ra một trang giấy trắng, Cal trầm mặc viết lên “Quốc hội”, “Thẩm phán”, “Cuối tháng”, “Phá vỡ” vài từ mấu chốt, sau đó phía dưới tiếp tục viết nông nghiệp, đất hoang, công nghiệp kết hợp, bách hóa, chuyển phát nhanh, ô tô, máy bay, sinh vật, hóa học, y dược vân vân.... những từ không chút nào tương quan nhau.

Biểu tình Cal nghiêm túc so với việc cầu nguyện trong giáo đường càng thêm thành kính, hấn biết những từ mình viết xuống chính là căn cơ phát triển của mình trong tương lai, cũng là cơ hội duy nhất hấn có thể

đánh vỡ hàng rào kinh tế trước mắt – ngành sản xuất không mấy ai nghĩ tới, mới có thể đưa Cal lao đến gặp kho tiền.

Cal cười đánh điện thoại đến nhà riêng của mình, sau vài tiếng chuông vang lên không phải tiếng nói sang sảng của Jack làm người ta chờ mong, mà là giọng Anh của lão quản gia: “Xin chào, đây là nhà ngài Cal · Hockley, tôi là quản gia của ngài Hockley, xin hỏi có chuyện gì tôi có thể giúp ngài không?”

Giọng Lovejoy thật đúng là dễ dàng đánh vỡ mộng đẹp người khác, Cal tự giễu nghĩ, hẳn đem những liên tưởng không thực tế vừa nảy hết thảy ném ra sau đầu, hẳn nên sớm nghĩ đến Jack một cậu nhóc vốn sinh hoạt nghèo khó thì không thể sử dụng điện thoại, kia hẳn còn muốn làm cái gì mà gọi điện thoại trước khi ngủ mấy thứ lằng mạn hoang đường này chứ?

“... Tôi là Cal. Lovejoy, Jack đã ngủ chưa?”

“Thưa ngài, cậu Jack hiện tại ở phòng ngủ tiếp tục vẽ tiếp bức tranh ngày hôm qua cậu ấy vẫn chưa vẽ xong, tới mười giờ tôi sẽ thúc giục cậu ấy nghỉ ngơi.” Lovejoy có nề nếp báo cáo, Cal không khỏi hồi tưởng lại trí nhớ của chủ nhân khối thân thể này, lão quản gia mỗi ngày cũng giục hẳn như vậy bảo trì tốt sinh hoạt nghỉ ngơi, nghĩ đến chút chuyện, Cal cười ra tiếng.

“Lovejoy, ông làm rất tốt. Nhưng mà, tôi muốn biết tâm tình và tình trạng thân thể Jack, hoặc là, y có thời gian đến nói chuyện điện thoại với tôi không?”

“Thưa ngài, cậu Jack thân thể khôi phục rất tốt, nữ hầu trong nhà sau khi ngài rời đi đã mát xa từ eo đến chân cho cậu ấy, nhưng ngài nhất định so với tôi rõ ràng hơn tình yêu của họa sĩ đối với nghệ thuật.” Cal đã biết lão quản gia sẽ không khinh địch như vậy để cho hẳn và Jack nói chuyện, hẳn chỉ có thể thở dài một hơi.

“Được rồi, Lovejoy, thay tôi chăm sóc y, bảo y chú ý thân thể, trăm ngàn đừng thức đêm, thức đêm là kẻ thù lớn nhất của sức khỏe. Mấy ngày trước Jack vừa mới sinh bệnh, y hiện tại thân thể vẫn còn suy yếu, chịu nổi lao lực...”

Cal thao thao bất tuyệt trực tiếp bị lão quản gia đánh gãy, ngữ khí lão phi thường bình thản, nhưng Cal biết Lovejoy đang chỉ trích hẳn: “Thưa ngài, khi ngài năm tuổi sốt cao vừa khỏi phản ứng của phụ nhân khi đó hoàn toàn giống như ngài bây giờ. Hơn nữa, thưa ngài, xin cho phép tôi nhắc nhở ngài, đêm qua người làm cho cả ngôi nhà quanh quẩn tiếng kêu của cậu Jack đúng là ngài.”

Cal tự nhận da mặt vô cùng dày cũng không khỏi có chút thẹn thùng, hẳn giả đồ ho khan vài tiếng, cắn dặn: “Để Jack nghỉ ngơi thật tốt, vẽ thì không thể hoàn thành trong khoảng thời gian ngắn, tôi ngày mai sẽ trở về nhà.”

“Vâng, thưa ngài, tôi sẽ bảo cậu Jack tắm rửa chờ ngài về nhà.”

Trong lời nói của Lovejoy tràn đầy ẩn ý rất cực khiến Cal quyết định không nên tiếp tục, hẳn da mặt quả nhiên không có dày bằng quý quản gia đã hầu hạ hai thế hệ gia tộc Hockley. Vội vàng cúp điện thoại, ý cười bên miệng lại như thế nào cũng áp lực không ngừng, xưng hô của Lovejoy đối với hẳn thay đổi đã đủ để cho thấy lập trường của lão, từ “cậu chủ” đến “ngài” hoàn toàn cho thấy lập trường của Lovejoy, Cal tin tưởng với năng lực của lão quản gia, chỉ cần không phải trực tiếp xuất động cảnh sát New York vọt vào nhà hẳn, Jack chính là an toàn.

“Lovejoy, tạm biệt.”

“Tạm biệt, thưa ngài.”

Lễ phép cùng lão quản gia nói lời từ biệt, Cal đứng dậy đi vào phòng tắm, trước khi ngủ tắm nước ấm là hưởng thụ ắt không thể thiếu trong cuộc sống, chỉ có nằm ở trong làn nước ấm Cal mới có thể cẩn thận hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện đã trải qua trong một ngày, đánh giá chuyện mình làm là tốt hay không.

Tuy rằng rất nhiều người đều nói trước khi ngủ nghĩ tới nhiều chuyện sẽ gây mất ngủ, Cal lại thấy ngược lại, nếu không thể đưa ra tổng kết cho một ngày làm việc, chẳng lẽ đến lúc sáng sớm mới cảm thán mình mất đi cái gì sao? Buổi tối ngày hôm trước sửa sang lại kế hoạch công tác của ngày hôm sau cũng là một bộ phận không thể thiếu trong sinh hoạt của Cal, hẳn luôn luôn vui hưởng thụ lý tưởng kiến thiết mang đến.

Cal cũng không dám nói chính mình là một người có khả năng khống chế vô cùng mạnh, phần lớn đàn ông thành công đều có khuyết điểm, hấn chán ghét hết thảy vượt qua dự tính của hấn, phát sinh “ngoài ý muốn”, cho dù sự ngoài ý muốn này sẽ mang đến cho hấn thêm nhiều ích lợi. Vì tránh cho ngoài ý muốn phát sinh, Cal cho tới bây giờ đều sẽ đem tất cả khả năng có thể có tính ra rõ ràng, cẩn thận an bài đường lui. Cũng chỉ có hoàn toàn chuẩn bị, mới khiến hấn một lần lại một lần tránh thoát nguy cơ.

Cẩn thận cho tới giờ đều không sai.

Cal lau khô nước trên người nằm ở trên giường, hấn nhắm mắt lại nằm thẳng hồi lâu, đột nhiên phát ra một tiếng thở dài, hấn vẫn khắc chế động tác của mình, nhưng mà Cal rất rõ ràng động tác bản thân hấn rất muốn làm là vươn tay ôm một khối thân thể ấm áp khác — cho dù hiện tại Jack không ở bên người hấn.

Cal thất bại bò dậy mặc quần áo, hấn đã qua vài năm không có loại xúc động giống như mấy tên nhóc mới lớn cuồng nhiệt yêu đương, nhưng hiện tại hấn phải đến chỗ Jack, hấn phi thường muốn ôm y. Không cần mấy câu tán tỉnh phiền phức hoa mỹ, không cần quà cáp tinh xảo sang quý, cũng không cần lửa nóng dây dưa, Cal chỉ cần ôm lấy thân thể Jack, có thể thỏa mãn tưởng niệm đang chiếm đầy nội tâm hấn lúc này.

Đêm đã rất khuya, Cal mang giày da từ lâu hai một đường xuyên qua phòng khách, tiếng động đi ra khỏi nhà nháy mắt bị phóng đại lên, hấn biết chuyện mình tối hôm nay rời khỏi nhà ngài Henry lại sinh ra vô cùng vô tận liên tưởng, nhưng mà hấn hiện tại đã không thể chú ý nhiều như vậy.

Chưa bao giờ có một người như Jack lúc bắt đầu đã vạch trần lớp vỏ cải trang của hấn, cũng không có người nào từng đem hấn ở trong cảm xúc luống cuống cứ vớt ra, càng không có ai cùng hấn vượt qua kiếp nạn sống chết, Cal biết Jack chính là tình cảm cuối cùng hấn có được trong thời không này, hấn hiện tại cần được cậu nhóc tuổi trẻ này an ủi.

Mà chỉ cần Cal còn sống, hấn nguyện ý thề với Thượng Đế, vĩnh viễn bảo hộ Jack để cuộc sống của y chỉ có khoái hoạt. Cal nguyện ý dùng toàn bộ năng lực của mình vì Jack và chính hấn kiến tạo một tòa thành, đem hết thảy nguy hiểm và đau khổ cách ly bên ngoài, đương nhiên, hấn tuyệt đối sẽ không để cho Jack biết, thân là đàn ông, Jack tất nhiên đồng dạng không thích bị người khác bảo hộ.

Yêu một người cũng không cần người vì hấn làm hết thảy rồi như tính sổ rõ ràng nói cho hấn, Cal cần là một mối tình, chứ không phải một vụ kinh doanh. Cal lên ô tô chạy về phía nhà riêng ở Manhattan, ngài Henry đứng ở cửa sổ sát đất phòng ngủ nhìn con trai rời đi trong đêm, trên mặt biểu tình đen tối không rõ.

50. Chương 50

0o0——0o0

Khốn, a... khốn kiếp! Cal, ư~ anh..... đồ khốn gian trá, a, a ư~....”

Bên trong nhà riêng Cal đối mặt với ánh mắt trách cứ của lão quản gia, cố gắng phát huy công lực da mặt dày, cố gắng đem toàn bộ giác quan vứt hết ra ngoài. Cal trưng ra khuôn mặt tươi cười hỏi: “Jack đã ngủ chưa?”

“Thưa ngài, xin cho phép tôi nhắc nhở ngài, hiện tại đã là mười một giờ bốn mươi chín phút đêm, cậu Jack là một cậu bé phi thường có hiểu biết. Dưới khuyến bảo của tôi, đúng mười giờ cậu ấy đã về tới phòng ngủ.” Giọng Lovejoy không hề cao thấp phập phồng, Cal nghe xong nội dung chỉ có thể yên lặng vì Jack bất hạnh mà âm thầm rơi nước mắt đồng tình.

Lovejoy “khuyến bảo” người bình thường không thể chịu được, Cal lật lại trí nhớ liền phát hiện Cal · Hockley vốn là một tên khốn ngạo mạn bá đạo, không có xã giao ban đêm, hấn ta cũng ngăn cản không được lão quản gia cứ năm phút đồng hồ lại khuyến bảo một lần. Lovejoy sẽ bưng cà phê, bánh bích quy

nướng thơm lừng và bánh ngọt béo ngậy xuất hiện trong văn phòng của Cal, một bên nói liên miên cần nhân báo cáo toàn bộ mọi chuyện phát sinh trong nhà ngày hôm đó, một bên không ngừng đem mớ thức ăn nóng hổi tìm nhét vào trong bụng Cal.

Một tháng tăng trưởng mười lăm kg, cho dù thân là đàn ông con trai cũng quá mức bi thảm. Chính là vì thủ đoạn của lão quản gia, chủ nhân khối thân thể này đã dưỡng thành thói quen vận động và sinh hoạt nghỉ ngơi hợp lý, hẳn tuyệt đối muốn cho chính mình “cường tráng” chứ không phải “mập mập”, đương nhiên, thân thể hoàn hảo của Cal · Hockley hiện tại hoàn toàn bị Cal thu dùng, nhưng hẳn sẽ không quên đoạn trí nhớ giảm béo thảm thương bên trong của chủ nhân khối thân thể này.

“Tốt, Lovejoy, ông cũng đi nghỉ ngơi đi. Ngủ ngon.” Cal vội vàng cùng lão quản gia nói lời từ biệt, hẳn bay nhanh vọt vào phòng nữ chủ, phía sau còn có câu không đồng ý của Lovejoy.

“Thưa ngài, vào nửa đêm vọt vào phòng một vị khác, không phải là việc một quý ngài nên làm.”

Cal đối với những lời này không thêm quan tâm, hẳn hiện tại đang trong “tuần trăng mật tân hôn”, nếu không phải vì kiếm tiền, hẳn nguyện ý mỗi ngày đổi một loại tư thế cùng Jack quay cuồng trên giường, kỳ thật cả người dính đầy mồ hôi cảm giác cũng không gì là không tốt, Jack trên giường nhiệt tình phản ứng đủ để bù lại hết thấy khuyết điểm.

Cal đẩy cửa, trong phòng ngủ của Jack trống rỗng, ngay cả giường cũng đều san bằng không có một tí hơi người. Đối với điều này, trong lòng Cal hết sức hiếu kỳ, trong nhà này không có bất cứ chuyện gì có thể giấu diếm được Lovejoy, cậu nhóc của hẳn sẽ không chạy trốn quá xa, cho nên, đây kỳ thật là cuộc trốn tìm tràn ngập tình thú sao?

Cal nghiêng ngẫm đem áo khoác, tây trang, caravat của mình đều cởi ra đặt trên sô pha, hẳn thậm chí đem dây nịch rút xuống ném lên bàn trà. Cuốn cao ống tay áo, khoe miệng Cal mang theo hứng thú mười phần cười tươi thật cẩn thận đẩy cánh cửa thông với phòng mình ra.

Trên giường của hẳn quả nhiên rất hỗn độn, chẳng qua, nơi này có dấu vết bị người nằm, nhưng không có thân ảnh Jack, cậu nhóc nhỏ của hẳn rốt cuộc chạy tới nơi nào? Cal cũng không khỏi bắt đầu vò đầu, ngôi nhà riêng này thuộc về chủ nhân khối thân thể này, Cal mặc dù có toàn bộ trí nhớ, nhưng hẳn đối với nơi này theo tâm lý mà nói cũng không quá quen thuộc, muốn tìm một cậu nhóc cố ý trốn, thật sự là phi thường khó khăn.

Cal trên mặt mang theo nụ cười dung túng nhún nhún vai, từ phòng của hẳn còn có một thang lầu khuất — dùng để thoát hiểm — rất ít người lên đó, nơi đó cách vách với căn gác Jack dùng làm phòng vẽ, phân theo phòng ngủ nam chủ nữ chủ thông hướng hai gian phòng ở. Căn gác vốn là tương thông, nhưng khi Jack thu dọn thành phòng vẽ tranh đã dùng một tủ gỗ cực lớn chặn cánh cửa lại.

Jack và hẳn trước mắt quan hệ thân thiết, cảm tình đã dần gia tăng, y sẽ không chạy trốn, như vậy chỉ còn lại khả năng là ở trên gác? Cal nghĩ đến khả năng này thì hơi bật cười, trên gác hẳn là ngoài đài kính thiên văn ra thì cái gì cũng đều không có đi?

Cal đá giày da trên chân rơi xuống, chỉ mang vớ lạng yên không một tiếng động đi lên lầu, Jack khoác một cái thảm lông dê dày ngồi dưới kính viễn vọng, trên mặt tràn đầy tươi cười ngạc nhiên vẫn không ngừng nhìn lên bầu trời. Dưới đất bừa bộn giấy vẽ và mấy cây bút, chẳng qua chúng nó đều bị Jack một chủ nhân có mới nói cũ vứt bỏ sang một bên, chỉ có thể mơ hồ thấy trên giấy phác họa rất nhiều cảnh trời đêm.

Cal nhẹ nhàng đứng phía sau Jack, hẳn cẩn thận cầm lấy giấy vẽ, ánh sáng sao trời lấp lánh ngoài cửa sổ, Cal quan sát đến hình ảnh mơ hồ trên tay, một lần nữa thả giấy vẽ về lại cạnh cửa. Cal cười tủm tỉm gõ cửa phòng, Jack cuối cùng cũng liếc mắt một cái cho Cal chút lực chú ý.

“Cal, anh sao lại chạy tới đây, không phải nói hôm nay còn phải làm bạn với cha anh sao?”

Cal không khách khí dựa vào người Jack, hẳn cố ý run run thân thể, sau đó choàng qua bả vai Jack nói: “Buổi tối anh thăm nghĩ muốn làm bạn em, trời thật lạnh quá đi~”

Jack đem tấm thảm lông dê lớn đang bọc trên người mình chia ra một nửa bao quanh Cal lại, khoe miệng Cal cong thêm mấy độ. Làn da bóng loáng trơn trụi biểu lộ sự thật — bên trong tấm thảm, trên người Jack

căn bản là không có mặc áo, quần dài cũng chỉ là mặc hờ suy sụp bên hông, ngay cả cúc quần y cũng chưa gài lại.

Cal ra sau thay đổi tư thế ôm lấy phần eo Jack, hắn không đợi Jack phản đối liền cố ý vươn tay giữ chặt kính viễn vọng nhìn thoáng qua bên trong: “Jack, em gần đây tựa hồ khá hứng thú với cảnh vật tự nhiên, anh nhớ rõ lúc còn trên thuyền bên trong xấp giấy vẽ của em toàn bộ đều là nhân vật hội họa.”

“Tự nhiên vô cùng kỳ diệu, sắc thái biến ảo của người luôn không bằng cảnh quan tự nhiên càng thêm thần kỳ, bất quá em quả thật càng thích họa sĩ, trên người bọn họ đều có một câu chuyện xưa.” Jack đoạt lấy kính viễn vọng một lần nữa tập trung tinh thần nhìn lên bầu trời đêm, Cal lúc này mới phát hiện cậu nhóc của hắn thật không muốn đem lực chú ý chia cho hắn, so với hội họa, giá trị của hắn tựa hồ rẻ tiền hơn rất nhiều.

Cal xác định hắn mất hứng, vô cùng mất hứng. Đây là lần đầu tiên Jack xem nhẹ sự tồn tại của hắn như vậy, cho nên nói, hắn vẫn chờ mong Jack chuyên tâm theo đuổi nghệ thuật, không phải chính là tự mình tìm phiền toái cho mình sao? Nhìn tình địch vô cùng mạnh mẽ mà hắn tự tìm lấy, thật sự Cal cũng chưa tự tin có thể đánh bại nó.

“Tự nhắc đã đập vào chân mình, ha ha.” Cal nhỏ giọng cảm thán một câu, hắn kỳ thật đã rất rất mệt mỏi, Cal ôm lấy eo Jack, đem đầu mình gối lên vai Jack, toàn bộ sức nặng đều dựa vào thân thể Jack chống đỡ. Thân thể ấm áp dễ chịu, cơn buồn ngủ bắt đầu xâm nhập thần trí Cal, hắn yên tâm nhắm mắt lại, bên cạnh Jack hắn không cần phải lo lắng điều gì.

Jack chính là tâm của hắn, hắn có gì cần phải đề phòng chứ?

Cal yên tâm tiến vào mộng đẹp, trong mộng khoe miệng của hắn như cũ mang theo đường cong thỏa mãn. Cal trực tiếp tựa vào lưng Jack, nhưng sự thật Jack là một người phi thường miễn cảm với hoàn cảnh, từ khi Cal bước vào gác y liền cảm giác được Cal tồn tại, y cố ý làm bộ như không biết gì là muốn biết Cal tìm tới vì điều gì.

Kết quả Cal cảm thấy y đang hết sức chuyên chú nên không lên tiếng dọa y, ngược lại chạy về cửa phòng cẩn thận gõ cửa. Jack nhất thời kinh ngạc, y phối hợp làm như mới vừa phát hiện Cal đến, tiếp tục quan sát mục đích của Cal. Không nghĩ tới Cal chỉ là ôm y nói không đến mấy câu đã ngủ.

Hơi thở ấm áp ẩm ướt phả trên cổ Jack, cảm giác nhột nhạt từ hơi thở của Cal gây rối y. Y lại một chút cũng không muốn động. Tiếng hít thở của Cal bình tĩnh như vậy, từ khi bọn họ cùng một chỗ chưa bao giờ hưởng thụ qua một buổi tối yên bình như thế này. Jack nhẹ nhàng cử động xương sống đau nhức tê cứng, cứ duy trì tư thế khom lưng thật sự là quá mệt mỏi, hướng chỉ trên lưng y còn chống đỡ một người đàn ông cường tráng.

Cal dường như cảm giác được Jack di động, hắn càng thêm dùng sức siết chặt eo Jack, kéo theo thân thể Jack ngã ra sau nằm xuống trên mặt đất. Jack thân thể gầy và Cal thân thể cường tráng dựa vào thể trọng thì căn bản không thể so sánh được, y chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển quay vòng, gục vào trong lòng Cal — thời điểm ngã sấp xuống Cal thể nhưng vẫn không quên bám lấy cổ Jack, ôm y đặt vào ***g ngực.

Jack ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Cal vẫn đang ngủ say, y vươn tay vuốt ve hai má Cal, rốt cục triệt để buông xuống tâm tình phòng bị đối với Cal. Thủ đoạn Cal đối đãi với người từng là vị hôn thê của hắn quá mức tàn nhẫn vô tình, kể từ đó có một thứ gì đó bén nhọn đâm vào trong lòng Jack. Sau đó hai đứa bé vô tội bị liên lụy vào cứu viện trong tai nạn trên biển, càng khiến Jack nhận không được khinh thường.

Sau khi lên giường, phản ứng của Cal càng làm Jack thêm bất an, y không thể không suy xét việc y và Cal quen biết ngay từ đầu chính là một âm mưu. Bàn tay Cal tựa hồ mang theo ma lực, hắn mỗi một lần vuốt ve xoa nắn đều khiến thần trí Jack mơ hồ. Cal đối với đàn ông thuần thực như vậy, làm cho Jack không thể không hoài nghi có lẽ khuôn mặt có thể xem là anh tuấn của y và thân thể mới là mục tiêu của hắn.

Hiện tại y bị nuôi bên trong nhà riêng của Cal, bên người lúc nào cũng quay chung quanh một quần gia nghiêm túc cầm súng ống trong tay, hết thảy những điều này đều khiến Jack lo lắng địa vị của mình trong lòng Cal và tương lai có nên hay không phí thời gian núp dưới đôi cánh của một người đàn ông khác. Hành động hiện tại của Cal cuối cùng cũng làm cho Jack an tâm, y cũng là đàn ông, Jack hoàn toàn có thể hiểu

được một gã đàn ông quyền cao chức trọng, tâm tư giảo quyệt thành thực thì không có khả năng nằm bên cạnh “bạn giường” mà bình yên đi vào giấc ngủ.

Gác thật sự không phải một chỗ ngủ thoải mái, đêm tháng tư vẫn rất lạnh, thậm chí còn cho dù dày cách mấy, hai người đàn ông trưởng thành bọn họ cùng chia sẻ thì cũng quá keo kiệt. Không khí rét lạnh khiến Jack run run, y vỗ cánh tay Cal muốn kêu hẩn tỉnh dậy, bọn họ phải trở về phòng ngủ.

“Cal, đừng ngủ, chúng ta trở về phòng thôi, bên trong gác rất lạnh.”

Cal mở mắt chỉ thấy Jack mang theo ánh mắt xinh đẹp tràn ngập lo lắng, hẩn vươn tay đè gáy Jack, mạnh mẽ nhấn chìm cậu nhóc của hẩn vào nụ hôn, sau đó nói trắng ra: “Anh sẽ làm cho em ấm lên.”

Tay kia vừa dứt lời đã muốn kéo quần dài lỏng lẻo của Jack xuống, nắm giữ bộ vị trí mạng, tay hẩn vẫn thoáng mang theo cảm giác lạnh lẽo, nhưng cường độ xoa nắn rất có kỹ xảo, cánh tay Jack chống trên mặt đất trực tiếp mất đi khí lực, y xoa hai chân tựa vào người Cal, hai má dán sát vào Cal, thở hổn hển.

“Cal, trở về trên giường đi, nơi này, ưm ... Rất cứng.”

Cal quay đầu hôn lên huyệt thái dương của Jack, thì thào nói nhỏ: “Quả thật là có chút cứng rắn, hơn nữa không có những thứ cần thiết, em sẽ bị thương.”

Cal liền trực tiếp nâng mông Jack lên ôm cậu nhóc tiến vào phòng ngủ, bọn họ ngã vào chiếc giường lớn mềm mại. Jack lớn gan đưa ra yêu cầu: “Em muốn làm bên chủ động.”

Cal nhướn mi nhìn Jack, nở nụ cười hồi lâu, nụ cười của hẩn khiến Jack nản lòng thoái chí, thậm chí không tự chủ được có một loại ý nghĩ ỉu rĩ “dù sao cũng rất thoải mái, ai trên ai dưới đều không sao cả”. Nhưng Cal lại gạt đầu. Hẩn dùng một chút lực, lập tức thay đổi vị trí với Jack, Cal thậm chí thả lỏng giang hai tay nằm ở trên giường.

“Cal, cảm ơn anh.” Jack lập tức kích động hẩn lên, y ôm lấy thân thể Cal không ngừng hôn môi, bàn tay vuốt ve bộ vị có thể làm cho đàn ông càng thêm vui sướng.

Cal mỉm cười nằm trên giường hưởng thụ Jack phục vụ, từ trong xoang mũi phát ra tiếng thở dốc thoải mái, Jack cảm thấy cơ hội của mình đã tới, y vuốt ve cơ bụng Cal dần dần di chuyển thấp xuống. Cal như cũ vẫn duy trì tươi cười thoải mái, tay hẩn đặt tại phần eo Jack chậm rãi vuốt ve, lại một lần nữa trời đất chuyển dời, Jack một lần nữa ngã về chiếc giường mềm mại.

Chất lỏng trắng mịn hơi lạnh từ ngón tay Cal chảy vào cơ thể Jack, người đàn ông nằm trên người y nhẹ giọng nói: “Jack, anh nghĩ em đại khái hiểu lắm rồi.”

Mấy ngón tay đáng giận kia bối mót bên trong cơ thể Jack, phần nộ quát to chỉ có thể một lần nữa biến trở về khàn khàn thở dốc rên rỉ: “Khốn, a... khốn kiếp! Cal, ư~ anh này... đồ khốn gian trá, a, a ư~....”

“Cảm ơn khích lệ của em, Jack.” Cal cười dùng môi khóa chặt miệng Jack lại.

Ở căn phòng dưới lầu, ngài quân gia Lovejoy thở dài, tối hôm nay xem ra người bên trong nhà khó có thể ngủ được.

Ngày hôm sau Cal như cũ tinh thần sảng khoái đúng giờ rời giường, Jack cũng quy củ bị vây trong cơn ngủ mơ, Lovejoy với một đôi mắt quầng đen chuẩn bị một bữa sáng đầy oán niệm cho Cal.

Hải sâm, cá ngừ cali, tôm hùm, vi cá, hào...

Cal không khỏi lú lẫm, hẩn cảm thấy thân thể của chính mình vẫn còn rất khỏe mạnh, cũng không có cảm giác tay chân rụng rời, lão quân gia có phải hay không quá mức lo lắng sức khỏe thân thể hẩn?

“Lovejoy, đây không phải là có chút quá bổ?”

“Không, thưa ngài, tôi cảm thấy dựa theo thời gian ba giờ mười sáu phút hai mươi bảy giây mà ngài và cậu Jack miệt mài cây cày, thì những món này phi thường thích hợp cho bữa sáng. Lúc cậu Dawson rời giường, tôi còn sẽ chuẩn bị thêm cho cậu ấy một phần canh thịt gà rong biển hầm bơ.

Nhìn sắc mặt nghiêm túc của Lovejoy, cùng với hai vòng thâm đen nơi khóe mắt có vài nếp nhăn đại biểu cho tuổi tác, Cal khụ khụ vài tiếng, hần quyết định vẫn cứ dựa theo bữa sáng Lovejoy chuẩn bị là được. Nghe lời người lớn luôn là không sai, nhưng mà...

“Lovejoy, bố không cần dùng quá nhiều, còn có, hạn chế dầu mỡ, hơn nữa không cần sệt như vậy. Jack hẳn là sẽ không thích như thế.” Cal nói xong câu đó, thẳng đến khi ra khỏi cửa cũng chưa dám đổi diện cùng lão quản gia, nhưng mà hần nghĩ lão nhất định hiểu được đây là có ý gì.

Đàn ông, hẳn là đều sẽ hiểu được.....nhỉ...

51. Chương 51

0o0——0o0

Hần là một gã đàn ông không thú vị, trừ bỏ kiếm tiền ra chỉ muốn thế giới nam nam hai người mà thôi, vì sao lại khó khăn như vậy chứ?

Quyết định đi bộ hít thở chút khí trời, trên đường Cal bị mấy đứa nhỏ bán báo đang chạy loạn đụng phải, cậu bé đổi diện dường như thấy không ổn, nó lập tức giải thích với Cal, sau khi chạy xa một đoạn lại vọt trở về. Cậu bé ngẩng đầu quan sát Cal, biểu tình hồi lỗi trên mặt biến thành chờ mong, nó vội vàng lục lợi ba lô đeo trên người rút ra một tờ báo.

“Thưa ngài, ngài mua báo không ạ? Hôm nay có tin tức lớn nha.”

Cal biết đứa nhỏ bán báo đáp lời với hần mục đích chỉ vì đẩy mạnh tiêu thụ, gia tăng chút chất lượng cuộc sống, hần cũng rất vui lòng dùng chút tiền ít ỏi đổi lấy một tờ báo, vì thế Cal đưa cho đứa nhỏ một vài tiền xu cười tủm tỉm hỏi: “Ồ? Là tin tức lớn gì đây?”

“Ông chủ bách hóa Messi, ngài Strauss và phu nhân ngài ấy đã qua đời cùng nhau, thưa ngài.” Lời đứa nhỏ phát báo cùng đầu đề cực lớn đen trắng mực in trên [New York thời báo] đồng thời vọt vào trong tâm trí Cal, ông ơng chấn động.

Cal khó tin được cơ hội mà mình chờ đợi bấy lâu nhanh như vậy đã tới — điều này tuyệt đối không thể trách Cal không có sự đồng tình, với hần mà nói thương trường như chiến trường, nếu không phải chiến hữu, như vậy chỉ có thể là kẻ địch, ai lại nương tay với đối thủ của mình chứ? Cal cúi đầu nói với đứa nhỏ: “Tiền còn dư không cần thôi.”

Bước chân Cal từ nhàn nhã biến thành mau lẹ, nếu không phải bị trói buộc bởi mớ lễ nghi mọc rễ sâu trong thân thể này, hần thậm chí muốn bay cho nhanh. Văn phòng vốn luôn ở đường Wall hiện tại đối với Cal mà nói đột nhiên trở nên quá xa, Cal phi thường hồi hận sáng sớm cự tuyệt đề nghị của người lái xe.

Cal cuối cùng cũng tới công ty, hần vọt vào văn phòng Abner một tay đem tin tức đập lên bàn công tác của anh ta, mở miệng thở phào nói: “Lập tức bắt đầu phương án thu mua!”

“Hắc, Cal, cậu sao lại thở gấp như vậy, còn có phương án thu mua gì nữa đây, trước mặt cậu hiện không hề thiếu kế hoạch đầu tư...” Abner nói xong cầm lấy tờ báo trên mặt bàn lên xem, sau đó anh nhìn chằm chằm tờ báo trước mắt, Abner mơ hồ thốt lên: “Tôi thật không dám tin, ông chủ bách hóa Messi thế nhưng thật sự đã qua đời, kia chỉ là bệnh viêm phổi thường thôi mà.”

“Không, Abner, cậu nhìn cho kỹ, ngài Strauss hóa ra vốn có bệnh tim, viêm phổi kéo theo suy tim, phu nhân Strauss bởi vì chồng mình mất bị thương quá thế, nên đi theo ngài Strauss. Đây thật sự là..... Ách, bi kịch!” Cal áp chế thiếu chút nữa thốt ra “kinh hi”, ngược lại sử dụng từ ngữ phù hợp thân phận, nhưng ánh mắt Abner rõ ràng viết anh ta hiểu được Cal muốn nói cái gì đó.

“Cal, tai nạn trên biển đối với cậu mà nói đúng là kỳ tích, tôi cảm thấy sau khi trải qua tai nạn trên biển, cậu rất cực có thể vứt bỏ mở tư tưởng cậu nệ cổ hủ trong tính cách.” Abner nhắc điện thoại một bên nhanh chóng ra chỉ thị, một bên ca ngợi Cal.

Cal cười cười không đáp lại, hần tự nhiên đi vào trong buồng pha chế bên trong văn phòng Abner pha cho bản thân một ly cà phê, sau đó ngả mình vào sofa gần nhất đợi cho trái tim kịch liệt đập khôi phục bình tĩnh lại. Đại khái mười phút sau, Abner buông điện thoại, anh thở dài nhẹ nhõm một hơi lộ ra nụ cười gian trá không có khác biệt lắm so với Cal.

“Xem ra chúng ta lập tức sẽ mua được một vùng trời rộng lớn.”

“Đúng vậy, thắng lợi chắc chắn thuộc về chúng ta.” Cal cười cười, dùng cà phê kính Abner một ly, sau đó đột nhiên nở nụ cười: “Abner, công ty chúng ta nên đổi tên.”

“Cậu tính toán gọi là gì?”

“‘I can.’ Tên này như thế nào?”

“Đổi thành ‘WE’ nghe hay hơn Cal, tinh thần đoàn đội.”

“Vậy thì cứ như vậy đi, nhớ rõ kêu người đi đổi tên.” Cal giải quyết dứt khoát, tên rất hay không, cần rất nhiều chữ cái, thậm chí không cần ý nghĩa sâu xa, nhưng hai từ đơn giản này lại có thể làm cho tất cả những nước sử dụng tiếng Anh đều hiểu được, nói tóm lại đây là một tên rất hay.

“Cal, cậu sắp tới còn có kế hoạch gì, nói ra đi, bằng không cậu mỗi một lần đều như bị Thượng Đế chỉ điểm đột nhiên nói cho tôi biết cần làm cái gì, sớm hay muộn sẽ làm lòng người trong công ty hoảng sợ.” Abner giật giật kéo kéo áo Cal.

Cal quay đầu lại nhìn ông bạn học tràn ngập tơ máu trong mắt, không khỏi cũng có chút áy náy, nhưng hần muốn nói gì đó thì cũng phải có một lý do tốt. Cal cúi đầu gần sát lỗ tai Abner nhỏ giọng nói: “Chậm nhất là một tuần, hoặc là hiện tại cũng có thể bắt đầu, cổ phiếu tập đoàn tài chính Morgan bắt đầu bị thu mua, chúng ta có thể kiếm được một khoản lớn.”

“Tập đoàn tài chính Morgan? Điều đó không có khả năng! Ngành ngân hàng trước mắt đang là ngành ổn định nhất, năm năm trước ngài Morgan nhờ ngành tài chính riêng mới bảo vệ được quốc khố New York hồng lỗ. Cal · Hockley, cậu đang nói đùa với tôi đây à? Tập đoàn tài chính Morgan sao có khả năng sinh ra rung chuyển!” Abner giống như là hổ bị đốt mông táo bạo nắm cổ áo Cal, Cal nhướn nhướn mi, đẩy bàn tay Abner ra sửa sang lại áo sơ mi, trên mặt u ám.

“Cho nên, tôi mới không muốn nói cho cậu nghe chuyện này. Dùng năm triệu đô la tôi mượn được, lấy danh nghĩa cá nhân của tôi đi thu mua cổ phiếu tập đoàn Morgan, tôi không cần công ty gánh vác trách nhiệm giùm tôi.”

Cal âm trầm khiến Abner rất cực đề nén tâm tình kích động của mình xuống, anh càng thêm tò mò với chuyện này: “Morgan tập đoàn rất cuộc đỉnh phải phiền toái gì.”

Cal châm chọc cười, ngón tay hần gõ gõ mặt bàn bình tĩnh nói: “Ở những năm 70 tập đoàn Morgan còn có năng lực cứu vớt vương thất Pháp quốc thoát khỏi bờ vực phá sản, vào những năm 90 thu thập danh họa lại lỗ mất sáu ngàn mấy vạn đôla, năm 1895 và năm 1907 năm ngài Morgan hai lần dùng tài chính riêng cứu quốc. Nếu cậu là quốc hội Mỹ, cậu có hy vọng bị người khác khống chế trong lòng bàn tay không?”

“Nhưng cậu sao có thể khẳng định? Ngài John · Morgan đã bảy mươi lăm tuổi. Morgan gia tộc cũng có rất nhiều người thừa kế xuất sắc, cho dù có người đi ám sát nhóm người thừa kế tập đoàn Morgan, cũng cần phải vài lần mới có thể giết sạch toàn bộ bọn họ. Quốc hội làm như vậy không hề ý nghĩa.” Cảm xúc của Abner lại lần nữa kích động.

Cal ngồi trên sofa chỉ lạnh lùng cười: “Cha tôi luôn hợp tác làm ăn với ngài Morgan, lúc cậu còn trong trường học có phải hay không vẫn cảm thấy hành vi ngài Morgan dùng của riêng cứu quốc phi thường vĩ đại? Nhưng hãy nhìn lại đi, nguy cơ qua đi tập đoàn Morgan luôn bội thu tiền. Không riêng gì quốc hội, không hề thiếu những nhóm chính khách, thương nhân cũng đồng dạng đối với tập đoàn Morgan lòng mang bất mãn, hiện tại cũng là cơ hội tốt, ngàn năm có một.”

“Tôi vẫn chưa hiểu cái ‘Cơ hội’ cậu nói rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.” Abner chỉnh lại mái tóc đã bị hấn vò thành tổ chim.

“Abner, cậu không thật sự cho rằng công ty Whitestar là của ngài Ismay đấy chứ? Gã ta trên tàu nguyên ý tiêu hết toàn bộ tiền thu mua cổ phiếu trong tay tôi vì muốn có được quyền hành ở công ty Whitestar, mà không muốn làm một quản lý dưới trướng kẻ khác. Mượn việc này, gã còn có thể lấy cổ phần công ty trong tay uy hiếp tập đoàn Morgan yêu cầu đãi ngộ tốt hơn, dù sao gã xem như cổ đông.” Cal cười đến phi thường âm hiểm. “Đáng tiếc, ngài Ismay của chúng ta hơi ngu xuẩn một chút, không phải dân trong nghề mà vẫn dám khoa tay múa chân với thuyền trưởng Smith, hơn nữa sau khi trải qua ác mộng chìm tàu, tôi lập tức liền đem cổ phiếu tặng cho gã.”

“Cho nên, ý của cậu là tàu Titanic kỳ thật thuộc về tập đoàn Morgan, mà tàu Titanic chìm nghiêm vừa lúc cho quốc hội một cơ hội lật đổ tập đoàn Morgan.”

“Lật đổ? Không, không quan trọng, trên thực tế điều này cũng không cần thiết. Được rồi, ông bạn học yêu quý, tôi nói cho cậu nghe một bí mật, quốc hội đang chuẩn bị thành lập một cơ cấu mới — cục dự trữ liên bang Mỹ. Ngài Morgan, ông ta quả thật cản đường.” Cal bĩu môi, thanh âm tràn đầy khinh bỉ với quốc hội. “Cho nên, ông ta nếu sớm chết một chút liền không làm cho tập đoàn Morgan gặp nguy hiểm, bất quá, thân thể ông ta vẫn rất cứng cựa.”

“Nói như vậy, ngài Morgan tuyệt đối là ‘hy sinh một người, tạo phúc toàn bộ chính phủ Mỹ’, sẽ có bao nhiêu nhân viên công vụ bởi vì ông ta mà có được công việc đấy?” Abner đi theo châm chọc một câu, Cal nghe xong nở nụ cười.

“Ngài Morgan thật sự là một người vĩ đại, ông ta ngay cả lúc chết cũng tạo đủ phúc cho xã hội, xúc tiến kinh tế.” Cal đối trả đánh giá một câu, giao hoạt nơi khoe miệng căn bản che lấp không được, cơ hội kiếm tiền ai lại ngại ít chứ?

Abner nhanh chóng viết kế hoạch trong ngày, anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn Cal: “Cậu có tin tức chính xác là quốc hội khi nào thì ra tay không?”

“Với quốc hội mà nói thì có cái gì khác nhau đâu?”

“Không, không, Cal, khác nhau quá lớn. Tập đoàn Morgan gặp đả kích trước và đang trong hai thời điểm cổ giới hoàn toàn bất đồng, nếu có thể xác định chính xác ngày quốc hội ra tay, như vậy chúng ta có thể tiết kiệm càng nhiều tiền, nắm giữ càng nhiều cổ phần công ty.” Trên mặt Abner tràn đầy tính kế, khát khao khôn cùng vừa rồi đối với ngài John · Morgan biến mất vô tung.

Cal thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau khi phân tích Cal mới cảm thấy ông bạn học này mới là kẻ chân chính thông minh, lúc trước Abner biểu hiện còn khiến hắn có chút lo lắng, hiện tại xem ra quả nhiên là một nhân tài. Có mục tiêu sừng bái, cũng không mê tín người quyền uy, đây mới là người Cal cần, nếu Abner một lòng vì ngài Morgan nói chuyện, như vậy hợp tác của bọn họ sớm hay muộn cũng mỗi người đi một ngã.

“Điểm này tôi thật sự không rõ ràng, bất quá chúng ta không cần quá sốt ruột, nhanh nhất quốc hội cũng đợi sau khi điều tra vụ chìm tàu Titanic mới có thể tiến hành lên án tập đoàn Morgan.”

“Cái này được, tiền tiết kiệm tiền cũng đủ cho cậu trong nửa năm mua thêm một nông trang bên bờ biển Hawaii. Một khi tàu Titanic điều tra xong, tôi sẽ bắt đầu thu mua cổ phần tập đoàn tài chính Morgan.”

Cal nhìn vào mắt Abner, nhấn mạnh: “Đến lúc đó không cần để ý tiền, tập đoàn Morgan nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, một khi phát hiện có công ty thu mua cổ phiếu tập đoàn Morgan, bọn họ sẽ lập tức triển khai hành động tổ chức chúng ta, chúng ta cần trước khi bọn họ phản ứng nhanh chóng nắm 15%, mới đủ để cam đoan có quyền lên tiếng.”

“Được, tôi đã biết.”

Cal đứng lên bên cạnh Abner, dùng sức vỗ vỗ cánh tay anh, nụ cười trên mặt tràn ngập chân thành: “Ông bạn học, tiền thưởng hôm nay của cậu là 5% cổ phần công ty, chúc mừng cậu, chín tháng sau chính là đối tác của tôi.”

Abner vui mừng kinh ngạc, anh lập tức cũng dùng sức vỗ vỗ cánh tay Cal: “Tôi sẽ tiếp tục bán mạng cho cậu, vì 5% cổ phần công ty. Đúng rồi, Cal, quên nhắc nhở cậu một việc, lúc trước cùng cậu từng có hôn ước, tiểu thư Rose lại đính hôn, mẹ của nàng, DeWitt phu nhân chiều ngày hôm qua đã sai người đem thiệp mời đưa lại đây, một tháng sau hôn lễ cử hành.”

Cal sững sốt một hồi, hần lập tức bật cười: “Đây là chuyện tốt, Bukater tiểu thư là một cô gái không tồi, tuy rằng tôi và nàng không thể chung sống cùng nhau, nhưng nàng có thể tìm được đoạn duyên khác là một chuyện phi thường đáng được ăn mừng.”

“Cal, đừng giả vờ, cậu kỳ thật rất khó chịu, có một người đàn ông nào có thể bình tĩnh tiếp nhận việc người con gái mình yêu tìm được một gia đình mới.” Về mặt Abner trưng ra biểu tình không thể tin tưởng, anh đồng tình cho Cal một cái ôm, Cal dở khóc dở cười đẩy Abner ra.

Cal phát hiện việc Rose tiểu thư nhanh chóng tìm được vị hôn phu kế tiếp đã cho hần một phiên toái lớn, xã hội thượng lưu sắp tới sẽ đồn đãi từ tàu Titanic gặp nạn trên biển biến thành “con một của ông trùm thép Pittsburgh bị vị hôn thê mà hần hủy hôn giành kết hôn trước”.

Ai, xã hội thượng lưu nhảm chán, thật sự không bằng lúc trước cứ trực tiếp không làm gì hết khoanh tay chờ đợi tai nạn xảy ra, như vậy nhất định sẽ chết rất nhiều quý tộc, này quần thể phu nhân lắm miệng nhàn lười, này nhóm tiểu thư còn có tình nhân của bọn họ... Cảm tạ Thượng Đế, Cal phát hiện cố gắng của hần đã mang đến kết quả làm lời đồn đãi về hần vẫn bị tuyên truyền rộng rãi khắp bốn phía.

Cal không thể không lắc đầu, hần thở dài: “Được, tôi sẽ đứng giờ tham dự, vui lòng thay tôi hỏi âm chúc phúc Bukater tiểu thư.”

Abner cũng không chút vui sướng, anh tiếc nuối nói: “Một đóa hồng Anh kiều diễm lựa chọn một bi kịch, nàng thế nhưng cùng tổng thiết kế sư tàu Titanic ngài Andrew đính hôn, hai vị đều là người quen của cậu, Cal, lẽ đính hôn cậu tham dự quả thực rất bi thảm.”

“Cậu là nói Thomas? Nhưng hần ta đã ba mươi chín tuổi, Bukater tiểu thư mới mười bảy tuổi! DeWitt phu nhân vì muốn lấp nợ thật đúng là tận hết sức lực, tôi thật hoài nghi Bukater tiểu thư không phải con gái ruột của bà ta.” Cal không dám tin nói, tuy rằng hần nghĩ tới Rose tiểu thư cuối cùng vẫn không thể tránh được gả cho một vị quý tộc nào đó để trả nợ, cũng không phải Andrew không tốt, nhưng tổ hợp này quả thật quá mức kinh sợ.

“Cậu đau lòng? Cal, nói nghiêm túc, chỉ cần cậu nguyện ý, Bukater tiểu thư nhất định sẽ quay đầu.”

“Không, nàng sẽ không, Bukater tiểu thư là một cô gái có tính cách phi thường tương tự tôi, tôi hoàn toàn có thể hiểu ý của nàng. Tựa như tôi tuyệt đối không muốn cùng nàng tái hợp, nàng cho dù là điên cũng sẽ không có loại ý tưởng này.” Cal xác định nói, hần phá hủy kiêu ngạo của Rose, Rose tiểu thư có lẽ không nhắc lại vấn đề tranh ***, nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không lại có bất cứ khả năng nào — hơn nữa bọn họ đều thích đàn ông...

“Ừm, được rồi. Cal, vui lòng nhận sự đồng tình của tôi, mặt khác, tôi còn muốn nhắc nhở cậu, Elena phu nhân cũng nhờ tôi chuyển lời cho cậu, chồng của nàng đi Pháp rồi, nàng sắp tới phi thường tịch mịch, rất cần tình yêu của cậu.”

Nhìn Abner tươi cười, Cal thầm nghĩ muốn thở dài thật sâu, tên Cal này rốt cuộc còn có bao nhiêu đào hoa trái cần hần đón ngả đây! Hần là một gã đàn ông không thú vị, trừ bỏ kiếm tiền ra chỉ muốn thế giới nam nam hai người mà thôi, vì sao lại khó khăn như vậy chứ?

52. Chương 52

0o0——0o0

“Nếu, cậu ta đã chết thì sao?”

“Cha, người chỉ có một đứa con.”

Cal cúi đầu vô cùng thất vọng nhìn chăm chăm hoa văn trên sàn, cuối cùng xua tay tỏ vẻ không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa: “Abner, mặc kệ lúc trước tôi có bao nhiêu phụ nữ, đưa lễ vật thông báo với các nàng, quan hệ giữa tôi và các nàng đến đây là chấm dứt.”

Abner cười ha hả, anh đồng tình vỗ bả vai Cal, đến lúc này vẫn còn tưởng rằng Cal bị Bukater tiểu thư thương tổn quá mức nghiêm trọng: “Cal, nếu cậu muốn hoàn mỹ đạt giấc mộng này, cậu tốt nhất nên tìm lão Lovejoy, là một quân gia xuất sắc, lão luôn tinh thông mấy chuyện này.”

“À, thôi đi, Abner, Lovejoy còn khó hơn so với đối phó phụ nữ, từ nhỏ đến lớn một tay lão ta thu thập tôi, bất quá, tôi bây giờ còn có thể làm gì được? Tôi phải sửa chữa lão từ cha tôi đưa tới, chỉ có lão mới có khả năng hỗ trợ. Toàn bộ New York có người chủ nào bị thảm như tôi cơ chứ?”

Nhìn Cal cười khổ, Abner không khách khí nói: “Cal, cậu thật sự đoạn tuyệt quan hệ với mấy người phụ nữ kia sao? các nàng lúc trước mang đến cho cậu không ít lợi ích. Cậu cùng lắm chỉ là một lần hủy bỏ hôn ước, cũng không phải cả đời này không cưới vợ, thật sự không cần phải trách móc bản thân nặng nề như vậy.”

“Trách móc nặng nề bản thân? À, không, Abner, tôi nghĩ có một việc trước tiên tôi cần nói cho cậu biết, cậu chuẩn bị tâm lý cho tốt đấy?” Cal nghiêm túc ngược lại khiến Abner cảm thấy buồn cười.

“Còn có chuyện gì có thể rung động hơn so với chuyện tập đoàn Morgan bị quốc hội chèn ép chứ? Cậu nói đi, thừa nước đục thả câu cũng không thể làm tôi cảm thấy áp lực gì đâu.”

“Được rồi, tôi thích đàn ông.” Cal bình tĩnh nói xong, Abner đã dùng cà phê ‘giặt’ cái áo sơmi mới toanh của mình.

“... Ặc, Cal, cậu vừa mới nói cái gì? Tôi gần đây nghỉ ngơi không đủ, lỗ tai có chút không tốt.”

“Ông bạn à, tôi thích đàn ông, y tên Jack · Dawson, chúng tôi đang ở chung.”

“Fuck!” Abner chửi ầm lên, anh giống con sư tử táo bạo đi qua vòng lại trong văn phòng, rốt cục nửa giờ sau bình tĩnh trở lại, anh nghiêm túc nhìn Cal chân thành hỏi: “Cậu nuôi một người đàn ông? Cal, cậu vốn không thích đàn ông, cậu không phải luôn tự hào mình chưa bao giờ nhiễm thói xấu của xã hội thượng lưu sao? Chẳng lẽ chuyện của Bukater tiểu thư đối với cậu có đả kích lớn như vậy?”

Cal đem bàn tay Abner đang nắm tay áo mình đẩy ra, hắn bắt đầu giải thích: “Tôi và Bukater tiểu thư hủy bỏ hôn ước vì cô ta là tình địch của tôi. Còn có, tôi nghĩ cậu hẳn không ngại tính hướng của tôi đâu nhỉ?”

Abner trực tiếp chỉnh lý tóc tai chỉnh chu, anh suy sụp tinh thần ngồi trên ghế, giọng vô lực: “Được rồi, tính hướng của cậu không phải là chuyện khó có thể tiếp nhận, tôi vẫn còn hiểu nổi cậu sao lại đột nhiên sau sinh nhật ba mươi tuổi lại phát hiện bản thân thích đàn ông.”

“Đây là Thượng Đế chỉ dẫn.”

“Đủ, cậu vào thời điểm làm chuyện gì xấu cần lý do bào chữa mới nhớ tới chủ nghĩa nhân từ, nếu tôi là Thượng Đế, tôi sẽ nguyên rủa cậu chết đi bị đầy xuống địa ngục.”

Nghe ông bạn học oán giận, Cal nâng mi cười: “Nếu bên trong Địa Ngục có thể kiếm tiền, tôi không ngại.”

“Tốt lắm, chúng ta nên nói chuyện đứng đắn đi, tôi đối với sinh hoạt cá nhân của cậu không có hứng thú, dù sao tôi đã có vợ, đời này cũng không cùng cậu có loại cảm tình gì khác.” Abner đánh gãy mấy lời vô nghĩa của Cal, hắn từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp tài liệu thật dày đưa cho Cal: “Đây là những nhà vật lý học và nhà hóa học trước mắt tôi cảm thấy hài lòng, nhưng sinh vật gia không người nào đối với đề án của cậu cảm thấy hứng thú, báo danh chẳng qua là vài giáo sinh, tôi cảm thấy bọn họ đều hướng về phía cậu cung cấp thực nghiệm mới đến, Cal.”

Cal im lặng đọc tư liệu, hơn một giờ sau Cal mới xem xong toàn bộ tư liệu, hắn suy nghĩ kỹ lại, nếu không phải hắn cung cấp quỹ, thực nghiệm quả thật quá mức khổng lồ, nhưng sao hắn cảm thấy mình nhìn thấy được hai cái tên nổi danh thế giới.

“Bác sĩ Langmuir và bác sĩ Waksman nguyên ý mang theo phòng thí nghiệm của bọn họ di nhập đến bang Tennessee. Abner, cậu biết, tôi còn chưa bắt đầu kiến thiết nơi đó, nhưng nó sẽ là công trình lớn.” Lời Cal ngược lại làm cho Abner có chút ngây người.

Abner trong tay còn một phần tư liệu tương tự, anh lật xem hồi lâu, thử cười một tiếng: “Cal, cậu nói bác sĩ Langmuir đáng giá chờ mong tôi còn có thể lý giải, nhưng mà Waksman kia trước mắt đại học còn chưa có tốt nghiệp đâu, một sinh viên học viện nông nghiệp mà thôi, tôi thật sự không hiểu sao cậu lại mong chờ nơi cậu ta như vậy.”

(*Selman Abraham Waskman (1888-1973) là một nhà hóa sinh và nhà vi sinh học người Mỹ đã đoạt giải Nobel sinh lý và y khoa năm 1952

*Irving Langmuir (1881-1957) là nhà vật lý học và hóa học Hoa Kỳ, ông được trao giải Nobel hóa học năm 1932, là người sáng chế ra đèn sợi đốt bằng gas, kỹ thuật hàn hydro, nổi tiếng với ống chân không cao)

... Đây gọi là lợi dụng ‘chất xám’! Cal trong lòng rít gào, hần lập tức đem tư liệu về Waksman rút ra chụp lên mặt bàn: “Lập tức liên hệ bọn họ đến bang Tennessee, đem tương lai bọn họ trói chặt với công ty chúng ta, tôi muốn toàn bộ phát minh của cậu ta về sau đều đánh dấu tên của tôi. Đem tương lai cậu ta toàn bộ đánh dấu độc quyền trong tay chúng ta, lập tức.”

Cal kích động khiến Abner như cũ không thể lý giải, nhưng người ra tiền là ông chủ, Cal cho tới nay đầu tư cũng không có phạm sai lầm — cứ cho là lúc này đây sai lầm đi, bù tiền đối với công ty bọn họ mà nói ảnh hưởng cũng không lớn. Cal cầm tư liệu lên cau mày hỏi.

“Abner, bác sĩ Langmuir sao lại thiếu tiền, cậu ta gần nhất không phải vừa mới phát minh ra ống chân không cao, hơn nữa đã được đưa vào sử dụng?” Chuyện này không phải Cal không biết, trong trí nhớ của hần khá rành mạch điểm này, nó khiến hần cảm thấy kì lạ, phát minh có thể đưa ra sử dụng thì nhà sáng tạo hần là không thiếu tiền.

“Công ty Genneral Motors và công ty Ford hiện đang tranh đoạt địa vị bá chủ ngành sản xuất ô tô, công ty Genneral Motors đã muốn đem thiết kế thân xe và công trình thiết kế công bố, tính thực dụng và ngoại hình đẹp luôn là có chút ma sát.”

Nghe xong Abner giải thích, Cal gật gật đầu, hần đột nhiên nghĩ đến một vấn đề — phía sau hần là những năm đầu công ty Ford suy bại? Ý tưởng này khiến Cal nảy lên rất nhiều liên tưởng, ánh mắt hần trống rỗng lục lại trí nhớ mình kế thừa, quả nhiên phát hiện cha con Ford có mâu thuẫn, Cal thu hồi biểu tình sững sờ, nở nụ cười.

“Abner, cậu lên đi liên hệ người thừa kế Edsel · Ford của ô tô Ford và trợ thủ Ernest · Kanzler của hần, nhờ kỹ liên hệ riêng từng người, nói rằng công ty chúng ta đang có ý thành lập một hãng ô tô kiểu mới, chúng ta ra tiền, bọn họ dùng đầu óc hợp tác, đồng ý giao cho bọn họ 25% cổ phần công ty ô tô mới.” Cal khá đắc ý với quyết định này, Abner lại không xem trọng quyết định của Cal.

“Cậu muốn đoạt lấy người thừa kế ô tô Ford? Hần sớm hay muộn cũng kế thừa gia nghiệp Ford, nhất định không buông tha mà đến giúp cậu.”

Cal không bận tâm khoát khoát tay: “Hần sớm hay muộn cũng sẽ thay đổi tâm ý, Ford ô tô từ khi sinh sản hình xe T đã qua bao nhiêu năm, bọn họ chưa có sản phẩm mới lạ nào được sản xuất, Ford suy sụp là tất yếu, các quý cô quý cậu xã hội thượng lưu cũng không hy vọng có chung một loại ô tô với những người nghèo, bọn họ đã sớm muốn thay đổi khẩu vị. Hơn nữa lão ông Ford tính tình càng ngày càng cổ quái, lão và con trai trong lúc bàn về cải cách sớm xảy ra mâu thuẫn không có biện pháp hòa hoãn. Lui một bước mà nói, cho dù cậu Edsel không muốn gia nhập vào chúng ta thì có quan hệ gì chứ? Trợ thủ của hần cũng không phải con trai lão Ford, người đàn ông nào sẽ buông lời sự nghiệp của mình để nhân nhượng một ông già tính tình cổ quái?”

“Được rồi, tôi sẽ cố hết sức thử, nhưng cậu không cần ôm hy vọng quá lớn.” Abner chấp nhận Cal thuyết pháp, quyết định thử một lần, Cal thiết tưởng phi thường lý tưởng, từ ô tô Genneral Motors đi ra là bác sĩ Langmuir và từ ô tô Ford đi ra là ngài Edsel, nếu cùng nhau hợp tác chỉ có một kết quả, bọn họ sẽ so đấu năng lực với nhau, quyết không cho đối phương dẫn đầu.

“Cal, nói thật, cậu rốt cuộc tính toán đem công ty mở rộng thành bộ đáng gì vậy?”

“Đem điều kiện địa lý ưu việt nhưng không có bất cứ thế lực nào – bang Tennessee thành lập thành lãnh địa tư nhân của tôi.” Khi Cal nói đến đây không chút áy náy, hắn chỉ vào bản đồ nước Mỹ nói: “Nông nghiệp, chăn nuôi, buôn bán, công nghiệp, vận chuyển, nghiên cứu khoa học và trường học, cuối cùng còn có công viên quốc gia, chúng ta có thể đem phiến đất khô cằn này biến thành vườn địa đàng.”

“Cal, cậu điên rồi sao? Cậu nên rõ ràng đây là một chuyện phi thường không thực tế, nông nghiệp và chăn nuôi cần đất đai sạch sẽ và tài nguyên nước, nhưng công nghiệp chắc chắn sẽ hủy diệt thiên nhiên.” Abner đối với những thiết tưởng này của Cal hoàn toàn không tán đồng, Cal vẫn cười đến đắc chí.

“Cho nên, tôi mới duy trì nghiên cứu khoa học, nếu có vi sinh vật nào đó có thể đem phế liệu từ nông nghiệp sản sinh biến thành gas và động lực cung ứng công nghiệp sản xuất, mà phế thải công nghiệp có năng lực bị chuyển biến thành phân bón cho nông nghiệp, cuối cùng bất luận là sản phẩm công nghiệp hay nông nghiệp đều được biến thành thương phẩm, thông qua ngành vận chuyển của chúng ta đưa đến khắp các nơi Mỹ quốc? Phi thường lý tưởng đúng không?” Cal chỉ khi thiết kế tương lai mới có thể cười đến giống trẻ con, ông bạn học Abner như cũ không tin ý tưởng này sẽ được hiện thực, cho nên anh lại một lần nữa tích cực đả kích Cal.

Cal nghe được mấy lời ỉu rĩ chỉ tạm thời không nhắc tới việc này nữa, dù sao không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành, mà hắn nên trở về nhà gặp Jack, Cal vỗ vỗ đồng hồ dừng ở đây: “Cậu tiếp tục làm việc đi, tôi về nhà.”

“Cổ phần bách hóa Messi thu mua xong tôi sẽ thông tri cho cậu, gần nhất cậu có thể tùy ý thả lỏng, tôi – kể cu ly này sẽ lo công ty, cậu hoàn toàn có thể yên tâm.” Abner phát phát tay, Cal liền rời văn phòng, hắn trước khi về nhà nhin không được ghé vào bên hành lang có tranh vẽ, mấy bức vẽ tương lai giá trị xa xỉ bị Cal không chút đau lòng mua về nhà — chúng nó bây giờ chỉ là mấy bức tranh bình thường mà thôi.

Coi như là vật đính ước đi, Cal phát hiện hắn chưa từng mua tặng Jack vật kỷ niệm đáng giá gì đó — tuy rằng không nhất định phải vô giá, nhưng cũng cần có chút kỷ niệm không phải sao? Nghĩ đến Jack khi nhận được bức họa trong ánh mắt lộ ra vui sướng, tâm tình vừa rồi bị đả kích của Cal liền thoải mái lên không ít, hắn thong dong về nhà.

Sắc mặt lão quản gia Lovejoy không tốt tí nào, trong nhà xuất hiện một người không nên xuất hiện — quý ông Henry. Nhìn cha mình và lão quản gia đồng dạng một mặt thịt cứng ngắc, Cal xác định bọn họ vừa rồi nhất định đã bạo phát mâu thuẫn gì rồi. Cal cố ý làm bộ như rất kinh ngạc, hắn đến bên cạnh ngài Henry, dùng ngữ khí có chút khoa trương hỏi: “Cha, sao người lại đến đây?”

“Kết hôn! Cal, anh không thể bại bởi Bukater tiểu thư, DeWitt phu nhân hiện tại tìm được một núi vàng khác thì bắt đầu cần rồi, bà ta tự mình đến nhà khoe ra, còn đưa thiệp mời cho cha! Con trai trùm Pittsburgh chẳng lẽ không cưới được một cô gái tuổi trẻ, xinh đẹp, cao nhã, trí tuệ, mỹ mạo hơn con gái bà ta về làm vợ sao?!” Ngài Henry nói xong, không chờ con mình phản ứng, ông nắm lấy bàn tay Cal, cường điệu: “Cha không quản anh ở nhà nuôi mấy người đàn ông, anh nuôi bao nhiêu cha không để ý, nhưng mà cha tuyệt đối không thể để xã hội thượng lưu trong vài năm tiếp theo lưu truyền tin đồn về anh làm trò cười.”

“Cha, con rất cảm kích người, nhưng thực xin lỗi, con không thể chấp nhận đề nghị của cha. Jack là lựa chọn duy nhất của cả đời con.”

Cal chân thành đối ngài Henry mà nói, bất quá là trò hề, con ông lúc trước có bao nhiêu phong lưu ông chẳng lẽ còn rõ ràng sao? Đừng nói quốc nội Mỹ, cho dù toàn bộ Âu Châu đều trải rộng đàn bà và tình nhân Cal đang nuôi dưỡng. Ngài Henry tuyệt không khả năng tin tưởng hắn sẽ hết sức chuyên chú yêu người nào, dù sao cô gái lúc trước nói là muốn kết hôn cũng bị hắn không chút nào thương tiếc ném ra khỏi phòng?

Con trai của Henry ông, dường như muốn cùng ông trở mặt.

“Cal, anh có thể thương cậu ta bao lâu? Chung thủy bao lâu?”

“Cả đời, chỉ cần y còn chung thủy với con, như vậy con sẽ tuân thủ hứa hẹn của mình.”

“Nếu, cậu ta chết thì sao?” Ngài Henry trầm mặt, Cal biết cha không phải hù dọa gì, nước Mỹ hỗn loạn muốn giết chết một hai người tuyệt đối không phải chuyện khó khăn.

“Cha, người chỉ có một đứa con.”

Nghe được Cal nói ra câu có thể dùng nhiều loại phương thức giải nghĩa, ngài Henry nở nụ cười, ông vuốt bộ râu được cắt tỉa chỉnh tề của mình nói: “Cal, anh đang dùng thân phận uy hiếp cha, hay là dùng mạng của anh để uy hiếp ta đây?”

Cal lộ ra nụ cười không sai biệt lắm so với ngài Henry: “Cha, điều này không khác nhau mấy không phải sao?”

“Không khác nhau? Ha ha ha, đây là trò hề thú vị nhất cha từng nghe, Cal, anh sẽ không cho rằng trước khi gặp mẹ anh, anh luôn thủ thân như ngọc đó chứ, cho nên anh hiện tại không cần cạnh tranh cùng ai đi? Chỉ cần cha nói một câu, anh liền mất đi quyền thừa kế Pittsburgh, mà triệt để đeo món nợ năm triệu đô la trên lưng.” Ngài Henry lúc nói lời này lộ ra một nụ cười đắc ý, ánh mắt Cal chợt lóe lên rồi lại cười đến càng thêm chân thành.

“Ồ? Như vậy quá tốt, đem mấy tiểu thư danh giá cha nhìn trúng giới thiệu cho kết quả của những mối tình ngoài giá thú của cha đi, vừa lúc có thể giúp bọn chúng tăng lên giá trị con người không phải sao?”

Ngài Henry lập tức trở nên hỗn hển, nắm cổ áo Cal nói: “Thoạt nhìn anh thật sự rất trân trọng cậu nhóc tóc vàng của anh. Như vậy nhìn xem tình cảm của anh và cậu ta có thể duy trì bao lâu đây! Tình yêu một ngày nào đó sẽ phai màu, đợi cho anh trở thành một kẻ nghèo hàn, nhìn xem là cha thu lưu anh, hay là tình nhân nhỏ của anh.”

“Cha, vĩnh viễn sẽ không có ngày đó.” Cal tự tin nói.

Ngài Henry không nói được một lời rời đi. So với “sẽ không công món nợ năm triệu”, ngài Henry càng nguyện ý tin tưởng Cal cầu nguyện “Jack sẽ không rời đi hẳn”, nhưng ông đối với ý tưởng của thằng con mình không hề nắm chắc. Nhìn ngài Henry đối mặt người lợi hại và bí hiểm biến mất vô tung, Cal thở dài, thời điểm đối mặt với hắn, ngài Henry bắt quá chỉ là một người cha già thương con.

Từ khi ngài Henry nói đến con riêng, Cal đã biết, ngài Henry không lưu lại loại này, những người đàn ông như bọn họ tuyệt đối không đem con bài chưa lật xả ra, có thể nói ra miệng uy hiếp đối thủ đều là nói dối.

“Cal, sau hôn lễ của Rose em sẽ rời đi New York.” Giọng Jack từ sau lưng Cal truyền đến, Cal gật đầu không phản đối, hai người bọn họ ngồi trong phòng khách, toàn bộ không khí nháy mắt trở nên áp lực.

53. Chương 53

0o0——0o0

Anh thật hy vọng em vĩnh viễn không rời khỏi anh, luôn trong tầm mắt anh, mãi mãi tươi cười với anh...

“Cal...”

“Khi em yên ổn rồi thì có thể liên hệ với anh đúng không? Mặc kệ nói như thế nào, cùng nhau trải qua tai nạn trên biển, chúng ta cũng xem như sống chết có nhau.” Trên mặt Cal là tươi cười không hề tì vết, bình thường giống khi hắn đang thảo luận với Jack, bất quá chỉ là đi du lịch đây đó, mà không phải bọn họ sắp trải qua vài năm chia lìa.

Nhìn Cal tươi cười, Jack một lần nữa mỉm cười, y giữ chặt cổ Cal chủ động hôn môi hắn: “Đúng vậy, em sẽ liên lạc với anh, trong vòng năm năm em sẽ trở về, làm một người đàn ông có thể gánh vác gia đình trở về Mĩ.”

“Ngày sau anh sẽ tham gia lễ tang ngài Strauss, buổi chiều anh dẫn em đi dạo thăm Pittsburgh, được không? Sau đó trực tiếp đón xe lửa đi Trung Tây Bộ vui chơi.” Cal hưng trí bồng bồng đề nghị, trong ánh mắt nét mặt của hắn nhìn không ra chút âm trầm nào.

Jack cười đồng ý với ý kiến của Cal, trước khi chia xa bọn họ hắn nên lưu lại nhiều thật nhiều kỷ niệm cho nhau: “Đề nghị này hay lắm, đúng rồi, anh không phải nói muốn dạy em cưỡi ngựa sao?”

Tươi cười nơi khóe miệng Cal nháy mắt trở nên đáng khinh, tầm mắt không ngừng quét một vòng eo Jack: “Anh nghĩ ngày hôm qua em đã cưỡi ngựa đến mức eo rất đau chứ, xem ra anh không đủ cố gắng.”

Jack vốn đang gắng gượng hiện tại càng thêm khó chịu, y lúng túng ngồi xuống sô pha, Cal cười tủm tỉm nâng chung trà lên nhấp một ngụm, sẵn sàng chuyển đề tài: “Em tính toán đến đâu? Đừng nói với anh là công ty dầu mỏ liên hợp, công ty thép Pittsburgh hoặc là tập đoàn tài chính Morgan, cha anh sẽ không chút do dự tìm cơ hội trừ bỏ em.”

“Em tính đến Trung Tây bộ.” Jack xóc xóc tóc, đem ý tưởng của mình nói ra, Cal lại nhướn cao mày.

“Cơn sốt dải vàng đã qua, chẳng lẽ em muốn đi California sao?” Cal khoát tay không đồng ý với ý tưởng của Jack, hắn đứng dậy đi đến thư phòng lấy ra bản đồ nước Mỹ cực lớn đặt trên bàn trà: “Tuy rằng mười bốn năm trước tại Summerland phát hiện mỏ dầu mới, nhưng toàn bộ California số lượng di dân đã rất nhiều, hơn nữa số lượng lao công cũng vượt qua số lượng nhân khẩu cần.”

“Cho nên, ý của anh là?”

“Nếu anh là em, anh sẽ lựa chọn đi Dakota, Brown phu nhân và chồng của bà vừa mới phát hiện mỏ vàng ở đó, người phụ nữ may mắn.” Lời Cal nói có chút khó hiểu với Jack, y nhìn thẳng vào Cal hy vọng hắn nói thêm, Cal chỉ có thể bất đắc dĩ cười xoa mái tóc vàng của Jack.

“Toàn bộ Nam Bộ – nơi ít nhân công nhất là Nam, Bắc Dakota, dù Montana bên cạnh số lượng nhân công đều tụ tập còn đông hơn thị trấn, chẳng qua Nam Dakota vì thuộc về lãnh địa tư nhân, mà Bắc Dakota...lại không có tài nguyên gì, nên bị bỏ hoang.” Cal nói xong đột ngột tạm dừng chốc lát, hắn cảm thấy Jack thật sự là thiên sứ Thượng Đế phái đến cho hắn, tùy tiện xem bản đồ cũng có thể phát hiện một tài nguyên khác.

Jack đồng thời nở nụ cười: “Nơi em muốn đi chính là Nam Dakota, Brown phu nhân ngày hôm qua đã liên lạc với em, bà hy vọng có thể mời em làm bạn cùng bà trở lại Nam Dakota, ha ha, hơn nữa bà còn tính toán giúp đỡ em vào Đại học nghệ thuật Berlin.”

“Anh nghĩ em sẽ cảm thấy hứng thú với nước Pháp chứ, dù sao Monet ở đó có phòng vẽ tranh.” Cal ngồi trên tay vịn bên cạnh Jack, hắn vươn tay đem Jack ôm vào lòng ngực, hôn nhẹ lên đỉnh đầu của y: “Anh thật hy vọng em vĩnh viễn không rời khỏi anh, luôn trong tầm mắt anh, vĩnh viễn tươi cười với anh. Nhưng anh biết em cũng có tôn nghiêm người đàn ông, cho nên, hãy bắt đầu cuộc sống của em, bất luận anh ở Tennessee hay Pennsylvania, anh đều chờ em.”

“... Giống như người vợ trung thành! Cho nên, ông xã, anh nhất định phải vinh quang trở về nhà đó, tiêu chuẩn tiêu xài mỗi ngày của vợ thật sự có chút rất cao.” Cal cuối cùng tổng kết một câu, Jack muốn cười đến hển hển.

“Được, chồng nhất định sẽ nổi danh toàn cầu, dùng tranh của chồng vét sạch túi tiền xã hội thượng lưu, sau đó đem hết tiền gửi qua bưu điện cho vợ, cho vợ an tâm chăm sóc gia đình được không?” Jack ưỡn ngực ngẩng đầu đưa tay nắm bả vai Cal, trịnh trọng hứa hẹn với ‘nàng’.

Cal tiếp tục không hề chú ý hình tượng đùa với Jack: “Đương nhiên, ông xã, em sẽ chăm sóc tốt đứa nhỏ trong bụng.”

Về mặt Jack vô cùng thê thảm liếc nhìn cơ bụng cường tráng của Cal, y buông lỏng hai tay đang ôm vai Cal ra: “Được rồi, Cal, anh thắng.”

Cal không thềm quan tâm cười, chỉ cần hiện tại có thể khiến Jack vui vẻ, kỳ thật những lời này không có gì là không nên nói, thời điểm tình nhân bên nhau chỉ cần vui vẻ là đủ. Cal vỗ vỗ đùi mình, ám chỉ Jack nằm

xuống, nhìn ánh mắt Jack có chút quái dị, Cal cười đến ngửa tới ngửa lui: “Nhóc cưng, anh chỉ muốn xoa bóp lưng cho em.”

Jack nghe lời nằm lên đùi Cal, dưới kỹ xảo xoa ấn của Cal, cơn buồn ngủ một lần nữa xâm nhập thần kinh Jack, y hừ hừ ngủ. Cal rốt cục yên tâm với phản ứng của Jack, kỳ thật, ngài Henry nói gì với Jack nghĩ là biết, nội dung cũng chỉ là “Tiền tài”, “Địa vị”, “Người thừa kế”.

Những lời này đều dễ dàng đâm bị thương lòng tự trọng của người đàn ông nhất, cũng là hiện thực mà Jack vô lực phản kháng nhất. Ngay từ đầu, Cal biết việc này là trở ngại cho mối quan hệ của bọn họ, hẳn cũng chuẩn bị tốt tâm lý Jack sẽ tạm thời rời đi hẳn, chẳng qua thời gian vui vẻ quá ngắn ngủi, cơ hồ giây lát lướt qua...

Cal duy nhất thấy may mắn là, hẳn ngay từ đầu đã suy xét qua tình cảnh của Jack, cho nên tiếp xúc với Brown phu nhân. Brown phu nhân quả nhiên là một người phụ nữ hào sảng chân thành, bà rất nhanh tiếp nhận ý Cal quyết định lấy danh nghĩa cá nhân đưa Jack xuất ngoại. Nghĩ đến chuyện ngày đó, Cal không khỏi vì chính mình phòng ngừa chu đáo mà một phen toát mồ hôi lạnh.

“Ồ, Cal? Sao ngài đột nhiên đến thăm tôi. À~ nhất định là hồi hận chuyện ngài đã làm với Rose đúng không? Tôi đã sớm nói qua, ngài không nên quyết tuyệt như vậy, nếu không Rose cả đời sẽ không tha thứ cho ngài.” Brown phu nhân nhìn thấy Cal ngoài cửa chỉ là sưng sốt giây lát, bà rất nhanh liền mời Cal vào phòng.

“Molly, tôi tới tìm bà là hy vọng tìm kiếm sự giúp đỡ, chuyện này quả thật có liên quan đến Bukater tiểu thư, nhưng không phải tôi hy vọng cùng nàng lại phát triển thành quan hệ gì khác.” Về mặt Cal phi thường nghiêm túc, Brown phu nhân không vui đùa nữa, bà rất nhanh cho toàn bộ nữ hầu lui ra ngoài.

“Nói đi, Cal, tôi nghĩ chuyện này đối với ngài mà nói rất nghiêm trọng.”

“Cám ơn bà, Molly. Thật sự khiến tôi cảm thấy khó có thể mở miệng, chuyện của tôi với Bukater tiểu thư đã không còn là bí mật, nhưng trong đây có một người tôi muốn bảo hộ — người vẽ tranh cho Bukater tiểu thư, cậu Dawson. Y lúc trước từng giúp tôi một việc lớn, nhưng chuyện tôi cùng với Bukater tiểu thư hủy bỏ hôn ước đã trở thành trò cười cho xã hội thượng lưu, tôi lo lắng cha tôi sẽ đem lửa giận trút xuống cậu Dawson.” Cal nói xong vô lực cười cười.

“Tôi vì chính mình bất lực cảm thấy xấu hổ, Molly, đối với một người từng giúp mình, tôi không thể báo đáp ân tình, kết quả còn lại mang đến tai họa cho cậu ấy.”

“Cal, ngài cần tôi làm gì đây?”

“Molly, tôi hy vọng bà tìm lý do dẫn y rời khỏi New York, sau đó đưa y đến Đức, Đại học nghệ thuật Berlin, tôi đã gửi điện báo liên hệ, y bất cứ khi nào cũng có thể nhập học.” Cal nói xong biểu tình tràn ngập chua xót: “Trên thực tế, tôi cảm thấy Anh quốc, Pháp quốc, thậm chí là Italia đều tốt hơn, nhưng mà thân phận và địa phận kinh doanh của cha tôi nên tôi chỉ có thể đưa y đến Đức mà thôi.”

“Được, chuyện này không vấn đề.” Brown phu nhân sang sảng cười cười, nàng ý vị nói: “Lúc cậu ta đến Đức ngài không tính toán làm chút gì sao? Cho dù là Đức, cha ngài muốn làm gì cũng không khó khăn.”

“Không, cha tôi không nhàm chán như vậy, cậu Dawson cũng không phải giết con ông. Molly, cám ơn bà.”

“Khách khí cái gì, ngài trở về đi, tôi nhớ rõ cậu Dawson vừa mới khỏi bệnh, ngài vẫn nên trở về chăm sóc cậu ta đi.” Brown phu nhân sẵn sốc tiễn Cal ra khỏi phòng.

Hiện tại hồi tưởng trở lại, Cal không thể không đối với bản thân mưu tính sâu xa mà đắc ý, chẳng qua, động tác của Brown phu nhân thật sự quá nhanh, bọn họ chỉ mới ba ngày trước mới vừa đến New York, không phải sao? Cal nhẹ nhàng vỗ lưng Jack, lão quản gia Lovejoy đem thảm lông dê ấm áp phủ lên người y.

Toàn bộ buổi chiều, Cal vẫn duy trì tư thế bất động này giờ vẫn kiên nhẫn chóng đọc. Tuy rằng sẵn sốc thân thể Jack, chuyện của hẳn không thể không làm xong. Đợi cho Jack áp mặt vào bụng hẳn bị âm thanh ‘rột rột’ trong bụng đánh thức, chân Cal đã không còn tri giác gì, nhìn hai má Jack vừa tỉnh ngủ— trên mặt còn mang theo vết hằn màu đỏ — Cal dùng sức hôn môi Jack, hẳn cần thu chút phí.

“Tốt lắm, nhóc cưng, anh nghĩ em nên đi ăn bữa tối, còn anh phải trở về nhà Hockley, cha anh mà trưng bộ mặt nghiêm túc hơn nữa hai má tràn ngập nếp uồn thực không dễ nuốt.” Cal hồi lâu sau mới từ sô pha đứng lên, bộ dạng hần kéo chân từng bước một cọ xát thăm chọc cho Jack cười ha ha, Cal lễ phép nhún vai, hoàn toàn là bộ dạng vô lại “thật cao hứng giúp bạn giải trí”.

Lão quần gia xuất quỷ nhập thần không biết khi nào lại xuất hiện bên người Cal, mang áo khoác tới cho hần. Cal quay đầu cảm ơn một câu rồi lập tức chạy về nhà cũ. Cô độc một người ngồi trên bàn cơm ăn bữa tối, ngài Henry, nhìn thấy Cal về nhà trong nháy mắt ngây ngẩn cả người, ông liền vờ ra vẻ mặt căng thẳng “ư hừ, ư hừ” ra tiếng.

“Mấy thứ này là cái gì, khó ăn muốn chết.” Ngài Henry phát hiện lực chú ý của con trai căn bản không ở trên người ông, lập tức đem lửa giận trút vào vị đầu bếp đáng thương.

Cal ngẩng đầu nhìn lão cha mình, cố ý giống cái gì cũng chưa từng phát sinh, tùy ý nữ hầu giúp hần cởi mũ và áo khoác, sau đó mang theo tươi cười đi vào nhà ăn. Cal nhìn bữa tối phong phú trên bàn gạt đầu, không chút do dự ca ngợi sự xa xỉ của lão cha mình: “Cha, món gan ngỗng tối hôm nay ngon đấy chứ?”

“Không làm bạn với cậu nhóc tóc vàng của cậu sao?”

Đối lão quý tộc châm chọc, Cal mắt diếc tai ngơ, ngài Henry tuy rằng giống các nhà tư bản lớn khác vì kiếm tiền tay dính đầy máu, nhưng tổng thể mà nói ông là lão nhân quang minh lỗi lạc, cũng không thích sử dụng thủ đoạn nham hiểm. Cal trực tiếp vươn tay từ trong đĩa ăn của ông múc một miếng gan ngỗng đưa vào miệng: “Ừm, không tệ, rất mỹ vị, nhưng mà... cha, đầu bếp cha mời đến thật sự rất tuyệt.”

“Cal, ngồi xuống, giữ lễ tiết của anh.” Lão quý tộc nghiêm mặt mưu cầu bày ra một bộ dạng khắc nghiệt đối đãi với con mình, chẳng qua Cal buổi tối hôm nay còn có thể đúng hạn về nhà thật sự khiến ông mừng rỡ.

Vốn vì chuyện của vợ ông, Cal liền triệt để biến mất ở nhà bảy, tám năm, lúc này đây lại đề cập đến tình nhân của Cal, ngài Henry đã chuẩn bị tâm lý tốt chỉ có lẽ tang mới có thể nhìn thấy con. Ai lại nghĩ Cal tính tình cho tới nay chưa bao giờ tốt, thế nhưng lại như cái gì cũng chưa xảy ra mà trở về đây?

“Judy, chuẩn bị phần bữa tối cho cậu chủ.” Lão quý tộc rất thích ý phối hợp với hành động của con mình, ông rất muốn biết Cal hiện tại về nhà muốn làm gì — đứa nhỏ này rốt cuộc là hướng ông chịu thua muốn cứu vãn sự uy hiếp về quyền thừa kế vốn không tồn tại, hay là muốn khẩn cầu ông buông tha cho vị tình nhân bé nhỏ của hần đây?

“Cha, sau lễ tang ngài Strauss, con sẽ dẫn Jack đi Pittsburgh tham quan một vòng, nếu cha có rảnh, không ngại thì làm người dẫn giới thiệu cho tụi con vòng quanh.” Cal khiến công lực nổi nóng của lão Henry tăng trưởng nhanh chóng, hần hoàn toàn không để ý lúc giữa trưa sắc mặt ngài Henry âm trầm ra sao mà cứ đề nghị.

Quả nhiên ngài Henry một tay lấy dao ăn cầm xuống bàn — đây là bàn bằng gỗ thật — ông làm cho mặt bàn bang bang rung động, khoe miệng méo xệch chòm râu chính tề tựa hồ cũng bị sai lệch: “Anh nói cái gì? Anh vẫn còn muốn người anh bao dưỡng.... tiến vào vương quốc thép của cha? Cậu ta chẳng lẽ được Ác Ma phái tới sao, anh liền như vậy cưng chiều một kẻ hạ đẳng.”

“Không phải cưng chiều, cha. Linh hồn ngang nhau, con quý Jack. Tựa như con vẫn không thể hiểu, vì sao mẹ tốt như vậy lại kết hôn với cha, tình yêu luôn không có lý trí.” Cal trét mặt loạn lên bánh mỳ, không khách khí chống đối cha mình.

“Cal, con ta, anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Cha vốn nghĩ rằng qua nhiều năm như vậy, anh đã trưởng thành, thành thực, nhưng anh làm việc vẫn không để ý hậu quả như thế? Cha không phản đối anh yêu người nào, lúc trước anh nuôi đám tình phụ kia cha chưa bao giờ nhúng tay quản, thậm chí, trước anh cùng người nợ nần đây người – Bukater tiểu thư đính hôn, cha đều không bắt măn. Nhưng mà cậu Dawson, cậu ta là nam, chưa nói đến anh và cậu ta bên nhau sẽ không có người thừa kế danh chính ngôn thuận, anh nên giấu lại bộ dạng mười năm sau của cậu ta.” Lời ngài Henry nói phi thường êm tai, ông luôn luôn giỏi về thuyết phục người khác, lúc trước không hề trở tài, bất quá bởi vì Cal là con ông, mà ông không có biện pháp không quan tâm sẽ loạn.

“Mười năm sau, khớp mắt y sẽ có nếp nhăn, ánh mắt sẽ không giống hiện tại sáng rực lấp lánh, ngón tay bị thuốc màu vẽ ăn mòn, thân thể cũng sẽ không giống hiện tại thon thả mềm mại, làm không tốt thậm chí có một bụng mỡ, tính cách có lẽ sẽ trở nên tính toán. Cha, con hoàn toàn có thể tưởng tượng người trở nên đáng khinh là bộ dáng gì, nhưng điều này không tổn hao cảm tình của con và Jack hiện tại, con người khi trưởng thành đều biến hóa, con sẽ kiệt lực bảo tồn nét mê người của y, mà không phải trở mắt thấy y đi vào vực thẳm.”

Cal nhìn chăm chăm vào mắt ngài Henry: “Khi con không kiêng kị biến hóa xấu nhất trong tương lai, người có thể dùng cái gì để thuyết phục con đây?”

54. Chương 54

0o0——0o0

“Cal, vừa rồi, em hoàn toàn bị anh mê hoặc.”

“Cal, anh và mẹ anh tính cách quật cường như nhau. Được rồi, có lẽ cha không có mười năm sinh mệnh, nhưng chúng ta hãy đánh cược, không dùng đến mười năm, anh sẽ quên đoạn tình cảm trước mắt này, một lần nữa theo đuổi nam nam nữ nữ mê người khác.” Ngài Henry thở dài, ông rất cục hiểu được yêu cầu hiện tại của mình không ngoài việc Cal sẽ không để ý đến, ông chỉ trông cậy vào thời gian hủy diệt đoạn cảm tình này thôi.

“Được rồi, cha, nhưng con cũng đánh đổ với cha, trước khi con đem tiền đã mượn trả lại, cha sẽ thích Jack.” Cal từng ngậm từng ngậm nuốt thức ăn xuống, ngài Henry hoàn toàn câm nín, ông vội vàng kết thúc bữa tối của mình.

Cal phía sau còn không quên nhắc nhở cha mình: “Tin tưởng con của cha, khoảng thời gian du lịch cha sẽ thích Jack.”

Nhìn ngài Henry cơ hồ có thể dùng từ “chạy trời chết” để hình dung, Cal cảm thấy mình rất ngon miệng. Nếu không phải cha tích cực như vậy, hẳn và Jack vốn đã có thời gian bên nhau tuyệt vời hơn, mà hiện tại bọn họ không thể không phân biệt trước — Cal chưa từng mộng đẹp Jack sẽ tình nguyện ở nhà làm “người đàn ông sau lưng” của hắn, nhưng Cal hy vọng bọn họ sẽ mãi được gần bên nhau.

Đêm đến ngài Henry vẫy lui toàn bộ nữ hầu, cô đơn ngồi ở trong phòng khách. Một lần nữa, Cal mặc áo khoác vốn định quay về tư trạch làm bạn với Jack lại ngoài ý muốn thấy ngài Henry mang về mặt hoài niệm vuốt ve một quyển sách dày, ngọn đèn bên người chiếu vào mặt tạo thành một mảnh mờ nhạt, trên gương mặt ông dấu vết năm tháng in sâu không sót gì.

Cho đến khi Cal bước đến phía sau mới đột nhiên hiểu được vì sao khi hắn đối mặt với ngài Henry thái độ luôn là quá độ tự nhiên, ngài Henry và cha của chính hắn thực tương tự, bọn họ đều là gian thương lạnh khốc, người cha hiền yêu thương con, một đại gia trưởng vì tương lai của con mà suy xét đến vô lý. Biểu tình của ngài Henry lúc này cực kỳ giống bộ dáng lúc sắp mất của cha Cal – ôm chặt kí ngây ngô cười, ánh mắt Cal đột nhiên cảm thấy có chút chua xót, hắn vĩnh viễn không thấy được cha mình rồi, mà người đàn ông lớn tuổi trước mắt này đã là một người cha khác của hắn.

“Cha, người đang làm gì vậy? Sao không nghỉ ngơi sớm một chút.” Cal nói xong đi đến bên người ngài Henry, hắn nhìn xuống quyển sách trong tay ông, biểu tình trên mặt thoáng chút cứng ngắc — người phụ nữ bên trong tấm ảnh chụp đen trắng đã ố vàng có ánh mắt giống khối thân thể này như đúc.

“Cal, ngồi đi, cha biết anh muốn chạy đi tìm tình nhân bé nhỏ của anh, nhưng buổi tối hôm nay hãy làm bạn với ông già này của anh. Cha còn có thể sống bao nhiêu năm đâu? Cha đã sắp bảy mươi tuổi.” Ngài Henry lúc này rút đi khôn khéo cường hãn ngạo mạn lúc ban ngày, ông tựa vào sofa bàn tay ôm sách mười phần là tay của lão già, đôi bàn tay nhìn có vẻ có lực phủ đầy nếp nhăn.

“Nhìn xem đây là anh lúc mới sinh, mẹ anh ôm anh cười hạnh phúc biết bao, Ann là một phụ nữ cao ngạo, nàng luôn giống một nữ vương có nề nếp, tươi cười đúng tiêu chuẩn, không chịu phá vỡ giáo đường — chỉ khi đối mặt với anh cha mới nhìn thấy nàng cười không chút cố kỵ hình tượng.” Ngài Henry nói xong giống như thực hoài niệm vỗ bả vai Cal: “Anh là một thằng nhóc xấu xa, vừa xuất hiện liền phá hủy mê luyện mỹ nhân bằng giá của cha.”

“Nhìn xem, đây là anh lúc vừa mọc răng, từ nhỏ đã biết anh sẽ là đứa nhỏ khiến người lo, dám đem ngón tay cha để mài răng. Anh có biết hay không ngón tay anh cắn kia mỗi ngày ký hợp đồng giá trị bao nhiêu tiền? Đây chính tay cha lần đầu dính nước bọt.” Ngài Henry nói xong lại một lần nữa đánh vai Cal, ông quý trọng vuốt ve tấm ảnh dính trong sách, trong ánh mắt tràn đầy hoài niệm.

Cal cũng vì giờ phút này mà trở nên ôn hòa, nhưng đồng thời lý trí còn nhắc nhở Cal đây là một âm mưu của ngài Henry — lão nhân tính toán gì đó. Cal bất động thanh sắc cười xấu xa lên, hắn cố ý lộ ra biểu tình hạ lưu: “Chẳng lẽ bàn tay cha trước đây không dính nước bọt của mẹ sao?”

“Hả, Thượng Đế của tôi, Cal, anh nói cái gì đó!” Ngài Henry muốn ngắt đi, ngoài cửa đột nhiên truyền tới âm thanh động cơ ô tô từ xa đến gần, nó chậm rãi chuyển hướng đến gara nhà Hockley, cuối cùng biến mất vô tung.

Nhìn Cal chuyên tâm nghe tiếng động cơ, ngài Henry hừ lạnh một tiếng: “Cal, cha cho anh xem sách chính là muốn nói với anh, anh là nhược điểm của cha, làm một người cha, cha vẫn luôn mềm lòng với anh, thỏa hiệp với anh. Cậu Dawson hiện tại chính là nhược điểm của anh, nếu như bị người bắt lấy tiến hành lợi dụng, anh có thể làm gì để bảo hộ cậu ta?”

“Cha, Jack về sau sẽ không là nhược điểm của con, y mới hai mươi ba tuổi, chờ khi y ba mươi tuổi nhất định sẽ nổi danh thế giới.”

“Anh xác định cậu ta nổi danh thế giới, chứ không phải bị thế giới đả kích trở lại phòng của anh, ăn thức ăn anh cung cấp, tiêu tiền của anh cho? Như vậy, chúng ta mỗi mắt mong chờ đi.” Ngài Henry hừ lạnh, ông không đợi đến khi Jack xuất hiện liền dẫn đầu rời đi, trước khi đi ông không quên mang theo quyển sách quý giá.

Cal đứng trong phòng khách chỉ cảm thấy ngài Henry miệng mạnh lòng mềm, nếu không phải sợ con trai lo lắng an toàn của tình nhân, căn bản không cần phải nửa đêm đưa Jack về nhà gia tộc — nhà tổ cũng không phải người bình thường nào cũng có thể ở lại. Ngài Henry chưa bao giờ mang tình phụ của ông về đây qua đêm, Cal trước đây chưa từng làm loại chuyện này, cho đến hiện tại căn nhà tổ này chỉ có một người phụ nữ – Ann · Hockley, thân phận của bà là phu nhân Hockley.

Jack chỉ cần có thể bước vào nhà tổ Hockley, về sau có thể được ngài Henry xem là... con dâu hoặc là con rể...

Cal lúc trước không có suy xét qua trước khi Jack công thành danh toại mang y đến nhà tổ Hockley, không quan hệ với việc yêu hay không, người đàn ông thành thực không ai cảm thấy mang theo người tình không được gia trưởng chấp nhận là chuyện gì nhục nhã mất thể diện cả. Cal thà rằng trải qua dài lâu chờ đợi, khi mình có thể khiến ngài Henry buông thành kiến thì sẽ dẫn Jack đến trước mặt ông — ẩn tượng lúc đầu có thể quyết định xác suất “thân cận” thành công.

Khuôn mặt tươi cười của Jack xuất hiện trước mặt Cal, y tiến lên ôm lấy Cal: “Cal, đây là nhà mẹ đẻ của anh?”

Cal lập tức đem suy nghĩ sâu xa vừa rồi của mình vứt bỏ một bên, nghe xong lời Jack nói hắn chỉ cười ra tiếng, hắn cố ý đem cằm gối lên bả vai Jack dùng chất giọng ngọt lịm đến ghê tởm nói: “Jack yêu, em tới đón anh về nhà sao?”

“Hừ!” Tiếng hừ muốn duy trì ngạo mạn lại mang vẻ hỗn hển trong nhà Hockley chỉ có thể thuộc về ngài Henry, sắc mặt ông không thể nói rõ là trắng hay hồng, vươn hai tay thoát nhìn rất muốn tách hai thân thể đang dính lấy nhau ra, hiển nhiên, ông tính toán cứu vớt con mình ra khỏi biển lửa.

Jack cười hì hì buông Cal ra, bọn họ sống vai đứng chung một chỗ, bàn tay hai người ngón trở quăn lấy nhau. Cal trình trọng giới thiệu: “Jack, đây là cha anh, trùm thép Pittsburgh — Henry · Hockley. Địa

phương có rất nhiều mỏ dầu và môi quặng đều thuộc về tài sản của ông.”

Cal giới thiệu cha mình xong thì trao đổi ánh mắt tràn ngập tín nhiệm và tình yêu ngọt ngào với Jack, hẳn dùng lực nắm tay Jack nói: “Thưa cha, đây là Jack · Dawson, bạn đời của con.”

Jack sáng khoái vươn tay đợi chào hỏi ngài Henry, nhưng ngài Henry vẫn híp mắt nhìn chăm chăm vào Jack, những người ở đây đều biết ngài Henry giờ này khắc này hy vọng Jack bại trận. Đối với ngài Henry mà nói, Jack là một tên nhóc xuất thân tầng thấp nhất của xã hội, y câu dẫn thằng con vốn cao ngạo của ông, còn mê hoặc Cal đến thất điên bát đảo — khó chịu nhất là, con của ông tựa hồ vẫn là nằm dưới. Ngài Henry đối với Jack cho dù chán ghét, phần nộ hoặc khinh bỉ, đều tuyệt không có khả năng là thiện ý, nhưng cuối cùng dưới nụ cười sáng lạn của Jack, ông miễn cưỡng vươn tay phải của mình bắt tay Jack.

Cho dù chỉ ngắn ngủn một giây, Cal cũng hiểu được chính mình thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tầm mắt ngài Henry chuyển tới trên người Cal, ông bắt mắt từ xoang mũi phun ra một tiếng “Hừ”, sau đó xoay người rời đi. Cal và Jack đều nghe rõ được ngài Henry oán giận — “Nhóc con ngu xuẩn, chẳng lẽ nghĩ đến người cha có huyết mạch hoàng tộc tôn quý của hắn lại thất lễ với một bình dân sao? Đây là lễ tiết trong dòng máu cao quý của cha!”

“Cha!” Tiếng Cal gọi bóng dáng rời đi của ngài Henry, ngài Henry quả nhiên đặc ý xoay người ngưỡng cằm nhìn về phía Cal.

“Còn có chuyện gì, Cal?” Chất giọng London đầy nhịp điệu của ngài Henry ngập tràn ngạo mạn, Cal mỉm cười cúi người với ông.

“Cám ơn sự khăng khải của người.” Cal nói xong nói một lần nữa điều chỉnh tư thế của mình, hắn nhìn cao ngạo, không ai bì nổi, Cal cường điệu nói: “Cha, cám ơn cha cuối cùng có thể tôn trọng bạn đời của con.”

Ngài Henry nghiêm mặt rời đi phòng khách, ông vừa đi lên lại lập tức dừng lại, lão quý tộc nhìn người tuổi tác so với chính mình không nhỏ hơn bao nhiêu- Lovejoy- nói: “Spicer, dẫn cậu Dawson đến khách phòng nằm cuối dãy tay trái trên lầu hai, ta đã căn dặn nữ hầu dọn dẹp phòng.”

Quản gia Lovejoy đứng yên, lão im lặng đứng phía sau Cal đợi chủ nhân chân chính sai bảo. Ngài Henry nhìn tư thế này của Lovejoy còn có gì không rõ chứ, ông lắc đầu thở dài rời khỏi phòng khách. Cal quay đầu nhìn lão quản gia của mình, hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng Lovejoy hiện tại trong lòng khổ sở ra sao — nhà tổ Hockley là nơi lão cả đời phấn đấu làm việc, không ai, cho dù là người mang họ “Hockley”, cũng không có tình yêu thương ngôi nhà này bằng Lovejoy.

“Thưa ngài, như vậy tôi liền mang hành lý của cậu Jack đi tới phòng ngủ.” Lovejoy cung kính khom người rời đi, Jack gãi hai má có chút hưng trí nhìn cử chỉ của hai người chủ nhà Hockley cùng một vị quản gia, sau khi Lovejoy biến mất tại thang lầu, Jack rốt cục nhìn không được hỏi vấn đề y đang vô cùng tò mò.

“Cal, Lovejoy chẳng lẽ không đúng tên của lão sao? Nguyên lai chỉ là họ của lão, như vậy sao anh cứ gọi họ của lão vậy?”

Cal lôi kéo Jack từng bước một đi đến phòng mình, trên mặt tươi cười sáng lạn: “Anh chưa bao giờ biết họ thật của Lovejoy, em chẳng lẽ không phát hiện nghĩa thật là ‘yêu công việc’ sao? Lúc trước anh gọi Lovejoy là ‘Spicer’, nhưng mà lão không thích anh gọi lão như vậy, cho nên, anh gọi lão là ‘Lovejoy’.”

“Anh chẳng lẽ không hỏi qua Lovejoy?” Jack không tin tưởng Cal trước đây là một cậu bé quy củ, hắn muốn biết chuyện gì sẽ trăm phương nghìn kế tìm được đáp án.

“Năm anh mười lăm tuổi vẫn còn nghịch ngợm gây sự từng ném thử qua một lần, nhưng anh bị đánh thực thảm, công phu tay của Lovejoy em chưa ném qua đi? Lão một quyền đánh vào bụng, lúc ấy cảm giác quả thực khiến anh cảm thấy uống nước dạ dày cũng đau.” Cal nói xong khoa trương ôm lấy bụng làm tư thế trái phải lay động.

Jack buồn cười lắc lắc đầu, y hiển nhiên không tin tính chân thật trong lời nói của Cal. Cal cười xấu xa kề sát lỗ tai Jack mút vành tai y, sau đó hạ giọng nói: “Nhóc cưng, em ‘mượn đi’ áo khoác của Lawrence chính là Lovejoy thần không biết quỷ không hay giải quyết, đừng nhìn lão quản gia già yếu của anh, lão chính là một nhân tài. Anh dám nói nếu Lovejoy bên cạnh bảo vệ, cho dù toàn bộ cảnh sát New York tới bắt anh, bọn họ cũng không thành công.”

“Thưa ngài, cảm tạ ngài vẫn luôn quan tâm và tin tưởng tôi, Lovejoy sẽ tiếp tục vì gia tộc Hockley phục vụ, thẳng đến khi tôi đánh bất động.” Lão quản gia quý dị xuất hiện phía sau Jack và Cal, giọng lão lạnh như băng làm cho Cal da mặt dày cũng cảm thấy ngại ngại.

“Cám ơn, Lovejoy, ngủ ngon.” Chỉ có thanh niên nhiệt tình mới thích hợp xử lý tình huống trước mắt, Jack tùy ý một câu liền khiến bầu không khí xấu hổ vừa rồi biến mất vô tung, y không tiếng động cười khoát vai Cal đi vào phòng ngủ, vì thế, Cal không thể không cảm thấy cậu nhóc của hắn gần đây có ý áp đảo hắn.

Vừa đóng cửa phòng Cal lập tức đem Jack đặt trên cửa nhiệt tình hôn môi, mà Jack cho hắn nhiệt tình càng thêm cường liệt, khi bọn hắn tách ra Jack thở hổn hển nói: “Cal, vừa rồi, em hoàn toàn bị anh mê hoặc.”

“Chẳng lẽ lúc trước không có sao?” Jack thành thực thật sự có chút đả kích người khác, Cal không cam lòng hỏi một câu.

Jack dùng thành thực của y an ủi Cal: “Nhưng khi anh cùng ngài Henry đối lập phi thường mê người, anh dĩ vãng giống như một vị thần đứng trên đài cao ngạo mạn quan sát chúng sinh giãy dụa, nhưng vừa rồi là một dũng sĩ vượt mọi chông gai. Chỗ mê người nhất của đàn ông, vĩnh viễn là ‘Lực’.”

Cal tiếp nhận Jack ca ngợi, hắn cởi bỏ áo sơ mi lộ ra bờ ngực cường tráng: “Cho nên, vương tử được ta bảo hộ, hôm nay xin cho ta tiếp tục hầu hạ ngài.”

“... Đây, em nghĩ không được, ngày mai không phải tham dự lễ tang sao?” Tầm mắt Jack lắc lư qua lại, Cal không khỏi suy đoán cậu nhóc của hắn đang tìm lý do để tối hôm nay được nghỉ ngơi.

Cal lập tức quyết định buông tha cho y, bất quá... Cal một phen chặn ngang ôm lấy thân thể Jack, dùng sức đè y trên giường, sau khi trên cổ Jack hiện ra một dấu màu đỏ, hắn mới buông thân thể Jack bị áp chế ra: “Cưng à, lần sau cảm thấy mệt có thể nói thẳng.”

“... Anh không biết hiện tại nói lời này có điểm chậm sao?” Jack hướng về phía trước cọ cọ Cal, thân thể nổi phản ứng khiến cảm giác mỗi một hiện tại của y triệt để biến mất.

“Chúng ta hôm nay có thể ôn nhu một chút.” Cal nhẹ nhàng hôn môi Jack hứa hẹn.

Đêm nay, mất ngủ từ Lovejoy một người, biến thành Lovejoy và ngài Henry hai người...

55. Chương 55

0o0——0o0

Nhìn mấy tên trần trụi chuyên tâm như vậy làm gì? Em đêm qua còn không nhìn đủ sao?

Cal quả thật tiết chế như hắn đã tỏ vẻ, ít nhất buổi sớm này Jack thành công xuất hiện tại bàn ăn. Ngài Henry dùng đôi mắt đeo một vòng đen chăm chú nhìn Jack mang biểu tình mỗi một sau một lúc lâu lựa chọn trăm mặt, nhìn bộ dáng Cal thần thanh khí爽 mà Jack hữu khí vô lực, đã biết thằng con mình đêm qua cao hứng cỡ nào. Hiểu biết chân chính vấn đề “cao thấp” ngài Henry thật sự không có biện pháp cay đắng Jack lúc này.

“Lovejoy cảm ơn ông, món ăn rất thích hợp cho Jack.” Cal ngẩng đầu tỏ vẻ biết ơn lão quản gia đang đứng phục vụ phía sau bọn họ, nếu theo thói quen ẩm thực của ngài Henry thích đều là một bữa sáng “thật sự”, Jack lúc này yếu ớt tuyệt đối không tiếp thụ được.

Tay cầm báo của ngài Henry dừng một chút, khoe môi ông ban thành một đường nghiêm khắc thẳng tắp, sắc mặt có chút âm trầm. Lovejoy đứng yên vạch ra sai lầm trong lời nói của Cal: “Thưa ngài, bữa sáng là ông chủ căn dặn tối hôm qua.”

Cal nghe vậy dùng biểu tình không ngờ tới nhìn ngài Henry, nếu tin tức trong trí nhớ của hắn không sai thì thực đơn bữa sáng cho tới nay của ngài Henry đều dinh dưỡng phong phú, tràn ngập thịt trứng sữa. Trên bàn bây giờ rất không phù hợp với thói quen của ông, ông lão chưa bao giờ thích những món mềm mại dễ tiêu hóa cả.

Không, Cal một lần nữa xem kỹ mấy món ăn trên mặt bàn rút ra một kết luận khác, đây không phải ngài Henry sẵn sóc Jack mới chuẩn bị bữa sáng. Bất luận là cháo kê, hay bánh nếp hương thơm ngào ngạt đều như chuẩn bị cho người có dạ dày không tốt, chân mày Cal nhíu thành nếp uốn thật sâu, dùng ánh mắt tràn ngập hoài nghi nhìn về phía ngài Henry.

“Cha..... dạ dày của người hiện tại không tốt ư?”

Chiếc thìa trong tay ngài Henry dừng một chốc, ông theo động tác tạm dừng của mình tiếp tục uống nước trước mắt, trên mặt không biểu tình gì. Điều này chỉ khiến Cal càng thêm hoài nghi sức khỏe của ngài Henry, hắn quay đầu hỏi nữ hầu luôn đi theo cha: “Jolie, cha ta gần đây có gặp bác sĩ sao?”

Jolie khó xử đứng tại chỗ, ngài Henry và Cal ánh mắt hai người đều như con dao nhỏ chĩa về phía Jolie, cô không biết mình nên thành thực trả lời Cal hay là chặt chẽ cầm miệng đứng một bên, ngài Henry hiển nhiên không hy vọng cô lảm nhảm. Jolie còn đang khó xử, Lovejoy đã từ phòng bếp mang lên rượu ngọt sau bữa cơm — không có phần của ngài Henry.

Cal nhếch môi nở nụ cười, thấy một màn như vậy còn cái gì không rõ nữa? Lovejoy đem đáp án đặt trước mắt Cal. Cal nhìn cha mình lộ ra một nụ cười thắng lợi, hắn quay đầu căn dặn Lovejoy: “Nói với đầu bếp, từ hôm nay trở đi, ta không hy vọng trên bàn cơm nhìn thấy bất cứ thứ gì không tốt đối với dạ dày.”

“Vâng, thưa ngài.” Lovejoy cung kính lui về phía sau, khoe môi lão cũng mang theo tia cười thần nhiên.

Ngài Henry trở mắt nhìn chuyện mình tuyệt đối không thể chịu được đã xảy ra, ông thế mà lại ở tuổi sáu mươi lăm bị chính đứa con máu mủ của mình bắt chấm dứt rượu ngọt sau bữa cơm, thứ không thể thiếu trong cuộc sống! Hồi Thượng Đế, thế giới này bị trì trệ không tiến tới nữa sao? Ngài Henry ném cái thìa trong tay, ông hung tợn trừng Cal.

“Cal, anh nói cái gì? Anh không có quyền lợi hủy bỏ ly rượu anh đào sau bữa cơm.”

“Thật sự rất xin lỗi, thưa cha, con là người thừa kế của người, toàn bộ tài sản của gia tộc Hockley về sau đều của một mình con, cho nên, nếu cha muốn thời điểm cao tuổi còn đủ sức hưởng thụ cuối ngựa săn thú, hoặc đánh một ván bài với mấy người bạn già, như vậy hiện tại bắt đầu kiêng rượu đi, đương nhiên, còn có những món cay và đồ sống, cũng phải từ bỏ.” Cal nhìn cha mình, lại dùng ngữ khí như hắn mới là lão cha nói.

“Cal · Henry · Hockley, anh thật sự muốn mất đi quyền kế thừa sao? Jolie, đem rượu của ta bùng lên!” Ngài Henry hầm hừ ngồi ở vị trí của mình khoát tay chặn lại, nữ hầu lại đem tầm mắt chuyển hướng qua Cal chờ đợi hắn chỉ thị.

“Jolie, cô có thể đi nghỉ ngơi trước, cha ta không cần rượu sau bữa cơm, từ hôm nay trở đi bất luận là rượu ngọt, rượu mạnh, hay là rượu để được vận chuyển từ Đông Phương tới ông ấy cũng không cần nữa. Dọn đồ đầu bếp, về sau gia vị nêm thức ăn cũng ít sử dụng rượu đi.” Cal nói xong câu đó quay đầu nhìn ngài Henry đột nhiên nở nụ cười, hắn ôn hòa nói: “Cha à, con năm nay còn chưa đi viếng mộ mẹ, con nghĩ cha không hy vọng con đem tin tức cha sinh bệnh báo cho mẹ nghe đúng không?”

Vì uy hiếp cuối cùng, ngài Henry thành thành thật thật ngậm miệng, không thể chịu được, ông trước nay luôn không thích mấy món nhẹ nhàng này nọ, lại đột nhiên phát hiện thứ đồ uống mà mình say mê sẽ biến mất trong cuộc đời — thật sự là tin tức làm người ta bi thương. Nhìn thấy uy thế đã mất, ngài Henry trầm mặc, ông im lặng hưởng thụ món ăn ngọt lịm.

Lovejoy tự tay bùng lên một đĩa thịt bò, không bơ béo. Ánh mắt nâu của ngài Henry liền sáng lên, dáng vẻ già nua khí chất nặng nề của một lão già trở thành hư không, ông lập tức như một chú gà trống chiến thắng đợi Lovejoy đem thịt bò đặt trước mặt mình.

Cái đĩa viền vàng không đựng được bao nhiêu thịt bò, ngài Henry cảm thấy mình không hưởng thụ đủ, thịt bò nhỏ bé cũng hết sạch. Ông ngẩng đầu bất mãn nhìn Lovejoy: “Spicer, ông không biết là ông hiện tại rất

thiếu tinh thần cơ bản của một quản gia — làm cho chủ nhân vừa lòng — sao?”

Lovejoy lộ ra nụ cười tiêu chuẩn mà khách sáo, lão cúi eo nói: “Đương nhiên không, thưa ông chủ, tiền lương của tôi hiện tại do ngài Caledon chi trả, tôi nghĩ ngài ấy rất hài lòng với hành vi của tôi.”

Cal quả nhiên vờ dùng khăn ăn nhẹ nhàng lau khóe miệng để che dấu ý cười. Hắn tăng hắng cổ họng, nâng ánh mắt nhìn ngài Henry: “Cha à, từ hôm nay trở đi Lovejoy sẽ quản lý sinh hoạt và ẩm thực của cha, xin hãy giữ phong độ quý tộc của người, bằng không con không phản đối quản gia của con sử dụng thủ đoạn mạnh bạo để cha khôi phục nếp sống khỏe mạnh.”

Ngài Henry trong giây lát nghĩ đến Cal mới trước đây khóc lóc chạy đến bên người ông kể Lovejoy khắc nghiệt đến cả việc ăn ngủ, khi đó ông một bên đùa nhìn Cal chê cười, một bên khen ngợi năng lực Lovejoy siêu quần, cho nên... Hiện tại Cal đã lớn nên đem chuyện lúc trước trả lại ông sao?

Thượng Đế có thể làm chứng, Cal chưa từng nghĩ tới vấn đề này, trong lòng hắn nhớ thương là hồi tưởng xem trong New York rốt cuộc có kiến trúc nào đã hoàn thành năm 1912. Khó được nhàn nhã một ngày, Cal quyết định dẫn Jack, cậu nhóc trẻ tuổi luôn hướng tới nghệ thuật này cảm thụ hơi thở nghệ thuật New York.

“Cha, hôm nay người có đi đâu không? Không bằng, chúng ta cùng đi tham quan nhà bảo tàng nghệ thuật đi, Jack lần đầu du lãm New York, con đang muốn giới thiệu thái độ thân thiện của New York cho y.” Cal nhìn ngài Henry phát ra lời mời, ngài Henry đầu tiên là lộ ra nụ cười, sau đó nhanh chóng căng thẳng da mặt mình ra, ông cự tuyệt Cal.

“Cha đối với những chuyện không thể kiếm được dola không có hứng thú, để Spicer cùng đi với các anh là được.” Ngài Henry mang biểu tình phi thường thận trọng: “Spicer là hướng dẫn viên hoàn hảo cho New York, cho dù là Brooklyn rách nát ông ta đều rất quen thuộc.”

Cal trực tiếp phá hoại ý đồ ngài Henry: “Không cần, thưa cha, để lái xe cho bọn con đi là được rồi, Lovejoy vẫn ở lại cùng người hay hơn, bằng không sức ăn điểm tâm giảm phân nửa cha sẽ vụng trộm uống rượu ăn cay.”

Jack không có tham dự đến cuộc chiến của cha con Cal, nhưng lúc y cắn bánh mỳ vẫn mang theo ý cười, Jack đã lâu không có thể trải qua một màn thân tình như vậy. Thời điểm ngài Henry và Cal đối mặt nhau hoàn toàn không còn đặc điểm của cha bọn họ lúc trước — bí hiểm, bụng đầy ý nghĩ xấu. Bộ dáng bọn họ nhìn đối phương tựa hồ đều thực không kiên nhẫn, hơn nữa luôn thích cố ý chọc giận đối phương, nhưng mà Jack nhìn ánh mắt bọn họ thì biết đó là một đôi cha con yêu thương nhau.

Cal không xem nhẹ cảm thụ của Jack, ngay từ lúc bắt đầu dùng cơm, Cal liền đem beefsteak trước mặt mình cắt thành khối nhỏ rắc mật và nước chanh lên rồi chuyển qua trước mặt Jack. Bữa sáng của Jack luôn chấm dứt trước Cal rất nhiều, bởi vì hắn luôn vội vàng chuẩn bị thức ăn cho y.

“Đi đến nhà bảo tàng nghệ thuật trước, sau đó đi khu trung tâm hoa viên được không? Thời gian một ngày hôm nay không biết có đủ hay không để em tham quan hết chúng.” Cal sẵn sàng đề nghị, kỳ thật hắn cảm thấy lấy tình trạng thân thể mỗi một của Jack trước mắt, ngay cả nhà bảo tàng cũng chưa thể xem xong.

Lái xe Wright chở Cal và Jack đi vào công viên trung tâm sườn Đông, trước mắt là nhà bảo tàng nghệ thuật so ra khí thế kém xa trăm năm sau, diện tích trưng diện chỉ có mấy hecta, đương nhiên, dựa theo tiêu chuẩn người Mỹ nhà bảo tàng chiếm mấy chục vạn bình phương thước Anh.

“Đây thật sự là rất to lớn.” Jack đứng bên trong mô hình Ai Cập nhìn không được ca ngạo, Cal có cũng được mà không có cũng không sao mỉm cười, loại thái độ không chút để ý này của hắn hiển nhiên không làm người thích, Jack quay đầu lại mang theo tức giận nhìn Cal.

Cal giơ hai tay lên đỉnh đầu, hắn giải thích: “Anh chỉ đối với nguyên nhân kiến tạo của nhà bảo tàng cảm thấy có chút châm chọc mà thôi, đừng để trong lòng, đối với tác phẩm nghệ thuật anh tới bây giờ đều là ôm ấp tấm lòng sùng kính.”

“Mục đích ban đầu? Chẳng lẽ không phải đem các tác phẩm có giá trị lịch sử cao tập trung lại một chỗ triển lãm cho đời sau, cảm thụ mỹ lực nghệ thuật sao...” Jack nói có chút chần chờ, y hiện tại dần dần hiểu

ra mình và Cal bắt đồng chỗ nào, y tới bây giờ đều là ôm ấp ý tưởng tốt đẹp, mà Cal điểm xuất phát tới bây giờ đều là con buôn so sánh âm u.

“Đều là nhà bảo tàng nghệ thuật do một đám công dân Mỹ khởi xướng xây dựng năm 1870. Ngay lúc đó người khởi xướng bao gồm thương nhân, nhà quản lý tài sản, nhà nghệ thuật gia cùng nhà tư tưởng. Bọn họ kỳ vọng bảo tàng có thể cho công dân Mỹ hứng thú với nghệ thuật hun đúc cùng giáo dục nghệ thuật. Được rồi, kỳ thật ban đầu, nói là hy vọng cho di dân biết Mỹ quốc là quốc gia có văn hóa nghệ thuật, kinh sợ hơn nữa chỉ là khoe ra mà thôi. Bất quá, vô luận như thế nào, anh yêu nhà bảo tàng này, đặt mình trong đó phảng phất như đứng ở vũ trụ không chế được thời gian trôi qua.”

Cal nhắm mắt lại hít sâu một hơi, khoe miệng mang theo nụ cười bình thản không có bất cứ mục gì: “Ngay cả không khí bên trong cũng tựa hồ mang theo cái nóng ẩm ướt của Ai Cập ba ngàn năm trước, Thebes phồn thịnh và sông Nile bao dung, dân tộc xưa vĩ đại.”

“Ai Cập hiện tại không ai thờ phụng Amun – Ra thần, Muslim mới là người thống trị bọn họ, bất quá kia cũng rất cổ xưa. Jack yêu, anh nghĩ em sẽ cảm thấy hứng thú đối với khu triển lãm Âu Châu hơn, bên trong có rất nhiều danh họa và điêu khắc.” Cal nói xong trực tiếp đem Jack đang thiếu chút nữa dán mắt vào thủy tinh cẩn thận nghiên cứu xác ướp Ai Cập kéo đến phía khác, sau đó Cal hồi hận.

Điêu khắc Âu Châu kinh điển vẫn không rời khỏi một chủ đề — lửa. Cal trong lòng hiểu rõ lúc Jack nhìn khối điêu khắc đó chỉ mang theo tấm lòng sùng kính đối với nghệ mà thôi, nhưng hẳn nhiên không được nghĩ đến — nhìn mấy tên trần trụi chuyên tâm như vậy làm gì? Em đem qua còn không nhìn đủ sao? Tươi cười trên mặt Cal dần trở nên nguy hiểm, hẳn im lặng đứng phía sau Jack đưa giấy vẽ và bút cho y.

Jack không hề phân tâm, trong con mắt xanh lam lộ ra tia sáng hết sức chuyên chú vẽ. Cal chờ đợi hồi lâu, dần dần chú ý tới vấn đề của Jack, trên ngón cái cậu nhóc của hẳn là một con dao nhỏ sắc bén đang chuốt bút, chuôi con dao nhỏ này cầm trên tay Jack làm Cal cảm thấy hết hồn — tay đối với nghệ thuật gia mà nói là thứ quý giá nhất.

Cal nhin không được cắt ngang Jack: “Em cho tới bây giờ đều thực dùng chuốt bút như vậy sao? Tới tới lui lui tước tước, không làm bị thương ngón tay chứ?”

Jack nghe được lời Cal thì ngây ngẩn cả người, sau đó phì cười buông lỏng tay đang chuốt bút và dao nhỏ ra, giơ tay triển lãm trước mắt Cal. Bàn tay vốn trắng nõn hiện tại đầy bột phấn xám đen, ngón cái và ngón trỏ tay trái bởi vì luôn cầm dao nhỏ mà bị khắc sâu vết hằn, thoạt nhìn thì thấy ghê người, nhưng Jack lại cười đến phi thường khoái hoạt.

“Anh còn chưa phát hiện bí mật sao? Em là thuận tay trái, bất luận là tay trái hay là tay phải em đều có thể vẽ, nếu không dấu vết nắm dao hẳn là bên tay phải. Yên tâm, với em mà nói rất an toàn.” Jack nói xong một lần nữa ôm cây kẹp vẽ bắt đầu vẽ, âm trầm trên mặt Cal rốt cục cũng tiêu tán.

Tài nguyên ở Pennsylvania cơ hồ đều bị trùm Pittsburgh ngài Henry sở hữu, bất luận là môi quặng, dầu mỏ hay thép, bút Jack dùng để vẽ thành phần cũng là than, có lẽ hẳn nên suy xét vì Jack sản sinh ra một loại bút máy xài mực chuyên dùng để phác họa, chất liệu bên ngoài bao vòng phải sạch sẽ cứng rắn, lại có thể dễ dàng xé rách ra khi cần sử dụng chiều dài ngòi bút...

Cal máy móc không ngừng đưa vật phẩm Jack cần cho y, trong lòng lơ đãng chìm vào ý tưởng thiết kế buôn bán một loại bút gây bất ngờ. Jack bắt đầu mệt mỏi, y hiện tại cần thả lỏng hít thở không khí thiên nhiên. Cal lấy đồng hồ bỏ túi ra nhìn thoáng qua, nhẹ giọng phân phó nữ hầu đi theo phía sau về nhà mang chút cơm trưa lại đây.

Cal và Jack tản bộ đến trung tâm công viên, tuy rằng là cuối xuân vạn vật toả sáng, trong công viên lại hiện ra một cảnh tượng rách nát, cây cối trong công viên thậm chí vài cây đã sớm chết héo. Cal nhìn về phía Jack biểu tình mang theo xấu hổ, hẳn vốn định khoe với Jack, kết quả...

Jack không bận tâm cười cười, trực tiếp ngồi ở một gốc cây bị ngã héo khô: “Chờ khi em công thành danh toại, chúng ta kiến tạo một tòa công viên cho mình, một công viên sẽ không người quản lý.”

“Không tệ, như vậy công viên bang Tennessee, anh sẽ chờ em tới hoàn thiện.” Cal nhìn Jack, trong lòng một mảnh rõ ràng, đó là cậu nhóc vĩnh viễn có thể làm cho người ta thoải mái.

56. Chương 56

0o0——0o0

Thánh địa của chúng ta, anh sẽ không cho phép bất luận kẻ nào với bất cứ lý do gì phá hoại

Nữ hầu rất nhanh mang cơm trưa đến, nhìn giỏ hamburger, sandwich, Jack nổi lòng hiếu kỳ không chịu dời tầm mắt khỏi Cal. Cal nâng tay xoa xoa mái tóc vàng của Jack, sau đó tùy tay cầm lấy miếng sandwich lớn cắn một miếng.

Jack cười ha ha nói: “Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên em thấy hóa ra các quý tộc xã hội thượng lưu cũng đem thức ăn nhanh trở thành món ăn.”

“Nhóc cưng, bọn anh còn rất nhiều thứ cần xử lý, so với tưởng tượng của em còn bận rộn hơn rất nhiều.” Cal không bận tâm bưng trà uống một ngụm tiếp tục giải thích: “Ngắm lại xem, em làm công nhân trong nhà xưởng chỉ cần công một gói to nặng trĩu từ kho hàng đi đến phân xưởng, sau đó lại từ phân xưởng đi trở về kho hàng, cần bản không cần suy xét chuyện khác. Nhưng mà anh đi làm ở công ty phải xoay quanh bao nhiêu thứ — giấy tờ phân xưởng, thiết kế nhà xưởng, chiêu mộ nhân viên, thời gian làm việc và tiền lương của công nhân, điều phối nhân viên, hợp đồng buôn bán. Này đó toàn bộ đều là chuyện cần suy xét, đương nhiên, nếu lao động cử hành bãi công thị uy, anh phải đến nhà xưởng trấn an công nhân. Trừ bỏ mấy ngày thường công tác ra, anh còn suy xét khai phá một vùng đất mới. Nói ngắn gọn lại, chức ông chủ cũng là công việc phí sức lao động.”

“Nhưng bất cứ ai cũng thà rằng ngồi trong văn phòng than thở, cũng không nguyện ý ở phân xưởng tuân mỗ hội như mưa, rốt cuộc vẫn là nhà tư bản thoải mái hơn a.” Jack chớp mắt, thời điểm y nói những lời này cảm xúc mâu thuẫn không lớn, nhưng nhìn ra được xuất thân bất đồng khiến y không tán thành Cal ngôn luận.

“Đúng vậy, không ai thích bị người khác khống chế, nghe người ta hô quát. Cho nên, mới nhiều di dân chạy tới Mỹ như vậy, bao gồm cha anh, tuy hiện đã là một trong những đại tư bản uy quyền nhất, bọn họ ban đầu đi vào đại lục này đều vì tìm kiếm một khởi điểm mới cho cuộc đời mình. Hiện tại, đến phiên anh chứng minh giá trị của mình.” Cal nói xong lắc đầu nở nụ cười.

Jack quay đầu nhìn Cal, y chân thành nói: “Anh muốn đem Tennessee biến thành Pennsylvania hiện tại sao? Lò cao và lò luyện than phát ra tiếng ầm ĩ, khói đen mù trời quả thực có thể làm cho Pennsylvania được xưng là Địa Ngục nhân gian.”

Đầu Cal hơi hơi dịch về phía trước, khoảng cách giữa ánh mắt hần và Jack rất gần. Cal rút đi tươi cười trên mặt, hần dùng biểu tình cùng chân thành nhìn Jack hứa hẹn: “Anh sẽ biến Tennessee thành Thiên Đường nhân gian, sông Mississippi sẽ trong suốt thấy đáy, tại Tennessee động vật hoang dại có thể tự do chạy giỡn bên trong núi rừng thuộc về chúng nó, bầu trời trong sáng xanh thẳm không một tia âm trầm. Thánh địa của chúng ta, anh không cho phép bất luận kẻ nào với bất cứ lý do gì phá hoại.”

“Anh sẽ kiến thiết nhà xưởng ở Tennessee, ô nhiễm là khó tránh khỏi, đến lúc đó nước sông Mississippi sẽ giống sông Thames tanh tưởi. Mà nếu hoàn toàn là nông nghiệp thì không thể nào kiếm tiền, lúc trước phát sinh một vòng khủng hoảng kinh tế đã chứng minh nước nông nghiệp đều là thịt mỡ mặc người xâm lược.” Jack nói quả thực khiến Cal kinh ngạc, cậu nhóc của hần hiểu biết so với hần nghĩ còn khá hơn nhiều.

“Jack, như vậy em cho rằng cái gì làm cho nông nghiệp chỉ vào không ra?”

Cal cố ý đặt vấn đề khó xử để Jack tự hỏi, y có chút chần chờ đưa ra đáp án: “Đại khái là sản phẩm nông nghiệp ở bất cứ địa phương nào đều có thể mua được, mà sản phẩm công nghiệp có chút khó mua hơn. Em cảm thấy thuế quan có quan hệ rất lớn, sản phẩm nông nghiệp thuế quan luôn phi thường cao, máy móc nông nghiệp nhập khẩu cũng làm cho nông dân ăn không tiêu. Em trước năm mười lăm tuổi sống ở nông thôn, về loại chuyện này có thấy qua một ít.”

Hàng rào thuế quan và sản nghiệp kỹ thuật thăng cấp — Mỹ quốc bảo trì kinh tế ưu thế hai ** bảo Jack dùng câu chữ y hệt nói ra, thế nhưng thật sự đoán đúng rồi. Cal vui mừng vỗ vỗ vai Jack, đem một khối hamburger nhét vào miệng Jack, hẳn thực suy xét nên hay không về sau mở một vài đại lí thức ăn nhanh, đều là ngành sản xuất kiếm tiền, vì sao không liên hợp thành một để phục vụ chứ?

Kết thúc bữa trưa dã ngoại, Jack hưng trí bưng bưng lôi kéo Cal về bảo tàng tiếp tục hành trình tham quan nghệ thuật của y, hoàn toàn không để ý thân thể mình mệt mỏi và sắc mặt Cal đen kịt. Thẳng đến khi Jack trong bảo tàng từ động tác đứng thẳng biến thành tựa vào vách tường, cuối cùng chỉ có thể ngồi trên mặt đất vẽ bản đồ. Cal không để ý hình tượng công Jack trên lưng mang ra khỏi bảo tàng. Một trăm bảy mươi hai bức tranh là vật chết, Jack tùy thời có thời gian có thể tới nơi này tham quan, mà hẳn không thể nhìn Jack ép buộc thân thể của chính mình.

Lúc Cal về nhà thì thấy ngài Henry, Lovejoy bỏ hẳn thói quen ẩm trà của ông, mà Lovejoy thoát nhìn bình tĩnh như tuyệt đối đứng yên...

“Ông chủ, ông nên bỏ thói quen này, bác sĩ vừa rồi nói lá trà sẽ khó hấp thu, đối với thân thể ông không có lợi.”

So với việc Lovejoy bình tĩnh, ngài Henry quả thực tức sùi bọt mép, tay phải của ông hiện lên gân xanh rắng giữ thái độ tao nhã, đáng tiếc tay trái cùng Lovejoy cướp đoạt chén trà đã bại lộ ngài Henry không bình tĩnh. Ngài Henry rốt cục ngẩng đầu tăng thêm ngữ khí nói: “Đem hồng trà trả lại cho ta!”

“Xin lỗi, ông chủ, ngài Cal bảo tôi chăm lo thân thể của ông khỏe mạnh, mà bác sĩ đánh giá tiệc trà xã giao ảnh hưởng đến hệ thống máu của ông, cho nên ông không thể uống trà, đương nhiên, cà phê ảnh hưởng giấc ngủ cũng bị cấm.” Lovejoy vừa nói xong thì tay kia nắm cánh tay ngài Henry, ông lão liền rút tay về, hồng trà vững vàng bị Lovejoy thu hồi đặt lên bàn.

“Sữa không phải thứ đàn ông dùng để uống, nếu chỉ có thể uống thứ này, ta thà rằng chết vì dạ dày xuất huyết!” Ngài Henry cố gắng nói lí, mặt mũi mới là vấn đề lớn nhất.

Lovejoy bình tĩnh đem mấy thứ trên khay đặt trên bàn trà — sữa, nước nho, nước anh đào, nước táo... Cal che miệng lại che giấu khóe miệng cong lên, dựa theo trí nhớ của hẳn, người cha nghiêm túc lộ ra biểu tình không cách nào hình dung như thế mà cảm thấy thú vị.

“Thưa ngài Cal, cậu Jack, hoan nghênh về nhà, bữa tối một hồi liền chuẩn bị tốt, vui lòng trên lầu tắm rửa thay quần áo cho bữa tối.” Lovejoy sẵn sốc nói, sau đó lui về phía sau một bước, làm cho khay trong tay mình rời xa tay trái đang vươn ra của ngài Henry.

Cal buồn cười kéo Jack trở lên phòng, dưới lầu còn nghe thấy ngài Henry phẫn nộ thét “Đem hồng trà đưa cho ta!”. Cal nhanh chóng cởi quần áo trên người đổi thành bộ đồ ở nhà thoải mái, Jack còn nhanh hơn, chỉ đem áo khoác và caravat ném qua một bên.

Bữa tối bình thần một cách thần kỳ, ngài Henry không tỏ vẻ gì đối với sự tồn tại của Jack, ông chỉ sau khi ăn xong để lại một câu “Ngày mai chuẩn bị lễ phục cho cậu Dawson, đừng để cậu ta thất lễ.”, liền rời đi phòng khách. Một đêm này Cal và Jack ôm nhau, bọn họ không có bất cứ trao đổi gì, cũng không đụng chạm ái muội. Sáng sớm ngày hôm sau Jack tỉnh trước, y nhìn khuôn mặt say ngủ của Cal, cúi đầu hôn hai má Cal — lúc Cal cười, trên mặt sẽ xuất hiện hai vết thật sâu.

Lễ tang của ngài Strauss trang nghiêm long trọng, tuy rằng bách hóa Messi không phải do ngài Strauss sáng tạo, nhưng ông đã khiến Messi toả sáng thành danh, càng vì ngành tiêu dùng mở rộng hình thức mới đẩy mạnh tiêu thụ và hấp dẫn người tiêu dùng hơn. Ngài Strauss và phu nhân tình cảm sâu đậm cũng khiến nhiều nữ chủ nhân đối với lễ tang của hai vợ chồng mà thành tâm cúng viếng — hiện tại đàn ông ở xã hội thượng lưu muốn tìm được một người không nuôi tình phụ thật sự quá gian nan.

“Jack, anh không bị Cal khó xử chứ! Tôi nghe mẹ nói hẳn đem anh cột vào bên người.” Rose tiểu thư một tay nắm lấy Jack từ phía sau Cal lui đi, một câu thăm hỏi bị nàng nói thành câu cường điệu, Cal nhướng mày không nói được một lời mỉm cười.

Jack tựa hồ có chút xấu hổ với điều này, y nhìn qua lại một vòng Cal và Rose tiểu thư, sau đó nhìn Rose tiểu thư lộ ra nụ cười có chút cứng ngắc: “Quan hệ giữa Cal và tôi cũng không tệ lắm.”

Rose tiểu thư mở to hai mắt, nàng hiển nhiên không thể tin tưởng điều mình nghe được, trong nháy mắt, nàng liền kéo Jack đến sau Brown phu nhân. Rose tiểu thư hiển nhiên là tính toán dùng thân thể béo tròn của Brown phu nhân che khuất tầm mắt của Cal vẫn luôn nhìn về phía Jack, nàng nhẹ giọng hỏi Jack: “Cal thật sự không có làm khó anh sao? Tôi lúc trên tàu Carpathia nhìn thất sắc mặt anh tái nhợt dọa người, tuy rằng bọn họ nói anh bị cảm lạnh sinh bệnh, nhưng tôi vẫn lo lắng là Cal cố ý làm khó dễ anh.”

“Không, Cal thật sự không có tổn hại tôi, tôi hiện tại rất an toàn. Rose, xin lỗi, tôi lúc ấy đã mang đến phiền toái lớn cho cô.” Trong mắt Jack tràn đầy áy náy, Rose tiểu thư không để ý khoát khoát tay.

“Không có gì, tự tôi muốn một bức họa như vậy, phá tan gông xiềng lúc đó. Tôi triển lãm thân thể của chính mình không có gì đáng để xấu hổ!” Rose tiểu thư giống như nữ đầu sĩ nói xong, sau đó nàng ngượng ngùng cười cười: “Kỳ thật lúc ấy tôi phi thường sợ hãi, may mắn Brown phu nhân ở đối diện, bà ấy cởi áo khoác của mình nhanh chóng phủ trên người tôi, cũng không bị người nào nhìn thấy. Còn lại kỳ thật đều là tin vớ vẩn, hơn nữa, sau chuyện này tôi mới biết có một người đàn ông chân chính thương thức nội tâm của tôi, tôi tổn thất cũng không phải rất lớn.”

“Như vậy tôi an tâm, nhưng tôi như cũ vì bản thân làm cho cô bất hạnh cảm thấy có lỗi, xin hãy nhận lời xin lỗi của tôi.” Jack cầm tay Rose tiểu thư chân thành nói, Rose tiểu thư đến hiện tại vẫn chưa rõ mọi chuyện bên trong, nàng là người vô tội bị hại, nhưng Jack lại đoán ra đó là cơ hội duy nhất Cal mượn để tách hai người bọn họ ra, cho nên Jack vẫn mang theo lời xin lỗi trong lòng.

Rose tiểu thư hào sảng phát tay tỏ vẻ không cần nhắc lại chuyện này, đứng bên cạnh Rose, ngài Andrew mỉm cười cưng chiều, anh quả thật thật sự hiểu được nội tâm Rose tiểu thư.

Lễ tang qua đi, ngài Henry ngồi trong ô tô phi thường trầm mặc, Cal nhìn cha mình râu bạc vươn tay nắm bờ vai hắn, hắn hiểu được bị ai anh hùng tuổi xế chiều. Ngài Henry chuyển mắt nhìn Cal, lộ ra một nụ cười khiến hắn yên tâm sau đó nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Vui cười trên mặt ngài Henry biến thành không có ý tốt: “Ồ, cha nhìn thấy cái gì, kia là Rose tiểu thư sắp kết hôn đúng không? Cậu Dawson của anh cùng nàng ở chung thật sự vui vẻ, ngay cả ngài Andrew có vẻ có chút dư thừa. Cha thấy Rose tiểu thư hoàn toàn không cảm nhận được tai họa thương tổn.”

Cal lướt qua ngài Henry nhìn về phía ô tô đối diện, Jack tựa hồ cảm giác được ánh mắt của Cal, tầm mắt y lập tức bị Cal bắt được. Jack nhìn Cal nở nụ cười sáng lạn, mà đồng thời phát hiện Cal, Rose tiểu thư lại mang vẻ mặt chán ghét quay đầu đi, trong xe Brown phu nhân và ngài Andrew chỉ có thể xấu hổ cười.

Cal lễ phép cúi đầu chào bọn họ, hắn hiện tại không chút lo lắng về quan hệ giữa Rose tiểu thư và Jack, cho dù Rose tiểu thư nhất định sẽ ngoại tình, nhưng Jack là một cậu nhóc thành thực — huống chi kỳ thật Rose tiểu thư cũng không phải là người như thế. Jack đã chìm vào đoạn tình cảm nào, như vậy y chính là tín đồ trung thành nhất của Cupid, muốn làm cho y thay lòng đổi dạ, trừ phi Cupid đem mũi tên vàng biến thành mũi tên duyên.

Cal đem tầm mắt quay lại trên người cha mình, hắn bình tĩnh biểu đạt quan điểm bản thân: “Cha à, cha sẽ không vì mẹ và một quý ông khác mỉm cười nói chuyện với nhau liền hoài nghi bà đối với cha bất trung chứ, bởi vậy, con cũng đồng dạng không có khả năng hoài nghi người mình yêu làm ra loại chuyện này. Trên thực tế, con nguyện ý làm một người đàn ông so với cha càng thêm ngu xuẩn — cho dù Jack và đàn bà, hoặc là đàn ông gây ra tin đồn, con cũng không tin tưởng.”

“Cha, lúc trước giấc mộng lớn nhất của cha chính là giống vợ chồng ngài Strauss như vậy đi, sau khi lớn tuổi cùng vợ mình chết đi.” Trầm mặc hồi lâu Cal đột nhiên nói với ngài Henry, ngài Henry lộ nụ cười khổ, ông phủ định lời Cal.

“Không, cha một chút cũng không cảm thấy cùng nhau chết đi có cái gì đáng giá vui mừng. Thời điểm mẹ anh mất, cha tuy rằng thống khổ muốn chết, nhưng cha thực cảm kích Thượng Đế khiến cha cho tới bây giờ không chết đi, cha dựa theo ý thích của bà ấy mà bố trí lễ tang, lựa chọn hoa hồng chứ không phải mấy thứ làm người ta phiền chán như bách hợp hay hoa cúc. Tiếp tục cuộc sống vài năm ăn chơi đàng ***, ngâm giúp đỡ sự nghiệp của anh, nhìn anh một chút một chút trở nên thành thực, sau đó hiểu lầm cha, cha cảm thấy như vậy thật cũng không tệ. Khi cha yêu bà ấy, dùng hết toàn bộ cảm tình; khi tình yêu bị cắt đứt, bắt đầu cuộc sống mới. Còn cái gì có thể vui vẻ hơn? Đây mới là chân lý cuộc đời.” Ngài Henry nói dương

đương tự đấy, ông luôn đợi cơ hội nói ra chân tướng cho con ông nghe, mặc kệ là cuộc sống, cảm tình, hay sự nghiệp, ông rất cực có thể hung hăng đả kích lòng tự tin to lớn của Cal.

Cal không sao cả mỉm cười: “Con đương nhiên biết lúc khởi nghiệp có sự giúp đỡ của cha, chỉ sợ hiện tại cũng vậy, nhưng đã có lợi, sao lại không sử dụng chứ? Quan hệ huyết thống, cũng là thứ quan trọng nhất trong kinh doanh.”

So với Cal càng có thể đả kích ngài Henry là Lovejoy: “Ông chủ, mời ông không cần thối phòng bản thân rộng rãi, Thượng Đế sẽ trừng phạt người không thành thật — lúc ông uống rượu luôn là ôm cậu chủ gào khóc, cho nên cậu ấy mới thà rằng rời khỏi nhà.”

“Spicer, câm miệng!” Ngài Henry nghiêng răng nghiêng lợi nói.

57. Chương 57

0o0——0o0

“Một trăm đôla cho tin tức tốt, cậu mua không?”

“Vâng, thưa ông chủ.”

Lovejoy cung kính tiếp nhận mệnh lệnh của ngài Henry, nhưng ngài Henry nhìn sao cũng không ra một chút vui vẻ nào, ông hứng thú quay đầu nhìn con trai mình: “Thành phố New York giáo đường John, Rose tiểu thư không lâu sau sẽ kết hôn nơi đó, Cal, anh...”

“Cha, muốn nghe lời nói thật sao?” Cal cười tủm tỉm hỏi, ngài Henry nghe thế còn cái gì không rõ chứ, ý con ông chính là cho ông biết lúc trước hẳn cố ý bỏ vợ!

“Không đề cập tới phẩm chất của cậu Dawson, cha chỉ nói cậu ta là nam — nếu là một cậu trai tốt sao lại cam nguyện bị một người đàn ông khác nuôi dưỡng giống như đàn bà hoặc là thú cưng — cha không chấp nhận anh và cậu ta bên nhau. Tưởng tượng đến mười năm sau đi, khi đó khỏe mạnh cậu ta có nếp nhăn, thân thể không còn mềm mại mê người, làm không tốt còn có thể dính tật bệnh — anh hiểu ý của cha chứ, tật bệnh này nọ đó. Mà anh thì sao, con trai yêu của cha? Anh lúc đó sẽ tiếp nhận sự nghiệp của cha, bị nhất cũng là trùm thép Pittsburgh, hơn nữa đàn ông thành đạt bốn mươi tuổi mị lực kinh người, anh còn có lý do gì để trở lại trong phòng cậu ta nhìn ánh mắt u buồn ai oán chứ?” Lúc ngài Henry nói chuyện ánh mắt u buồn, khẩu khí đều là lo lắng.

“Đến khi anh bốn mươi tuổi nhìn thấy người khác dắt theo mấy đứa con bụi bặm, anh sẽ bắt đầu oán giận đối với đoạn tình cảm kia; chờ khi anh năm mươi nhìn thấy người khác khoe khoang con trai mình tốt nghiệp đại học danh tiếng nào đó bắt đầu khởi nghiệp, anh sẽ bắt đầu oán hận quyết định của chính mình; mà lại đến khi anh sáu mươi tuổi, con của ta, anh có thể tưởng tượng ra cảnh đêm cô độc thê lương như thế nào sao?” ngài Henry vỗ vỗ vai Cal, giọng ông lúc nói chuyện trở nên hữu khí vô lực.

“Phụ nữ có lẽ không có gì tốt — ít nhất trừ mẹ anh ra, cha chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào có thể hấp dẫn mình — nhưng các nàng có thể mang đến đời sau cho anh, sẽ ở trong nhà dùng ánh mắt ám áp nhìn anh, đến khi anh già cả các nàng lại càng như là gia đình của anh, đồng thời yêu anh và được anh yêu. Tìm một người vợ đi, cho dù anh không thích nàng, nhưng hãy ngấm lại lúc lớn tuổi.”

Cal không để ý chuyện ngài Henry nhắc tới, hẳn từ thời kỳ trưởng thành đã biết tương lai mình tuyệt đối không có khả năng có phụ nữ tham dự vào, nhưng sau khi tham gia vào chuyến du lịch không gian này, hẳn phải thuyết phục cha mình một lần nữa — thật sự là một hiện thực làm người ta uể oải.

Cal tựa lưng vào ghế ngồi, hần nhắm mắt lại cảm thụ cảm giác được ánh mặt trời chiếu rọi, ngữ điệu bình thản nói: “Cha à, con có thể nhận nuôi một đám trẻ, trong cô nhi viện có rất nhiều đứa bé khỏe mạnh bị vứt bỏ. Con cũng có thể sau khi lớn tuổi cùng Jack hai người ngồi trên xích đu, phơi nắng trong vườn, con

có thể thả lỏng đọc sách, mà y cũng sẽ dùng ngón tay đồng dạng tràn đầy nếp nhăn cầm bút vẽ phác thảo làn da nhũn rời của con.”

Cal tưởng tượng thấy tương lai nở nụ cười: “Cha à, người thật sự rất có thành kiến với Jack, y không muốn bị ta nuôi ở nhà dẫu. Cha có biết ngay từ đầu y đã nói gì không? Y nói sẽ chịu trách nhiệm với con, còn muốn nuôi gia đình. Thừa cha, người đại khái không thể hiểu được loại cảm giác hạnh phúc mới lạ và cảm động ấy. Đợi khi con bốn mươi tuổi, y mới ba mươi ba tuổi, càng trẻ hơn so với con, có mị lực, con của cha ngược lại càng nên lo lắng bị người vứt bỏ.”

Ngài Henry nhìn con trai thỏa mãn tươi cười không tiếng động thở dài: “Vây được rồi, cha mỗi mắt mong chờ.”

Sau khi về nhà, ngài Henry và Cal đều tự đi đến công ty xử lý công chuyện, bọn họ không có nhiều thời gian hưởng thụ thời gian nhàn hạ. Cal không rõ cha mình đang bận cái gì, nhưng kế hoạch của hắn phải tiến hành tuyệt đối thuận lợi, lúc này đúng là trước trận chiến hai năm, các quốc gia đều tăng mạnh quân bị, cho dù không phải người xuyên việt cũng có thể thông qua đơn đặt hàng ngoại quốc mà cảm nhận được hơi thở chiến tranh.

Chuyện này nói trắng ra chính là từng quốc gia ở Âu Châu đều đang gia tăng dự trữ vật tư, bởi vậy bất luận là buôn bán thực phẩm, quần áo, sắt thép hay quân hỏa đều thu không ít, nước Mĩ trùng hợp là nơi được Âu Châu chọn làm nguồn cung ứng, nó rời xa đại lục Âu Châu khiến phần đông các quốc gia châu Âu nghiễm nhiên vị trí địa lý chính là dù che tốt nhất, nhưng kỳ thật toàn bộ các quý tộc miễn cảm của Mĩ đều ý thức được vấn đề.

Messi bách hóa bởi vì vợ chồng ngài Strauss nên bị đánh sâu vào, nhưng ảnh hưởng của nó so với đánh giá ban đầu của Cal nhỏ hơn nhiều lắm, các đơn đặt hàng vật phẩm cần thiết cho quân đội từ Âu Châu lúc này đang giúp bách hóa Messi duy trì giá trị cổ phiếu, chuyện duy nhất làm Cal cảm thấy may mắn là bách hóa Messi toàn mĩ giữ lấy vị trí thứ hai, cổ phiếu của nó bắt đầu thông thả tụt giá.

Cal và Abner đều rất rõ ràng đây chỉ là quá trình thông thả không ổn định, một khi Strauss ‘bé’ từ trong đả kích bố mẹ mất khôi phục lại, hắn sẽ vắt hết óc vì bách hóa Messi đẩy dời chính sách mới cũng cố khách hàng, hơn nữa đả kích đối thủ — trí tuệ của người Do Thái đôi khi thật sự để người ta vừa yêu vừa hận.

“Hiện tại chúng ta có được bao nhiêu cổ phiếu bách hóa Messi?” Cal lướt nhanh tài liệu phân tích số liệu, đồng thời còn phải phân tâm suy xét vấn đề bách hóa Messi.

“Nếu cậu không tính toán tham gia vào tăng điều hành bách hóa Messi, như vậy chúng ta có được 11% cổ phần, nhưng hiện tại có gia tăng thu mua đi chẳng nữa, muốn có được 30% cũng là chuyện phi thường khó khăn.” Abner mỗi một ngày mỗi, từ sáng sớm ngày 15 nhận được điện báo của Cal, anh chưa từng có giấc ngủ đầy đủ — từ đó đến nay suốt chín ngày, thời gian ngủ của Abner vẫn duy trì bốn tiếng.

“Abner, cậu không phải người Do Thái đúng không?” Cal dễ gọi hỏi một câu, Abner phản ứng tựa hồ có chút mạnh mẽ.

“Cal, tôi chưa bao giờ biết cậu là người chủ nghĩa chủng tộc!”

“À, coi như hết. Tôi không quan tâm vấn đề chủng tộc hay không chủng tộc, trên đất Mĩ ai dám tuyên bố mình không phải hỗn huyết, quốc gia không phải đều vì chúng ta hỗn huyết mới sáng tạo giá trị dư luận sao? Huống chi không phải chó hay ngựa, huyết thống có cái gì quan trọng. Nhưng mà cậu có biết người mang dòng máu Do Thái có quan hệ với chuyện tôi sắp nói.” Cal không liếc nhìn Abner một cái, ông bạn học của hắn cường tráng cao lớn, thoát nhìn càng giống người Scotland.

“Được rồi, là tôi quá khắt khe, tôi xem như là người Germanic. Trước khi di dân lại đây, một nhà chúng tôi đều chịu đủ dư luận chủng tộc. Ai bảo quốc nội mấy ông chủ kiến không ít tiền phần lớn là người Do Thái chứ, bọn họ thoát nhìn không hay ho, nghe cha mẹ nói vào những năm thế kỷ 80 người Do Thái bắt đầu bị chèn ép và bị ám hại, chỉ là không đem chuyện này phô ra bên ngoài mà thôi. Nào, nói kế hoạch thiếu đạo đức của cậu đi, có đồng tiền nào không có máu tươi chứ? Tôi nếu muốn là người thiện lương cũng sẽ không cùng cậu khởi công nhà xưởng.” Abner oán giận, Cal nở nụ cười.

“Cảm tạ Thượng Đế, cậu không phải người Do Thái là được, bọn họ nói phải để mắt đến đồng bào mình

— tôi muốn đi phá hoại.” Cal nói xong cười xấu xa, ngành tiêu dùng và ngành phục vụ sợ nhất chính là có khách hàng vọt tới trước cửa kêu to hét lớn sản phẩm của công ty mình có vấn đề — cái này giống việc ngoài cửa bệnh viện chỉ cần đem xác bệnh nhân đặt lên, mặc kệ có phải hay không sự cố chữa bệnh, mọi người đều cảm thấy bác sĩ trị chết người, con người luôn đồng tình với kẻ yếu.

Cal nói xong lung lay bút máy trong tay: “Tìm vài người bảo bọn họ tự làm mình bị bệnh, sau đó đến cửa bách hóa Messi khóc lóc om sòm, nói rằng bọn họ do ăn bánh mỳ ở đây mới xảy ra chuyện, thời gian không cần lâu, chỉ cần ép buộc ba bốn ngày, tôi cam đoan chúng ta đủ thời gian thu cổ phiếu Messi tới tay. Abner, nhớ rõ sai vài kẻ đáng tin cậy đi làm chuyện này.”

“... Cal, cậu nhất định sẽ xuống địa ngục, lương tâm cậu triệt để bán cho Ác Ma.” Abner nhin không được lâu bầu một câu, sau đó anh cười vỗ mặt bàn tính toán nói: “Vì trọng lượng của đô la, Thượng Đế sẽ không trách tội tôi, tôi chỉ là tên tòng phạm.”

“À, Cal, nói cho cậu một tin tức tốt?” Abner đột nhiên chuyển đề tài, Cal không ngẩng đầu lên đồng ý đề nghị của Abner, bất quá Abner lại quyết định tính toán xiu: “Một trăm đôla cho tin tức tốt, cậu mua không?”

“Ồ? Tin tức sang quý như vậy? Trước nói thử xem, có đáng giá hay không đáng giá.” Cal rất nhanh tiếp lời.

“Ngài Ford và con ông ta ngày hôm qua ở công ty gây một trận, vì việc cải tiến hình xe.” Abner cười đến phi thường đáng khinh, anh làm ra một bộ dáng nhân từ nói: “Đáng thương cho cậu Edsel, cậu ta bị cha mình chèn ép từ công ty chạy về nhà. Bất quá trợ thủ của cậu Edsel, Ernest · Kanzler càng không tốt hơn bao nhiêu, hấn bỏ việc.”

“Cho nên, quý ngài nhân từ Abner · Witt của chúng ta khẳng khái thu nhận cậu Kanzler, hơn nữa nguyện ý thu nhận sáng ý của hấn phải không?” Cal cười lấy ra một trăm đôla đưa cho Abner, hấn đổi với tin tức này cảm thấy mỹ mãn.

“Tôi cũng liên hệ qua với Edsel, phu nhân cậu ta phi thường ủng hộ cậu ấy một lần nữa bắt đầu sự nghiệp. Ngài Ford làm một người cha và người quản lý hiển nhiên chẳng thành công, con dâu ông thoát nhìn cùng ngài Ford quan hệ không thân mật. Tôi nghĩ lực lượng nữ chủ trong gia đình luôn phi thường cường đại, có lẽ không lâu sau, chúng ta còn có thể có được một vị Edsel tài hoa.” Abner nói xong cũng dựa vào lưng ghế, anh uống một ngụm cà phê, thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

“Abner, xưởng chế tạo ô tô của tôi không chỉ nhằm vào sự xa hoa, những chiếc xe bắt đồng giai cấp, bắt đồng loại hình và cách sử dụng, tôi lúc trước không phải đã nói muốn sáng tạo thiết bị nông dụng kiểu mới sao? Vừa lúc có thể kết hợp lại xem.” Một khối đá to trong lòng Cal xem như buông xuống, có nhân viên giỏi tương đương thành công một nửa.

“Cal, cậu quả nhiên là trời sinh làm ông chủ — cậu thả ra một câu, tôi phải chạy tới xưởng máy móc nông dụng bàn bạc với công nhân kỹ thuật và nhân viên nghiên cứu. Ai, làm ông chủ thật sướng, cậu mỗi ngày về nhà hưởng tuần trăng mật với người tình, tôi mỗi ngày lúc nửa đêm về nhà đều gặp ánh mắt ai oán của vợ. Nàng nếu ngoại tình, tôi phải làm gì bây giờ!”

Nghe được Abner kêu rên, Cal nhìn qua lịch nói: “Hai tháng sau khá ổn định, đến lúc đó cậu có thể nghỉ ngơi một tuần.”

“Sau đó chờ tôi trả phép đi làm lại, công việc của tôi đều dồn cục lại đuổi theo tôi đúng không? Cal, cậu thật sự không phải bạn bè tri âm.”

Cal nhìn đồng hồ bỏ túi, khoe miệng nổi lên một chút tươi cười: “Tôi đi đón Jack về nhà, buổi trà chiều của Brown phu nhân nhất định đã kết thúc.”

Không hề quản Abner oán giận phía sau, Cal nhắc áo khoác đi ra khỏi công ty, lái xe ở dưới lầu cùng đợi Cal. Jack ngồi cùng Brown phu nhân, con trai Brown phu nhân và ngài Andrew, bọn họ vui vẻ trò chuyện gì đó, Cal không tiến lên quấy rầy không khí, hấn tin rằng lúc này mà gặp mặt ngài Andrew tuyệt đối sẽ xấu hổ.

Cal đứng ngoài vườn nhìn Jack tươi cười, trong lòng hiện lên tự hào và vui sướng – thanh niên chói mắt kia thuộc về hấn, Jack về sau sẽ có thành tựu rất cao, lúc ấy y được thời gian mài dũa càng thêm chói lọi. Jack

rất nhanh chú ý tới bóng dáng Cal, y lập tức nói lời từ biệt với mọi người, Cal mỉm cười lễ phép chào, sau đó đưa Jack quay về nhà tổ.

Lovejoy đang chỉ huy người hầu sửa sang lại phòng và hành lý, sô pha bị bật kín vải trắng che tro bụi, các tác phẩm nghệ thuật trong nhà đều được che phủ. Ngài Henry hưng phấn ôm điện thoại đang cùng vị bạn già nào trò chuyện phiếm, mấy lời ông nói ra Cal hoàn toàn không để ý.

“Ông chủ, dạ dày của ông không tốt, ăn uống quá độ là bị cấm. Bác sĩ không đồng ý ông dùng quá lượng hải sản, hơn nữa ông nên kiêng rượu. Nửa tiếng nữa bác sĩ sẽ đưa kết quả kiểm tra thân thể ông, tôi nghĩ ông sẽ có nhiều hoạt động bị cấm hơn.” Lovejoy xuất quỷ nhập thần xuất hiện phía sau ngài Henry, lão quý tộc đang cao hứng phần chần nháy mắt đông cứng lại, ông nhanh chóng kết thúc cú điện thoại này.

“Nước sông Pittsburgh không tồi, không bằng chúng ta đi câu cá đi.” Ngài Henry ý đồ lái sang chuyện khác, bất quá ông hiển nhiên xem nhẹ vấn đề chính.

“Cha à, Pittsburgh ô nhiễm nghiêm trọng, mấy ngày liền đều bốc mùi hôi, hơn nữa cha vẫn đổ phiếu liệu xuống nước sông, hiện tại đừng nói là cá, ngay cả người uống nước ngầm lọc giữa sông cũng bị đưa đi cấp cứu.” Cal trực tiếp bóc trần lời nói dối của cha mình, ngài Henry tựa hồ muốn nói chút gì, Cal cắt ngang ông: “Cha, con cảm thấy cha nên chú ý bảo vệ môi trường, trưởng bang Pennsylvania đối với việc các người xử lý phế liệu công nghiệp nặng phi thường bất mãn, nếu quốc hội Mỹ ủng hộ đề nghị của trưởng bang, phạt thuế bảo vệ môi trường, con cảm thấy cha trực tiếp gặp phải nguy cơ phá sản.”

“Được rồi, Cal, việc này không mượn anh nhắc nhở cha, hoàn cảnh hiện tại không thể ban phát điều lệ. Trên tay cha anh không chỉ có một ngành sản xuất chính phủ Mỹ nóng lòng đẩy ngã, cha không làm chuyện gì quá nổi bật. Huống chi Andrew · Mellon – người này chưa nói có vấn đề, cha hoàn toàn yên tâm.”

Nói tới đề tài trước mắt này, ngài Henry tạm dừng chốc lát, lúc sau ông phòng bị kẻ sát bên tai Cal hạ giọng: “Anh gần nhất có phải hay không đang thu mua cổ phiếu tập đoàn Morgan, anh cẩn thận giùm cha một chút, John lão già kia cũng bị quốc hội khai đao.”

Khóe miệng Cal nở nụ cười châm chọc: “Không phải vì đã cứu hoàng tộc Pháp còn cứu vớt thị trường chứng khoán New York một lần sao? Lão Morgan cứu nước ‘thuận đường’ buôn bán kiếm không ít bạc đủ để người đồ mắt. Quốc hội muốn thiết lập cục liên minh dự trữ, căn bản không cần phải tìm cơ hội ra tay với lão ta, chỉ cần đề xuất muốn chia ra, lão Morgan sẽ không cho bọn họ mặt mũi, con cảm thấy lão ta thậm chí sẽ trực tiếp rút khỏi hoạt động ‘Cứu quốc.’”

Ngài Henry trở nên phi thường nghiêm túc, giọng ông lộ ra một ít nôn nóng khàn khàn: “Cal, anh sao biết việc này, hay là nói Morgan lão già đó cũng biết?”

Cal sững sốt một hồi, một phút bất thần hần liền đem kết quả phân tích đời sau nói ra, may mà có chuyện tàu Titanic có thể che lấp, hần hạ mắt dùng lông mi che giấu cảm xúc chột dạ: “Cha à, tàu Titanic tai nạn trên biển là phi thường nghiêm trọng, nhưng quốc hội Mỹ từ trước cho tới bây giờ không có tiền lệ thiết lập tổ điều tra tai nạn trên biển — đây là dấu hiệu bọn họ sẽ ra tay với tập đoàn Morgan.”

“Ha ha, giỏi, Cal, anh thật đã trưởng thành!” Ngài Henry vui mừng nói, trên mặt Cal có chút phát nóng — lúc này đây thật ra là thường thức tiên tri a.

58. Chương 58

0o0——0o0

Không làm việc sẽ không cơm ăn, tuy rằng làm việc cũng không nhất định có thể đủ no

“Nếu ngài Morgan thật sự tốt như hai người nói, vậy trước mắt có thể phỏng đoán được tập đoàn Morgan nguy hiểm không chỉ một hai người, vì sao không ai báo cho ông ấy chuẩn bị sẵn sàng chứ? Lại vì tiền đi.” Jack ngồi bên cạnh Cal, y nghe rõ cha con Cal nói chuyện.

“Tiền, đúng vậy, đương nhiên là tiền.” Ngài Henry vuốt râu có chút xấu xa “Hắc hắc” nở nụ cười: “Nếu cậu là tổng thống Mỹ, như vậy cậu thích được người ta a dua nịnh hót hợp tác, hay là bất cứ vấn đề tài chính nào đều phải thấp kém chạy tới cầu xin người ta? John – cái lão già kia bình thường yêu nhất chính là câu nói «Ta cảm thấy tất cả đều không có giá trị, thế giới không chỗ nào là không thể nắm giữ». Giống như một bá chủ kinh doanh, lão ta giữ lấy 50% tài chính Mỹ, đương nhiên có tư cách nói câu này, anh hùng mất đi có thể khiến lão ta tiếp tục chinh phục vùng đất mới quả thật luôn là chuyện bi ai, nhưng mà, nếu ta nói những lời này với cậu thì cậu có ý nghĩ gì, cậu Dawson?”

“Không ốm mà rên khoe của với người nghèo.” Jack thành thực bày tỏ, vẫn không thể nào thích Jack, ngài Henry lại bị chọc cười ha ha, ông run lên run xuống chỉ vào Jack.

“Lúc John đối mặt với ba đời tổng thống Mỹ, thân phận chênh lệch như cậu đang đối mặt với ta. Lão ta bình thường làm người rất phóng túng, dễ dàng cấp tiền phiến toái cho bản thân. Ba vị tổng thống a! Ha ha, John tuyệt đối không biết lão ta tự tích lũy bao nhiêu thù hận cho mình đâu. Cho nên, ta sớm nói về sau lão ta sẽ không hay ho gì.” Ngài Henry nói xong tiếc nuối thở dài, ông nhin không được lấy ra một điều gì đặt lên miệng, nhưng từ đầu tới cuối không đốt nó.

“... Thời điểm tàu Titanic vừa chìm, John lão già này còn gọi điện thoại cho ta nói lão ta quả nhiên không phải người hay gặp tai nạn, nhưng hiện tại xem ra tàu Titanic quả thật sẽ làm suy sụp lão, lão đã bảy mươi lăm tuổi, kẻ đáng thương. Tốt lắm, nói chuyện này để làm gì chứ? Cậu Dawson, cậu hôm nay phần khích phát ngôn khiến ta khắc sâu ấn tượng. Trên thế giới đều nói người thương nhân không thể chinh phục là nghệ thuật gia, được rồi, ta thừa nhận cậu là đứa nhỏ cũng có thiên phú nghệ thuật, chúc cậu tương lai may mắn — tuy rằng ta vẫn hy vọng cậu chỉ là một nghệ thuật gia không chút quan hệ với con ta.” Ngài Henry lần đầu lộ ra sắc mặt hòa nhã với Jack, nhìn vào mắt y nói chuyện, hơn nữa còn trịnh trọng vươn tay.

Jack cao hứng gật đầu tiếp nhận lời khen của ngài Henry, lúc y bắt tay với ngài Henry chỉ cảm thấy rung động, đó là đôi tay khô ráo ấm áp lại tràn ngập khí thế, bàn tay ngài Henry không giống Cal thon dài mềm mại, hình dạng tuyệt đẹp, nhưng là đôi tay thuộc về ông lão oai phong một cõi vô cùng mạnh mẽ, ông dùng đôi tay liên đủ để biểu hiện ra tiền tài quyền thế của mình.

“Đứa nhỏ, mặc kệ nói như thế nào, ta như cũ vẫn hy vọng con mình trở lại cuộc sống bình thường, cưới vợ, sinh một đám trẻ, khiến hần mỗi ngày đau đầu.” Ngài Henry buông tay Jack ra, đứng lên nhanh chóng rời đi, Jack gãi hai má bất đắc dĩ cười cười.

“Jack, em suy nghĩ gì vậy?” Cal vẫn khó hiểu biểu tình trên mặt Jack, nụ cười phức tạp kia bị hần thu vào trong đầu.

“Em đột nhiên muốn cùng ngài Henry cược một ván. Có phải hay không rất kỳ quái, em rõ ràng kỳ vọng chính mình có thể ngang nhiên phản bác lời ngài Henry, cho ngài ấy thấy chúng ta thuộc về nhau, mối quan hệ của chúng ta vĩnh viễn không bị phá hủy. Nhưng lúc bị ngài ấy nhìn thẳng, em bỗng cảm thấy mình giống như một con trâu rừng trên thảo nguyên châu Phi bị sư tử chộp lấy, trừ bỏ áp lực cảm xúc muốn chạy trốn, em còn muốn phản kháng nó.” Jack nghĩ lại lần nữa tươi cười.

“Cha con hai người đều rất đặc biệt.”

“Đặc biệt? Nhóc cưng, anh cảm thấy em muốn nói là mâu thuẫn đi.” Cal nhân cơ hội xoa rối mái tóc vàng của Jack, bọn họ cùng nhau trở lại phòng.

Sáng hôm sau ngài Henry mang theo Cal, Jack và Lovejoy lên xe lửa đi Pittsburgh, nữ hầu toàn bộ đều ở lại trông coi nhà tổ Hockley và nhà riêng của Cal. Xe lửa xinh xắn xinh xắn làm việc, lộ trình xóc nảy bị màu xanh tươi mát của ngày xuân che dấu, dọc đường đi khá nhàm chán.

Cal và ngài Henry đều tự đọc văn kiện được gửi tới, lên kế hoạch công tác kế tiếp. Jack mở toàn bộ cửa sổ ra, y hưng trí bừng bừng nhìn cảnh vật lướt nhanh, trên vải vẽ tranh sơn dầu lưu lại một loạt sắc thái thác loạn. Lovejoy sẵn sàng bưng tới cái giá để Jack có thể đặt thuốc màu lên trên, sau lại bưng sữa qua rót đầy ly cho ngài Henry.

Bên trong khoang xe tỏa nồng đậm hương khí cà phê, đáng tiếc tách cà phê này chỉ thuộc về mình Cal, ngài Henry hiện tại bị thầy thuốc tuyên bố tước đoạt quyền uống những thức uống kích thích. Cal sau hai tiếng buông lỏng bút máy nằm trong tay ra, hần đến phía sau Jack nhìn mảnh vải vẽ tranh sơn dầu loang lổ sắc thái, vươn tay ôm eo Jack.

“Em đang vẽ gì vậy?”

“Vẽ bậy chơi thôi, đem cảnh sắc mỗi một lần nhìn thấy ngoài cửa sổ miêu tả ra có phải hay không rất thú vị? Màu xám phía dưới là đài ngắm trăng, màu xanh, nâu và vàng đất là cảm giác trong rừng cây, đỏ sẫm, vàng tươi và màu lam là thôn làng vừa rồi đi ngang qua, màu hoa hồng là tâm tình.” Jack quay đầu lại, ánh mắt vui sướng giống như con nít, Cal nhin không được nhẹ nhàng hôn lên mắt y.

“Quả thật phi thường thú vị.”

“Hừ!” Cal và Jack nghe được tiếng động không hện mà cùng nhìn về phía ngài Henry, lại làm bộ như không chút nào cảm kích tiếp tục cúi đầu ký duyệt văn kiện. Jack cười một cái liền xem nhẹ ngài Henry phản đối, y xoay người tiếp tục vẽ, cùng lúc giao toàn bộ sức nặng thân thể dựa vào người Cal.

Cal đỡ eo Jack, bọn họ dựa vào nhau cùng chia sẻ niềm vui hành trình. Ở Pittsburgh lúc này quả nhiên là bầu trời mịt mù khói đen, Jack cau mày hiển nhiên không thể nào tiếp thu kịp sau một đường hoa cỏ cây sông là trường hợp này, Cal vỗ vỗ bàn tay Jack như muốn trút đi những tình tự trong lòng y. Jack cảm kích mỉm cười với Cal, y cùng Cal đi theo ngài Henry tiến vào ô tô.

Biểu tình trên mặt Jack không thoát khỏi cặp mắt lợi hại của ông lão, ông vỗ nhẹ bàn tay nói: “Cậu Dawson, cậu không thích Pittsburgh đúng không?”

“Tôi không thích bốn phía khói dày đặc và hương vị quái dị, ngài Henry, cái này cùng với cái tên gọi không quan hệ gì.” Jack thành thực trả lời, ngài Henry ngạo mạn nhếch môi, ông nâng ngón tay lên giữ màn khói tối đặc khoa tay múa chân một hồi.

“Cậu Dawson, cậu biết không? Nơi đó chính là xưởng sắt thép của ta, còn có công ty điện khí. Không có khói đặc cuộn cuộn thì không có thành thị này, hơn bốn trăm bốn mươi ba cây cầu và tuyến đường sắt nối liền nước Mĩ và các châu lục khác. Đây là tài phú của nước Mĩ, cậu có lẽ không thích hoàn cảnh hiện tại nơi này, nhưng nó tích lũy vô số tiền tài, muốn sửa đổi hoàn cảnh cũng cần tiền.” Ngài Henry tự hào nói, Jack cười phản bác quan điểm của ông.

“Ngài Henry, khi ngài phá hư cái gì đó có lẽ phải cần đến một trăm hoặc một ngàn năm mới có thể đổi trở về.”

“Hử?”

“Nếu ngài vì kiến thiết nhà xưởng chém đổ một cây đại thụ một trăm năm tuổi, như vậy dù ngày sau ngài chuyển một cây đại thụ khác lại đây, trên thế giới như cũ vẫn giảm đi một cây trăm năm tuổi, muốn bù lại tổn thất này, ngài chỉ một lần nữa trồng một gốc cây, sau đó chờ đến một trăm năm.” Lời Jack nói khiến Cal nở nụ cười, đúng vậy, không gì có thể phản bác bằng thời gian.

Ngài Henry nhìn con mình cười trộm, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lắc lắc đầu, ông muốn nhìn thấu Cal, con ông tuyệt không có khả năng quay về! Nhưng lời Jack nói làm cho ông đột nhiên có loại ý tưởng, cậu nhóc này nêu ra một ví dụ phi thường đơn giản, đơn giản đến mức không người nào không biết, lại chưa từng có người nào chú ý qua — có thể chú ý tới từng chi tiết như thế cậu nhóc này sẽ đạt được thành công.

Ngài Henry nói với lái xe chạy theo xe lửa: “Julian, về sau lúc mở nhà xưởng mới gặp rừng cây thì đem cây cối di dời đến vùng khác đi.”

Nghe được mệnh lệnh của cha, Cal cười nhẹ ra tiếng, Lovejoy trực tiếp đưa cho ngài Henry một chiếc khăn tay. Ngài Henry kinh ngạc tiếp nhận khăn tay nhìn vào mắt Lovejoy hỏi: “Spicer, ông đưa khăn tay cho tôi làm gì?”

“Mồ hôi, thưa ông chủ.” Lovejoy sẵn sàng giải thích một câu, cái mặt như tử thi này khiến Jack nhin không được cười ra tiếng.

Ngài Henry giấu đầu hở đuôi nói một câu: “Thay quần áo, chúng ta vào nhà xưởng tham quan một vòng.”

Tháng tư ở Pittsburgh gần hai mươi độ cực nóng, bên trong xưởng sắt thép càng thêm oi bức làm người ta đổ mồ hôi chảy ròng ròng. Nhóm công nhân bình thường chỉ mặc cái quần dài, còn cuốn ống quần lên hết. Phần nửa người sớm bị cởi sạch, mồ hôi từ trán các công nhân tuôn trào, đưa lưng về phía các quản lý không ngừng đem than đá bỏ vào nồi hơi, vất vả vô cùng.

“Jack?” Một người đàn ông tóc đen râu đen trộn mắt há hốc mồm nhìn Jack, tầm mắt gã cao thấp đảo quanh tây trang thẳng thớm và giày da giá trị xa xỉ trên người Jack, sau đó xin lỗi cười cười: “Thực xin lỗi, tôi nhận sai người.”

Jack há môi nửa ngày sững sờ tại chỗ, y không nghĩ tới người bạn ‘bèo nước gặp nhau’ trên tàu Titanic lại nói mình nhận sai người — thời gian bọn họ ở chung cũng không ngắn, đúng không?

“Tom, anh không nhận sai người, tôi là Jack, Jack · Dawson. Fabrizio có khỏe không?”

Tom đối diện lập tức tươi cười, gã dùng cảm nếm cái xẻng qua một bên, tiến lên cho Jack một cái ôm: “Thằng nhóc cậu hiện tại không tệ nha, Fabrizio kết hôn với quý cô quen trên thuyền, hẳn cứu nàng một mạng. À, anh hùng cứu mỹ nhân, thật sự làm người ta hâm mộ! Vừa đến New York bọn họ đi Tây bộ, cậu hiện tại tìm không thấy bọn họ đâu.”

“Vây là tốt rồi, tôi không lâu sau cũng đi khỏi Mỹ, Brown phu nhân giúp đỡ tôi đi Đức học tập.” Jack nói xong vui vẻ nở nụ cười, Tom dùng sức vỗ vỗ lưng Jack.

“Jack, thật sự làm người ta ghen tị, vận khí của cậu quả thực quá tốt. Cậu... Chúc cậu may mắn.” Tom tựa hồ còn muốn nói gì đó, nhưng gã nhìn ngài Henry và Cal đứng sau Jack, cuối cùng ngậm miệng đem lời mình muốn nói không nói ra, Jack không rõ, y trong nháy mắt lơ đãng bị dán mác ‘Con riêng của phú thương’.

“Cũng chúc anh may mắn, Tom, hẹn gặp lại.” Jack buông Tom ra, trở lại bên cạnh Cal, người đàn ông nghiêng đầu dán lên tai Jack nhẹ nhàng thổi một hơi, trên mặt Jack hiện lên một mảng đỏ.

“Vừa rồi em quá mức thân cận với hắn ta, anh thật sự ghen tị.”

“Cal, anh không biết bọn họ làm việc rất vất vả sao? Em vốn cũng là một thành viên ở đây, mỗi ngày trong nhà xưởng cởi hết chỉ còn lại cái quần, không phải không ngừng xúc than vào nồi hơi, lưng gánh nặng đi tới đi lui từ kho hàng đến mỏ quặng. Công việc phi thường vất vả, mỗi ngày cơ hồ không có thời gian nghỉ ngơi, tiền lương càng ít đến đáng thương.” Jack nói xong tựa hồ mang theo một ít phần nộ.

Cal mở bàn tay đang siết chặt của y ra, hần lúc trước từng hứa hẹn không lừa gạt Jack, hiện tại sẽ không làm như vậy: “Jack, đây là giao dịch công bằng, em có thể nói việc anh làm vô cùng vô sỉ, anh cướp đoạt sức lao động của đám công nhân này và giá trị thặng dư không có sai. Nhưng em cũng nên biết, đây là anh tình tôi nguyện giao dịch, nếu không hài lòng bọn họ tùy thời có thể lựa chọn bỏ việc, cha anh cũng không bắt buộc trong nhà xưởng làm cho đến chết.”

Cal kỳ thật có thể giải thích với Jack mấy nội dung tư bản tích lũy hoặc là lý luận tri thức gì đó, nhưng những lý luận kinh điển đó cũng không thay đổi được sự thật trống rỗng — không làm việc sẽ không cơm ăn, tuy rằng làm việc không nhất định có thể đủ no. Đây là hiện trạng của nước Mỹ, đây là thời đại tốt nhất, cũng là thời đại xấu nhất.

Nước Mỹ nhìn như tinh thần phấn chấn bông bột, kiếm tiền chỉ là những nhân tài phát minh sáng tạo kỹ thuật và những ông chủ các ngành các nghề, ngàn ngàn vạn vạn di dân tới được lao công đại khái chưa từng nghĩ tới bọn họ trừ bỏ may mắn phát hiện mỏ vàng hoặc dầu mỏ, cũng chỉ thành thành thật thật làm việc, chờ bị bóc lột.

Nhìn vào mắt Jack, Cal đưa tay xoa xoa mái tóc vàng đang dài ra của y nói: “Khi tiền lương của công nhân không đủ để cầm cự cuộc sống của bọn họ, bọn họ cử hành bãi công, có lẽ còn có thể tổ cáo nghiệp đoàn, yêu cầu tăng lương, nghỉ ngơi hợp lý, bảo hiểm và chữa bệnh, nhưng bây giờ vẫn chưa. Sự tình không phát triển tới tệ như vậy. Jack, chúng ta đi thôi.”

Jack cắn môi, y đi theo sau Cal rời khỏi nhà xưởng, bắt đầu từ ngày đó trở đi cho đến khi Cal dẫn y trở lại New York tham gia hôn lễ của Rose tiểu thư, Jack mỗi ngày đều mang giá vẽ và thuốc màu chạy tới nhà

xưởng, y im lặng ngồi một góc âm u trong nhà xưởng, cả người đầy mồ hôi vẽ một bức tranh các công nhân rơi mồ hôi.

Bí thư Julian của ngài Henry không biết rõ thân phận Jack, vì không muốn đắc tội vị khách thần bí này, anh căn dặn không cần quấy rầy y. Jack ngày đầu tiên mang một thân bản đen và mùi mồ hôi đầy người trở về nhà ngài Henry, ông lão nhăn mày, khi Jack đem vải vẽ tranh sơn dầu phơi nắng trong phòng, tin tức từ miệng nữ hầu nói cho ngài Henry biết, ông giận nhưng không thể phát.

Hành vi của Jack quả thực chính là ngang nhiên khiêu khích quyền uy của ngài Henry, nhưng nể mặt mũi con trai mình, ngài Henry mỗi ngày đều trừng một mắt đỏ đậm bàng quan nhìn Jack đến lại đi. Cal biết Jack mỗi ngày đều chạy tới nơi nào, nhưng hắn không ngăn cản tự do của Jack.

Tư tưởng là mẹ nghệ thuật, nếu không có khắc sâu trải nghiệm cuộc sống Jack vĩnh viễn không có khả năng đi xa trên con đường này.

Chỉ cần Jack không phải tự mình tổ chức công nhân bãi công, Cal tuyệt đối ủng hộ Jack “luyện tập hội họa”. Rồi đi Pittsburgh một ngày, Jack rất cục cựa ra tươi cười, bức vải vẽ tranh sơn dầu của y khắc họa một bức tranh rung động lòng người — bên ngoài phân xưởng cuộn cuộn khói đặc như là Ác Ma tàn ác cười, bên trong phân xưởng công nhân không ngừng vội vàng làm việc, cả người ngả nhào mồ hôi như máu...

“Em là một thiên tài, Jack!”, xì gà trong tay Cal rút xuống mặt đất, hắn đối mặt với bức họa khiếp sợ nói, kết hợp phong cách hiện đại cùng cổ điển thoát nhìn chính là đặc sắc của Jack trong tương lai, chỉ là... Bút pháp còn hơi non nớt, cậu nhóc của hắn còn cần một bầu trời rộng lớn hơn nữa.

59. Chương 59

0o0——0o0

“Được rồi, ông xã của anh, em nên chịu trách nhiệm với anh, em là người đàn ông đầu tiên của anh. ”

Ngài Henry vẫy tay tạm biệt con trai và người không được ông hoan nghênh – Jack bước lên xe lửa, mặc kệ nguyên nhân gì, ngài Henry sẽ không tham dự hôn lễ của Rose tiểu thư — đối lập với người con trai đang đứng cạnh con ông, thật sự rất ngược tâm — ông mượn cơ hội nói thân thể mình không tốt, một lần nữa chạy tới Italia tĩnh dưỡng.

Trong nhà thờ John trang nghiêm, ngài Andrew phủ toàn bộ giáo đường bằng hoa hồng kiều diễm. Rose tiểu thư trút bỏ những phức súc rườm rà trời buộc, áo cưới mang nét hiện đại tôn lên nét cao quý xinh đẹp của nàng, giống như nụ hoa hồng nở rộ.

Họ hàng gia tộc Bukater gần như không còn thành viên nam nào, nàng do một vị lão quý tộc Cal không quen biết nắm tay đưa đến bên người ngài Andrew, vị quý tộc già này chân thành dùng ánh mắt chuyên chú nhìn Rose tiểu thư, trong tiếng mục sư bọn họ trao nhau lời thề.

Jack đứng trên thần đàn nhìn Rose tiểu thư và ngài Andrew, trong mắt lộ ra nét hâm mộ. Cal không giấu giếm nắm bàn tay Jack, hai chiếc nhẫn mang theo nhiệt độ cơ thể dán trong lòng bàn tay Cal và Jack. Vì tránh xấu hổ, Cal ngay từ đầu lựa chọn vị trí xa nhất, hắn kề sát vào tai Jack nhẹ giọng nói: “Em đồng ý không? Jack.”

Jack quay đầu nhìn vào mắt Cal, khóe môi mang theo ý cười, cuối cùng lại lắc đầu cự tuyệt sự cảm dỗ: “Em không đủ yêu anh, em không đủ năng lực bảo vệ anh. Nhưng nhẫn là của em, xem như đính hôn là được.”

Cal buông tay ra, đem chiếc nhẫn khắc “forever c.h” đưa cho Jack, sau đó từ trong túi lấy ra một hộp nhỏ, trong hộp nhưng là một dây chuyền vàng, trơn không hoa văn, đường cong chất phác mặt thiên nga lóe ra kim quang trên nền nhung đen.

“Vàng y, thực tục khí, nhưng đây là vàng thuần túy nhất, đem nhẫn đeo lên cổ, khi nào em cảm thấy muốn thì hãy tháo nhẫn xuống đeo vào ngón tay.” Cal trao dây chuyền cho Jack, bàn tay cậu nhóc siết chặt nhẫn và dây chuyền cúi thấp đầu, mím chặt môi, hốc mắt hơi hơi có chút phấp phỏng.

Cal xoa xoa mái tóc vàng của y tiếp tục hạ giọng: “Nếu cảm động, hãy đồng ý đi. Dù sao anh không dám đối nghịch với toàn bộ Cơ Đốc giáo mà tổ chức hôn lễ như thế này.”

“Không riêng gì một chiếc nhẫn.” Jack nhẹ giọng nói, y quay sang nhìn Cal, mang theo hốc mắt đỏ ửng chậm rãi mỉm cười: “Được rồi, chờ một ngày nào đó em xác định sẽ trở lại cưới anh.”

“Được rồi, ông xã của anh, em nên chịu trách nhiệm với anh, em là người đàn ông đầu tiên của anh.” Cal trêu đùa để sát vào lỗ tai Jack nhỏ giọng nói, mặt Jack mang biểu tình không tin, khóe miệng lại hiện lên tươi cười.

“... Anh cũng là đêm đầu của em.” Jack tạm dừng một hồi mới có chút xấu hổ nói ra câu này.

Tiếng Jack bị tiếng hoan hô của nhóm nữ quyền bao phủ, Rose tiểu thư kéo cánh tay ngài Andrew vui vẻ đi ra bãi cỏ ngoài giáo đường, bọn họ không lễ nghi rườm rà, Rose dời tiệc rượu ra ngoài giáo đường, trên mặt cỏ bày bàn đựng thức ăn. Một dàn nhạc nhỏ diễn tấu ca khúc vui thích, ngài Andrew ôm Rose tiểu thư khiêu vũ trên bãi cỏ.

Cal mỉm cười tựa vào cửa giáo đường, hẳn không tham dự vào đó. Điệu nhảy của Rose tiểu thư và ngài Andrew đã kết thúc, bọn họ đi khỏi sân nhảy tự phát, Jack nhân cơ hội tiến lên phía trước, y đem hộp quà gói kỹ lưỡng đưa cho Rose, tựa hồ có chút ngại ngùng.

“Rose, tân hôn vui vẻ, lễ vật của tôi hy vọng cô sẽ thích.”

Tính cách luôn vì quá độ sáng khoái lại có chút bẽn lẽn Rose tiểu thư và ngài Andrew có thể cùng nhau lý giải thăng hoa bên trong tình yêu, được ánh mắt ngài Andrew cổ vũ, Rose mở hộp quà ra. Bức tranh đầu tiên của Jack vẽ trên xe lửa mang phong cách cá nhân nằm trong đó.

Andrew và Rose đều bị rung động, vài phút sau, Rose bình tĩnh lại, nàng dùng chất giọng lơ mơ nói: “Này thật sự lễ vật kết hôn làm người ta kinh hỉ nhất, Jack, cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí, Rose, tôi đây... ừm, trở về.” Bất an trên mặt Jack tan biến, y mang theo biểu tình vui thích đi đến giáo đường.

Trong giáo đường có người đợi y, so với lần đầu mê luyến tốt hơn nhiều, kia mới là người đàn ông thuộc về y. Trang trí đoan trang nghiêm cẩn trong thánh đường John đối với Jack mà nói không ý nghĩa, Cal đứng ở cửa, giống như bị Địa Ngục cắn nuốt, bọn họ lựa chọn con đường thông xuống Địa Ngục, cánh cửa nơi Thiên Đường sớm bị bọn họ tự tay đóng lại.

“Cal, chúng ta về nhà đi, ngày mai em sẽ cùng Brown phu nhân đến Tây bộ, thấy cậu thanh niên tóc vàng kia không? anh ta là con trai của Brown phu nhân, trước mắt đang theo học ở Harvard, học kinh tế. Vóc dáng khá tương tự em có đúng không?” Jack hất cằm về phía Brown phu nhân khoa tay múa chân một hồi, Cal chuyển tầm mắt theo tay y.

Quả thật phi thường tương tự, bất luận là chiều cao, rộng eo, tay chân... Liếc mắt sơ một cái thì giống như Jack đang đứng bên cạnh Brown phu nhân vậy, khó trách lúc trên tàu Brown phu nhân thích Jack như vậy — mỗi một người mẹ đều thích người giống con mình. Cal đang suy nghĩ vấn đề này, ngài Brown ‘bé’ vốn đưa lưng về phía hắn mẫn cảm xoay người, cậu ta đối diện với tầm mắt Cal.

Cal tháo mũ xoay người mỉm cười, người trẻ tuổi đối diện cũng làm động tác tương tự nở nụ cười, ánh mắt xanh lam tràn ngập nhiệt tình đặc trưng cho người Tây bộ không bị cản trở. Cal ngược lại ngậm ngẫn cả người, hơi thở đồng loại... Cal hơi lo lắng nhìn thoáng qua Jack bên cạnh mình, hắn tiến về phía trước nửa bước chắn trước Jack, đối diện cậu Brown giờ ly rượu đi về phía bọn họ.

“Lawrence · Brown, rất vinh hạnh được biết ngài.” Cậu Andy vươn tay với Cal, hẳn chỉ có thể bắt đắc dĩ nắm tay cậu ta.

“Cal Hockley, cũng rất vinh hạnh, con trai Brown phu nhân quả nhiên hào sảng phi phàm.” Cal khách sáo nói, cậu Lawrence đưa ly Champagne trên tay mình cho Cal, hắn nhử mồi, lúc tiếp nhận ly rượu hắn cảm

giác lòng bàn tay mình bị cọ nhẹ, mảy hấn càng thêm nhú chặt.

“Cal, nghe mẹ tôi nói ngài muốn theo chúng tôi cùng tới Dakota du ngoạn? Ngài nhất định phải cùng tôi đưa ngựa, trong nhà từ khi đào được mỏ vàng, cha với mẹ tôi liền thích đem những thứ quý nuôi ở nhà — tỷ như những chú ngựa thuần huyết Anh.” Andy tươi cười tràn ngập nhiệt tình và chân thành, Cal trong lòng chỉ còn lại tiếc nuối.

Nếu nửa tháng trước gặp cậu Lawrence đây, hẳn nhất định không thiết bẻ cong thẳng nam Jack, nhưng thực đáng tiếc, hiện tại hẳn đã yêu Jack. Cậu Andy đã bỏ lỡ thời gian, hết thấy khả năng đều bị gạt bỏ. Cal lễ phép lui về phía sau nửa bước kéo dài khoảng cách với Andy, hẳn vươn tay giữ chặt tay Jack: “Vị này là Jack · Dawson, đi theo gia đình Brown phu nhân thực ra là muốn đi cùng Jack, đương nhiên, tôi rất muốn chiêm ngưỡng phong cảnh Dakota.”

Andy nhìn Jack bên người Cal lễ phép vươn tay, sau đó ánh mắt tiếc nuối thở dài: “Jack, cậu thật may mắn, đã có thể sớm tìm được bạn đường.”

Jack còn không bắt kịp ý Andy, nhưng y vẫn lễ phép vươn tay, hai thanh niên thoát nhìn có chút tương tự hai tay nắm cùng một chỗ. Cậu Lawrence tùy ý nói vài câu thì bỏ đi, đem giáo đường trống trải để lại cho Cal và Jack thể giới hai người.

Cal lười biếng tựa vào cửa giáo đường, tùy ý ánh mắt trời chiếu lên trên mặt mình, hẳn kề sát vào bên tai Jack nói: “Nhóc cưng, vừa rồi anh bị người ta quyến rũ.”

“Cậu Lawrence? anh ta nhất định không biết bản tính của anh.” Jack quay đầu liếc Cal một cái, tươi cười bên trong không chút lo lắng, Cal có chút bất mãn cầm tay Jack dùng sức siết một cái, hẳn nâng mi chỉ vào chính mình cường điệu nói lên ưu điểm.

“Anh bộ dạng coi như anh tuấn, thân thể cường tráng, gia sản kék xù, sẵn sóc nhiệt tình với tình nhân, Jack, em tựa hồ hoàn toàn không biết loại tình nhân như anh là phi thường khó tìm.”

“Cal, anh là đàn ông, đừng học bộ dạng tranh giành tình nhân của phụ nữ được không? Hơn nữa anh quên nói, anh âm hiểm, tham lam, ngạo mạn, không biết tiết chế, bảy tội lớn anh vi phạm gần như muốn hết. Bất quá, em thực thích anh như vậy.” Jack thành công trấn an tính trẻ con khó coi của Cal. Cal nghe được một tắc lại muốn tiến một bước bắt đầu tính sổ.

“Biết anh không biết tiết chế, em còn dám đem bức tranh đầu tiên hoàn thành tặng người khác, lẽ vật anh thay em chuẩn bị không tốt sao? Em hủy diệt đi chờ mong của anh.” Cal nói xong bàn tay từ phía sau luồn vào áo Jack, hẳn cố ý gãi nhẹ vị trí mẫn cảm bên hông Jack, thân thể Jack nhanh run lên, y vội vàng trốn qua một bên.

Jack quay sang nhìn Cal, ánh mắt tràn đầy vô tội: “Em nghĩ loại tranh chiều sâu và mang tính phản loạn anh sẽ không thích. Kỳ thật em có chuẩn bị một lễ vật khác cho anh.”

“Hử? So với lễ vật kết hôn em đưa cho Rose càng rung động hơn sao?” Cal tới gần Jack uy hiếp nói, y nghiêng mặt thăm thì.

“Em cảm thấy.... Đây mang theo rung động hoàn toàn bất đồng phong cách, anh có lẽ sẽ thích bức họa kia hơn.”

“Kia còn chờ cái gì, chúng ta về nhà đi.” Cal trực tiếp giữ chặt tay Jack rời đi hiện trường hôn lễ, không khí vui mừng không cần bọn họ tô đậm, mà bọn họ còn có những chuyện khác phải làm.

Tự mình lái xe thời này đối với quý tộc mà nói là một chuyện dọa người, Cal hiện tại bất chấp nhiều như vậy. Hẳn muốn lập tức về nhà, nhìn xem “tác phẩm rung động” thuộc riêng về hẳn rốt cuộc có bộ dạng ra sao. Cal cũng không biết chính mình bao lâu không có tâm tình chờ mong và nôn nóng như thế, hẳn một đường nắm chặt bàn tay Jack vọt vào phòng vẽ tranh.

Trên giá vẽ che vải trắng, Cal vươn tay nhưng lại có chút chần chờ. Jack đưa tay xóc tấm vải che ra, một tác phẩm không lớn lắm đập vào tầm mắt Cal — đó là chính hẳn, hẳn trong con mắt Jack thời điểm kích thích nhìn đến. Hai má lấm tấm mồ hôi, đôi mắt nửa khép nửa mở, môi hé mở và vẽ mặt mang theo hưởng thụ....

Cal chưa bao giờ biết bản thân trong mắt Jack là bộ dáng này, hơn nữa càng khiến hắn không thể tưởng được là — Jack thể nhưng lại đưa cho hắn một bức diễm chiếu?

Cal cảm thấy đây là loại ám chỉ thân thiết, hắn buông bàn tay đỡ giá vẽ ra xoay người để Jack xuống sàn. Vì Jack khi vẽ thích đi chân trần, nên các tầng lầu sớm trải thảm dày, Jack nằm dưới thân Cal tùy ý hắn hôn môi vuốt ve, Cal đột nhiên nghĩ thông suốt ý đồ Jack đưa bức họa cho hắn, hắn cười to ra tiếng.

“Nhóc cưng, anh sẽ thủ thân như ngọc, còn có, em thật sự ghen tị — bức họa này, màu vẽ phía trên còn chưa khô đặc, em là chuẩn bị lúc chia xa mới tặng cho anh đúng chứ!” Cal vừa nói ra khỏi miệng, Jack liền vươn tay dùng sức kéo cổ hắn, dùng miệng ngăn chặn phân tích kế tiếp của Cal.

Cal và Jack rất nhanh cuốn lấy nhau quay cuồng trên thảm, Jack thở phì phò ngồi trên eo Cal, ánh mắt trời xuyên thấu qua thủy tinh chiếu xạ trên người y, từng tia từng tua buộc vòng quanh đường cong thân thể xinh đẹp của y. Cal ngẩng đầu nhìn Jack, từ dưới nhìn lên chăm chú vào bộ dáng Jack, hắn đưa tay kiểm lấy Jack đang dùng sức chen vào thân thể hắn.

Huyết sắc trên mặt Jack biến mất vô tung, y cắn răng chờ Cal: “Đồ khốn, ngày mai em sẽ khởi hành đi Dakota, anh vì sao không thể để em làm một lần.”

“Em đang ở mặt trên, hơn nữa mặc kệ là mấy lần hôm nay anh đều có thể cùng em... Nếu em xác định không chỉ làm một lần...” Cal cười xấu xa để lại Jack đang vịn vẹo eo, nằm trên mặt đất hướng lên trên một đường thúc vào.

Cửa sổ rộng mở mái nhà ngẫu nhiên đáp xuống một hai bé bồ câu, tiếng chiêm chiếp của chúng rất nhanh bị thanh âm kiềm nén của hai người đang kịch liệt dây dưa phát ra áp chế, sau đó không thú vị bay đi. Không biết qua bao nhiêu lâu Jack một lần nữa nằm trên thảm, thẳng đến khi ánh nắng chuyển sang màu đỏ cam, Cal rốt cục thỏa mãn mang theo mỗi một nâng Jack hiện không chút khí lực dậy.

“Chúng ta đi tắm rửa một chút, sau đó ăn bữa tối được không?” Lời Cal nói chỉ ngheh đón Jack căm tức, cổ họng y đau như bị lửa thiêu, âm thanh phát ra khàn khàn khó nghe.

“Anh muốn hay không thử bị người ta đặt dưới làm ba tiếng đồng hồ, dùng eo và chân tự đi xuống lầu hai?”

“Được rồi, anh sẽ dứt cho em. Như vậy tay chân em đều có thể cùng nhau nghỉ ngơi.” Cal thú vị tiếp lời Jack, ôm ngang lấy y đi trở về phòng ngủ, cả người Jack bủn rủn vô lực nằm trong bồn tắm, Cal tên đầu sở gây nên chuyện dùng bàn tay vừa cho y vui sướng bây giờ lại đang giúp y giảm bớt mỗi một.

“Chỉ cần nghĩ đến cuộc sống thầy tu năm năm, anh liền hận không thể đem em giết chết trên giường, hoặc cột em vào trong nhà cũng là lựa chọn không tồi.” Cal cắn cắn lỗ tai Jack, làm y vừa mới chìm vào mỗi một tỉnh lại, Jack nở nụ cười.

“Nhưng mà, ngày mai em sẽ tự do, Cal, anh nhất định phải thủ thân như ngọc a, vị hôn thê của ta.”

Tiếng cười đắc ý của Jack chỉ tồn tại không đến mười lăm giây, Cal trả thù đem ngón tay của mình xâm nhập vào thân thể y đối với nơi nào đó khều khều, Jack lập tức khàn khàn kêu ra tiếng: “Đáng chết, tên ác ôn này, đừng đến nữa!”

“Nghe mẹ anh nói trong nhà đều do vợ làm chủ, kẻ gọi là vị hôn phu yêu quý của anh ơi, em phải học thành thật nhanh một chút.” Cal nói xong dùng khăn tắm lau khô nước trên người Jack, ôm y đặt lên giường nghỉ ngơi, tự mình xuống lầu gọi bữa tối.

Cal vừa đi khỏi cửa phòng liền nhăn mặt nhíu mày, vui vẻ mới vừa rồi trên mặt hắn cũng biến mất. Ngoài cửa phòng Jack trên vách tường có mấy vệt màu nâu không rõ, sàn tựa hồ cũng vừa được lau khô — có ai đã tới? Hắn hoặc là nằng, nhìn thấy gì?

60. Chương 60

0o0——0o0

“Dù sao em bắn nhiều như vậy, cũng nên bồi bổ”

Cal mang theo nghi vấn xuống lầu, nhà riêng của hắn không lớn, người hầu cũng có vài người, toàn bộ phòng ở chỉ có hai phòng ngủ của chủ nhân, bốn phòng dành cho khách, lầu một trang bị phòng khách và bếp chiếm phần lớn, cái gọi là lầu ba chỉ là gác mái, bên trong phòng của Cal không có nơi để trốn. Cal cũng không lo lắng vấn đề trộm cướp, hắn không để nhiều vật có giá trị trong nhà, vấn đề ở đây chính là, vừa rồi việc hắn cùng Jack thân mật có phải bị Judy bắt gặp hay không.

Cal đề thấp tiếng bước chân đi vào trong bếp, Judy sắc mặt tái nhợt tựa vào vách tường, nhìn thấy Cal trong nháy mắt thân thể cô kịch liệt run rẩy cả lên, hoảng sợ dị thường. Nhìn bộ dáng của Judy, Cal ngược lại nở nụ cười, như không có việc gì nói: “Judy, giúp ta mang một tách hồng trà cùng ít điểm tâm lên lầu.”

Nữ hầu không dám chạy trốn có gì đáng sợ chứ? Huống chi Judy vì che dấu việc mình phát hiện chân tướng còn hết sức cẩn thận dọn dẹp lầu hai như không có gì phát sinh—không ai sợ hãi khi phát bí mật của Cal bằng Judy. Không ai biết rằng, tại cái xã hội kì thị sắc tộc này, Judy có tám phần huyết thống Ấn Độ – nếu Cal tố giác nàng, nàng sẽ bị đuổi đến khu tự trị của người Anh Diêng.

Cal vốn không có kì thị sắc tộc, nhưng lúc này hắn đang cảm tạ đế quốc Mỹ đã sử dụng những hành vi độc ác đối với người Anh Diêng, những hành vi đó rất hiệu quả trong việc gây kinh sợ cho Judy—số lượng người Anh Diêng bị chính phủ Mỹ sát hại so với số lượng người Do Thái bị Đức giết chết trong thế chiến thứ hai nhiều gấp năm lần, chỉ là che dấu rất tốt nên ít có người chú ý mà thôi.

Nếu Judy nguyện ý như chưa có gì phát sinh, như vậy Cal sẽ vui với sự giả bộ của nàng, có đôi khi cугf nhau giả ngu sẽ làm cuộc sông càng tốt hơn – tại trong xã hội này muốn tìm người có thể không đem quan hệ của Cal và Jack truyên ra ngoài như nữ hầu này quả thật rất khó.

Không lâu sau, Judy liền đem bữa tối đã hâm nóng lên lầu, nàng tựa hồ tin rằng Cal quả thật không chú ý việc nàng phát hiện, sắc mặt cung khôi phục bình thường. Judy theo hướng dẫn bày món ăn lên bàn, những hạt gạo hiếm thấy ở châu Mỹ được ninh nhừ thành cháo tản ra hương thơm tự nhiên, bên trong điểm xuyên những miếng chân giò hun khói vài lá bạc hà cắt nhuyễn.

Cal vừa lòng nhìn qua Judy, đồng thời trong lòng xúc động rằng nữ hầu này quả thật đã phát hiện bí mật – bằng không là một người di dân Anh Quốc, Cal ít khi gọi cháo loại thức ăn mang đậm bản chất phương đông, Cal ngầm nghĩ vẫn là đừng cho Judy có hy vọng rời đi vẫn tốt hơn: “Judy, tiền lương của cô sẽ được tăng thêm từ ngày mai, sau này cô cũng không cần đổi công tác, ta nghĩ sẽ không có một ai cần một nàng hầu hỗn huyết thích xen vào việc của chủ nhân đúng không?”

Judy vừa mới khôi phục huyết sắc một lần nữa mặt sạch, nàng trừng lớn hai mắt nhìn Cal, tựa hồ đầu óc hoàn toàn trống rỗng không biết phải nói gì với hắn. Sau một hồi, Cal mới bắt đầu dùng lời lẽ thoải mái nói với nàng, Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai nàng: “Judy, cô không cần hoảng sợ như vậy, ta không phải người kì thị sắc tộc, hơn nữa ta đối với cách làm việc của cô rất hài lòng, tỷ như bữa tối nay cô làm rất tốt, người dọn dẹp hành lang lầu hai rất sạch sẽ – vì thế ta còn tăng lương cho cho cô, hơn nữa sau này cô cũng không lo thất nghiệp.”

“Được rồi, sau bữa tối cô có thể tới thu dọn đồ ăn.” Cal phát phát tay, Judy trầm mặc rời khỏi phòng, nhưng nhìn bước chân của nàng, Cal tin tưởng nàng sẽ không gây ra vấn đề nguy hiểm.

“Jack, sao em lại ra đây? Anh đang định mang bữa tối vào phòng cho em đây” nhìn người đang vịn khung cửa bước từng bước nhỏ, Cal liền chạy nhanh đến trước đỡ lấy y. Jack đẩy cánh tay đang nâng mình ra, nở nụ cười: “ Có lẽ là thói quen đi, hiện tại đau không như lúc đầu, sau đó thân thể cũng mau hồi phục hơn rất nhiều, em bây giờ cũng không sao, chỉ cần đi chậm hơn chút. A, có cháo, ui thật là thơm nha!”

“Hơi nóng, ăn từ từ thôi, đây, đây là cá hấp với phô mai, em ăn nhiều chút bổ sung abumin~” Cal kẻ sát bên người Jack nói với chất giọng đáng khinh: “Dù sao em bắn nhiều như vậy, cũng nên bồi bổ”

Jack đã quen việc bị Cal trêu chọc, y dù có một hai lần kinh nghiệm, nhưng cuộc sống gian khổ, Jack không có đủ điều kiện vật chất để hi vọng có thể cùng một người phụ nữ có quan hệ thân mật lâu dài, kĩ thuật không tốt là chuyện tất nhiên nên Jack cũng không quá khồng chế thân thể.

Cal lại là tay già đời – mặc dù chủ nhân cũ của khối thân thể này cũng đã sớm biết được – Cal muốn ép buộc Jack ra sao, Jack trên giường cũng chỉ có thể đầu hàng vô điều kiện. Y là người thoải mái cũng không suy nghĩ vấn đề cao thấp – tuy Jack luôn ôm một giấc mộng sẽ có ngày y áp đảo được Cal, nhưng y cơ hồ không có bất cứ hành động gì.

“Cal, anh có việc gì cần phải làm ở Dakota sao? Nếu vì muốn đi cùng em thì không nên, nghe phu nhân Brown nói hoàn cảnh hiện giờ ở đây không thuận lợi cho lắm – trừ bỏ cây vải bông, cũng chỉ khai thác, em không nghĩ là anh sẽ thích phong cảnh nơi đó, lúc ở Pittsburgh anh cũng rất ít khi ra ngoài” Jack gấp một miếng cá bỏ vào miệng, ánh mắt híp lại, rất chi là hưởng thụ.

Cal vươn tay lau đi vệt súp bên khóe miệng Jack, trả lời: “Kỳ thật anh cũng không muốn đi, nhưng cảm thấy hứng thú đối với mỏ vàng nhà phu nhân Brown. Thời điểm em ở châu Âu, anh không phải chỉ là đến đó thăm em, nguyên bản là anh có đầu tư chút ít ở Anh, Đức, Pháp và Ý, cũng xem như là đi nghỉ phép, nên đối với việc chúng ta phân cách cũng không quá đau khổ.”

“Mỏ vàng? Anh có hứng thú với chúng ư? Em nghĩ anh chỉ thích đôla thôi chứ”. Jack cười trêu chọc nói, Cal thường mang văn kiện về nhà cung không kiêng dè Jack, nên y đã sớm hình thành thói quen thấy hàng dài chuỗi số “0”.

“Jack yêu, anh nghĩ anh nên nói cho em một ít thường thức. Anh có thể kiếm nhiều đôla là vì anh đem sản phẩm của mình bán đi, nhưng em xem nhiều nước đều sắp hoàn thành cách mạng công nghiệp lần thứ hai, châu Âu đang có nhiều xung động, anh sẽ cố gắng đem những thứ bán được sang đó bán đi trong thời gian sớm nhất, bọn họ hiện đang chuẩn bị cho quân sự. Lỡ như họ không đánh hay đánh xong rồi thì sao? Những sản phẩm đó xuất xưởng thì ai sẽ là người mua? Những thương nhân có hàng hóa trong tay sẽ nâng giá lên gấp đôi, cho nên lúc đó tiền mặt sẽ mất giá trị trên toàn thế giới – chỉ có vàng là không thay đổi. Bởi vậy, anh sẽ không dấu vết đem tất cả tiền đổi thành vàng để lưu giữ” Cal nói xong mà chẳng để ý nở nụ cười.

Kỳ thật đa số thương nhân đều thích chiến tranh, có càng nhiều vật chất tiêu hao thì họ càng có khả năng phát đạt: “Nếu như không có chiến tranh” không lẽ nhà xưởng của anh phải đóng cửa sao?”. Jack đối với vấn đề này hết sức hiểu kỳ, Cal suy xét xong quyết định giải thích vấn đề một cách đơn giản nhất

“Đây chỉ là quan hệ cung – cầu mà thôi, là doanh nhân, họ đương nhiên mong muốn công nhân của mình làm ra càng nhiều sản phẩm để kiếm được nhiều tiền, lúc sau đó sẽ có nhiều sản phẩm hơn, nhưng là khách hàng chỉ mua ngừng gì họ thiếu, cho nên sản phẩm sẽ bị thừa, hàng hóa tồn đọng trong kho ngày nào thì họ phải bù đắp tiền ngày đó. Khi mà doanh nhân bù đắp tiền, thì mô hình kinh tế đó xem như phá sản. Những ông chủ sẽ không phát lương, họ sa thải công nhân, cho nên tiếp theo vòng tuần hoàn ác tính đó là – khủng hoảng kinh tế 1860, mà Mĩ đã trải qua, qua một đoạn thời gian – không ai biết dài ngắn – sau đó nền kinh tế lại lần nữa được thành lập, cho đến khi lại một lần nữa bị phá vỡ, tiếp tục vòng tuần hoàn, chúng ta ai cũng không ngăn cản được”. Cal cuối cùng làm cái tổng kết, hần mỉm cười nhìn gương mặt mơ hồ của Jack, đột nhiên hôn lên môi y, lớn tiếng cảnh báo: “Không cần theo chủ nghĩa cộng sản, để quốc Mĩ được thành lập từ chế độ tư hữu, nếu em dám làm vậy, quốc hội sẽ trực tiếp cho người mưu sát em.”

“Chủ nghĩa cộng sản, đó là cái gì?” Jack chưa từng nghe qua những từ này, y hiểu kỳ quay qua Cal, đột nhiên có loại cảm giác chui đầu vào rọ – rất quái a.

“Không, không cần quan tâm vấn đề này, Jack à, anh nghĩ cả đời chúng ta không bao giờ tiếp xúc với nó.” Cal bật cười, xua tay, cự tuyệt trả lời câu hỏi Jack đưa ra, mà Jack cũng không tiếp tục hỏi về vấn đề đó nữa.

“Dùng cơm xong chúng ta đi tản bộ được không? Bách hóa Mesi giờ đã trở thành một chi nhánh của ta, lúc trước em đi Đức, để cho vị hôn thê này giúp em chuẩn bị một bộ trang phục đúng chuẩn nghệ thuật gia nhè.” Cal nói xong nở nụ cười, danh xưng “vị hôn thê” đối với hần thật sự rất thú vị.

Jack nghe lời tăng tốc độ ăn, lúc chỉ có hai người, ăn cơm luôn là một loại hưởng thụ mà không vi phạm

lễ nghi phiền phức ép buộc. Nhìn Jack hiên ngang xơi hết bát cháo vào bụng, Cal cũng ném dao nĩa, đem miếng thịt bò cuối cùng nhét vào miệng, ngốn nghiêng nhai.

Nhìn điệu bộ của Cal khiến Jack không thể ngừng cười ha ha, Cal lộ ra nụ cười xấu xa, cố ý bước đến dùng tay chế trụ Jack, dùng đôi môi đầy dầu mỡ cọ khắp khuôn mặt Jack mới thôi.

Cùng nhau đùa giỡn sau đó mới tẩy sạch mình, Cal tự mình lái xe đưa Jack đến quảng trường Thời Đại. Bách hóa Messi trước mắt còn chưa kiến thiết, nên xuất hiện trước mắt Cal lúc này là một bách hóa với bề ngoài sang trọng, nó chỉ phục vụ cho quý tộc.

Cal tuy không phải là một nghệ thuật gia, nhưng hẳn luôn chọn cho Jack những bộ quần áo thoải mái, thích hợp cho hoạt động, đương nhiên, trọng yếu là phải dễ giặt giũ, người thừa kế của gia tộc Hockley, lần đầu tiên bị người khác xem là một quần gia tại bách hóa Messi trong miệng các quý cô. Cal chỉ cười cười, chủ động bước sau Jack nửa bước, bắt chước tư thái cung kính của quần gia Lovejoy cầm đồ đi theo.

Sau khi lên xe, Jack lập tức cười ra tiếng, Cal kèm chặt Jack tại chỗ ngồi hung hăng hôn y, sau đó làm bộ đáng dọa người nói: “Chẳng lẽ em muôn thử cảm giác mới mẻ ở trên xe sao?”

Nếu không Cal đậu xe trong góc tối, hẳn không dám cùng Jack hôn môi, nhưng hiện tại góc tối này chính là thuộc về hai người bọn họ, Jack dừng tiếng cười, chuyên chú nhìn Cal, tay y giữ bờ vai Cal, hôn trần an hân: “Chúng ta về nhà thôi, ngày mai còn phải ngồi tàu hỏa.”

Cal khởi động ô tô, nhẹ giọng lầu bầu: “ Kỳ thật làm trên xe lửa cũng không tệ...”

Jack nhìn đôi môi Cal khẽ động, y không nghe rõ rốt cuộc Cal đang nói cái gì, khi Jack quay đầu nhìn Cal, chỉ thấy được Cal nở nụ cười hoàn mỹ. Đối với này Jack chỉ có thể buông lòng hiếu kỳ, Cal chưa bao giờ nói ra đáp án cuối cùng.

Về nhà cả hai liền thu thập hành lý, Cal cùng Jack nằm trên giường ôm nhau, trước khi Cal ngủ hẳn nghe thấy Jack nhẹ giọng: “Cảm ơn anh, Cal, em biết chắc người giúp em sang Đức học tập là anh, em sẽ không bỏ qua cơ hội lần này, năm năm sau em trở về, chúng ta có thể cùng nhau là người của tầng lớp thượng lưu.”

Cal nhắm mắt ôm Jack vào lòng, lưỡi biếng hôn lên môi, lên trán y, thanh âm mơ hồ không rõ ràng: “Đừng nói gì cho đến khi em có thể làm, ngủ đi.”

Jack khước miệng mang theo tươi cười đi vào giấc ngủ, chờ y ngủ say, Cal mở to mắt, hẳn đem đầu ngón tay lưu luyến vuốt ve làn da ở cổ y, Cal không tiếng động thở dài, đem môi chính mình đặt lên trán Jack, chậm rãi nhắm mắt lại.

Sáng sớm hôm sau, lái xe đem Cal cùng Jack đến trước ga tàu hỏa Dakota, đi cùng còn có ngài Andrew và Rose. Sinh hoạt hôn nhân khá tốt khiến cho Andrew lần nữa tràn đầy sức sống, đối với sự cố chìm tàu Titanic, tòa án điều tra đã chấm dứt, Andrew khôi phục danh dự, anh lại tiếp tục trở thành một thiết kế sư tài năng.

Cậu Lawrence xem như việc kia chưa từng xảy ra, hẳn vẫn nhiệt tình tiếp đón mọi người lên tàu — toa dành cho quý tộc. Cơ hồ nguyên toa chỉ có vài người bon họ, phu nhân Brown ngồi vào đúng vị trí liền chỉ dẫn nữ hầu của mình bố trí toa xe. Rất nhanh xuất hiện một chiếc bàn đặt giữa toa xe, mặt trên còn trải một chiếc khăn viền hoa văn tinh tế.

Nghe được tiếng của Cal cùng những người khác, phu nhân Brown mặt đầy tươi cười ngênh đón: “Hi~đứa nhỏ,nào nào ngồi đi”

Jack hiếu kỳ nhìn xung quanh, sau đó nở nụ cười: “Tôi thật không dám tin mình vừa từ Pensylvania trở lại New York, giờ lại khởi hành đi Dakota.”

“Không lẽ bức tranh hoàn thành ở Pensylvania là của anh sao Jack?”. Rose hiếu kỳ mở to hai mắt, nàng ngưng ngưng cười “À, tôi nhìn màu thuốc có vẻ mới, nghĩ đại khái chắc vừa hoàn thành xong, mà xưởng sắt thép của gia tộc Hockley lại vừa vận ngay tại Pensylvania, phố Pittsburgh, cho nên..., xin lỗi, vừa rồi là tôi quá kích động.”

“À, cũng không phải vậy, kì thực Rose rất thích bức họa kia cho nên chúng tôi mới đem đĩa điểm tuàn trắng mặt từ sang Pháp đổi thành theo tôi đi quan sát mỏ quặng, sau đó tiện thể đi vòng quanh thế giới”

“Thomas, thật sự sùng bái ngài, sao ông chồng của tôi – James lại không thú vị như vậy chứ, ông ta chỉ thích tính xem mỗi ngày mình thu được bao nhiêu vàng thôi”, phu nhân Brown oán niệm nhưng trên mặt lộ vẻ hạnh phúc tươi cười, tại thời đại này, nếu không có người chồng ủng hộ sẽ khó giống như phu nhân Brown- tự do tự tại.

“Tôi đang nghĩ không biết nữ sĩ Celine đâu? Nàng không phải luôn đi cùng người sao?” Cal tự nhiên mở một đề tài, hần quy củ ngồi bên cạnh Jack, hành vi chăm sóc duy trì ở mức độ bạn bè mà không phải tình nhân.

“Nàng trước đó đi Đức, hiện tại tôi mang các con đến khu quặng, sau đó mới sang Đức.” Phu nhân Brown sang sảng nở nụ cười, thời điểm bà chứng kiến tàu Titanic chìm sâu xuống biển đã gây đi một vòng. “Bọn nhỏ, tôi chờ mong chuyến đi của các cậu, cùng đi với tôi hẳn không quá tọc tăng chứ?”

61. Chương 61

0o0——0o0

“Ngài nguyện ý đưa tình nhân của mình đến đại học nghệ thuật Berlin, cũng không nguyện ý nhận ân cần của tôi, chẳng lẽ tôi không đủ tuyệt?”

Brown phu nhân xuất thân bình dân, bà cho tới nay chưa từng trải qua giáo dục cao gì, nhưng cuộc sống đã tôi luyện cho bà một đôi mắt và tư duy tinh tế, dọc theo đường đi Brown phu nhân đều vui sướng kể cho Rose tiểu thư nghe những chuyện mà bà chứng kiến trong quá trình vòng quanh thế giới: “Hai mươi năm trước, lương tháng của nữ công nhân và nam công nhân còn phân biệt là hai mươi Cents và ba mươi Cents, kết quả dưới sự dẫn dắt của hội phụ nữ, ông chủ xưởng dột đột nhiên phát hiện trong nhà xưởng của bọn họ mấy nữ công nhân toàn bộ đều biến mất. Ha ha ha, cái biểu tình của tên gốc kia mọi người hẳn nên đi nhìn một chút! Sau đó tiền lương của nữ công nhân được nâng lên gần bằng nam công nhân. Bất quá, hơn hai mươi năm, tiền lương của nữ công nhân vẫn không có dâng lên, nam công nhân lãnh nghề cũng phi thường thiếu.”

“Đúng vậy”, Jack rất nhanh tiếp lời Brown phu nhân: “Năm năm trước tiền lương của nam thợ mỏ là năm mươi lăm Cents, hiện tại vẫn giữ nguyên, có địa phương thậm chí còn giảm xuống còn năm mươi Cents.”

Cal cảm thấy đề tài đang thảo luận này sắp chuyển hướng về phía nguy hiểm, vội bàn lui, với tư tưởng tiến bộ Rose tiểu thư sẽ truyền bá tư tưởng thông dụng đến với mọi người — chỉ cần nàng biết. Cal lập tức tươi cười, hần gơ ly rượu lên: “Cảm tạ các nhà khoa học và các nhà phát minh, vì sau khi có thêm những máy móc tiên tiến, nhu cầu công nhân bị rơi chậm lại. Cần công nhân càng ít, cạnh tranh lại càng kịch liệt, tiền lương của bọn họ cũng vì thế bị liên lụy.”

Cần bản chính là bấy bạ! Cal nhìn đến nụ cười ả ý của Lawrence rồi cười khỏ, bằng không hẳn còn có thể nói cái gì để lái sang chuyện khác đây? Brown phu nhân không tự mình quản lý quặng tràng, Rose chưa bao giờ phải đi làm, cùng với ngài Andrew luôn làm công cho người khác thì rất dễ đánh lừa, chỉ cần cậu Lawrence đây không chặn ngang một cước, bọn họ có thể lập tức vượt qua nguy cơ câu chuyện trước mặt.

“Me, đừng nói mấy đề tài trầm trọng như vậy, nói chuyện phong cảnh thiên nhiên hay hơn, ngài Andrew và phu nhân vừa mới kết hôn.” Lawrence tươi cười có chút làm nũng với Brown phu nhân, bà lập tức bị con trai bẻ hướng câu chuyện.

Luôn có mẹ cưng chiều, cậu Lawrence làm nũng biểu tình thoát nhìn còn trẻ con hơn so với Jack, cho dù hẳn lớn hơn Jack ba tuổi. Nghe Brown phu nhân lập tức chuyển đề về phía phong cảnh thiên nhiên ở Prussia và Pháp, Cal nhẹ nhàng thở ra, Lawrence quay sang nhoẻn cười quỵn rù với Cal.

Cal thở dài, cậu Lawrence này còn chưa chết tâm ư?

Chỉ cần đồng thời có Brown phu nhân và Andrew, câu chuyện sẽ không dừng lại, bọn họ một người là phu nhân có kiến thức rộng rãi, một người là nhà thiết kế tài năng tuyệt vời, đều am hiểu những chuyện sâu sắc. Dưới sự cố gắng của bọn họ, mười mấy giờ xe chạy rất nhanh trôi qua, chồng của Brown phu nhân sớm đã cho ô tô tới đón những vị khách đến thăm hỏi, ngài Brown là một vị nam sĩ tác phong nhanh nhẹn, cuộc sống di dân nhiều năm khiến trên người ông nhiễm lấy khí chất hào sảng đặc hữu của miền Tây nước Mỹ.

Buổi tối giờ nghỉ ngơi, ngoại trừ ngài Andrew và Rose tiểu thư chiếm được phòng đôi, Cal và Jack đều phân ra. Cal không muốn quấy rầy Jack, sắp phải chia lìa –mặc dù mỗi lần chỉ có mấy tháng — chỉ cần nghĩ đến Jack sẽ biến mất ngay trước mắt, Cal đã muốn làm cho Jack đi không được, hắn cũng không có lãnh tính như trong tưởng tượng của bản thân.

“Đây nhất định vì trong thời kỳ yêu cuồng nhiệt...” Cal tự giấu nói một câu, hắn cởi áo khoác trên người, tháo nơ, khi Cal cởi bỏ nút áo sơmi một đôi tay được bảo dưỡng kỹ lưỡng từ phía sau ôm lấy Cal, vuốt ve vùng ngực bụng hắn.

“Cậu Lawrence?” Hai tay này bao dưỡng tốt lắm, hình dạng cũng rất đẹp, nhưng vừa thấy đã biết là tay của đàn ông, nếu là một chàng trai, thật sự là không khó đoán được thân phận của chủ nhân đôi bàn tay ấy.

Chủ nhân đôi tay không đáp lại Cal nghi vấn, bờ môi của hắn hôn lên cổ Cal, hai tay cũng từ cơ bụng hướng về phía trước vuốt ve. Cal nhướn mi hơi cứng người, thân thể đàn ông rất thành thực, không quan hệ đến cảm tình. Nhưng Cal không muốn nhận phần diễm ngộ tình linh xảy ra này, đối với đối tượng muốn hợp tác kinh doanh, Cal chưa bao giờ nghĩ sẽ giữ quan hệ tình nhân, điều này sẽ làm cho cục diện thay đổi.

Cal dưới chân dùng sức, nhanh chóng ra đà, “Oành” một tiếng, thân thể người bị va đập vào cột giường phát ra, chủ nhân đôi tay rút cục buông lỏng Cal. Cal nhanh chóng xoay người, quả nhiên là Lawrence, hắn đang nhíu mày che cánh tay mình — cú vừa rồi của Cal không chút lưu tình.

“Ngài nguyên ý đưa tình nhân của mình đến đại học nghệ thuật Berlin, cũng không nguyên ý nhận ân cần của tôi, chẳng lẽ tôi không đủ tuyệt?” Cậu Lawrence thuận thế ngồi trên giường Cal, Thượng Đế phù hộ, hắn đúng là vì quyến rũ Cal mà đến, toàn thân chỉ vận mỗi áo ngủ, lúc này ngay cả dây lưng áo đều rời rạc, thân thể Lawrence phô ra không sót gì.

“Cậu Lawrence, cậu tuyệt hay không tôi không rõ, nhưng tôi nghĩ tôi phải nhấn mạnh một chút, Jack không phải tình nhân của tôi, tôi đã có ước thề với em ấy.” Cal nói xong vươn tay trái, trên ngón áp út mang một chiếc nhẫn với viên ngọc khá bé cùng ngón tay thon dài duyên dáng của hắn cực không tương xứng.

“... Nếu chúng ta chỉ làm tình nhân thì sao?” Cậu Lawrence cũng chưa chết tâm, hắn tranh thủ một cơ hội cho bản thân: “Tôi lập tức sẽ kế thừa quỹ trăng của cha, gia tộc Brown hiện tại bắt đầu giao thiệp với ngành thép và luyện kim, tôi sẽ định cư ở Pennsylvania. Ngài cũng muốn kế thừa gia nghiệp của ngài Hockley không phải sao?”

Cal cười cười, hắn một lần nữa chỉnh nút áo trên người: “Cậu Lawrence, cậu tuổi trẻ, anh tuấn, bằng cấp không tồi, thân thể xinh đẹp thon thả, quả thật là một người có vẻ ngoài đáng khâm phục. Nhưng thực xin lỗi, tôi sẽ trung thành với Jack, mời cậu trở về đi. Tôi nghĩ Brown phu nhân tuyệt sẽ không vui khi nhìn thấy con trai mình buông tự tôn làm ra chuyện hiện tại cậu đang làm. Còn có, xin cho tôi nhắc nhở cậu, tôi và cậu hoàn toàn bất đồng — cậu thậm chí muốn một tình nhân bí mật, ở ngoài còn có vợ và con, mà tôi muốn là quang minh chính đại độc chiếm. Tôi và cậu không phải kẻ chung đường.”

Cal nói xong kéo cửa phòng, Lawrence ngồi trên giường ngửa đầu nhìn Cal sau một lúc lâu, cuối cùng đứng dậy bước ra ngoài cửa. Nếu tiếp theo muốn bàn chuyện thu mua vàng với ngài Brown, Cal biết tốt nhất hắn nên chấp nhận ý của cậu Lawrence, lời nói của người thừa kế có lực sát thương rất lớn. Nhưng mà.... Được rồi, cho dù lúc Jack không bên cạnh hắn, Cal nhìn không được mà ăn vụng, hắn cũng tuyệt không muốn tìm một người đàn ông trong nhà có vợ hiền tha thiết chờ đợi, tưởng tượng thôi đã không thể nhẫn nại — hơn nữa đến Đức cũng không quá lâu, có lẽ, hắn sẽ suy xét khai phá một ít phương tiện giao thông gia tốc giảm bớt thời gian lãng phí trên đường.

Cal tiếp tục hoạt động vừa rồi, hắn thay áo ngủ vào nằm trên giường, vẫn không quên miên man suy nghĩ.

Sáng sớm hôm sau, Brown phu nhân đưa bọn họ tới mã trường, những chú ngựa quả thật đều được chăm sóc tốt. Jack vươn tay cầm kẹo mạch nha đùa giỡn với con tuần mã lông đen bóng bẩy, đáng tiếc con ngựa ấy tựa hồ không ôn thuận cho lắm.

Khác với ý thích của Jack, Cal từ đầu liền thích con ngựa lông trắng cao lớn anh tuấn, ánh mắt nó toát ra loại khí chất nhu hòa, Cal cười cầm lấy bàn chải chải bờm cho nó, không lâu sau một người một ngựa cùng nhau chơi đùa. Sau một hồi Jack bị hắc mã triệt để xem nhẹ, rốt cục buông tha, y đi đến bên cạnh Cal nhìn bộ dạng hần xấn tay áo làm việc cười ra tiếng.

“Em lần đầu nhìn thấy anh làm việc toát mồ hôi.”

“Anh nghĩ em vẫn luôn nhìn đủ bộ dạng làm · việc · đổ · mồ hôi của anh, buổi tối.” Cal tiến đến bên người Jack thấp giọng nói, hần buông bàn chải, bạch mã kè qua cọ cọ cánh tay hần, hần cười vuốt ve bờm bạch mã, sau đó chỉ Jack: “Không nên từ đầu liền thân thiết với mấy chú ngựa thoạt nhìn kiệt ngạo bất tuân, chúng nó bình thường vô cùng được chủ nhân yêu chiều, từ đồ ăn đến phục vụ đều có chuyên gia săn sóc. Mấy tiểu thư bị người nuông chiều luôn rất khó hầu hạ ~”

“Đó là ngựa cái?!” Jack không dám tin hô lên, ngay cả Brown phu nhân gần đó nghe thấy cũng bật cười.

“Bằng không em cho là một con ngựa thường xuyên được sử dụng vì sao tính tình lại không tốt như vậy.” Cal cười dắt sợi dây bạch mã trong tay đến bên cạnh Jack: “Đạp lên bàn đạp đi lên, con ngựa có huấn luyện sẽ không hất ngã em xuống.”

Tư thế Jack trên lưng ngựa rất khó coi, nhưng y không sợ độ cao cũng không sợ hãi bị ngã từ trên lưng ngựa xuống. Chỉ vài phút sau Jack có thể dựa theo chỉ dẫn của Cal xả cương ngựa chậm rì rì tản bộ. Cal không bao lâu liền cười một bạch mã ôn thuận khác xuất hiện bên cạnh Jack, bọn họ nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Rose, cô vì sao cũng thưởng thức cậu Dawson, các bức tranh của cậu ấy tuyệt vậy sao?” Đang ở cách Cal và Jack không xa cậu Lawrence theo mẹ cùng nhau làm bạn với đôi vợ chồng mới cưới, trên mặt hần hiếu kỳ hỏi, vấn đề của hần cũng không quá phạm, Jack xuất ngoại dù sao cũng lấy danh nghĩa Brown phu nhân giúp đỡ.

“Làm người ta bất ngờ thú vị! Tôi lần đầu tiên nhìn thấy Jack vẽ, còn rất cẩn thận phác họa nhân vật, cảm tình khá đủ, nhưng anh ấy chưa từng vẽ ra sắc thái gì nổi trội. Nhưng khi tôi nhận được lễ vật kết hôn tôi quả thực bị dọa cho ngây người, không riêng gì việc Jack vận dụng lý giải và nắm giữ vững sắc thái, tư tưởng của anh ấy... Trở nên phi thường trống trải, trống trải làm người ta khiếp sợ! Jack là một thiên tài!” Nói chuyện đến nghệ thuật, Rose tiểu thư lập tức chìm đắm, trong phương diện thẩm mỹ mà nói, không ai khác so với Rose cũng có quyền phát ngôn.

“Tôi dám nói, Jack nếu cứ như vậy phát triển lên, anh ấy sẽ là một họa sĩ nổi danh giống Picasso vậy, đương nhiên, hai người bọn họ bây giờ vẫn chưa nổi danh.” Hạ kết luận cuối cùng, Rose tiểu thư vừa lòng nở nụ cười, nàng nhìn về phía Jack, bĩu môi: “Chỉ là ánh mắt không tốt, nhìn người không rõ.”

“Tôi cảm thấy Cal không tồi.” Cậu Lawrence nhìn Rose tiểu thư, sau lộ ra nụ cười hời hợt: “Xin lỗi, tôi là nói ngài ấy là một thương nhân xuất sắc.”

“Chỉ là kẻ đầy hơi tiền, không biết cách thưởng thức biến hóa và phát triển của thời đại mới. Khinh thường Picasso và Freud, còn sở hữu những thứ mới lạ, hơn nữa cuồng vọng tự đại, hoàn toàn không có biện pháp đả thông.” Rose tiểu thư nhin không được tổn hại một câu, sau đó nàng mỉm cười: “Nhưng mà, hần quả thật là một thương nhân thành công.”

So với việc dài dòng chia lìa, gặp nhau luôn là ngắn ngủi, ngày hôm sau Cal tự mình nhìn Jack lên du thuyền đi Âu Châu. Cậu Lawrence đứng bên cạnh Cal, hần theo ánh mắt của Cal nhìn về phía Jack đang dựa vào rào chắn không ngừng phát tay với Cal, khoe miệng nhõm cười.

“Cal, tôi nghĩ người ngài thích là người giống ngài, ngài và cậu Dawson lúc cạnh nhau có đề tài chung gì sao?”

Nghe được câu hỏi của Lawrence, Cal nhìn hần một cái, khoe miệng mỉm cười phi thường bất đắc dĩ: “Cậu Lawrence, cậu cho là hai người yêu nhau mỗi ngày cùng nhau làm cái gì chứ? Mặt đối mặt xem báo cáo của

công ty, hay thảo luận kế hoạch cộng tác một năm sau? Thời điểm tôi và Jack bên nhau cho tới nay đều làm các việc vặt, cho dù cái gì cũng không làm, chỉ nhìn đối phương ngây ngô cười, chúng tôi đều có thể vui vẻ vượt qua cả ngày.”

“Cal, ngài không phải đề cập với cha tôi thu mua mỏ vàng nhà tôi sản xuất sao? Hợp tác đi.”

Cậu Lawrence đề nghị thật sự vô cùng mê người, nhưng mà...

“Xin lỗi, cậu Lawrence. Tôi không hợp tác làm ăn cùng người có mục đích riêng với tôi, điều đó sẽ khiến quan hệ hợp tác trở nên phi thường không ổn định. Về phần cụ thể việc thu mua, tôi sẽ cho quản lý của công ty là Lucas liên hệ với ngài Brown. Tạm biệt, tôi muốn về New York.” Nói xong, Cal không để ý lên ô tô.

Cùng đi theo – Judy đồng tình nhìn thoáng qua Lawrence, chỉ cần có thể tiếp nhận hiện thực, nàng hiện tại có thể dễ dàng xem cậu Lawrence trở thành kẻ thứ nhất bị Cal ruồng bỏ.

Tại công ty Lucas và Abner đã cãi nhau ngất trời, lúc trước vì đất đai ở bang Tennessee, trường học và nhà xưởng, Lucas tự mình chạy tới thúc giục, công ty chỉ có thể toàn bộ giao cho Abner quản lý. Mà khi Lucas trở về chỉ có thể cảm thấy một cục rối loạn — phạm vi Lucas và Abner phụ trách không giống nhau, Lucas thích hợp chủ quản những việc lớn nhỏ bên trong công ty, mà Abner càng thích hợp ra ngoài đàm phán. Nhìn Abner làm báo biểu, Lucas quả thực cảm thấy tận thế đến — toàn bộ hần đều cần sửa lại.

“Hắc, Cal, cậu rốt cục đã trở lại, bằng không Lucas sắp giết chết tôi.” Abner hữu khí vô lực oán giận, anh vốn tưởng rằng Cal ra ngoài thì cuối cùng có thể ngủ ngon, ai ngờ đến Lucas lại bất ngờ về New York.

“Cal, cậu trở lại vừa lúc. Đại học bang Tennessee tiếp nhận cậu tài trợ, hiện tại đã thành lập cho Langmuir một phòng thí nghiệm riêng, hần có thể tự do chiêu mộ trợ thủ, mỗi tháng có bốn ngày đến nhà xưởng giúp nghiên cứu ô tô kiểu mới. Mà sinh viên Waksman cậu coi trọng cũng đã chuyển trường qua. Ta đem đến giấy đồng ý của bọn họ, từ hôm nay trở đi phát minh của bọn họ đều có chữ kí của cậu bên trong. Nhưng vấn đề ở chỗ, xưởng máy móc của cậu — trong bang Tennessee không có người đặc biệt xuất sắc chế tạo máy móc nào, đương nhiên phí tổn cũng vô cùng rẻ tiền.” Lucas đưa cho Cal một sấp văn kiện thật dày, bên trong tràn ngập các loại điều khoản.

“Lucas, cậu làm việc thật khiến cho người ta yên tâm, cùng luật sư định ra hiệp ước đi.”

“Tôi phải xác định hiệp ước không có lỗ hổng, bằng không tổn thất đều là tiền, truy cứu trách nhiệm vẫn là do tôi phụ trách.” Lucas mặt không đổi sắc oán giận.

Theo sau đến phiên Abner phát ngôn, anh từ trong rương da lấy ra một văn kiện khác đưa cho Cal: “Đây là yêu cầu của cậu Edsel · Ford khi gia nhập công ty xây dựng ô tô kiểu mới của chúng ta. Nói tóm lại là hần muốn dẫn theo các lão công nhân từ công ty Ford ra, hơn nữa cần bảo đảm bọn họ nghiên phát đoàn đội không chịu đến người ngoài nghề — chúng ta — chế ước, hơn nữa tiền lương phải trả đúng hạn.”

Cal đọc văn kiện xong, sau đó lấy ra bút máy ký tên: “Để cho Edsel cùng Langmuir hợp tác, đương nhiên, ta sẽ cho bọn hần kinh phí nghiên cứu độc lập, nhưng nhớ rõ không chế thời gian nghiên cứu của bọn họ, đừng để họ cố ý kéo dài rút tiền của chúng ta. Đưa hai tổ bọn họ cùng vào xưởng máy móc, khiến hần đem thiết bị nông dụng và các loại máy móc khác toàn bộ liên hợp lại, tôi muốn đào cạn năng lực của hần.”

Cal nhìn Lucas và Abner cười đến vẻ mặt gian trá: “Tiền không thể phí phạm, chúng ta cần tiết kiệm một chút. Edsel chuẩn bị triển khai kế hoạch lớn, chúng ta cần đẩy hần lên mây không phải sao? Tìm một tài vụ tốt một chút trông coi tài chính là được.”

Lucas và Abner thần nhiên tươi cười, ý tứ này là muốn đem quyết sách công ty dính liền với đoàn nghiên cứu, quả nhiên là ông chủ âm hiểm — Edsel cho dù là về sau có hối hận, cũng đi không được.

62. Chương 62

0o0——0o0

“Vâng, thưa cha, con sẽ chờ ba tháng sau mới phá sản.”

Trong mắt Cal thì yêu cầu của hắn cũng không quá phận, máy móc nông dụng hiện không kém mấy, hẳn bố trí nhiệm vụ cho đám người Edsel chỉ cần bọn họ đem những thứ đã có chế tác càng thêm tinh xảo, linh hoạt hơn. Đáng tiếc, Cal nói đến cùng cũng không phải chuyên gia, hẳn không quá hiểu rõ về lĩnh vực này, chỉ có thể cho đoàn nghiên cứu ô tô cố gắng phát huy tư duy, về phần tương lai làm được những gì, sẽ không là Cal, người không có tài năng gì về máy móc có thể tưởng tượng được.

“Khu nông nghiệp trước mắt thuê thêm một ít nông dân, chủ yếu gieo trồng bông và lúa mạch, bò thịt cũng là phương hướng đầu tư chủ yếu của công ty hiện tại.” Lucas nói xong không biết từ nơi nào lấy ra một phần hiệp ước đưa cho Cal, hắn nhìn vào Cal: “Âu Châu gần nhất rất loạn, từ lúc chúng ta bắt đầu thu mua đất ở bang Tennessee xác lập kinh doanh nông trường, thế nhưng còn hai trận doanh quốc gia bất đồng đặt hàng của chúng ta — để quốc Prussia và đế quốc Áo Hung.”

“Vật tư chiến lược.” Cal nhìn chằm chằm vào hiệp ước, đột nhiên nói: “Thông báo cho đại học ở Tennessee, nghiên cứu cho tôi một loại kỹ thuật, có thể làm cho thực vật sống trong túi plastic to không có không khí — kỹ thuật giữ tươi bằng chân không.”

Lucas và Abner bị câu nói đầu tiên của Cal làm cho sững người, bọn họ dõi theo ánh mắt Cal tỏ vẻ cần Cal cho bọn họ một lời giải thích. Cal gơ hai tay lên làm ra bộ dáng vô tội: “Các quý ông, bình tĩnh.”

“Được rồi, nghe tôi giải thích được không, tôi cần sắp xếp ngôn từ lại.” Cal rốt cục chiếm được một cơ hội thở dốc, thương nhân cần chính là quan tâm đến từng việc lớn nhỏ của từng quốc gia trên thế giới — nhất là chiến tranh — nó có thể tạo thành ảnh hưởng không thể đoán trước được đối với thế giới, Cal không quá cố sức nói ra tin tức ở trong đầu.

“Phía nam bán đảo Balkan tiếp giáp châu Á, trấn giữ cổ họng của Địa Trung Hải, hơn nữa phía bắc của nó là Danube, đông Biển Đen, nam kề Aegean Sea, tây biển Adriatic. Vị trí quân sự của nó có giá trị không cần nói cũng biết, nhưng phi thường bất hạnh, một khối đất tốt như vậy lại thuộc về mười một quốc gia, lại có Thiên Chúa giáo, Chính Thống giáo Đông phương, đạo Islam, các giáo phái bất đồng hỗn tạp thống trị, ở nơi đó xung đột vốn chưa từng dừng lại.” Cal nói xong tiếc nuối nhún vai.

“Ba tháng trước Serbia và Bulgary vừa mới kết thành đồng minh chống Thổ Nhĩ Kỳ, hơn nữa xem thế cục trước mắt Hy Lạp rất có khả năng lập tức sẽ gia nhập liên minh này. Thổ Nhĩ Kỳ với Italia chiến tranh vừa mới thất bại, không ra tay sau lưng chỉ có thể chứng minh nhóm đồng minh này quá không biết tính toán.”

“Thổ Nhĩ Kỳ những năm gần đây luôn luôn có chiến tranh, nhưng chưa từng có thắng lợi, lúc này đây nếu đánh nhau, sẽ không có cái gì ngoài ý muốn. Vấn đề quan trọng ở chỗ — sau chiến tranh ích lợi sẽ chia như thế nào!” Cal nói xong câu đó đi đến trước bản đồ thế giới trong văn phòng, hắn lướt một vòng quanh Balkan, sau đó phong độ mỉm cười.

“Ngẫm lại xem đi, đây là một quốc gia hình thành vòng tròn nhỏ bị Pháp, Prussia, Áo Hung và Sa Hoàng bao vây lại, đợi đến lúc đánh giặc xong, mấy quốc gia này sẽ hoài nghi biên cảnh của mình không an toàn, đến lúc đó bọn họ sẽ nhúng tay xuống, toàn bộ Âu Châu đều rối loạn, cả Anh quốc cũng không ngoại lệ.”

Nhìn bản đồ thế giới bị Cal chặn ngang, Lucas và Abner thở dài một hơi, vấn đề quốc gia phức tạp. Nếu xử lý không tốt chuyện lúc này, lập tức sẽ diễn biến thành cuộc hỗn chiến của toàn bộ Âu Châu, khó trách các quốc gia hiện tại đều khẩn trương bắt đầu dự trữ vật tư, thật là vô cùng có con mắt chiến lược.

“Cứ bán vài món cho bọn họ, nhưng mà không cần triệt để thỏa mãn số lượng, không chế một ít, đợi cho nhóm nghiên cứu chế tạo ra sản phẩm chân không chúng ta nhất định lập tức xin độc quyền, sau đó cố định lên giá — so với những thứ mới mẻ có khả năng hư, sản phẩm chân không an toàn hơn nhiều lắm.” Khóe miệng Cal giả dối tươi cười rốt cục lộ ra tướng mạo sẵn có của hắn.

Lucas thở dài một hơi, hẳn là tín đồ trung thành của đảng Christ, đối với chiến tranh đổ máu cũng không xem trọng: “Cảm tạ Châu Mỹ gặp may mắn, nó độc lập nằm ngoài vòng chiến Âu Châu.”

“Tôi đi gọi điện thoại cho trường học, các cậu tiếp tục.” Lucas nói xong ra khỏi văn phòng, Abner lập tức đến bên cạnh Cal.

Cal kỳ quái nhìn bộ dạng của Abner, Abner hơi dừng lại một chút sau nói: “General Motors gần nhất đang nghiên cứu một loại xe mới, gọi là xe tăng, nghe nói quốc hội rất xem trọng loại sản phẩm mới này, nói có thể khai phá dùng cho chiến tranh, cậu có cần thông báo cho xưởng máy móc của Edsel không?”

Cal sững sốt một hồi, đến nay hẳn đều không suy xét qua phát triển kinh doanh quân hỏa — nghe ra không thể nào nhưng là việc làm ăn đứng đắn. Cal trầm mặc tự hỏi một trận, sau lắc đầu cự tuyệt ý tưởng này: “Không, chúng ta tạm thời không cần đi buôn bán quân hỏa, loại kinh doanh này cùng quốc hội liên lụy rất lớn, hiện tại có thể được ủng hộ, đợi đến khi kỹ thuật lạc hậu ngược lại sẽ bị quốc hội ghét bỏ, hơn nữa cạnh tranh bản nhiều, thanh danh lại không tốt.”

“Abner, chẳng lẽ cậu hy vọng về sau con cậu sẽ nói với cậu – ‘Ba ơi, chiến tranh đổ máu là dùng súng ống của ba chế tạo.’ sao?” Cal giễu cợt, trong lòng lại nổi lên một ý tưởng khác, hẳn giữ chặt Abner, vỗ vỗ cánh tay anh nói: “Đừng thất vọng, cậu cho tôi một ý tưởng mới. Những nhân vật lớn bị súng ống mưu sát có rất nhiều, cậu nói xưởng ô tô của chúng ta nếu chế tạo ra thứ có thể ngăn cản viên đạn thì sao? Cho dù là vật liệu thép hay là thủy tinh, ừm, Thượng Đế, đây thật sự là sáng kiến!”

Abner nghe tới vật liệu thép ánh mắt ảm đạm lập tức sáng bừng lên, anh cầm lấy điện thoại lập tức bắt đầu thông báo xưởng máy móc tập trung vật lực cùng nhà hóa học Langmuir, tỏ vẻ hy vọng có thể xuất hiện loại thủy tinh này. Sau điện thoại bị Abner truyền lại cho Cal, hẳn sững sốt một lúc sau mới cảm nhận được ý tốt của ông bạn học.

“Abner, cảm ơn cậu.” Cal thân mật ôm anh một vòng, sau đó đánh cuộc gọi sang Italia.

Ngài Henry trước mắt vẫn đang mâu thuẫn với Cal vì chuyện của Jack, càng không xong là, Cal đang vay tiền từ chỗ cha hẳn, nếu ngài Henry mất hứng ngừng không cho mượn tiền, như vậy Cal chỉ còn một đường phá sản. Abner chính là cho Cal mượn cơ hội lấy lòng cha mình, hơn nữa để lộ ra ý đồ hợp tác cũng đủ cho lão quý tộc một tín hiệu, con trai ông không phải bền chắc như thép — hẳn sớm hay muộn có thể hồi tâm chuyển ý, cưới vợ sinh con, đối với lão quý tộc mà nói đây mới điều quan trọng nhất.

Điện thoại reo một hồi truyền đến tiếng của ngài Henry: “Ta là Henry · Hockley, xin hỏi ngài là?”

“Cha, con là Cal, có chuyện muốn cùng cha hợp tác, không biết cha có hứng thú hay không?”

Bên trong điện thoại hơi ngừng hô hấp, trong giọng ngài Henry thoáng lộ ra nghi hoặc: “Cal? Việc kinh doanh của anh cùng công ty Thép của cha không có quan hệ gì lớn không phải sao?”

“Thưa cha con đang nghiên cứu chế tạo một loại ô tô kiểu mới, chống đạn bắn, có lẽ cha sẽ cảm thấy hứng thú? Nâng tầm công ty thép lên. Cha à, con là phi thường có thành ý.” Cal nói chuyện giọng vô cùng ôn hòa, cùng với Abner biểu tình nôn mửa bên cạnh.

Ngài Henry không chần chờ nói: “Ba tháng sau nếu anh vẫn chưa phá sản, cha sẽ liên hệ với anh. Cal, việc anh mượn tiền lão cha này, cái lão John kia vừa mới gọi điện thoại cười nhạo cha, sinh ra thằng con tiêu tiền như nước.”

“Vâng, thưa cha, con sẽ chờ đến ba tháng sau mới phá sản.” Cal bình tĩnh tiếp nhận một loại hài hước của cha mình, thuận đường đánh trả, ngài Henry quả nhiên đóng sầm điện thoại.

“Cal, nếu thuận miệng nói còn có người nguyện ý cho mượn năm triệu đôla Mỹ, tôi nguyện ý lập tức ly hôn với Ada.” Abner thở dài, Cal nhướn mày đề cao âm lượng, tựa hồ phi thường kinh ngạc lặp lại một lần.

“Cái gì? Abner, cậu nói nếu có năm triệu đôla Mỹ sẽ ly hôn với Ada?”

“Đúng vậy, đó là năm triệu, không phải năm trăm hay là năm đồng tiền.” Abner đáng tiếc lại một lần nữa thở dài.

Cal nhìn Abner, ánh mắt chậm rãi hiện ra đồng tình, tầm mắt hần lướt qua Abner nói: “Ada, giữa trưa tốt lành, tôi đi ăn cơm trước.”

Cal sẵn sọc đóng chặt cửa văn phòng, trong phòng rất nhanh truyền ra tiếng phụ nữ tức giận mắng và tiếng thét chói tai của người đàn ông. Cal cảm thấy mỹ mãn cong cong khóe miệng, Judy đã đem cơm trưa đưa đến công ty cho hắn. Lucas không khách khí chia sẻ bữa cơm một người tuyệt đối không xong của Cal, đột nhiên Lucas ngẩng đầu nhìn vào tay trái Cal nói: “Người phụ nữ bất hạnh ấy là ai?”

“Xin lỗi, Lucas, có khả năng cậu sẽ có chút không tiếp thu được, y là nam.” Cal lúc này đây vô cùng thành khẩn giải thích, Lucas đối với mối quan hệ đồng tính không như là Abner có độ lý giải cao như vậy.

Lucas gật đầu tiếp nhận Cal tạ lỗi, sau đó bình thản nói: “Đừng ở trước mặt tôi thân thiết là được. Cậu chỉ là ông chủ của tôi, tôi không có quyền quản lý sinh hoạt cá nhân và niềm vui của cậu, tôi không phải thầy tu, hưởng chi sinh hoạt cá nhân của cậu cũng không tính là thối nát.”

Vốn tưởng rằng chuyện sẽ có nguy cơ, thế nhưng lại giải quyết thoải mái tới trình độ mà Cal không thể tưởng tượng được, cảm tạ chủ nghĩa đặc hữu cá nhân của người phương Tây. Thái độ của Abner và Lucas đối với cảm tính cá nhân của hắn không khiến Cal thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hai vị quản lý của công ty đều là người tài khó có, mất đi thật sự là quá mức đáng tiếc.

Ăn xong cơm trưa Judy liền thu dọn bàn ăn, Lucas một lần nữa xuất ra tinh thần cẩn mẫn công tác đi theo Cal tiến vào văn phòng — cảm tạ Thượng Đế, Ada cũng xử lý xong Abner một lần nữa trở về hình tượng quý bà rời khỏi công ty.

“Trước mắt vấn đề lớn nhất ở chỗ, chúng ta thiếu lao công. Nhân khẩu bang Tennessee không đủ, nếu không thể trong vòng nửa tháng giải quyết vấn đề lao công, như vậy năm nay bất luận là cây nông nghiệp hay là xưởng máy móc đều lỗ nặng, chúng ta cần số lượng công nhân khổng lồ, kỹ thuật thuần thực hơn nữa có thể cần cù và thật thà làm việc.” Lucas đem văn kiện mở ra trước mặt Cal, lỗ hổng công nhân cực lớn này hoàn toàn không có biện pháp lấp đầy.

“California chẳng lẽ không có nhiều công nhân sao? tôi nhớ rõ lúc trước vào cơn sốt đãi vàng, di dân và cả công nhân cơ hồ đều chạy tới, tính an toàn trên quãng tràng rất kém, mức tiền lương như nhau tôi nghĩ bọn họ sẽ chấp nhận đổi một công việc khác.” Abner đề nghị, Lucas tiếc nuối khoát tay.

“Tình huống công nhân California cũng không tốt, nơi đó lúc trước toàn bộ đều là mỏ dầu và giếng mỏ, nhà xưởng chân chính có kỹ thuật lại càng thiếu, chúng ta cần là công nhân và nông dân thuần thực, không phải mấy thợ mỏ không có khí lực.” Lucas lại một lần nữa nhấn mạnh điều đang cần.

“... mấy công đoạn nhẹ trong nhà xưởng thì tuyển nữ công nhân đi, còn lại cứ tuyển công nhân da đen. Về phần nông dân... Lucas, nếu tôi đem công nhân người Hoa ở California tuyển vào cậu cảm thấy thế nào? Trưởng bang California không phải vẫn luôn nói tìm không thấy phương pháp an bày bọn họ, còn cần phải cung cấp thức ăn mỗi ngày sao? Thay vì làm cho bọn họ chết nơi đó, không bằng chiêu dụng một ít lại đây, bình thường phát tiền lương cho bọn họ, nguyện ý lưu lại thì lưu lại, không muốn lưu lại có thể cho bọn họ kiếm đủ tiền tự mình về nước.” Cal nói xong châm chọc cười cười.

Dù gì đi chăng nữa đều thay đổi không được một sự thật — bất luận là phái nữ hay là người da màu ở Mỹ quốc đều bị kỳ thị. Cal không rõ mấy thứ này, hần lúc trước không thuộc về thời đại này, dấu vết thời đại không có bất cứ ảnh hưởng nào với hắn. Cal tới nay đều là mở ra lợi ích trước mắt và tương lai.

Lucas và Abner với phát ngôn của Cal không biết nên nói gì mới tốt, Lucas nửa ngày sau mới một lần nữa tìm về giọng mình: “Đó là một ý kiến hay, dù sao huyết thống của cậu không có bất cứ vấn đề.”

Hiện thực chính là tàn khốc như vậy, nếu Cal có dòng máu Indian hoặc bất cứ dòng máu người da màu nào khác, như vậy hắn sẽ bị xưng hô là “Kẻ bại hoại xã hội da trắng”, nhưng khi huyết thống của hắn có thể đáng giá khoe ra, thậm chí là thành viên vương thất, Cal nhận được tôn kính — hiện thực đáng cười lại chân thật tồn tại.

“Huyết thống vương thất Anh quốc có thể khiến bang trưởng California nhanh nhanh đưa công nhân lại đây sao? tốt nhất khiến ông ta cung cấp vé xe lửa, bằng không chúng ta phải tốn kém một ít.” Cal keo kiệt hỏi, Abner lập tức lộ ra biểu tình chịu không nổi khoát khoát tay.

“Cho tôi tiền thưởng, coi như tôi mang theo Ada đi California hưởng tuần trăng mật, tiền vé tàu lửa đều do cậu chi trả.”

“Thành giao. Trước khi đi, nhớ rõ làm cho xong việc tuyển dụng nữ công nhân, nếu không tiền thưởng giảm phân nửa.” Cal ngồi trở lại ghế tựa, nhàn nhã tung mồi, Abner thấp giọng mắng một câu, sau đó oán hận gật đầu đồng ý giao dịch này.

So với việc Cal chỉ cần phí đầu óc suy nghĩ đối sách, ngồi trên tàu biển chở khách chạy định kỳ, trên giá vẽ của Jack là một bức tranh đang được hoàn thiện với những màu sắc rực rỡ. Chưa bao giờ thích những hoạt động của giới quý tộc, Rose tiểu thư cùng anh chồng Andrew làm bạn đứng phía sau Jack nhìn quá trình y vẽ.

“Jack, tôi cảm thấy trước mắt anh nên tăng mạnh phần cơ bản.”

“Hử? Rose, cô có phát hiện gì, xin mời nói cho tôi biết.” Jack nghe phát ngôn như thế cảm thấy hứng thú, buông bút vẽ ngồi vào chỗ ngồi bên cạnh nghỉ tay.

Rose tiểu thư chấp tay, sau đó nói: “Anh không phải Picasso, tranh của hắn có chứa xung đột mạnh mẽ và không gian cảm, phong cách vẽ hoàn toàn bất đồng với anh. Jack, tranh của anh thể mạnh nhất chính là cảm tình, tình cảm mãnh liệt bộc lộ ra từ trong nét vẽ của anh. Nhưng điều tiếc nuối là, tuy rằng lúc anh vẽ phác họa có thể không chế tốt bút vẽ của mình, nhưng khi hình thành bức tranh lại rất trúc trắc non nớt.”

“Ý cảnh mười phần, kỹ xảo chiếm ba phần. Jack, anh nên cố gắng là phần cơ bản.” Nghe được Rose tiểu thư đánh giá, Jack mang biểu tình bưng tỉnh đại ngộ, y một lần nữa đi đến trước giá vẽ, ánh mắt mê mang trở nên kiên định.

Andrew kẻ sát lỗ tai vợ nhẹ giọng nói: “Em rất có cảm tình với cậu Dawson sao?”

Rose xoay người ôm lấy cổ Andrew, cười tủm tỉm nói: “Jack là người thứ nhất cho em biết thế giới không chỉ tồn tại quần áo nịt và tiệc rượu, em cả đời sẽ cảm kích anh ấy.”

“Em yêu, vui lòng bảo trì cảm kích trên mặt thôi, nếu không anh sẽ ghen tị.” Andrew cúi đầu hôn môi Rose nhẹ giọng thăm thì, khuôn mặt Rose lập tức lộ ra nụ cười sung sướng, trong đó không có chút sầu khổ nào của áp lực cuộc sống lúc đầu.

Không ai vui khi bị kiểm ép bản tính, tư tưởng cổ hủ và lối sống xưa cũ chỉ có thể làm người ta điên cuồng, may mà, nàng hiện tại tự do.

63. Chương 63

0o0——0o0

Bề ngoài thoát nhìn Cal giống như bị người ta bắt cóc ngược đãi một tuần – thê thảm

Sự thống khổ mà Jack trải qua kỳ thật chỉ mới bắt đầu, vừa đến Prussia, Jack lập tức bị Brown phu nhân giao cho vị nam trung niên tên là Burney · Bowen, mái tóc vàng sáng lạn và đôi mắt xanh lam khiến Jack trong cơn hoảng hốt nghĩ đến người thân của mình, màu tóc, màu mắt rất tương tự y.

“Cậu Jack, chào cậu, cuộc sống sinh hoạt năm năm ở Đức của cậu sẽ do tôi chăm sóc.” Người đàn ông đối diện thái độ tự nhiên khom mình hành lễ, cái loại cảm giác khi Jack đối mặt với lão quản gia Lovejoy không biết sao lại xuất hiện — lúc ấy nhờ Cal bên cạnh nên áp lực giảm mạnh mà thôi, hiện tại tự mình đối mặt với “Quản gia” – loại sinh vật này, thật sự là khảo nghiệm khó nhằn của Jack.

“Ách, như vậy, phiền toái chú.”

Nhìn bộ dáng của Jack, biểu tình trên mặt quần gia Bowen khẽ chuyển, thần sắc cung kính biến thành ôn hòa tự nhiên: “Mấy chuyện như giặt quần áo vẫn là cần cậu Jack thuê nữ hầu, tôi chỉ có thể phụ trách thu xếp chuyện nhà và nấu cơm cho cậu.”

“Cậu Jack, mời lên xe, trước tôi mang cậu đi làm quen một chút hoàn cảnh phòng ở.” Bowen chu đáo đem hành lý Cal chuẩn bị cho Jack cất vào thùng xe, sau đó đưa y lên xe.

Bowen khởi động ô tô đồng thời tỉ mỉ giới thiệu: “Sinh viên bình thường sẽ lựa chọn ở ký túc xá của trường hoặc nhà người bản xứ, ngài Cal thay cậu chọn một căn nhà nhỏ có ba phòng ngủ gần sông Spree, hoàn cảnh khá yên tĩnh, nhưng độ chiếu sáng phi thường tốt. Chương trình học của Học viện nghệ thuật Berlin thiết kế bình thường là tám học kỳ, nhưng Brown phụ nhân làm người tiến đề cử cậu cho ngài Emil · Nolde — còn tác phẩm triển lãm là lễ vật kết hôn cậu tặng cho Bukater tiểu thư, nên sau khi được Nolde công nhận, cậu Jack, chương trình học của cậu biến thành mười học kỳ.”

Bowen liếc nhìn Jack một cái, theo sau cười nói: “Nếu tiếng Đức hằng ngày của cậu không có vấn đề, như vậy các loại sách, từ điển chuyên ngành, tôi đã chuẩn bị tốt cho cậu trong phòng.”

“Cám ơn chú.”

“Cậu Jack, ông chủ có nói qua, số tiền này xem như cậu vay của ngài ấy, ngài ấy sẽ thu lãi với cậu sau.”

Chiếm được những lời này, Jack rốt cục yên tâm, những cảm động trong lòng sinh ra suy sụp lúc trước cuối cùng biến mất — chỉ có tín nhiệm y có năng lực mới có thể cho y “vay tiền”, một người đàn ông cần không phải không ràng buộc hay là yêu chiều vô hạn, Jack cần chính là được Cal tín nhiệm năng lực của y.

“Cậu Jack, trong nhà có máy điện báo.”

Bowen hợp thời sắp một câu lập tức khiến Jack mặt mày hớn hở, bọn họ rất nhanh đến nhà mới, phòng ở quả nhiên giống Bowen miêu tả phi thường đơn giản, trừ bỏ phòng hai người bọn họ, một gian phòng khác được trang hoàng thành phòng vẽ tranh, bên trong để đầy dụng cụ hội họa, Jack nhếch lên khóe miệng không dấu vết run run một chút — giống nhau như đúc, cùng phòng vẽ tranh lúc trước y và Cal sống với nhau.

Trong phòng vẽ tranh ngọt ngào hôn môi và ôm, còn có Cal đứng ở cửa ngóng nhìn bộ dáng của y, nháy mắt xuất hiện trong đầu Jack, y không còn có tâm tình xem phòng mình có thoải mái hay không, chỉ hy vọng thật nhanh vẽ ra bộ dáng của Cal. Vài giờ sau, Jack nhìn người đàn ông trên tấm vải vẽ tranh sơn dầu chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn, y không có biện pháp khiến cho Cal sống dưới ngòi bút của mình.

Jack có chút thất bại ném bút vẽ, hôm nay hiệu quả việc vẽ kém xa so với dĩ vãng càng đã kích lòng tự tin của Jack, y chạy đến trước máy điện báo, thao tác cẩn thận theo trình phát đi điện báo đến Cal. Cal không thể đúng lúc tâm tình Jack đang không tốt mà bắt lấy cơ hội, trên thực tế, hắn đang ở văn phòng bận rộn đến mức sứt đầu mẻ trán.

Sự cố tàu Titanic chìm cuối cùng bị quốc hội tra rõ ra. Tuy rằng lần này là tai nạn biển lớn nhất trong hiện tại, nhưng hơn hai trăm hành khách bị chết đuối không có ngoại lệ tất cả đều vì xô đẩy tranh đoạt áo cứu sinh và cơ hội lên thuyền cứu nạn mà rơi xuống nước. Sự cố chìm tàu có nhiều nguyên nhân, cũng không đơn thuần trút hết tội lỗi lên người thuyền trưởng Smith, nhưng trước một ngày công bố nguyên nhân sự cố, Smith thuyền trưởng không ngăn được lương tâm khiến trách, ông ở nhà nổ súng tự sát.

Chuyện này nháy mắt làm cho việc “Điều tra sự cố tàu Titanic” bịt kín một tầng bóng ma, vốn nên nhanh chóng đưa ra kết luận lại dây dưa um sùm, thậm chí còn kéo cả tàu Californian – con tàu cứu viện cuối cùng bị chứng thực là tới phút cuối mới tới cứu viện. Ngay sau đó, lời khai của ba thuyền viên tàu Californian càng làm cho bóng ma bao phủ quanh vụ tàu Titanic chìm thêm dày đặc — bọn họ thể mà nhận được thông báo không cho phép đi cứu viện trước!

Các quý tộc nước Mỹ, phú hào tập hợp các chi tiết quanh vụ tàu Titanic chìm, tìm tòi bí mật, nhất thời lại một lần nữa làm ồn ào náo động cả lên. Quốc hội Mỹ sau gần hai tháng cẩn thận điều tra rốt cục dưới áp lực dư luận khởi tố Tập đoàn tài chính Morgan – ngài John · Morgan. Quyết định này được ban ra, toàn bộ nước Mỹ đều chấn động!

Ý đồ khổng chế tài vận quốc gia nước Mĩ! Đây là tội danh lớn cỡ nào, tai to lớn hòng quất tháo cả đời trong giới tài chính ngài Morgan cuối cùng vì tội danh này bị quốc hội mời đi phối hợp điều tra! Tin tức vừa truyền ra, toàn bộ đường Wall xảy ra chấn động mãnh liệt, tất cả tài sản trong tay tập đoàn Morgan gồm mười ba ngân hàng và tám công ty bảo hiểm nháy mắt suy sụp, những người sở hữu cổ phiếu của họ điên cuồng bán tháo cổ phiếu trong tay, mà các khách hàng của ngân hàng lập tức đòi rút tiền, thậm chí ngay cả ngoài cửa công ty bảo hiểm đều đứng đầy người dân yêu cầu rút ra.

Cal lúc trước đã bắt đầu thu mua cổ phiếu trước khi sự cố tập đoàn Morgan xuất hiện, nhưng bộ phận chiếm giữ tập đoàn Morgan cố định mức cực nhỏ. Chuyện ngài John · Morgan bị bỏ tù hoàn toàn cho Cal thời cơ nhận lại hồi báo lớn nhất trong khi chỉ bỏ ra số tiền ít nhất, mà ngài John · Morgan bị quốc hội mời đi vừa lúc phát sinh vào ngày thứ ba Cal về nước, thẳng đến khi Jack phát diện báo hôm nay mới thôi, Cal đã liên tục sáu ngày dùng đôi mắt đỏ ngầu phủ đầy tơ máu nhìn chằm chằm thị trường chứng khoán, hơn nữa lúc nào cũng khắc khắc lo lắng hành vi thu mua của bọn họ bị tập đoàn Morgan phát hiện rồi phản kích lại.

Số cổ phần công ty trong tay Cal còn chưa đủ, hắn muốn kiếm một vố lớn!

Cal kỳ thật lo lắng quá thừa, sau khi lão Morgan bị quốc hội lấy danh nghĩa “Phối hợp điều tra” bắt đi nửa tháng không còn tin tức gì, toàn bộ thành viên tập đoàn Morgan tâm tình đều phức tạp không gì sánh kịp. Bọn họ một bên vội vàng tổ chức nhân mạch và tiền tài tích cực giao lưu cùng các nhân vật nổi tiếng, bên kia phải làm chính là ổn định tâm tình khách hàng — đây mới là điều mà tập đoàn Morgan căn bản quan tâm.

Về phần giá trị cổ phiếu thay đổi rất nhanh, bọn họ căn bản không có nhàn hạ đi quan tâm, dù sao cho dù có người thu mua được cổ phiếu, đối với địa vị của gia tộc bọn họ trong giới ngân hàng cũng không có bất cứ ảnh hưởng, gia tộc Morgan khổng chế cổ phần vượt qua 50%, bọn họ không chút nào lo lắng với chuyện này — vấn đề Cal lo lắng nhất, là vấn đề gia tộc Morgan không quan tâm nhất.

Sau ngày thứ chín, người đầy vị chua, râu ria xồm xàm, Cal rút cục về nhà. Judy dùng ánh mắt đồng tình nhìn chủ nhân của mình, bề ngoài thoạt nhìn Cal như bị người ta bắt cóc ngược đãi một tuần – thê thảm. Cal trừ bỏ tắm nước ấm, đem râu cạo sạch cho cằm mình hô hấp một ít không khí mới mẻ, lại đi ngủ một giấc thật ngon, ngoài ra không có ý tưởng gì khác.

Cal nửa khép mắt nằm trong làn nước ấm giãn tứ chi, một giờ sau, hắn bị đông lạnh tỉnh...

Nước trong bồn tắm đã hoàn toàn lạnh, hắn nếu không phải may mắn cánh tay treo bên hai sườn bồn tắm, như vậy hắn chính là bất tri bất giác chết đuối. Mang theo một thân mồ hôi lạnh Cal nhanh chóng chui khỏi bồn tắm, tùy tiện lau khô nước trên người, trở về phòng ngủ nằm xuống giường.

Cal cảm thấy mỗi một cực kỳ, thậm chí trước khi bước vào phòng ngủ hắn vẫn luôn lên kế hoạch cho bản thân phải ngủ đủ bốn mươi tám giờ, nếu không tuyệt đối không rời giường. Nhưng hiện tại hắn nằm trên chiếc giường mềm mại thoải mái thậm chí còn mang mùi hương huân y thảo lại cảm thấy mình mất ngủ.

Ngày Jack còn bên cạnh, bọn họ không phải giống như thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi không ngừng nói hết lời ngon tiếng ngọt cho nhau nghe, hoặc là một khắc không ngừng dùng ánh mắt nhấn gửi tình yêu. Nhiều lúc, Jack và Cal cùng một chỗ chẳng qua là làm vài việc, Jack trên gác siêng năng vẽ cho giấc mộng và tương lai của y, mà Cal làm là ngồi ở bàn công tác phê duyệt kế hoạch công ty bị Jack đánh giá là “Không hề lạc thú”. Thời điểm bọn họ vừa thấy mặt nhau liền khẩn cấp ôm, hôn môi đối phương cũng không nhiều, hoàn toàn là bộ dáng sinh hoạt gia đình, bình thản tựa như cặp vợ chồng già đã quen thuộc vài chục năm vậy.

Mà hiện tại khi Cal nằm trên giường cảm giác hư không lại ủa tới, vươn tay có thể ôm gọn khối thân thể không còn bên cạnh hắn, một ngày ba bữa khiến hắn vui với việc phục vụ cậu nhóc cũng không còn, trước khi ngủ không thể từ trên gác vác cái tên còn đang rắng vẽ vài nét ra — những điều này khiến Cal bỗng nhiên thanh tĩnh.

Cal so với tưởng tượng của mình càng yêu Jack hơn, một khi được giải thoát từ cơn bận rộn không chừng mực, trong đầu hắn liền liêu mạng trào ra nụ cười của Jack. Cal cười khổ nhắm mắt lại nằm trên giường

đặt tay đeo nhẫn ở ngực, tay phải vươn đến bên giường Jack khẽ vuốt ve, hô hấp chậm rãi trở nên bình tĩnh, cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Cal ngủ thẳng giấc đến giữa trưa ngày hôm sau mới tỉnh ngủ, hần nhanh chóng sửa sang lại bản thân sau đó vào thư phòng. Thân là nữ hầu Judy không được Cal mệnh lệnh thì không thể vào thư phòng, thư phòng lúc này đã phủ một tầng tro bụi. Bên cạnh máy điện báo, trên mặt đất rải rác mấy tờ giấy trắng, Cal trong lòng chấn động vội vàng xoay người nhặt lên xem, trên tờ giấy trắng tất cả đều là chữ. Cal càng nhìn càng phát hiện cơ hồ mỗi ngày Jack đều phát tin tức đến, chiều dài nội dung lại càng ngày càng ngắn...

Cal mím chặt môi trầm mặc đem điện báo mấy ngày nay từ đầu tới đuôi đọc một lần, sắc mặt hần càng kém. Trạng thái của Jack hiện tại phi thường không tốt, kỹ thuật lúc trước của y đối với mỹ thuật đã xảy ra xung đột, nếu y không nắm vững, như vậy chính là đả kích lớn nhất với Jack.

Nhưng đây là năm 1912 không có phi cơ làm phương tiện giao thông thông dụng, Cal cho dù muốn lập tức xuất hiện bên cạnh Jack không có khả năng, huống chi hần hiện tại cũng đi không khỏi. Sự nghiệp hay là tình yêu? Đây căn bản không phải một sự lựa chọn, Cal duy nhất lựa chọn chỉ có thể là sự nghiệp, mấy hạng mục công việc trong tay đồng thời phải tiến hành căn bản không rời khỏi Cal, nếu hiện tại hần đi tìm nơi nương tựa tình yêu, có lẽ ngay sau đó chính là tìm nơi nương tựa hàng ngũ người phá sản.

Cal tiếc nuối thở dài, cơ hội tốt xiết bao, hần chỉ có thể bỏ lỡ. Cal nhanh chóng đánh điện báo cho Jack lưu lại một câu, liền vội vàng ra khỏi thư phòng. Judy đem tờ báo hôm nay mở ra bên cạnh bàn ăn cho Cal, thời điểm hần nhìn tin tức đầu đề càng cảm thấy chủ đạo điều tra của quốc hội lúc này đây là một trò cười, cứ một hai ngày gọi ngài Morgan đến tham gia thẩm vấn một lần, nhưng đã hơn nửa tháng mọi chuyện vẫn không có bất cứ tiến triển nào.

Người có đầu óc ai còn không rõ trước mắt tập đoàn Morgan bị cuốn vào căn bản chính là nguy cơ chính trị? Nhóm người thừa kế gia tộc Morgan làm việc càng làm người ta kính phục, một mặt tỏ thái độ chuẩn bị đủ tiền mặt, phục vụ những khách hàng muốn rút ra, mặt khác đầu vào đẩy tiếp tục tiến hành thôn tính ngân hàng kế tiếp. Dưới mọi tình huống, không đợi Quốc hội ép buộc thẩm vấn ngài John Morgan xong, cổ phiếu tập đoàn Morgan cũng chậm rãi bắt đầu tăng trở lại.

Cal nhìn tờ báo cười một tiếng, bắt đầu hưởng thụ cơm trưa nhàn nhã đã lâu không có trải qua. Hần bỏ lỡ một trang báo khác bên trong trở về văn phòng của mình, chuyện này mang tới cho Cal một phiền toái lớn, cũng cho hần một cuộc gặp gỡ bất ngờ lớn hơn.

Thời điểm Cal lái xe đến công ty, da mặt Lucas và Abner đều căng thẳng, ánh mắt bọn họ nhìn Cal phi thường tuyệt vọng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Các cậu sao nhìn có vẻ là bộ dạng công ty sắp đóng cửa? Chuyện chúng ta thu mua cổ phiếu tập đoàn Morgan tạm hoãn tốc độ lại, chờ đợi thời cơ kế tiếp đi, trước mắt giá cổ phiếu khôi phục vượt qua giá thu mua.” Cal nói xong mới phát hiện Lucas và Abner vẫn không nhúc nhích đứng trước bàn công tác của mình, kỳ quái nhìn hai người: “Thật sự đã xảy ra chuyện gì?”

“Cậu không có xem báo hôm nay sao? Ismay bởi vì căn cứ chính xác từ phó lái Mus mà bị lên án, ngài Mus tỏ vẻ trong toàn bộ quá trình lưu chuyển vẫn nghe ngài Ismay yêu cầu thuyền trưởng Smith tăng tốc, mà Ismay biết kính viễn vọng bị khóa.” Abner nói xong đem tờ báo nhăn nhoe đưa cho Cal.

“Cho nên Ismay tha tôi xuống nước cùng? Nhưng, tôi nhớ rõ chính mình mới là người ngăn cản tàu Titanic tăng tốc kia mà?” Cal không rõ nên mở báo ra, sau đó biểu tình trên mặt cứng đờ, sắc mặt hần trở nên nghiêm túc giống hai vị quản lý của mình.

“Hợp tác với công ty thép Pittsburgh là do Ismay ký hiệp ước, vị trí tấm thép bị núi băng đâm nứt ra trùng hợp chính là do công ty chế tạo. Hơn nữa tôi đem toàn bộ cổ phiếu Whitestar chuyển cho Ismay, cho nên, bị hoài nghi là thép bên trong giao dịch không hợp cách? Đáng chết, tôi mang lại phiền toái lớn cho cha rồi!” Cal thấp giọng mắng một tiếng, lập tức cầm lấy điện thoại bấm số của ngài Henry ở biệt thự Italia.

Những tiếng bíp liên tiếp cho Cal biết sự tình chuyển hướng vô cùng không tốt — cha hần đã biết chuyện này. Cal nhắc áo khoác lên ra phía ngoài: “Lucas, ngài Morgan gần nhất tình trạng thân thể không ổn, một khi ông ta xảy ra chuyện lập tức tăng tốc thu mua cổ phiếu tập đoàn Morgan. Abner, thúc giục đại học ở Tennessee nhanh chóng nghiên cứu ra thủy tinh chống đạn, tôi cần dùng gấp, còn có, hai người các cậu căn

dặn nhân viên không được nói gì, công ty trực tiếp đóng cửa từ chối tiếp khách, về chuyện này một mực không nói rõ.”

“Cal, hiện tại cậu đi Pittsburgh cũng vô ích.” Lucas bình tĩnh đưa ra quan điểm của mình.

Cal quay đầu lại cười cười: “Có lẽ vô dụng, có lẽ có chỗ trọng dụng. Cha tôi từ Italia trở về cần vài ngày, tôi không thể để lòng người bên trong công ty hoảng sợ, đó là căn bản để gia tộc bọn tôi sống yên. Chuyện công ty giao cho cậu và Abner, vất vả cho các cậu.”

64. Chương 64

0o0——0o0

“Buổi tối cùng nhau ăn cơm được không?” Lawrence chờ mong nhìn Cal.

Cal ngồi xe lửa đi Pittsburgh cảm giác rõ được tình người ấm lạnh khi nhìn dãy ghế quý tộc, lúc này đây hẳn cũng được vắng vẻ. Các phu nhân tiểu thư đi ngang qua không hề dùng ánh mắt ái muội vô cùng thân thiết quỳn rũ Cal, các quý ông cũng không người nào dám tới “Quấy rầy” Cal.

Đỉnh cuộc sống sẽ có thung lũng, ai cũng đều chạy không thoát khỏi số mệnh này. Cal không chút ngoài ý muốn khi xuất hiện một kết quả như vậy, ngay cả cảm khái Cal cũng không rặn ra nổi. Những người chịu khổ trên tàu Titanic khi cần phát tiết, Quốc hội trước sau cũng đem tập đoàn Morgan và công ty thép Pittsburgh cùng cuốn vào, đã rõ ràng nói lên một chuyện — Quốc hội sẽ ra tay ngoan độc với những lão quý tộc không chế xã hội thượng lưu và cục diện chính trị.

Cal nghĩ nghĩ ý cười nơi khóe miệng liền lạnh xuống, nhóm chính khách này vì quyền lực thật đúng đắn cuồng, bọn họ thật sự nghĩ rằng ngành tài chính và công nghiệp nặng là một đám hề tay sai của bọn hắn, muốn ăn thì liền nuốt trời sao? Ngay cả cơ bản nhất đều không có, nói gì đến thu lợi.

Chỉ cần xử lý tốt, bất cứ chuyện gì cũng có cơ hội đảo ngược. Cal chậm rãi suy nghĩ đối sách, tâm tình thoáng tốt lên, sau đó hắn không khỏi cười ra tiếng — hóa ra trí nhớ Caledon lưu lại dần chậm rãi hòa quyện, dung hợp với nhân cách của hắn, nếu không hẳn cũng không quan tâm ngài Henry như vậy, loại quan tâm của con dành cho cha không phải tác dụng di tình có thể làm được.

“Xem ra con thật sự muốn hiếu thuận cha thật tốt rồi.” Cal bật cười xoa trán thở dài.

Ngày hôm qua Cal đã có giấc ngủ sung túc, hiện tại nằm trên giường cũng không buồn ngủ chút nào, hắn rút ra một quyển sổ da mang theo bên người ghi ra kế hoạch chuyện xưởng sắt thép, hơn nữa định ra hạng mục quan trọng nào cần xử lý gấp. Cho dù ý đồ chân chính của quốc hội là muốn đả kích tập đoàn Morgan sau lại dùng lý do đó đả kích xưởng sắt thép Pittsburgh, thì kết quả của chuyện này chỉ chứng minh bản thân vô tội, không thể để người ta chỉ trích.

Cal biết tính cách ngài Henry, trong kinh doanh ông ấy rất thành công, có mắt nhìn, dùng người cũng vô cùng đúng chỗ. Nhưng ngài Henry là một quý tộc, xuất thân và giáo dục có ảnh hưởng lớn đến tính cách của ông — ngài Henry không phải một người theo chủ nghĩa dân chủ, ông khinh thường bình dân, càng không có khả năng cúi đầu với bọn họ.

Nếu trước mắt quốc hội muốn đem trách nhiệm đổ lên đầu xưởng sắt thép, vậy việc Cal cần làm là phản kích, đầu tiên hẳn là cúi mình chứng minh sắt thép của xưởng có chất lượng tốt, sau đó cùng những người chịu khổ trên tàu Titanic đứng chung một chỗ dụ dỗ Quốc hội ra — trên lãnh thổ nước Mỹ, không có phú hào ủng hộ, bầy chính khách còn có thể đi thật xa sao? Ngay cả tiền tài trợ tuyển cử, bọn họ còn lo không xong!

Không để cho ngài Henry đột nhiên nói ra mấy chữ kinh người, Cal cảm thấy mình nên thừa dịp trước khi lão cha tới xưởng sắt thép mà xử lý tuyệt vời chuyện này. Nhưng trước hết, Cal cần xác định hẳn có thể

điều động công nhân viên trong xưởng sắt thép. Từ trong trí nhớ hồi tưởng lại cấp dưới trong xưởng của ngài Henry, Cal thở dài nhẹ nhõm một hơi, xưởng sắt thép này không phải liên hợp, nó thuộc về cá nhân ngài Henry. Cứ như vậy, có thân phận người thừa kế, Cal làm việc nhất định dễ dàng hơn rất nhiều.

Buông lỏng được tăng bản khoản này, toàn bộ tâm tình Cal thoải mái hơn không ít, thử thách và sự bất ngờ luôn song song tồn tại, chỉ hy vọng Thượng Đế chừa chút mặt mũi giải quyết viên mãn chuyện này. Cal nhắm mắt lại im lặng cùng đợi thời gian trôi qua, khi hần tới Pittsburgh ngược lại ngây ngẫn cả người, vừa mới tạm việt không quá vài ngày, cậu Lawrence lại đang chờ đợi tại xưởng sắt thép Pittsburgh.

“Cal, buổi tối tốt lành. Ngài đến rồi, ngài Julian nói ngài Henry còn đang ở Italia, ngài ấy không thể làm chủ việc buôn bán quyền xưởng sắt thép.” Thời điểm Lawrence nói chuyện phi thường bình tĩnh, hần lấy ra một phần hiệp ước đưa cho Cal.

Cal không cự tuyệt đề nghị của Lawrence, đây là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi — hiện tại không ai muốn dính dáng gì đến công ty sắt thép Pittsburgh, mọi người đều cảm thấy bất an giống như bị gia tộc Hockley bọn họ mang xuống địa ngục vậy — mỏ vàng nhà Brown mỗi ngày sản xuất hơn một trăm tấn vàng, có một hậu thuẫn như vậy, chỉ cần Cal đồng ý hợp tác thì chính chuyện một vốn bốn lời, nhưng trên thế giới nào có tiện nghi như vậy? Không ai cho không ai cái gì.

Cal cẩn thận lật hiệp ước xem, điều khoản quả nhiên không phải điều một tên gốc “liều lĩnh vì ái tình” có thể làm được, có chỗ chiếm tiện nghi, nhưng trả giá tiền tài đồng dạng cũng lớn vô cùng, quan trọng nhất, đây là một hiệp ước song phương. Nói cách khác khi gia tộc Brown gia nhập vào cổ phần xưởng sắt thép, gia tộc Brown sản xuất mỏ vàng tinh luyện kim loại từ nay về sau cũng dờ cho xưởng sắt thép — việc này hoàn thiện việc tinh luyện vốn có chút khuyết điểm của ngài Henry, hoàn toàn cho gia tộc Hockley được lợi.

“Hiệp ước này cá nhân tôi cảm thấy phi thường tốt.” Cal đem hiệp ước đưa cho Julian đứng phía sau hần đảm đương việc bí thư, cuối cùng lại lựa chọn đem chuyện này giao cho ngài Henry toàn quyền quyết định: “Xin lỗi, Julian, tôi không nhúng tay vào xưởng sắt thép của cha, lúc này đây chỉ trở về thăm ông ấy.”

Nhìn Cal tươi cười không chút giả vờ, Julian và Lawrence đều thăm mắng một câu: “Lừa đứa gốc à!”

“Julian, mời cậu Lawrence đến khách phòng lầu hai.” Cal mang theo khuôn mặt chân thành tươi cười nói, hần ra dáng một quý ông England chủ động bắt tay với Lawrence nói lời từ biệt: “Lawrence, buổi tối gặp, tôi còn chút chuyện khác cần làm.”

Cal nói xong không cho Lawrence thời gian giữ lại bước nhanh về khu làm việc đang treo bảng “Không phận sự cấm vào”, hần biết từ nơi này có một cầu thang thông tới bộ phận nghiên cứu. Đối lập với những mưa gió bên ngoài, bên trong xưởng sắt thép yên lặng hơn rất nhiều. Bọn họ có lẽ cũng không ít người sống sót từ vụ tàu Titanic chìm, nhưng họ đều là di dân rất ít người có gia đình, hướng chi phần lớn đàn ông lên thuyền cứu nạn đều có vợ có con.

Trong số người tử vong, cơ hồ không mấy người còn thân thích bạn bè, khóc than đòi công đạo cho người thân cũng không nhiều. Hướng chi công việc ở xưởng sắt thép tuy rằng vất vả, nhưng không khát nợ tiền lương, điều này rất khó có được. Đa số công nhân không muốn tìm phiền toái cho mình.

Cal đẩy cửa tiến vào bộ phận nghiên cứu, vài nhà hoá học và vật lý đang kịch liệt thảo luận làm sao để vật liệu thép phát huy cường độ và tính chất mạnh nhất. Thấy Cal xuất hiện, bọn họ toàn bộ ngây ngẫn cả người — lần đầu Cal tới là do ngài Henry giới thiệu vị trí bộ phận nghiên cứu, sau đó hần không tới lần nào nữa.

“Tôi là Cal · Hockley, trước mắt cha tôi đang từ Italia chạy về Pittsburgh, Quốc hội đang muốn đem sự cố tàu Titanic chìm đổ trách nhiệm cho xưởng sắt thép cung cấp vật liệu thép chất lượng kém, tôi cần các vị dùng phương pháp đơn giản nhất chứng minh vật liệu thép của công ty tuyệt đối có chất lượng tốt — bất luận như thế nào đều phải chứng minh điểm này. Tôi cho các vị thời gian một ngày nghĩ biện pháp, qua ngày mai phải triển khai.” Cal nói xong để lại một trận gió đi ra ngoài.

Đã không có Cal ở đây, Lawrence lập tức tỏ vẻ bản thân muốn tự đi xung quanh nhà xưởng tham quan một vòng, bởi vậy, Cal vừa ra khỏi bộ phận nghiên cứu thì vừa lúc chạm mặt Julian. Julian ân cần theo phía sau Cal nửa bước chủ động báo cáo những ảnh hưởng trước mắt xưởng sắt thép đang gặp phải.

“Đã có ba hợp đồng bị hủy bỏ, vụ tàu Titanic chìm đang được toàn cầu chú ý, đối với việc kinh doanh của xưởng sắt thép ở hải ngoại cũng có ảnh hưởng to lớn.” Julian nói xong sắc mặt trở nên nghiêm túc: “Cậu chủ, cậu xem, đây là tổng ngạch đơn đặt hàng mấy năm này, đơn đặt hàng của Âu Châu rất nhiều, nhất là Đức và Anh. Quốc hội gây ra ảnh hưởng cho chúng ta khó có thể dự tính hết.”

“Liên hệ vài phóng viên nổi danh, tôi tính cho bọn họ chứng kiến sức chịu lực của thép công ty chúng ta. Sau đó đem tin tức này tiết lộ cho tập đoàn Morgan, bọn họ biết tiếp theo nên làm gì.” Cal trên mặt cười lạnh như băng, hần hiện tại tích cực chờ đợi nhìn thấy Quốc hội tự lấy đá đập vào chân mình.

“Vâng, thưa cậu chủ, cậu có muốn liên lạc với ông chủ không? Trước khi khởi hành ông chủ đã gửi điện báo tỏ vẻ cậu có thể tùy ý xử trí chuyện nhà xưởng, hơn nữa có thể liên lạc với ông ấy.” Julian nói xong vươn tay mời Cal tới văn phòng ngài Henry, căn phòng trang hoàng hoa mỹ, ngập tràn hơi thở của một quý tộc lạc hậu.

“Julian, trong xưởng không hề thiếu công nhân đi bằng tàu Titanic tới đúng không?”

“Đúng vậy, cậu chủ. Cậu có dự định gì sao?”

“Kêu bọn họ tập trung lại, bảo bọn họ hồi tưởng chi tiết lại toàn bộ quá trình tàu Titanic chìm, chờ khi phóng viên tới nói cho phóng viên nghe, hơn nữa đến lúc đó chúng ta cung cấp số liệu vật liệu thép, nhất định sẽ làm rõ chân tướng. Việc cuối cùng, Julian, coi kỹ cửa nhà xưởng, đừng cho đám người nhà của mấy kẻ chết vì tai nạn vọt vào. Hiện tại nếu có người đến phá rối, dùng hết toàn lực trấn an bọn họ. Đợi cho mọi chuyện chấm dứt, trực tiếp đuổi bọn họ về New York đi.” Cal lật xem tư liệu nhà xưởng của ngài Henry, không thể không kính nể ông lão này, so với tính cách càng ngày càng cổ quái không chấp nhận những điều mới mẻ, ngài Henry, cha của hần, trong nhà xưởng của ông hàng năm đều có rất nhiều ý tưởng tiên tiến.

Julian được Cal chỉ thị nhanh chóng ra ngoài xử lý công việc, hần cuối cùng có thể thở ra một hơi. Chiếm được chút thời gian thở dốc, Cal quyết định ra ngoài đi dạo một lát, mặc dù trong Pittsburgh không có non xanh nước biếc cũng không có không khí tự nhiên để hít thở, nhưng so với ngồi lì trong văn phòng thì tốt hơn.

“Ngài Hockley?” Một người đàn ông trung niên có mái tóc màu chocolate nhỏ giọng gọi Cal, hần lập tức mỉm cười với anh ta, người đàn ông hơi cúi đầu cười với Cal: “Ngài Hockley, cảm ơn ngài lúc tàu chìm còn nhớ rõ bảo quản gia mang hai bé gái theo.”

Tươi cười trên mặt Cal thoáng cứng ngắc một chốc, người đàn ông này có phải đang châm chọc hần hay không?

“... Ách, xin hỏi anh là?”

“Kara là con gái của tôi.” Người đàn ông nói cười càng thêm cơ quắp bất an, anh ta kích động nâng tay: “Ngài Hockley, thật sự cảm tạ ngài cứu Kara, tôi không phải người cường tráng, lúc thuyền cứu nạn tới giành không lại chỗ ngồi, thời điểm ấy tôi rất cảm kích ngài, tôi từ trên cửa thông đạo bị khóa nhìn thấy rõ ngài vẫn luôn ôm Kara, còn đưa nó an toàn lên tàu Carpathia. Ngài Lovejoy cũng rất quan tâm đến nó, vợ tôi mất từ rất sớm, tôi chỉ có Kara là người thân duy nhất. Thời điểm tôi tìm được nó, ngài Lovejoy không chỉ chuẩn bị nhiều quần áo giày mới cho Kara, lại còn cho tôi một số tiền để tôi chăm lo cho con.”

Người đàn ông nói xong lại lau đôi mắt đang nghẹn ngào, Cal chỉ cảm thấy chột dạ và ngạc nhiên, Lovejoy lúc trước lúc “mượn” đứa bé rốt cuộc đã nói cái gì, như thế nào một cuộc giao dịch mua bán sau lại còn phải cảm kích! Đây là một cơ hội ngàn năm một thuở!

Cal nắm lấy bàn tay người đàn ông: “Anh à, xin hỏi anh có thể giúp tôi chút chuyện được không?”

“Mill, tôi gọi là John · Mill. Ngài Hockley, nếu có gì có thể giúp ngài tôi thực nguyện ý làm.”

Cal trấn an vỗ vỗ bàn tay anh ta, trên mặt lộ ra biểu tình phức tạp: “Không, xin không cần khẩn trương như vậy, anh Mill. Trên thực tế, quốc hội gần đây đang tra xét nguyên nhân sự cố tàu Titanic chìm, mà xưởng sắt thép của cha tôi bị đẩy ra làm người chịu tội thay.”

Cal nói xong thở dài: “Tôi thật không rõ mấy chính khách đó sao lại ngu xuẩn như vậy, bọn họ nói xưởng sắt thép cung cấp thép kém chất lượng, nhưng nếu thật sự không an toàn, cha tôi sao có khả năng đem

người thừa kế duy nhất của ông đưa lên tàu Titanic chứ. Tôi hiện tại cần chứng minh điểm ấy, vài ngày tới tôi sẽ mời các phóng viên đến, tự mình chứng minh xưởng sắt thép Pittsburgh trong chuyện này là vô tội, đến lúc đó, tôi hy vọng anh có thể đem chuyện tôi làm nói ra. Xin lỗi, tôi biết thỉnh cầu này khá ép buộc, nhưng tôi cần chứng minh mình không hề lấy tính mạng mấy ngàn người ra đùa, tính tình của cha tôi cũng không tệ như vậy.”

Mill lập tức gạt đầu đồng ý yêu cầu này, anh còn ngượng ngùng xoa tay nói: “Ngài Hockley, có thể giúp đỡ ngài giảm bớt buồn phiền tôi thật sự rất cao hứng, như vậy, hẹn gặp lại?”

“Hẹn gặp lại, anh Mill, cảm ơn sự giúp đỡ của anh.” Cal cảm kích vỗ vỗ bờ vai anh ta, sau đó ra khỏi nhà xưởng.

Đi dạo vòng quanh quả nhiên có vận khí tốt xuất hiện!

“Cal, ngài đang lừa anh ta?” Tiếng cậu Lawrence truyền tới tai Cal, hẳn ta đang núp bên trong nhà xưởng — nơi này là nơi du khách bị cấm.

“Cậu Lawrence, cậu không nên xuất hiện bên trong nhà xưởng, đây là việc phi thường nguy hiểm.” Cal xem nhẹ lời nói của Lawrence, trực tiếp vạch ra sai lầm của hắn.

Lawrence chẳng hề để ý chuyện này cười cười: “Tôi với việc đầu tư vào Pittsburgh vô cùng có thành ý, nhưng ngài Julian tựa hồ không muốn dẫn tôi tham quan cụ thể bên trong nhà xưởng, cho nên, tôi tự mình đến xem.”

“Cha tôi mới là ông chủ, cậu Lawrence, tôi nhớ rõ gia tộc Brown đang tìm cách xây dựng lò luyện kim, vì sao lại hợp tác với gia tộc Hockley?” Cal không chút để ý hỏi, Lawrence nghiền ngẫm nỗ lực cười, hắn vuốt ve bờ môi.

“Tôi và bạn gái chia tay. Các chuyên gia cha tôi mời đến đại đa số đều là giáo viên đại học không có kinh nghiệm hợp tác với các xưởng lò, tôi không tin tưởng bọn họ nên chủ động hủy bỏ kế hoạch xây xưởng chế tạo. Một bước tiến vào lĩnh vực hoàn toàn xa lạ, chỉ là đền tiền, tôi cũng không tin vận khí của gia tộc Brown hai mươi năm sau vẫn còn tồn tại.” Lawrence nói xong cười rộ lên: “Vận khí hai mươi năm trước làm cho cha tôi có chút quá mức tự tin, nhưng tôi khá cẩn thận, Pittsburgh tuy rằng là ‘Xưởng sắt thép’, kỳ thật phạm vi đã sớm phi thường lớn, các ngài không lo nguồn tiêu thụ, tôi vừa lúc có thể bớt việc.”

“Cậu Lawrence, cha tôi trở về sẽ đích thân tự xử lý chuyện này, trong tay tôi không có một phần cổ phần công ty nào, cảm ơn cậu ưu ái cho xưởng của cha tôi. Tôi còn có một số việc, xin lỗi, đi trước vậy.” Cal quyết định làm bộ như không có nghe đến câu đầu tiên.

“Buổi tối cùng nhau ăn cơm được không?” Lawrence chờ mong nhìn Cal.

“Đương nhiên, tay nghề đầu bếp trong biệt thự cha tôi không tồi.” Cal đưa ra câu trả lời trước sau như một làm người ta thất vọng.

65. Chương 65

0o0——0o0

“Anh tin tưởng em, tựa như anh tin chính bản thân mình”.

Trong tổ nghiên cứu có vài hoá học, vật lý gia lĩnh hội tốt ý của Cal, khi các phóng viên cảm thấy hứng thú đối với tin tức phủ định “Xưởng sắt thép Pittsburgh nên chịu trách nhiệm vụ tàu Titanic chìm.” tập trung lại nhà xưởng sắt thép nổi danh nước Mỹ, Cal dùng sự thật và các biện pháp kỹ xảo hung hăng nện một quyền lên mặt Quốc hội.

“Cuối cùng, tôi hy vọng đưa ra một ít nghi vấn cho mọi người. Có rất nhiều công ty tham dự chế tạo tàu Titanic, chỉ riêng mấy nhà xưởng cung cấp vật liệu thép đã có bảy nhà. Tuy rằng công ty Pittsburgh cung cấp số lượng sắt thép lớn nhất, nhưng tôi không rõ Quốc hội sao lại xác định vị trí nứt vỡ trên tàu Titanic là vật liệu do công ty Pittsburgh sản xuất. Theo tôi được biết, người chân chính biết mỗi một khối tàu được làm từ công ty nào là ngài Ismay đã tự sát. Quốc hội đưa ra kết quả này đại khái là dựa vào tưởng tượng đúng không?”

“Ngài Hockley!” Tiếng kêu của cô bé nhỏ đánh vỡ sự bình tĩnh ở đây, Cal cười tủm tỉm ngoắc cô bé ôm vào trong ngực.

“Kara, gần đây sống với cha vui không?”

“Cha nấu cơm rất khó ăn, ngài Lovejoy Omelette luôn rất xinh đẹp.” Chất giọng thanh thúy của Kara từ microphone truyền ra ngoài, một vị nữ phóng viên lập tức bắt lấy cơ hội đặt vấn đề.

“Ngài Hockley, xin hỏi bé gái này có quan hệ gì với ngài?”

Cal cười cười không nói chuyện, hần đi xuống bậc giao quyền phát ngôn tặng cho cha Kara – John · Mill.

Đôi khi lời nói có chút vấp vấp, ngốc nghếch lại có độ tin cậy rất cao. Người dân bình thường có lẽ không tin những quý tộc có tiền có quyền, nhưng nếu có một người thoát nhìn giản dị, thành thật vì hần nói ra một lời hay, như vậy hần chính là một người tốt chân chính.

Khi Mill lấp ba lấp bắp nói xong, Cal phát hiện nữ phóng viên vừa đặt câu hỏi dùng một loại biểu tình kinh ngạc nhìn chằm chằm Cal, hần ôn hòa mỉm cười với cô ta, trả Kara về vòng tay của Mill, sau đó tuyên bố chấm dứt buổi họp báo.

Cal thành công vớt hần và toàn bộ công ty sắt thép Pittsburgh ra khỏi vũng bùn. Về phần cục diện rối rắm còn lại để cho Quốc hội tự mình chậm rãi thu dọn đi, nếu bọn họ vì biểu hiện công chính liêm minh, nhất định phải đắc tội với toàn bộ công ty cung cấp vật liệu cho tàu Titanic, từng nhà từng nhà một. Nếu Quốc hội không muốn làm như vậy, Cal tin tưởng tập đoàn Morgan hiện đang nắm giữ bộ phận lớn tiền bạc Quốc gia rất thích ý giúp đỡ mấy chính khách kia làm sáng tỏ rất nhiều số tiền không rõ ràng của họ.

“Cal, chiến thuật phản kích của ngài tuyệt đẹp.” Lawrence đứng ở văn phòng bên cạnh đợi Cal.

Nghe được Lawrence ca ngợi, Cal chỉ khiêm tốn cười một cái, lúc này không phải thủ đoạn của hần cao minh, chỉ có thể nói Quốc hội lựa chọn thời điểm làm khó rất không khéo, hơn nữa, Cal lúc này chân thành cảm tạ Lovejoy. Hần gật đầu với Lawrence: “Cảm ơn sự ca ngợi của cậu. Cha tôi chiều nay hần sẽ về đến, tôi cần đi đón ông ấy, xin lỗi, đi trước một bước.”

“Cal · Hockley, ngài gần một tháng nay không hề có tình nhân? Chàng trai trẻ bộ dạng có chút tương tự tôi cứ như vậy làm ngài nhớ mãi không quên? Thế cho nên, ngài vứt bỏ tất cả những nhân tình lúc trước?” Lawrence ngồi vào sofa, lúc hỏi trên mặt hoàn toàn không thể tin nổi.

“Cậu Lawrence, tôi cảm thấy cậu đã suy nghĩ quá nhiều. Ngay từ đầu cậu đã xem nhẹ một sự thật, Jack không phải tình nhân tôi bỏ tiền nuôi dưỡng trong lòng bàn tay, tôi hứng thú với em ấy không riêng gì việc trên giường. Tuy rằng tôi không phải một giáo đồ Thiên Chúa giáo, nhưng tôi rất thích giáo lý trung thành cả đời với bạn đời trong Thiên Chúa giáo. Vậy nên, không tiếp.” Cal nói xong xoay người, hần bị Lawrence từ phía sau ôm lấy.

Cal cảm thấy bất đắc dĩ.

Thái độ Lawrence không thể nói là quá phận, hành vi theo đuổi của hần ta thậm chí khá nho nhã lễ độ. Chỉ là Cal không thể hiểu nổi chấp nhất của hần ta, Cal cảm thấy bản thân căn bản chính là một ác ma, cũng không có gì để người ta nhất kiến chung tình. Hần không thể không xài chiêu cũ, thực một cú ra sau, Lawrence lại một lần nữa che eo về mặt đau đớn nhìn về phía Cal.

“Cal, tôi cảm thấy tôi rất có thành ý.”

“Cậu Lawrence, cậu cảm thấy mình và Jack rất tương tự, mà cậu so với em ấy có học thức, có tài năng, cho nên hần cũng có thể dễ dàng đoạt đi bạn đời từ trong tay em ấy đúng không?”

“Chẳng lẽ không đúng như vậy sao? Suy nghĩ này có lẽ quả thật phi thường ngạo mạn, nhưng tôi thủy chung cho rằng một người đàn ông như ngài nên ở bên cạnh tôi, chỉ có chúng ta mới xứng.”

Lời của Lawrence triệt để làm Cal cười ra tiếng, hần rút đi nét cười ôn hòa trên mặt, nồng đậm hương vị châm chọc: “Người đàn ông như tôi? Âm hiểm ngoan độc, đặt nặng lợi ích, vì bản thân mà lợi dụng người thiện lương. Cậu Lawrence, cậu cảm thấy tôi không tệ, là vì tình yêu tôi dành cho Jack phi thường chân thành, thứ cậu muốn cần bản không phải là tôi mà là đoạn tình cảm kia. Nếu cậu nhất định phải nghe lời cự tuyệt chân thành nhất, như vậy tôi chỉ nói với cậu, tôi chán ghét nhất chính là những kẻ giống tôi. Tôi và Jack nếu chia tay nhất định vì tình yêu cạn mòn, hoặc là tính cách không hợp, cho dù là chia tay, em ấy cũng sẽ làm một người đàn ông chúc phúc tôi. Như vậy, cậu thì sao, cậu Lawrence? Để tôi đoán thử xem một kẻ giống tôi sẽ làm ra chuyện gì nào — hết sức phá đổ sự nghiệp của tôi, cho tôi biết sự lợi hại của cậu, sau đó đem tôn nghiêm ném xuống đất, trở về khẩn cầu cậu giúp đỡ, đúng không?”

“Cậu Lawrence, hiện tại cậu có thể triệt để buông tha cho suy nghĩ này được rồi? Tôi là người hướng tới quang minh.” Cal kéo chỉnh vạt áo của mình, mở cửa văn phòng ra, hần hơi dừng động tác lại, nói: “Nếu cậu như cũ có hứng thú hợp tác với công ty Pittsburgh, như vậy mời liên hệ với cha tôi, tôi cũng không công tác ở đây.”

“Cal, chờ chờ tôi. Tôi cũng đi đón ngài Henry, tôi đã nói rồi, tôi rất có thành ý, cho dù chuyện này không thành, tôi cũng hợp tác với công ty Pittsburgh.” Chỉ chớp mắt sau Lawrence lại biến trở về quý công tử nhiệt tình sang sảng, trong lòng Cal yên lặng nhớ kỹ công phu tác kẻ hoa của Lawrence, nhắc nhở bản thân về sau trăm ngàn cần thận hần ta.

Ngài Henry nhìn chiếc ô tô chủ động chạy về phía ông, Cal – cậu con trai nhiều ngày không thấy đang bên cạnh ông, ánh mắt ông lại từ Cal chạy qua Lawrence, sắc mặt lập tức đen sì sì. Vì sao một tháng trời không gặp, con của ông vừa tiến bước một kẻ lại trên chộc thêm một kẻ khác — loại hình vẫn là tương tự! Mấy cậu trai tóc vàng mắt xanh, dáng người gầy yếu anh tuấn quả nhiên đều là kẻ thù của ông!

Ngài Henry lập tức cảm thấy toàn bộ tộc người Germanic đều đáng ghét — tuy rằng Jack và Lawrence không quan hệ gì với tộc này.

“Cậu Lawrence?”

“Giữa trưa tốt lành, ngài Henry.” Lawrence đối mặt với ngài Henry liền khôi phục thái độ bình thường, chỉ cần không nhìn Cal, hần đều rất thanh tĩnh biết rõ chính mình đang làm những gì.

“Cal hôm nay trong buổi họp báo xử lý chuyện rất tuyệt.” Lawrence lập tức ca ngợi Cal một câu, đây là phát ra từ nội tâm.

Đáng tiếc ngài Henry tuy rằng tiếp nhận Lawrence khích lệ Cal, nhưng vẫn treo biểu tình khinh thường trên mặt.

“Cal vẫn còn trẻ, nó phải trực tiếp liên hệ cục trưởng cục cảnh sát, đuổi mấy thứ quái quỷ này đi. Làm gì phải bày ra bộ dạng thấp kém đó chứ.”

Lawrence trong nháy mắt bị đổ không biết nên nói gì — cha mẹ hần đều chỉ xuất thân bình dân. Đối với quan niệm ăn mòn sâu vào tư tưởng quý tộc như ngài Henry hần chưa bao giờ phải chấp nhận, nhưng mà... Hần không tính toán đắc tội với ngài Henry, Lawrence chỉ duy trì mỉm cười trên mặt.

Ngài Henry lập tức lại đào ra tật xấu của Lawrence, một kẻ dối trá như vậy hoàn toàn không xứng với con của ông, nói như vậy... Như thế nào giống như đứa trước lại tốt hơn một chút chứ? Sắc mặt ngài Henry đen kịt vút bỏ suy nghĩ quỷ dị trong lòng, chuyên tâm đối phó Lawrence, không lâu sau, một già một trẻ trong ô tô đạt thành hiệp nghị.

Hợp tác luyện kim, nhưng việc công ty thép Pittsburgh ngài Henry quyết không cho phép gia tộc Brown nhúng tay vào, trong lòng Cal lúc này chỉ mong muốn lập tức trở về mở máy điện báo ra để có thể cùng Jack ngọt ngào một hồi.

Cái ngày Cal vội vã đến Pittsburgh chỉ để lại cho Jack một câu “Anh tin tưởng em, tựa như anh tin bản thân mình”. Những lời này đến không sớm cũng không muộn, vừa lúc xuất hiện sau khi Jack vừa trải qua

đả kích. Tính cách người Đức đều tương đối nghiêm cẩn, sinh hoạt hằng ngày của Jack cho dù trong phương diện nghe hiểu không chứng ngại, nhưng ngôn ngữ chuyên nghiệp lại phi thường khó quen.

Jack chưa từng trải qua bất kỳ nền giáo dục mỹ thuật chính thống nào, tranh của y hoàn toàn là do thiên phú cá nhân mà thôi. Hiện tại, một khi tiến vào học viện mỹ thuật, vấn đề lớn nhất Jack phải đối mặt chính là căn bản không vững, mỗi một danh họa tính cách khác nhau, nhưng căn bản là vấn đề ai cũng không thể bỏ qua.

Lúc trước giáo sư Emil · Nolde nguyện ý nhận Jack học trò của ông, công lao lớn nhất hoàn toàn là do bức [sinh tồn] mượn từ chỗ Rose, hình thức biểu hiện tình cảm của Jack và phong cách vẽ của giáo sư Nolde giống nhau, tràn ngập cảm giác kịch liệt xung đột. Nhưng điều này không thể thay đổi bản chất vấn đề, căn bản của Jack không ổn. Trước khi hai học kỳ kết thúc Jack bởi vì giữ thói quen hội họa cá nhân mà gặp phải suy sụp.

Cal là người đàn ông vô cùng tự tin bản thân, hấn đối mặt với bất cứ chuyện gì cũng tràn ngập dự vọng khổng lồ. Cal hiểu biết điểm này, cho nên thay vì hấn nói ra lời an ủi, thì không có bất cứ gì có thể động lòng người so với một câu Cal đánh điện báo tới “Anh tin tưởng em, tựa như anh tin chính bản thân mình”.

Jack từ giờ khắc này bắt đầu triệt để buông bỏ ý nghĩ thiên phú về tình cảm đi, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào luyện tập những bước căn bản nhằm chấn.

Đại khái không ai đem máy điện báo, thời gian sau bữa tối triệt để trở thành thời gian hai người bọn họ dùng điện báo trao đổi với nhau, có lẽ phải hồi lâu mới có thể nhận được vài chữ ít ỏi đối phương trả lời lại, nhưng trong lòng lại vui sướng hơn so với bất cứ điều gì.

“Thầy hôm nay lần đầu tiên khích lệ em.”

“Đơn đặt hàng lần trước bị Âu Châu hủy bỏ một lần nữa đã trở lại.”

“Em cảm thấy trường học trước mắt phong cách hội họa đều rất đau khổ.”

“Hy vọng phòng nghiên cứu tại đại học bang Tennessee hôm nay có thể cho anh một niềm bất ngờ vui vẻ, coi như bù lại số tiền đầu tư của anh.”

Jack cầm điện báo khoe miệng cong cong, y xoay vòng eo lười biếng ôm lấy quyển sách lịch sử mỹ thuật thật dày ngồi trở lại bàn học, trước khi trải qua giáo dục chính quy, Jack chưa bao giờ biết nghệ thuật khoa học, mỹ học, triết học đều có chương trình học. Hiện tại Jack tựa như một khối bọt biển, nhanh chóng hấp thu những thành phần dinh dưỡng mà y có thể tiếp thu.

Đang trong kỳ nhanh chóng trưởng thành Jack không biết ở một nơi xa Đại Tây Dương đã xảy ra một sự kiện chấn động đường Wall nước Mỹ — ngài John · Morgan không chịu nổi sự tra tấn kéo dài hơn hai tháng của Quốc hội, khi vụ việc tai nạn của tàu Titanic vẫn chưa điều tra xong, tinh thần hoảng loạn bị đưa khẩn vào bệnh viện cấp cứu.

Chuyện này cơ hồ đến quá bất ngờ, Mỹ Quốc có nền tài chính khủng đáng khoe ra nhưng vì chuyện này mà chuyển biến xấu đi.

Bất luận ngoại giới có bao nhiêu chú ý tới chuyện này, toàn bộ gia tộc Morgan lại không nói được một lời, bọn họ dùng thái độ trầm mặc khéo léo từ chối phóng viên có ý đồ phỏng vấn.

Thái độ của gia tộc Morgan càng làm cho chuyện này bị thêm một lớp khăn thần bí.

Lòng hiếu kỳ là thiên tính của nhân loại, các loại suy đoán hoang đường khó tin nhất thời ồn ào náo động khắp nơi.

Lại qua hai tháng sau, tin lão quý tộc John · Morgan mất tại bệnh viện lập tức đi lên đầu đề [Thời báo New York].

Cổ phiếu tập đoàn tài chính Morgan thoáng chốc giảm xuống, Cal nhìn Lucas và Abner từ trong thị trường chứng khoán trở về, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

5% cuối cùng rốt cục thu mua đầy đủ.

Bắt đầu từ ngày mai, bọn họ có thể ngồi lấy tiền — đợi đến khi ngài Henry giống Cal vương nợ nần, Cal trực tiếp chia cổ quyền là được

So với Cal nóng lòng chờ đợi thủy tinh chống đạn ra đời, xướng ngài Henry ngược lại trước hết chế tạo ra thép chống đạn.

Ngài Henry và Cal đối với loại sản phẩm kiểu mới này có phương hướng sử dụng khác nhau. Lúc đầu Cal nhắc tới chống đạn chỉ là sáng tạo ra loại ô tô chống đạn xa xỉ để moi tiền đám quý tộc, mà ngài Henry lại trực tiếp đánh chú ý tới sản phẩm quân dụng.

Sau khi bí mật mua một hãng trang phục nhỏ nhiều lần thí nghiệm, ngài Henry so với người đến từ hiện đại là Cal đã sớm chế tạo ra áo chống đạn, hơn nữa càng thêm thần kỳ là, ông thành công bán mấy thứ này đi ra ngoài, kiếm được vô số tiền bạc.

Bất luận niên đại nào, vàng, dầu mỏ, cổ phiếu, quân hỏa, buôn lậu, thuốc phiện đều là những ngành kiếm tiền nhiều nhất..

Thời điểm cha con tụ họp, Cal nhìn lão cha dương dương tự đắc mà mỉm cười, trong lòng lại âm thầm mắng chính mình — suy nghĩ cho lắm vào, quả nhiên là sản phẩm dễ dàng kiếm tiền lại không uống công!

Trải qua hơn bốn tháng chiến đấu hăng hái, Cal có được thời gian nghỉ ngơi mà hẳn tha thiết mơ ước, hẳn đem công việc còn lại toàn bộ ném cho hai gã quản lý, một thân một mình thoải mái lên tàu chở khách chạy định kỳ đi Đức.

Jack đã vài ngày không nhận được điện báo của Cal, y cẩn thận lật mấy tờ báo thương nghiệp Đức nhằm chán, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Phần lớn các sự kiện kinh doanh đều không xuất hiện tin tức Quốc tế, y nhìn ra điều này trong đồng báo chuyên ngành kia.

Jack đoán Cal đại khái lại đi khai phá sản phẩm mới gì đó — thời điểm bọn họ gửi điện báo qua lại vì phòng ngừa Đức hoài nghi nên đều dùng những từ đơn giản. Bởi vậy rất nhiều chuyện đề cập đến cơ mật buôn bán cũng không nói, Jack trước mắt mơ hồ đoán Cal đang làm cái gì, còn cụ thể ra sao thì một mực không rõ.

Cửa phòng đột nhiên truyền tới tiếng đập cửa đều đều, Bowen đang ở phòng bếp chuẩn bị bữa tối. Jack giơ tay ra hiệu với ông tự mình chủ động đi mở cửa, Jack nhìn người đàn ông xuất hiện trước mặt mình chỉ biết nhếch khóe miệng, khiếp sợ không biết nên phản ứng thế nào.

Cal tháo mũ xuống tạo nhã khom người với Jack: “Cậu Dawson, hoan nghênh một du khách mỗi một chứ? Tôi có thể dùng thân thể để trả chi phí ở trọ.”

Cal ném cặp da trong tay đi, trực tiếp vịn lấy bả vai Jack đẩy y ngã xuống tấm thảm phía sau. Hai người quay cuồng trên mặt đất, Cal dùng một chút lực ôm Jack vào trong lòng, đảo ngược tư thế.

Không đợi Jack thanh tỉnh từ trong cơn kinh ngạc hẳn tạo ra, Cal cơ khát ngậm lấy hai phiến môi Jack liếm hôn mút vào.

“Các vị chủ nhân, buổi chiều tốt lành. Các ngài tính toán đi về phòng trước, hay là dùng bữa tối trước đây?”

Nhìn Bowen ôn hòa tươi cười mắt tự nhiên, Cal lần đầu tiên sinh ra ý nghĩ giống với ngài Henry, tộc người Germanic rất khiến người chán ghét!

66. Chương 66

0o0——0o0

“Vậy anh qua lại phải hơn mười ngày tàu biển để làm gì?”

“Làm em.”

Đến khi dùng bữa tối, Cal và Jack ăn mà không biết mùi vị ra sao.

Rất nhanh kết thúc bữa tối như ăn sếp này, bọn họ ôm nhau nhanh chóng di chuyển tiến vào phòng ngủ.

Jack vội vàng xé rách nút sơ mi Cal, trong dĩ vãng cho tới bây giờ đều là Cal chủ động, loại cảm giác mới mẻ này tràn ngập thích thú vui sướng.

Cal tùy ý cậu xé chiếc áo đất tiền của hắn, biến nó thành tấm vải thiếu nút.

Trên thực tế, hắn so với Jack càng thêm trực tiếp, áo của Jack sớm bị hắn rút ra khỏi quần, đai lưng và nút quần dài đều rời khỏi cương vị công tác của chúng.

Quần dài treo lơ lửng trên cái mông vĩnh cửu của Jack, tùy tiện động một cái sẽ rời đi thân thể y ngay.

Không thể nói rõ ai chủ động hơn ai, Cal và Jack lập tức lăn thành một đoàn trên giường, Cal theo thói quen vươn tay mò trên đầu giường, sau đó, một gáo nước lạnh từ trên đầu hắn xối xuống... Nơi này không phải chủ tịch ở New York, bọn họ không có vật phẩm cần thiết...

“... Cal?” Jack dưới thân Cal thở phì phò, y nghi hoặc nhìn về phía Cal.

Cal ôn hòa tươi cười, hắn hôn lên mi tâm Jack trấn an nói: “Chờ anh một chút, anh đi xuống phòng bếp lấy vài thứ.”

Jack ôm lưng Cal, hai chân cũng dây dưa lên: “Chậm một chút là được.”

Ngọn lửa chưa tắt trên người Cal nháy mắt lại bị châm lên hắn đặt tay sau ót Jack dùng sức hôn lên bờ môi của y, tay kia thì vuốt ve ***g ngực không thấy thêm tí thịt nào: “Có lẽ, anh nên trừ tiền lương Bowen, em một chút cũng không béo lên.”

“Không tốt sao?” Jack bật hỏi một câu.

“Thêm một chút thịt, em càng thêm khỏe mạnh, em rất gầy.” Cal nói đến đây, cảm xúc mãnh liệt lúc vừa gặp mặt nháy mắt trở nên ôn tồn, hắn hôn dọc theo trán Jack từng tấc từng tấc một, hôn lên da y, hai tay buông tay y ra, hành vi khổng chế sửa thành vuốt ve toàn thân.

Jack dưới thân Cal chậm rãi rộng mở thân thể, bàn tay Cal chuyển sang nắm lấy hai cánh mông cong cong xoa nắn, bộ vị phía dưới của hai người chụm lại cùng một chỗ cọ xát đối phương.

Ngón tay thon dài của Cal chen vào thân thể Jack thông thả ấn nhẹ, Jack đã lâu không có làm, thân thể không thích ứng co rút lại chống cự xâm nhập.

Cal càng thả nhẹ động tác tay phải, tay trái nhẹ nhàng ấn trên bụng Jack, theo đường cong cơ thịt cảm lấy phân thân mềm mại của Jack khẽ vuốt động, khoái hoạt áp đảo, công tác khai phá của Cal thuận lợi không ít.

Vừa có thể chứa ba ngón tay, đầu Cal đã đầy mồ hôi, mồ hôi từ đỉnh đầu Cal ngã nhào lên ***g ngực Jack, làm cho cậu nhóc không tự chủ được vịn vịn bờ eo mềm dẻo.

Cal thở dài, hắn quyết định không đành lòng.

Hai tay đỡ lấy eo nhỏ của Jack, Cal thông thả đem chính mình chen vào thân thể Jack. Tuy không phải quá đau đớn, nhưng tuyệt đối không thoải mái, trên mặt Jack thoáng tái nhợt, y dùng lực ôm chặt Cal, trong lòng bài trừ cảm giác khó chịu.

Mỗi một lần bị tiến vào, Jack càng muốn Cal hôn môi y, chỉ có nóng bỏng hôn môi mới khiến y đem cảm giác khó chịu lúc bị tiến vào quăng ra sau đầu.

Cal là một tình nhân cẩn thận, hắn sớm biết thói quen này của Jack.

Thông thả di động thân thể, Cal nhẹ nhàng ôn nhu hôn môi Jack. Không lâu sau, nhịp thở của Jack bắt đầu trở nên dồn dập, trong xoang mũi không ngừng phát ra tiếng ‘hừ’ nhẩn nại.

Đứng ngoài cửa Bowen lung lay bình nhỏ trong tay, trên mặt như cũ duy trì tươi cười yên lặng rời đi.

Ông nghĩ mấy thứ này, các ngài ấy hẳn là không cần...

.

.

Bowen chu đáo, thấu hiểu, sáng sớm hôm sau mới về nhà chuẩn bị bữa sáng.

Trong phòng ngủ im ắng, hiển nhiên hai vị nam chủ nhân vẫn đang ngủ say trong mộng.

Bowen thả nhẹ động tác trong tay cắt nguyên liệu nấu ăn, tuy là bữa sáng, ông vẫn chuẩn bị các loại thịt chứa đầy anbumin và hải sản — đương nhiên, chuẩn bị cho cậu Jack các món mềm mại ông sẽ không quên.

Máy điện báo phát ra tiếng vang “Đát đát đát”, Bowen đem giấy trắng lấy ra tùy tiện nhìn thoáng qua, sau đó thở dài, thoát nhìn ngày nghỉ mà cậu Jack ngóng trông mới một ngày sẽ phải kết thúc.

Gõ cửa phòng ngủ chủ nhân, người mở cửa quả nhiên là Cal.

Bowen đem điện báo đưa qua, trong nháy mắt Cal trở nên mặt mày hớn hở.

Waksman tuy rằng chưa tốt nghiệp đại học, cũng đã thành công phát hiện phóng tuyến khuẩn, hơn nữa đã chứng minh được phóng tuyến khuẩn có thể phân giải chất hữu cơ trong đất.

Một khi có khí Mêtan, từ giờ trở đi Cal có thể chờ mong nhà xưởng của mình triệt để thoát khỏi sự ỷ lại vào môi quặng và dầu mỏ.

Đương nhiên Waksman còn cống hiến lớn hơn cho cuộc sống thường trực của con người, đó là đồ ăn vặt — acid citric.

Hắn là người đầu tiên dùng nấm mốc lên men, acid citric và axit lactic, Cal lúc trước coi trọng dù cho là giá trị nông nghiệp, hay là giá trị phụ gia tương lai — ngành sản xuất kẹo cũng là chiếc bánh ngọt thơm ngon ngọt ngào, vì sao hắn lại không múc một thìa chứ?

“Chủ nhân, ngài phải rời khỏi sao? Mười giờ sáng hôm nay có một chuyến tàu trở về Mi.” Tiếng Bowen đánh gãy cảm xúc của Cal, hắn dừng động tác lại, sau đó bùm mặt cười đi ra.

“Không, giúp tôi đặt vé chuyến tàu hai ngày sau khởi hành, hiện tại tôi không đi, chuyện này chẳng phải quan trọng gì.” Không nguy hiểm đến sự phát triển của công ty, hoàn toàn không quan trọng, Cal chỉ cần bảo Waksman nhớ rõ xin độc quyền sau đó không cho mua quyền độc quyền là được. “Tôi đi phát điện báo về công ty. Hai ngày này là ngày nghỉ của Jack đúng không? Chờ xong xuôi đến cuối tuần, tôi sẽ rời đi.”

“Đúng vậy, thưa ngài. Cậu Jack mấy ngày nay vẫn có bài tập, xin không cần chậm trễ việc học của cậu ấy.” Khóe mắt Bowen mang theo nếp nhăn nhợt nhạt khi cười, Cal cảm thấy sau lưng mình phát lạnh, quần gia đều là... sinh vật như vậy.

“Đương nhiên, tôi sẽ, tôi cũng không phải mỗi ngày đều có thể nhàn rỗi.” Cal nhin không được giải thích một câu, sau đó bất đắc dĩ phát hiện cảm xúc của mình bị Bowen kéo đi, hắn bật cười lắc đầu, lộ trình qua lại thật sự quá mức chậm trễ thời gian, Cal cảm thấy so với ô tô có lẽ hắn nên sửa đổi công cụ phi hành.

Nếu như Cal nhớ đúng, máy bay hắn là đã xuất hiện, tuy rằng còn chưa hoàn thiện.

Không có máy bay mà nói, hắn là có cái khác thay thế, một người nếu không thể ở trên một thân cây thật cổ chết, vậy đổi mấy cây khác nhất định thành công.

Trong nháy mắt mấy nội dung này lặn qua lặn lại trong đầu, Cal đến trước máy điện báo có chút do dự, phát ra nội dung mình mã quả thật sẽ không bị người khác hoài nghi, nhưng tính an toàn thật sự là quá thấp, khi nào thì điện thoại quốc tế mới có thể nâng cấp lên đây?

Cal lắc đầu, đem ý tưởng này nén ra sau đầu.

Đây không phải thời điểm ổn định để thiết tưởng, hẳn cho dù hiện tại nâng cấp đường dây điện thoại quốc tế lên, nhưng một trận thế chiến thứ hai đi qua, toàn bộ Âu Châu hoang xơ, còn có thể còn lại cái gì chứ?

Bất quá trong quốc nội Mĩ...Đó là một biện pháp hay!

Cal đột nhiên hoài niệm đường truyền tuyệt vời, hiện tại phương tiện truyền thông thật sự là lạc hậu.

Nhận được Cal hồi âm Lucas cảm thấy Cal cao hứng có chút quá mức, Lucas sẽ đem thành quả Waksman nghiên cứu thông báo đến Cal, bởi vì Abner nói Cal xem trọng thanh niên này, hiện tại vừa thấy quả thế.

Xem như nghiên cứu có thành quả, Lucas vẫn không cảm thấy giúp gì được cho công ty bọn họ cả, ít nhất trước mắt là tuyệt đối không có.

Lucas chỉ có thể thở dài, những nội dung Cal hiện tại đang tính toán có rất nhiều thứ hẳn không thể hiểu nổi, cho nên Cal có thể làm ông chủ, hẳn mới chỉ có thể làm quản lý đi.

Jack rời giường cũng không trễ, sinh hoạt theo quy luật sớm dưỡng thành đồng hồ sinh học, cho dù không thoải mái, y cũng nằm không nổi nữa — hướng chỉ không có khoa trương tới mức không rời giường được.

Jack biết thời gian Cal lại đây thăm y sẽ không dài, thậm chí có khả năng tối hôm nay Cal liền lên tàu trở về Mi.

Jack đã lên tinh thần thức đêm vẽ bài tập, nhưng không nghĩ tới hành trình của hai người bọn họ lại là chèo thuyền.

Không biết Bowen nơi nào tìm được một chiếc thuyền nhỏ, chú ta chuẩn bị tốt cơm trưa cho Cal và Jack xong liền biến mất ở đầu thuyền.

Cho đến khi ngồi trên thuyền trong tay nắm bút vẽ Jack không thể hiểu được chuyện sao lại biến thành như vậy. Cal ôm Jack, nhìn ánh mắt cậu nhóc có chút dại ra thì nổi lên lòng hiếu kỳ.

“Jack, em đang suy nghĩ gì vậy?”

“Em cho rằng chúng ta hiện tại hẳn là đang nghỉ phép, chứ không phải anh làm gia trưởng nhìn em làm bài tập.”

“Chúng ta hiện tại chính là đang nghỉ phép mà, tâm tình em đang rất tốt thuận đường làm bài tập luôn, mà anh nhìn em cũng rất vui.”

“Vậy anh qua lại phải hơn mười ngày tàu biển để làm gì?”

“Làm em.”

Cal nói xong nói buộc chặt cánh tay ôm lấy Jack, hẳn đặt cằm lên vai Jack nhẹ giọng: “Chẳng lẽ em cảm thấy anh tới đây phải làm cái gì đó sao? ồm em nói ‘Em yêu, anh nhớ em, anh không thể không có em.’ hay là ‘Không có em ở trong cuộc sống, anh hư không tịch mịch tựa như sa mạc không có nước’? Anh đã trao nhẫn cho em, với anh mà nói không có bất cứ thứ gì so với vật kia càng có thể biểu đạt tình cảm hơn, cho nên, anh không nói những lời ngon ngọt trống rỗng, nó không có ý nghĩa.”

“Cal, em cảm thấy anh đã nói rồi đó thôi.” Jack quay đầu lại lén ngấm vài lần, xác định không ai, y khẽ hôn môi Cal một cái: “Em đây làm bài tập, anh đọc sách đi. Em thực sự tưởng chúng ta còn đang ở New York, cảm giác như ở nhà, căn bản không có chút khác biệt nào.”

“Vốn đã không khác gì, em muốn nghe một chút chuyện anh gần đây gặp phải?”

“Anh không phải đã thắng lợi sao?” Jack nở nụ cười: “Gã ngạo mạn, thời điểm em thất lạc lại còn không quên biểu hiện tự tin.”

“Toàn thế giới trong vài năm này đều rung chuyển, anh yên tâm đưa em đến Berlin vì đế quốc Prussia và đế quốc Áo Hung có quan hệ thân mật với ta, cho dù là xảy ra chiến tranh em cũng an toàn. Hơn nữa, em tóc vàng mắt xanh, cho dù không phải người Germanic cũng có đủ đặc thù Germanic, ở trong này em sẽ phi thường an toàn.” Cal nói xong thở dài. “Có đôi khi anh thật không biết đưa em đến Âu Châu có phải một quyết định chính xác hay không. Nhưng những quốc gia Âu Châu khác một chút cũng không an toàn.”

“Không an toàn?” Jack không hiểu hỏi, Cal không biết nên trả lời y những chuyện tương lai sẽ phát sinh như thế nào, chỉ có thể nói một ít chuyện có bằng chứng.

“Đơn đặt hàng Âu Châu tăng mạnh, chủ yếu đều là Anh quốc, Đức và Áo Hung. Ngành sắt thép ở Đức phát triển tốt nhất, nếu không phải vì chiến tranh, anh thật sự không nghĩ ra nổi dựa theo sản lượng sắt thép

Đức sản xuất còn cần nhập khẩu sao, đồng dạng lý do cũng áp dụng cho Anh quốc, mà Áo Hung và Đức là liên minh. Âu Châu không tới hai năm sẽ có chiến tranh.”

“Vậy vì sao lại lựa chọn trường ở Đức cho em?” Jack buông bút vẽ quan tâm hỏi, đối với nghệ thuật có nhiều đam mê tới đâu, y cũng là một chàng trai có tâm huyết.

Cal ôm Jack nằm ngả xuống khoang thuyền, hần nhìn vào mắt Jack nở nụ cười: “Nếu lúc trước anh mạnh mẽ giữ em lại Mỹ quốc, như vậy cha anh hẳn đã tìm người biến em thành thi thể. Chuyện của chúng ta động đến điểm mấu chốt của cha, mà anh càng quá phận là không chịu cưới vợ giữ thể diện sống. Thực bất hạnh, cha tuy rằng là người Mỹ, nhưng ông ấy vẫn còn tước vị ở Anh, cho nên, nếu đưa em đến Anh quốc thì nguy hiểm như nhau, hơn nữa trong nước Anh cũng quá rối loạn — Anh, Scotland, Ireland, được xưng Liên Hiệp Quốc kỳ thật là chế độ tự quản — anh không yên lòng.”

Cal nói xong giả hoạt nở nụ cười: “Đức thực không tệ, ngành sắt thép của nó phát đạt, cha trong này vốn không có lực ảnh hưởng, hơn nữa thủ đô rời xa vòng chiến, vị trí địa lý không khiến anh quá lo lắng an toàn của em.”

“Cal cảm ơn anh, em chỉ nghĩ anh chọn nơi này là vì nó dạy học nghiêm cẩn, có thể thay đổi thói quen xấu của em tốt nhất.” Jack nói xong nở nụ cười. “Em ở trong trường học đã bỏ rất nhiều thói quen sinh hoạt không tốt.”

“... điều này, anh thật sự không có suy xét qua....”

Cal nói xong, hần và Jack ôm nhau cười ha ha.

Jack nằm trên thuyền ánh mắt đột nhiên sáng rực lên, y lập tức giơ kẹp vẽ lên cao hứng nói: “Gần đây thời gian huấn luyện căn bản quá dài, linh cảm của em đã sắp chết! Chúng nó đều còn đó, trên bầu trời! Hiện tại không gì so với bầu trời đại biểu cho tự do có thể hấp dẫn em hơn, nếu em có thể mọc cánh, em nhất định sẽ bay lên trời!”

“... Jack, em nói gì? Bay? Em muốn đứng ở trên bầu trời nhìn xuống mặt đất?” Cal lập tức ngồi dậy, vừa rồi hần cảm thấy có cái gì đó chột lóe qua trong đầu hần.

“Thiên Sứ đều có cánh, nhưng chúng ta không có, chúng ta mất đi quyền lợi bay trên trời, bị nhốt ở mặt đất chỉ có thể dùng hai chân bước đi — bầu trời chính là tự do mà chúng ta mất đi.” Jack một lần nữa nằm lại khoang thuyền, y chuyển tâm vẽ tranh.

Cal mỉm cười, hần biết mình có thể tạo ra vật thay thế gì trước rồi — tàu bay. Dù sao người Đức vào năm 1908 đã khoe ra vài lần với thế giới về năng lực cực mạnh của hạm đội tàu bay của bọn họ, Cal quyết định tiếp tục thay đổi tàu bay dùng cho vận chuyển — tiết kiệm nhiên liệu chẳng khác nào tiết kiệm tiền.

Bất quá, chuyện nghiên cứu phi cơ, hần cũng nên bắt đầu, tàu bay có khuyết điểm dù sao quá mức rõ ràng.

Cal nghĩ một lần nữa rồi nằm lại bên cạnh Jack, nhìn sườn mặt hết sức chuyên chú của Jack, hần bắt ngờ hôn lên.

Đàn ông lúc tập trung quả nhiên mê người vô cùng.

67. Chương 67

0o0——0o0

May mắn niên đại này không có paparazzi

Jack quay đầu buông kẹp vẽ trong tay hôn đáp lại Cal, sau đó tiếp tục bài tập của mình, Cal nhắm mắt thích ý hưởng thụ ánh mặt trời chiếu rọi. Tại nước Đức xa xôi này, hết thảy mọi gánh nặng đều đặt ra sau, cảm giác thả lỏng khiến hần không lâu sau đã ngủ vùi, Jack cúi người hôn trộm trên bờ môi của hần, cảm thấy mỹ mãn tiếp tục miêu tả bầu trời kia.

Buổi tối trốn trong nhà không người quấy rầy, Cal và Jack không để ý, ngọt ngào đút cơm cho nhau.

Thời gian gấp ngắn ngủi như thế, bọn họ không thể không tận dụng để làm những chuyện thân mật nhất, ví dụ như sau khi ăn xong trở lại giường sớm,

Sáng sớm ngày hôm sau, Cal và Jack trao đổi nụ hôn thì rời khỏi phòng, hẳn đến Đức không chỉ riêng “thăm người thân”, còn có việc làm ăn cần bàn.

Việc “áo chống đạn” của ngài Henry hút hàng, mặc dù Âu Châu tranh chấp nhưng vẫn chưa khai hỏa, cũng hung hăng nhét cho bao tiền của Henry béo phì.

Vài quốc gia đặt hàng không phải không muốn phủng chế lại, nhưng ngặt nỗi ngài Henry đã đem kiểu vật liệu mới và áo chống đạn đăng ký độc quyền sáng ý.

Nhìn áo chống đạn không ngừng tăng giá, vài quốc gia đặt hàng muốn đàm đạo cùng ngài Henry.

Lão quý tộc lại đứng giờ “bị bệnh”, đang muốn đi Đức nên Cal trở thành lựa chọn duy nhất.

Cal một chút cũng không muốn tham dự chuyện làm ăn này của cha hẳn, đối với Cal mà nói tham dự đến mấy, giao dịch quân hỏa linh tinh cho dù là lợi nhuận cao cũng không có chuyện tốt phát sinh.

Nhưng ngài Henry nói, nếu là Đức có thể cam đoan Cal an toàn, còn đưa ra tiền công cho Cal, hẳn sao lại không làm chứ?

Cal đang thiếu ngài Henry năm triệu đô la....

Hắn chấp nhận đề nghị của ngài Henry còn có lợi ích khác, chỉ cần quan hệ hợp tác của ngài Henry và Đức không chấm dứt, biết Jack là “tình nhân” của hắn, Đức sẽ bảo vệ Jack an toàn.

Một chiếc ô tô bình thản thông dong chở Cal tiến vào một căn phòng, căn phòng bình thường để người ta không có hưng trí tra xét hay để ý gì đến.

“Ngài Hockley, tôi tin tưởng ngài hiểu ý tưởng hợp tác của chúng tôi và ngài Henry.” Một gã trung niên, diện mạo phổ thông vẻ mặt tươi cười xuất hiện bên trong phòng, gã vươn tay ra với Cal: “Ngài cứ gọi tôi là George.”

“George, chào ngài, cha tôi rất vui khi lại nhận được đơn đặt hàng. Nhưng ý ông là muốn đô la, hơn nữa là trả tiền trước giao sản phẩm sau, còn có, đối với vấn đề giá cả cha tôi rất kiên trì. Ai, từ khi phát minh sáng tạo ấy lên báo chí, cha tôi liền đặc biệt hưng phấn, tuổi tác lớn, ông lão tựa như một đứa trẻ vậy, không nghĩ tới không ít người đều cảm thấy hứng thú với thứ này, năng lực nhà xưởng mới mở sản xuất có hạn, sản xuất ra thật sự không nhiều lắm, chuyện này thật sự là...” Cal nói xong giả vờ tỏ ra tiếc nuối,

“Ngài Hockley, kỳ thật chúng ta có thể hợp tác.”

Cal nhìn gã tự xưng “George”, ôn hòa mỉm cười hỏi: “Ngài George, ngài cảm thấy hợp tác kỹ thuật còn có thể giữ bí mật sao? Hơn nữa, tôi và cha tôi không quá rõ hoàn cảnh của Đức, đến lúc đó cũng không có người nào có thể xác định khoản thu vào có chính xác hay không, ngài nói xem đúng chứ?”

Trên trán gã đàn ông đối diện lập tức ra không ít mồ hôi.

Cal trực tiếp nói với hắn “Nếu không mua thì rút đi”, hơn nữa tuyệt đối không xây nhà xưởng ở Đức, bởi vì không tin bọn họ sẽ thành thật trả tiền...

Đây là vũ nhục, nhưng mà, Cal đoán kỳ thật không có gì sai, phàm là vật tư quân dụng, sau khi có được ai lại không “Học tập học tập” chứ.

“Ngài Hockley, như vậy nếu chúng tôi đặt hàng, không biết các vị tính toán cung cấp thương phẩm như thế nào?” gã lui một bước nói,

Cal tháo mũ xuống cầm trong tay nghịch nghịch lên xuống, một bộ tư thái không chút để ý: “Đương nhiên là đi con đường giao dịch bình thường, đây là quy tắc kinh doanh phù hợp mậu dịch quốc tế không phải sao? Chúng ta vận chuyển bằng tàu, ngài George, hơn nữa sẽ ký hiệp ước, không đúng hạn giao hàng xưởng Pittsburgh sẽ đền tiền cho ngài.”

Lời Cal nói rất cục làm cho người đối diện cao hứng lên không ít, gã gật đầu cười nói: “Đây là tự nhiên, ngài Henry luôn là một thương nhân có danh dự.”

“Ngài George, như vậy chúng ta có thể ký hiệp ước.” Cal vươn tay bắt tay với George, bọn họ rất nhanh ký kết hợp đồng Cal mang theo bên người, hẳn cất kỹ hiệp ước xong đang muốn đứng dậy rời đi, George lại ngăn cản Cal.

“Ngài Hockley, tôi có lẽ vật muốn tặng cho ngài.” George nói xong, một cặp mỹ nhân tóc vàng mắt xanh từ một phòng khác mở cửa bước ra.

Cal nhướn mi nhìn đôi nam nữ diện mạo có chút tương tự ở đối diện, thoạt nhìn hẳn vẫn còn chút “thanh danh bên ngoài”.

Hắn rất nhanh lộ ra biểu tình bị mê hoặc.

“Ồ, ngài George, ngài đây là...”

“Linda và Gavin, là loại hình ngài Caledon đây thích đúng không?” George tươi cười đáng khinh, Cal trong lòng chợt lạnh trên mặt lại lộ ra vẻ kinh hãi.

“Như vậy, ngài George, hợp tác vui vẻ, ta chờ mong cuộc gặp lần tới.” Cal trực tiếp vươn tay quàng qua bả vai đôi nam nữ, cười lớn đi ra khỏi phòng,

Hắn còn làm ra dạng cấp bách hôn lên mặt đôi nam nữ này, trong lòng lại yên lặng nhớ kỹ may mắn niên đại này không có paparazzi. Bằng không ảnh chụp đưa trước mặt Jack, hẳn cũng không biết mình nên giải thích như thế nào. Cảm tạ phần đông tình nhân của cái tên Caledon này, Cal ra tay cũng hào phóng, phong lưu hơn, rõ ràng một người đàn ông phong lưu cũng không để người hoài nghi, nếu không Cal thật sự sẽ đầy mồ hôi lạnh sau lưng. Nếu có người đoán ra Jack là người trong lòng của hắn, như vậy tình cảnh của Jack chỉ có thể càng thêm nguy hiểm.

Vé tàu không cần phải mua nhiều, khoang hạng nhất của Cal có thể ở nhiều người, đôi chị em ngài George đưa tới vừa lúc để Cal tránh khỏi phiền toái vì thiếu người hầu. Làm một cậu ấm quen sai sử người khác, Cal quen tính nói: “Linda giúp ta mở nước tắm, Gavin, bảo bồi bàn chuẩn bị bữa tối cho ta.” Cal nói xong cởi áo khoác, nhưng đôi chị em được Cal ra lệnh chẳng những không dựa theo Cal phân phó đi làm, ngược lại một trước một sau dính sát lại thân thể Cal.

Mùi nước hoa quá mức nồng đậm đánh sâu vào xoang mũi, hắn nhanh chóng đẩy hai người đang dán lên người mình ra – nôn một trận. Khi cảm giác ghê tởm biến mất, Cal thở hổn hển tới gần sofa vươn tay: “Gavin, rót một ly nước lạnh lại đây.”

Ly thủy tinh lạnh lẽo được nhét vào tay, hắn khó chịu phát tay, cặp chị em lần này lập tức đều tự giác đi làm công việc Cal phân phó, Cal lắc ly ly thủy tinh, khối đá va chạm vào thành ly phát ra âm thanh thanh thúy. Hoàn cảnh này rốt cục khiến sắc mặt Cal âm trầm xuống, ý của quốc vương Prussia chẳng những muốn có vật tư quân dụng, còn tính toán ăn cắp cơ mật sao?

Cal châm chọc khẽ cười, nếu nghĩ muốn xuất hiện trước mặt ngài Henry như vậy, hẳn sẽ cho đôi chị em này một cơ hội, về phần bọn họ có thể sống sót hay không vốn không người nào có thể cam đoan. Cal âm hiểm cười cười, với cha hắn, sinh mệnh so với bất cứ cái gì đều an toàn, mà tư liệu bị ông nắm giữ trong tay càng an toàn đến làm người ta khó có thể tin. Cal thật sự thực chờ mong được xem một vở hài kịch.

Không lâu sau, Linda và Gavin đều trở lại, Linda tinh mắt tẩy sạch mùi nước hoa trên người, bọn họ tựa vào bên chân Cal, hai tay từ ống quần Cal tràn ngập ám chỉ lần mò lên trên.

“Trở lại phòng của các người đi, ta có chút say tàu không có tâm tình. À, đúng rồi, ở Mi không có chơi kiểu này, ta càng thích ngồi thưởng thức, nếu về sau các người nguyện ý hợp tác biểu diễn ta không ngại cùng cha ta ngồi xem.” Cal ôn hòa nói xong, trên mặt hai người lau một phen, lập tức xách hành lý bên người vào phòng của hắn.

Cal nằm trên giường không cần ráng nhịn cười nữa, giống như đứa nhóc đùa dai thành công làm càn cười ra tiếng, cặp nam nữ thoạt nhìn có chút quan hệ huyết thống kia đang rối rắm xem có nên bắt cứ giá nào “Biểu diễn” hay không.

Vài ngày sinh hoạt trên biển, Cal vẫn duy trì bộ dáng thoải mái, đôi chị em có ý đồ chiếm tình cảm kia đều ra dạng ôn hòa sẵn sàng Cal.

Ngày về tới New York cũng là ngày bọn họ bắt đầu chịu khổ.

Ngài Henry “sinh bệnh” đích thân tới đón Cal. Ông vốn cùng thằng con nửa tháng không gặp trau dồi cảm tình, nhưng đập ngay vào mi mắt ông lại là hai kẻ trẻ tuổi tóc vàng mắt xanh — ánh mắt tràn đầy mưu mô.

Ngài Henry xác định ông không thích bọn họ, hơn nữa “tóc vàng mắt xanh” đã bị ngài Henry đánh dấu nguy hiểm khi có động tác ái muội với Cal.

Tâm tình tốt lành mới tức thì của ngài Henry nháy mắt biến mất vô tung — hiện tại ông cảm thấy cái cậu Dawson thích vẽ vời kia không tệ.

Quả nhiên là khi ném đi rồi mới thấy cái sau càng tệ hơn cái trước!

So với mấy kẻ bụng đầy dao găm nhắm vào gia tộc Hockley, vẫn là thằng nhóc có chút càn quấy kia tốt!

Oán niệm trong nội tâm ngài Henry lập tức hiện lên trên mặt, ông gầm gừ: “Spicer, đưa hai vị quý cô quý ngài xa lạ này đi Brooklyn, tôi cảm thấy nơi đó mới thích hợp bọn họ.”

Cal nghe được giọng khó chịu của cha mình, lập tức cười ra tiếng.

Brooklyn nha Brooklyn, đọc lệch đi là “broken”, công phu châm chọc của cha hẳn xem ra cao lên một bậc.

Không đợi Cal cười xong, quần gia Lovejoy đã đậm mặt nhưng không mất lễ phép khom người chỉ huy người hầu tới, giúp hai vị khách nhân từ phương xa đến dọn hành lý từ trên tàu xuống dời sang chiếc xe ngựa cho thuê.

Xe ngựa cho thuê trên ngã tư đường đều bốc mùi nồng nặng, cặp chị em xinh đẹp kia cố nén xúc động che miệng bịt mũi lên xe ngựa.

Lovejoy không biết nói gì với hai nữ người hầu, về mặt các cô ngênh đón kẻ thù nhìn kỹ Linda và Gavin đi đến biệt thự phé thải Brooklyn — cầu cho Thượng Đế phù hộ hai người bọn họ, nơi đó hẳn là đã hoang vắng chỉ còn sót lại tro bụi với mạng nhện. Cal nhìn nét mặt ngài Henry vui vẻ tươi cười, hẳn ôm cổ ngài Henry, dùng sức vỗ vỗ phía sau lưng lão quý tộc: “Cha à, con có chút nhớ cha, mọi chuyện con đã xử lý thuận lợi, cha không cần lo lắng nhiều như vậy.”

Ngài Henry giữ cho mặt mày hớn hở, cố ý chọc giận hừ hừ nói: “Lúc trước còn nói với cha cái gì mà khai thác thị trường Đức, anh đưa cái cậu Dawson đang không biết tung tích đến Đức rồi chứ gì? Đừng phủ nhận con trai của cha, anh lúc trước tuy rằng cũng thích mấy cô gái tóc màu sáng, nhưng gần nhất khẩu vị đều là ‘Tóc vàng mắt xanh’, giấu lại người Đức chuẩn bị cho anh hai con mèo lông vàng cha còn đoán không ra ư!”

“Cha, con cảm thấy chúng ta không nên trong xe thảo luận vấn đề này, nếu có thể con càng muốn nghe cha nói số tiền thiếu nợ còn lại bao nhiêu.”

“Năm triệu đô la,”

“Cha, còn tiền công,”

“Cho nên cha mới miễn lấy lãi, Con trai à, đừng quá tham lam, ha ha.”

Nghe tiếng cười mỹ mãn của ngài Henry, Cal rốt cục hồi tưởng lại câu “Giùng càng già càng cay”.

Ngài Henry từ trước tới nay đều khoan dung ôn hòa với hắn, làm hắn triệt để quên đây là một ông lão đã quá tháo thương giới mấy chục năm, ông so với Cal còn gian trá hơn.

Cal nhún vai nhận thua trong lần quyết đấu nhỏ này, hiện tại biết so với vài năm sau mới biết thì tốt hơn, thời điểm kia chỉ sợ Cal tính toán thu lợi cũng phải phí một phen khí lực.

“Cha, cha thật sự muốn đem Linda và Gavin ném tới Brooklyn rồi bỏ mặc sao?” Cal hiếu kỳ hỏi, hẳn cảm thấy việc này không giống như tác phong của ngài Henry, ngài Henry quả nhiên vuốt vuốt chòm râu bên mép cười rộ lên.

“A ~ làm cho bọn họ ở nơi đó một tuần là được, phòng đã lâu không ai quét dọn, người hầu trong nhà đều làm không ít năm, cha thật không đành lòng cho bọn họ làm mấy việc dơ bẩn này, Prussia đưa tới hai người

trẻ tuổi thân thể khoẻ mạnh, không bằng giúp chúng ta vài việc vặt. Đợi một tuần sau bảo Spicer đón bọn họ trở về, sắp xếp ở lầu hai cách vách Spicer. Ha ha, cũng làm cho bọn họ yên tĩnh một thời gian, vừa lúc Spicer không còn lại nhiều thời gian nhìn chăm chăm việc ẩm thực của cha nữa.”

“Cha, Lovejoy cũng là ông lão sáu mươi hai tuổi.” Cal lên án hành vi xâm chiếm giấc ngủ một ông lão khác của cha mình, ngài Henry phi thường vô tội xòe tay.

“Chỉ cần có người trong phòng di chuyển, Spicer vĩnh viễn đều lập tức tỉnh táo lại, anh đem hai tên rắc rối kia an bài cách xa lão ta một chút là được rồi? Bằng không, vì sao lúc trước mới có anh, mẹ anh chưa tỉnh ngủ, Spicer đã biết cha về nhà?”

Cal nghe ngài Henry tự bạch xong không biết vì sao trong lòng lại dâng lên một loại... suy đoán, hắn nhìn thấy ánh mắt ngài Henry cũng có ít chuyển biến, hắn đột nhiên hỏi: “Lovejoy khi nào làm quản gia cho nhà ta?”

Ngài Henry bị Cal đột nhiên đặt câu hỏi làm cho ngây ngẩn cả người, ông nghĩ nghĩ mới nói: “Spicer là theo mẹ anh gả tới, dù sao trong nhà đều là do nữ chủ nhân bố trí, cho nên cha sa thải quản gia lúc đó, Spicer trang trí mảng vải rất khá, cha và mẹ anh đều phi thường thích.”

“...Lovejoy làm quản gia của mẹ bao lâu trước khi mẹ gả cho cha?” Không biết vì sao, Cal có một loại ý tưởng, hắn hiểu kì một lần nữa hỏi.

“Ách... cha nghĩ đã, đây là chuyện thật lâu về trước, mẹ của anh nói hình như sau khi nhận lời cầu hôn của cha rồi mới nhận Spicer, con trai cứng, anh biết rõ làm người thừa kế duy nhất, sau khi ông ngoại anh qua đời trong nhà chỉ còn một mình nàng, muốn làm gì đều là mẹ anh nói một thì không có hai.” Ngài Henry căn bản không bắt lấy trọng điểm trong câu hỏi của Cal, ông còn đang hồi tưởng lại quá khứ tươi đẹp với người vợ của mình, trên mặt tràn đầy nét cười hạnh phúc, Cal nghĩ đến tiếp xúc qua lại giữa Lovejoy và ngài Henry chỉ cảm thấy cha mình quá mức trì độn,.... Được rồi, đó là cha hắn, hắn không ý kiến.

“Đúng rồi, Cal, William · Taft thoát khỏi sự khống chế không ngừng của quốc hội, Owen – Glass đã được quốc hội nhắc tới, nếu hắn thông qua,... cha phỏng đoán nhậm kỳ tiếp theo Taft không có cơ hội liên nhiệm, Tập đoàn Morgan im ắng rất không bình thường, tổng cảm thấy mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng không tốt.” Ngài Henry cảm khái một câu, trong lòng Cal vì lão cha nhìn xa trông rộng mà gật đầu, sang năm vị trí tổng thống quả thật là thay đổi người làm.

68. Chương 68

0o0——0o0

Hắn đề cổ Jack lại, tinh tế vuốt ve hai phiến môi mềm mại của y

Giống như bắt lấy cọng rơm cuối cùng, cũng cảm giác được mình có khả năng phải xuống đài nên đương nhiệm tổng thống đã ra một quyết định, ông ủng hộ quốc hội tiến hành điều tra vụ tàu Titanic dựa theo tài liệu kiến tạo. Có lẽ nữ thần may mắn xuất hiện sau lưng quốc hội, đình đóng tàu Titanic xảy ra vấn đề, hãng cung cấp là nhà xưởng nhỏ không danh tiếng, mà hợp đồng là do người đã chết, ngài Ismay ký.

Hơn nửa năm việc điều tra sự cố rốt cục xem như kết thúc, trong xưởng máy móc của Cal cũng tiến triển lớn về việc nghiên cứu tủ lạnh. Tuy rằng hai năm trước tủ lạnh với cách thức làm lạnh cơ bản đã được bán ra, nhưng với gia đình bình thường mà nói nó không phải một tác phẩm hoàn chỉnh, quá trình làm lạnh cũng là vấn đề lớn. Cal không có sở trường về vật lý, hoá học và thiết kế, nhưng hắn biết tủ lạnh tương lai tuyệt đối khác xa hiện tại, dựa theo tiêu chuẩn tương lai, Cal mặt không đỏ sắc thừ làm nhà “Tiên tri” và “nhà cung cấp sáng ý ” một lần, vấn đề quan trọng hơn là, hắn đem yêu cầu trong quy trình làm lạnh nói ra.

“Tôi không có thiên phú về hóa học, nhưng tôi có yêu cầu là bất cứ sản phẩm nào cũng không được phá hoại tự nhiên, tôi không thể biến Tennessee thành một Pennsylvania thứ hai. Giáo sư Langmuir, không biết công thức làm lạnh phải chăng có chút phức tạp?”

Vấn đề Cal đưa ra đã ức chế đầu óc nóng lên của các nhà phát minh, trên thực tế hiện tại việc nghiên cứu chế tạo tủ lạnh gia dụng vẫn còn thiếu hụt lớn vô cùng, Cal vạch ra hướng đi khác cho bọn họ. Các nghiên cứu gia trong nhà xưởng một lần nữa bắt đầu cải tạo tủ lạnh, quy trình làm lạnh không hư hại môi trường cũng là hạng mục đầu đề bị đưa vào phòng thí nghiệm đại học bang Tennessee, Cal phát cho họ một phần tiền thưởng kha khá.

Thoát khỏi chế ước của cha mình, tính sáng tạo của Edsel · Ford phát huy đột phá có sự tiến triển. Trong hoàn cảnh không bị ai áp chế, sáng ý của hắn không ngừng toát ra trong đầu, hơn nữa Cal – loại ông chủ chưa bao giờ đến lâu lâu nhàn rỗi không có việc gì cuối cùng đưa ra một ít “Vọng tưởng” kích thích linh cảm hắn. Edsel thiết kế xe kiểu mới vào năm 1913, hoàn thành trước khi tổng thống mới nhậm chức diễn thuyết.

Edsel là con trai ngài Ford, ưu thế của nhà xưởng cha hắn hoàn toàn bị hắn không chút đau lòng mang cho nhà xưởng Cal tham khảo — đây chuyện sản xuất và phương thức sản xuất. Càng làm người ta vỗ tay tán dương, Edsel hấp thụ tính khả thi của công ty Ford loại đi những khuyết điểm trong đó, nhà xưởng dĩ nhiên lợi vô cùng.

Có lẽ bị ông cha áp chế lợi hại, Edsel đầu tiên là đánh vỡ tuyên ngôn “Thân xe vĩnh viễn là màu đen” của ngài Ford, đem đến những sắc thái rực rỡ cho loạt ô tô mới. Chỉ cần người đặt hàng thích, nó có thể mang bất cứ nhan sắc nào — kể cả dùng thuộc da. Tiếp theo gọt đẽo ô tô kiểu mới, thân xe hình giọt nước và không gian rộng lớn bên trong làm cho kiểu mới một khi bày bán liền được các lão quý tộc, các tiểu thư ưu ái.

Cal một chút cũng không đánh áp ý tưởng của Edsel, đem công việc gian nan giao cho người phù hợp lại có tài năng là điều vô cùng kinh điển mà một nhà quản lý phải làm. Cal thậm chí trực tiếp dựa theo máy móc tách nhóm ra, đương nhiên, tài vụ như cũ bị Cal gắt gao nắm chắc trong tay. Chưa tới vài ngày thâm nhập vào thị trường, Cal sẽ không vì thỏa mãn yêu cầu thuộc da chất lượng cho xe của Edsel mà liên lạc với người cùng trải qua nguy hiểm trên tàu Titanic — ngài John · Jacob · Astor.

Tuy rằng sau mấy thế hệ, ngài Astor không tiếp tục công việc kinh doanh da của ông cố tổ mà ngược lại đi mở phòng địa sản, nhưng gia tộc Astor lại tiếp tục lũng đoạn việc kinh doanh này tại Mỹ. So với bị thương nhân trung gian bóc lột ích lợi, Cal thà trực tiếp tìm Astor làm người trung gian giúp hắn liên hệ gia tộc — hợp tác lâu dài ổn định sẽ càng có được hảo cảm, Cal không lo lắng bị cự tuyệt, đây là cục diện song phương có lợi nhất.

“Ồ, Cal, hơn nửa năm không thấy ngài xem ra thành thực không ít.”

“John, được gặp ngài thật vui, thân thể Madeleine có khỏe không? Nghe nói cô ấy vẫn tự tay chăm sóc bé John, Madeleine thật sự là xứng với thiên chức người mẹ.”

Nghe xong lời Cal nói, Astor lập tức tươi cười hạnh phúc. Lúc trước sau hai năm ly hôn còn có người không ngừng khuyên anh ta cùng vợ trước phục hôn, nhưng Astor lại nhất kiến chung tình với tiểu thư Madeleine – người chỉ vừa gia nhập giới quý tộc không lâu. Sau càng không để ý tới những phản đối mà nhanh chóng kết hôn với nàng, hơn nữa lại tới hơn phân nửa địa cầu du lịch, có thể nói là “Tuần trăng mật”.

Những lời nghị luận ngầm về vợ chồng Astor chưa từng thiếu, nhưng cuộc sống của họ phi thường hạnh phúc, cậu con trai nhỏ ra đời làm cho Astor nâng Madeleine thành nữ thần, anh ta thậm chí đem tên kế thừa đời thứ tư “John” đặt cho đứa con chứ không phải con trai trưởng do vợ trước sinh — điều này đủ để Cal hiểu được khích lệ vợ con anh ta sẽ làm cho anh ta vui hơn so với bất cứ cái gì.

“Thân thể Madeleine khôi phục tốt lắm, thời gian mang thai nàng vẫn rất suy yếu, không nghĩ tới sau khi đứa nhỏ ra đời, mẹ con bọn họ lại trở nên khỏe mạnh cả. Tôi cảm thấy bé John thật sự là Thiên Sứ. Chỉ là khi bé ăn cơm rất ồn ào, khi mọi người ngồi vào bàn, cu cậu nhìn không tới chúng tôi, nên bé lập tức sẽ khóc òa lên, Madeleine lại không nỡ để bé kêu khóc, lập tức buông muỗng nĩa đi dỗ cu cậu. Một bữa cơm cuối cùng sẽ gà bay chó sủa.” Tuy rằng mở miệng tất cả đều là oán giận, nhưng Astor lại cười đến mức nếp nhăn nơi khóe mắt đều giãn ra.

Cal tuyệt đối không dùng mấy lời gia trưởng châm chọc con nhà người ta, đó là chuyện mấy kẻ ngốc mới làm, hắn rất tự tại nói: “John, con của ngài thực sự tràn đầy sức sống, về sau nhất định là một nhóc con

cường tráng.”

“Cal, trước ngài nói có một vụ làm ăn hy vọng tôi hỗ trợ liên hệ, rốt cuộc là cái gì? Chẳng lẽ ngài có hứng thú với bất động sản?” Thời gian nghỉ kết hôn của Astor khá dài, thật sự lâu lắm anh không tự mình xử lý việc kinh doanh, sự vụ phòng địa sản đều do nhóm quản lý giải quyết, nhưng điều này không có nghĩa là Astor không có gan hùm. Anh nghe được có chuyện liên nhanh chóng hưng phấn cả lên, nào có người đàn ông nào mà không yêu sự nghiệp chứ?

“Không, là về loại xe mới của tôi, thuộc da thật sự là vấn đề lớn, cho dù màu sắc hay chất lượng tôi đều xem như không phải dân trong nghề, trừ bỏ Astor gia tộc, tôi không biết có thể yên tâm cùng người nào hợp tác vụ kinh doanh lần này. Vì đội nghiên cứu phát minh của tôi cường điệu nhất định là chất lượng tốt nhất, tôi chỉ có thể tới tìm ngài, hợp tác thế nào?” Cal nhất định nhanh tay chụp mũ lên đỉnh đầu Astor.

“Đây là vụ hợp tác lớn, ngài tính toán dùng bao nhiêu da?”

Cal nghe được câu hỏi của Astor xòe tay tỏ vẻ bản thân bất đắc dĩ: “Bên trong tài liệu do khách nhân dựa theo chính mình yêu thích định chế, chúng ta đẩy dờ đi mì nước da trâu, ma mặt da trâu hòa mặt trên ngóc hậu lông dê ba loại tọa ý, mỗi một khối cần đúng là đầy đủ da liệu, cụ thể con số đều tại văn kiện bên trong. Cho nên, tại đây loại xe còn tại sinh sản thời điểm, chúng ta có thể hợp tác rồi, tôi rất khó phỏng chừng kiểu mới xe rốt cuộc có bao nhiêu đại nguồn tiêu thụ, dù sao giá của nó khá cao.”

“Cal, tôi không thể không nói ngài tìm đúng người. Chờ một hồi, hiện tại tôi đi liên lạc với anh họ tôi, mấy ngày hôm trước anh ta có nhắc xe mới của ngài vì sao không liên hệ thuộc da với anh ta, ha ha ha.” Astor nói xong cầm lấy điện thoại bấm dãy số, nửa giờ sau, anh họ Jolson xuất hiện trước mặt Cal.

Mọi người đều là xuất thân quý tộc của xã hội thượng lưu cổ xưa, hơn nữa luôn luôn coi trọng danh dự, không bao lâu sau hợp đồng hợp tác lâu dài của Cal liền cùng ngài Jolson nhanh chóng ký kết. Mang theo tâm tình khoái trá Cal trở lại công ty, Hần tìm tới bộ phận nghiên cứu ô tô, ném ra một câu: “Ồ trong ô tô kiểu mới thiết kế thêm ghế ngồi bảo hộ cho trẻ nhỏ, đưa thiết kế này cho khách hàng có thêm lựa chọn, đúng rồi, nhớ rõ đi xin quyền độc quyền.”

Cal nhẹ giọng xong rất nhanh trở lại văn phòng, so sánh với sóng ngầm mãnh liệt trôi lên ở Âu Châu, cuộc sống ở châu Mỹ độc lập thì bình tĩnh đến mức chỉ còn việc kiếm tiền là thú vui duy nhất. Hần gần đây đi tới đi lui đến Đức tần suất và thời gian đều gia tăng trên diện rộng, việc muốn chế tạo tàu bay lúc trước cuối cùng cũng buông tha — hiện tại bay đến quốc gia khác không phải một ý kiến hay. Cuối cùng, Cal vẫn cho đội nghiên cứu của hần bắt đầu thăm dò đối với phi cơ.

Hần hiện tại buông tha cho tàu bay là một quyết định quan trọng mà an toàn, Đức trước đó vài ngày đã liên hệ công ty ngài Henry đặt hàng sắt thép chế tác tàu bay, số lượng cực lớn làm Cal đoán đây dùng cho quân sự. Nhìn đơn đặt hàng như bông tuyết bay tới tấp đến công ty, Cal hiện tại không còn hưng phấn với thú vui kiếm tiền nổi nữa.

Khu Balkan tranh chấp rối loạn, toàn bộ Âu Châu đều phát biểu lập trường của mình và diễn thuyết về việc này, ngay cả khi hần bước lên tàu đi Đức đều bắt đầu lọt vào các hạng mục kiểm tra, Hần nghiêm túc xem kỹ vấn đề này, phỏng đoán đại chiến đã không còn xa — thế cục Âu Châu quá khẩn trương, sợi dây buộc chặt khi nào thì đứt ai cũng không biết. Cal càng không thể xác định vật tư hần bán đi có tạo thành ảnh hưởng cho tương lai hay không, vì thế hần thậm chí từng nảy lên ý niệm khuyên bảo Jack cùng hần về nước.

Cal áp chế ý niệm trong đầu mình, cho dù một trận chiến thất bại, trong quốc nội Đức vẫn an toàn, huống chi nếu vật tư của hần không cẩn thận làm cho đồng minh Đức thắng lợi, vậy càng không cần lo lắng sự an toàn của Jack. Cal nghĩ thế khóe miệng châm chọc gợi lên mặt cười, trước khi vào thế giới này Cal vẫn nghĩ rằng người Do Thái bị giết hại là chuyện của thế chiến thứ hai, đến nơi này hần mới hiểu được từ năm 1880 chuyện này chưa từng dừng lại. Thế chiến thứ hai chẳng qua đem chuyện này mở rộng ra bên ngoài, cho toàn thế giới đều rõ ràng mà thôi. Cảm tạ Thượng Đế vì đã cho Jack là một cậu trai tóc vàng mắt xanh, diện mạo này sẽ làm cho y an toàn ở Đức.

Có lẽ tháng sau hần có thể tự ký đơn nghỉ cho mình, công việc hoàn toàn có thể giao cho Lucas và Abner làm chủ. Nghĩ đến khuôn mặt Jack mỗi lần gặp càng thêm thành thực tự tin, khóe miệng Cal xuất hiện độ

cong ôn hòa, cậu nhóc của hắn đã trở thành một người đàn ông. Giống như là một chai rượu nho đổ lên men, tới lúc chín mùi tỏa mát ra hương vị thuần khiết, thật sự là mê người.

Cal trở mình áp chế cơn rối loạn đang chậm rãi trào lên, sinh hoạt hiện tại của hắn phi thường bí hiểm, không biết mấy tháng mới có thời gian đi Berlin một chuyến, khi đi cũng không biết có thể ở vài ngày. Càng thêm bí hiểm là, có đôi khi đúng dịp Jack bận rộn công khóa, hắn không thể quá làm phiền. Cal không thích cảm giác tự giải quyết, hắn cũng không muốn tìm người khác, loại cảm giác này rất khó hình dung. Cho dù lúc trước hắn nhận không được thử chạy tới phòng Gavin, kết quả hắn nhận được cũng chỉ có thể là đẩy người ra, trở về phòng đội nước lạnh.

Chuyện Cal mỗi tháng đúng giờ hủy diệt drap giường đã làm cho ngài Henry hoàn toàn tuyệt vọng đối với việc Cal cưới vợ sinh con, ông hiện tại hoài nghi kỳ thật con của ông cũng là bị... Khụ khụ... đó đó. Bằng không vì sao Cal lại giữ mình cho Jack một nghèo hai trắng đó như vậy?

Cal mặc kệ chuyện của cha hắn, hắn vô cùng cao hứng đem toàn bộ công việc của mình ném cho Lucas cùng Abner, mang theo Gavin làm lá chắn, không chút do dự đi tàu Berlin chở khách chạy định kỳ. Thời gian hơn nửa năm cũng đủ biến một đôi chị em ý chí ngút trời thành những đứa trẻ ngoan trầm mặc có hiểu biết, nửa tháng trước trong một bữa tiệc tối của xã hội thượng lưu Cal đã đem Linda tống ra khỏi cửa, về phần Gavin, thiếu niên chưa hai mươi tuổi còn có thể đưa đến đâu?

Gavin bị Lovejoy chậm rãi huấn luyện thành một quản gia, tuyển chọn nguyên liệu nấu ăn, lựa chọn khăn trải bàn, drap trải giường vô cùng thuần thực, khuyết điểm duy nhất đại khái chính là Cal hiện tại không dám nhìn thẳng vào mắt thiếu niên này. Cảm giác sáng rọi tan biến sẽ làm Cal tâm tồn áy náy, cho dù như vậy hắn cũ vẫn không tính toán đưa thiếu niên này vào công ty, hoặc là đối đãi giống Jack cho cậu ta một mảnh trời riêng — Gavin hiện tại vô cùng hiểu biết thói quen sinh hoạt của hai nam chủ nhân gia tộc Hockley, nếu thả cho cậu ta chạy, như vậy Cal không thể đoán trước sẽ mang đến phiền toái gì, hắn chỉ nói tiếng xin lỗi với Gavin.

Bowen lái xe chờ ở cảng, trừ phi đã ngoại về vật thực, nếu không Jack chưa bao giờ xuất hiện nơi nào khác ngoài trường học và nhà, y theo Bowen nghênh đón Cal đến. Jack là “nhà” của Cal, y cũng không cần giống một tình nhân chờ đợi Cal yêu chiều.

Nếu là “nhà” ai chờ ai đợi lại có gì khác nhau? Cal phi thường hưởng thụ thời điểm khi hắn mở cửa ra, tan học trở về Jack kinh hỉ ôm lấy hắn dùng lực hôn môi. Có cái đó làm bồi thường, Cal thậm chí xem nhẹ sự tưởng niệm trong thời gian xa nhà. Tiểu biệt thắng tân hôn, Jack nhiệt tình không phải dễ dàng có được.

Cal ngồi trên sofa nhấp ngụm hồng trà, Bowen cầm mấy quyển sách đặt trên bàn: “Chủ nhân, đây là những quyển sách gần đây cậu Jack đọc.”

Cal lật xem cuốn lịch sử nghệ thuật, nở nụ cười, Jack gần đây càng ngày càng thích mấy thứ này, hắn ngược lại không biết nên cùng Jack làm chút gì — các loại nghệ thuật chuyên sâu Cal sẽ không hiểu, đang cao hứng Jack trò chuyện cũng sẽ xấu hổ — nhưng điều này không hư hỏng gì, tựa như những gì Cal nói thì Jack nghe cũng không hiểu, bọn họ chỉ muốn nói cho đối phương biết “Anh/em gần đây tốt lắm”.

“Cal!” Một thân thể thon dài mặc áo khoác nhào vào lòng hắn, trực tiếp đem hắn áp đảo trên ghế, Cal nhất thời hé môi đã bị đầu lưỡi Jack vói vào.

Cal lập tức buông tha cho ý định trò chuyện, hắn đè cổ Jack lại, tinh tế vuốt ve hai phiến môi mềm mại của y. Đầu lưỡi Cal khẽ liếm hàm trên Jack, cảm giác tê dại khiến Jack mở miệng càng lớn ra, không cam lòng yếu thế phác họa lưỡi Cal, Cal nhướn mi trực tiếp dùng sức quấn lấy đầu lưỡi Jack mút mạnh vào.

Cal chẳng hề để ý buông bàn tay đang khóa cổ tay Jack ra, luồn vào trong áo vừa cởi bỏ cúc áo Jack. Bàn tay ấm áp vuốt ve bụng Jack, hắn khẽ gãi chiếc rốn nhỏ lộ ra, Jack lập tức thét chói tai đứng lên khỏi sofa.

Jack sợ nhột...

69. Chương 69

0o0——0o0

“Cal, em yêu anh.”

“Cal, hơn nửa năm rồi, sao mỗi lần đều thích làm em nhột vậy?”

Cal nhìn bộ dạng cười ra nước mắt của Jack thả lỏng nắm tay gối lên đầu: “Ai cho em mỗi lần đều muốn đề anh chứ?”

“Chẳng lẽ chúng ta bên nhau, em không thể đưa ra yêu cầu này sao?” Vấn đề này mới là điểm mấu chốt.

Cal nhìn vẻ mặt Jack trở nên nghiêm túc đứng dậy khỏi sofa, hần ôm lấy Jack ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói: “Nhóc cưng, để chúng ta vào phòng thử xem đi. Có một số việc rất khó giải thích.”

... Tỷ như chuyện hần là thuần nhất, rất khó để giải thích rõ ràng...

Jack cảm thấy cơ hội của y đã đến, nét mặt vui vẻ chạy vào phòng vẽ tranh lấy ra một lọ chất lỏng trắng mịn hướng phòng ngủ chạy thẳng đến. Cal xác định đó là tinh dầu hoa hồng điều phối quá độ, lông mi hần lập tức nhướng cao, hần đột nhiên nhớ tới Jack lúc trước lên tàu Titanic là dựa vào đánh bài mới có được vé tàu. Ha ha, Jack của hần chẳng phải kẻ thành thật.

Cal đi qua hôn lên môi Jack, hai người nghiêng ngả lão đảo xé rách quần áo đối phương ngã xuống chiếc giường lớn trong phòng ngủ. Jack lúc dọn vào sống trong căn nhà này nhận được danh sách chi tiết vật phẩm và giá tiền, trong đó thứ duy nhất không cần Jack chi trả tiền nợ chính là chiếc giường lớn này đây.

Dày, mềm mại, co giãn mười phần.

Trời đã dần trở lạnh, vì giữ cho tay Jack vĩnh viễn là ấm áp nên lò sưởi trong tường đã sớm được đốt lên, khắp gian phòng đều dị thường ấm áp. Cal lỏng lẻo nằm thẳng trên giường, Jack quỳ gối hôn khắp người Cal vuốt ve thân thể hần. Cal giãn tứ chi ra, tùy ý Jack dùng miệng, môi phác họa mỗi một tác da thịt của hần.

Bị ái nhân chạm vào đương nhiên là thoải mái, Cal vội vàng thở hổn hển, khẽ hé miệng phát ra tiếng rên rỉ, mà khi ngón tay thấm dấm tinh dầu của Jack kề cận điểm phía sau, Cal cả người cứng ngắc cả lên. Jack hôn lên môi Cal, thấp giọng vỗ về: “Đừng sợ, kỳ thật không có đau như vậy đâu.”

Sự an ủi này không có chút tác dụng nào, Cal lúc này không chỉ cả người cứng ngắc, huyết sắc đều hoàn toàn biến mất khỏi khuôn mặt, cơ nhục hơi hơi run rẩy làm Cal bày biện ra một diện mạo quái dị. Jack buông tha cho cơ hội nấu chín Cal, y vỗ vỗ thân thể Cal chủ động nằm thẳng lên giường tay chân rộng mở.

“Cal, em không muốn ném thử, loại cảm giác này thực không xong.” Jack nghiêng đầu nhìn hai má Cal chậm rãi khôi phục huyết sắc, tự hỏi tự nói: “Em vẫn luôn nghĩ là anh không muốn. Hai người ở bên nhau, cho dù là trong mối quan hệ nam nữ, cũng nhất định có một bên phụ thuộc. Em vẫn cho rằng anh có chút cường ngạnh đem em đặt dưới thân là vì em phải là bên phụ thuộc ấy, nhưng... Xin lỗi, em không suy xét qua việc kỳ thật anh không thể.”

Cal thở dài trở người, hần nằm mặt đối mặt với Jack. Cal đột nhiên vươn tay, đầu ngón tay khẽ vuốt từ bờ mi Jack, mũi và hai má: “Jack, em giống như là một giấc mộng vậy. Cho dù là lúc trước anh cũng chưa từng nghĩ sẽ có người nào đó khiến anh vướng bận dẫu đang cách nhau một Đại Tây Dương xa thẳm. Cho em cảm thấy ‘Địa vị không đủ’ nên khi gặp phải cảm giác kỳ thị sẽ tốt hơn nhiều so với ý tưởng ‘dù cho tình cảnh giống nhau cũng ăn không được’, ít nhất người trước có thể bức bách em tức giận phẫn nộ, người sau đại khái chỉ có thể đả kích tích cực trên giường của em mà thôi.”

“Trên giường anh luôn là càng thêm cường thế, tính công kích chưa bao giờ che dấu, ngược lại thời điểm ở dưới giường lại giống một quý ngài. Em không biết là đó là vì tính cách anh ôn hòa, lễ nghi của anh đầy đủ hay là xã hội thượng lưu khắc lưu dấu vết lên anh. Bản tính con người luôn tại thời điểm tùy ý mới có thể thể hiện ra, phản ứng trên giường mới bộ dáng chân thật nhất của anh — cho nên, em cảm thấy anh vĩnh

viễn không có khả năng bị em điều khiển, nhưng em còn muốn ném thử một lần.” Jack nói xong nghiêng người tựa vào người Cal dùng hai má cọ cọ hần.

“Nhóc cưng, nếu anh không thể bị em điều khiển, hiện tại anh sẽ không xuất hiện tại Đức, hơn nữa sau khi trải qua tai nạn trên biển có mấy người giống anh không có bóng ma tâm lý, đêm ngày nghĩ mình có điều đặt ở việc lui tới trên đại dương?” Cal khởi động thân thể một lần nữa đem Jack đặt dưới thân, hần từ trên cao nhìn xuống Jack tăng thêm ngữ khí: “Trong tay em nắm giữ một sợi dây, chỉ cần em khẽ động sợ dây tưởng chừng như mảnh khảnh này, anh sẽ ngoan ngoãn chạy tới.”

“Cal cảm ơn anh, em biết anh trả giá rất nhiều cho đoạn tình cảm này. Con cái và hôn nhân em thấy anh cũng không tính toán có, hơn nữa... Gavin, cậu ta đến bây giờ cùng anh cũng không có bất cứ tiến triển thật sự nào.” Jack nói xong có chút cảm khái thở dài: “Không biết có phải hay không người học mỹ thuật so ra dễ dàng thương cảm, em cuối cùng cảm thấy lời ngài Henry lúc trước nói với em thực chân thành, đừng nói mười năm sau, cho dù chỉ có năm năm, em cũng không còn là một mỹ thiếu niên. Có người đối lập bên cạnh thật sự là một chuyện bi thương.”

Cal cố ý xem nhẹ nội dung phần sau của Jack, hần vờ làm ra bộ dạng hung thần ác sát xoay người đè lên thân thể Jack: “Em đây là ám chỉ anh, em muốn rời khỏi anh rồi kết hôn sinh con? Anh còn sống thì dù em có nghĩ cũng sẽ không thành công!”

“Cal, em yêu anh.” Jack vươn tay ôm cổ Cal hôn khẽ từng mê hoặc y biết bao lần.

Cal nóng bỏng đáp lại nụ hôn của Jack, không lâu sau, tinh dầu Jack chuẩn bị đã được dùng chính trên người y, thân thể quen thuộc càng thêm dễ dàng bị xích mích. Jack hé môi lộ ra đầu lưỡi màu phấn hồng, vẽ ra sắc thái rực rỡ, mười ngón tay len vào tóc Cal không ngừng chế được bầu chặt lấy.

“A, ư ~ a... Cal, Cal... ư...”

Cal buông bờ mông bị hần gắt gao niết trong tay ra, vươn tay nắm hai tay Jack. Bọn họ mười ngón giao nhau, Cal theo động tác này đem hai tay Jack dùng sức đặt trên đỉnh đầu, cúi đầu dùng sức hôn môi Jack, động tác dưới thân cũng không giảm bớt, khàn khàn tiếng rên rỉ, tiếng quát to toàn bộ bị Cal phong tỏa trong nụ hôn, chỉ còn lại tiếng nước nở phả ra từ xoang mũi.

“Ưm~ a!” thét to một tiếng, Jack thả lỏng chiếc eo luôn bị y nâng cao xuống, cả người vô lực phịch lên mặt giường.

Cal hôn nhẹ vàng trán đầy mồ hôi của Jack chậm rãi rút của hần ra khỏi cơ thể Jack: “Hiện tại đi tắm sao?”

“Không, em muốn ôm anh nằm một hồi, chúng ta thật lâu không có ôm nhau mà cái gì cũng không làm.” Jack nói xong hướng hần vươn tay, Cal thả lỏng sức lực thân thể nằm lên người Jack.

Ngón tay Jack chậm rãi vuốt ve mái tóc nâu sậm của Cal, y khẽ cười một tiếng: “Thời điểm em vừa thấy anh, tóc của anh chỉ ngắn có như vậy, em còn cảm thấy có chút buồn cười — người người đàn ông mặc bộ lễ phục sang quý như vậy, thể nhưng lại cắt một kiểu tóc không phù hợp giới thượng lưu chút nào.”

“Jack, anh tin hiện tại em và anh yêu nhau. Nhưng anh vẫn luôn thắc mắc, em chừng nào thì xác định bản thân yêu anh?” Mỗi một lần Cal nhắm mắt lại gối lên trên người Jack, hần hỏi ra vấn đề chính mình sớm muốn biết.

“Có lẽ là những ngày cùng nhau sinh hoạt chung phòng ở New York, cũng có lẽ từ khi anh quan tâm chăm sóc em, em đã yêu anh.” Jack nói xong tự nở nụ cười: “Con người đại khái đều có lúc đặc biệt yếu đuối, sau khi cha mẹ qua đời, em từng có đoạn thời gian không ngăn mỗi ngày hướng Thượng Đế cầu nguyện, hy vọng ngài có thể phái một Thiên Sứ xuống cứu em. Em khi đó mười lăm tuổi, căn bản không thể làm công việc tốn sức, sở trường nhất chỉ có vẽ tranh. Mỗi ngày đều ăn không đủ no, càng đáng sợ là mùa đông đến, toàn thân quần áo không đủ để chống lạnh, em run cầm cập ngồi ở công viên, chờ có người cho em một Cents để em vì bọn họ vẽ, sau đó đi đổi lấy thật nhiều nhiều bánh mì để dự trữ. Mấy cái bánh mì đó cứng giống đá vậy, hơn nữa bên trong còn lẫn sạn, thời điểm ăn vào em cảm thấy mình căn bản không phải một người sống.”

“Em không có tiền, tiền trên người tựa hồ vĩnh viễn không đủ để lấp đầy bụng. Anh đại khái không biết một đứa nhóc ở tầng dưới chót xã hội, nhất là một thằng nhóc diện mạo cũng không tệ lắm sẽ trải qua những

gì. Em vì không muốn bị người giẫm lên tôn nghiêm đi dựa vào một kẻ ‘Có quyền thế’ để sống sót, nên rất nhanh đi học ăn cắp va đánh bạc, kỳ thật mấy thứ đó cũng không khó, chỉ cần đầu óc xoay chuyển mau lẹ, hơn nữa em còn tin tưởng nữ thần may mắn sẽ không vứt bỏ em.— dù sao em cũng không phải người không hay ho nhất, so với tình cảnh của em còn nhiều người bị thảm hơn nhiều.”

Cal hôn lên sườn mặt Jack, hẳn biết mình không cần nói gì vào thời điểm này, Jack chỉ muốn nói hết với hẳn. Bị Cal ôm chặt Jack vươn tay ôm lấy lưng Cal, y dừng một chút sau tiếp tục nói: “Thời điểm muốn sống sót, cần bản không có biện pháp suy nghĩ nhiều như vậy, thời gian thật giống như lập tức liền vụt qua. Sau đó tàu Titanic đột nhiên xuất hiện, em biết đó là một cơ hội — em không biết nước Mỹ được không, nhưng mà em biết trên mảnh đất kia thiếu người, em còn tuổi trẻ có khí lực. Chỉ cần đi đến địa phương mới em sẽ có cơ hội sống sót thật tốt. Hạ quyết tâm, em lập tức mang theo Fabrizio- kẻ muốn xông ra vùng đất mới, chạy tới bài bạc, chúng em thắng! Cal, lúc em đi lên thuyền nhìn với thuyền viên nói ‘Tôi chính là một người Mỹ’, em hưng phấn tới đỉnh.”

“... Sau đó, em vừa rời giường đứng lên liền thấy được anh. Anh lúc ấy thật sự là buồn cười, bên trong một đám người mặc vải thô vải bố lại vò nhăn lể phục tơ nhưng của mình, hơn nữa bên trong trang phục giữ ấm có một khối cực lớn lộ ra, em liếc mắt một cái đã biết đó là vòng cổ — em nghĩ đến anh là muốn thể nghiệm tư vị trần cùng nên cố ý kêu anh.”

Cal nghe lời này mở to mắt, hẳn làm càn cười nói: “Cho nên mới nói là em câu dẫn anh trước.”

70. Chương 70

0o0——0o0

“Vợ yêu của tôi thể mà từng có ý định ngoại tình cơ đấy.”

Một tháng? Jack cảm thấy trong lòng dâng lên niềm vui sướng, y ôm cổ Cal dán vào cắn cắn vành tai hẳn dứt quãng hồi: “Một, một tháng toàn bộ? Anh đón lễ Giáng Sinh ở đây sao?”

Cal dùng sức đỉnh mạnh vào trong Jack, khi y phát tiếng kêu sợ hãi thì đưa ra đáp án: “Đúng vậy, cha mang theo Lovejoy trở về Ireland thăm mấy người bạn thân, anh thuộc về em, ông xã thân yêu.”

“... Em, ưm~ chuẩn bị Giáng Sinh, lễ vật...” Jack một bên thấp giọng thở hổn hển một bên co rút thân thể lại.

“Jack, em học hư.” Dứt lời, Cal sờ soạng, bàn tay cảm lấy nơi nào đó cao thấp xoa nắn.

Một giờ sau, thể lực coi như dư thừa như Cal lúc ra phòng tắm cũng có chút loạn choạng, Jack thì ngay cả khí lực mở miệng cũng không có — miệt mài mang đến hậu quả phi thường nghiêm trọng. Cal mặc áo choàng tắm vào, chân trần đến phòng bếp lấy một cốc sữa bổ sung thể lực, Gavin đang đứng tại cửa sổ phòng khách bên cạnh.

Nhìn thấy tóc Cal còn vương nước, Gavin sửng sốt một chốc, hẳn lập tức cúi đầu: “Thưa ngài, ngài cần gì, để cho tôi chuẩn bị?”

“... Một cốc sữa, cảm ơn.” Cal không biết Gavin suy nghĩ cái gì, hẳn cũng không có hứng thú biết, nên dù trên mặt Gavin cảm xúc che dấu không tốt, Cal cũng không lên tiếng hỏi.

Gavin rất nhanh chuẩn bị một cốc sữa, còn có một tách lớn chocolate: “Thưa ngài, đây là thứ ngài cần, nghe chú Bowen nói cậu chủ Jack rất thích chocolate nóng.”

“Cảm ơn.” Cal nói xong người rời đi, Gavin đột nhiên giữ chặt cánh tay Cal trong mắt lộ ra thần sắc cầu xin.

“Chủ nhân, tôi, tôi có thể về nhà một chuyến không? Tôi đã hơn nửa năm chưa gặp mẹ mình, trong nhà chỉ còn lại một mình bà ấy. Ngài có thể cho chú Bowen đi theo tôi.” Gavin nói xong như sẽ khóc lên, Cal hơi dừng bước, sau đó tiếp tục trở lại phòng.

“Ngài Guggenheim đã giúp Linda đưa mẹ cậu tới Mỹ quốc, nếu cậu có cuộc sống yên bình, có thể tìm chị cậu, không cần trở lại nhà Hockley. Mọi người đều có thể an tâm sinh hoạt.” Cal nói xong khép lại cửa phòng, Jack về mặt nghiêng ngẫm tựa trên giường nghe ngóng động tĩnh bên trong phòng khách.

Căn nhà nhỏ bất tiện ở điểm này, ai đó nói một câu thì toàn bộ mọi người trong phòng đều nghe rõ. Cal muốn giải thích chút gì, cuối cùng không nói, hắn đem chocolate nóng đựng trong ly sứ đưa cho Jack, nhìn Jack thỏa mãn uống một ngụm lớn, chính mình cũng chậm rãi uống xong.

“Anh đã làm gì Gavin?” sau sự bình tĩnh Jack hỏi, Cal giật giật môi xấu hổ cười cười.

“Nhưng mà không có làm đến cuối cùng đúng không?” câu hỏi của Jack khiến vẻ mặt Cal càng thêm xấu hổ.

“Gavin cảm thấy anh đối với cậu ta có điểm kì lạ, nên mới dám đưa ra yêu cầu; Nếu anh đã làm đến bước cuối cùng, cậu ta sẽ không hỏi vấn đề này.” Jack nói xong thở dài, y vỗ vỗ vị trí bên trên giường bảo Cal ngồi vào, sau đó ghé vào người hắn cố gắng làm cho khẩu khí phần nộ một ít: “Vợ yêu của tôi thể mà từng có ý ngoại tình cơ đấy.”

“Cũng chỉ là tính toán, chỉ tính toán qua mà thôi.” Cal lập tức phân bua ý đồ che dấu việc xấu của mình, nhìn ánh mắt trên tức của Jack, hắn một lần nữa cảm thấy xấu hổ.

“Nghĩ đến em anh liền buông tha.” Cal lặp lại, hắn cầm lấy chén nước súc súc miệng nằm hồi trên giường: “Anh là một gã đàn ông việc xấu loang lổ, làm việc thấp kém, em không ở bên cạnh anh, những chuyện đáng để bận tâm liền trở nên khan thiếu. Tìm một vật thay thế tương tự là một lựa chọn không tồi, hơn nữa đây là vật thay thế bị bắt đưa tới, anh thậm chí không cần áy náy với hắn. Nhưng không thể đến bước cuối cùng, căn bản là không có hưng trí, chỉ có thể tự mình trở về đội nước lạnh, đem chính mình tắm rửa sạch sẽ tiếp tục nhẫn nại.”

“Cho nên, anh vẫn luôn giữ mình trong sạch cho em?”

“Đúng vậy, ông xã yêu quý, em muốn trừng phạt anh sao? Anh rất vui lòng dùng hành động thực tế biểu đạt bản thân chưa từng có xằng bậy.” Cal nói xong một lần nữa đề lên người Jack, bọn họ nhẹ nhàng ôn nhu hôn nhẹ đối phương, sau đó cười ra tiếng.

“Chúng ta nghỉ ngơi đi.” Jack đẩy kẻ đang đè trên người mình ra, rúc vào lòng hắn nhắm mắt lại.

Tựa như Cal không kiên định, y cũng có loại mê muội này, cảm giác xa xôi không ổn định luôn mở ra trước mắt dự hoặc như vậy mê người như vậy. Cuối cùng sợi dây cứng cổ chậm rãi buộc chặt đối phương, làm cho họ trở lại bên cạnh nhau, một lần nữa xem xét nội tâm của bản thân, không có đúng hay sai, chỉ là tâm linh trở về.

Cal tựa hồ sắm vai quản gia của Jack đến phát nghiện, sáng sớm hôm sau hắn chủ động xách theo hộp cơm trưa và dụng cụ vẽ tranh của Jack ngồi phòng điều khiển — ô tô kiểu mới là Cal từ Mỹ vận chuyển qua. Đại học nghệ thuật Berlin không ai không biết người Mỹ thần bí “Jack · Dawson” là vị thiếu gia nhà giàu bên người luôn có quản gia đi theo tan học liền rời đi, thậm chí có người đoán y là con trai của một phi thương Mỹ cùng một nữ bá tước phong lưu Đức sinh ra.

“Cậu chủ, mời lên xe, hôm nay sẽ do tôi phục vụ cho ngài.” Cal chu đáo thay Jack mở cửa xe ra, không phải ghế sau mà là vị trí phó lái.

“Đây là xe mới anh tạo ra? Nàng rất được.”

“Nàng?”

“Thân xe màu hoa hồng, nhan sắc phi thường quyến rũ.” Jack đánh giá làm Cal cười ra tiếng.

“Anh dựa theo thần sắc của em bảo bọn họ nghiền cứu chế tạo sơn, chiếc xe anh đặt ở Tennessee có vỏ ngoài màu bơ, giống như da của em vậy, thoát nhìn bóng loáng nhẵn nhụi.” Cal nói xong từ trên mặt Jack trộm hôn một cái, Jack đã vì ngôn từ lớn mật của Cal mà sắc mặt hồng thành một mảnh.

Rất nhanh, Cal liền cười không nổi, hắn phát hiện Jack ở trường rất được mọi người hoan nghênh, ngay cả chính hắn cũng.....bị người ta quan sát... Cal trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn gượng duy trì nụ cười tao nhã

đúng chuẩn quần gia tốt, bước đi theo Jack.

“A, thật là anh ta! Thương Đế!” Một cậu trai tuổi tương đương Jack vọt tới trước mặt bọn họ cẩn thận đánh giá Cal, sau đó cảm thán một câu, càng làm cho Cal không hiểu, hắn rút cục quay đầu tò mò nhìn về phía Jack, y sắc mặt đỏ bừng, tựa hồ không biết nên giải thích như thế nào với Cal.

“... Jack, sao em lại đem bài tập cuối kỳ đến.”

“Cuối kỳ, bài tập, hửm?” Tươi cười nơi khóe miệng Cal bay lên năm độ, trở thành một cái đường cong nguy hiểm, Jack nhanh chóng xoay người nhìn người đàn ông trung niên đang đi tới, giải thích.

“Thưa thầy, em đã nói qua em chỉ là lần lượt vẽ thay đổi, bài tập của em không phải bức kia.”

“Jack, nhưng đó là một bức họa tốt hơn không phải sao? Cứ trưng bày nó đi, cũng không phải chuyện gì lớn, phong cách cổ điển được em dung hợp phi thường tốt.” Thầy Nolde bất vi sở động nói, bộ dạng ông hoàn toàn là người Đức nghiêm túc, môi Jack rung rung nửa ngày mới mở miệng.

“Thưa thầy, đó là lễ vật em muốn dùng làm quà tặng, trước lễ Giáng Sinh phải gửi đi.”

Thầy Nolde lý giải vỗ vỗ Jack bả vai: “Jack, không cần lo lắng, học kỳ của chúng ta chỉ vài ngày nữa là chấm dứt, cách lễ Giáng Sinh còn có hơn nửa tháng, cũng đủ cho em thu hồi bức họa gửi đi. Huống chi người nhận được lễ vật không phải đang ở cạnh đây sao? Dẫn anh ta đến phòng trưng bày thưởng thức một vòng đi, các sinh viên khác cũng có không ít tác phẩm xuất sắc.”

Thầy Nolde nói xong bước đi, Jack trực tiếp ngượng ngùng nghiêng đầu nhìn Cal giải thích: “Em đem bức họa bài tập và lễ vật giáng sinh tặng cho anh gom hết lại một chỗ, kết quả chú Bowen đặt sai trình tự, đem bức họa dùng để tặng anh đưa đến trường học tham gia triển lãm, sau đó ...”

“Em nên đem tác phẩm tốt hơn làm bài tập cuối kỳ, Jack, đối tượng lai phát triển của em sẽ tốt hơn.” Cal nói ra phi thường chân thành, hắn cũng không cảm thấy mấy chuyện như đem tác phẩm tốt nhất hiến cho tình nhân là chuyện lãng mạn, nó chỉ ảnh hưởng đến sự phát triển của một nhà nghệ thuật gia tương lai.

“... Không, cái kia, ách, không thích hợp đem ra triển lãm...” Jack xấu hổ giải thích, bọn họ đã đi vào khu triển lãm.

Tất cả các sinh viên đều đem tầm mắt tập trung trên người Cal, người thật tỉ lệ với bức họa bán thân treo tại vị trí dễ nhìn nhất, một bức bán lõa thể. Cal nhìn bối cảnh hoa lệ và chính hắn cả người vương đầy hơi nước tựa hồ từ trong bức họa đi ra đột nhiên che miệng nở nụ cười, này xem như tàu Titanic nguyên rửa nhĩ? Người được Jack yêu nhất định phải trưng bày tranh nude? Trong phim điện ảnh hình như là nhân vật Rose vào một trăm năm trước tại đại sảnh triển lãm của đại học nghệ thuật Berlin đã diễn cảnh này.

“Hoàn hảo em vẽ là tranh bán thân.” Cal nhìn Jack an ủi một câu, Jack xấu hổ muốn ngồi xổm che mặt hồng thấu của mình không chịu nhúc nhích.

Cal an ủi đều không có tác dụng, cái gọi là “tranh bán thân” kia tạm dừng tại vị trí rất nguy hiểm, đường cong nét vẽ cuối cùng biến mất loáng thoáng có thể nhìn thấy bộ lông màu nâu trên bụng, toàn bộ nửa người trên của Cal được Jack dùng phong cách vẽ mang theo nét cổ điển phác họa ra một tư thái ý loạn tình mê. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt người trong tranh thì đủ để đoán được nội dung bên trong đang là tình huống gì.

Ánh mắt tập trung trên người Cal trừ bỏ hiếu kỳ lúc đầu, sau liền càng tăng thêm ái muội, bên trong đám người che che lấp lấp khẽ nói ra mấy câu đại loại như “Thiếu gia và quần gia nhaa ~”. Duy nhất đáng được ăn mừng là, những tiếng địch ý cũng không rõ ràng. Tại nơi tha hương dị quốc xa xôi, Cal không để ý bị người khác biết chuyện — Đức và Mỹ cách xa nhau toàn bộ Đại Tây Dương.

“Lễ vật Giáng Sinh không tồi, nhìn bức họa này, anh tin tưởng em khi ở Đức tuyệt đối sẽ không ngoại tình.” Cal cúi người kéo Jack từ trên mặt đất lên, màu đỏ trên mặt Jack đã dần biến mất, y gỡ gỡ mái tóc ngắn hói lồi nhìn nhìn Cal.

“Em không nghĩ tới mối quan hệ này sẽ bại lộ, đối với danh tiếng của anh sẽ có ảnh hưởng đi.”

Cal vươn tay ‘triển lãm’ chiếc nhẫn của mình nói: “Cha cũng đã tuyệt vọng, em nếu có thể trước khi về nước thành danh, anh thấy chúng ta sẽ ở Tennessee thi hành một ít vận động — tỷ như huỷ bỏ các loại kỳ thị, thành lập một quốc gia lý tưởng này nọ.”

Lúc Cal nói lời này thì cười gian trá, trước đây chuyện bị đẩy dờ đi không phải hợp tác hóa hôn nhân đồng tính... Về phần ai muốn nhanh chóng chiếm lấy địa vị hơn, như vậy bọn họ sẽ vì điều này mà trả giá bằng sự cố gắng. Càng là người giao tranh trước càng hưởng thụ không được thắng lợi, đạo lý này ai cũng biết, nhưng không phải ai cũng thể bình tĩnh khắc chế chính mình — Cal muốn lợi dụng đúng là tâm lý này.

“Bức ‘ánh nắng’ mới là tác phẩm em quyết định bán ra, anh vĩnh viễn chỉ có thể là tác phẩm trưng bày.” Jack nói xong nở nụ cười, Cal nhìn vào khung ảnh ***g kính phía trên dán nhãn “Đã được mua”, tươi cười trên mặt càng thêm vui vẻ.

“Jack, em tuyệt lắm, buổi tối ăn tiệc chúc mừng được không?”

“Chúc mừng? Không, không cần, bình thường thôi mà, bán tranh đi em đã không có cảm giác gì, lúc trước cũng làm vậy để sống...” Lúc Jack nói chuyện gãi gãi mái tóc vàng, y nhìn Cal hỏi: “Không phải càng thêm cao hứng một chút?”

“Có thể hòa bình đối đãi thành tựu là tốt, Jack, anh thật sự cảm thấy em làm người ta tán thưởng rất nhiều. Em càng đem sự nghiệp xem thành là lạc thú, sẽ càng giúp em thành công hơn.” Cal khiến trụ Jack bàn tay bổ sung nói: “Tuy rằng, em không tính chúc mừng, nhưng hôm nay anh mời khách.”

“... Cũng à, không có vấn đề.” Jack bị Cal quanh co lòng vòng yêu cầu uống mừng, y nhanh chóng ưỡn ngực ngẩng đầu đáp ứng yêu cầu này, cảm giác được người ta ý lại ... Thật tốt!

Jack sắp hai mươi bốn tuổi, lần đầu tiên y cảm nhận được cảm giác tự hào của người đàn ông! Cuối học kỳ cũng không có chuyện gì phải làm, Jack dẫn Cal dạo khắp vườn trường. Kế tiếp toàn bộ buổi chiều, Jack không chút do dự tiêu hết túi tiền bên trong có mấy ngàn Mark, giống Cal từng vì y chọn lựa quần áo vậy, mua hết những thứ mà y cho rằng Cal cần dùng.

Cal chưa bao giờ thiếu những thứ Jack mua, những thứ hần có thậm chí còn sang quý gấp mấy lần, nhưng hần mỉm cười nhìn Jack vì hần tiêu sạch tiền. Khi dùng bữa tối hai người cùng nhau hưởng thụ bữa đại tiệc ở nhà hàng — do Cal trả tiền vì Jack đã cạn túi.

Được Cal dìu Jack nửa mở ánh mắt tựa vào trên người hần, gập ghềnh nói: “Em lại cảm thấy anh chỉ duy nhất một lần đưa ra yêu cầu, cuối cùng không đạt thành đúng không? Bữa tối là em trả tiền sao?”

“Đương nhiên, Jack, em còn lại... Mười một Mark, còn thừa một chút, vừa vặn đủ trả.” Cal trấn an Jack nhét y vào ghế sau, Jack ôm lấy cổ Cal dùng sức hôn lên môi.

“Jack, đừng như vậy, chúng ta về nhà hôn lại được không?” Cal vuốt ve tóc Jack an ủi, y mơ mơ màng màng lắc đầu không chịu buông tay.

“Buông ra, anh muốn chạy, mỗi lần nhắm mắt lại là anh đều biến mất không thấy. Đồ khôn, ăn no bỏ chạy, còn dám mang theo mỹ nam tuổi trẻ xinh đẹp đến khoe, về sau em nhất định sẽ đem anh cột vào.” Jack hiển nhiên đã uống rượu, y vội vàng lột quần áo Cal, cắn cắn cổ hần.

Có chút đau, nhưng cảm giác tê dại càng nhiều hơn... Cal biết hần có phản ứng, nhưng hiện tại đang trên đường cái... Xe không phải quyết định tốt. Cal một phen gỡ Jack đang gắt gao ôm hần ra, nhanh chóng chạy ra chỗ điều khiển dùng tốc độ xe chạy nhanh nhất có thể.

Bọn họ hiện tại cần như cũ chính là tiếp tục ‘ủ’ trên giường!

71. Chương 71

0o0——0o0

“Cha dưỡng, chúc cha và cha con hạnh phúc.”

Chẳng biết Cal ngày hôm sau có run chân hay không, chỉ biết Jack cả ngày cũng chưa rời khỏi giường nổi. Cal cùng Jack nằm trên giường tự mình đọc sách, vừa nói chuyện phiếm với nhau vượt qua cả ngày. Buổi tối Jack kiên quyết mặc áo ngủ vào, khiến mục đích của Cal không đạt được.

Sau ngày đó Jack không cho phép Cal xuất hiện ở Đại học Nghệ thuật Berlin, y cũng bắt đầu bận rộn kết thúc học kỳ cuối cùng, thư viện trường có rất nhiều bộ sách Jack cảm thấy hứng thú, cũng có nghĩa là y tìm được một quyển có thể khiến Cal cảm nín [đồ đảng và cấm kỵ].

Nhìn Jack hưng trí bừng bừng lật [đồ đảng và cấm kỵ] đọc, Cal đột nhiên sinh ra loại cảm giác ‘không biết nói gì ngắc đầu hỏi trời cao’, nếu Jack quay đầu lại hỏi hấn: mối quan hệ của bọn họ lúc này không phải là cấm kỵ mà “Hướng tới và đột phá”, Cal cam đoan sẽ khóc cho Jack xem — tâm lý học, Cal không có chút thiên phú nào.

“Jack, em cảm thấy hứng thú với nội dung này?” Cal nằm thẳng trên giường làm ra tư thái thả lỏng nhìn sườn mặt Jack.

Jack rút ra một giây liếc Cal một cái, sau đó một lần nữa vùi đầu vào quyển sách thần bí khẽ mỉm cười: “Gần đây muốn vẽ một bức tranh cổ điển về Oedipus, nhưng rất khó tìm ra cảm giác, em cảm thấy mấy lối tắt khác có lẽ càng có thể biểu đạt tình cảm hơn. Em cần một chút trợ giúp, đem những cảm giác em cảm nhận được dẫn đường đến vài vẽ tranh sơn dầu.”

“Sao em lại đột nhiên thích anh hùng bi kịch?” Cal vươn tay vuốt ve hai má Jack hỏi, Jack ném quyển sách nằm xuống giường tự hỏi một hồi rồi lắc đầu.

“Em không biết, chỉ là lúc nhìn thấy đột nhiên cảm thấy muốn vẽ hấn.”

“Nguyên ý vác sai lầm trên lưng, không ngừng tiến tới, vận mệnh chống phá cũng không dừng lại.” Cal quyết định cho cậu nhóc cứng của hấn một chút gợi ý, đây là tương lai giải thích về quốc vương Oedipus, hiện tại cũng áp dụng giống với mối quan hệ giữa hai người bọn hấn và toàn bộ xã hội.

Jack sững sốt một hồi, sau đó ôm lấy Cal dùng sức hôn vài cái rồi bay nhanh ra khỏi phòng ngủ: “Cám ơn anh, Cal.”

Cal lúc này vẫn giữ nguyên tư thế vươn tay, sau một lúc lâu hấn thở dài, mỗi lần đều như vậy, khi linh cảm ập đến hấn một mình nằm trên giường. Cal nhớ tới ngày hôm qua lúc Jack uống rượu rồi oán giận đột nhiên cảm thấy buồn cười, Jack luôn cảm thấy hấn coi trọng công việc hơn, mà hấn luôn bị Jack vì hội họa đem hấn ném qua một bên mà bất đắc dĩ.

“Được rồi, em đi về đi, anh ngủ trước, Jack.” Cal lăm bầm lâu bầu, lập tức nhắm mắt lại, lúc rạng sáng một khối thân thể mang theo hơi lạnh tiến vào cái ôm của Cal, cánh tay quen thuộc và vòng eo mảnh khảnh được Cal trực tiếp ôm vào lòng, sáng sớm hôm sau quả nhiên Jack nằm trên cánh tay hấn lẳng lẳng ngủ say.

Cal nhìn bộ dạng mỗi mặt của Jack khoe miệng hiện lên một chút cười, hấn một lần nữa nhắm hai mắt lại. Ngày nghỉ nằm nướng trên giường là một quyết định hay, bọn họ hấn nên suy xét toàn bộ ngày nghỉ Giáng Sinh đều ngủ thẳng tới giữa trưa rồi hãy rời giường. Mang theo tâm tình thả lỏng Cal ôm Jack cùng nhau ngủ đến khi đói khát không thể nhẫn nại được nữa mới bò ra khỏi giường.

Sau khi thân mật cùng nhau tắm, thay quần áo, Cal và Jack xuất hiện trên bàn ăn. Gà tây nướng vàng rộm thơm lừng và táo đã được Bowen dọn lên, Gavin đang giúp ông dọn đồ ăn lên mặt bàn, dao nĩa lóe ánh bạc càng làm cho không khí Giáng Sinh nồng đậm thêm, mặc dù không có trẻ con nhưng cả gian phòng đã treo đầy đèn màu lấp lánh. Hằng năm chỉ có hai người căn phòng nhỏ lần đầu xuất hiện cảm giác náo nhiệt như vậy.

Sau khi ăn xong Cal ôm lấy Jack cẩn thận hôn lên bờ môi của y, một sợi dây chuyền khá lớn chặn qua cổ Jack, Cal liếm khoe miệng của y nói: “Chỉ cần có sợi dây chuyền khác anh nghĩ em sẽ không tiếp tục đem chiếc nhẫn anh tặng cho em đeo trên cổ, hơn nữa... trong trường học em cũng không cần che giấu nữa, anh nghĩ bạn học và các giáo viên đều hiểu được chuyện gì đã xảy ra.”

Jack đưa tay vuốt vòng cổ mở to hai mắt nhìn: “Trái tim của biển? Anh vẫn luôn mang theo nó ư.”

Cal chẳng hề để ý nhún nhún vai vô lại nói: “Anh quên, hiện tại nó thuộc về em. Em muốn đeo nó trên cổ, hay là trên tay?”

Cal nói xong hôn lên ngón áp út của Jack, tới đốt ngón tay cuối cùng mút vào liềm cắn, cảm giác nhồn nhột từ ngón tay truyền thẳng đến trái tim Jack. Trước mặt Bowen và Gavin, Jack đột nhiên sinh ra một loại cảm giác ngượng ngùng được cầu hôn, hai má hiện lên mặt đỏ ửng.

Jack cố sức dùng tay phải mở khóa dây chuyền vàng trên cổ ra, đem chiếc nhẫn khắc lời yêu Cal đặt lên lòng bàn tay. Cal cường thế đoạt lấy nhẫn đeo vào ngón tay Jack, khiến y không còn đường lui. Không đợi Jack cảm động hoặc là trải qua cảm xúc gì khác, Cal cúi người một tay ôm Jack vác lên vai khiêng về phòng ngủ.

Ngày nghỉ còn lại bọn họ dùng toàn bộ thời gian đều ở phòng ngủ, một tháng sau, Cal cảm thấy mỹ mãn lên tàu chở khách về Mỹ. Jack bắt đầu vì ngày nghỉ còn thừa lại mà vô cùng bận rộn với các bài tập, y đã lãng phí rất nhiều thời gian trên giường. Khi Cal rạng rỡ về nhà lại nhìn thấy ngài Henry, bên cạnh là chiếc nôi, bên trong nôi là một sinh vật mềm nhũn...

“Oa ~!!!” Tiếng khóc làm Cal tỉnh táo lại, hắn không dám tin nhìn cha mình, ngài Henry thở dài xoay người rời khỏi phòng khách, chỉ để lại Lovejoy thành thạo chăm sóc đứa nhỏ, lão hếch hếch cầm với Cal, hắn lập tức chạy theo ngài Henry.

Trước khi ngài Henry đóng cửa phòng, Cal nhân cơ hội chen vào. Ngài Henry liếc Cal một cái, cười một tiếng ngồi xuống sofa pha cắn một miếng xì gà, ông hưng hăng hút một ngụm sau đó nói: “Cal, con trai của cha. Cha thật không hy vọng người lùi bước là cha, nhưng anh là con cha, anh mỗi ngày mang nhẫn ở trước mặt cha lúc ẩn lúc hiện ý tứ đã quá rõ ràng, giằng co mãi cũng không có ý nghĩa. Đứa nhỏ kia, xem như là con của họ hàng xa nhà chúng ta, cha mẹ nó đều chết, anh họ của cha đang đau đầu vì chưa tìm được một gia đình để gửi nuôi, cha nhân từ giải quyết vấn đề này, qua mấy tháng, cha sẽ phát điện báo nói với ông ấy, đứa nhỏ không thoát khỏi viêm phổi, từ hôm nay trở đi nó chính là con cháu nhà Hockley, là con trai ruột của anh. Anh thấy sao? Ngày mai cha sẽ thừa nhận địa vị đứa con anh tự sinh, không cần kết hôn... anh cũng, không có đường lui...”

Cal vẫn theo dõi ánh mắt ngài Henry, thẳng đến khi lão quý tộc nói xong những lời này, hắn chậm rãi quỳ một gối xuống trên mặt đất khiến mặt mình chạm vào chân ngài Henry, hắn không có biện pháp hình dung cảm kích trong lòng mình: “Thưa cha, cảm ơn cha, con sẽ không hối hận.”

Ngài Henry nhắm mắt lại thở dài, bàn tay đầy nếp nhăn nhẹ nhàng vuốt về tóc Cal, giọng có vẻ vô cùng suy yếu: “Cal, cha chỉ hy vọng anh về sau không phải hối hận, nếu anh còn muốn kết hôn sinh con, như vậy anh chỉ có thể tự mình giải quyết tánh mạng đứa nhỏ này, nếu không, nó chính con trưởng của anh”

Trầm mặc lan tỏa giữa ngài Henry và Cal, một lúc lâu sau ngài Henry vỗ vỗ lưng Cal: “Đi xuống lầu nhìn nó đi, nhóc con kia khá giống anh lúc trước, nhất là cái mũi.”

“Vâng, thưa cha.” Cal nói xong đứng lên, thời điểm mở cửa phòng hắn quay đầu lại nhìn vào mắt Henry nhẹ giọng nói: “Cha à, hiện tại con rất hạnh phúc.”

“Nhóc con hư thói, cút đi! Cha còn chưa tìm mẹ kế cho anh, anh cảm thấy thật đáng tiếc có phải hay không! Một khắc cũng không buông tha cơ hội kích thích người cha lớn tuổi yếu đuối của anh.” Ngài Henry chỉ vào cửa lên tiếng hô to.

Trước khi Cal khép lại cửa phòng đột nhiên nói: “Cha, Lovejoy kỳ thật không tồi, cha cũng nửa năm rồi không đi tìm đàn bà, thành thành thật thật thừa nhận đi. Kỳ thật, con không ngại gọi ông ấy là cha dượng.”

Mặt ngài Henry lập tức đỏ bừng, ông không nói gì mà là đem quyển sách dày cộm trên tay ném ra cửa. Cal tâm tình vui vẻ đi xuống lầu, cố ý ôm Lovejoy la lớn: “Cha dượng, chúc cha và cha con hạnh phúc.”

“Khụ,... Cal, gọi tôi Lovejoy là được, tôi không thích xưng hô này.” Sắc mặt ửng đỏ tố cáo Lovejoy đang gượng bình tĩnh, rất cục lại làm cho lão quần gia thoát nhìn thêm mười phần nhân khí, Cal lập tức từ lời lão tìm được phương pháp tiếp tục đả kích cha mình.

“À, đương nhiên, cha dượng có vẻ rất mới lạ, không bằng tôi giống cha gọi ‘Spicer’ đi.”

“Cal · Hockley, câm miệng!” Trên lầu truyền ra tiếng gầm gừ của ngài Henry, vừa mới được Lovejoy đỡ ngủ, bé con “Oa” một tiếng một lần nữa bộc phát ra khóc tiếng la, bèn nhón đặc trưng của con nít ngăn cản lửa giận của ngài Henry, ông triệt để phong bế miệng lại không nói được một lời.

Cal đi theo Lovejoy học tập cách chăm sóc con nít, chậm rãi ôm vào trong ngực bé con khóc thút thít cắn cắn ngón tay của hắn một lần nữa ngủ, Cal thở nhẹ một hơi. Lovejoy nhìn biểu tình của Cal bên miệng hiện ra nét cười, lão tán thưởng nhìn Cal vươn ngón cái, sau đó nhẹ nhàng đi lên lầu hai.

Toàn bộ năm 1913 tựa hồ đều vượt qua trong cơn trầm mặc, trừ bỏ ngài Henry và Cal nhận được càng ngày càng nhiều đơn đặt hàng vật tư nhu yếu phẩm quân dụng và quốc nội càng ngày càng bùng nổ thương cơ. Tin tức Cal nhận được từ trong điện thoại quả thực khiến hắn không thể tin hắn nghe được cái gì, hắn chỉ là thuận miệng nói với nhóm nghiên cứu viên về ngoại hình máy bay một câu: “Có lẽ khoang điều khiển dày tốt hơn.”

Hắn không nghĩ tới chính mình thật sự sẽ nhận được tin tức bất ngờ vào thời điểm cuối năm, công ty máy móc của hắn sau đó phát minh ra máy bay phong bế thức... Cal qua khỏi cơn hưng phấn nhìn thấy là mỗi kinh doanh giá trị cực lớn, mấy năm nay gần đây việc quen thuộc Cal làm đại khái là đi đăng ký độc quyền.

Những chuyện làm người ta cao hứng còn không chấm dứt, trước tiên cậu Waksman tốt nghiệp đại học mang theo phòng thí nghiệm của mình dựa theo ý tưởng của Cal thành công nghiên cứu ra khí mê-tan bốn vị nhất thể dùng vi khuẩn phân giải hơn nữa do người bồi dưỡng. Thời điểm kiến thiết nông trại chuẩn bị tốt từ trước lập tức được sử dụng, bò thịt lúc trước được nuôi trong sân bị đưa vào thí nghiệm.

Tập trung sinh sản khí mê-tan không chút khách khí bị Cal đẩy mạnh tiêu thụ đến trong nhà các cư dân vùng phụ cận. Hiện tại thoát nhìn hạng nhất dầu tư này thu lại là ít nhất, nhưng Cal lại cười đến vui sướng, đợi cho mọi người bắt đầu chú trọng đến sức khỏe, bên trong siêu thị các sản phẩm dán nhãn “rau dưa xanh” của công ty hắn sẽ có nguồn tiêu thụ lớn nhất.

Sản phẩm phụ acid citric, tức thì sau khi được Cal đăng ký độc quyền, đem quyền sử dụng tạm thời bán cho Hershey Chocolate vì hắn và ngài Tuckerman đã hợp tác. Hắn không chút khách khí muốn quyền đặt tên cho một phần chocolate ê ẩm ngọt ngào — anvy — ghen tị. Jack là người trước tiên tại Đức nhận được lễ vật từ công ty Hershey Chocolate gửi tới, trong vòng ba năm mỗi tháng đều có hộp chocolate ăn.

Cal bán cho Hershey Chocolate một sáng ý của mình, trong giấy gói chocolate in ẩn lời yêu và ghen tị. Mỗi lần Jack mở gói chocolate ra sẽ sinh ra một loại ảo giác Cal đang ghé vào lỗ tai y nhắc nhở không được ăn vụng, điều này làm cho Jack mỗi lần ăn chocolate đều sẽ mặt đỏ tim đập tránh đi tầm mắt của Bowen.

Mùa đông rét lạnh, Cal lại một lần nữa lên tàu biển chở khách định kỳ đi Đức, lúc này đây còn có ngài Henry, Lovejoy và con trai Cal, Jeffrey. Ngày một nhà đoàn tụ vốn nên ở bên nhau, Jack đẩy người vệt sáng từ phòng vẽ tranh đi ra, y có điểm ngậy ngốc nhìn bốn người đàn ông đang ở trước cửa, sau đó nhanh chóng mời người vào.

“Một lần nữa giới thiệu, cha, đây là Jack bạn đời của con. Jack, cái thứ mềm nhũn kia là con mình Jeffrey, cha từ Ireland tìm về.” Cal nhìn vào mắt Jack, lặng lẽ vươn tay nắm lấy bàn tay dính đầy màu vẽ của y.

So với việc làm cho ngài Henry và Jack tự nhiên ở chung, càng thêm khó xử là vấn đề chỗ ngủ, Jack đem phòng ngủ của mình tặng cho ngài Henry và Lovejoy, tuy rằng nhóc Jeffrey có thể ngủ cùng ông nội, Jack và Cal chỉ có thể ngủ trong phòng vẽ tranh — phòng của Bowen chỉ có một giường đơn.

Cal cả đời cũng chưa ngủ qua chiếc “Giường” làm bằng chần trái xuống sàn, sau khi nằm xuống hắn cảm thấy mình căn bản không dám xoay người, bị cảm giác bả vai chạm sàn khiến Cal vô cùng tỉnh táo, hắn cảm thấy cơn buồn ngủ của mình hoàn toàn biến mất. So với việc Cal khác người, Jack tựa vào trong lòng hắn ngủ phi thường ngọt ngào, hương vị ngọt ngào khiến Cal rất muốn đem y đặt lên sàn...

Bọn họ tựa hồ còn chưa có ở hành lang... Ách, không phải lúc nghĩ tới điều này, hắn nên suy xét là đem Jack mang về Mỹ, Âu Châu thật sự sắp rối loạn, Cal một chút cũng không muốn cho Jack mạo hiểm, cho dù là tại Mỹ hắn cũng có thể tìm được biện pháp làm cho Jack đạt được danh vọng. Người mà Cal trân trọng đặt trong lòng, không cần phải dùng tính mạng làm tiền cược để nổi danh trong thời lửa đạn bom rơi.

“Cal, ngủ không được sao? Không bằng đem chăn lót xuống luôn đi, dù sao lò sưởi trong tường cháy rất mạnh, không đắp chăn cũng không lạnh.” Jack chuyển thân nhìn Cal.

“Không ngủ sao? Anh suy nghĩ chút việc.” Cal vươn tay vuốt ve hai má Jack, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, thời gian đã hơn một năm trôi qua, trên cằm Jack râu dần cứng lên, hiện tại nựng nựng có chút đậm tay.

“Vốn ngủ, nhưng anh vừa xoay người thì em liền tỉnh. Có chuyện gì khó xử sao,... Về em?” Jack đoán, lửa trong lò sưởi chiếu rọi trên mặt hai người, Cal nhìn Jack ngồi dậy găt gao ôm lấy y.

“Anh hoài nghi sang năm Âu Châu sẽ bạo phát, theo anh về Mĩ đi.”

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, Cal và Jack ngưng mắt nhìn nhau, đột nhiên trầm mặc.

72. Chương 72

0o0——0o0

“Không cần ông ôm, ông không đẹp bằng ba ba!”

“Lập tức sẽ phát sinh chiến tranh sao?”

“... Anh phỏng đoán khoảng nửa năm, dù sao các nước đã bắt đầu cãi nhau trên bàn đàm phán.” Cal do dự một chút, cuối cùng nói thật với Jack.

Jack nằm xuống giường nhẹ giọng nói: “Khóa trụ cột còn một học kỳ cuối cùng, tháng năm tốt nghiệp em sẽ trở về Mĩ, Bowen thì sao? Chú ấy theo chúng ta trở về chứ?”

“Bowen là một người Mĩ tốt bụng, ông ấy sẽ theo em. Có một quần gia đáng mến đi theo càng dễ dàng thoải mái rời đi nơi này.” Cal ôm lấy Jack, trong lòng cảm động tột đỉnh.

Phong cách hội họa không bám vào một khuôn mẫu nào khiến Jack mới hơn một năm đã nổi danh rất nhanh trong giới mỹ thuật Đức. Tuy rằng y vẫn đang là sinh viên, tác phẩm cuối kỳ lại được các nhà sưu tầm thu mua với giá cao. Nếu Jack nguyện ý ở lại Đức cày cấy thêm vài năm, Cal khẳng định y có thể trở thành một danh họa trẻ tuổi, cho dù hiện tại đã có người gọi Jack là “họa sĩ dung hợp cổ điển cùng chủ nghĩa hiện thực”. Thế nhưng Jack dễ dàng đưa ra quyết định cùng hấn về nước, tương đương buông tha con đường nhanh nhất tiến đến thành công, mà một con đường khác có thể thành công hay không, hoặc vì thành công cần trả giá bao nhiêu đại giới, không có bất luận kẻ nào có thể đoán trước.

“Jack... Anh, thực xin lỗi.” Cal có thể nói ra những lời hay, nhưng hiện tại hấn không tìm thấy bất cứ ngôn ngữ tuyệt đẹp hoa lệ nào để miêu tả tình cảm trong thâm tâm mình, chỉ có áy náy đối với Jack bao phủ Cal.

Jack chẳng để ý ôm lấy Cal, nhẹ nhàng vuốt lưng hấn: “Anh không phải nói em rất có tài năng sao? Vậy có gì phải lo lắng, sớm hay muộn cũng sẽ nổi danh. Dù sao bức tranh của một họa sĩ lúc còn sống luôn không đáng giá bằng sau khi chết, em không có gì phải tiếc nuối.”

Cal găt gao ôm lấy thân thể gầy gò của Jack, vội vàng hôn lên bờ môi y, Jack rất nhanh phát ra tiếng rên rĩ từ trong xoang mũi, Cal chiếm lấy bờ môi y, bắt đầu vuốt ve cao thấp trên người Jack. Ngay khi bị nắm lấy, Jack khổng chế không được bộc phát ra tiếng quát to, Cal cắn cắn lỗ tai Jack nhẹ giọng nói: “Nhóc cưng, nhỏ tiếng chút, cha và Lovejoy đang cách vách đấy.”

Jack hung hăng trừng Cal liếc một cái, y dùng lực cắn lên bờ vai dày thịt của Cal, Cal buông vật thể đang nắm trong tay cứu vớt bản thân khỏi răng nanh của Jack. Cal liếm liếm môi, nhìn Jack quỵn rũ: “Hôm nay làm một chút khác biệt được không?”

Jack xoay người còn chưa hiểu được ý Cal thì hấn đã quỳ gối giữa hai chân Jack, ngậm lấy của y. Jack đem tiếng kêu sợ hãi của mình nuốt vào trong miệng, ngưỡng cao cổ theo đỉnh đầu Cal phập phồng lên xuống, thân thể y nhịn không được bắt đầu cử động, khoang miệng ẩm áp ướt át còn có đầu lưỡi Cal linh hoạt đều

khiến Jack lúc ý thức được đang diễn ra chuyện gì càng thêm kích động. Cal dùng sức mút mạnh vào, thân thể Jack lập tức run rẩy cứng người lại, y... dường như...

Cal ngẩng đầu, khoe miệng dính chất dịch màu trắng, toàn thân Jack đều biến thành màu phấn hồng, y vô lực ngã vào chăn bị Cal chặn môi bắt chia sẻ hương vị của chính y. Jack dựa lưng vào Cal được hấn ôm vào lòng ngực, phía sau rõ ràng cảm nhận được lửa nóng vẫn đang bùng bùng của Cal, y thấp giọng hỏi: “Không cần em giúp anh sao?”

“Ngày mai em phải dùng bữa sáng với cha, tốt nhất không nên thùng môi xuất hiện. Hơn nữa, hiện tại chỉ cần em tùy tiện vuốt ve anh vài cái, anh sẽ phá hư cơ hội nhần nại ngàn năm một thuở, ăn sạch em. Jack, nhắm mắt lại ngủ đi, không có gì khó, qua một hồi thì tốt thôi.” Cal nói xong bịt kín mắt Jack, đem ánh trắng lên vào phòng che khỏi tầm mắt Jack.

Quả nhiên sáng sớm hôm sau, ngài Henry an vị tại bàn ăn đọc báo, bên người là Lovejoy đang đứng dùng thìa múc từng muỗng nhỏ dứt Jeffrey ăn. Bowen đang bận rộn ở phòng bếp, ông ta thật lâu chưa làm qua số lượng bữa sáng lớn như vậy. Jack và Cal nhân cơ hội tiến vào chủ phòng tắm rửa sạch sẽ, thay đổi một bộ quần áo tinh tươm.

Jack từ khi bước vào Berlin không mặc mấy bộ lễ phục khít chặt cơ thể nữa, lúc này đột nhiên sinh ra một loại cảm giác y bị xử phạt treo cổ vậy. Cal nhìn sắc mặt Jack trở nên tái nhợt trực tiếp cầm tay y, hấn dùng lực làm đau ngón tay y, làm cho ánh mắt mờ mịt của y thông thả chậm rãi khôi phục tỉnh táo.

Jack nhìn Cal cười cười, y bước đến chỗ trống bên cạnh ngài Henry ngồi xuống nhiệt tình chào hỏi: “Cha, buổi sáng tốt lành.”

Sắc mặt bình tĩnh của ngài Henry lập tức đỏ bừng lên, ông quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn Jack nửa ngày, sau đó cứng ngắc gật đầu một cái nghiêng răng nghiêng lợi bỏ lại một câu: “Buổi sáng tốt lành.”

Cal và Lovejoy đều quay đầu nhìn về phía khác, vừa thấy biểu hiện trên mặt ngài Henry đã thấy thua... Đã hơn một tuổi Jeffrey đúng là thấy cái gì cũng tò mò, đối với mấy đứa trẻ mà nói bề ngoài càng đẹp càng diễm lệ lại càng có sức hấp dẫn, tỷ như đồ vàng xanh ba màu gốc — Jack có được hai trong ba thứ đó.

“A, ôm ~ ôm một cái!” Jeffrey nhìn Jack vươn cánh tay nhỏ xíu ú nu ra, Jack nhìn về phía Lovejoy hỏi ý, Lovejoy sờ sờ đỉnh đầu Jeffrey liền đưa nó vào trong lòng Jack.

Cậu nhóc mũm mĩm trên người còn mang theo mùi sữa, vươn mu bàn tay bé xíu tròn tròn thịt thịt, ngón tay hồng đỏ đỏ. Jeffrey dùng đôi mắt to màu nâu lóe sáng nhìn Jack, nó tò mò vươn tay về mái tóc vàng của Jack, sau khi thành công nắm được hai mắt thỏa mãn cong cong một đường, trên khuôn mặt mềm nhũn ửng hồng hưng phấn.

Về mặt ngài Henry lập tức trở nên tràn ngập tức giận.

Trong nhà Hockley cưng chiều Jeffrey nhất chính là ngài Henry, nếu không phải vì giữ uy nghiêm trước mặt Jack, sáng sớm người dứt nó ăn trứng sữa hấp không là Lovejoy, không nghĩ tới bỏ qua một bữa cơm, Jeffrey nhóc con hư hỏng này liền đi theo địch!

“... Jeffrey?” Giọng ngài Henry vô cùng hậm hực, bé con ngẩng đầu không rõ cho nên nhìn về phía ngài Henry, sau đó ngây ngốc nở nụ cười.

“Ông, dứt con ăn cơm.” Jeffrey nói xong phản xạ có điều kiện hé miệng “A ~” một tiếng, lại như cũ gắt gao nắm tóc vàng của Jack không buông tay — vừa hay Jack lười thay đổi kiểu tóc, tóc đã hơi dài.

“Jeffrey, lại ông nội nào.” ngài Henry nhẹ giọng vỗ vỗ chân, sau đó vươn tay về phía Jeffrey.

“Không muốn, ông không bằng.....a... ưm?” Jeffrey nói đến một nửa dừng lại, nó dùng ánh mắt khó hiểu chăm chú nhìn vào Jack đang vỗ mông nó, sau đó xin giúp đỡ nhìn về phía Cal, Cal vươn tay đem Jeffrey từ trong lòng Jack ôm lấy, hấn hôn lên khuôn mặt Jeffrey, chỉ vào Jack bắt đầu giới thiệu.

“Đây là Jack, con gọi người ấy là ba ba.” Cal giải thích.

Đáng tiếc bé con chấp nhất là khó có thể tưởng tượng, Jeffrey sau khi bình tĩnh, lập tức tiếp tục nói xong lời lời lúc này đã kích ngài Henry.

“Không cần ông ôm, ông không đẹp bằng ba ba!”

Lời này vừa nói ra, ngài Henry triệt để buồn bực ngậm miệng không lên tiếng, ông có chút nín thở cúi đầu đem trứng sữa hấp của Jeffrey giao cho Cal, còn mình thì cúi đầu một ngụm hồng trà không thêm sữa, hương vị chua xốt khiến ngài Henry hưng hăng nhần mặt nhíu mày nhưng khi quay đầu nhìn về phía Jack ông lập tức giãn mặt bày ra vẻ hưởng thụ.

... Lovejoy bình tĩnh rót sữa ra ly cho ngài Henry, sau đó một lần nữa đem hồng trà đổ vào trong ly, lão còn chu đáo giúp ngài Henry bỏ vào mấy khối đường. Nghe tiếng đường ma sát vào thành ly, ngài Henry rốt cục thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi ông... Lại thua rồi!

Cal tiếp nhận công việc của Lovejoy, cầm muỗng nhỏ đút Jeffrey, đáng tiếc nó vẫn nhìn chằm chằm vào Jack không chuyển mắt, Cal cười đến phi thường cao hứng, bé con thích thì tốt. Chỉ cần Jeffrey không chán ghét Jack, như vậy thái độ muốn mềm hoá ngài Henry sẽ không là vấn đề. Quả nhiên, sau khi dùng xong bữa sáng, Jack đã bị Jeffrey lấy đi lực chú ý, giúp đỡ bé con nghiêng ngả lão đảo vừa đi vừa chơi đùa khắp phòng.

“Bowen, giúp tôi dọn dẹp màu vẽ, màu sắc nổi bật, đối với trẻ nhỏ mà nói không an toàn.” Jack đột nhiên quay đầu lại, y nhớ tới chuyện hồi đầu năm có bạn học nuốt màu vẽ tự sát làm bản thân sợ tới mức một thân mồ hôi lạnh.

Jeffrey không rõ “màu vẽ” là cái gì, nhưng mà ngài Henry và Cal tới nay có rất nhiều thứ không cho nó chạm vào, bởi vậy Jeffrey rất thành thật bặm môi chui vào lòng Jack. Cal vươn tay ôm bé con về, hẳn có chút mong chờ mang theo con trai và Jack đi trượt băng, bất quá hiện tại toàn thể giới chưa có sân trượt băng chính quy, ý tưởng này hay là thôi đi.

“Cal,.. Jack, lại đây người một nhà chúng ta vây quanh lò sưởi nói chuyện phiếm đi.” Ngài Henry dù trong lòng không được tự nhiên cũng không thể quên chuyện chính, ông chạy đến nơi này một chuyến vì muốn thể hiện thiện ý của ông đối với Jack, nếu nhà lúc ông con sống không thể đầy đủ, ngài Henry không xác định lúu ông chết đi có hay không để lại tiếc nuối.

Jack tùy ý ngồi trên thảm dày, y đem cái sô pha đơn cuối cùng nhường cho Cal ôm bé con. Trong mắt ngài Henry chợt lóe sáng, khóe miệng chậm rãi xuất hiện ý cười. Cal lại đưa Jeffrey cho Lovejoy còn mình ôm Jack cùng nhau ngồi trên thảm.

“Jack, cậu biết rõ mình bản cùng vì sao còn ôm ước vọng thành công trong ngành hội họa, ừm, giấc mộng không thực tế?” Ngài Henry đưa ra vấn đề bén nhọn đối lại nụ cười bình tĩnh của Jack.

“Cha mẹ con mất từ rất sớm, nhưng công việc của bọn họ đều rất đàng hoàng. Đàn dương cầm và mỹ thuật là hoạt động giải trí mà mẹ con thích nhất, lúc sống ở nông thôn, mỗi khi có dịp lễ tụ hội gì mẹ con đều đàn một bản, cũng luôn cùng bảy trẻ quanh đó vẽ tranh, vui vẻ đùa với bọn họ. Đó là cuộc sống cũng không giàu có, nhưng thật sự vô cùng vui vẻ.” Lúc Jack nói chuyện ánh mắt có chút mơ hồ, y hồi tưởng lại thời thơ ấu của mình khỏe miệng tràn đầy nét cười.

“Cầm lấy bút vẽ có thể cảm nhận được vui vẻ, mẹ con đã cho con rất nhiều cảm hứng. Nhìn tượng mạo người khác, thần sắc, thậm chí là tình cảm dùng tranh vẽ của mình khắc họa lại, loại vui sướng này căn bản không tìm được từ ngữ nào để biểu đạt, vậy là tốt rồi như là mình giữ lấy thế giới này.” Jack đứng lên chạy về phòng vẽ tranh, không lâu sau y ôm một khung ảnh ***g kính rất lớn xuất hiện trước mặt mọi người.

“Đây là bài tập cuối kỳ của con, thành tích cũng không tệ lắm. Lúc trưng bày con đề là hàng không bán, con muốn đem nó đưa cho Cal.” Jack xé mở giấy gói, bên trong là một bức tranh toàn cảnh London, bầu trời luôn là âm trầm người đi đường vội vàng cất bước, đứa nhỏ bán báo rao hàng còn có người phụ nữ đứng ở bên đường bán bữa sáng.

Ngài Henry không thừa nhận thiên phú của Jack cũng không được, ông cơ hồ cảm thấy đằng sau bức họa này sẽ phát ra các loại thanh âm đánh vỡ sự yên tĩnh lúc này. Cảnh tượng trong tranh náo nhiệt hoàn toàn không bị bầu trời âm trầm che lấp, càng nổi bật sức sống mãnh liệt của con người và vật, phi thường rung động!

Chẳng qua, góc độ này...

“Cậu đứng ở nơi nào vẽ?” Chân mày ngài Henry nhíu vào nhau, ông cảm thấy góc độ này có chút quen thuộc.

“Ở trên đồng hồ Big Ben. Ha ha, con nửa đêm lên núp ở trong, chờ khi rạng sáng dỡ thủy tinh xuống, chui ra bên ngoài có một chỗ trống, cũng đủ để con đặt giá vẽ. Đợi khi quản lý xuất hiện thì đem thủy tinh đóng trở về, sau đó lẩn vào đoàn du khách cùng đi ra ngoài, chỉ tốn hơn nửa tháng con đã vẽ xong nó.” Jack tự hào ưỡn ngực tựa hồ cảm thấy đây là một chuyện thực đáng giá kiêu ngạo.

Máu trên mặt Cal đã muốn biến mất sạch sẽ, ý của Jack là mỗi ngày sáng sớm y đi đến phía ngoài không hề che chắn của đồng hồ Big Ben vẽ tranh? Lại còn giằng co nửa tháng mới vẽ xong? Cal nắm vai Jack, hấn hạ giọng ôn nhu hôn hai má Jack nhẹ giọng hỏi: “Jack, em nửa tháng trời ở mé ngoài đồng hồ Big Ben vẽ xong?”

“Đúng vậy, thầy Nolde vẫn khích lệ em hiệu suất kinh người!” Jack cười đến vẻ mặt sáng khoái, Cal nắm chặt cảm y khiến y quay đầu lại nhìn vào ánh mắt bốc hỏa của mình.

“Em vì vẽ tranh ngay cả an toàn cũng không để ý!”

Cal phần nộ rít gào rớt cục khiến Jack từ trong thế giới nghệ thuật vui vẻ tỉnh táo lại, y xấu hổ cười, cố gắng ngưỡng cổ về phía sau ý đồ kéo dài khoảng cách với Cal, ngài Henry lại càng ngày càng hoài nghi con ông. Chẳng lẽ con của ông cho tới nay đều ở mặt dưới ư? Bằng không vì sao lại giống bà vợ lo lắng chồng mình thế!

“Khụ khụ, hai người các anh... Ách... Đây... vị trí là...” ngài Henry rốt cuộc không còn biện pháp nào đành ở trước mặt con hỏi trắng ra, nhưng Cal đã từ mấy động tác của ngài Henry hiểu ra, hấn dùng một câu làm cho cha mình lặng im câm nín.

“Con so với Lovejoy còn thành công hơn một ít.”

Vì hàm nghĩa sâu bên trong lời nói của thằng con, ngài Henry đem tầm mắt phần nộ chuyển hướng về phía Lovejoy trầm mặc đứng phía sau ông, Lovejoy không quên ở phía sau trấn an ngài Henry — một ly hồng trà ngọt ngào cùng một khối bánh mềm ngọt vị sữa là đủ rồi.

Lovejoy khom người đặt thức ăn xuống, nhẹ giọng nói: “Henry, bánh ngọt mới ra lò.”

Khó được thưởng cho bánh ngọt! Ngài Henry đem bánh ngọt để vào trong miệng thở phào nhẹ nhõm, có cái gì mà vĩnh viễn nhớ kỹ trong lòng quản gia thì chính là đồ ngọt và ông nói câu hên gặp lại. Mỗi người một miếng bánh ngọt sữa đặc, Jack không hề hứng thú, y không thích ăn bánh ngọt. Phát hiện biểu tình hưởng thụ của ngài Henry, Jack đổ phần bánh của mình vào cái đĩa trước mặt ngài Henry ngay trước mắt ông.

“Cha, nếu cha thích thì ăn nhiều một chút.”

Tôn nghiêm hay là đồ ngọt?

Ngài Henry chìm vào mớ cảm xúc rối rắm...

73. Chương 73

0o0——0o0

Jack nếu không làm con đại bàng bay lượn bên cạnh Cal, y nhất định chỉ có thể làm chú chim hoàng yến nhốt trong ***g bị người sầm soi ngắm nghía.

Ngày nghỉ dưỡng tốt đẹp cũng phải đến ngày chấm dứt, ngày đầu tiên sau nghỉ lễ Giáng Sinh, ngài Henry liền dắt đám người Cal về Mi. Jack nhìn căn nhà vốn chật chội biến về vắng vẻ đìu hiu ngồi trong phòng khách có chút ngầy người, y cầm quà Giáng Sinh Cal để lại — một bộ ly sứ vẽ thủ công — đột nhiên từ đáy lòng dâng lên cảm giác hối hận, y sống đến bây giờ mục tiêu chính là có một người yêu và thấu hiểu, Cal đứng trước mắt y, vì sao khi đối mặt với một bước cuối cùng y lại vì danh vọng mà do dự lui ra phía sau?

“Chú Bowen, nếu tôi nói mình hối hận, hiện tại đuổi theo Cal, đi theo hắn về Mỹ, chú cảm thấy thế nào?” Cal nhìn Bowen đang dọn phòng đột nhiên hỏi một câu.

Bowen ôn hòa tươi cười, ông nhìn ánh mắt Jack bị bao phủ bởi mê mang, hỏi y: “Ngài Caledon hiện tại đã là nhà đầu tư nổi danh nhất nước Mỹ, khắp mọi ngành nghề đều có bóng dáng ngài ấy. Nếu yêu nhau, cậu buông bỏ hết thảy cùng ngài ấy trở về không gì là không đúng. Nhưng hãy ngẫm lại lúc trước vì sao cậu rời khỏi ngài ấy? Vì sao cậu bước trên con đường tha hương chịu đựng cô độc và vất vả, từng bước một cố gắng?”

“... Vì có thể đứng bên người hấn quang minh chính đại giới thiệu với mọi người, tôi không muốn làm một vết bẩn bị hấn che dấu sau lưng.” Đôi mắt xanh trong vắt của Jack một lần nữa toả ra ánh hào quang, y bỗng nhảy dựng lên từ chỗ ngồi nhằm phía phòng vẽ tranh ào tới: “Tôi đã lãng phí thời gian miên man suy nghĩ, thời gian còn nữa năm tôi phải nắm chặt mới được, tôi thiếu phải ‘Có chút danh tiếng’ mới rời đi!”

Bowen nhìn Jack khôi phục bộ dáng tràn trề năng lượng cười cười không xen vào, mặc kệ là vì sao đến bước này, Jack kỳ thật đã sớm không có đường lui — đối với thân phận, địa vị, huyết thống, học thức toàn bộ đều nổi tiếng của người yêu, Jack nếu không làm con đại bàng bay lượn bên cạnh Cal, y nhất định chỉ có thể làm chú chim hoàng yến nhót trong ***g bị người sấm soi ngắm nhá.

Lòng sắt dầu có sang quý xa hoa, bên trong mắt người khác bắt quá đều là đồ chơi. Jack nếu không muốn lưu lạc đến hoàn cảnh đó, chỉ có thể trước khi trở lại bên cạnh Cal làm cho chính mình thật nổi danh. Đợi khi đứng ở lãnh thổ nước Mỹ, mặc cho Jack có thiên phú kinh người cách mấy, chỉ cần trên lưng đeo mác “tình nhân của Cal · Hockley”, thanh danh y có được đều đặt nghi vấn, lâu dài, ngay cả bản thân Jack cũng không thể phân rõ y nổi danh rốt cuộc là nhờ năng lực hay là tiền của Cal?

Trước mặt Jack có rất nhiều đường có thể đi, nhưng sẽ không tan xương nát thịt cho tới bây giờ chỉ có lựa chọn mà ngay từ đầu Cal chọn cho y. Jack cho tới nay đều không có cơ hội lựa chọn, y chỉ có thể một đường đi đến cùng.

Bowen suy nghĩ trong ánh mắt lộ ra đồng tình, chỉ sợ chính cậu Jack phi thường rõ ràng điểm này, nếu không khi các học sinh khác đều trong Berlin làm bài tập cuối kỳ, y sẽ không dùng hơn một tháng nghỉ phép một thân một mình chạy đến London nước Anh.

Nghĩ vậy, Bowen thở dài, ông cảm thấy Cal và Jack đều là hai đứa nhỏ ngốc, một vì có thể dưới bất luận tình huống gì đều có đủ năng lực bảo vệ, mà giống như một dã thú tham lam chém giết trên thương trường; một kẻ khác không chút nào để ý thân thể sức khỏe của chính mình, mỗi ngày đánh nhau chết sống trên con đường nghệ thuật.

.

.

Cal biết Jack là người có thiên phú hơn nữa rất cố gắng, nhưng hấn không nghĩ tới Jack lại đem toàn bộ thời gian học kỳ cuối cùng tận dụng một cách triệt để — Jack vậy mà lại xin học bỏ chạy đến một góc cuốn cuộn không ngừng nào đó trên thế giới đem bức tranh mình vẽ xong gửi về trường học để thầy Mildred giúp y bán đi!

Nếu không phải Bowen vẫn theo chăm sóc Jack, Cal cơ hồ cảm thấy Jack đây là chán ghét hấn, vụng trộm chạy mất! Nhìn thấy mấy tấm bưu thiếp gửi về từ khắp các nơi trên thế giới, Cal cảm thấy lửa giận trong lòng hấn mỗi ngày một dâng cao. Nhưng chân mọc trên đùi Jack, mỗi khi thư của hấn tới tay Jack, Jack đều đã rời khỏi nơi đang ở.

Mất thấy thời gian từng giọt từng giọt trôi về phía tháng sáu, Cal đột nhiên mất đi tung tích Jack. Hấn nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến vì một tác phẩm kinh thế, Jack lại bội ước với hấn, chạy đến Sarajevo tham gia lễ hội — trên thực tế Jack hoàn toàn không biết “Balkan” không phải một quốc gia, mà là một mảnh đất thuộc địa!

Jack tìm một chỗ rẽ, tại vị trí nhiều người nhưng không quá chật chội đặt giá vẽ xuống. Nhóm cư dân xung quanh thân thiện chờ cho Jack một mảnh trống nhỏ sau đó tiếp tục hưởng thụ ngày hội vui sướng của mình, bọn họ tận tình ca hát nhảy múa. Cách đó không xa một chiếc ô tô không mui chậm rãi chạy đến,

Jack nghe được tiếng động cơ kỳ quái ngẩng đầu. Trừ bỏ y ra, sáng sớm hôm nay Jack không thấy bất cứ chiếc ô tô nào ở ngã tư đường, Jack thậm chí cho rằng dựa theo phong tục địa phương ngày này là không thể lái xe ra ngoài.

Xung quanh chiếc ô tô đang thông thả đến là một đám cảnh sát, bọn họ thành công phá hủy không khí ngày hội chúc mừng của cư dân, Jack tiếc nuối thở dài, y vốn tưởng rằng hôm nay có thể tìm được tác phẩm tốt nghiệp mà y đã tìm kiếm bấy lâu, xem ra sẽ không có thu hoạch.

“Oành! oành!” Hai tiếng súng vang vọng vào tai Jack, một thiếu niên đứng trong đám người nháy mắt mang theo biểu tình kinh hoàng xoay người từ bên cạnh Jack vọt chạy đi, vài tên cảnh sát lướt qua Jack đuổi theo thiếu niên kia, còn thô lỗ đẩy ngã Jack. Y lúc này trong đầu không ngừng hiện lên biểu tình của đôi vợ chồng khi gặp tử vong trên ô tô — hoảng sợ và trống rỗng.

Jack cảm thấy ngón tay mình đều rung cả lên, y biết, bức họa y muốn đã xuất hiện trong trường hợp này!

“Cậu Jack, chúng ta trở về khách sạn đi.” Bowen kéo Jack đang chìm trong trầm tư biến mất ở đầu đường. Trở lại khách sạn việc trước tiên của Jack là ném một câu: “Đừng quấy rầy tôi, phải xong bức tranh!”

Bowen vốn không đặt nặng chuyện “Đừng lại vẽ tranh”, nhưng chuyện rất nhanh ra vượt qua dự tính của ông và Jack — Jack thường lui tới mười ngày nửa tháng mới có thể vẽ xong bức tranh, dạo gần đây tựa hồ như thế nào đều bất mãn không ngừng một lần lại một lần sửa chữa, mà quan viên bình thường mà Bowen nghĩ bị giết dĩ nhiên là vợ chồng thái tử đế quốc Áo Hung!

Serbia bị binh lính Áo Hung và Đức vây chặt như nê-mô, toàn bộ báo chí Châu Âu ngày hôm sau đều đề cập là vợ chồng thái tử Áo Hung bị ám sát! Bowen lúc này muốn dẫn Jack đi cũng không đi được, ông chỉ có thể mỗi ngày đi ra ngoài hỏi thăm tin tức, hơn nữa bảo Jack trong khách sạn không được ra ngoài.

Bowen có bộ chứng minh thư Đức, thân là công dân Đức đồng minh với Áo Hung, Bowen quả thật thích hợp ra ngoài hỏi thăm tin tức, nếu vạn nhất có gì, an toàn của ông vẫn được bảo đảm.

Nhưng mỗi ngày nhận được đều là tin tức xấu, ngay cả thư cũng không lọt ra ngoài. Trong khi Bowen lo âu, Jack hoàn thành bức tranh mang ý nghĩa kinh thế số một của y – [ám sát]. Nhìn Jack thu dọn dụng cụ vẽ tranh, Bowen rốt cục ngồi không yên, ông lập tức xách hành lý đã sớm thu xếp đặt Jack vọt vào sứ quán Đức, đưa ra yêu cầu “Về nước” với bọn họ.

Các quan quan Đức phi thường vui vẻ giúp đỡ đồng bào — Bowen và Jack nói tiếng Đức đều vô cùng tiêu chuẩn Berlin — điều này không quan hệ với mục tiêu khởi xướng chiến tranh của quân đội Đức.

Nhưng mà đối mặt với yêu cầu ‘lập tức’ về nước của Bowen, các quân lính lại bất lực, thiên chức của quân nhân là phục tùng mệnh lệnh, lúc này, bọn họ đang tại chỗ đợi mệnh lệnh tùy thời chuẩn bị nhận chỉ thị từ cấp trên bắt đầu tiến công, không hề tổng bất luận kẻ nào “Lui lại”.

Nhưng Bowen và Jack chiếm được sự quan tâm khá tốt, bọn họ được an bài ở khách phòng quân doanh. Bất luận lúc nào cũng nhiệt tình sáng sửa luôn khiến người yêu thích, Bowen và Jack trong quân đội nhận được sự chăm sóc không tồi. Cuối cùng Bỉ cũng trì trệ, đông tuyến tác chiến bất lực, sự thật khiến quân Đức nơi đây bị điều về Đông Đức chiến với Nga — Jack và Bowen được nhóm đồng hương hảo tâm đóng gói mang đi, các quân lính quyết định hộ tống hai người bọn họ về nước.

Jack và Bowen cũng không trốn chạy, bên trong chiến loạn, đi theo quân đội là quyết định chính xác nhất, ít nhất dọc theo đường đi bọn họ không gặp chuyện cưỡng chế trưng binh. Đi theo quân đội đã mười ngày, Jack và Bowen rốt cục bị thả lại trong nhà, nhìn ngã tư Berlin quen thuộc, hai người bọn họ chỉ cười khổ, tiếp theo phải làm sao để rời khỏi Đức đây?

Muốn rời đi Đức một chút cũng không khó!

Thân phận của Jack là người Mỹ, hưởng chi ngài Henry thừa nhận Jack là người nhà, sắp tới ông đang cùng Đức có một vụ giao dịch kinh người — vợ chồng thái tử Áo Hung gặp chuyện chỉ là một cái cớ, toàn bộ Âu Châu sớm bắt đầu nổi lên một trận đại chiến! Từ một năm trước, hải quân Anh và hải quân Đức đã khai hỏa, xưởng sắt thép của ngài Henry đúng là cùng Đức hợp tác, dùng để kiến tạo chiến hạm.

Huống chi tuy rằng Anh và Đức tuyên chiến, nhưng Mĩ quốc trước mắt căn bản không có tham dự vào cuộc chiến này, ngài Henry chỉ cần lúc giao hàng ám chỉ rằng thằng con trai nhỏ của ông đang ở Đức, mà ông lại không yên lòng, Jack muốn về nước căn bản không phải vấn đề.

Bởi vậy, khi Jack và Bowen sửa sang lại thật tốt hành lý ngồi du thuyền quay về Mĩ, vẫn không thể tin mình lại may mắn đến vậy.

Bọn họ cứ như vậy né tránh chiến trường?

Bowen nhìn Jack một thân gọn nhẹ đột nhiên nhớ tới một vấn đề: “Cậu Jack, bức tranh lúc trước cậu vẽ đâu?”

Jack dụi dụi mũi sau nở nụ cười: “Tôi đặt bọn nó trong phòng, chìa khóa cửa phòng dính kèm trong phong thư gửi cho thầy Nolde, tôi hy vọng thầy có thể giúp tôi đem mấy bức họa này bán giá tốt tốt chút.”

Jack không biết thầy của mình không chỉ bán mấy bức họa ấy một cách ngoạn mục, ông còn làm cho Jack nháy mắt vang danh toàn cầu — hiện trường thái tử đế quốc Áo Hung bị giết không lưu lại một tấm ảnh chụp nào, Jack lại thành công tái hiện sống khoái nổi khiếp sợ của vợ chồng thái tử, các cảnh sát kinh hoàng cùng mấy kẻ ám sát vui sướng và khấn nguyện. Hình tượng vài người xuất hiện như vậy tại một mảnh tường hòa trong cảnh vui sướng chúc mừng rồi lại bị bất ngờ của một đám người, Cal nghe thầy Nolde biểu đạt cảm xúc dưới vẻ đẹp tuyệt vời của tác phẩm tức thì bị phóng đại.

Bức [Ám sát] khi Jack lên tàu biển chở khách chạy định kỳ thì ngày hôm sau liền xuất hiện trên đầu đề báo toàn Âu Châu — một bức thành danh không gì hơn cái này. Đợi Jack rời thuyền, bức tranh của y bị sao đến một con số làm người ta khiếp sợ. Ngay sau đó mấy tác phẩm khác Jack đồng thời gửi bán cũng lấy giá trên trời bán ra.

Vận may của Jack tốt đến mức khiến người ta không dám tin.

Cal góp nhặt [Thời báo New York] mấy ngày nay, thời gian đọc báo mỗi buổi sáng biến thành thời điểm hẩn tức giận nhất. Hẩn một chút cũng chưa nghĩ tới Jack thế nhưng chẳng những không có tuân thủ ước định “Trước tháng sáu trở về Mĩ” với hẩn, còn chạy đến khu Balkan nguy hiểm nhất vẽ tranh! Jack lại còn thấy toàn bộ sự kiện ám sát!

Tên nhóc đáng ghét này! Cal nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng thề, chờ khi Jack xuất hiện trước mặt hẩn, hẩn nhất định phải làm Jack không xuống giường được! Khiến y về sau không dám chạy loạn khắp nơi nữa, Jack sợ hẩn không đề cập tới bệnh tim ba mươi năm trước sao?!

Cal mắng xong, trong lòng lập tức dâng lên sau cảm xúc sợ hãi, mấy ngày nay Jack chiếm một góc nhỏ trên báo. Mặc dù không cùng Jack trải qua hết thảy, chỉ cần nhìn bức tranh được đăng lên, Cal cảm thấy sau lưng mình mồ hôi lạnh chảy ròng — các binh lính bên trong chiến hào bị nổ thành từng mảnh ánh mắt trống rỗng, quả thực miêu tả ra một cảnh Địa Ngục — cậu nhóc hẩn luôn dụng tâm bảo vệ thế nhưng lại trải qua nguy hiểm lớn như vậy chạy về bên cạnh hẩn ư?

“Thượng Đế, trăm ngàn đừng cho Jack bị thương, đây là lần thứ hai tôi chân thành cầu nguyện với ngài, đã một lần ngài làm được, tôi hy vọng lúc này đây chúng ta có thể hợp tác vui vẻ” Cal nhắm mắt lại thì thào tự nói, sau đó dùng ngón chân cứng ngắc đi đến sofa, ngồi xuống.

Năm 1914 nhất định là một năm không yên bình, so với chiến trường Âu Châu xa xôi, Cal cảm thấy bất khả tư nghị nhất dĩ nhiên là việc Mĩ vào tháng tư dụng binh với Mexico! Đương nhiên càng làm Cal cảm thấy dựa theo thể cục trước mắt, lần này dụng binh nhất định là thất bại.

Chính quyền Mexico bị Mĩ khống chế trong lòng bàn tay, tuy rằng Mexico gần đây xuất hiện một đám người giàu có, nhưng bị kìm là trong Mexico giàu nghèo chênh lệch rất lớn, thậm chí toàn bộ nông dân đều không có đất — không có tiền, nhưng khi sinh mệnh bị uy hiếp, ai cũng không nhượng bộ.

Đầu trục đầu sợ bị nắm tóc, khởi nghĩa vũ trang công nông Mexico và quân đội Mỹ đối mặt chính là thế giằng co như vậy, quân lính Mĩ thất bại cơ hồ không thể nghi ngờ, thất bại chỉ còn là vấn đề thời gian. Nhưng Cal chờ không nổi, báo cáo gần đây đồng ruộng và nông trang của hẩn có khả năng thu hoạch năm nay cũng bị đập hư — công nhân thuê đều là người Mexico. Cal không thể không âm u nguyên rủa, thất bại nhanh một chút, ít nhất như vậy sẽ không chậm trễ việc làm ăn của hẩn.

May mắn là lúc Cal sắp vì tiền lời mà chửi ầm lên thì Jack đã trở lại.

Thời điểm Jack đi khỏi tàu biển chở khách chạy định kỳ, tại cảng liền bạo phát một trận nghị luận nhiệt liệt, rất nhiều người đều biết vị danh họa vừa mới nổi danh thế giới ngồi trên con tàu này trở lại, nhưng diện mạo Jack thì không ai biết, các phóng viên xem ai giống “nhà danh họa” thì vây lấy người đó.

Ăn mặc quái dị, cử chỉ kỳ lạ là mục tiêu bị vây lại, Jack – “cậu chủ nhà giàu” đẹp trai trẻ tuổi ngược lại tránh thoát một kiếp. Cal một tay kéo Jack lên xe, sau đó hung hăng suất đóng cửa, kính thủy tinh màu đen ngăn cách bên ngoài xem xét, Cal trực tiếp đem Jack đặt trên cửa xe dùng sức mút lấy đầu lưỡi y.

“Jack, em là tên không tuân thủ ước định!” Cal dùng sức cắn nát đầu lưỡi y, bất bình oán giận, Jack chỉ mờ mịt vô tội nhìn Cal, y hoàn toàn không hiểu Cal vì sao lại nổi giận.

Cal đã quên một điều — địa lý của Jack không tốt, đến bây giờ y như cũ cảm thấy “Balkan” là một quốc gia, chứ không phải một mảnh đất thuộc địa...

74. Chương 74

0o0——0o0

“Cô ta là ai hay cô ta hiện tại có mang thai hay không, anh một chút cũng không quan tâm! Cô ta dù là bị đánh chết anh cũng không rơi một giọt nước mắt! Nhưng em thì khác, chẳng lẽ em không thể vì anh bảo vệ tốt chính mình sao? Anh đã chịu đủ cái cảnh chờ ở văn phòng từng đêm từng đêm không dám ngủ, luôn cầm điện thoại và máy điện báo, hy vọng chúng nó nhả từ phát ra một chút động tĩnh!”

“Cal, anh rốt cuộc đang nói cái gì? Em đi Serbia, không phải Balkan a...”

Cal nhìn ánh mắt chân thành của Jack, bất đắc dĩ phát ra tiếng thở dài, hắn quyết định từ hôm nay trở đi dạy cho Jack một ít kiến thức địa lý thông dụng. Cal một tay nâng cằm Jack nhẹ nhàng hôn lấy bờ môi y, tay kia một nút một nút cởi áo sơ mi Jack ra, bàn tay hắn đặt lên ngực Jack, cảm giác trái tim nhảy lên truyền tới lòng bàn tay, hắn cuối cùng có thể tin tưởng Jack bình an vô sự trở lại bên cạnh mình.

“Hoàn hảo em không có việc gì.” Cal thở dài đem bản thân vùi vào cổ Jack, hắn lần đầu ở trước mặt Jack biểu hiện yếu đuối như thế, Jack vươn tay ôm vòng eo cường tráng của Cal nghiêng người hôn lên khuôn mặt hắn, bờ mi và trán hắn.

“Em đã trở về, Cal, em đã trở về, đã trở về, đã trở về....”

Cal im lặng tựa vào vai Jack, ô tô tại ngã tư đường nhẹ nhàng xóc nảy, choáng váng xâm nhập vào thần kinh đã nhiều ngày buộc chặt của Cal, trong lòng người yêu, Cal ngủ. Jack ôm thân thể Cal, khoe miệng nhoẻn cười, đây là cảm giác y vẫn luôn theo đuổi, không riêng gì Cal toàn tâm trả giá đối với y, y cũng muốn làm người mà Cal có thể dựa vào.

Lái xe đột nhiên giảm thắng, Cal nháy mắt bị lay tỉnh, hắn cau mày bất mãn mở to mắt phát hiện vị trí tạm dừng là trên đường chính phủ thành phố New York. Có điều trên phố đông không chịu nổi, vô số phụ nữ đứng trước cửa tòa thị chính hô lớn khẩu hiệu, Cal đột nhiên có chút ngây người, hiện tại là tình huống gì?

“Gia đình không phải nữ tính chung điểm, chúng tôi yêu cầu vị trí xã hội ngang hàng với đàn ông!” Tiếng hô khẩu hiệu vang dội xuất hiện trong tai Cal, hắn và Jack nhìn nhau sau đó phát hiện hoài nghi như nhau, kia rõ ràng là tiếng của Rose tiểu thư!

Cal đột nhiên cảm thấy đau đầu, nếu hắn nhớ không lầm, Rose hắn đang có thai năm tháng rồi đi, cô ta vì sao lại xuất hiện tại đây? Cal không phản đối Rose tổ chức vận động nữ quyền New York, hắn đến từ thời đại nam nữ bình quyền, vô cùng hiểu được trong các lĩnh vực phụ nữ vẫn rất xuất sắc, nhưng mà...

Cal xoa xoa trán, quả nhiên, không đợi đến hấn phản ứng gì đó, cảnh sát đã ra tay, bọn họ giải tán nhóm phụ nữ đứng ngoài cửa, ngay cả súng bắn nước cũng được vận dụng, may mắn hiện tại là mùa hè nóng bức, nếu không Cal thật không dám tưởng tượng mặt đũa nhỏ trong bụng Rose sẽ thế nào.

Jack đẩy cửa xe ra bước nhanh chạy ra ngoài, trước khi một cảnh sát dùng côn đánh vào người Rose, y liền ôm lấy Rose. “Oành” một tiếng vang lên, đồng tử Cal trong nháy mắt co rút lại, toàn bộ trái tim đau đớn khó có thể biểu đạt. Tại góc độ của Cal có thể nhìn thấy Jack gắng gượng tươi cười với Rose, sau đó đẩy viên cảnh sát đã phát hiện chính mình thiếu chút nữa đánh phải bà bầu ra trở về ô tô.

Cal lao xuống xe giúp bọn họ mở cửa xe, Jack đỡ Rose ngồi xuống xong, sau đó tựa vào Cal. Hấn gắt gao siết bàn tay Jack, đè cảm xúc phẫn nộ trong lòng xuống, trầm giọng nói: “Trực tiếp đi bệnh viện.”

“Cal, cảm ơn anh, nhưng tôi không có việc gì.” Rose nhìn Cal mỉm cười, thời gian đủ để hòa tan mọi yêu hận khúc mắc lúc trước. Cal cắn môi âm u nhìn Rose, hấn miễn cưỡng hé miệng cười.

“Jack cần cẩn thận kiểm tra một chút, cánh tay của một họa sĩ không thể bị thương.”

Nghe được Cal giải thích, trên mặt Rose lập tức mất đi huyết sắc, nàng lo lắng nhìn Jack, y chỉ cười cười chỉ vào cánh tay mình nói: “Hai người đừng sợ vậy chứ, xương cốt không có nứt vỡ, hấn chỉ bầm tím mà thôi. Tôi cũng không phải là cậu ấm nhà giàu mảnh mai yếu ớt.”

“Em đã hai năm chưa làm qua công việc hao thể lực, Jack, em hiện tại chính là cậu ấm nhà giàu mảnh mai. Còn có, nghe lời một chút, nếu không anh không biết giây tiếp theo anh sẽ làm gì đâu.” Trong lời của Cal lộ ra tức giận, lái xe sớm dựa theo mệnh lệnh của hấn thẳng tiến đến khu bệnh viện trung tâm New York.

Xuống xe, Cal lập tức dìu Jack đi, hấn dừng chốc lát nhìn Rose vẫy vẫy tay: “Cô cũng đi kiểm tra qua đi, quan hệ của tôi và ngài Andrew không tệ lắm, vợ của ngài ấy không thể bị thương trước mặt tôi được.”

Rose trợn trắng, nhưng vẫn nghe lời đi theo, ngài Andrew là một người đàn ông ôn hòa khoan hậu, nhưng một người đàn ông càng nhìn có vẻ thành thật khi tức giận lại càng có sức uy hiếp, Rose một chút cũng không muốn anh ấy tức giận — trước khi nàng ra ngoài đã hứa với Andrew đảm bảo an toàn cho bản thân.

“Ngài Hockley, hai người bạn của ngài đều không có vấn đề gì, ngài có thể yên tâm. Nhưng sắp tới cậu Dawson không thể dùng tay phải vận động kịch liệt, xin hãy nhắc nhở cậu ấy. À, đúng rồi, nếu cậu ấy chính là vị họa sĩ trên báo, tôi phi thường yêu thích các bức tranh của cậu ấy, thật xuất sắc.” Cal căn bản không biết thầy thuốc một bên nhanh chóng ghi lại trị liệu, một bên đem kết luận nói cho Cal, khiến hấn cuối cùng thở nhẹ một hơi.

“Bác sĩ, cảm ơn ông.”

“À, không khách sáo. Bọn họ có thể xuất viện.” Thầy thuốc nói xong phất tay, lập tức đi tới vị bệnh nhân tiếp theo.

Cal đầu tiên chở Rose về nhà, hấn không chút khách khí đem chuyện thiếu chút nữa xảy ra hôm nay của Rose tiểu thư toàn bộ nói ra, ngài Andrew nghiêm mặt tối sầm cảm tạ Cal, sau đó thưởng cho Rose tiểu thư một nụ cười “sau khi không có ai sẽ tính sổ”, điều này làm cho Rose tiểu thư không sợ trời không sợ đất cười cứng ngắc lui về phía sau vài bước.

Cal nhìn màn này đột nhiên nói: “Ngài Andrew, ngài có hứng thú gia nhập công ty của tôi không? Chúng tôi thiếu một nhà thiết kế tài ba, đương nhiên không phải canô mà là phi cơ, ngài gần nhất cũng đang nghiên cứu thứ này không phải sao?”

Ngài Andrew dừng liếc mắt đưa tình với vợ lại, nghiêm túc nhìn thẳng vào Cal, hấn tự nghĩ một lúc sau nói: “Cal, tôi nghĩ ngài cũng không hy vọng chúng tôi xuất hiện trước mắt ngài, dù sao chuyện lúc trước thật sự rất khó coi. Tôi và Rose, hai năm này cũng tránh cho tiếp xúc nhiều với ngài, mà ngài không rời khỏi New York chạy tới Tennessee à?”

“Không, tôi nghĩ anh hiểu lầm, Thomas.” Cal nghe nói như thế nở nụ cười: “Tôi chỉ muốn tìm một mảnh đất đẹp cho mình, địa lí tại Tennessee rất lý tưởng, hơn nữa đất đai khá tiện nghi, nên tôi liền qua. Nếu anh suy nghĩ kỹ thì hãy liên hệ với tôi, số điện thoại nhà tôi anh biết rõ, xin hãy suy xét kỹ.”

Cal nói xong thì ngồi lại trong xe, ô tô chở bọn họ về nhà tổ Hockley. Cal kéo tay Jack trực tiếp trở về phòng ngủ, hắn lột chiếc áo sơ mi đã sớm không có tác dụng che chắn của Jack ra, toàn bộ vai phải và thắt lưng nhỏ nhắn bị nước thuốc che đầy, nhưng màu nước thuốc che dấu không được vết bầm tím trên làn da.

“Anh đã nói không muốn thấy một chút xúu vết thương nào trên người em, mà em vừa mới cam đoan với anh chính mình tuyệt đối không bị thương, giờ dùng thể này để cam đoan à. Jack, rốt cuộc em có để ý đến sự an toàn của bản thân hay không?” Cal nhin không được rít gào ra tiếng, hắn với Jack quen biết hơn hai năm đây là lần đầu tiên cãi nhau, cảm giác sợ hãi mất đi Jack lúc trước cùng với hình ảnh Jack bị cảnh côn đánh hòa vào nhau, sợ hãi áp đảo lý trí Cal.

“Rose là bạn của em, huống chi nàng là một bà bầu, chẳng lẽ anh có thể trơ mắt nhìn nàng bị đánh sao? Bụng của nàng đã lớn như vậy, đây là đứa con đầu tiên của nàng! Thượng Đế mới biết được nếu mất đi đứa nhỏ trong bụng, nàng chịu đả kích biết nhường nào!” Jack đẩy cánh tay Cal đang nắm chặt bả vai y, miệng vết thương bị nắm phát đau khiến huyết sắc trên mặt Jack chậm rãi biến mất.

“Cô ta là ai hay cô ta hiện tại có mang thai hay không, anh một chút cũng không quan tâm! Cô ta dù là bị đánh chết anh cũng không rơi một giọt nước mắt! Nhưng em thì khác, chẳng lẽ em không thể vì anh bảo vệ tốt chính mình sao? Anh đã chịu đủ cái cảnh chờ ở văn phòng từng đêm từng đêm không dám ngủ, luôn cầm điện thoại và máy điện báo, hy vọng chúng nó nhàn từ phát ra một chút động tĩnh!” Cal nói xong uể oải ngã sấp xuống giường, hắn buông lỏng không chế Jack ra, cả người lập tức mất đi toàn bộ sức lực.

“... Cal, lúc trở về từ Serbia, em và chú Bowen giả như người Đức đi theo binh lính Đức. Chiến tranh cho tới nay chưa bao giờ phân đúng sai, với anh có thể là ích lợi. Nhưng trên đường em nhìn thấy khắp nơi đất khô cằn, gia đình bị chia cắt, người mẹ ôm con kêu khóc, và... phụ nữ mang thai mất đi thai nhi trong bụng... Xin lỗi, em, em không có biện pháp mặc kệ.” Jack ngồi bên cạnh Cal, y ôm lấy Cal đem bản thân vùi vào lòng hắn, giọng nói bất lực giống một đứa trẻ.

“Cal, thực xin lỗi, thật sự, trong nháy mắt kia cái gì em cũng chưa nghĩ đã nhào lên rồi. Em xin lỗi, em.....” mấy câu lúng túng của Jack bị Cal vuốt ve cổ tay đánh gãy.

“Jack, anh cũng xin lỗi.” Cal nhẹ nhàng ôn nhu vuốt ve thân thể Jack, cơ thể thanh niên trong lòng chậm rãi thả lỏng, Jack chôn trong lòng Cal lắc lắc đầu, hai người cái gì cũng không nói nữa, một hồi khắc khẩu biến mất vô hình.

“Mở nước ấm tắm, ngủ một chút đi, vì tìm tin tức về em, anh gần nửa tháng không một giấc ngủ đúng nghĩa. Một mỏi quá!” Cal vuốt ve Jack sau đó nói, có lẽ hắn còn muốn một chuyện khác, nhưng đó không phải kế hoạch hiện tại hắn nên nghĩ đến.

Jack từ trong lòng Cal đứng dậy đi vào phòng tắm, Cal theo sát sau vào, tắm rửa lúc này thật sự cũng chỉ là tắm rửa, Cal đi ra phòng tắm liền nằm xuống giường rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Jack trên du thuyền nghỉ ngơi cũng quá đủ rồi, y hiện tại không hề buồn ngủ, nhưng y căn bản không có biện pháp cử động thân thể, hai tay Cal giống hai cái kim gắt gao giữ chặt thân thể y.

Jack hiện tại làm chỉ là quay đầu quan sát kỹ Cal, y lặng lẽ vươn tay vuốt ve Cal từ trán, mắt tới mũi. Ngón tay Jack cuối cùng dừng trên môi Cal, vuốt ve qua lại hai phiến môi, bờ môi co giãn mười phần đột nhiên khiến Jack sinh ra một loại xúc động muốn cắn lên.

Jack thật cẩn thận chạm vào môi Cal, đang ngủ say Cal căn bản không hề phản ứng, khóe miệng Jack gợi lên đường cong mở ra rằng nanh khê cắn môi dưới Cal, in lại dấu răng trên rồi lại thả lỏng động tác, dùng đầu lưỡi khê liếm trần an. Cal rốt cục bị Jack đánh thức, hắn mở to mắt chỉ có thể thấy một mái tóc màu vàng bao trùm đỉnh đầu, mà cảm giác ướt át trên môi nhắc nhở Cal, Jack đang làm cái gì.

Chẳng lẽ Jack kỳ thật muốn rất muốn ư? Chỉ là ngại vì hắn nói mình mỗi một cho nên ngưng ngưng biểu đạt, Cal cảm thụ được trên môi không ngừng bị mút lấy, trong lòng đoán, rất nhanh hắn khẳng định suy đoán của bản thân — Jack đã từ nửa đề nặng thân thể hắn sửa thành nằm trên người hắn.

Có cùng cũng không thể cùng, có khổ cũng không thể khổ người yêu!

Với nguyên tắc này, Cal không chút do dự vươn tay nắm lấy vị trí áp sát vào Jack, bộ vị vốn không hề phản ứng dưới sự xoa nắn thuần thực của Cal lập tức sinh động lên, động tác Jack hôn môi Cal cũng lây nhiễm

hàm nghĩa ái muội. Có lẽ đã lâu lắm không làm, y rất nhanh làm ướt tay Cal.

Cal buông bàn tay ra lúc lắc trước mặt Jack, hẳn không sử dụng cái gì khác, mà là trực tiếp chạm vào phía sau Jack. Cal đột nhiên xấu xa cầm hông Jack, trực tiếp đem của mình tiến vào. Ướt át lại ầm ập, cảm giác hoàn toàn không giống không có chuẩn bị... Đây là ý tưởng duy nhất của Cal, trên mặt Jack hồng thành một mảnh, chính y cũng biết bản thân vừa rồi phản ứng.

“Em nhiệt tình vậy, Jack.” Cal cắn vành tai Jack, bàn tay nắm phía trước dùng sức chà xát, Jack lập tức phát ra thét chói tai bùng nổ trong tay của hắn. Cal có chút ngạc nhiên buông tay ra, sau đó một lần nữa sẵn sàng vuốt ve hôn môi Jack, lửa nóng rất nhanh một lần nữa bị thấp lên trong Jack.

Hơn một giờ sau, Cal rốt cục như nguyện ôm Jack cùng nhau ngủ giải lao, lúc này đây, bọn họ thật chỉ là đơn thuần ngủ mà thôi. Trước bữa tối, Cal giãn tứ chi ra thỏa mãn tỉnh táo từ trong giấc mơ, hẳn nhẹ giọng đánh thức Jack, hai người chia sẻ vài cái hôn ngọt ngào, lập tức sửa sang lại quần áo đi xuống lầu, ngài Henry đang cùng Lovejoy chờ dưới lầu.

Bowen đã tiếp nhận công việc của Lovejoy, chính thức trở thành quản gia nhà Hockley, Lovejoy hiện tại chỉ cần cùng ngài Henry hưởng thụ lạc thú ngậm kẹo dừa cháu là được. Hơn hai tuổi Jeffrey được đặt cho ngồi một mình trên ghế dành cho nhi đồng, dùng bộ dao nĩa gọn nhẹ có tính chất đặc biệt thiết kế riêng cho bé từng miếng từng miếng đem thức ăn bỏ vào trong cái miệng bé xíu, vừa thấy Jack đến bé lập tức hưng phấn ném dao nĩa reo lên.

“Ba ba, ba ba, ôm một cái!”

Jack nghe Jeffrey không chút mới lạ xưng hô sùng sốt một hồi, y không rõ cho nên quay đầu nhìn Cal, Cal chỉ vào vị trí thư phòng trên lầu giải thích: “Công ty của anh cải tiến kỹ thuật phóng to ảnh màu, bức ảnh lúc trước em để lại được anh phóng thành một bức thật to, vẫn treo bên trong thư phòng của anh. Jeffrey mỗi lần lên đó tìm anh đều sẽ nhìn thấy.”

Jack nghe xong cảm thấy hứng thú nở nụ cười: “Diện mạo giống người thật?”

“Đương nhiên không khả năng hoàn toàn giống nhau, sai sót là tất nhiên tồn tại, nhưng ảnh chụp có thể lưu lại vui vẻ trong nháy mắt đối với người thường mà nói là đủ rồi.” Cal nở nụ cười cho Jack và Jeffrey mỗi người một cái hôn, sau đó tuyên bố: “Trở lại vị trí của mình ngồi xuống, Jeffrey, chúng ta ăn cơm.”

Jeffrey bĩu bĩu môi, nhưng vẫn thành thành thật thật ngồi vào chiếc ghế nhi đồng. Ngài Henry nhìn Cal thở dài sau đó lộ ra tươi cười: “Kia công ty phóng màu là của anh?”

“... Ách, cha, con không phải quên về nhà nói chuyện này.” Cal vừa rồi còn nói cười vẻ mặt vui vẻ nháy mắt vỗ vụn thành xấu hổ.

Ngài Henry hàm hồ quay đầu không quan tâm con trai mình nữa, mà cùng Lovejoy chuyện trò vui vẻ đem đề tài chuyển tới đi nơi nào đánh môn Polo tốt hơn. Cal nhún vai cho rằng mình căn bản không bị lão cha chất vấn, tiếp tục trông giữ bé con đáng yêu đang muốn làm nũng, sau đó làm một người chồng tốt đem những món Jack thích mở ra đưa đến trước mặt y.

.

.

Cal cau mày đi lên lầu hai từ cửa sổ nhìn xuống, vừa thấy không có việc gì, hắn lập tức nổi sùng — Nhà Hockley ba tầng thế lại bị người leo lên! Hắn không chút do dự cầm lấy điện thoại gọi đến cục cảnh sát: “Nơi này là nhà Hockley, mặc kệ dùng biện pháp gì, xách cái kẻ tiến vào lãnh địa tư nhân quảng ra ngoài nhanh.”

75. Chương 75

0o0——0o0

“Jack, anh yêu em, cho nên lần tới khi anh ích kỷ muốn trói chặt đôi cánh của em, hãy nhắc nhở anh.”

Nói xong Cal lập tức đập ống nói trên tay xuống.

Jack không chịu nổi nhiễu loạn, ra khỏi phòng vẽ tranh, y ngồi trong phòng khách bực bội vò đầu, linh cảm bị người khác chặt gậy thật sự không hay tí nào.

Không lâu sau ngoài cửa truyền tới tiếng phun nước, từng đợt thét chói tai vang lên, rất nhanh nhà Hockley đã yên tĩnh trở lại.

Cal thỏa mãn tươi cười ra ngoài cửa bắt tay trưởng cục cảnh sát: “Cảm tạ ngài đã mang lại yên bình cho một công dân Mĩ.”

Cục trưởng cục cảnh sát gạt đầu, sau đó anh lấy ra một quyển sổ, nhỏ giọng nói: “Có thể để cậu Dawson ký tên cho tôi không? Vợ tôi là di dân Đức, cô ấy rất thích tranh của cậu Dawson.”

Động tác của Cal dừng một chút, sau đó khôi phục nụ cười vừa ôn hòa lại dối trá: “Cảnh trưởng, tôi nghĩ ngài hiểu lầm, nhà tôi không có người như vậy, nên tôi mới gọi ngài tới hỗ trợ. Bằng không ngay khi con tôi bị dọa khóc lên, tôi đã đuổi cậu ta đi rồi.”

“Ồ, là như vậy sao? Kia thật sự rất đáng tiếc.” Cảnh trưởng nói xong thở dài, ủ rũ rời khỏi.

Tươi cười nơi khóe miệng Cal lập tức biến thành âm trầm, rốt cuộc ai làm lộ ra tin tức về Jack! Khi mọi người còn tò mò tuổi tác diện mạo của “Jack · Dawson”, thế nhưng lại có người biết Jack theo hẩn về nhà, việc này rất đáng ngờ!

“Abner, tôi là Cal, giúp tôi điều tra xem ai tiết lộ tin tức Jack đang ở nhà tôi, đúng, chuyện này không bình thường. Tôi cam đoan lúc Jack ra khỏi khoang thuyền không một người nhận ra y!” Cal bắt bình oán giận với ông bạn học, bên kia điện thoại Abner lại nhăn mày.

“Cal, vì sao cậu lại cản Jack được phóng viên phỏng vấn, đây là cơ hội nổi danh của cậu ấy, bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này, cậu ấy muốn được toàn cầu chú ý thì rất khó khăn — thái tử không phải mỗi ngày đều chết.”

Lời Abner nói lập tức khiến Cal tỉnh táo lại, trong nháy mắt vừa rồi hẩn muốn làm là đem Jack triệt triệt để để giấu đi.

Hẩn rốt cuộc muốn làm gì Jack?

Mồ hôi lạnh nhất thời làm ướt áo sơ mi của Cal, hẩn thở dài một hơi vào điện thoại, im lặng một lát rồi mở miệng: “Abner, quên yêu cầu vừa rồi của tôi đi, ba tháng sau, tôi muốn mở triển lãm tranh cho Jack, giúp tôi đặt trước một phòng triển lãm tốt nhất, không cần để ý giá cả.”

“Được, ngày mai tôi sẽ báo cho cậu biết.”

Giải quyết xong vấn đề này, Cal thoát lực ngồi xuống sofa phía sau, hẩn nhắm mắt lại dựa vào lưng ghế ngả đầu, trên mặt lộ ra nụ cười tự giễu. Kỳ thật trong lòng không tình nguyện, miệng nói hay cách mấy đều gạt người. Dục vọng độc chiếm của đàn ông cùng tình yêu không quan hệ, Jack thuộc về hẩn, bởi vậy hẩn không hy vọng những người khác chú ý tới Jack.

Jack không biết bản thân thu hút người khác như thế nào, lúc y liêu mạng cố gắng hoàn toàn xem nhẹ mọi “Phong cảnh” ven đường đang ngoắc tay với y, nhưng điều này không có nghĩa Cal chưa từng phát hiện, hẩn không chỉ phát hiện mà còn vô cùng vô cùng ghen tị. Jack nổi danh rồi thì tiền tài và địa vị xã hội theo nhau kéo đến, đương nhiên, còn có vô số nam nam nữ nữ.

Bất luận “Nghệ thuật gia” ở niên đại nào đều có sức hút hơn mấy tên “Thương nhân” đầy mùi tiền, Cal sợ nhất chính là điểm này, cho tới bây giờ hắn chưa xác định Jack rốt cuộc có là đồng tính luyến ái hay không, nên Cal buồn rầu phát hiện hai giới tính nhân loại trên thế giới đều là tình địch của hắn.

Suy nghĩ này thật sự không ổn! Bởi vì suy đoán này, Cal lại càng muốn đem Jack giấu đi không cho bất luận kẻ nào phát hiện. Nụ cười tự giễu trên mặt hắn biến thành cười khổ, chỉ cách vài giây, hắn có thể đã hủy diệt cơ hội tốt của Jack. Có một người yêu như hắn, đối với Jack mà nói thật sự là uy hiếp trí mạng.

“Cal, anh làm sao vậy? Xin lỗi, em rước lấy phiền toái cho anh, kỳ thật em có thể chậm rãi vẽ sau đó mở triển lãm tranh sau.” Jack vươn ngón tay ấm áp vuốt ve mặt Cal, từ mũi đến bờ môi của hắn, Cal hé miệng ngậm lấy ngón tay Jack nhẹ nhàng mút vào liếm cắn, sau đó mở mắt.

“Ba tháng sau, tại nơi phồn hoa nhất New York sẽ có cuộc triển lãm tranh đề tên em, Jack, hãy quên hết mọi việc, bắt đầu vẽ tranh đi. Tác phẩm của em vẫn chưa đủ không phải sao?”

Lời Cal nói khiến Jack rung động tại chỗ, y ôm lấy cổ Cal không ngừng hôn lên môi hắn. Jack biết rõ lúc này nhân cơ hội nhận phỏng vấn là thời điểm dễ dàng nổi danh nhất, nhưng bộ dạng Cal nổi giận dưng dưng có thể thấy rõ hắn không thích Jack ‘Nổi danh’.

Bất luận tại thời điểm nào, trong đoạn tình cảm vẫn phải có một bên thoái nhượng. Jack cảm thấy Cal trả giá quá nhiều, lúc này đây y nguyện ý người trả giá là y, nhưng.... Cal cho y một niềm vui bất ngờ. Jack hoàn toàn không nghĩ tới Cal không thích y gây náo động, lại an bài một cuộc triển lãm tranh — nếu thời gian thật vào ba tháng sau, như vậy trong một tuần sẽ đăng báo tuyên truyền, toàn bộ New York đều nhớ kỹ tên Jack.

“Jack, anh yêu em, cho nên lần tới khi anh ích kỷ muốn trói chặt đôi cánh của em, hãy nhắc nhở anh.” Cal vuốt ve hai má Jack chân thành nói, Jack là lương tâm duy nhất của hắn trên đời này, hắn không muốn cũng không thể vứt bỏ cảm tình của Jack.

“Nếu về sau anh thật sự nghĩ như vậy, em nguyện ý buông bỏ cơ hội khoe ra thanh danh.” Jack một lần nữa hôn môi Cal, sau đó chạy về phòng vẽ tranh. Từ ngày này thẳng đến trước ba ngày triển lãm tranh diễn ra, ngoài phòng ăn Cal không gặp qua Jack nơi nào khác.

Người phụ trách — ông bạn Abner không chỉ giúp Cal chọn lựa địa điểm tốt nhất, đồng thời cũng tìm được người lộ tin tức về Jack ra. Một người Cal hoàn toàn không hề nghĩ đến — Rose tiểu thư. Cal nhìn tên này đột nhiên nở nụ cười, thoát nhìn Rose tiểu thư hắn đã đoán ra mối quan hệ của hắn và Jack, sau đó có nghĩa là, Rose tiểu thư dựa vào hiểu biết về chủ nhân cũ khối thân thể này đánh bại đánh bại phỏng đoán ra hắn quá phận chiếm hữu Jack.

Cal bất đắc dĩ lắc đầu, hắn có thể làm gì Rose đây? Mục đích của Rose hoàn toàn vì tốt cho Jack, nếu không phải Cal cuối cùng từ trong dục vọng chiếm hữu quá độ tỉnh táo lại, rất có thể hắn và Jack lúc đó kịch liệt cãi nhau sau đó mỗi người một ngã.

Hơn nữa, sau khi tách ra khỏi Cal, sẽ có rất nhiều ‘bạn bè’ có tiền vui vẻ giúp đỡ y — bất luận nam nữ — giúp Jack tổ chức triển lãm tranh. Jack cuối cùng sẽ đi con đường danh vọng đầy hoa tươi của y, chẳng qua đến lúc đó không có Cal mà thôi. Cảm tạ Thượng Đế, chuyện không biến thành như vậy.

Một tuần sau mặc cho chiến cuộc Âu Châu xảy ra vài lần biến chuyển, đầu đề [Thời báo New York] vẫn là tin tức Jack muốn tổ chức triển lãm tranh. Cal luôn là thương nhân thành công, hắn không hiểu cái gì là nghệ thuật chân chính, cũng không đủ lĩnh hội Picasso hoặc là Nietzsche có bao nhiêu tuyệt vời, nhưng Cal am hiểu quảng cáo và doanh thu.

Trên mặt báo [Thời báo New York] là một thanh niên tuấn mỹ xuất hiện với ánh mắt sạch sẽ, tươi cười sáng lạn, mặc kệ là nam hay nữ đều bị Jack bắt làm tù binh, so với tranh của y càng nổi danh nhanh hơn là tướng mạo anh tuấn của Jack. Chỉ tính là vì mỹ mạo của thanh niên trên báo, cũng không ít người đặt vé tham dự cuộc triển lãm tranh.

Cal vừa lòng nghe tổng biên tập [Thời báo New York] ca ngợi trong điện thoại, hắn đương nhiên biết Jack vĩ đại cỡ nào, nên hắn để cho phóng viên có lối hành văn tuyệt đẹp, viết ra tin tức như tiểu thuyết tiến đến phỏng vấn Jack — nhất định phải nhấn mạnh là, Cal cố ý lựa chọn nữ phóng viên.

Có gì có thể so sánh với một thanh niên tuấn mỹ thuật lại thời kỳ thơ ấu vui vẻ của mình, thời kỳ niên thiếu nghèo khó cho tới một thanh niên rực rỡ chói mắt bắt tù lòng phụ nữ như hiện nay chứ? Hơn nữa, Jack không phải người nói dối, y đem thời thơ ấu của mình kể lại đơn thuần tốt đẹp, thời gian gian nan mưu sinh, cầu học lại càng làm người khác không chịu nổi.

Sách lược của Cal thành công, nữ phóng viên này đem thân thể của Jack miêu tả làm người ta lăn chã rơi lệ. Bởi vậy, tuy rằng Jack mỹ mạo nổi danh, nhưng không ai cảm thấy y chỉ có mẽ ngoài. Jack được Cal đắp nặn thành đại biểu tinh thần của Mỹ trong kỳ giao tranh, thần tượng của thanh thiếu niên.

Dù cho triển lãm tranh vẫn chưa bắt đầu, Jack cũng đã thành công — truyền kỳ của y sẽ không bị phục chế.

Đứng ở cửa triển lãm hỗ trợ tiếp đón các nhân vật nổi tiếng, Cal nhìn Jack không ngừng trình bày tác phẩm của mình vui mừng lộ ra tươi cười, hẳn rất cực không vì ích kỷ, tham lam, ghen tị mà hủy đi Jack. Jack cũng hoàn thành hứa hẹn với hẳn, hào quang tỏa ra bốn phía đứng ở vị trí khiến người ta phải ngược nhìn.

“Cậu Dawson, tôi có thể hỏi tác phẩm đang bị che phủ này khi nào thì trưng bày không?” Một nữ phóng viên đứng trước một tác phẩm cực lớn hỏi, trên thực tế, so với các tác phẩm được trưng bày, bức tranh vẫn bị vải trắng bao phủ này tràn ngập cảm giác thần bí, nó càng thêm hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Jack ngượng ngùng cười cười, đứng trước bức tranh vuốt ve tấm vải, nói rõ: “Bức họa này tôi không có tư cách quyết định triển lãm nó. Nó chỉ thuộc về một người ba lần cải biến vận mệnh tôi, nếu hẳn lựa chọn công khai bí mật này, như vậy bức họa sẽ được trưng bày, nếu hẳn không muốn, như vậy tôi không thể để nó xuất hiện.”

Cal đứng vị trí cách xa Jack nhất, hẳn cảm thấy hô hấp mình đều dừng lại, ngực vì lời Jack nói dâng lên một ngọn lửa cực nóng. Cal hiểu rõ người Jack nói chính là hẳn, cũng chỉ có thể là hẳn, nhưng.... Cal thở ra một hơi, lúc này đây hẳn làm Jack thất vọng rồi, bất luận Jack đưa cho hẳn cái gì, hẳn không thể đến mở nó ra.

Jack căn bản không cần che dấu bản thân, tác phẩm của y cũng đồng dạng tràn đầy tình cảm, bởi vậy, chỉ cần Cal mở tác phẩm này ra, bất luận trên bức tranh là cái gì, người có mắt đều hiểu rõ Jack yêu hẳn rất sâu đậm.

Thời cơ chưa tới, Cal trầm mặc tự nói với bản thân. Chỉ cần qua năm năm nữa thôi, hẳn sẽ đem bức họa này triển lãm dưới ánh mặt trời. Năm năm sau, Cal sẽ có năng lực khiến Jack và hẳn cùng nhau đi dưới ánh dương quang! Nhưng mà hiện tại, vô cùng xin lỗi, Cal trầm mặc.

Jack xuyên thấu qua đám người cùng Cal dừng mắt ở đối phương, Cal không tiếng động giật giật môi. Jack trong mắt đồng thời hiện lên cảm xúc né tránh kích động và tiếc nuối, sau đó Jack thở dài, y xin lỗi nhìn nữ phóng viên cười: “Thực xin lỗi, hẳn cảm thấy bức họa này không thể chia sẻ với người khác, cho nên, bức họa này là một điều bí ẩn trong cuộc triển lãm tranh mà thôi.”

Nữ phóng viên tiếc nuối rời đi hiện trường, vây quanh tác phẩm bị che lại này bộc phát ra tranh luận kịch liệt. Có lẽ là nữ thần may mắn chiếu cố, triển lãm tranh của Jack chẳng những không vì bức họa mà xuất hiện điều gì đáng tiếc, ngược lại càng làm các nhà bình luận không chút khách khí nói: “Tuyệt, cuộc triển lãm của cậu Dawson vô cùng khả thi.”

Triển lãm tranh chấm dứt, Jack bán toàn bộ tác phẩm, chỉ để lại một tác phẩm không trưng bày, từng có phú thương ra giá một trăm vạn muốn mua bức [Bí mật] này — sau khi Jack cự tuyệt công khai nó, “Bí mật” liền trở thành tên của nó — nhưng bị Jack cự tuyệt.

Ngài Andrew cho Cal câu trả lời thuyết phục, bọn họ một nhà theo Cal đến Tennessee bắt đầu cuộc sống khác. Hết thấy hướng tới sự phát triển tốt hơn, thời gian cũng trôi đến ngày 7 tháng 5 năm 1915, một tin tức khiếp sợ khác của nước Mỹ quốc lên báo.

Tàu Lusitania bị tàu ngầm Đức đột kích, trên danh sách sự cố xuất hiện tên ngài Guggenheim, ngài Astor và ngài Vanderbilt. Ngày hôm sau một tin tức khác triệt để châm ngòi tinh thần hóng chuyện của người dân Mỹ. — tàu Titanic nguyên rủa!

Các phóng viên không biết từ đâu lật ra quyển tiểu thuyết, nội dung bên trong trùng hợp ăn khớp với chuyện tàu Titanic chìm, duy nhất không giống chính là nhân số tử vong, hơn nữa bọn họ đem những trường hợp liên tiếp dựa theo nội dung phân loại sửa sang lại thành sách đăng ra. Trên báo chí, người chết đều là người sống trên tàu Titanic, bọn họ có người là thành viên của xã hội thượng lưu, có người là công nhân lao động bên trong nhà xưởng, nhưng có một điểm chung hiện tại những người này đều một lần nữa trở về ‘vương quốc trên mây’ — bao gồm chủ bách hóa Messi – vợ chồng ngài Nathan · Strauss đến ngài Ismay cũng không ngoại lệ, ngay cả trước vài ngày còn cùng Cal uống rượu – ngài Astor không tránh khỏi một kiếp.

Trong khoảng thời gian ngắn “Tàu Titanic nguyên rửa” phát hành, tác giả quyển tiểu thuyết này không chịu nổi áp lực dư luận tự sát! Sự tử vong của hắn càng làm cho câu chuyện thần bí âm trầm này chuyển sang một hướng khác.

76. Chương 76

0o0——0o0

Thời gian đã xoa đi chuyện cũ trong quá khứ, không ai lại bối mớ những chuyện xưa ấy ra.

Đoàn người của Cal đều là những kẻ còn sống sót trên tàu Titanic, vốn là hành trình đi Tennessee nháy mắt biến thành chuyến trốn chạy Tử Thần... Cùng nhau ngồi trên xe lửa ngài Andrew chỉ có thể một bên giờ Champagne một bên cười khổ: “Hiện tại toàn nước Mỹ đang tò mò khi nào thì đến phiên chúng ta chết?”

Cal giờ ly rượu lên không thêm quan tâm nói: “Nếu chúng ta không chết, bọn họ nhất định sẽ nói ‘Đây là Thượng Đế ban ân’, bất quá nếu Thượng Đế đã ban ân cho chúng ta một lần, vậy ngài ấy có thể tiếp tục ban ân nữa. Đám phóng viên này thật là có ý tứ, trên cuộc đời, ai mà không chết? Không nên nói mấy thứ nguyên rửa bậy bạ kích thích sản lượng tiêu thụ.”

“Tâm lý mà thôi, cho nên tôi đề nghị các vị nên đọc sách của ngài Freud, phi thường thú vị.” Rose khẩu vị tốt xử lý sạch phần beefsteak, sau khi nàng mang thai sức ăn cực kỳ tốt. Ngài Andrew sẵn sàng đem phần thịt gà salad đưa đến trước mặt Rose, nhìn nàng nhanh gọn lẹ cắn nuốt trên mặt mang theo thỏa mãn tươi cười.

“Thomas, đây là con đầu lòng của anh à?”

Andrew vui vẻ gật đầu, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng cao tròn của Rose, trong mắt tràn đầy ôn nhu: “Rose là người đầu tiên có chung lý tưởng với tôi, nàng là một cô gái cá tính, tôi hy vọng con của chúng tôi sẽ thông minh khả ái giống Rose vậy.”

Cal cười mà không nói, cái gì mà cá tính chứ, Rose tiểu thư kia tính tình nóng nảy, đàn ông bình thường đều ‘xài’ không nổi. Trong lòng Cal một lần nữa đánh giá Rose, hơn nữa dù hắn có thể thích phụ nữ, hắn tuyệt đối không tìm người con gái mỗi ngày đều giành nói với mình mà kết hôn — đương nhiên, Cal nhìn động tác giữa Andrew và Rose, xác định bọn họ mỗi ngày không đấu tới đấu lui, bọn họ hoàn toàn là một bộ dạng vợ chồng ân ái.

“Chúng tôi quyết định gọi đứa nhỏ là Benson, như cha nó hy vọng ta dành cho nó.” Rose tiểu thư vuốt ve bụng mình vẻ mặt cười đến ngọt ngào, nàng là người mẹ tốt, cho dù là người thuộc xã hội thượng lưu, Rose hoàn toàn bỏ mấy quần áo hoa lệ, từ sau khi mang thai đều mặc quần áo chất liệu thoải mái, đối với thân thể bắt đầu phù thũng của mình cũng không chút nào để ý.

“Chúc hai người được như ý.” Jack và Cal giờ ly rượu lên, bốn người nói nói cười cười suốt đường, không khí phi thường hài hòa. Thời gian đã xoa đi chuyện cũ trong quá khứ, không ai lại bối mớ những chuyện quá khứ ấy ra.

Hoàn cảnh sống ở bang Tennessee so với Pittsburgh mịt mù khói đen và New York ngựa xe như nước thì thuần phác hơn nhiều, đây đó không có loại hình công nghiệp nặng, không khí tự nhiên vô cùng trong lành, hai tháng sau Rose tiểu thư hạ sinh một nhóc tí mập mạp, đáng tiếc Benson bé con không kế thừa mái tóc vàng đỏ xinh đẹp của Rose, tóc của bé là màu nâu giống bố.

Jeffrey lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé nhỏ hơn mình, nhóc đứng trước giường Benson không ngừng nhấp nháy mắt về mặt vô cùng hiếu kỳ, Cal ôm lắc lư nhóc hỏi: “Jeffrey, con muốn có em trai không?”

“Không muốn! Rất xấu, Jeffrey thích xinh đẹp như ba ba vậy!” Nhóc con thành thực biểu đạt quan điểm thẩm mỹ của mình, Cal lại cao cao nâng mày, hẳn không rõ ý tứ trong lời nói của đứa con ba tuổi là Jack phi thường anh tuấn, hay chỉ đơn thuần thích những vật lóe sáng gì đó?

Cal nghĩ tháo bảo thạch trên caravat xuống lắc qua lắc lại trước mắt Jeffrey: “Đẹp mắt không?”

Jeffrey mở đôi mắt to ra lúc lắc qua lại theo bảo thạch đang lóe ra hào quang, nghe được Cal hỏi dùng sức gật đầu: “Đặc biệt đẹp mắt!”

Cal lập tức an tâm, con trai thích tiền là một chuyện tốt! Chỉ cần dẫn đường chính xác, đứa nhỏ về sau sẽ là một người thừa kế có tiềm lực phát triển! Cal tự nhẩm về vấn đề giáo dục, nụ cười nơi khóe miệng chuyển hướng về phía âm hiểm, hẳn nhìn ánh mắt của Jeffrey trực tiếp xoay caravat lại, sau đó vô cùng tiếc nuối thở dài: “Jeffrey, thứ đẹp mắt này là của cha, cha tự mình kiếm tiền mua. Cho nên, về sau nếu con thích mấy thứ này thì phải học cách kiếm tiền mới được, chỉ kiếm tiền con mới có tư cách tiêu tiền hiểu chưa?”

Jeffrey nhìn chằm chằm Cal, nửa ngày sau cắn ngón tay hỏi: “Vậy Jeffrey đem quà sinh nhật tiết kiệm lại được không ạ?”

Cal xoa mái tóc ngắn của nhóc con sửa lại quan niệm đúng cho nhóc: “Cục cưng, tiền là kiếm ra, không phải tích cóp ra. Con thích đá quý sáng long lanh với vàng, nhưng nếu tích góp từng tí một tốc độ vĩnh viễn kém hơn tốc độ chúng nó tăng giá. Cho nên con muốn tốc độ kiếm tiền nhanh hơn, con phải bắt bọn nó mang về nhà.”

Jeffrey cái hiểu cái không gật đầu, Cal cũng không tiếp tục đề tài này nữa, con trai còn nhỏ, về sau có thời gian phải dạy nhóc biết nắm bắt cơ hội kiếm tiền, quan niệm quản lý tài sản phải bồi dưỡng từ nhỏ. Rose sinh con xong thân thể rất nhanh khôi phục khỏe mạnh, làm người ta ngạc nhiên là nàng vẫn bảo trì sức ăn vốn có nhưng rất nhanh gầy trở lại, Cal nhìn ra Rose thậm chí còn gầy hơn trước kia một ít, nàng nhìn có vẻ thon thả!

Có nữ hầu hỗ trợ chăm sóc đứa nhỏ, Rose và Andrew không cần nhọc lòng nhiều vì con, không bao lâu sau bọn họ đều tự hòa nhập vào cuộc sống mới. Ngài Andrew thể mạnh ban đầu là thiết kế máy móc, đội ngũ nghiên cứu của Cal vẫn đang đau đầu về động cơ máy bay khiến Andrew sinh ra hứng thú, anh rất nhanh chui đầu vào phòng thí nghiệm.

Rose giỏi nhất là phát hiện ra vấn đề— tiền lương giữa nam nữ không bình đẳng. Trong nhà xưởng của Cal thuê rất nhiều nữ công nhân, tại phương diện lắp ráp các vật phẩm loại nhỏ nữ tính có được ưu thế trời sinh hơn. Hơn nữa chính phủ quy định — tiền thuê công nhân cần năm mươi Cents, mà nữ công nhân chỉ cần ba mươi lăm Cents — Cal sao lại không làm chứ?

Ngay từ đầu chỉ là đưa cơm trưa tình yêu cho chồng, Rose lập tức tìm được mục tiêu mới của mình. Rose thân là con gái độc trong nhà, trước khi ngài Bukater mất, nàng chưa bao giờ lãnh chịu qua kỳ thị. Rose từ nhỏ đã nhận nền giáo dục tốt nhất, giống mấy cậu trai ưỡn ngực xuất hiện trước mặt người khác, cho dù cuối cùng ngài Bukater để lại một món nợ lớn qua đời, Rose cũng nhanh chóng tìm được hai mỏ vàng thay nàng chi trả nợ nần — dù không phải nàng cố ý lao vào.

Bởi vậy, trong cuộc đời Rose tiểu thư chưa bao giờ thể nghiệm qua nỗi thống khổ do “Tính kỳ thị” mang đến, nhưng sau khi cùng ngài Andrew kết hôn nàng phải theo chồng tham dự đủ loại yến hội khác nhau. Loại sinh hoạt này dần dần khiến Rose tiểu thư trưởng thành lên, mặc dù tính tình vẫn còn nóng nảy như trước, nhưng nàng lại dần dần hiểu ra nguyên nhân mình cảm thấy khó chịu — tính kỳ thị.

Trong xã hội thượng lưu giá trị của phụ nữ đều dựa vào đàn ông mà tồn tại, các nàng không có nhân cách độc lập, cũng không có tư tưởng độc lập, lại càng không nên có hành vi “chống lại ngược lại” — những điều

này khiến Rose không chịu được, cũng là điều mà lúc nàng cùng Cal có hôn ước không thể chịu được nhất. Cho dù hiện tại ông xã Andrew hoàn toàn có thể hiểu cho Rose, hơn nữa tôn trọng tư tưởng và hành vi của nàng, nhưng Rose cũng quyết định đấu tranh với xã hội không công bằng này.

Nữ công nhân trong công ty của Cal cho Rose một cơ hội phản kháng cùng xã hội, nàng nhanh chóng sôi sục ý chí chiến đấu xác lập mục tiêu vì quyền lợi phái nữ đấu tranh, hơn nữa vì thế mà phấn đấu. Cal ngồi trong văn phòng nghe Abner báo cáo về chuyện Rose tiểu thư không ngừng thuyết phục nữ công nhân công ty hấn đấu tranh vì quyền lợi bản thân, khoe miệng dần cong lên.

“Đem vài tình huống còn lại của công ty ta tiết lộ hết cho Rose tiểu thư, giúp nàng thúc đẩy nữ công nhân đi bãi công thị uy trước cửa chính phủ bang, sau đó thông báo ngài Tom thông qua luật nam nữ bình quyền trong bang.” Cal cười đến phi thường vui sướng, thời điểm hấn luôn chờ đợi rốt cục đã đến.

Nguyên lai, ngay từ đầu Cal lựa chọn bang Tennessee là vì một mục đích sâu xa, hấn không chỉ tính toán hoàn cảnh tự nhiên và sức ảnh hưởng, hấn còn lật xem lịch sử của từng bang để có ý tưởng đầu tư. So với các bang khác mà nói, bang Tennessee có một ưu thế lịch sử — nó từng tồn tại nữ trưởng bang!

Bởi vậy, ở bang Tennessee thi hành vận động nữ quyền áp lực sẽ thấp hơn so với những địa phương khác, đương nhiên đây chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch của Cal, cũng là một bước khó nhất. Cal luôn ưu sầu vì không biết kiếm ai lãnh đạo vận động nữ quyền, ở chính phủ New York đã lâu chứng kiến hành vi của Rose, hấn lập tức đã chọn được người — bởi vậy, người mà Cal muốn mời không phải là ngài Andrew, cho dù anh ta quả thật tài hoa hơn người.

Cal nhìn trúng lại là Rose tiểu thư, nàng là người theo chủ nghĩa nữ quyền, tính cách yêu ghét rõ ràng sớm hay muộn sẽ phụ giúp Rose tiểu thư đi theo con đường phấn đấu vì quyền lợi phụ nữ, nàng nhất định không phải một phu nhân ngu ngốc bị nhốt trong ***g ‘nhà’. Hành động hiện tại của Rose khiến Cal vô cùng vừa lòng, việc nàng làm chính là ước mơ Cal luôn tha thiết muốn thực hiện!

Nhưng hàm nghĩa sâu xa trong ý tưởng của Cal – không phải mỗi người có thể hiểu rõ, tỷ như Abner hiện tại, anh nhìn báo cáo tài chính nhịn không được đề cao âm lượng: “Cal, cậu thật sự điên rồi sao? Nếu Rose tiểu thư thành công, chúng ta mỗi tháng sẽ tổn thất mấy ngàn đôla, phí tổn một năm sẽ cao gấp mấy lần.”

Cal trấn an vỗ vai Abner, giọng hấn phi thường bình tĩnh: “Đây là chuyện sớm hay muộn, hiện tại trong một gia đình bình thường hơn một nửa phái nữ đều đến chợ tìm chút việc phụ giúp gia đình, tôi chỉ thúc đẩy tiến trình này nhanh hơn, hơn nữa không phải không có ích lợi nào — tôi muốn bang Tennessee biến thành nơi hoàn mỹ đại biểu cho sự tiên tiến nhất.”

“Cal, việc này không có ý nghĩa gì, cậu tuyệt đối không phải muốn dùng mấy thứ đó để lưu danh lịch sử, nói đi, mục đích của cậu rốt cuộc là gì?” Lucas vẫn luôn bình tĩnh hơn Abner, cho dù hiện tại trời có sập hấn cũng bình tĩnh hỏi nguyên nhân.

Cal thần bí cười cười: “Sau khi vận động nữ quyền, tôi muốn làm chuyện khác. Tôi nói muốn đem bang Tennessee tạo thành nơi toàn mỹ tiên tiến nhất, điều này không phải nói suông. Các cậu không biết hiện tại ở Tennessee tỉ lệ nhân khẩu so với ba năm trước thay đổi lớn ra sao ư?”

Lucas dừng tay đang làm việc lại, hấn đột nhiên tìm kiếm lật xem hồ sơ công ty. Cal mỉm cười ôm ngực tựa vào tường, Lucas trợn mắt đem tư liệu ném cho Abner, hấn đứng lên chống tay lên mặt bàn nghiêm túc nói: “Cal, cậu quá điên cuồng, nếu tôi đoán không sai thì chuyện này là do cậu làm, như vậy cậu có khả năng bị liệt vào phần tử cần ám sát.”

Cal tao nhã nhún vai: “Sợ cái gì chứ, các chính khách cũng vậy, chỉ cần có thể gia tăng tư bản chính trị của bọn họ, tôi tin tưởng bọn họ rất thích bị mưu sát, điều này làm cho bọn họ lưu danh sử sách.”

“... Cậu là nói, cậu muốn đẩy dời bang trưởng đi, tự mình hưởng thụ thành quả đúng không?” Abner từ trong tư liệu hiểu ra ý Cal, anh làm ra một bộ dáng đau răng thấp giọng hỏi.

Cal cười gật đầu rời khỏi văn phòng, hấn biết có Lucas và Abner hỗ trợ, những chuyện còn lại không cần hấn ra mặt, bọn họ hoàn toàn có thể an bài tốt mọi chuyện.

Mọi chuyện tiến triển quả nhiên thuận lợi như là kế hoạch của Cal, tài năng của Rose tiểu thư không thể nghi ngờ. Thời điểm cuối năm, nữ công nhân trong nhà xưởng của Cal hầu như bãi công hoàn toàn, các

cô ngồi yên trước cửa văn phòng chính phủ bang, nghe Rose tiểu thư phát biểu diễn thuyết, sau đó đi theo nàng hô khẩu hiệu yêu cầu quyền lợi ngang hàng — đương nhiên, mục đích cuối cùng là muốn tiền lương bằng phái nam, nhưng bí mật này tuyệt đối không thể trực tiếp nói ra ngoài.

Hành động bãi công giằng co mấy chục ngày, ngài Tom lập tức tiếp đãi đại biểu cho phái nữ – Rose tiểu thư, sau khi trải qua cuộc nói chuyện với nhau, theo Rose thấy mọi chuyện khá là thuận lợi phát triển. Cal làm nhà xưởng đại biểu — toàn bộ các công ty nổi tiếng ở bang Tennessee đều là danh nghĩa của Cal — tiên phong tỏ vẻ bản thân thấu hiểu và đồng tình với phái nữ, hẩn nhanh chóng tỏ vẻ, chỉ cần chính phủ bang thông qua nghị sự nam nữ bình quyền, hẩn lập tức tăng tiền lương cho công nhân nữ.

Cal trước mặt mọi người hứa hẹn lập tức triệu hồi nhóm nữ công nhân trở về nhà xưởng, các cô đều tha thiết chờ mong chính phủ bang tích cực đáp lại. Nửa năm sau, sau khi tranh luận hồi lâu chương trình nghị sự về quyền lợi nam nữ rốt cục thông qua giai đoạn cuối cùng, nó trở thành điều khoản hợp pháp ở bang Tennessee. Làm cho cả phái nam cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiền lương vợ mình tăng có nghĩa tổng thu nhập gia đình tăng là một chuyện tốt, việc này chứng minh trọng trách nuôi gia đình trên lưng bọn họ thoải mái hơn không ít — tuy rằng một ngày sau mấy bà vợ om sòm vào lỗ tai bắt bọn họ chia sẻ việc nhà cũng nhiều hơn.

Cal nhanh chóng hoàn thành hứa hẹn của bản thân, ngay ngày điều luật được ban bố, Cal đã điều chỉnh tiền lương của các nữ công nhân, nâng lương tháng của các cô lên bằng các anh. Rose tiểu thư cũng thành toàn mỹ danh đầu sĩ nữ quyền, dưới sự dẫn dắt của nàng các bang khác cũng bắt đầu oanh oanh liệt liệt đấu tranh nữ quyền — đương nhiên, tuyệt đối không thuận lợi giống bang Tennessee.

Cal ngồi trong nhà chậm rãi uống hồng trà, Jack vác cây kẹp vẽ từ bên ngoài vội vã trở về, y đem theo tác phẩm hoàn thành sau cuộc vận động nữ quyền — [Đàn ông ở nhà].

“Cal, thực phần khích phải không? Đây là lần đầu tiên em nhìn thấy đàn ông từ chức ở nhà chăm con, trong nhà hoàn toàn do vợ chống đỡ, việc này lúc trước khó có thể tưởng tượng!” Jack tự hào nói, trong tranh của y xuất hiện một người đàn ông có ánh mắt ôn nhu, mang tạp dề, phía sau lưng là đứa nhỏ đang ngủ say — hình tượng vú em đứng chuẩn.

Cal nghiêng ngẫm cười cười, có lẽ bộ dáng Jack chỉ mặc tạp dề sẽ phi thường không tồi...

77. Chương 77

0o0——0o0

“Tóc ông nội bây giờ toàn màu trắng! Tốt hơn so với màu nâu, bạc đáng giá hơn mà!”

Bắt đầu từ bức họa này, Jack được gợi ý, lúc trước y luôn tràn đầy đam mê với những ý tưởng táo bạo, Jack đột nhiên chuyển hướng trọng tâm hội họa về phía sinh hoạt gia đình. Mặc dù vẫn xem hội họa là rèn luyện thể lực nhưng theo thời gian sắc mặt Jack không hề bị ánh nắng mặt trời nhuộm màu bánh mật, do ở trong nhà thường nên y trắng ra ...

Cal nhìn thấy có chút đau lòng, màu da người phương Tây không giống người Đông Phương. “Trắng nõn” là hồng hào ẩn ẩn khỏe mạnh, nếu thật sự “trắng”, nghĩa là không hề có chút máu, nhìn tuyệt đi không khỏe mạnh. Vì muốn để Jack mỗi ngày ra ngoài đi dạo, Cal mua một chú cún trượt tuyết Siberia, cún con lông xù vẫn chưa cai sữa, tuy rằng rất thông minh nhưng hiển nhiên tính phục tùng cũng rất kém cỏi.

Tính tình khoái làm nũng không khác gì nhóc Jeffrey, Cal làm ‘nam chủ nhân’ mỗi ngày đi sớm về muộn, thân nhiên đem chú Husky này ném cho Jack chăm sóc. Cho tới nay Jack chưa hề nuôi thú cưng bao giờ, trước đây do điều kiện gia đình không cho phép, khi trưởng thành thì không còn ý nghĩ “nuôi một thú cưng khả ái” nữa.

Đương nhiên, đó không phải chuyện làm cho người ta nhúc óc, Jack mỗi ngày đầu đầu nhất là chuyện dắt cún đi dạo. Mặc dù ở trong nhà nhóc Harry — Jeffrey đặt tên — luôn có vẻ ngoan ngoãn thích xoay vòng tại chỗ, nhưng một khi ra khỏi nhà, Jack ‘dắt chó’ nháy mắt sẽ biến thành bị ‘chó dắt’ ... Lấy “chạy giỡn” làm công việc chính nhóc cún hiển nhiên nhẩn nại kinh người, thường thường trong vườn đến chiều chơi trò “nhặt xương” không biết mệt, càng thêm bi kịch là nếu Jack quyết định ra ngoài vẽ vời, y vừa quay đầu lại nhóc Harry liền biến mất.

Jack buồn rầu phát hiện kỳ thật “bàn tay ném” càng thích hợp làm tên nhóc cún hơn .

“Thượng Đế mới biết được nuôi mày so với nuôi Jeffrey còn vất vả hơn.” Lần thứ n sau khi chạy đi tìm buộch Harry lại, Jack đổ mồ hôi ròng ròng đặt mông ngồi trên mặt cỏ, y dùng ngón tay chải chải bộ lông dày của nó. Ở trong phòng không thấy ba ba Jeffrey ôm tập tranh của Jack chạy đến, lập tức nhào vào lòng Jack.

Vừa mới quỳ rạp trên mặt đất nhóc Harry lập tức bổ nhào vào người Jeffrey, nháy mắt biến thành vòng tròn vừa bé con vừa nhóc cún lông xù cùng nhau ập lên người Jack. Y bất đắc dĩ cười ra tiếng, hai đôi mắt to cùng nhau nhìn Jack, ngay cả ánh mắt cũng không khác nhau là bao.

Jack cao hứng , hai tay y xoa tóc Jeffrey và bộ lông mượt của Harry, linh cảm đột phát. Thủ thế nằm, Jack lập tức dựng giá vẽ khắc họa lại ánh mắt thuần khiết của con trai và cún con lên giấy vẽ. Đường như buổi chiều đã xây nên tình cảm giữa Jeffrey và nhóc Harry, bắt đầu từ ngày này trở đi chú Husky vốn đưa cho Jack đã biến thành người hầu bé nhỏ của Jeffrey.

Jack trong giới họa sĩ một năm, y tựa như lập tức rút đi những thâm trầm, tính tranh đấu mà lúc trước biểu hiện ra ngoài, biến thành người đàn ông của gia đình. Cal không tin tưởng điều này, trên bản chất mà nói Jack không phải người an phận bình thân sống, tuy rằng theo đuổi cuộc sống chất lượng cao, nhưng thiên tính bên trong của y là thích mạo hiểm.

Cal âm thầm phỏng đoán Jack đang chú ý cái gì đó, quả nhiên không bao lâu hẳn liền phát hiện ra Jack mỗi ngày dành một nửa thời gian tự mình lái xe đến trường đại học dự thính. Jack không hề thỏa mãn chấp nhận làm một họa sĩ đơn thuần – tin tức này khiến trong lòng Cal phi thường vui vẻ, Jack dù có thiên phú mỹ thuật, y cũng không nên nhốt chính mình ở bên trong mỹ thuật mà thôi. Hiện tại Jack một lần nữa cảm thấy hứng thú đối với các ngành học mà lúc trước y bỏ qua, tự đáy lòng Cal mừng thay y.

“Jack, em nghĩ muốn làm gì đó sao?” Cal vừa vuốt ve tấm lưng thắm đẫm mồ hôi của Jack vừa hỏi, y há miệng thở dốc, lại ghé vào trong lòng Cal không lên tiếng. Cal tò mò nhướn mi, hẳn khê cần vành tai cố ý trêu chọc: “Làm sao vậy đại họa sĩ, chẳng lẽ là tài chính còn không đủ sao? Em là một danh họa vẽ ra những bức họa mấy trăm vạn đô la, anh kiếm tiền còn không mau bằng em.”

Jack dùng sức trên cổ Cal mút ra một khối ứ ngán: “Đại tư bản, anh mỗi ngày đều có việc, linh cảm của em không chừng vào một ngày nào đó liền bỏ trốn theo người khác. Thượng Đế mới biết được thời điểm em chết đi có thể lưu lại mấy bức tranh ‘Truyền lại đời sau’. Cũng không phải vẽ ra gì đều có thể bán lấy tiền.”

“Nói ra thử xem, gần đây rốt cuộc em cảm thấy hứng thú với cái gì? Jack, dạo này thành thật quá không giống em chút nào.”

“Em đột nhiên nghĩ đến mở một sòng bạc.” Jack cắn môi hạ giọng: “Nhưng việc này tuyệt đối không phải là ý tưởng hay ho gì.”

Cal lại không nghĩ vậy, Mĩ chưa bao giờ cấm đánh bạc, về sau Las Vegas chính dùng thứ này cứu lại kinh tế. Nếu Jack nguyện ý, mở một sòng bạc không hẳn không là phương hướng tốt, chẳng qua “người chuyên nghiệp” không phải dễ dàng tìm được, hơn nữa, Cal một chút cũng không hy vọng Tennessee bị mang danh “thành phố tội lỗi”, cái tên này vẫn là dành cho Las Vegas thì tốt hơn.

“Nếu em quả thật thích sòng bạc, như vậy chúng ta suy xét xem cần làm những gì đi.” Cal cảm thấy hạng mục đầu tư này không tồi, thì nó sẽ không tồi. Hắn ôm Jack nhẹ giọng nói: “Đầu tiên chúng ta cần liên hệ trường Bang khiến ông ta thông qua chương trình nghị sự đánh bạc hợp pháp, sau đó cần xác định với chính phủ và ngân hàng khách nhân tiền đến bài bạc có bao nhiêu tài sản và công tác đủ để trả nợ. Đương nhiên, cuối cùng phải tìm một đám bảo tiêu lực lưỡng đến giữ trật tự công cộng. Nếu em xác định tương

lai không sợ bị người ta sau lưng gọi là quỷ hút máu, như vậy cậu nhóc cũng, anh cảm thấy mở sòng bạc là một đề nghị vô cùng hay.”

Jack kinh ngạc trừng mắt thật lớn, hắn nhìn xuống gương mặt bình thản của Cal biểu tình không dám tin cao giọng: “Anh không phản đối? Em nghĩ rằng cái loại ‘nhà doanh nghiệp thiện lương, thủ pháp’ như anh sẽ phản đối việc đánh bạc kiếm tiền chứ.”

“Jack, coi như hết. Lúc anh ‘Hợp lý trốn thuế’ chỉ là em không chú ý tới mà thôi.” Nói mấy câu sau, Cal và Jack đều đem những chuyện xưa ‘xấu xa’ của mình kể ra, nhìn vào mắt đối phương đột nhiên đồng thời phụt cười ra tiếng.

“Cal, Jeffrey sắp bốn tuổi, anh nghĩ ra việc giáo dục vỡ lòng cho con chưa?” Jack ở nhà làm bạn với con trai nhiều hơn xưa, bởi vậy càng thêm quan tâm đến vấn đề giáo dục của Jeffrey, đáng tiếc, Jeffrey hiển nhiên không là đứa trẻ có thiên phú nghệ thuật, Jack chỉ có thể đem vấn đề giáo dục ném qua cho Cal.

Cal trên tay xoa nắn mông Jack, không chút hoang mang nói: “Cha và Lovejoy vài ngày nữa sẽ lại đây, ông ấy rốt cục quyết định về hưu đem xương sắt thép Pittsburgh ném cho anh, hai người bọn họ sẽ dạy trẻ tốt hơn so với anh.”

Jack lộ ra thần sắc đồng tình, y nhìn bên trái vách tường thờ dài: “Giáo dục của gia đình Anh kiểu cũ là phi thường khắc nghiệt, Jeffrey nhất định sẽ vô cùng vất vả.”

Cal đột nhiên nở một nụ cười giao hoạt: “Cứ để thằng ranh đó đấu với cha đi, thử xem là lão hồ ly giả dối, hay là tiểu hồ ly gian trá sẽ thắng thế. Vừa lúc, Jeffrey đã dưỡng thành thói quen mỗi ngày sáng tối gì cũng đùa giỡn với cún, để cha và Lovejoy đi theo vận động nhiều hơn cũng tốt. Hơn nữa, anh cảm thấy giáo dục lễ nghi khắc nghiệt đối với trẻ con mà nói là một chuyện tốt, điều này sẽ làm chúng học được khắc chế và kiên trì.”

“Em vẫn chưa thể lý giải được anh vì cái gì mà lại chấp nhất đối với việc giáo dục lễ nghi như vậy, Cal. Kỳ thật có thể không tiếng động cắt một khối beefsteak thành những miếng nhỏ xinh đẹp hay không, đối với cuộc sống không có bất cứ ảnh hưởng gì.” Jack nhắm mắt lại oán giận: “Chẳng lẽ anh còn mong rằng Jeffrey về sau cũng vì người nó thích mỗi bữa cơm đều tự tay cắt beefsteak sao?”

Cal nhướn mi hàm chứa ý cười nói: “Anh cảm thấy điều này tốt. Em đã quen với việc mỗi một bữa cơm được anh chăm thật cẩn thận còn gì, cho dù về sau còn có thể xuất hiện một người đàn ông vĩ đại hơn, hắn cũng không có biện pháp tiến vào nội tâm của em. Đạo lý này cũng áp dụng với Jeffrey.”

Jack đã muốn ngủ, y lười lười nói: “Chẳng lẽ anh hy vọng Jeffrey tương lai cũng tìm một bạn đời nam tính sao? Cha hiện tại đã không liên hệ với thân thích bên Anh, nếu Jeffrey cũng tìm một người nam làm bạn đời, anh sẽ không có cháu nội.”

“Thu dưỡng vài đứa là được, với anh mà nói đều như nhau, hơn nữa anh đối với huyết thống chưa bao giờ chấp nhất.” Cal nói xong cùng Jack nhắm hai mắt lại.

Quả nhiên vài ngày sau, hy vọng giáo dục vỡ lòng cho cháu nội ngài Henry liền mang theo Lovejoy đuổi tới Tennessee, nơi này hoàn toàn không có bị ô nhiễm, non xanh nước biếc triệt để làm ngài Henry rung động.

“Thế nào cha, địa phương của con cũng không tệ lắm đi. Qua mấy ngày nữa con sẽ phát triển mảnh đất mệnh danh là công viên quốc gia Great Smoky Mountains ra, ha ha, điều kiện ký kết vô cùng hà khắc, bất cứ sinh thái tài nguyên nào cũng không được phá hủy, nếu không sẽ bị phạt tiền.” Cal dương dương tự đắc chỉ làm cho ngài Henry phát ra một tiếng hừ lạnh.

“Nếu cha muốn ngắm cảnh đẹp ‘Nguyên thủy’, như vậy đi đến Tây bộ ngắm, không mới mẻ chút nào.”

“Mới mẻ? Cha à, người rất thiện cận, cha vào xem đi, động vật bên trong không chút sợ người lạ, thậm chí cha còn có thể đút thức ăn cho chúng.” Cal nói xong nở nụ cười, hắn thay đổi đầu xe lái về nhà, Jeffrey quy củ ngồi bên trong phòng khách cùng đợi ông nội đến.

“Ông nội, ông nhìn có vẻ lên tinh thần hơn.”

Lời nói của nhóc con lập tức làm ngài Henry mặt mày hớn hở, ông đem quà cáp đưa cho cháu cưng, sau đó cười tủm tỉm hỏi xem ông rốt cuộc nơi nào càng thêm có tinh thần: “Ông nội vì sao càng lên tinh thần,

Jeffrey?”

“Tóc ông nội hiện tại toàn màu trắng! Trắng tốt hơn so với màu nâu, bạc đáng giá hơn mà!” Jeffrey đáp lời ngử khí tràn ngập khí phách, ngài Henry thầm nghĩ đi tìm đậu hủ đập đầu chết cho rồi, cái này gọi là “tinh thần hơn”? rõ ràng là “già hơn”, cháu ông giống y chang con trai ông chuyên công kích ông! Ông vì cái gì vừa nghe nói cháu nội cần giáo dục vỡ lòng liền bay nhanh từ New York tới đây, ở lại New York nhìn tập đoàn Morgan bắt đầu tiêu tiền thao túng nhóm chính khách không phải sung sướng hơn ư!

“Cha à, ý của Jeffrey là vì tài sản của cha tăng mạnh, cho nên thoát nhìn tinh thần toả sáng.” Cal không chút do dự trợn mắt nói nói dối, ngài Henry cũng biết con trai đang lừa ông, nhưng mà lời này rất êm tai, ngài Henry quyết định giả ngu.

“Trong nhà sao lại không có tấm ảnh chụp nào? Aiz, cha cũng rất đáng tiếc rằng lúc còn trẻ không có lưu lại mấy bức họa. Cal, khi già đi anh sẽ hối hận vì không lưu lại hình ảnh cường tráng nhất anh tuần nhất của mình.” Ngài Henry nói xong thở dài ngồi vào sofa, vừa lúc khung ảnh ***g kính cực lớn xuất hiện tại phòng khách.

“Cha, buổi chiều tốt lành, cha nên ngủ trưa một lát, con định bố trí phòng khách lại.” Jack nói xong lung lay khung ảnh ***g kính trong tay, bên trong là một bức ảnh gia đình — chính y, Cal, Jeffrey và nhóc cún Harry.

“Bức tranh này không tệ, bất quá các anh sao không chụp một tấm ảnh, công ty Cal không phải đã nghiên cứu ra sao?” Đón nhận ánh mắt nghi vấn của ngài Henry, Jack chỉ có thể cười khổ vài cái.

“Nhiếp ảnh gia luôn chỉ dẫn chúng ta thể hiện biểu cảm, con cảm thấy ảnh chụp quá dối trá, cho nên... Nhịn không được liền tự tay vẽ.” Jack cười đi đến lò sưởi, tháo bức tranh bán thân của Cal xuống, đem ảnh gia đình thay đổi đi lên.

“Ừm, cha lên lầu nghỉ ngơi một hồi, các anh muốn làm gì thì làm đi.” ngài Henry thuận miệng nói một câu, sau đó thái độ tự nhiên lên trên lầu, đây không phải lần đầu tiên ngài Henry đến ở đây, nơi này quen thuộc với ông.

Ngài Henry và Lovejoy cùng nhau nằm trên lầu, ông nhìn cự quần gia của mình, hiện tại là ... Khụ khụ... Ra tiếng hỏi: “Lovejoy, ông chú ý tới không? Dọc theo đường đi, trên ngã tư đường số lượng người da màu đặc biệt đông.”

Lovejoy trả lời: “Bên trong nhà xưởng của cậu chủ vẫn thuê khá nhiều người da màu, nên nhiều người da màu ở lại Tennessee. Tôi cảm thấy dựa theo tỉ lệ ở ngã tư đường mà tính, thì ở Tennessee tổng số người da màu hẳn có thể tương đương với người da trắng.”

“Vận động nữ quyền còn chưa đến hai năm, Cal còn muốn làm cái gì?” Ngài Henry thuận miệng oán giận một câu liền nhắm mắt nghỉ ngơi, ông lười nói thêm gì nữa, Cal hiện tại đủ lông đủ cánh, ông quần không được đành mặc kệ — nhất là vào năm trước Cal cũng đã thanh toán tiền nợ với ông, ngài Henry càng tìm không thấy lý do để quần.

Chuyện Cal muốn làm phi thường đơn giản, không có ai là trời sinh nguyện ý bị người khác kỳ thị, kỳ thị sở dĩ có thể tồn tại chủ yếu là vì bị áp bách, một nguyên nhân khác chính là người bị áp bách không có ý thức phản kháng. Người da màu tại Mỹ đang gặp phải tình huống như thế, bọn họ lúc đầu nhân số không đủ — đừng nói thổ dân Indian số lượng nhiều, bọn họ đã sắp bị giết hết — tiếp theo vì bao gồm người Anh diêng, người da đen cùng với người Hoa trong đó, quá nhiều chủng tộc họ không thể tìm được cơ hội sinh ra loại ý tưởng “Họ cần một địa vị ngang hàng”.

Nhưng khi số lượng họ vượt qua người da trắng thì sao? Họ còn có thể thành thành thật thật chấp nhận bị nô dịch, chấp nhận bị kỳ thị sao?

Cal cần phải làm là kích thích ý tưởng này cho người da màu, các bang khác Cal không có năng lực quần, hẳn không chế không được, nhưng ở bang Tennessee, đây là cơ hội của hắn, hết thấy đều là vì một bước cuối cùng trong kế hoạch.

78. Chương 78

0o0——0o0

“Ba năm trước, anh đã cam đoan với em, chỉ cần cho anh thời gian năm năm, anh sẽ cho em một danh phận – bạn đời của anh, xuất hiện bên cạnh anh. Hiện tại khoảng cách với ước định lúc trước còn không đến hai năm, Jack, anh nhất định sẽ hoàn thành lời hứa với em.

Ngài Henry tuy rằng ngoài miệng không nói rõ với Cal, nhưng ông ít nhiều đoán được mục đích của Cal là gì, nên dù trên bản chất ông kỳ thị người da màu, nhưng bên ngoài ông cũng không nói mấy thứ này.

Vấn đề giáo dục cháu nội cũng đủ làm ngài Henry đau đầu, có ai thấy một đứa trẻ bốn, năm tuổi làm hết thấy mọi chuyện mục đích đều là vì “Tiền” chưa?

Jeffrey chính là loại này.

Làm ngài Henry một bên mừng thầm có người kế tục, về phương diện khác đau đầu tính cách Jeffrey có phải hay không bởi vì thiếu “mẹ” mới lệch lạc như vậy.

Cal không giống ngài Henry lo lắng nhiều như vậy, hẳn cảm thấy tính cách ham tiền của con trai mình rất tốt, từ tiểu học đã quan tâm giá hàng, thì sau này lớn lên vì duy trì tiêu chuẩn cuộc sống mà cố gắng phấn đấu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau khi Mỹ quốc tuyên chiến với Đức, ở Tennessee người da màu bạo phát diễu hành đòi công bằng.

Cal không ở sau lưng nhúng tay, vì loại chuyện này làm không tốt sẽ bị liên lụy.

Trưởng bang Tennessee là một người thông minh, hẳn sâu sắc bắt được đây là cơ hội để hắn lưu tên vào sử sách, lấy tốc độ làm người ta khiếp sợ tiếp nhận rồi thị uy đám người yêu cầu, lý do thì vô cùng đường hoàng — tại bang Tennessee – Thiên Đường nhân gian này, không có bất cứ kỳ thị nào tồn tại.

Nhưng một chuyện tuyệt đối không có khả năng tiến hành thuận lợi như vậy.

Sau khi trưởng bang công khai phát biểu tuyên ngôn, không riêng gì số lượng xung đột giữa người da trắng cùng người da màu bạo phát lớn nhỏ không đếm được, ngay cả phóng viên tin tức toàn quốc đều vọt tới Tennessee, mong muốn mình là người trước tiên đưa đến tin tức chân thật nhất.

Những người kỳ thị chủng tộc oanh oanh liệt liệt chỉ ra chỗ sai, giảng co gần một năm đến cuối năm lấy số lượng hơn nửa phiếu chấp nhận thông qua, mà điều này trước mắt cũng là một tượng trưng.

Sự tình cũng không thẳng tiến theo phương hướng tốt, có không ít người da trắng còn kỳ thị chủng tộc muốn rời khỏi bang Tennessee, những sự kiện đổ máu liên tiếp bùng nổ.

Thời gian chậm rãi hòa tan hết thấy phân tranh, lập pháp nửa năm sau, dưới các loại nguyên nhân kích thích, điều luật thông qua bình đẳng chủng tộc bắt đầu thể hiện ra sức mạnh của nó.

Cal mỉm cười mỗi ngày đều ngồi ở bàn ăn đọc báo chí, cùng với một trận chiến chấm dứt những kẻ kỳ thị chủng tộc ở bang Tennessee cũng triệt để tan rã vô tung.

“Jack, vừa lúc măn năm năm, từ hôm nay trở đi hết thấy phí dụng trong nhà đều do em chi trả.” Cal một mặt trét bơ lên bánh mì, một mặt nhẹ giọng nhắc nhở.

Jack sửng sốt một hồi, sau đó trên mặt xuất hiện một nụ cười sáng lạn, y lập tức buông dao nĩa trong tay xuống rút ra tờ chi phiếu đưa cho Cal: “Tùy tiện viết, mặt mã tài khoản ngân hàng anh cũng biết, muốn dùng tiền trực tiếp lấy, không cần nói với em.”

“Cho nên, em đây là là ám chỉ anh, người nhà có thể tùy tiện tiêu xài toàn bộ tài sản?” Cal nhìn tờ chi phiếu mới tinh cười đến lóe cả mắt.

Jack chuẩn bị chi phiếu ở trong túi đã lâu, nhưng không có cơ hội dùng, nói vậy y hẳn đã nhẫn nại đến khó chịu rồi đây.

“Tiền của em đều là của anh, cứ tự nhiên. Năm năm trước, em đã nói sớm hay muộn em sẽ trở thành một người đàn ông gánh vác gia đình, hiện tại, rốt cục em đã có cơ hội làm như vậy.” Trong mắt Jack lóe ra nét cười sung sướng. Ngài Henry hơi nhướn mày, sau đó cố ý nâng cao tờ báo chặn ngang độ cong hài lòng nơi khóe miệng.

Bàn tay Cal ở dưới bàn nắm lấy tay Jack, hẳn quay đầu nhìn vào mắt Jack nói: “Ba năm trước, anh đã cam đoan với em, chỉ cần cho anh thời gian năm năm, anh sẽ cho em một danh phận – bạn đời của anh, xuất hiện bên cạnh anh. Hiện tại khoảng cách với ước định lúc trước còn không đến hai năm, Jack, anh nhất định sẽ hoàn thành lời hứa với em.”

Jack nhìn đôi mắt chân thành của Cal ngược lại nở nụ cười không cần: “Với em mà nói không có gì khác biệt, những người quan trọng của anh đều đã biết mối quan hệ của chúng ta, như vậy những kẻ không quan trọng có biết tin tức này hay không với em căn bản không hề có ý nghĩa. Em đã cùng anh tay trong tay rảo bước dưới ánh nắng tươi sáng, cho nên, Cal, em không xa cầu những chuyện sẽ làm anh khó xử.”

Cal nghe được lời cảm thông của Jack lại không tỏ vẻ cảm kích nào, trên mặt hẳn xuất hiện một nụ cười khắc sâu ẩn ý.

Cal buông bàn tay Jack ra, lấy ngón tay vuốt ve hai má Jack, hẳn kề sát Jack tại bờ môi của y trộm được một chiếc hôn khẽ, sau đó giải thích: “Tuy rằng anh nói như vậy, em lại một lần nữa lơ là điểm mấu chốt, anh là một tên không tốt đẹp, chính nghĩa gì cả, nhưng mà anh muốn giải thích cho em nghe dụng ý của anh.”

Ngài Henry giấu mặt sau tờ báo nhẹ nhàng lay động vài cái, ông cảm thấy con trai ông đại khái buổi tối hôm nay muốn ngủ phòng khách.

Cal lại tựa hồ một chút cũng không lo lắng cho cảnh ngộ bị thăm mình sắp sửa gặp phải, hẳn chi tiết giải thích kế hoạch mà hẳn đã bắt đầu thực hiện vài năm trước: “Nhớ rõ thời điểm em từ Đức trở về, anh thấy em lao ra cứu Rose đặc biệt tức giận không?”

“Đúng vậy, em đương nhiên nhớ rất rõ, đó là lần duy nhất chúng ta khác khẩu.” Nụ cười của Jack tràn ngập hoài niệm, cuộc sống ngọt ngào hạnh phúc không có gì không tốt, nhưng hồi tưởng lại quả thật không bằng một tình yêu mạnh mẽ táo bạo, bởi vậy một lần khác khẩu ngược lại có vẻ đáng quý.

Cal thở dài tiếp tục giải thích: “Ban đầu anh vì chuyện này mà lần đầu tiên ý thức được, trên pháp luật em vĩnh viễn sẽ không thuộc về anh. Năng lực duy nhất mà anh có thể dùng để ràng buộc em chính là tình yêu, nhưng mà loại tình yêu này nó không chắc chắn, anh không thể cả đời đều trông cậy vào nó để trói em lại bên anh, nhà họa sĩ tài ba của anh ạ.”

“... Cho nên, anh đã làm chuyện gì đó mà em không biết ư?” Jack thử hỏi, cho dù y thông minh cách mấy, cũng không thể đoán được dụng tâm của Cal.

“Cho nên, lúc anh hồi tưởng lại chuyện này có chú ý tới một chi tiết khá hay — Rose tiểu thư là một người theo chủ nghĩa nữ quyền, tài ăn nói của cô ấy khá tốt, cổ động nhóm nữ công nhân làm việc với một mức lương không tệ ở New York đi theo cô ấy đấu tranh vì quyền lợi.” Cal nói xong thì biểu tình trên mặt trở nên nghiêm túc lên.

“Anh bắt lấy cơ hội này lập tức liền nhân dịp đội nghiên cứu ở nhà xưởng thiếu một nhân viên có tài hoa sáng tạo mời vợ chồng Rose đang nóng lòng muốn tránh né DeWitt phụ nhân đến nhà xưởng — anh biết thói quen khó sửa của DeWitt phụ nhân mỗi ngày đều sẽ tiêu xài sản nghiệp tổ tiên của gia tộc Andrew, mà bất luận là Rose tiểu thư hay là ngài Andrew sức nhẫn nại với bà ta đều đã muốn tới cực hạn.” Cal thở dài một hơi, siết chặt bà tay Jack, “Xin lỗi, anh đã lợi dụng chuyện này.”

Jack nhún vai, y như cũ không có hiểu thấu chuyện của Rose tiểu thư và kế hoạch của Cal có quan hệ ra sao.

Dù sao thoát nhìn từ góc độ lâu dài, Cal ở bang Tennessee làm vụ nam nữ bình quyền đã có tác dụng thúc đẩy cực lớn, mà điều này đối với toàn bộ xã hội mà nói, là một loại tư tưởng tiến bộ.

“Không rõ không sao, đợi anh nói xong toàn bộ em sẽ hiểu được thôi. Còn có anh lúc bắt đầu thành lập nhà xưởng đã tuyển nhận người Anh diêng, người da đen và người Hoa vào làm việc cũng là vì muốn đánh vỡ sự cân bằng của tuyệt đa số người da trắng trong bang Tennessee. Khi cân bằng bị đánh vỡ, bọn họ nhất định sẽ dựa theo thiết tưởng của anh vì công bằng mà phản kháng các điều khoản pháp luật hiện có.”

“Xin lỗi, Cal, vận động nữ quyền và điều luật chủng tộc ngang hàng có liên hệ gì sao? Em hoàn toàn không cảm nhận thấy, trong hai sự kiện này, tuy rằng em vẫn đoán đều có bàn tay của anh trong đó, nhưng mà em cũng không thể hiểu nổi mấy chốt của chúng nó là cái gì.” Jack hoang mang nhìn Cal, hắt lại cười ra tiếng.

Cal ngẩng cổ thật cao, hần hiễn nhiên cực hài lòng đối với chỉ số thông minh của bản thân.

Đón ánh mắt của Jack, Cal nhẹ nhàng hôn lên mi tâm của y, tiếp tục nói: “Cưng à, em cảm thấy một bang có tư tưởng cởi mở thi hành hợp pháp hóa hôn nhân đồng tính dễ dàng hơn, hay là một bang bảo thủ dễ dàng?”

Đến đây Jack bừng tỉnh đại ngộ, y trừng lớn đôi mắt xanh biếc không dám tin nhìn Cal, trên mặt lúc sáng lúc tối, ngay cả tiếng nói phát ra cũng run rẩy: “Vận động nữ quyền và bình đẳng chủng tộc chẳng qua là tiền đề anh bố trí xuống, hoàn toàn vì tương lai một ngày nào đây không biết được đẩy mạnh vấn đề hợp pháp hóa hôn nhân đồng tính! Thượng Đế, nhà xưởng của anh là thời điểm chúng ta vừa mới tới New York bắt đầu chiêu mộ công nhân, anh thế nhưng đã bắt đầu kế hoạch từ năm năm về trước ư?”

Cal một lần nữa cầm dao nĩa bắt đầu ăn cơm, tâm trạng hần hiễn tại tốt lắm, tốt đến mức thậm chí có tâm tình trêu chọc Jack: “Vốn anh hoài nghi tình yêu của em đối với anh, bắt quá sau khi nhìn phản ứng của em trên giường, anh đã quyết định thực hiện kế hoạch này.”

Cal nói xong câu đó, tươi cười trên mặt từ ôn hòa chuyển hướng về phía giả dối: “Nếu lúc trước em quyết định ở lại bên cạnh anh bị anh bao dưỡng, như vậy anh cũng sẽ không phí khí lực lớn như vậy đi thúc đẩy việc này phát triển. Một người đàn ông tính toán dựa vào một người đàn ông khác sinh tồn không xứng nhận được hôn lễ của anh.”

Jack trợn mắt nhìn trời, sau đó cảm khái nói: “Cho nên, em nên cảm tạ Thượng Đế đã cho em trở thành người đàn ông có lòng tự trọng rất mạnh sao?”

Cal dùng chính môi mình cọ xát Jack, suy tư một lúc sau thản nhiên thừa nhận hần suy nghĩ quá mức rồi rầm: “Anh cũng không rõ lắm chính mình rốt cuộc nghĩ như thế nào, nhưng nếu em thâm nghĩ dựa vào anh để sống, anh sẽ không có cách nào tôn kính em được. Nhưng khi em triệt để rời khỏi cuộc sống của anh đuổi theo giấc mộng của bản thân, anh ngược lại có chút oán hận kiên cường và tự tôn của em — nhất là đoạn thời gian Âu Châu loạn thành một mớ bòng bong, mà em không chút tin tức nào. Suốt đoạn thời gian em trở về, anh đặc biệt muốn giam cầm em lại, để em thành thật ở trong nhà, không cần chạy loạn khắp nơi.”

“Khụ khụ...” Ngài Henry vừa mới đưa sữa vào trong miệng đã bị sặc, con của ông hóa ra là buồn nôn như vậy, rất khó để người ta hình dung.

Cal làm như không nghe thấy tiếng ho khan của cha hần, giống như mỗi một cơn từ trước đến nay đem thức ăn trước mặt Jack cắt thành khối nhỏ, tư thế của trường phái thể nô được phát huy triệt để mà không chút đắn đo.

Lúc ngài Henry nghiêng đầu không muốn nhìn bộ dạng uất ức của con ông thì Lovejoy đã mặt không đổi sắc đem phần ăn đồng dạng cắt thật đẹp đặt trước mặt ông.

Ngài Henry nhìn nhìn Jack, lại cúi đầu nhìn bàn ăn, đột nhiên cảm thấy nét mặt già nua có chút nóng lên.

Cal bắt động thanh sắc liếc mắt một cái nhìn hai vị cha của mình hỗ động cho nhau, làm bộ như không hề phát giác.

Trên bàn ăn đối với chuyện này Jeffrey rất bình tĩnh, lớn lên từ hoạt bát khả ái biến thành mặt than Jeffrey hoàn toàn kế thừa một bụng ý tưởng xấu xa của cha và ông nội nhóc — đương nhiên, khi đối mặt với đối tượng có thể bòn tiền, Jeffrey luôn là cười đến xuân phong phát liễu, khả ái vô cùng.

Sự tình quả nhiên không vượt qua dự tính của Cal, hợp pháp hóa hôn nhân đồng tính bị công bố ra trước một ngày so với ngày ước định của hần và Jack.

Trong chuyện này kỳ thật Jack có cống hiến vô cùng lớn, ngày tổ chức triển lãm tranh lần thứ hai của y chính là ngày đề án hôn nhân đồng tính bị công bố, bức họa thần bí bị vải trắng bao phủ vài năm trước được Jack đem ra triển lãm.

Nếu thoát nhìn, bức tranh này bất quá chỉ là một bức tranh về đề tài tôn giáo, không có gì đặc biệt.

Nhưng nếu nhìn kỹ mặt nhân vật trong tranh, sẽ phát hiện ra nội hàm trong đó — hoặc xưng là gian tình thì càng thêm chuẩn xác — đó là khuôn mặt Cal.

Hai bên trái phải chia ra ranh giới giữa Thiên Sứ và Ác Ma, tuy rằng trên mặt là nụ cười đồng nhất, bất luận là che đi một nửa cũng đều khiến người khác cảm thấy vô cùng hài hòa, thiện cùng ác hoàn mỹ dung hợp vào nhau.

Phóng viên [Thời báo New York] không chút khách khí ca ngợi bức họa “Không thua gì danh phẩm [Monalisa mỉm cười]”.

Triển lãm tranh lần này của Jack không chỉ một bức tranh tràn ngập sự tranh luận không thôi, thậm chí không phải là tác phẩm đáng chú ý nhất.

Khiến mọi người thích thú nhất là hình ảnh Jeffrey và chú cún Husky – Harry chơi đùa cùng nhau, bọt nước tung tóe đánh vào khuôn mặt tươi cười hồn nhiên của cậu bé, vây quanh bên người tựa hồ có thể nghe được tiếng kêu thân mật của cún con, không gì có thể đả động lòng người bằng thứ này.

Nhưng làm người ta tiếc hận là, tất cả tác phẩm lần này của Jack trừ bỏ tranh phong cảnh toàn bộ đều là hàng không bán.

Có những nhà sưu tầm tranh không cam lòng sau khi triển lãm tranh kết thúc muốn khuyên bảo y nhượng ra một hai bức họa phong phú như vậy cho họ, Jack từ chối yêu cầu của bọn họ.

“Xin lỗi, thưa các vị, đó là bạn đời của tôi và con của chúng tôi, tôi sẽ không bán người nhà của mình. Bọn họ là trọng tâm của sự sống và nguồn linh cảm sáng tác chủ yếu của tôi, vì có bọn họ tồn tại sinh mệnh của tôi mới trở nên đầy đủ.”

... Bạn đời ?!!

Vì một từ này, toàn bộ các phóng viên đều sôi trào, trong triển lãm tranh lần này không có bất cứ một thân ảnh nữ khách quý nào xuất hiện.

Trừ bỏ tranh phong cảnh ra, chỉ có một người đàn ông trưởng thành và một cậu bé trên dưới năm tuổi, mà hình ảnh người đàn ông này còn thường thường xuất hiện trên các tờ báo kinh tế, đó là Cal · Hockley!

Thế mà lại là Cal · Hockley!

Các phóng viên hiểu được nên nắm cơ hội đào móc nội tình lập tức bối bối chuyện xưa “Anh hùng cứu mỹ nhân” trên tàu Titanic năm đó ra, trải qua sự gia công của bọn họ, toàn bộ chuyện xưa bày biện ra một cách phóng đại.

Đến sau này mọi người mới chú ý tới người đầu tiên lãnh đạo nữ quyền vận động trên nước Mỹ, Rose · Andrew phu nhân đã từng có khúc mắc với một trùm kinh doanh tiếng tăm và một vị danh họa.

Chuyện xưa nháy mắt lại bay lên!

Cho dù người phản đối chiếm phần đông, nhưng một việc có thể đả động đến tuyệt đại đa số mọi người, thì chuyện tuyệt đối sẽ xuất hiện cơ hội biến chuyển.

Bang Tennessee với phương châm “Tiến bộ” và “Bảo dung” thông qua luật hôn nhân đồng tính, Cal và Jack trở thành cặp vợ chồng đầu tiên hợp pháp đăng ký hôn nhân đồng tính.

79. Chương 79

0o0——0o0

Nói khó nghe một chút, Cal chẳng qua chỉ dùng tiền của và thời cơ mua cuộc sống tự do cho hần và Jack mà thôi.

Năm 1919 đối với toàn dân Mỹ mà nói không phải là một năm tốt đẹp gì, tuy rằng lúc trước cũng từng trải qua hai lần nguy cơ về tài chính, nhưng chưa từng có lần nào kinh tế suy yếu làm người ta tuyệt vọng như lần này. Cal có lẽ là người duy nhất toàn thân trở ra trong trận tai ương ngập đầu này, cũng không phải vì hần tài năng gì, có thể tránh thoát trận kiếp nạn này, Cal chỉ có thể cảm tạ lực “Tiên tri”.

Trên thực tế, một năm về trước lúc các nhà quản lý trong công ty bách hóa của Cal phàn nàn, hần mới nhớ tới trận “Kinh tế suy tàn” mà đã bị hần ném ra khỏi trí nhớ. Bang Tennessee dưới sự khống chế âm thầm của Cal, hết thảy đều phát triển theo hướng tốt lành sung túc, các ngành các nghề đều bình bình hoạt động, nhưng điều này không thể ngăn cản ý tưởng sửa chữa nhà cửa của Cal — từ khi bọn họ đến sống ở Tennessee, mười mấy năm qua nhà đều mang bộ dáng già cỗi cũ xưa, chỉ có bức tranh treo trên vách tường nhờ Jack mới được thường xuyên đổi mới.

“Jack, chúng ta trang hoàng nhà cửa lại được không?” Cal ngồi trên sofa đọc báo thuận miệng đề nghị, Jack lập tức đồng ý với ý tưởng của hần.

“Quá tốt, chúng ta quả thật nên sửa sang nhà cửa lại một lần. Sau khi cha và chú Lovejoy tới California hưởng thụ cuộc sống gì mà ‘Ánh nắng, mỹ nữ, bãi biển’, phòng của họ vẫn luôn duy trì hình dạng cũ kỹ; Jeffrey cũng nên có phòng sách độc lập và khu hoạt động riêng, nó tựa hồ rất thích đàn violon.” Jack đối với toàn bộ tình huống trong nhà rõ như lòng bàn tay, so với Cal cả ngày đều phải ra ngoài công tác, xã giao, Jack càng giống như là chủ nhân ngôi nhà này hơn.

“Hôm nay anh không có công việc, một hồi chúng ta ra ngoài mua sắm, thế nào?”

“Em thay quần áo, lập tức đi liền, vào buổi tối em tính ra ngoài vẽ tranh, đúng rồi, thức ăn cho Harry cũng nên mua thêm, nó quá lớn tuổi, không thể ăn thức ăn dành cho chó được nữa, chúng thật sự rất cứng với nó.” Jack tùy tay từ trong túi quần lấy ra một cuốn sổ nhỏ ghi chuyện này lại.

Cal nhún nhún vai tỏ vẻ tùy ý, quy luật sinh lão bệnh tử không có sinh vật có thể đào thoát. Harry đã mười hai tuổi, nếu không phải tài sản của gia tộc Hockley nhiều có thể cấp cho nó trị liệu và sự chăm sóc tốt nhất, chỉ sợ nó đã qua đời từ lâu — đương nhiên, cho dù cho Harry chăm sóc tốt nhất, sinh mệnh của Harry cũng sắp lụi tàn.

“Tình cảm của Jeffrey gần đây có tốt không? Từ sau khi Harry không thích nhúc nhích nữa, nó mỗi ngày liền đều lo lắng.” Cal đột nhiên nhớ tới vấn đề của đứa con, hần bắt đầu thở dài.

Jack chỉ vào trên lầu nói: “Chẳng lẽ anh không nghe được khúc nhạc Jeffrey hiện đang diễn tấu sao?”

Cal lại một lần nữa thở dài, hần quả thật một chút cũng chưa nghĩ đến đứa con trai từ nhỏ “Gặp lợi vong nghĩa” lại vì Harry không thể sống lâu mà mỗi ngày đều thương cảm như vậy. Cal ôm lấy bắp vai Jack, đem đầu đặt trên trán y thấp giọng hỏi: “Chúng ta nên làm gì đây?”

“Nếu anh có thể cùng Jeffrey chải lông cho Harry, nó sẽ rất vui. À, đúng rồi, Cal, em chưa nói với anh, ngày hôm qua thành tích thi cuối kỳ của Jeffrey đã có, toàn bộ đều là A, nhưng mà...” Jack nói tới đây tạm dừng một hồi, ánh mắt mang theo ý trách cứ cao thấp đảo quanh Cal, “Anh ngày hôm qua ra ngoài xã giao, suốt đêm không về nhà. Jeffrey đến nửa đêm vẫn ở phòng khách chờ anh, cuối cùng em khuyên nó trở về phòng ngủ. Hiện tại diễn tấu ai oán như thế, cũng có cớ hiển của anh trong đó.”

“... Anh đi tìm con.” Cal quyết định thật nhanh đi lên lầu, thanh âm diễn tấu của Jeffrey tức liền ngưng lại. Jack không tham dự vào cuộc trò chuyện hiếm có của Cal và Jeffrey, tuy rằng con trai ngoài miệng không nói, nhưng ở chung lâu Jack rất rõ, so với y rất ít đề tài để nói chuyện, Cal vẫn là một người cha vĩ đại trong lòng Jeffrey.

Hai giờ sau Cal mới từ trên lầu đi xuống, hốc mắt hần có chút đỏ lên. Jack khó hiểu nhìn Cal, hần lại nhoén miệng cười ôm lấy bờ vai của y, in vô số chiếc hôn khẽ lên hai má y. Jack giãy khỏi cái ôm của Cal, khó hiểu hỏi: “Cal, làm sao vậy?”

“Không có, không có chuyện gì. Jack, chỉ là anh muốn nói với em, cảm ơn em, còn có, anh yêu em.”

“... Anh lại phát điên gì thế? Sau khi anh nói chuyện với con trai cuối cùng rút ra loại kết luận này ư.” Về mặt Jack mơ hồ, y nhìn về phía Cal trong ánh bao phủ hoài nghi: “Anh có phải đã làm gì đó không phải..., hử?”

“Không có, Jeffrey luôn miệng khuyên anh nên dành thời gian cho em nhiều hơn, đừng để em cứ phải chờ anh tan sở đến tận nửa đêm vẫn chưa ngủ. Nhóc cưng, con trai bất bình thay em, anh cảm thấy rất vui mừng. Hơn nữa, tự đáy lòng anh cảm thấy có lỗi với em.” Cal kéo tay Jack nhấc áo khoác lên đi ra ngoài cửa, ở Tennessee ‘tự mình lái xe’ đối với quý tộc mà nói đã không phải chuyện gì dọa người, mà là một loại cảm giác mới lạ.

“Em vẽ khuya như vậy vì buổi tối im lặng hơn, linh cảm dạt dào.” Jack ngồi cạnh Cal giải thích, y đột nhiên quay đầu nhìn thoáng căn nhà đang càng ngày càng xa dần: “Jeffrey không vì tối hôm đó em khuyên nó đi ngủ sớm một chút nên có ý nói vậy chứ? Thằng bé xấu xa này, buổi tối mấy ngày trước nó đã chạy tới nghe lén.”

“Nó nói cho anh biết, ngày đó nửa đêm nó không ngủ chỉ vì rất hưng phấn ngủ không được, cuối học kỳ này nó không có ôn tập cứ thế đi thi, vậy mà thành tích còn có thể toàn A, khiến nó mừng rỡ. Con nít mà, cho nên ngủ không được. Căn bản không phải vì chờ anh, còn có, Jeffrey, thật sự so với trong tưởng tượng của chúng ta còn thành thực hơn — tuy rằng nó cũng vì Harry sắp ly thể mà cảm thấy khổ sở, nhưng nó thương cảm hoàn toàn là vì nó thích con gái của Rose, mà công chúa nhỏ có vẻ khinh thường nó.”

Đề tài này quả nhiên hấp dẫn người ta hơn cái trước, Jack lập tức quay sang nhìn Cal: “Anh nói, Jeffrey thích Anne?”

“Đúng vậy, Anne và Rose tiểu thư tính cách mười phần tương tự, tràn ngập tinh thần mạo hiểm, hơn nữa lại tài hoa. Nhưng vô cùng đáng tiếc, trong mắt Anne, Jeffrey là một cậu ấm con buôn.” Cal nói tới đây thở dài: “Cùng với cách nhìn của mẹ cô bé lúc trước nhìn anh không sai biệt lắm. Jeffrey cảm thấy rất buồn.”

“Jeffrey có thể viết thơ ca, vẽ vời cũng không tệ, nó còn là một tay đàn violon xuất sắc — nếu nó về sau tính toán trở thành một nghệ sĩ, như vậy nó hoàn toàn có khả năng thành công. Hơn nữa điều quan trọng nhất, Jeffrey là một cậu bé thành thực nhất so với các bạn cùng tuổi, Anne vì sao không thích nó.” Jack có chút oán giận nói, tuy rằng y và Rose tiểu thư là bạn tốt, nhưng con trai vĩnh viễn tốt nhất.

“Suy nghĩ của Anne anh có thể đoán được một ít. Xuất thân gia đình quý tộc — lạc hậu bảo thủ; có đầu óc buôn bán — con buôn máu lạnh; đàn vẽ viết thơ — gây yếu mẫn cảm. Cô gái nhỏ đại khái cũng không thích loại hình này, mấy cô bé đều thích những nhân vật anh hùng thoát nhìn oai phong lẫm liệt. Nếu trưởng thành sẽ rất khó nói, tính cách thiếu nữ luôn theo đuổi cảm giác an bình, vui vẻ, có lẽ về sau Anne sẽ cảm thấy Jeffrey không tệ.” Cal nói xong tươi cười nơi khóe miệng lại lộ ra mùi vị âm hiểm: “Bất quá, sau này lớn lên Jeffrey có còn thích loại con gái như Anne hay không thì rất khó nói.”

Jack trực tiếp đem mặt chuyển qua bên cạnh thưởng thức phong cảnh dọc đường, y biết, sau khi nghe Cal bắt đầu phân tích mọi chuyện, nhà bọn họ sẽ không chịu ủy khuất. Jeffrey không phải cậu bé thành thật đến mức bị người ta khi dễ, ngay từ đầu nó đã là một hạt giống tốt.

Ô tô rất nhanh đã đậu trước cửa hệ thống bách hóa nhà mình, Cal kéo Jack đến hàng nội thất gia dụng ở tầng trệt. Tuy rằng thân là ông chủ, Cal hoàn toàn có tư cách hưởng thụ sự phục vụ tận cửa, nhưng cùng người mình yêu đi dạo là một chuyện tốt, hần đã lâu không có cùng Jack hưởng thụ cuộc sống đôi vợ chồng già nhàn nhã.

Thẩm mỹ của Cal vẫn tràn ngập tư tưởng của quý tộc xã hội thượng lưu, nhưng Jack không giống hần. Y thích những vật dụng nguyên thủy như gỗ, đương nhiên quan trọng nhất là phải rộng rãi thoải mái — Cal hoài nghi tiêu chuẩn lựa chọn vật gia dụng của Jack vì có một lần hần đã đặt Jack trên sôpha khá chật, khu khu, đương nhiên, ngày hôm sau lúc rời giường thân thể Jack có chút đau nhức.

“Cal, bộ sô pha này không tồi.” Jack quay đầu lại nhìn Cal, hắn không chút do dự gật đầu tỏ vẻ đồng ý, gu thẩm mỹ của Jack luôn xuất chúng, hắn căn bản không cần nhọc lòng nhiều như vậy.

“Thưa ngài, ánh mắt của ngài thật tốt. Cái này vật liệu gỗ là nhập khẩu từ Nga, tuy rằng năm nay các quốc gia sản xuất gỗ đều gặp khó khăn, nhưng vật liệu gỗ tốt như vậy là rất khó tìm, sô pha đều là dùng khối gỗ lâu năm điêu khắc mà thành, nó thuộc về cùng một gốc cây.” Nhân viên tiêu thụ ca ngợi, lỗi tai Cal lại bắt được câu nói chứa đựng tin tức quan trọng.

Quá trình mua sắm kế tiếp đương nhiên rất vui vẻ, nhưng trong lòng Cal lại bật kín một tầng bóng ma, hắn đột nhiên ý thức được cuộc sống mấy năm nay quá mức vui sướng thỏa mãn, hắn hoàn toàn quên những chuyện nên chuẩn bị. Hiện tại đã là năm 1928! Khủng hoảng kinh tế đang trước mắt hắn!

So với các nông sản tùy thời có thể đóng gói bảo quản, Cal càng thêm lo lắng xưởng sắt thép Pittsburgh. Một trận chiến sau khi chấm dứt, tất nhiên còn có thể có thể chiến thứ hai — đây là kết cấu lịch sử của thế giới, không phải dựa vào sức của một người mà có thể thay đổi. Cal cho tới nay đã biết chiến tranh là một chuyện tốt, dưới góc độ nào đó mà nói, chiến tranh có thể duy trì kinh tế quốc gia — muốn chiến tranh nhất định phải chuẩn bị nhu yếu phẩm quân đội, đến lúc đó cho dù là do quốc gia ra tiền mua vật tư cũng tốt, xem như một loại phương pháp chuẩn bị.

Một trận chiến sau khi kết thúc, xuất phát từ chính trị mà suy tính, Đức tuy rằng là quốc gia thua trận triệt để, nhưng nền công nghiệp trụ cột của nó không bị tàn phá nghiêm trọng, thứ mất đi chẳng qua là tiền tài và chút ít lãnh thổ. Cũng có nghĩa, lúc trước ngài Henry vẫn luôn tận sức đem sắt thép bán ra ngoài nhưng không thành công, một trận chiến chấm dứt lại giúp ngài Henry hoàn thành giấc mộng.

Trong xưởng sắt thép hiện tại vị khách lớn nhất là chính phủ Đức đặt hàng để trùng kiến phương tiện công cộng — đơn đặt hàng Cal cảm thấy có tính bảo hiểm nhất, vì khoảng cách đến kỳ khủng hoảng (năm 1933) còn hơn năm năm thời gian — trùng hợp có thể giúp Cal tránh thoát khỏi cuộc khủng hoảng kinh tế. Nhưng sau đó thì sao? Cal cần một sự cam đoan, tối thiểu, cũng có thể là cân bằng thu chi.

Cal tự ngẫm sau lại đột nhiên nở nụ cười, có lẽ hắn nên liên hệ với ngài Benson — anh ta là con trai trưởng của ngài Astor đã quá thế, hiện tại kế thừa ngành địa ốc. Có cái gì có thể thu nhiều lợi nhuận hơn kiến thiết nhà cửa chứ, đồng thời có thể đẩy mạnh tiêu thụ sắt thép.

Suy nghĩ này của Cal cũng không quá phận, nhà của các hộ gia đình ở bang Tennessee phần lớn là do chính họ xây dựng lúc trước, từ sau chiến tranh nam bắc không có căn nhà mới nào được kiến thiết cả. Nói toàn bộ đều lâu năm thiếu tu sửa, không nên ở lại cũng không đủ. Cal thấy hắn cần làm một việc, cấu kết với quan trên — liên hệ Bang trưởng vừa nhậm chức, xác định nhà ở của cư dân trong bang không an toàn.

Sắp tới trong lúc lâm vào tình trạng khẩn cấp khủng hoảng lớn mà kiến thiết xây dựng kỳ thật cũng không phải một biện pháp tốt, nhưng nếu có thể được chính phủ đảm bảo, hơn nữa ký kết giấy tờ cho vay trả góp dần với người mua thì không làm người ta sợ hãi đến vậy nữa. Cal đối với sản nghiệp xây dựng của hắn ngược lại không chút lo lắng, vì hắn ngay từ đầu dùng là hình thức kinh doanh khí mê-tan, bởi vậy phân bón trên đồng ruộng, thịt bò và bò sữa, thức ăn gia súc, thậm chí là lấy khí mê-tan bán kiếm tiền là không cần lo về chi phí. Về phần kinh doanh bách hóa và các xí nghiệp đầu tư khác, hắn càng thêm không lo lắng.

Cal mua số lượng cổ phiếu lớn đều vì tương lai của công ty, căn bản sẽ không bao giờ có nguy cơ đóng cửa — cho dù thời điểm kinh tế suy yếu tới mức làm người ta tan nát cõi lòng, Cal cũng có thể khoan tay không nhìn tới, về sau cũng sẽ tăng trở lại. Cal nhìn tài khoản trong ngân hàng của mình, không chút do dự đem toàn bộ tiền trong ngân hàng đổi thành vàng.

Không quá vài ngày, công ty bách hóa của Cal phát ra thông tri, vì bên trong công ty có sự điều chỉnh, tạm dừng việc thanh toán bằng thẻ tín dụng. Lucas nhìn người ngồi trong văn phòng sắc mặt nghiêm túc Cal, cảm thấy khó hiểu với quyết định này, hắn gõ lên mặt bàn nói: “Cal, thanh toán bằng thẻ tín dụng và trả tiền từng phân kỳ giúp lượng tiêu thụ trên diện rộng của chúng ta tăng lên, vì sao đột nhiên lại tạm dừng?”

Cal lung lay tư liệu trong tay, đưa chúng cho Lucas và Abner, hai người sau khi nhìn vào tư liệu nét mặt đồng dạng nghiêm túc. Cal tựa vào ghế: “Quốc nội và Nga vào năm trước vì mỗi kinh doanh gỗ mà nảy sinh tranh chấp, năm nay lại bắt đầu hạ điều lệnh đè thấp giá thu mua của nông sản. Cách mạng công nghiệp lần thứ hai cơ bản đã hoàn thành, chúng ta nơi này tốt hơn một chút, bởi vì nhân khẩu vốn ít ỏi, ngay từ

đầu tuyển công nhân dựa theo kỹ thuật sau đó mới tới số lượng. Nhưng các bang khác lại không tốt như vậy, những công nhân không hề thiếu kỹ thuật đã bắt đầu thất nghiệp.”

“Chúng ta có thể làm gì?” Abner có chút gian nan nói, một thanh gươm bén tựa hồ đã treo ở trên đỉnh đầu, bọn họ lại không có biện pháp ngăn cản phát sinh.

“Co rút lại công ty đầu tư, còn có đem chi phiếu ngân hàng mà công ty mỗi ngày buôn bán thu vào đổi thành vàng dự trữ. Chú ý an toàn của chính mình. Tôi có chút lo lắng khi mọi người đến đường cùng sẽ mất đi sự thông suốt mà dùng phương thức quá khích để biểu đạt sự bất mãn của họ đối với ‘kẻ có tiền’. Đúng rồi, lúc trước công ty không phải còn có rất nhiều sản phẩm đóng hộp tồn kho sau trận chiến sao? Điều chuẩn bị ban phát đi, chúng ta tùy thời đưa tặng cho những người gặp khó khăn.” Cal thấp giọng nói: “Các cậu nếu còn tiền, đều đổi thành vàng tự lưu trữ, không biết đến lúc đó có bao nhiêu ngân hàng vì phá sản mà đi nhảy lầu tự sát.”

“Nhà cao tầng ở Tennessee không nhiều lắm, xem ra ngay cả ô tô tôi cũng nên bỏ, bằng không lỡ bọn họ lựa chọn đâm xe tự sát, tôi sẽ phải cung cấp phí mai táng.” Abner trong khổ tìm vui tự giễu vài câu, sau đó nhìn Cal đột nhiên hỏi: “Tập đoàn tài chính Morgan lúc này sẽ không ra tay cứu trợ sao?”

Khóe miệng Cal xuất hiện ý cười châm chọc: “Không có chuyện lớn thì lấy gì tiếp tục phát triển chứ, chỉ cần vô số ngân hàng đều đóng cửa, tập đoàn Morgan sẽ được nâng cao một bước. Huống chi, Abner, cậu quên ban đầu ngài John • Morgan là vì sao mà tinh thần chấn động chết ư?”

“Được rồi, chúng ta không nói những điều gai góc nữa. Tôi hoài nghi lúc này tập đoàn Morgan dù muốn cứu trợ cũng làm không được, tôi nghe được tin tức từ Anh, tình trạng kinh tế của họ cũng không xong, có lẽ lúc này khủng hoảng kinh tế là tính chất toàn cầu. Chờ đợi đi, những ông bạn.”

Cal nói xong trở lại văn phòng, hần suy ngẫm một hồi vẫn đem chuyện này nói cho Jack, tuy rằng y không để ý mình có bao nhiêu tài sản, nhưng trở mắt nhìn đôla của bạn đời mình biến thành giấy thải, thì không phải chuyện Cal có thể làm được. Jack chỉ sửng sốt chốc lát, liền đem toàn bộ tài sản của y giao cho Cal xử lý, y ném một câu khiến hần không biết nên khóc hay cười – “Dù sao nếu mất trắng, cả nhà chúng ta từ hôm nay trở đi lại cần bánh mì mà sống thôi.”

Cho dù là là cần vàng khối, cũng không thể để Jack cần bánh mì vừa cứng lại khó ăn mà lúc trước y thường ăn. Cal bất đắc dĩ lắc lắc đầu, áp lực trong lòng lại giảm xuống không ít.

Mọi chuyện quả nhiên phát triển tuần hoàn theo lịch sử, Cal chưa từng gặp qua số lượng người thất nghiệp khổng lồ như thế, bọn họ dựng những túp lều thấp bé ở ngã tư đường làm nơi ở, cũng có người vì duy trì cuộc sống mà mở hàng rong lưu động bán hoa quả. Ngày càng nhiều những đứa nhỏ chỉ có thể chân trần chạy loạn trên ngã tư đường, hơn nữa bắt đầu thất học, Cal nắm lấy bả vai Jeffrey bức bách nó nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Thấy được không, Jeffrey? Tất cả hiện tại cha có được, tương lai đều thuộc về con. Nếu con không thể chống đỡ trách nhiệm gia tộc, như vậy cha và ba ba của con tương lai sẽ gia nhập vào những người này, con thì có lẽ sẽ không, vì nếu con không trụ được, nhất định tự sát trả nợ.”

Sắc mặt Jeffrey tái nhợt, môi cũng có chút run rẩy, nhưng sau khi trầm mặc hồi lâu liền dùng sức gạt đầu: “Cha, con có thể.”

“Con ngoan, cha kiêu ngạo vì con.” Cal vỗ vỗ bả vai Jeffrey, buông đứa con ra. Hần xoay người ôm lấy Jack, dùng mũi cọ xát cổ y, Jack nhột nhột né tránh. Cal đột nhiên nói: “Cưng à, em không vẽ một bức họa sao? Về khủng hoảng kinh tế, sau đó đem bức họa này bán đi đổi thành lương thực.”

“Em nghĩ, chuyện này không có vấn đề.” Jack nghiêm túc gật gật đầu, sau đó lập tức tiến vào phòng vẽ tranh.

Cal một mình ngồi trong phòng khách, hần vài lần cầm lấy điện thoại lại buông, cuối cùng bấm dây số văn phòng, Lucas và Abner đều đang đợi Cal chỉ thị. Giọng Cal khô sấp từ trong microphone truyền ra: “Ngày mai trên đường đăng ký tên, sau đó dựa theo tên bắt đầu phát thực phẩm.”

Thời gian mấy năm này đối với bất kì ai cũng đều khó có thể chống đỡ, may mà như Cal nói vậy, hoàn cảnh ở Tennessee so với New York thì tốt hơn nhiều— cho dù là nhân khẩu thất nghiệp cũng ít hơn vô số lần.

Nếu sữa đã bán không được, Cal trực tiếp mệnh lệnh công nhân đem sữa cô lại thành sữa đặc, sau đó đưa cho nạn dân.

Nhìn trên mặt báo lúc Roosevelt được tuyển thành tân tổng thống, Cal lần đầu cảm thấy bản thân may mắn, dù lúc trước có chính phủ bang ủng hộ, những chuyện hắn có thể làm cũng thật sự quá ít. Cal dù sao cũng phải giữ vững một công ty khổng lồ, hắn không có khả năng làm một nhà từ thiện thuần túy – đương nhiên, ngay từ đầu Cal cũng không tính như vậy, kinh tế khủng hoảng đã vì Cal đem danh vọng của hắn và Jack đẩy lên phía đỉnh núi, những chỉ trích và nhục mạ phải nhận lúc trước triệt để biến mất vô tung. Nói khó nghe một chút, Cal chẳng qua chỉ dùng tiền của và thời cơ mua cuộc sống tự do cho hắn và Jack mà thôi.

Trong từng bang có vài người làm đầu lĩnh của gia tộc hoặc là công ty, tập đoàn tài chính nào đó, thời điểm Cal nhận được điện thoại tổng thống, không chút do dự đem kế hoạch hắn đã thiết kế tốt trình bày ra: “Ở bang Tennessee toàn bộ trường học, cầu, đê, hệ thống cống thoát nước cùng bưu cục và cơ quan hành chính đều đang chờ tu sửa, nếu ngài có thể đem những công trình đó tặng cho tôi, như vậy tôi có thể cam đoan lượng cư dân thất nghiệp trên diện rộng trong bang sẽ giảm xuống.”

Ngoại trừ đáp ứng ra thì còn câu trả lời thuyết phục nào nữa chứ, trong bang Tennessee trước mắt chỉ có gia tộc Hockley là lớn, trừ bỏ hắn cũng không có người nào khác có năng lực gánh vác, hơn nữa ngay cả trưởng bang cũng ủng hộ gia tộc Hockley — quên nói, Rose tiểu thư đã giữ lấy chức vị trưởng bang.

Nghe được câu trả lời thuyết phục, Cal vừa lòng nở nụ cười, toàn bộ sản nghiệp của hắn có thể được chính phủ cho phát huy công dụng. Không bao lâu, Cal không chút khách khí ngay trong thời kỳ kinh tế suy yếu mở một công ty mới — công ty chuyển phát nhanh liên hợp Mỹ — nó sẽ đem vật phẩm nhanh chóng đưa đến nơi có nhu cầu, trước mắt dưới loại tình huống này vừa lúc có thể tiếp tục cống hiến, chiêu mộ càng nhiều chức vị lái xe.

Cal nhìn cục trưởng mới được chọn đột nhiên mỉm cười, hắn đặt tờ báo trên đầu gối Jack chỉ vào ảnh chụp nói: “Thấy không? Tập đoàn tài chính Morgan cuối cùng đã thành công hợp tác với tổng thống, bắt đầu từ ngày mai sẽ do ngân hàng mở màn một lần nữa bắt đầu kinh doanh.”

“Bởi vì cục trưởng mới nhậm chức là một người Do Thái?”

“Không, vì giáo lý của Đạo Do Thái.” Cal nhắm mắt lại tựa vào Jack, hắn mệt muốn chết.

“Cal, trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Trở về phòng anh sẽ không muốn nghỉ ngơi.”

“Hơn ba ngày không ngủ được còn không muốn nghỉ ngơi, Cal • Hockley, anh nghĩ anh ba mươi tuổi sao?”

“Nếu anh còn là ba mươi tuổi, thì ngay tại phòng khách anh đã làm em. Hiện tại anh chỉ có thể trở về phòng làm vậy, ai bảo con trai đã bắt đầu biết yêu đương.” Cal nói xong tựa vào vai Jack chìm vào giấc ngủ, Jack vài lần vươn tay muốn đẩy cái đầu đang đè lên vai mình ra, cuối cùng chỉ là giơ tay vuốt ve hai má Cal buông tiếng thở dài.

===

HẾT CHÍNH VĂN

80. Chương 80: Pn1: Phản Công Trong Truyền Thuyết

0o0——0o0

Hôm nay là sinh nhật ba mươi tuổi của Jack, y ngồi trong phòng khách cảm thấy ***g ngực khó chịu.

Trước đêm qua, Jack chưa ý thức được bản thân đã không còn trẻ nữa, ba mươi tuổi đối với mọi đàn ông mà nói là thời kỳ sự nghiệp thăng hoa, nhưng với Jack thì đó là cái tuổi đáng sợ.

Jack không còn trẻ, thân thể y đã mất đi sự tinh tế ôn nhu của thời thanh thiếu niên, bất luận là cánh tay hay là ***g ngực đều trở nên cường tráng, đùi cũng trở nên săn chắc, thậm chí ngay cả chiều cao cũng cao hơn so với lúc vừa biết Cal.

Nếu cởi sạch quần áo đứng trước gương, Jack tin bản thân nhìn thấy sẽ là khối thân thể đàn ông trưởng thành.

Nhưng Cal còn có thể thích y như vậy sao?

Jack phiền não ngã xuống giường, đúng vậy, giường trong phòng ngủ của y và Cal, nhưng một chủ nhân khác của căn phòng này đêm hôm qua lại không có nhà.

Không, phải nói, Cal đã gần nửa năm đều rất ít nghỉ ngơi trong phòng.

Jack cười khổ, tuy rằng y không muốn nghĩ như vậy, nhưng y không thể không cảm thấy khi Cal không hề có nhu cầu với y thì mối quan hệ của bọn họ lúc này đây đã muốn đến đường cùng.

Jack nhìn bộ dạng người đàn ông đối diện trong gương, thở dài, y có chút không cam lòng tự cởi sạch, đứng trước gương quan sát thân thể mình.

Jack nhin không được lại một lần nữa thở dài ra tiếng, y có thể nhớ rõ cảm giác nửa năm trước Cal đặt y trên mặt giường không ngừng chuyển động trong cơ thể y, cắn lỗ tai y hỏi “Thoải mái không? Cứng à, chúng ta có thể lại đến một lần.”, nhưng trong ngày sinh nhật của y thể này lại không thấy bóng dáng của Cal đâu.

Có lẽ, y thật sự nên thu dọn hành lý của mình, không phải sao?

Cal cũng không cần y.

Jack một lần nữa đổ về giường, thân thể cọ xát vải dệt, hồi ức lại những chuyện thân mật xưa cũ, Jack cảm thấy toàn thân đều ần ần đau đớn, y nhin không được vươn tay nắm lấy phần thân của mình, hồi ức lại quá trình quay cuồng trên giường cùng Cal, cao thấp không ngừng triệt động.

“Ừ, a... A, Ừm~ Cal...”

Jack phát ra tiếng thở dốc trầm thấp, đồng thời một đôi tay ấm áp vuốt ve trên da y, Jack mở mạnh mắt ra.

Cal nửa quỳ trên giường, áo khoác nhưng trên người thậm chí chưa cởi, cả người thoát nhìn phong trần một mồi có chút chật vật.

“Anh, a...” Jack vừa định hỏi Cal gì đó đã bị động tác trên tay hắn đánh gãy, y chỉ có thể mở to hai mắt trần ngáp nghi vấn nhìn Cal không ngừng cởi quần áo bản thân, sau đó ôm y quay vòng trên giường.

Dưới động tác của Cal, vị trí cao thấp của bọn họ đã bị đảo ngược, Jack không thể không hoài nghi lúc này đây Cal là đang hy vọng y chủ đạo tình sự.

Không có lời chúc phúc sinh nhật, không có lễ vật, cũng không có ôm ấp hôn môi, Jack đối với chuyện Cal quên cảm thấy thất vọng, nhưng y quyết định đem cảm xúc này nén xuống dưới đáy lòng.

Động tác thành thạo từ đầu giường lấy ra dịch bôi trơn, bàn tay Jack bị Cal siết chặt, Jack thở gấp dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Cal hỏi, hắn vươn tay ôm cổ Jack, trên môi của y in lại nụ hôn nhẹ.

“Sinh nhật vui vẻ, hôm nay anh muốn tặng cho em một lễ vật đặc biệt.”

Cal nói xong cầm tay Jack, dẫn đường cho y vuốt ve ***g ngực của mình.

Jack cảm thụ được xúc cảm làn da dưới tay, trong lòng cảm thấy dễ chịu, ngay từ đầu y biết rõ Cal có một làn da bóng loáng được bảo dưỡng tốt từ nhỏ, dĩ vãng mỗi một lần được Cal ôm vào trong ngực giống như là được bao phủ bởi nhung tơ sang quý vậy.

Giờ này khắc này, Jack phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, Cal lại chủ động mở ra hai chân, hắn nhìn vào mắt Jack chân tình nói: “Nhóc cưng, quà sinh nhật của em, cả đời chỉ có một lần cơ hội, em có thể triệt để có được anh.”

Jack bị hàm nghĩa trong lời Cal làm cho chấn kinh, lúc trước bọn họ từng một lần ném thử, nói thật ra, phản ứng ngay lúc đó của Cal khiến Jack sợ hãi, bởi vậy, y không còn có ý tưởng làm gì đó với Cal, nhưng mà hiện tại Jack cảm thấy trong lòng chấn động.

Vào thời điểm y hoài nghi tình cảm của nhau, thời điểm y mất kiên định, Cal thế nhưng lại làm ra một quyết định như vậy?

“Jack, cẩn thận một chút, anh đối với chuyện này nhận như cũ rất thấp.” Cal hô hấp hiển nhiên so với dĩ vãng dồn dập hơn, hắn nằm ngửa trên giường, giống một chú cá thiếu nước, Jack thậm chí có thể nghe rõ tiếng hít thở của Cal.

“Nếu anh...”

“Mau một chút, nếu không anh sẽ thay đổi quyết định.” Cal khẩu khí thô bạo đánh gãy sự băn khoăn của Jack, cũng khiến Jack triệt để hưng phấn lên.

Trên thế giới bất cứ người đàn ông nào cũng thích ‘chinh phục, người khác, nhất là đối phương là một người đàn ông như Cal.

Chiếc bình nhỏ bị y thuận thế vút lên giường, y hôn lên ***g ngực Cal, một chút một chút thông thả lần xuống phía dưới bụng, tựa như Cal chưa bao giờ để Jack tiến vào thân thể hắn, Jack cũng chưa bao giờ dùng miệng phục vụ Cal, bọn họ trong lúc đó vẫn duy trì một loại quan hệ cân bằng.

Hiện tại tựa như muốn hỏi báo sự trả giá của Cal, Jack cầm lấy phần thân của Cal hé miệng cố sức đem nó đưa vào trong khoang miệng.

Jack nhú mi, y cũng không quen hương vị nam tính, cũng không thích cảm giác toàn bộ khoang miệng bị nhét đầy, lại càng không thích động tác muốn tiến sâu vào yết hầu của Cal, nhưng Jack có chút hưởng thụ cảm giác khổng chế phản ứng của Cal, cho tới nay y không cảm thấy chính mình là người trên cơ trong mối quan hệ của bọn họ.

“Mau một chút, dừng khí của anh sắp biến mất ... Ách, Jack!” Cal thở phì phò, hắn nhắm chặt mắt lại chờ đợi cảm xúc đau đớn do người học nghề mang đến, nhưng Jack vẫn cứ chậm rãi hôn hắn.

Jack hành động vô hình kéo dài cảm giác sợ hãi của Cal.

Cal chủ động nâng eo lên, hắn vươn tay dùng sức một phen, Jack liền khổng chế không được thân thể quỳ rạp xuống giữa hai chân Cal.

Cal vuốt ve lưng Jack nhẹ giọng nói: “Cưng à, anh đều đã chuẩn bị tốt, đừng dây dưa, giống đàn ông một chút đi!”

Những lời này tựa như mở ra cánh cổng cho Jack, y phì phò hỏi: “Anh chuẩn bị tốt?”

“Đừng vô nghĩa, tiến vào!” Cal nâng thân dưới lên, ngay sau đó Jack có chút chần chờ đem phần thân của mình đẩy vào trong Cal, thông thả chuyển động.

Cal biểu tình dị thường cứng ngắc, đau đớn và một loại cảm giác quái dị không thể nói rõ lan tràn trong cơ thể hắn, nhưng hắn như cũ nhớ rõ bản thân hôm nay là không cần vui sướng, hắn chủ động điều chỉnh hô hấp, duỗi thân mở rộng tứ chi, để Jack có thể càng thêm khoái trá tự nhiên cảm thụ hắn bao bọc.

Cal ngẩng đầu nhìn người đàn ông nằm trên người hắn khổng chế không được ra ra vào vào, phản chiếu trong mắt là biểu tình say mê và ánh mắt mê luyến của Jack, sự khó chịu của thân thể giảm đi không ít, hắn vuốt ve bả vai và cổ Jack, chủ động hôn môi Jack.

Cal không thể cảm nhận được chút vui sướng nào, sau khi Jack phóng thích cả người vô lực nằm úp xuống trên người hắn không ngừng thở dốc.

Cal chủ động vươn tay lau khô cái trán đầm mồ hôi của y, Jack cúi đầu ánh mắt sáng lấp lánh, y vui sướng không ngừng hôn môi Cal.

“Cám ơn anh, Cal.”

“Sẽ không lại có nghi hoặc?” Cal nhướn mày.

“Xin lỗi, em...”

“Nếu không có vấn đề, đỡ anh đi tắm rửa, kỹ thuật người mới thật làm người ta khó có thể nhẫn nại.” Cal nói xong câu đó đẩy Jack vẫn đang nằm trên người hắn ra, mang theo biểu tình đau đớn chậm rãi đi vào phòng tắm.

Jack nằm trên giường vẻ mặt không biết biện giải ra sao: “Nhưng... đây là bởi vì bình thường anh chưa cho em cơ hội.”

“Anh vừa rồi đã cho em cơ hội chứng minh kỹ thuật làm người ta khó có thể nhẫn nại.” Cal quay đầu lại cho Jack một nụ cười xua tan cảm giác tội lỗi trong lòng y.

“Tên khốn, sinh nhật của em còn chưa kết thúc.” Jack trừng mắt như muốn xé toan cánh cửa phòng tắm nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Giọng Cal mơ hồ từ trong tiếng nước truyền ra: “Đáng tiếc lễ vật đã bị em nhanh chóng ăn xong rồi.”

81. Chương 81: Pn2: Lễ Vật May Mắn Nhất

0o0——0o0

“Jack, quà tặng cho em.” Cal cầm trên tay một hộp châu báu cực lớn, nét mặt lại phi thường kỳ quái.

Vì sắc mặt của Cal nên khi Jack nhận hộp châu báu trong ánh mắt trừ bỏ chờ mong, còn có một loại cảm xúc khác — nghi hoặc.

Y nhẹ cởi bỏ lớp bọc nhung tơ trên chiếc hộp, một cái lắc tay đá quý trong suốt sáng lấp lánh nằm trên nền vải nhung.

Vì thế, nét mặt Jack liền càng thêm kỳ quái.

“Cal, anh đưa lắc tay cho em làm cái gì?” Jack từ trong hộp trang sức bốc lên dây lắc tay, trước mặt Cal nhẹ nhàng lung lay vài cái.

Biểu tình trên mặt Cal càng thêm kỳ quái, hắn nhìn không được quay đầu lại liếc nhìn ra ngoài cửa: “Judy, kêu người đi đem thùng hàng kia vào.”

“Vâng, thưa ông chủ.” Nữ hầu nghe lời lập tức rời khỏi phòng.

Cal một lần nữa đem tầm mắt tập trung vào Jack, hắn hít sâu một hơi, kéo Jack qua vây chặt y vào lòng, biểu tình trên mặt nháy mắt biến thành kinh sướng: “Jack, em là thần may mắn của anh. Nhờ em, chúng ta càng có được nhiều của cải.”

Nhìn Cal hưng phấn quá thể, Jack nghi hoặc cào cào mái tóc vàng của mình: “Cal, anh rốt cuộc đang nói cái gì vậy?”

“Nhớ rõ một năm trước em nói mình không quen sử dụng bút vẽ do Mỹ sản xuất không?” Cal khơi dậy trí nhớ của Jack.

Jack gật đầu, nhưng nét mặt y như cũ phi thường mờ mịt.

Cal chỉ có thể tiếp tục giải thích: “Lúc trước, anh nhìn thấy em chuốt bút liền suy xét tạo ra một công ty chuyên về bút vẽ, một năm trước em thuận miệng oán giận, lại một lần nữa khiến anh nghĩ đến chuyện này, nên anh triệu tập một đám công nhân và nhà nghiên cứu.”

“Nhưng mà, chuyện này và dây lắc kim cương có quan hệ gì chứ? Chẳng lẽ, cho tới hôm nay công cụ mà công ty cần mới hoàn thành?” Jack vẫn là tìm không thấy liên hệ gì trong đây.

Cal cười nâng hai má Jack lên, không ngừng mỗ mỗ bờ môi của y.

Cal cầm lấy dây lắc tay nạm kim cương trong tay Jack lắc lư trước mắt y: “Vì để cho em không có cơ hội cầm dao chuốt bút làm anh sợ nữa, bốn tháng trước anh đã đề nghị sáng tạo ra một loại bút vẽ có thể trực tiếp tuốt vỏ ngoài ra được. Sự thật chứng minh đây là một quyết định có tính khả thi rất cao.”

Jack nghe Cal nói liền vươn tay: “Lấy một cây bút đến, em thử xem sao.”

“Họa sĩ lớn ơi, từ từ, anh còn chưa nói xong.” Cal cười tủm tỉm ôm lấy eo Jack, kéo y sát vào trong lòng: “Kim cương còn ra đời trước cả bút vẽ của em.”

Jack không dám tin nhìn Cal, Cal cười tủm tỉm gật gật đầu: “Đúng vậy, vì một ngoài ý muốn, hai loại nguyên tố trao đổi chất giống nhau. Cho nên, khối kim cương đầu tiên ra đời, anh bảo người thiết kế một lắc tay làm vật kỷ niệm.”

Jack hé môi nửa ngày cũng không nói gì được, cuối cùng y thở phào nhẹ nhõm, trên mặt như cũ mang theo biểu tình không dám tin: “Chuyện này thật sự là niềm vui bất ngờ. Bất quá, như vậy bút vẽ của em đã không có sao?”

Cal nghe xong lời Jack nói nháy mắt bật cười, hắn không nghĩ tới nhìn thấy kim cương còn có người có thể nghĩ đến bút vẽ.

Cal chỉ cửa bị người hầu bàn vào đại thùng: “Ngày mai em có thể dùng chúng thử xem hiệu quả ra sao, nếu có chỗ nào không hài lòng nói cho anh biết, dù sao vẫn chưa đưa ra thị trường, chúng ta có thể sửa chữa.”

Jack siết chặt lắc tay kim cương quay đầu lại cho Cal một nụ hôn nóng bỏng: “Cảm ơn anh, đây là lễ vật thú vị nhất mà em từng nhận được.”

Jack vừa nói xong đã muốn mang theo bút vẽ nhắm phòng vẽ tranh thẳng tiến, Cal nhướn mày từ phía sau trực tiếp ôm lấy eo y, ngăn lại lối đi của Jack.

Cal cắn lỗ tai Jack nhỏ giọng nói: “Nhóc cưng, em nên cảm ơn anh ngay.”

Vừa dứt lời, Cal khiêng Jack lên đi vào phòng ngủ của bọn họ.

— của bò ngang qua—

Jack giãy dụa quay đầu, Cal lập tức hiểu được y yêu cầu cái gì, hắn theo động tác của Jack ngậm lấy hai phiến môi mềm mại kia.

===

HẾT

Cảm ơn đã theo dõi bộ truyện !!!

Titanic đồng nhân TÂM CHI SỞ HƯỚNG[Hướng về trái tim]

Tác giả: Kim Linh Tử Dịch: QT Biên tập: Băng Vy Hiệu chỉnh: Hạ Uyển Nhã

Thể loại: xuyên không, Titanic đồng nhân văn, chủ công, niên thượng, 1×1, HE. Nhân vật chính: Caledon Hockley, Jack Dawson.

Edit: Băng Vy _ 545

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-chi-so-huong>